

Seven

Contents

Seven	1
1. Chương 1: Giam Cầm	2
2. Chương 2	16
3. Chương 3	32
4. Chương 4	47
5. Chương 5	60
6. Chương 6	73
7. Chương 7	90
8. Chương 8	108
9. Chương 9	122
10. Chương 10	133
11. Chương 11	157
12. Chương 12	168
13. Chương 13	184
14. Chương 14	200
15. Chương 15	211
16. Chương 16	222
17. Chương 17	239
18. Chương 18	246
19. Chương 19	254
20. Chương 20	271
21. Chương 21: Săn Tình	282
22. Chương 22	291
23. Chương 23	305
24. Chương 24	319
25. Chương 25	329
26. Chương 26	340
27. Chương 27: Vỹ Thanh	348
28. Chương 28: Pn1 : Nhạc Khúc Còn Thoáng Lại Trong Nhà Hát Vienna	350

Seven

Giới thiệu

Editor: Hy Hy + YuraThể loại: hiện đại hắc đạo, 1×1. Chỉ vì phòng vệ bản thân trong lúc vị xâm phạm mà Mạc Tử M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/seven>

1. Chương 1: Giam Cầm

Dù rằng bảy giờ mỗi tối hẳn là thời điểm Sở cảnh sát Hoa Kỳ bận rộn nhất, nườm nượp những tên cắp vặt, những ả gái *** đậm đặc son phấn, những gã da trắng loang lỗ đầy hình xăm, những tên da đen ăn mặc theo phong cách Punk(1) khai xong khẩu cung, chờ bị bắt giam.

Nhưng nơi này lại khác biệt, nơi này là quần đảo Virgin(2).

Bãi biển Caribbean(3) lắm kẻ có tiền, sống chi chít trên quần đảo Virgin đều là những tay đại gia giàu có.

Thế nên trong nhà tạm giam trên quần đảo Virgin đêm nay, chỉ có mỗi một Hoa Kiều trẻ tuổi.

Người thanh niên này thoát nhìn hơi gầy gò, dĩ nhiên là nếu so với vị cảnh ngục trung niên ục ịch người Mỹ, vì thế bộ nào mặc lên người cậu dường như đều hơi rộng, khiến cậu trông qua mang một dáng vẻ mảnh khảnh vô hạn.

Cậu đeo một chiếc kính gọng đen, gần như che hết nửa khuôn mặt trẻ tuổi, nhưng nó không hề làm cậu giống một tên một sách mà trái lại, còn khơi dậy một cảm giác dễ chịu cho người đối diện nữa, không quá số sàng, nét thần bí của phương Đông cứ âm ỉ, kín đáo hết sức.

Cậu nhận lấy hộp đựng cơm và nước từ tay cảnh ngục, rồi mới thấp giọng cảm ơn. Động tác của cậu nhìn qua rất có giáo dục, điều này khiến Lily thiện cảm với cậu vô cùng.

Lily, một nữ cảnh sát mới tới làm ở nhà tạm giam quần đảo Virgin, vừa từ Cảnh cục Chicago chuyển đến.

Chị có một mái tóc dài vàng óng ả, một đôi mắt biếc xanh, thực tế thì chị cũng chẳng xinh đẹp mấy, song hai đặc điểm này lại khiến chị có vẻ gợi cảm, và tự tin cực kỳ.

“Bác Maike, vì sao cậu ấy lại nổi sùng đả thương Kiefer Sutherland?” Lily lật bản hồ sơ hỏi, đoạn hỏi, “Thật là vì bị cưỡng hiếp hả bác?”

Ngồi đối diện là một cảnh sát trung niên có cái bụng bự chảng, ông ta bữu môi trả lời, “Đúng là bị cưỡng hiếp đấy, trên quần lót của thằng bé được phát hiện có dính hai loại dịch thể.” Vừa nói, ông vừa ngoạm một miếng hamburger.

Lily mở to con ngươi xanh biêng biếc của chị, thắc mắc, “Ngoài Kiefer, còn ai nữa?”

Ông bác Maike thoáng nhếch mày một cái, “Nghe nói là lão Donald.” Giọng ông cứ như cần phải thứ gì đó không muốn cần, chửi khê một câu ‘rác rưởi’, sau đó vút luôn miếng hamburger trong tay vào thùng rác dưới bàn làm việc.

“Bác đang nhắc đến Công tước Sutherland á?” Lily dùng ánh mắt không thể tin được, dòm lom lom ông bác Maike.

Ông bác Maike nhún vai, kể, “Nghe nói hai cha con chúng nó cùng xông lên, cháu không tin nổi đâu. Phụ nữ các cô, cứ hoang tưởng chỉ cần ưỡn ẹo vú về trên quần đảo Virgin là có thể câu ngay được một thằng cậu ấm trên bờ biển Caribbean này áy. Tiểu thư à, đừng có tin vào mấy chuyện đó. Nếu ở Chicago gặp phải mấy thằng quý đen hít thuốc phiện khiến cháu buồn nôn, thì trên quần đảo Virgin này, lũ quý tộc da trắng có thể khiến cháu... Sick... It really does!”

Lily bèn thẳng vẻ sượng sùng, “Cháu không có mấy ý nghĩ này đâu...” Rồi chị lại tiếp tục lật tới lật lui, thế rồi lại giật mình hỏi tiếp, “Quái, hình như cậu ấy có người quen ở Virgin mà, ừm, Daniel Cruise, anh ta muốn nộp tiền bảo lãnh cho cậu ấy, sao cậu ấy lại cự tuyệt?”

Ông bác Maike uống một ngụm café, hỏi vặn lại, “Cháu biết tên Cruise này là ai không...”

“Chẳng lẽ là... của nhà Cruise kia.” Lily chợt bừng tỉnh đại ngộ.

Ông bác Maike nhướn mày, gật đầu à há một tiếng, “Hắn còn thay thằng bé mời toàn bộ đoàn luật sư David chuyên xử lý các vụ án hình sự, Seven cũng từ chối tuốt.”

“Sao lại thế?” Lily lập tức cao giọng, hoàn toàn quên bằng việc phải nhỏ giọng khi đang nghị luận chuyện riêng của phạm nhân.

Ông bác Maike nhìn chị đầy quả trách nhưng vẫn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Lily, ông bảo, “Nếu cháu bị bạn trai hẹn đến biển Caribbean, lại bị chuốc thuốc đưa lên giường thằng khác, đã thế rồi còn để cháu nợ hẳn hơn trăm ngàn USD tiền thuê luật sư, cháu có chịu không nào?”

Lily hít sâu vào một ngụm khí lạnh, phun ra một chữ, “Không!”

Ông bác Maike gục gặc đầu, rồi mới dội khuyến mãi thêm một quả bom nặng ký, “Chưa hết, hai người kia còn là lão cha và thằng anh cháu chưa từng gặp mặt.”

Lần này Lily ngay cả kêu cũng không kêu lên một tiếng, chị đưa tay che miệng, chỉ cảm thấy trong miệng tràn ngập những mảng khí hơi lạnh lẽo, cả người rùng rợn, “Sao tên Daniel này lại làm thế?”

“Vì sao á? Có lẽ là vì lão Donald mới vừa chuyển nhượng quyền khai phá đảo san hô ở quần đảo Virgin lại cho Cruise, đó chính là một hòn đảo chưa được khai thác trị giá hàng trăm triệu USD, đứa bé này kiểu kiểu là vật chúc mừng ngoài Champagne áy. Chắc bởi mấy cha quý tộc có sở thích này, tóm lại sẽ không phải vì hữu nghị gì gì đâu!” Ông bác Maike một hơi uống cạn ly café, thế rồi mới bóp dẹp ly café trong tay quăng nốt vào sọt rác.

Lily thu hồi ánh mắt kinh sợ, dừng trên hồ sơ trước mặt, tự lẩm bẩm, “Seven, thảo nào cậu ấy không có

họ, Chúa ơi... cậu ấy chỉ mới có mười bảy tuổi thôi.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, ông bác Maike vội vàng thu đôi chân đang gác trên bàn xuống, ý nhắc Lily đang ngồi trên bàn làm việc cũng ngồi lại ghế đi.

Cửa mở, hai người đàn ông tiến vào, phía trước là Cục trưởng với cái đầu trọc bóng loáng, theo sau ông ta là một người đàn ông tóc đen, nhìn qua có tựa tựa người Ireland, khuôn mặt y có chút gầy guộc, dáng vẻ tháo vát.

Y mặc một bộ đồ Tây thủ công của Ý trên người, trong tay cầm cặp công văn màu đen, đứng sau lưng cục trưởng, không ngừng nhìn đồng hồ, tỏ vẻ rằng mình đang vô cùng sốt ruột.

“Andy Wachowski, luật sư lớn của David, đến nộp tiền bảo lãnh cho phạm nhân Seven.” Lily tuy rằng tới đây chưa lâu nhưng chị cũng có ít ỏi kiến thức dân lung, chị thừa rõ ông Cục trưởng đầu trọc có cái mũi thính không thua gì chó săn, đánh hơi rất siêu được địa vị xã hội của người tới.

Ông ta nhìn nọt như thế, hiển nhiên địa vị của người tới là bất phàm.

Thoáng ngần ngừ đôi chút, ông bác Maike bèn lên tiếng, “Nhưng lúc trước Seven đã biểu thị rõ là không muốn được nộp tiền bảo lãnh mà!”

Cục trưởng đầu trọc còn chưa mở miệng, Andy Wachowski đã thần nhiên nói, “Cho tôi vài phút, tôi sẽ thuyết phục cậu ta.”

Ông bác Maike bắt gặp ánh mắt ám chỉ của cục trưởng đầu trọc, đành phải móc chìa khóa, mở cửa ra, Andy chưa gì đã vượt qua ông bước nhanh tới trước phòng giam của Seven, y gọi, “Seven, tôi đến bảo lãnh cậu ra ngoài.”

Seven chỉ ngồi xếp bằng trên chiếc giường cứng, cậu không lên tiếng trả lời, thậm chí không buồn quay đầu lại.

Andy hít sâu một hơi, tiếp tục nói, “Lần này tôi hoàn toàn miễn phí, tôi sẽ không giơ ra cái hóa đơn gì bắt cậu ký sau khi xong việc đâu, cậu cứ yên tâm!”

Seven hơi quay đầu, nhìn y một cái, vẫn không lên tiếng trả lời.

Andy lắc đầu, lấy ra một cây bút vàng từ trong ngực và giấy viết thư trong cặp xách tay, ấn lên tường viết sột soạt mấy chữ, rồi mới tuôn qua song sắt, “Lấy giấy này làm bằng chứng, giờ thì được rồi chứ!”

Seven bước từ trên giường xuống, Andy bấy giờ mới phát hiện thật ra cậu không hề thấp, trên thực tế cậu vừa cao gầy vừa dong dỏng. Cậu vươn tay nhận tờ giấy kia, xem kỹ một lần, rồi cẩn thận gấp nó lại, bỏ

vào túi.

Cử chỉ cẩn thận tỉ mỉ này, giống như tất cả những người Trung Quốc mà Andy biết, chỉ là... Đây thực sự là một đôi tay đẹp, cực cực xinh đẹp.

Andy ra khỏi Cảnh cục, gió biển Caribbean thổi tới mang theo hơi ẩm ướt và mặn mòi. Y đứng trước một con Limousine Cadillac(4), nói với người bên cạnh, “Cậu ta đồng ý nhận nộp tiền bảo lãnh, nhưng mà... Cậu ta nói không muốn gặp Dung Thanh. Dung Thanh là ai?”

Người kia im lặng một lát, mở cửa bước xuống, điềm nhiên trả lời, “Là tôi, đây là tên tiếng Trung của tôi, bọn cậu... dùng xe này mà về đi.”

Andy thở dài, “Daniel, có lẽ người khác sẽ cho rằng cậu là vì hợp đồng đất đai kia, nhưng tôi biết cậu không phải... Cậu lôi tôi vào cọc case này rồi, có thể nói cho tôi biết sao cậu lại làm thế không?”

Người tên Daniel đứng trước mặt y nhìn qua rất có giáo dục cao, rất có phong độ con dòng cháu giống. Mái tóc hắc đen huyền, mềm mại, ngũ quan kiên cường, huyết thống chảy một lúc cả hai dòng máu của Trung Hoa lẫn Bồ Đào Nha, vóc dáng cao ngất. Nếu cảm giác Andy đập vào mắt là áp bách, thì hẳn lại có vẻ tương đối bí ẩn, thậm chí mang vài phần trí thức, thứ áp lực hẳn tạo cho người ta là kiểu trừu tượng, ngấm từ từ, từng chút từng chút một, khiến người ta không dám coi thường.

“Cậu ta sao rồi?” Dung Thanh cúi đầu nhìn bàn tay của mình, đôi tay kia nhìn qua mảnh khảnh, được chăm sóc đàng hoàng, tựa như bàn tay của một quý ông thượng lưu.

Andy liếc mắt nhìn đến đôi tay kia một cái, trả lời, “Rất bình thường... Cực kỳ bình thường, có thể ăn có thể uống. Ngoại trừ không ngủ được.”

Dung Thanh cười khê, “Vậy à, cuối cùng cậu ta cũng học được mất ngủ, trước kia cậu ta ngủ ngon lắm.”

Andy bắt đầu dĩ khê nhưn mảy, “Ok, ý cậu là không phải do cậu muốn tiếp tục trả thù? Daniel, vậy cậu hoàn toàn không cần phải bỏ ra một khoản chi phí lớn đến thế đâu. Dựa vào quan hệ của lão Sutherland ở quần đảo Virgin, cậu ta nhất định sẽ bị tù mười năm là ít nhất.”

Dung Thanh lấy khăn tay ra lau lau tay mình mấy cái, rồi lạnh nhạt trả lời, “Cậu chỉ cần làm tốt chuyện tôi giao, việc khác cậu đừng quản. Dù cậu làm luật sư do toà án chỉ định, tôi cũng sẽ án theo chi phí thuê luật sư trả cho cậu, điều này cậu yên tâm.”

Hô hấp của Andy nhất thời ngừng trệ, hồi lâu sau mới nói, “Daniel, nếu tôi không phải là đã từng vào sinh ra tử cùng cậu ở đội đặc huấn Cheetah, tôi thật sự...” Y bỗng nhiên cảm thấy bản thân có nói tiếp cũng không ý nghĩa gì, liền thu hồi nửa câu sau.

Y tự giễu nói, “Tôi chỉ là lo cho cậu... Cậu ngoài miệng nói trả thù, kỳ thực trong lòng vẫn muốn nắm lấy

tay thẳng nhóc kia.” Andy nói xong, chợt nhớ lại đôi tay nọ, thon dài, không dư lấy một khớp xương thừa thãi, móng tay được cắt ngắn, hồng nhuận, mượt mà, nhưng tuyệt đối không làm người ta cho rằng đây là một đôi tay nữ tính, lòng thế nên không khỏi rung động theo.

Dung Thanh không đáp mà xoay người đi mất. Seven theo Andy ngồi vào xe, phía sau là hai bảo tiêu lăm lăm súng ống. Andy phát hiện trên mặt thẳng nhóc này hoàn toàn không có lấy một tia xúc động.

Xe vừa khởi động, đã nghe Seven nói, “Tôi không muốn đến căn biệt thự đó, xin đưa tôi đến khách sạn đi.”

Andy lấy làm buồn cười, lạnh lùng bảo, “Cậu cho mình là ai hả, nhóc con? Thức thời tí đi, trong thế giới của động vật, có người là báo đi săn, có người là cừu, cậu có biết rằng, đối với một con báo mà nói, giục già nó ham muốn vồ được nhất không phải là con chạy trốn chậm, mà chính là con chạy ra sức cơ.”

Seven khẽ đẩy gọng kính, bình thản mà rằng, “Cám ơn cái lý luận chó hoang của anh, nhưng tôi nghĩ người đó muốn anh ráng hết sức lực thỏa mãn tôi. Thật đáng tiếc, anh cũng đâu có sống trong thế giới động vật, tối thiểu ở nơi đó cũng không ai trả tiền để một con báo trông cửa.”

Andy cứng ngắc người, da mặt run giật giật, “Miệng lưỡi tên nhóc cậu thực sắc bén, được rồi, vậy cậu chỉ có thể ở phòng của tôi.”

Seven quay đầu đi, không phản đối. Andy nhìn đến sườn mặt của cậu, cậu có một mái tóc ngắn đen nhánh, để lộ vành tai, đường cong duyên dáng vô vàn, cằm cũng xinh đẹp như vậy. Thế là Andy đột nhiên nổi lên ý muốn trêu đùa trong đầu, y hỏi, “Tên của cậu tiếng Trung đọc thế nào, ừm, mẹ của cậu gọi cậu là gì... Thất... Tiểu Thất... Thất Thất?”

Seven đột nhiên ngoảnh sang, trầm giọng nói, “Xin gọi tôi là Seven!”

“Ok, ok!” Andy nhún vai cho qua. Khách sạn năm sao trên quần đảo Virgin dĩ nhiên chỗ nào cũng có, còn nơi Andy ở chính là khách sạn cao cấp sáu sao, từ chỗ này có thể nhìn thấy từng đợt thủy triều lên xuống của vùng biển Caribbean, trong khách sạn còn có cả một bãi biển tư nhân.

Bờ cát mềm mại, hạt cát trắng phau. Andy gọi Seven đang đứng ngoài ban công, “Muốn xuống dưới đi dạo một chút không?”

Cậu đã tắm qua, gió thổi lùa vào tóc đen ẩm ướt cuốn theo hương thơm dầu gội nhẹ nhẹ.

“Tôi muốn lên mạng, có thể lên mạng không?” Seven hơi nghiêng mặt lại, liếc nhìn chiếc máy tính xách tay được đặt trên bàn thủy tinh qua khung cửa sổ sát đất.

Andy nhìn cậu, nói đơn giản, “Cứ tự nhiên.”

Seven không nói gì thêm, chỉ xoay người về. Andy nhìn trong chốc lát, thấy cậu chỉ vào vài ba trang web tiếng Trung. Đánh rằng y có thông thạo tiếng Trung đấy nhưng chả tí tẹo hứng thú nào với mấy trò chơi online trên mạng, thế là liền bước đến bên cạnh lò sưởi, chọn một chiếc ghế ngồi đọc tài liệu.

Hai người im bất không nói bất kỳ điều gì, không gian chỉ còn lách cách tiếng Seven gõ phím lia lịa, hoặc không thì là tiếng Andy gỡ giấy.

Tối đến, cơm nước vệ sĩ của Daniel mang đến không có gì để phàn nàn, rất toàn là cực đỉnh hưởng thụ thôi, từ rượu cho đến thịt nướng. Andy rất chi là ưng ý sau một ngày bận rộn được hưởng thụ bữa tối như vậy. Tâm tình sung sướng qua đi, y cảm thấy cần khuyên bảo Seven vài câu.

“Seven, làm người đôi khi không nên quá cố chấp, chẳng khác nào tự đâm đầu vào ngõ cụt. Tỷ như hiện tại, ừ thì công nhận Daniel đã gây tổn thương cho cậu, đúng thế, tôi thừa nhận vết thương này không mấy ai chịu được. Nhưng cậu nghĩ lại xem, đây là cơ hội không tồi. Tôi có thể nói cho cậu một tin, Daniel hối hận rồi đấy. Dựa vào những gì tôi hiểu về cậu ta, cậu ta nhất định đã hối hận. Seven chỉ cần cậu mở miệng yêu cầu, tôi tin Daniel chắc chắn sẽ vui lòng bù đắp cho cậu những chuyện không vui giữa cả hai...” Andy vừa cất thật, vừa tỉ tê, “Ngẫm thử, qua hai năm nữa, trừ cậu ra, ai còn nhớ rõ chuyện này? Đừng cố chấp như vậy, chẳng lẽ cậu muốn mình hai bàn tay trắng ngoài cái bằng tốt nghiệp cầm từ trại cải tạo thiếu niên ra? Làm người trước sau cũng phải đối mặt sự thật!”

Seven đã ăn xong phần cơm trước mặt, cậu bưng lên đĩa thịt 1 ounce(5) giá mấy trăm USD đặt trước mặt Andy, “Tôi thấy anh có vẻ thích ăn thịt hơn nhĩ, đổi bánh mì cho tôi đi.” Nói xong cũng không thêm quan tâm Andy có đồng ý hay không đã lấy luôn miếng bánh mì, rồi ngậm ở miệng đi ngồi máy tính.

Andy thấy bản thân đã tận tình khuyên bảo, ấy thế mà người ta lại không xem lời nói của y ra gì. Ngược lại, cái liếc mắt thản nhiên vừa rồi của Seven, tuy là cách một đôi kính, Andy vẫn nhạy bén nhận thấy được sự khinh thị tiềm tàng. Loại khinh thị này khiến một người đã quen với thân phận luật sư già đời như Andy tức giận đến không thốt nổi.

“Cầm được làm bản máy tính của tôi, ranh con!” Andy bèn ngoái đầu quát.

Quay đầu về, trông đến miếng thịt đồ tái kia, Andy đột nhiên mất sạch bách hứng ăn uống, đâm ra cẩu thả đẩy đĩa sang một bên.

Y đi đến trước mặt Seven, “Cậu nên nghỉ ngơi đi! Ngày mai chúng ta còn phải thảo luận về vụ án, ngày mốt sẽ mở phiên tòa!”

Seven im lặng nhai bánh mì trong miệng xong, mới nói, “Tôi không ngủ.”

Andy yên lặng trong chốc lát. Y vốn là một kẻ cay nghiệt, những chuyện còn tàn khốc hơn so với chuyện Daniel đã làm y đều gặp qua, bảo y biện hộ để vô tội y cũng nghe theo, thế nhưng hôm nay dường như tự dưng nổi lên đôi chút trắc ẩn. Y thở hắt, “Vậy đừng ngủ muộn quá, tôi ngủ ở sofa bên ngoài.”

Mãi đến lúc bóng y hoàn toàn khuất, Seven mới dụi mắt tiếp tục gõ máy tính trong chốc lát, sau đó mới mệt mỏi ngã xuống chiếc giường King Size cực lớn. Cậu tắt đèn bàn, hai mắt nhìn lên trần nhà tối đen.

Cậu vốn nghĩ bản thân còn có thể thức trắng như hai đêm trước, nhưng thực tế cậu rất mệt mỏi, cuối cùng vẫn dần chìm vào cơn mơ.

Trong mơ có một đôi tay, kiên định và ấm áp, nắm lấy tay cậu, viết từng chữ vào lòng bàn tay, khẽ khàng nói, “Anh cho em một cái họ nhé, Dung Thất.”

Cậu cảnh giác với toàn thể mọi người, nhưng sao có thể cảnh giác được với người đã cho cậu một cái họ.

Nhưng mà, cảnh vẫn là cảnh ngày đó, câu vẫn là câu đó, một chữ cũng không khác, chỉ có tâm tình là không thể trở lại như ngày xưa.

Như thể trong cảnh vẫn có người đang lạnh lùng bảo, “Đồ hèn hạ, cậu ấy vì cậu trả giá tất cả, cậu lại để mặc cậu ấy đợi suốt một năm trong ngăn lạnh của bệnh viện, cậu làm cho cậu ấy bị người ta cắt thành từng khối từng khối, tôi phải bắt cậu trả lại cho cậu ấy tất cả...”

“Tên tôi là Dung Thanh... Rất vui được gặp cậu.”

“Tên tôi là Dung Thanh... Rất vui được gặp cậu.”

“Tên tôi là Dung Thanh... Rất vui được gặp cậu.”

Dung Thanh, cái tên từng khiến cậu cảm thấy thật bình yên, trong khoảnh khắc này dường như biến thành cái tên của ma quỷ.

Seven bất thành linh thét to một tiếng, bừng tỉnh khỏi giấc mộng, cả người cậu đầm mồ hôi. Đầu giường mờ mờ ảo ảo có người ngồi, cậu mới giật mình mà ngồi xuống, lại nghe tiếng người nọ bảo, “Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt, là tôi, Andy đây.”

“Anh?”

“Tôi ở bên ngoài nghe được cậu ở trong này la to... Còn tưởng cậu gặp chuyện gì!”

“... Tôi là cái gì?”

Andy im lìm một lát, mới đáp, “Cậu hỏi vì sao không giết cậu, còn...”

“Còn gì nữa...” Seven có chút khàn giọng.

“... Cậu còn nói... Cậu yêu... Cậu yêu Dung Thanh.”

“Có lẽ anh nghe lầm rồi.” Seven bật đèn bàn lên, Andy phát hiện cậu đã đeo kính vào, chỉ là trên mặt cậu đầm nước, không phân ra được là mồ hôi, hay là nước mắt chảy.

“Chắc vậy, chắc là tôi nghe lầm.” Andy đưa tay định vỗ vai cậu, lại phát hiện Seven theo phản xạ tránh đi, y đành thu tay, cười nói, “Cậu ngủ tiếp đi nhé!”

Đi tới cửa, y bỗng quay lại, “Tôi xin lỗi... Thứ lỗi cho tôi vì những lời đã nói lúc tối.” Cũng không biết là do ngọn đèn hơi mờ hay là do y hoa mắt, Andy phát hiện Seven ấy thế mà khẽ mỉm cười với y.

Sáng sớm hai người gặp lại, dường như đã không còn trừng trộ nhau căng thẳng như trước đó, mà giống như bằng hữu lâu năm chào nhau một tiếng.

Ăn sáng xong xuôi, Seven hỏi, “Tôi ước chừng sẽ bị phán mấy năm?”

Andy thở ra một hơi, trả lời, “Ba đến mười năm, điều thiết yếu đầu tiên là phải chứng thực được cậu bị cưỡng hiếp. Nếu có thể chứng thực cậu bị cưỡng hiếp, vậy cậu sẽ được phán vô tội và phóng thích. Nhưng trên thực tế, thân thể cậu đã bị rửa sạch, chứng cứ duy nhất chỉ là chút dịch thể còn dính trên quần lót cậu mà thôi...”

Y nói đến đây, chú ý thấy nét mặt Seven lộ vẻ ghê tởm, đành phải đan hai bàn tay vào nhau, “Cậu phải thích ứng đi, đại diện bên nguyên nếu phát hiện cậu khó chịu với từ này, gã sẽ lợi dụng nó để kích động cậu!”

Seven nhẹ cười, “Anh yên tâm, tôi sẽ không dễ bị kích động thế đâu.”

Đây là lần thứ hai Seven mỉm cười với Andy. Andy phát giác, Seven khi cười có nét rất hồn nhiên, cứ như chỉ ở khoảnh khắc cậu cười mới khiến người ta nhớ ra cậu cùng lắm cũng chỉ là một đứa trẻ vị thành niên mà thôi, hồn nhiên, êm ả, tựa như một đứa trẻ sẽ xuất hiện trong đội hợp xướng của nhà thờ.

Andy phục hồi lại tinh thần, nói tiếp, “Chuyện cậu là con riêng của Donald, tôi sẽ không đề cập đến, vì nếu tôi nhắc đến, sẽ rất dễ dàng khiến ban hội thẩm cho rằng cậu cố ý sát hại con trưởng nhà Sutherland, lý do sẽ là vì cậu canh cánh oán hận mãnh liệt đối với cả nhà bọn họ, chính nhà họ đã từ bỏ cậu và mẹ của cậu mà.”

“Là mẹ tôi từ bỏ bọn họ.” Seven lạnh lùng sửa lại.

Andy so vai, “Anyway, bọn họ cũng sẽ không đề cập đến, vì đây chính là scandal động trời nhất, Donald

tuyệt đối không dám công khai việc này.”

Seven gật gật, “Tôi hiểu, nói cách khác kết quả khả quan nhất của tôi là bị phán ba năm...”

Andy thoáng nở nụ cười, nói, “Ba năm... có điều dùng để đổi lấy “thằng em” của Kiefer, vẫn là lãi lắm đấy. Seven, thật may một súng của cậu bắn đứt của quý của thằng đó, nếu không vì đùi của nó mà ngồi tù ba năm thì chẳng lời lãi được gì cả.”

Seven thông thả đáp, “Tôi dí súng rất gần, tuyệt không ngộ thương đùi hần.”

Andy nghe xong sững sốt, không khỏi cất tiếng cười to, trời ạ, ban nãy mình còn nghĩ cái gì vậy, đứa trẻ của đội hợp xướng cơ đấy.

Andy buồn cười hỏi, “Seven, cậu tin vào Chúa không?”

Seven quét mắt nhìn y qua cặp kính, “Ngay đến những người trước mắt tôi còn không tin, thì hơi đâu đi tin một Chúa không thể nhìn thấy.”

Andy giơ hai tay lên, bày ra tư thế đầu hàng, “Được được!” Đoạn đưa ra một tờ đơn xin, giảng giải, “Ngục giam mà cậu chịu tù, tòa án sẽ đưa ra hai lựa chọn, một là chịu tù ở nơi cậu phạm án là quần đảo Virgin, hai là cho cậu chịu tù ở nơi cậu sinh ra, Miami(6). Bởi cậu vẫn thuộc vị thành niên, tòa án nhất định sẽ giải quyết theo thỉnh cầu của cậu, tôi đề nghị cậu tốt nhất là về Florida chịu tù.”

Seven nhận lấy tờ đơn nọ, nói nhỏ, “Để tôi suy nghĩ đã, được chứ?”

Andy nhìn cậu, thở dài một hơi, “Dĩ nhiên rồi.”

Bọn họ lại một lần nữa xem xét cẩn trọng từng chi tiết một, hết sức cân nhắc bên nguyên sẽ theo lợi dụng kẻ hở nào để xuống tay.

Hết toi cả buổi sáng, hai người mới nghỉ tạm chút. Seven cứ chỉ ngồi ngoài ban công ngắm chiều tà trên biển.

Andy thì ở trong phòng lọc tất cả tư liệu một lần. Cọc case này rõ ràng là án hiếp ***, y cho rằng cũng không có khó khăn gì mấy, thế nên rót hai ly rượu đi đến ban công, mỉm cười đưa một ly cho Seven, “Đi trường cải tạo thanh thiếu niên, ở nơi đó cậu còn có thể đi học. Ba năm sẽ trôi qua rất nhanh thôi. Lúc đó cậu có thể trở về Áo tiếp tục việc học, chúc mừng trước nào!”

Ánh mắt Seven dừng trên ly rượu đỏ sẫm, bên tai lại như nghe thấy tiếng người kia vang vọng, “Uống ly rượu chúc mừng nào, Tiểu Thất.”

Ngón tay thon dài, rượu cũng đỏ sẫm như thế, cứ như chúng vẫn còn dao động trước mắt cậu. Cậu hỏi, “Chúc mừng chuyện gì cơ?”

Mỉm cười, cậu trả lời của Dung Thanh như gió thoảng, “Em sẽ sớm biết thôi.”

Lúc đó tim cậu thực sự đập rất mạnh, một hơi uống cạn ly rượu, dứt khoát giao trọn bản thân cho đôi phương... Seven ngẩng đầu, nói với Andy, “Không, tôi không muốn uống.”

Andy nhún vai, đúng lúc này di động của y vang lên. Y đặt ly rượu lên lan can, trở về mở di động. Giọng nói từ đầu dây bên kia đều đều một nhịp nhưng lại bức kẻ khác lập tức dừng đứng tinh thần lắng nghe, hẳn chỉ nói ngắn gọn, “Ra ngoài đi.”

Andy thoáng nhìn qua Seven còn đang ngắm biển, rồi đi ra ngoài, trong căn phòng VIP ngay bên cạnh, y gặp được Dung Thanh.

Hắn mặc một bộ sơmi đen, trông khá là tùy hứng, ngồi trên một chiếc ghế kiểu Âu, cầm trong tay tách trà, trong không khí thoảng hương trà xanh nhẹ nhẹ, dường như rất xứng với mẫu người trí thức như Dung Thanh, nhìn hết như kiểu đang rất nhàn nhã mà đợi chờ một người bạn cũ.

“Daniel...” Kể cả biểu cảm của Dung Thanh vẫn luôn nho nhã lịch thiệp như thế, nhưng xuất phát từ trực giác được luyện tập trong rất nhiều năm, thâm tâm Andy đột nhiên mang máng bất ổn.

“Cậu ta ký chưa?” Dung Thanh chăm chú nhìn chiếc tách hoa trong tay, hồ hững hờ.

“Ký gì?” Andy hơi lầy lăm ngạc nhiên, lập tức nói, “Phiếu lựa chọn nơi bỏ tù ấy à? Cậu ấy nói... muốn suy nghĩ một chút.” Y nói có phần qua loa, Dung Thanh hình như cũng không phản ứng nhiều nhận, chỉ gật đầu, lại hỏi, “Nghe nói cậu tìm được vật chứng mới?”

Andy nghe ngữ khí từ tốn của hắn, cũng dần thả lỏng hơn mà bước đến, thỏa mái bảo, “Một chứng cứ rõ rệt.”

“Nói nghe xem.” Dung Thanh buông tách trà, cười nói.

“Còn nhớ đôi giày Seven đi không?”

Dung Thanh cười nhẹ, “Hiệu Puma, số lượng có hạn, tôi mua cho.”

“Chuẩn! Một ngày trước khi xảy ra vụ án, Seven đi nó dạo trên bờ biển, còn vô ý làm ướt đế giày.”

Mi mắt Dung Thanh hơi rừ, hơi hột xác nhận, “Đúng là có chuyện đó.”

“Vấn đề là ở chỗ đó. Lúc tổ hình sự lấy vật chứng, không phát hiện chỗ nào của biệt thự có dấu chân của đế giày ướt kia cả, thế mà lại tìm được đôi giày này trong phòng Kiefer, điều này nói lên cái gì...” Andy hưng phấn mà búng tay cái ‘tách’, hồ hởi nói tiếp, “Rõ ràng, cậu ấy bị người ôm hoặc là khiêng vào, cậu ấy bị cưỡng ép.”

Dung Thanh ngẩng đầu, mỉm cười khe khẽ, “Cậu có đem vật chứng kia tới chứ?”

Andy lấy một cặp tài liệu đưa cho Dung Thanh, đồng thời cầm lên một ly rượu, hết sức hỉ hả, “Quá rõ ràng còn gì, quần đảo Virgin quả là giàu sụ, ngay cả một Cảnh cục nhỏ nhỏ cũng có thể dùng loại camera đắt tiền như thế.”

Dung Thanh lật từng trang tài liệu, Andy thì cứ liên tục thao thao bất tuyệt, “Nếu Seven tự vào nhà, tất yếu nào chỉ có mỗi chỗ đó có dấu hình con báo cho được(7), cậu nói đúng không?”

“Đúng lắm!” Dung Thanh duỗi tay, vớ lấy một bao diêm bên cạnh chiếc gạt tàn thủy tinh.

Andy tức thời biến sắc, y vô thức bỏ ly rượu xuống, “Daniel, định làm gì đấy?”

Dung Thanh phì cười, tướng mạo vốn anh tuấn của hắn nháng lên dáng hình hung ác, hắn tỉnh rụi nói, “Cậu ta sẽ không ký vào đơn xin chuyển ngục kia đâu, tôi rất hiểu cậu ta mà.” Hắn cười hình hịch, “Vậy hãy để cậu ta ngồi tù mười năm đi, đến chót cùng sẽ bị tra tấn đến chết hay là quay về Florida, còn phụ thuộc cậu sẽ giải thích cho cậu ta nghe như nào.”

Một que diêm màu xanh lá được rút ra, quẹt nhẹ một cái, ngọn lửa bùng lên từ đầu diêm nuốt lấy một góc ảnh chụp.

Andy bật dậy theo phản xạ, lại bị vệ sĩ đè lại xuống ghế. Y trân trân nhìn bàn tay ổn định kia, chẳng mấy may một tia lưu tâm mà tiêu hủy mất vật chứng quan trọng, tận mắt y thấy chúng trở thành tro tàn, thủy tinh trong suốt không tỳ vết cũng vì thế mà sạm đen một mảng. Andy chậm rãi ngẩng đầu lên, xoáy ánh nhìn vào Dung Thanh, “Daniel, phải chăng đây cũng là một phần trong kế hoạch trả thù của cậu? Hay nó là một phần nằm ngoài kế hoạch của cậu rồi... Thiên thần của cậu đã chết, Seven vì thế mà trả giá đắt đến vậy chẳng lẽ còn chưa đủ triệt tiêu oán hận trong lòng cậu sao?”

Dường như lời của y chạm đến nỗi đau ngầm lớn nhất trong tim Dung Thanh, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên tru tréo, “Không đủ! Cả đời này cậu ta đừng mơ được sống yên ổn!”

Andy giương mắt nhìn không trung, cười khổ một tiếng, lại nói, “Cậu muốn cậu ấy phải bồi thường thế nào nữa, làm thuê ở trong công xưởng ngục giam của cậu, sơn biển số xe, ủi khăn trải giường, ăn cơm đi vệ sinh nhất nhất phải gọi Boss... Bị tù dày dưới mắt của cậu ư? Tôi luôn đều bội phục cậu, ở đội đặc huấn Cheetah, chúng ta học cách tách biệt tình cảm và thân thể, cậu là người tách biệt giỏi nhất, nên cậu là Boss. Sinh ra đã thế, hiện tại cũng thế, tương lai vẫn thế. Nhưng mà Daniel, có một loại tình cảm, cậu không có cách nào tách nó ra khỏi xác được, vì một khi nó được sinh ra sẽ trộn lẫn vào máu cậu, hòa tan trong xương thịt cậu... Daniel, tôi không biết cậu đã từng nghe qua chữ ‘yêu’ chưa. Nếu cậu không tin, cậu đọc cái tên Seven lên xem lục phủ ngũ tạng cậu có chỗ nào đau không?”

Andy gạt phăng tay đám vệ sĩ ra, sải bước ra ngoài, y vừa đi vừa hung hăng đâm vào tường, chửi khê, “Shit!”

Y bước vào phòng mình, mở cửa ra, còn chưa mở miệng nói gì đã thấy Seven đột ngột đứng lên. Andy cùng cậu giao thiệp qua lại rất nhiều lần, song chưa bao giờ thấy cậu để lộ sắc mặt kỳ quái như hiện tại.

Thế là y quay đầu, bắt gặp Dung Thanh đang đứng ngay sau lưng.

Andy nhỏ giọng gọi, “Daniel, cậu, cậu...”

Dung Thanh lướt qua y, đến trước mặt Seven thì ngồi xuống, “Tiểu Thất, chúng ta tâm sự được không?”

Sắc mặt Seven trắng bệch như tờ giấy, nhưng cậu vẫn gắng giữ ngữ khí cho vững vàng, hỏi lại, “Chúng ta còn gì để tán gẫu với nhau ư?”

Dung Thanh tự nhìn bàn tay của mình, “Tiểu Thất, nếu tôi bảo cậu chỉ cần ký vào đơn chuyển ngục kia, chúng ta... sẽ hòa nhau trọn vẹn.”

“Hòa?” Cứ như nghe xong chuyện gì đấy rất buồn cười, Seven chừng như trở nên bình tĩnh một cách bất thường, mặt cũng không còn tái nhợt, chỉ đứng đờ đẫn đáp trả, “Mặc dù ở trong mắt anh, khi so với thiên thần của anh, tôi chẳng khác gì rác rưởi. Nhưng anh có bao giờ nghĩ rằng... Rác rưởi cũng đâu có muốn đứng chung chỗ với thiên thần không? Tôi cũng chẳng quan tâm có huê hòa gì với anh hay không nữa, tôi chỉ muốn kể từ nay sẽ cắt sạch vướng mắc cùng anh, tôi đã nói rồi, tôi không muốn gặp lại anh.”

Dung Thanh im lặng thật lâu, mới bật một tiếng cười nhạt, “Hử, giờ cậu mới tự hiểu lấy mình đấy nhỉ, tự biết mình là rác rưởi rồi cơ đấy, vậy trước đây cậu trơ trên nịnh nọt tôi, thì coi là gì nhỉ? Học phí của cậu là vất vả lừa từ tay bao nhiêu thằng đàn ông mới có được, còn tôi chỉ cần gọi điện một cái, cậu liền bỏ lại khóa học ở ngôi trường quý tộc mà chạy đến biển Caribbean này. Hôm đó cậu nốc hết ly rượu này đến ly rượu khác, không phải là vì để được leo lên giường của tôi sao?”

Andy hét lớn, “Đủ rồi, Daniel, cậu rốt cuộc có hiểu mình đang nói gì không thế?”

“Cậu xem, cùng lắm cũng chỉ một ngày một đêm, cậu đã thu phục được cái tên ác nghiệt, coi tiền như mạng này rồi kìa. Tôi quả tình phải khen, cậu đúng là có thiên phú ở phương diện này đấy.” Dung Thanh chậm rãi cởi bỏ khuy áo trên cùng, cười bảo, “Không bằng trước khi cậu ngồi tù, tôi thành toàn cậu vậy. Đi ra ngoài, Andy!”

Sắc mặt Seven thoát chốc biến đổi, cậu đẩy ghế muốn chạy về phía ban công, lại bị vệ sĩ chặn ngang lại.

Andy vừa định chạy lên thì cũng bị hai gã khác cản trở. Dung Thanh nở nụ cười âm trầm, “Cậu không muốn ra ngoài à, cũng tốt, vậy đứng nhìn đi!”

Hắn đứng trước mặt Seven đang ra sức giãy giụa, bất ngờ giáng cho cậu một cái tát, một tát kia đánh bay mắt kính của Seven, cũng thực tài tình mà đánh tới độ cậu bị choáng váng. Tên vệ sĩ buông lỏng cậu ra, Seven liền ngã vào lòng Dung Thanh.

“Daniel, cậu điên rồi, cậu vốn không phải loại người làm chuyện này.” Andy vùng vẫy hô lớn.

Dung Thanh chỉ khẽ khàng cười khẩy, “Chẳng lẽ cậu không hiểu, con sói có dịu dàng bao nhiêu thì trước sau vẫn là sói, còn cừu có hung hãn đến mấy chung quy vẫn là cừu, chỉ cần cậu là con cừu, cậu bắt buộc tuân theo quy luật chuỗi thức ăn(8) của động vật.”

Vệ sĩ đặt một chồng tài liệu lên bàn, một người có bộ dạng như nhân viên Chính phủ bước đến, lão lưu loát ký tên lên mục viết tên Seven.

Seven lúc này đã tỉnh táo lại, cậu khó nhọc ngược đầu lên, Andy phát hiện đó là một khuôn mặt cực kỳ xuất sắc, tuy rằng là gương mặt điển hình của phương Đông nhưng ngũ quan rõ ràng, chỉ là bất đồng với nét rõ ràng của châu Âu, những đường nét của cậu vô cùng mềm mại, hiền lành, khiến kẻ khác mang một loại ảo tưởng có thể dễ dãi chinh phục.

Cậu hơi thở gấp trong lòng Dung Thanh, nhìn chữ ký cơ hồ giống chữ ký của mình như đúc. Dung Thanh hài lòng râm rì bên tai cậu, “Vị này chính là chuyên gia giám định nét chữ, ba tháng nay, ông ta không làm gì khác ngoài việc bắt chước nét chữ của cậu. Có thể nói với cậu thế này, hiện tại cho dù đem phần tài liệu này cho bất cứ chuyên gia giám định nào, cũng sẽ không ai nói đây không phải là chữ ký của cậu đâu.”

Hắn cầm lấy ngón tay Seven, ấn mạnh chúng lên tài liệu.

Andy lau mồ hôi, trong lòng lại thầm rửa xả một tiếng Shit, vừa nảy ý nghĩ đi đâu thế, thật không ngờ y lại nghĩ đến Dung Thanh sẽ cưỡng bức Seven, y phát hiện đầu mình vậy mà đầm đìa mồ hôi.

Dung Thanh nửa ôm nửa kéo ném Seven lên giường, cười lạnh, “Chiều nay, tôi sẽ cho chuyên gia nhân khoa đến kiểm tra mắt cậu thử... Cậu phải thấy may mắn, là tôi bây giờ hăng còn chưa nói The game is over.”

Dung Thanh đến cũng nhanh, đi cũng nhanh. Andy thở mạnh một hơi dài dằng dặc, y nhật kính mắt, đỡ Seven ngồi lên.

Seven chậm rãi nâng mi mắt, Andy liền nhận ra con ngươi của cậu, không ngờ không phải màu đen của người Châu Á, mà là màu lục đậm. Vì màu xanh này quá đậm, nên thoát đầu vừa thấy cứ tưởng màu đen, thế nhưng nhìn kỹ, màu mắt mờ ảo giữa xanh và đen này khiến người khác không cách nào dời mắt đi được.

Khi cậu rũ mắt, cậu tràn đầy yên lặng, dịu dàng, tựa như bao thiếu niên xinh đẹp bình thường khác thôi. Nhưng khi cậu mở to mắt, cậu giống hệt một vị Thánh, không hề thao túng dục vọng, nhưng bất kể ai từng ngồi đối diện cậu đều sẽ sa đọa thành Lucifer.

“Tuy cùng là CCA(9), nhưng tôi cam đoan với cậu, trại cải tạo thiếu niên ở Florida tốt hơn nhiều so với ngục giam ở quần đảo Virgin, Mammon căn bản là địa ngục.” Andy tổng kết. Seven không đáp lại, chỉ nhận lấy kính mắt từ y, đeo trở về, bình tĩnh khôn tưởng.

1. Phong cách Punk là một trào lưu bắt đầu thịnh hành và lan tỏa tại châu Âu từ thập niên 70 thế kỷ trước. Với lối ăn mặc và phục sức mang nặng tính lập dị và nổi loạn, Punk Style đã từng mang tiếng là “Kẻ hung hăng phá bĩnh thời đại”. Tuy thế, cùng với sự phát triển cực kỳ mạnh mẽ của dòng Punk Rock trong âm nhạc, xu hướng Punk vẫn duy trì vị thế cá biệt, đầy sức hút trong đời sống.

Đến tận ngày nay, khi giới trẻ khắp nơi đang mỗi ngày hân hoan với những xu thế mới mẻ, sáng tạo thêm nhiều phong cách độc đáo thì Punk Style vẫn là một dòng chảy tồn tại độc lập và tạo nên khá nhiều ảnh hưởng. Trong mắt của một số người, những ai chạy theo Punk Style thường bị gán danh là những kẻ “dị hợm”, “cuồng loạn” và là “mối đe dọa” đến những chuẩn mực văn hóa, lối sống lành mạnh. Thực chất, nhìn từ góc độ tích cực, Punk Style chính là sự biểu hiện của tư duy sáng tạo, tính độc lập cao độ và nhu cầu khẳng định “cái tôi” riêng biệt của thế hệ trẻ.

Đặc điểm dễ nhận dạng nhất của một Punker nằm ở 03 yếu tố chính: phụ kiện, trang phục, và hair-style – kiểu tóc.

2 + 3. Biển Caribbean và quần đảo Virgin (thuộc Mỹ)

Biển Caribbean là một vùng biển nhiệt đới ở Tây Bán cầu thuộc Đại Tây Dương. Đây là một vùng biển bao bọc bởi một chuỗi hải đảo cùng hai lục địa, Bắc và Nam Mỹ. Bờ biển phía nam giáp châu Nam Mỹ, phía Tây và Tây Nam giáp Mexico và Trung Mỹ. Phía Bắc và Đông là chuỗi đảo Antilles, gồm Đại Antilles và Tiểu Antilles. Toàn khu vực quanh biển Caribbean còn gọi là vùng Caribbean.

Biển Caribbean là một trong những vùng biển lớn trên thế giới với diện tích 2 754 000 km². Điểm sâu nhất là vực Cayman giữa Cuba và Jamaica ở 7 686 m dưới mặt biển. Biển Caribbean có nhiều vũng nhỏ cùng vịnh lớn như Vũng Gonâve, Vũng Venezuela, Vũng Darien, Vịnh Mosquitos và Vịnh Honduras.

Quần đảo Virgin (thuộc Mỹ) (trên ảnh trên thì là nằm ở khoảng giữa mé bên phải:”D) là một nhóm đảo nằm trong vùng Caribbean và là một vùng quốc hải Hoa Kỳ. Về mặt địa lý, quần đảo này là một phần của chuỗi quần đảo Virgin và nằm trong Quần đảo Leeward thuộc nhóm Tiểu Antilles. Quần đảo Virgin thuộc Mỹ bao gồm bốn đảo chính St. Croix, Saint John, St. Thomas và Đảo Water, cùng nhiều đảo nhỏ hơn. Đây là nơi duy nhất của Hoa Kỳ mà xe cộ lưu thông bên trái. Tổng diện tích toàn lãnh thổ là 346,36 km² (133,73 dặm vuông).

4. Limousine Cadillac

Ờ, chính là em Limou Cadillac mà chú Andrew đã lái đến trụ sở Interpol đón thiếu gia xong rồi ế thiếu gia đền đáp bằng 1 màn thú giao đây =))))

5. Ounce là đơn vị đo khối lượng sử dụng phổ biến nhất tại Hoa Kỳ. Kể từ năm 1958, một ounce quốc tế bằng chính xác 28,349523125 gam theo định nghĩa.

6. Miami là một thành phố ở tiểu bang Florida, Hoa Kỳ. Miami là quận lỵ của Quận Miami-Dade, và là thành phố lớn nhất của vùng đô thị ở phía Nam Florida.

7. Dưới đế giày Puma có in hình con báo, biểu tượng của hãng:

8. Chuỗi thức ăn: Hệ sinh vật mà cách sắp xếp là sinh vật lớp trên ăn sinh vật lớp dưới.

9. CCA là viết tắt của Correction Corporation of America, nôm na là Liên đoàn cải tạo Hoa Kỳ.

Vì số lượng tội phạm của Mỹ quá khổng lồ, Chính phủ không chịu nổi chi phí nên mới sinh ra một dạng nhà tù hoạt động tư nhân. CCA là một trong những công ty thầu nhà tù lớn nhất tại Hoa Kỳ, xây dựng nhà tù và giam giữ tù nhân trên khắp nước Mỹ.

2. Chương 2

Trước khi ra tòa, Andy đã thỏa thuận ổn thỏa.

Đúng thế, dù y thừa nhận bản thân rất có thiện cảm với Seven, nhưng thế thì sao nào? Trong trường hợp ngồi rục tù suốt mười năm thì hiển nhiên đến bang Florida sẽ tốt hơn nhiều lắm so với ở lại quần đảo Virgin.

Con người luôn phải đối mặt với sự thật.

Y công nhận hôm nay Seven nhìn rất giống người bị hại, áo trắng tinh khôi và quần đen sạch sẽ, cổ áo được ủi thẳng góp phần tôn lên cần cổ thon dài, bên dưới cổ áo rộng là hõm cổ rất sâu, mơ hồ có thể thấy được cả xương quai xanh tinh xảo.

Seven tỉ mỉ cài gọn cúc ở cổ tay áo, cổ tay áo bao lấy xương cổ tay mảnh mai của cậu, chỉ để lộ đôi bàn tay xinh đẹp kia.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi hết thảy, Seven lên tiếng, “Có thể đưa đơn xin nơi bỏ tù hôm qua cho tôi không?”

Andy nhìn thoáng qua cậu, cái miệng của y nhếch nhếch lên, rồi thở một hơi thật dài, “Không được, xin lỗi cậu.”

Seven bèn gật đầu, “Nếu vậy... Tôi thật tiếc là ba ngày sau, sẽ có rất nhiều tòa soạn nhận được thư tố giác anh đấy. Những chứng cứ được giấu kín có liên quan đến hãng luật David, về bao che tội phạm, giả mạo chứng minh thư, thay chính khách đả kích đối thủ, hãm hại người vô tội, ví dụ như vụ gián điệp của Mr.

Li, vụ thuốc lá của công ty Morris, thêm cả vụ scandal bê bối của Thống đốc nữa... Tôi đoán chừng sẽ có nhiều người hứng thú lắm đây, anh đã dùng cách nào để vị chính khách ấy mù mờ hết cả lý trí để rồi trèo lên giường của một ả gái *** vào chính tiệc mừng công trạng của ông ta — xét theo tình huống người ta không biết, các người đã giả tạo thân phận của ả gái *** đó.”

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Andy khiếp sợ đến gần như không thở nổi, trong khi Seven vẫn đang thủng thẳng giải trình tiếp, “Mật mã của anh đều là dùng DES(1) để thiết lập, quả thật rất cao siêu, mà máy của anh cũng xịn lắm, Tulip E-Go(2) mà, máy tính xách tay đắt tiền nhất thế giới, không hổ danh bất hư truyền, tôi phải mất cả tối dùng mọi thủ pháp mới có thể mở được mật mã của anh. Sau đó, tôi đăng nhập vào hộp mail anh chuyên dùng, tôi phỏng đoán máy tính có nhiều tài liệu bên trong như thế nhất định là tách riêng một mình, hên thay, tôi đã đoán đúng. Vậy nên tôi liền gửi thư đề nghị quản trị mạng chỗ bọn anh cho phép tôi kết nối. Và tôi lại gặp may bạn nữa, anh ta đồng ý. Lần này thì là hệ điều hành UNIX(3), so với đặt mật mã bằng DES của anh, phá hệ điều hành này vốn không cần thời gian, chỉ cần kỹ xảo...” Cuối cùng, cậu chốt lại bằng một câu khen ngợi, “Xem ra, ở David anh là một người rất có địa vị.” Xong lại thản nhiên bổ sung thêm một câu nữa, “Tôi có một nickname trên mạng, là Seven Days, không phải vì Chúa sáng tạo ra thế giới chỉ mất bảy ngày(4), mà là có rất ít hệ thống nào trong vòng bảy ngày tôi không phá được.”

Trong một khắc, Andy thật chẳng biết nên khóc hay nên cười, ai mà ngờ được y thế mà lại đưa máy tính cho một hacker tiếng tăm lừng lẫy mượn chứ. Đầu óc y quay mòng mòng loạn cả lên. Y đã suy tính đường đi nước bước bao nhiêu là nhiều, nhưng vền vền một câu của Seven đã đập vỡ tất cả ý đồ của y mất tiêu.

“Bức mail của tôi đã được đặt ở chế độ tự động gửi, chỉ cần tôi không hủy bỏ, nó sẽ gửi đi hàng loạt. Dung Thanh liệu có đáng giá để anh đánh đổi cả David không?”

Khuôn mặt gầy guộc của Andy hiện chút cười khổ, y than thở, “Nhưng Seven à, nhà tù của quần đảo Virgin, nó là địa ngục.”

Seven chỉ hỏi, “Người kiểu Dung Thanh có phải tựa như kẻ sống trên thiên đường hay không?”

Andy hơi trợn mi, đáp trả, “Nếu là về khía cạnh thích gì được nấy, thì thế cũng coi là đúng được!”

Seven lơ đãng nhướn mày, đơn giản nói, “Nếu vậy, tôi tuyệt đối sẽ không ở cùng một nơi với anh ta đâu. Anh ta ở thiên đường thì tôi thà xuống địa ngục.”

“Cậu hận cậu ta?”

Seven lắc đầu, cậu khép mắt một chút, nói, “Chỉ là không còn yêu anh ta nữa, nên chẳng mong còn vướng víu bất cứ khúc mắc gì với anh ta hết.”

Andy bắt đầu dần dà hiểu Seven hơn. Cậu là tuýp người, lúc yêu thì sẽ toàn tâm toàn ý, lúc không yêu nữa ước chừng cũng chẳng muốn dang dai lằng nhằng.

Vậy Dung Thanh có hiểu điểm này không đây? Andy mông lung ngẫm thử, chắc chắn Dung Thanh cũng thừa hiểu rất rõ.

“Tôi chỉ cần đơn xin bỏ tù trong tay anh, những việc khác anh cứ làm theo ý của Dung Thanh, tùy.” Seven lại đơn thêm một câu.

Có biết không đây hử, cậu phải chịu án mười năm lận đây chứ không đùa đâu. Mấy lời này rốt cuộc Andy không thể thốt ra.

Y bỗng nhiên cảm thấy Seven là một người có thể khiến kẻ khác tự lật đổ chính mình, khi bạn đối mặt cậu ấy, có đôi khi sẽ trở nên không còn giống chính mình nữa.

Seven nhìn kỹ đơn xin bỏ tù kia một lần, đoạn dùng đôi tay xinh đẹp kỹ lưỡng xé vụn tờ đơn kia, vụn nát đến độ này, Andy cảm thấy không khác với dùng máy nghiền giấy là bao.

Andy ngồi ở vị trí luật sư bào chữa, lưng sờ sờ cảm nhận được Dung Thanh an vị ngay phía sau. Y nhấp nhồm không yên, nghĩ đến đơn xin kia đã bị xé vụn, thế là mồ hôi lạnh túa đầm túa đìa ướt rượt cả trán.

Vì Andy không mấy dă động, thành thử cả case thẩm tra xử lý gần như nghiêng về một phía. Kiefer đến tham dự với cái mặt xám ngoét, cảm phần và gọn lỏn lên án bị cáo, Âu phục xa xỉ vụn trên người rồi thì động tác tay, cái nào cái nấy đều đồ dòn miêu tả rằng, đây là một vị quý tộc bất hạnh xui xẻo bị ngã vào bùn lầy nhơ nhớp.

Thái độ của người Mỹ đối với người Anh hết như một lão già đối mặt với bộ phận sinh dục của lão, cái tiết nó thôi rồi can tội không đáp ứng được như lão mong muốn nhưng lại vẫn phải che đậy nó nhằm bảo vệ danh dự. Nhất lại còn là quý tộc truyền thống như Sutherland, hầu hết dân Mỹ thà tin rằng cậu trai da vàng Hoa Kiều này cố ý gây thương tích, chứ chả nguyên đi tin vị quý tộc truyền thống nhất của quê hương lại bị ổi cường hiếp một đứa vị thành niên dị tộc.

Doney – đại diện bên nguyên – là một gã đàn ông trung niên điển hình của nước Mỹ, tóc màu nâu, hình thể bự chảng. Gã đánh giá Seven từ đầu xuống chân, đoạn buông lời châm chọc, “Sự thật sờ sờ là, cậu dù đồ đương sự của tôi, cậu lấp liếm tuổi thật của mình, cậu lợi dụng vẻ ngoài vô tội, thanh thuần... Hờ...” Như thể đang kể một chuyện buồn cười lắm, gã cứ thế liên mồm tuôn, “Đương sự của tôi chưa lỗi đời nên bị cậu mê hoặc, rồi hai người đến biệt thự, quan hệ... Thưa các vị, nếu các vị từng đến biệt thự của đương sự tôi, các vị sẽ phát hiện nơi đó là cả một biển nghệ thuật, dĩ nhiên nếu để cho một kẻ tâm tư bất chính ghé thăm thì nó khác nào là một cung điện dát vàng chứ. Trong phòng ngủ nơi xảy ra vụ án, chúng ta có thể thấy chiếc bàn trà thấp chân(5) cổ thời nhà Minh(6) Trung Quốc, đẹp đẽ và giá trị vô ngần, và chính nó đã trở thành căn nguyên dẫn đến tai họa cho đương sự của tôi. Ngay lúc cậu đẩy trộm bàn trà tính chuẩn đi thì đương sự của tôi cản cậu ta lại, kết quả bị đả thương, chân tướng của toàn bộ sự việc là như thế!”

Andy gơ tay, bác bỏ, “Phản đối, bên nguyên lập luận thiếu căn cứ!”

Quan tòa phán, “Phản đối có hiệu lực. Bên nguyên tiếp tục đưa ra câu hỏi.”

Doney dường như làm ra một động tác cảm thán dư thừa, hai tay chống lên ghế của bị cáo, ngữ khí ác độc, “Đêm đó không phải hai cậu đã quan hệ sao, cậu không hề chống cự gì à?”

Seven ngẩng đầu lên, bình thản bảo, “Chúng tôi không có quan hệ, ngài Kiefer cởi hết quần áo chỉ vì muốn nói chuyện phiếm với tôi.”

Khán phòng ồ lên một chập cười. Andy không khỏi sửng sốt, ngay cả đại diện bên nguyên cũng thộn hết cả ra, chỉ nghe Seven không nhanh không chậm tiếp tục, “Nếu một người đàn ông ba mươi bảy tuổi, từng có ba biên bản bạo ngược *** lại còn chưa lỗi sự đời, hẳn vì sao sẽ không cởi sạch bách quần áo chỉ nhằm mục đích nói chuyện phiếm nhỉ?”

Khán phòng lại rung cười ồn ã. Quan tòa gõ búa, nhắc to, “Đề nghị bị cáo chú ý cách thức trả lời của mình.”

Doney hít sâu một hơi, lại hỏi, “Cậu Seven, nghe nói cậu là trẻ mồ côi, xin hỏi theo học tại Học viện âm nhạc ở Áo, cậu kiếm sống bằng cách nào?”

“Rất nhiều.”

Doney thắng lợi mà cười ngất, “Không dám nói đúng không? Vậy để tôi nói cho các quý ông quý bà của ban hội thẩm nghe, cậu Seven là dựa vào tiền tiếp chuyện ở quán bar cầu vồng(7) mà sống. Tiếp chuyện... Từ ngữ cũng giàu ý nghĩa thật, tán gẫu với khách, giải tỏa buồn khổ cho Gay, nghe chừng cao thượng chẳng thua gì bác sĩ tâm lý, nhưng mà thực tế thì sao nào? Rõ ràng cũng chỉ là một đại từ trai bao.”

Khán phòng rộn rạo ầm ầm. Andy đang khê thở dài thì Seven bất chợt nói, “Xin hỏi ông Doney, ông vừa mới ly hôn, đúng không?”

Khuôn mặt béo phì của Doney tức thì đông cứng, lại nghe Seven giải thích hết chỉ là trôi chảy, “Tay trái của ông có một vết hằn, ông rất hay sờ lên nó, hiển nhiên không có thói quen thiếu một thứ trên đó. Mỗi lần đụng đến nó, trông ông hằm hè kinh khủng, ông đổ hết thất bại của hôn nhân quy kết cho quần đảo Virgin quá mức cảm dỗ chứ không phải do ông đã động tay động chân thô bạo quá đáng với phụ nữ!” Cậu nói tới đây, nữ trợ lý của Doney nhin không được ngẩng đầu liếc mắt nhìn Doney một cái.

Lúc này Doney hoàn toàn đờ đẫn, Seven vẫn tiếp tục tường giải rất nhanh, “Ông đeo một chiếc đồng hồ bằng vàng giả, song song đó lại phải gồng mình bày vẽ vênh vảo hành hiệu dính đầy người, ấy là vì ông không muốn người khác biết ông đang gặp trục trặc về vấn đề tài chính. Rõ là vì ông mù mê cờ bạc, đêm ngày quỵên luyến ở sòng bạc, ngủ không đủ, sinh ra gắt gỏng, tính tình cáu kỉnh. Chưa hết, rất dễ nhận thấy được ông còn cá cược đua ngựa, vì hôm nay là thứ ba, cứ cách mười lăm phút, ông lại kiểm tra tin nhắn di động gửi đến một lần, mỗi lần xem xong cảm xúc đều lên xuống khó kiềm chế. Hiện tại là mười một giờ đúng, trường đua ngựa sắp báo tin con ngựa dẫn đầu, liệu ông có thể nói cho mọi người biết là con nào không ta?”

Cả hội trường thình lặng, chỉ có tiếng di động Doney réo lên báo hiệu mười một giờ đúng.

Andy vỗ trán, thấp giọng cảm thán, “Giỏi quá, giỏi quá đi, Seven.”

Tầm nghỉ trưa, tìm được Dung Thanh rồi, y mới nhả giận, “Daniel, thả cậu ấy tự do đi!”

Dung Thanh ngược đầu, hơi nhú mồm, hỏi lại, “Cậu đang nói gì đấy?”

“Daniel, cậu không còn cơ hội đâu. Nếu cứ khăng khăng theo kế hoạch của mình, cậu sẽ mất đi cậu ấy. Bất luận cậu ấy ở đâu, dù là ở trong nhà giam cậu có thể khống chế, cậu cũng không thể thay đổi được kết quả này.”

Dung Thanh nở nụ cười, con ngươi của hắn co rút lại một chút, đồng tử sâu và đen kìa như thể đang trào phúng. Hắn từ tốn đáp, “Andy ạ, nếu chúng ta không phải là bạn chí cốt mười năm, tôi thật sự nghi ngờ cậu rất cuộc có phải là Andy Wachowski hay không đấy. Kế hoạch của tôi là muốn cậu ta thụ án ở Florida mười năm, điều này tôi hy vọng cậu hiểu rõ, tôi không có ý sửa đổi gì cả.”

Hắn nói xong liền đứng dậy rời khỏi phòng nghỉ khách VIP, Andy khổ não nhìn theo bóng hắn, thàn than, “Đáng tiếc... Kế hoạch của cậu không phải là kế hoạch của thằng bé đâu.”

Trong phòng tạm giữ của ở tòa án xuất hiện một vị khách quý, ông ta mặc một bộ Âu phục thủ công màu lam, vừa khít thoải mái mà bao lấy thân hình cao ngất. Dường như tuổi tác ông ta cũng không còn trẻ, nhưng vẫn có thể thấy ông ta giữ dáng rất tốt. Mái tóc xám bạc, ngũ quan anh tuấn không vì năm tháng mà hiện nét già nua, ngược lại chỉ làm tăng thêm sức quyến rũ của sự thành thực, bên tay phải được bảo dưỡng thích đáng có đeo một chiếc nhẫn đá quý đen tuyền, trong tay chống một chiếc gậy bằng ngà voi, màu sắc vẫn lóng lánh trên chúng tỏ đây là đồ cổ từ tận mấy thế kỷ trước. Những thứ trên mình của người đàn ông trung niên này tiết không có mang vẻ khoe mẽ, hơn thế nữa, kết hợp với khí chất của ông ta càng thêm bổ sung cho nhau, khiến ông ta đậm đặc khí chất uy nghi, đường bệ, khó có thể đứng ngang hàng mà nhìn thẳng cho nổi.

“Công tước Sutherland, mời ngài đi bên này.” Anh cảnh sát tòa án kính cẩn dẫn đường ông ta vào phòng tạm giữ.

Bàn tay đặt trên bàn của Seven lập tức nắm chặt, cậu gọi, “Ngài cảnh sát, tôi chưa nói muốn gặp khách mà.”

Anh cảnh sát dường như không nghe được cậu nói gì, còn Donald Sutherland lại vô cùng phong độ mà ra hiệu, “Để ta và cậu đây riêng tư ít phút.”

Bắt gặp sự do dự từ anh cảnh sát, Donald bèn nói tiếp, “Anh yên tâm, đứa trẻ này sẽ không làm ta bị thương đâu.”

Sau khi anh ta ra ngoài, Donald mới ngồi xuống trước mặt Seven, han hỏi, “Con khỏe không? Seven.”

Seven ngoảnh mặt đi, không trả lời.

Donald vẫn mang vẻ mặt ôn hòa nói, “Tuy giữa chúng ta đã xảy ra vài chuyện không được vui vẻ lắm, nhưng dấu sao con cũng là con ta, ta không thể đứng khoanh tay nhìn con chịu khổ.”

Seven khàn giọng bảo, “Vậy thì mời ông biến đi cho, như thế tôi sẽ bớt thấy khổ sở hơn đây.”

“Con nói gì vậy?” Donald nhú mày, “Con là con ta, sau này dĩ nhiên chúng ta sẽ phải ngày ngày gặp mặt.”

Seven quay mặt sang, biểu tình khó lòng tin được mà gần, “Ngày, ngày, gặp, mặt?”

“Ừ, Seven.” Donald mỉm cười rút ra một tờ công văn được gấp cẩn thận, khuyên nhủ, “Con chưa trưởng thành, đây là đơn xin quyền giám hộ, con chỉ cần ký lên đây là cha con chúng ta có thể đoàn tụ ngay tức khắc.” Ông ta nói rồi đặt đôi tay được được chăm sóc tỉ mỉ lên tay Seven, tiếp tục vẽ ra viễn cảnh, “Chuyện sau này con không cần lo lắng, ta sẽ nhanh chóng giúp con được tạm tha ra ngoài. Con thích đi Áo học vĩ cầm, con thích vị thầy nào, hửm? Ta quen không ít viện trưởng Học viện Âm nhạc.” Hơi nhú mày một chút, rồi lại tiếp, “Tất nhiên việc cho con cái họ Sutherland, còn cần ít thời gian. Có điều ta thấy gọi con Seven cũng không tệ, ta thích gọi con như thế.”

Khoảnh khắc kia Seven thật sự khó chịu như bị rắn độc cắn một vết, cậu rút mạnh tay về, nói đơn giản, “Cám ơn, tôi không có hứng thú.” Cậu chỉ về phía cửa, cao giọng, “Học vĩ cầm ở Áo? Đừng có sĩ nhục âm nhạc, tôi không muốn ngủ dậy từ trên giường ông rồi đến trường đâu. Mời ông ra ngoài cho!”

Thái độ của cậu quả quyết như thế, nhưng Donald cũng không lấy làm tức giận. Ông ta thu tay, vẫn mỉm cười như cũ, “Con quả thực rất thông minh, nhưng mà con ngoan à, nói cho cùng, con còn rất trẻ nên mới bị Cruise lừa. Con không đồng ý, ta cũng không miễn cưỡng, tờ đơn này con có thể ký lúc nào cũng được, xem con là con nên ta nhắc nhở con một câu. Ngục tù nó không giam được người ta, nó chỉ giam chính con mà thôi. Con xem con mỗi trong ***g sắt đấy, có thể bảo toàn thân nó không nào?”

“Cút đi!” Seven khó lòng đè nén mà run rẩy.

Donald còn chưa nói tiếp, cửa đã ‘rầm’ một tiếng bị Andy mở toang ra, theo sau là viên cảnh sát bồi rồi ngập mặt.

Mặt mày Andy liền sa sầm, “Xin lỗi, thưa Công tước, ngài ở đây làm gì vậy?”

Donald mỉm cười, “Chỉ là có chút chuyện muốn bàn với Seven thôi.”

“Ngài không có quyền này, chớ nói ngài là Công tước của nước Anh, kể cả ngài có là Tổng thống Mỹ, đương sự của tôi cũng đã được “các quyền Miranda”(8) bảo hộ!” Andy lạnh lùng đính chính.

Donald cầm lấy mũ phớt, hết sức lịch thiệp đội lên đầu, “Cám ơn, hy vọng quyền này luôn bảo hộ được Seven.”

“Andy!” Sau khi nhìn bóng Donald khuất hẳn, Seven bất ngờ đề nghị, “Tự đương tôi muốn tự đặt cho mình một cái tên tiếng Trung.”

Andy nghe xong không khỏi ngỡ ngàng, y cảm thấy thỉnh thoảng Seven có lối suy nghĩ đột phát thực đáng sợ, nhưng y vẫn hỏi, “Cậu muốn tự đặt tên mới là gì?”

Ngón tay thon dài của Seven kéo qua đơn giao quyền giám hộ tìm được cột có tên mẹ cậu: Muo. Li, cậu miết lên hai chữ kia, rồi mới nói, “Tôi sẽ tên là Mạc Tử Mộc, Mạc Tử Mộc.” Sau đó đặt bút viết lên trên cùng tờ đơn ba chữ tiếng Trung.

Andy nhận lấy tờ giấy kia, nhìn đến ba chữ Hán ấy, chữ Hán chính là như vậy, chợt liếc mắt nhìn qua giống như một bụi cây, và ba chữ này thì khiến người ta liên tưởng đến hoa cúc. (, giống chỗ nào hả cái cha Andy này, chưa gì đã rửa em nó...)

Andy nói, “Được, tôi sẽ giải quyết ổn thỏa giúp cậu, cậu Mạc.”

Kỳ thật đổi họ tên không thuộc phạm vi phục vụ của Andy, nhưng dường như y đã quên yêu cầu Seven phải trả thêm chi phí.

Lúc bọn họ ra tòa, xui xẻo thay lại đụng mặt phải Kiefer.

Kiefer dùng biểu tình cay nghiệt nhìn Seven, giọng điệu châm biếm, “Ai thế này, hóa ra là thằng ăn cắp!”

Andy vừa toan đứng ra bảo vệ Seven vượt qua đám người trước mặt, lại bị đám luật sư này tận lực chặn lại, Kiefer thì vọt đến trước mắt Seven, Andy cũng bị chúng ngăn cách.

Kiefer áp sát mặt Seven nhỏ giọng nhưng thực rõ ràng phun ra mấy câu, “Mày yêu cái bàn trà đó nhường ấy, phải chăng vì nó làm mày sướng tới bên phải không hử? Không đề mày trên đó, đôi ta sao có thể một trước một sau sáng khoái đến thế được.”

Hai tay Seven bị còng, cậu chỉ bình lặng đáp trả, “Tôi thật vui vì có thể trở thành ký ức tốt đẹp cuối cùng của ngài Kiefer đây!”

Kiefer bị tăng xông, nắm tay hắn vừa mới vung lên đã bị luật sư phía sau sợ sinh chuyện không hay ngăn vội lại. Hắn hung tợn rít, “Tao sẽ bắt mày phải trả giá, cái loại con của đồ đĩ ***!”

Seven chỉ đứng im không động đậy mà nhìn hắn, biểu tình như đang nhìn một con súc vật hạ đẳng nhất, điều này khiến Kiefer lại nổi đóa lần nữa không kiểm soát được.

“Xét thấy cậu chưa trưởng thành, tôi nghiêng về ý kiến hoãn thi hành án phạt, song, trên thực tế trong quá trình phạm tội, cậu đã sử dụng vũ khí sát thương cực độ nguy hiểm, và thực tế đã tạo thành thương tổn, điều này cho thấy, cậu không đủ năng lực tự kiềm chế không gây thương tích cho người khác. Xuất phát từ nguyên nhân này, tôi phán cậu ngồi tù, xem xét nguyện vọng nơi chịu tù của cậu, tôi tôn trọng ý kiến của cậu, cậu có thể chịu tù tại nhà giam trên hòn đảo trực thuộc đảo Saint Croix(9) tại quần đảo Virgin, thời hạn năm năm!” Quan tòa nói xong, búa đập xuống vang lên một tiếng nặng nề, tỏ rõ phán quyết chính thức có hiệu lực.

Lúc Andy tiễn Seven, hoặc bây giờ có thể gọi là Mạc Tử Mộc, Mạc Tử Mộc chỉ cười với y. Khi gần đi cậu gọi nhỏ, “Tôi tặng anh một món quà, ở trong hộp mail của anh.”

Andy dõi theo bóng dáng đã đi xa của người thiếu niên để lại cho y ấn tượng cực kỳ sâu sắc, xong sau bắt đầu đi đối mặt với cơn thịnh nộ của Dung Thanh.

Có thể nói, y chưa bao giờ gặp qua một Dung Thanh tức giận, chính xác hơn là một Dung Thanh sẽ nổi giận.

Thời khắc kia y quả thực cho rằng Dung Thanh đã không thể khống chế được nữa, hấn ấn gí y vào tường, túm cổ áo y, cặp mắt đỏ ngầu dữ tợn, “Andy, tôi hy vọng cậu có thể chịu được hậu quả của việc lựa chọn phản bội tôi.”

Andy khẽ cười khổ, cũng giống như y không thể lãnh nhận hậu quả của việc không đồng ý với Seven thôi. Y thở gấp giận lấy theo, “Daniel, tôi rất tiếc...”

Dần dần Dung Thanh cũng chịu bình tĩnh lại, hấn bảo, “Andy, hợp tác giữa chúng ta e rằng đến đây là kết thúc.”

Andy toát ướt sũng mồ hôi lạnh, vừa rồi y thực sự có cảm giác sẽ bị Dung Thanh xử luôn rồi, bèn thở phào một hơi, “Cám ơn!”

Dung Thanh lạnh nhạt nói nốt, “Thế nhưng cậu đã dùng hết mười năm giao hảo của chúng ta, tôi hy vọng cậu hiểu được điều này.”

Andy nhìn bóng hấn rời đi, ý của Dung Thanh rõ đến thế rồi còn gì, rằng tình bạn giữa y và hấn đã kết thúc, điều này có nghĩa ra sao, y hiểu rõ được.

Andy còn chưa về đến khách sạn, ông chủ Johnson của David đã gọi điện đến, gã ta gần như gầm lên, “Andy, công ty Cruise thu hồi tất cả case đã ủy thác cho chúng ta, hơn nữa hoàn toàn không chờ nổi một đường thương lượng, xin hỏi anh chuyện này rốt cuộc là sao đây?”

“Thành thực xin lỗi, chuyện này trở về tôi...”

“Không, Andy, Andy, tôi mới phải nói xin lỗi, thật tiếc là anh bị đuổi việc! Mẹ kiếp anh đã bị đuổi việc!”

“Johnson, đừng quên tôi cũng là đối tác của David!” Andy phẫn nộ lớn tiếng.

“Ô! không không, anh tưởng là mất đi hợp đồng của Cruise, anh còn có thể là đối tác của David sao? Tôi không ngại ở trước mặt tất cả thành viên hội đồng quản trị đuổi việc anh đâu!”

Tay Andy nắm thành nắm đấm, y nói lỏng cà vạt, mở bung cửa, ngã mạnh người lên giường.

Mẹ nó, y hung hăng mắng trong lòng.

Lúc này, trong phòng vang lên một tiếng ‘Ding’, Andy thoáng do dự, đoạn ngồi bật dậy, bật laptop lên, thuận tay gõ mật mã.

Màn hình báo hiệu có mail gửi đến, y mở rồi xem lướt qua, biểu cảm trên mặt biến đổi muôn vẻ, từ giật mình đến cười lạnh. Y chậm rãi móc di động, giọng nói cay độc bên trong lại truyền đến, “Andy, anh là người khôn ngoan, chắc hẳn không hy vọng tôi sẽ đem sự việc...”

“Dĩ nhiên, tôi hiểu rất rõ ông là tên lưu manh ác ôn đầy tiếng xấu trong giới luật sư!”

Johnson dường như có chút giật mình, gã chần chừ một chút, nơm nớp vặn lại, “Andy, anh tính làm gì đấy?”

“Làm gì à, Johnson, tôi muốn ông ngày mai nhượng vị trí của mình cho tôi!”

“Mày điên rồi à?” Dễ nhận thấy Johnson vừa sợ vừa giận, không rõ vì sao Andy đột nhiên trở nên cứng rắn như thế.

“Tôi không điên đâu, Johnson, nếu ông không muốn để người khác biết ông đã bức dương sự của mình đến đường cùng như thế nào, rồi mới tính toán giá cả. Nếu ông không muốn để ông trùm đầy thế lực nào đó biết, không phải ông cứu con hắc, mà là chính ông kéo dài thời gian truyền tin tình báo, mới khiến con hắc biến thành đứa què. Nếu viên nghị sĩ nào đó biết ông đã tìm người vạch trần vụ ông ta quấy rối *** một đứa bé rồi giao cho tòa soạn báo...”

“Shit! Andy, mày đang xăng bậy!”

“Johnson, chúng ta đều là luật sư, coi trọng chứng cứ, tôi có thể gửi đến mail ông danh thứ tài liệu, ông xem qua rồi chúng ta sẽ cùng bàn lại với nhau!” Andy dứt khoát mà tắt máy, y nhìn lên bức mail trên màn hình mà Seven đã gửi, chậm rãi thốt ra cái tên, “Mạc Tử Mộc.”

Seven Days từng có một câu danh ngôn: Nếu ta và người cùng đồng thời online, sẽ không có bí mật nào người có thể che giấu khỏi ta.

Hòn đảo con thuộc Saint Croix này nằm rất gần đảo chủ, dù trên bản đồ hoàn toàn không đánh dấu hòn đảo đơn độc này, nhưng quả thực nó lại gần lắm, gần đến mức người ta có thể bơi qua bơi lại từ hòn đảo này sang những đảo khác.

Đảo con dưới thời kỳ chịu ách thống trị của Đan Mạch(10) cũng từng dùng để giam giữ một ít hải tặc và tội phạm trộm cắp, dân bản xứ gọi đảo này là đảo Mammon.

Đảo mất khắp cả đảo Mammon, địa hình của nó đa số cũng là đồi núi như đảo chủ Saint Croix.

Nhà giam Mammon được xây cạnh bờ biển, diện tích ước chừng hơn 10 000m². Nó giống một tòa thành hình chữ nhật, khu nhà chính có các gờ mái phẳng, cao chót vót, đỉnh tháp hình tròn, mang đậm phong cách kiến trúc Baroque(11).

Đảo Mammon cũng giống như bao đảo nhỏ khác rải rác khắp vùng biển Caribbean này, phong cảnh hấp dẫn, cây cối xanh tươi.

Mạc Tử Mộc từ xe chở tù đến trên đảo, rồi cùng một đoàn tù nhân leo núi ước chừng một tiếng mới vào tới nhà giam tư nhân cao cấp trông rất bóng bẩy này. Cậu cùng những phạm nhân khác bị cảnh ngục xua đến nơi báo danh.

“Từ từ đã! Seven!” Phía sau có người gọi.

Mạc Tử Mộc ngoái đầu, bắt gặp một cảnh ngục đang gọi cậu.

“Có người muốn gặp mày, đi theo tao!” Cảnh ngục đưa tay đẩy cậu.

Hơi đẩy gọng kính, Mạc Tử Mộc ngoan ngoãn theo sát tên cảnh ngục béo kia đi đến phòng tiếp khách.

Dung Thanh đang ngồi nơi đó chờ cậu, Mạc Tử Mộc không có đường để cự tuyệt, cảnh ngục béo ị từ sau lưng thô bạo đẩy cậu vào. Dung Thanh cũng không ngồi cách qua lớp lưới thép nào mà là ngồi ngay trong phòng giam.

“Seven!” Dung Thanh vẫn mang bộ dạng như thế, vẫn hệt như trong quá khứ, sẵn sốc dịu dàng, “Ngồi xuống đi.”

Mạc Tử Mộc kéo một cái ghế ra rồi ngồi xuống, giữ một khoảng cách nhất định với hắn.

“Seven, đói bụng không?” Dung Thanh hỏi.

Lúc này Mạc Tử Mộc mới chú ý trong tay Dung Thanh ấy thế mà lại đang cầm một hộp thức ăn, nóng hôi hổi, khói bốc nghi ngút.

Hắn mở hộp thức ăn ra, bên trong không ngờ còn lấy ra một cái chup tiểu bánh bao(13). Hắn nói, “Tôi đặc biệt mời đầu bếp chuyên làm bánh bao từ đại lục(14)đến, ở tận trấn Nam Tường(15) quê nhà mẹ cậu đó, xem xem có khác gì với trong ký ức của cậu không.”

Dung Thanh chính là như vậy, lúc tốt đẹp thì cứ như nâng niu cậu trong lòng bàn tay, khiến cậu quên đi bản thân là ai, có mấy cân mấy lạng, buồn rằng, chuyện gì cũng tồn tại chữ ‘nhưng’. Nhưng mà sau đó thì sao... Có rất nhiều chuyện, Mạc Tử Mộc không muốn nhớ lại nữa.

Thế nên món ăn trước mắt này, Mạc Tử Mộc không dám đụng vào, cũng không muốn đụng vào, cậu chỉ khe khẽ chau lại hai hàng lông mày, hỏi thẳng, “Tôi còn nợ nần gì anh chẳng?”

Đôi mắt Dung Thanh hơi rũ xuống, hắn dọn đĩa ra, điềm nhiên nói, “Seven, chẳng lẽ cậu không hận tôi sao? Cậu không muốn báo thù ư? Biết đâu cậu không phải là không có cơ hội nào!”

Mạc Tử Mộc chỉ thở dài một hơi, đáp, “Không, Dung Thanh, trò chơi này anh thắng, thắng triệt để. Tôi hoàn toàn chịu thua, kể từ nay trở đi sẽ rời khỏi trò chơi này. Tôi chỉ hy vọng... Cả hai chúng ta sẽ không còn xuất hiện trong cuộc đời nhau thêm nữa.”

1. DES (viết tắt của Data Encryption Standard, hay Tiêu chuẩn mã hóa dữ liệu) là một phương pháp mật mã hóa được FIPS (Tiêu chuẩn Xử lý Thông tin Liên bang Hoa Kỳ) chọn làm chuẩn chính thức vào năm 1976.

DES là phương pháp mật mã dữ liệu tiêu chuẩn cho một số phát triển VPN. DES áp dụng một khóa 56 bit cho 64 bit dữ liệu. DES có thể cung cấp tới 72×105 khóa đóng gói dữ liệu. DES được IBM phát triển và được xem như một cải biên của hệ mật LUCIPHER. Lần đầu tiên DES được công bố trong Hồ sơ Liên bang vào ngày 17/03/1975. Sau nhiều cuộc tranh luận công khai, DES đã được chấp nhận chọn làm chuẩn cho các ứng dụng không được coi là mật vào 05/01/1977 và được U.S Department of Defense (Cục phòng thủ Mỹ) chọn, khi đó DES là một trong những kỹ thuật mật mã mạnh, nó được xem như là không thể bẻ gãy tại thời điểm đó. Nhưng khi máy tính tốc độ cao hơn đã bẻ gãy DES trong khoảng thời gian ngắn (ít hơn một ngày) thì DES không còn được sử dụng lâu dài cho những ứng dụng bảo mật cao.

2. Máy tính laptop Tulip E-Go với logo hình Tulip của hãng Ego Lifestyle, Hà Lan là loại máy tính đắt nhất thế giới.

Hình dáng nhỏ gọn như một chiếc túi xách thời trang, tiện lợi cho việc di chuyển với những người thường xuyên bận rộn. Đây là sản phẩm tiêu biểu cho sự kết hợp giữa thời trang và công nghệ, sử dụng công nghệ hệ thống EXO của công ty Inclosia, kết dính những lớp sợi, da và các chất liệu khác trong các thiết bị điện tử, nhằm giúp người dùng có thể tùy biến lớp “áo khoác” ngoài của laptop. Người mua có thể yêu cầu in chữ ký, ảnh, logo của riêng mình lên bàn phím. Chất liệu lớp vỏ ngoài của Tulip Ego khá đa dạng: da, gỗ,

đá quý... và có thể thay đổi vỏ bọc cho laptop. Đặc biệt quai xách của Ego được mạ crom rất bền.

Và về mặt công nghệ thì không cần phải bàn, Tulip Ego được ứng dụng những công nghệ tiên tiến nhất.

3. Hệ điều hành UNIX là một hệ điều hành máy tính viết vào những năm 1960 và 1970 do một số nhân viên của công ty AT&T Bell Labs bao gồm Ken Thompson, Dennis Ritchie và Douglas McIlroy. Ngày nay hệ điều hành Unix được phân ra thành nhiều nhánh khác nhau, nhánh của AT&T, nhánh của một số nhà phân phối thương mại và nhánh của những tổ chức phi lợi nhuận.

Unix có thể chạy trên nhiều loại máy tính khác nhau, từ những máy tính cá nhân cho đến các máy chủ dịch vụ. Nó là một hệ điều hành đa nhiệm (có thể cùng lúc thực hiện nhiều nhiệm vụ) hỗ trợ một cách lý tưởng đối với các ứng dụng nhiều người dùng. Unix được viết bằng ngôn ngữ lập trình C, một ngôn ngữ rất mạnh và mềm dẻo. Unix hỗ trợ các ứng dụng mạng và hỗ trợ nhiều môi trường lập trình khác nhau. Với hàng trăm lệnh và một số lượng rất lớn các tùy chọn, Unix thực sự là một khó khăn đối với người mới bắt đầu. Với sự phát triển của các shell Unix hệ điều hành này đã trở nên phổ dụng hơn trong lĩnh vực điện toán.

Vì Bell Laboratories bị cấm không cho phép tiếp thị Unix vì lệnh chống độc quyền đối với AT & T nên Unix đã được cung cấp miễn phí cho các trường đại học trên toàn Bắc Mỹ từ năm 1976. Năm 1979 Đại học California tại Berkeley đã xây dựng một phiên bản của Unix dùng cho các máy tính VAX. Sau khi đã được ưa thích trong các lĩnh vực công nghệ, AT & T đã giành được quyền tiếp thị đối với Unix và đã cho ra đời System V vào năm 1983. Cho đến nay Unix vẫn được sử dụng rất rộng rãi trong thị trường dành cho máy chủ. Đã có nhiều phiên bản phát triển khác nhau, trong đó có Linux.

Unix là một trong những hệ điều hành 64 bit đầu tiên. Hiện nay Unix được sử dụng bởi nhiều công ty tập đoàn lớn trên thế giới vì mức độ bảo mật của nó tương đối cao.

4. Bấy ngày tạo thế của Thiên Chúa:

Sáng Thế Ký 1:1-27 ghi chép:

Lúc ban đầu, khi Thiên Chúa tạo dựng trời đất. Đất còn trống rỗng, chưa có hình dạng, bóng tối bao trùm vực thẳm, và Thần khí Thiên Chúa bay lượn trên mặt nước. Thiên Chúa phán: “Phải có ánh sáng.” Liền có ánh sáng. Thiên Chúa thấy ánh sáng tốt đẹp. Thiên Chúa tách ánh sáng ra khỏi bóng tối. Thiên Chúa gọi ánh sáng là “ngày”, còn bóng tối là “đêm”. Qua một buổi chiều và một buổi mai: đó là ngày thứ nhất.

Thiên Chúa phán: “Phải có một cái vòm trời ở giữa khối nước, để phân rẽ nước với nước.” Thiên Chúa làm ra cái vòm đó và phân rẽ nước phía dưới vòm với nước phía trên. Liền có như vậy. Thiên Chúa gọi vòm đó là “trời”. Qua một buổi chiều và một buổi mai: đó là ngày thứ hai. Thiên Chúa phán: “Nước phía dưới trời phải tụ lại một nơi, để chỗ cạn lộ ra.” Liền có như vậy. Thiên Chúa gọi chỗ cạn là “đất”, khối nước tụ lại là “biển”. Thiên Chúa thấy thế là tốt đẹp. Qua một buổi chiều

Thiên Chúa phán: “Đất phải sinh cây cối xanh tươi, cỏ mang hạt giống, và cây trên mặt đất có trái, ra trái tùy theo loại, trong có hạt giống.” Liền có như vậy. Đất trở sinh cây cối, cỏ mang hạt giống tùy theo loại, và cây ra trái, trong trái có hạt giống tùy theo loại. Thiên Chúa thấy thế là tốt đẹp. Qua một buổi chiều

và một buổi mai: đó là ngày thứ ba.

Thiên Chúa phán: “Phải có những vầng sáng trên vòm trời, để phân chia ngày với đêm, để làm dấu chỉ xác định các đại lễ, ngày và năm. Đó sẽ là những vầng sáng trên vòm trời để chiếu soi mặt đất.” Liền có như vậy. Thiên Chúa làm ra hai vầng sáng lớn: vầng sáng lớn hơn để điều khiển ngày, vầng sáng nhỏ hơn để điều khiển đêm; Chúa cũng làm ra các ngôi sao. Thiên Chúa đặt các vầng sáng trên vòm trời để chiếu soi mặt đất, để điều khiển ngày và đêm, và để phân chia ánh sáng với bóng tối. Thiên Chúa thấy thế là tốt đẹp. Qua một buổi chiều và một buổi mai: đó là ngày thứ tư.

Thiên Chúa phán: “Nước phải sinh ra đầy rẫy những sinh vật lúc nhúc, và loài chim phải bay lượn trên mặt đất, dưới vòm trời.” Thiên Chúa sáng tạo các thủy quái khổng lồ, cùng mọi sinh vật vẫy vùng lúc nhúc dưới nước tùy theo loại, và mọi giống chim bay tùy theo loại. Thiên Chúa thấy thế là tốt đẹp. Thiên Chúa chúc phúc cho chúng rằng: “Hãy sinh sôi nảy nở thật nhiều, cho đầy biển; và chim phải sinh sản cho nhiều trên mặt đất.” Qua một buổi chiều và một buổi mai: đó là ngày thứ năm.

Thiên Chúa phán: “Đất phải sinh ra các sinh vật tùy theo loại: gia súc, loài bò sát và dã thú tùy theo loại.” Liền có như vậy. Thiên Chúa làm ra loài thú tùy theo loại, gia súc tùy theo loại và loài bò sát dưới đất tùy theo loại. Thiên Chúa thấy thế là tốt đẹp. Thiên Chúa phán: “Chúng ta hãy làm ra con người theo hình ảnh chúng ta, giống như chúng ta, để con người làm bá chủ cá biển, chim trời, gia súc, dã thú, tất cả mặt đất và mọi giống vật bò dưới đất.” Thiên Chúa sáng tạo con người theo hình ảnh mình, Thiên Chúa sáng tạo con người theo hình ảnh Thiên Chúa, Thiên Chúa sáng tạo con người có nam có nữ.

Tóm lại:

Ngày thứ nhất: Ánh sáng và bóng tối

Ngày thứ hai: Bầu Trời và biển cả

Ngày thứ ba: Tách biển và Đất liền – Cây cỏ mọc trên đất, tùy theo loại sinh trưởng và tái sinh theo từng giống hoa – quả – hạt

Ngày thứ tư: Tạo dựng Mặt Trời, Mặt Trăng cùng các vì tinh tú, phân định ngày với đêm, thời tiết trên các vùng Trái Đất.

Ngày thứ năm: Tạo dựng các sinh vật sống và sinh sôi dưới nước, trên không các loại thủy sản, các loại cầm.

Ngày thứ sáu: Tạo dựng muôn thú trên mặt đất và cuối cùng dựng lên loài người: cai quản thế giới trần gian.

Ngày thứ bảy: Thiên Chúa nghỉ ngơi.

Và ngày thứ bảy là ngày các tín đồ của Chúa thờ phụng Chúa, được gọi là ngày Sabbath (Ngày Thánh, thứ

bảy theo đạo Do Thái và chủ nhật theo đạo Cơ Đốc)

5. Bàn trà thấp chân

là ví dụ kiểu này này ==

thực ra search toàn ra bàn thấp chân kiểu Nhật thôi == cái này hổng phải bàn thời Minh đâu nhá ==

6. Thời nhà Minh (Minh triều) là triều đình cai trị Trung Quốc từ 1368 đến 1644. Đây là triều đại độc lập cuối cùng ở Trung Quốc do tộc Hán lãnh đạo, sau khi giành lại nước từ nhà Nguyên của người Mông Cổ và trước khi bị thôn tính vào tay nhà Thanh của người Mãn Châu. Dưới thời nhà Minh, Trung Hoa có quốc hiệu là Đại Minh Quốc. Dù kinh đô của triều Minh là Bắc Kinh đã thất thủ năm 1644 vào tay người Mãn Châu, con cháu họ vẫn giữ được ngôi báu và quyền lực (hiện thường được gọi chung là Nam Minh) cho tới tận năm 1662.

Dưới triều Minh, Trung Quốc có 18 tỉnh và chỉ bao gồm phạm vi vùng Đông Nam của Trung Hoa đại lục ngày nay, và một vài nơi khác. Nhà Minh thường được xem là đỉnh cao của nền văn minh Trung Hoa, và cũng là lúc mầm mống của chủ nghĩa tư bản xuất hiện.

7. Cờ cầu vồng đôi khi được coi là “Cờ tự do” đã được nổi danh như là một ký hiệu tự hào của cộng đồng LGBT (bao gồm đồng tính nữ Les, đồng tính nam Gay, lưỡng tính Bi và hoán tính Trans).

Cờ cầu vồng ra đời năm 1978 qua sự sáng tạo của họa sĩ Gilbert Baker. Những gam màu khác nhau tượng trưng cho sự đa dạng của cộng đồng thể hiện niềm hy vọng cũng như sự khát khao bình đẳng của cộng đồng LGBT trên toàn thế giới.

Lá cờ nguyên thủy ban đầu có 8 màu. Năm 1978 -1979, lá cờ rút xuống còn 7 màu, tương ứng với 7 sắc cầu vồng. Từ năm 1979 đến nay, lá cờ chỉ còn 6 màu cơ bản (bỏ màu hồng và màu ngọc lam) để tính thẩm mỹ của nó cao hơn. Cờ cầu vồng tung bay hiên ngang trong các cuộc diễu hành GAY Pride, và là niềm tự hào của toàn thể cộng đồng LGBT trên toàn thế giới

– Màu đỏ: tượng trưng cho dũng khí.

– Màu cam: tượng trưng cho khả năng và nhận thức.

– Màu vàng: tượng trưng cho sự thách thức.

– Màu lục (xanh lá cây): tượng trưng cho sự khích lệ và phấn đấu.

– Màu xanh dương: tượng trưng cho hy vọng, sự chia sẻ, giúp đỡ, đấu tranh.

– Màu tím: tượng trưng cho sự thống nhất, hòa hợp, đoàn kết.

Do đó, quán bar cầu vồng trong truyện là đang nói đến quán bar Gay.

8. Các quyền Miranda (Miranda Rights) tức Quyền miễn khai và Quyền có luật sư biện hộ dành cho nghi phạm. Thông thường, nếu các quyền này không được tôn trọng thì các bản án sẽ bị huỷ bỏ vì không có giá trị.

Ở Hoa Kỳ, lời cảnh báo Miranda (Miranda warning) là một lời cảnh báo được cảnh sát thông báo cho nghi phạm hình sự ngay lúc bị bắt giữ, hay khi đang ở tình trạng giam giữ, trước khi nghi phạm hình sự bị thẩm vấn hoặc lấy cung liên quan đến sự phạm tội, hay trong một tình trạng quyền tự do đi lại của nghi phạm bị cản trở dù người đó không bị bắt giữ.

You have the right to remain silent. If you give up that right, any thing you say may be used against you in a court of law. You have the right to be represented by an attorney. If you cannot afford an attorney, one will be appointed to represent you, free of charge, by the court.

Tạm dịch:

Anh có quyền giữ im lặng. Nếu anh từ bỏ quyền đó, những gì anh nói có thể được dùng làm bằng chứng chống lại anh tại tòa án. Anh có quyền có luật sư đại diện. Nếu anh không có tiền thuê luật sư, tòa án sẽ bổ nhiệm một luật sư để đại diện cho anh miễn phí.

Một bản buộc tội bởi một nghi phạm sẽ không tạo thành một chứng cứ có thể thừa nhận trừ phi nghi phạm đó đã được thông báo cho biết “các quyền Miranda” của mình và đã được người ta làm cho hiểu, nắm rõ và tự nguyện từ bỏ các quyền này. Tuy nhiên, cảnh sát có thể yêu cầu cung cấp các thông tin về thân thể như: tên gọi, ngày sinh và địa chỉ và không cần đọc các cảnh báo Miranda này cho nghi phạm.

9 + 10. Đảo Saint Croix, một trong bốn hòn đảo chính của quần đảo Virgin.

ở dưới cùng kia:”D

Hãy cứ nôm na coi như đây là bối cảnh chạy loăng quăng mấy chap sau này của em Bảy, rừng, bờ biển, đồi núi và những khoảnh đất hoang vu:))

Khi Christopher Columbus đến đảo này vào thế kỷ 15, ông đã đặt tên cho nó là Santa Crux.

Hòn đảo này được Hiệp sĩ De Poincy mua vào năm 1660. Đến năm 1665, Saint Croix được công ty Đông Ấn ở Pháp mua lại, chấm dứt sự hiện diện của các Hiệp sĩ ở vùng Caribbean.

Rồi sau đó, năm 1733, Công ty West India Đan Mạch đã mua Saint Croix từ Pháp >> thời kỳ chịu ách

thống trị của Đan Mạch theo chap này.

Và đến Thế chiến I thì Mỹ đã mua cả Quần đảo Virgin từ tay Đan Mạch.

11. Kiến trúc Baroque là một thuật ngữ dùng để mô tả phong cách xây dựng của thời kỳ Baroque, Ý bắt đầu vào cuối thế kỷ 17, tận dụng những ngôn ngữ của kiến trúc Phục hưng theo một cách thức mới mang tính chất hùng biện và phong cách sân khấu; thường dùng để phô trương sức mạnh của Nhà Thờ và chính quyền chuyên chế. Nó tạo dựng nên một khám phá mới về hình dáng, ánh sáng và bóng với cường độ mạnh. Trong kỷ nguyên Baroque, kiến trúc trở nên phức tạp và cầu kỳ hơn.

Nghệ thuật kiến trúc Baroque đi ngược lại với lối nghệ thuật kiến trúc thời Phục Hưng cứng nhắc vốn thừa hưởng từ Hy Lạp cổ đại và La Mã cổ đại.

Trong khi thời Phục hưng đã thu hút của cải và quyền lực của các triều đình Ý và là một sự pha trộn của các thể lực thể tục và tôn giáo, thì ít nhất ban đầu, Baroque lại trực tiếp liên quan đến Kháng-Cải cách, một phong trào trong Giáo Hội Công Giáo cải cách chính nó để đáp trả Cải cách Tin lành. Kiến trúc Baroque là sự vận động liên tục của những bức tường uốn lượn đầy ấn tượng. Lối kiến trúc này thường được thấy trong nhà hát, nhà thờ bằng những không gian kịch tính vốn là kết quả của sự kết hợp chặt chẽ giữa các kiến trúc sư, các nhà điêu khắc, các nhà hội họa cùng tạo ra một kết quả thống nhất và nhấn mạnh hiệu quả ảo ảnh với mục đích làm cho chiều sâu sâu hơn, chiều dài dài hơn, những luồng ánh sáng chuyển động và sự âm vang của âm thanh khi được phát ra dù chỉ là một tiếng động rất nhỏ. Hình oval là hình chủ đạo của lối kiến trúc đòi hỏi sự tỉ mỉ, chi tiết và cầu kỳ này, nó xuất hiện hầu như ở tất cả mọi nơi, từ nét uốn lượn của những dãy tường dài đến cái góc nhỏ khuất cao trên trần.

Kiến trúc Baroque tạo ra những không gian phức tạp và những luồng ánh sáng kỳ bí được chiếu khắp nơi mà người ta không thể nào tìm ra được điểm xuất phát của ánh sáng đó. Ngoài ra, người ta còn nhận biết được kiểu kiến trúc này thông qua các thức cột có kích thước lớn và thường chồng cao hai tầng, cửa sổ lớn hình chữ nhật, một cửa bé hơn hình tròn, nửa tròn hay hình oval.

12. Đại lục Trung Quốc

Khu vực tô đậm thường được xem là đại lục Trung Quốc:

Trung Quốc đại lục, còn gọi là Hoa Lục, là một tên gọi thường đồng nghĩa với khu vực hiện đang dưới sự quản lý của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa; tuy nhiên, nó thường không tính hai đặc khu hành chính Hồng Kông và Ma Cao, đang được quản lý dưới chính sách “một nước hai chế độ”. Cụm từ này thường được dùng để phân biệt Trung Hoa lục địa với Đài Loan và một số đảo khác đang nằm dưới sự quản lý của Trung Hoa Dân quốc (Bành Hồ, Kim Môn, và Mã Tổ), cũng như hai đặc khu hành chính Hồng Kông và Ma Cao.

“Trung Quốc đại lục” hay “đại lục” thường được người Trung Quốc của cả hai phía của eo biển Đài Loan cũng như trong các cộng đồng Hoa kiều sử dụng. Cụm từ này trung lập trong vị thế chính trị của Đài Loan. Nó ngụ ý rằng có một quốc gia lớn hơn bao gồm cả lục địa và Đài Loan, nhưng không nói rõ do ai quản lý, và cho phép người Trung Quốc chỉ đến địa lục Trung Hoa mà không cần phải tranh cãi về chính trị. Tuy nhiên, “Trung Hoa địa lục” gần như không bao giờ được sử dụng bởi những người ủng hộ độc lập cho Đài Loan. Những người này gọi Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa là “Trung Quốc” và Trung Hoa Dân quốc là

“Đài Loan”.

Tại đại lục, cụm từ “Trung Quốc nội địa” cũng được sử dụng cho khu vực này để phân biệt với Đài Loan, Hồng Kông, và Ma Cao.

13 + 15. Trần Nam Tường nằm ở phía tây bắc Thượng Hải, thuộc huyện Gia Định.

Tiểu ánh bao là sản phẩm nổi tiếng của thị trấn này. Tiểu bánh bao Nam Tường:

Tiểu bánh bao (hay Xiao Long Bao, hay Soup Dumpling cũng là ẻm) là một loại bánh bao nhỏ nhân thịt từ Thượng Hải chứa có nước thịt ngọt bên trong, vỏ bánh khá mỏng, giống kiểu vỏ há cảo, bên trong thường có chút nước giống nước dùng, vì thế khi ăn sẽ phải để vào 1 chiếc bát con, cắn 1 miếng nhỏ để nước chảy ra rồi mới ăn tiếp, nếu không sẽ bị bỏng hoặc nước tung toé khắp nơi. Nước trong bánh chảy ra bát rồi thêm chút giấm đen rồi ăn từ từ nốt phần còn lại, không còn gì tuyệt vời hơn.

3. Chương 3

Cậu vừa đẩy ghế ra, đã nghe giọng nói Dung Thanh ở sau lưng đột ngột vang lên lạnh lùng, “Cậu vẫn cứ khẳng khái tỏ thái độ như thế sao? Giống Lâm Lâm, cậu ấy vì cậu sống vì cậu chết, nhưng khi cậu ấy biến mất, cậu ngay đến hỏi cũng không có nổi một câu, mặc cậu ấy ở bệnh viện bị người ta cắt thành từng khối từng khối, như thể người ấy chưa từng xuất hiện trong cuộc đời cậu.”

Mạc Tử Mộc hơi cúi đầu, cậu nhẹ nhàng bỏ kính xuống, lau lau ngón trở thôn mảnh lên mắt kính, rồi mới bảo, “Lâm Lâm khác với anh.”

Đúng vậy, Lâm Lâm khác với Dung Thanh, cậu chưa bao giờ mong chờ sự xuất hiện của người đó, cậu cũng sẽ không mơ thấy người đó, nếu cậu gặp lại Lâm Lâm, cậu sẽ đơn giản nói rằng: “Hey, thật vui được gặp anh.”

Mạc Tử Mộc mở cửa lập tức bước ra ngoài, tên cảnh ngục to béo thấy cậu đi ra, lông mày chỉ có chau chau, đưa cậu đến phòng đăng ký.

“Nhãi con, đừng tưởng quen một thằng bồ có tiền là có thể điều võ dương oai trong này. Nhớ kĩ nhãi con, ở trong này mày chỉ là con chó thôi!”

“Vâng ạ, Boss.”

“Vâng cái gì?”

“Ồ trong này chỉ là con chó! Thưa ngài Powell!” Mạc Tử Mộc liếc nhìn tấm thẻ trước ngực gã ta.

Dù rằng thái độ của cậu khiến gã không thể bắt bẻ được gì, bản năng vẫn mách bảo Powell thằng nhãi này là thứ khó trị. Gã hừ lạnh một tiếng, đẩy Mạc Tử Mộc vào phòng đăng ký, thấp giọng gầm ghe, “Biết điều tí đi, con lợn Mongoloid!” (Mongoloid = dân da vàng nhá!)

Đây là một căn phòng mang phong cách Gothic(1), nóc nhà cao tít, cột nhà bự chảng, và trường ngực Norton(2) thì đang đứng ở bậc thang trên cùng. Norton là một gã đàn ông trung niên, mặt trắng thái quá, khoác trên mình bộ Âu phục ba lớp(3) tinh xảo, bên túi giắt một chiếc đồng hồ quả quýt dây xích bạc, gọng kính viền vàng, tròng kính mỏng dính, như thế bất kể ai cũng không lọt khỏi ánh mắt nanh nọc của ông ta.

Ông ta liếc Mạc Tử Mộc với vẻ bất mãn, ắt hẳn bởi ông ta không mấy hài lòng vì cậu đã bỏ lỡ lời giáo huấn vừa rồi của ông ta, bất chấp nguyên nhân là do ai gây nên.

Mạc Tử Mộc lướt nhìn đám tù phạm trong phòng, phát hiện bọn họ không phải tất cả đều là thiếu niên, mà tuổi lớn bé đều đủ.

“Lại đây, con lợn Mongoloid!” Quản giáo trưởng Adolf là một gã người Mỹ điển hình, tóc nâu, mắt sâu hoắm, mũi khoằm, cộng thêm vành môi kín mít, vóc người có vẻ nhỏ hơn so với những người Châu Âu khác. Điểm đặc biệt là gã có cái mồm rất rộng, đâm ra hể gã gào lên là oai thấy rõ.

Mạc Tử Mộc bước đến, thật đáng tiếc dáng người mảnh khảnh của cậu vẫn cao hơn Adolf non nửa đầu, điều này khiến Adolf thật khó chịu. Gã vừa giơ gậy lên tính giáng cho thiếu niên với dáng vẻ gậy yếu này một đòn, nhưng gậy còn chưa hạ, trường ngực đã lên tiếng.

“Thôi đi, Adolf, để yên cho nó đăng kí đi!” Norton ôn tồn nói. Mặt Adolf hầm hầm phần nộ, song cũng chỉ đành thu dùi cui lại rồi quay đầu đi xử tới những đứa khác.

Norton đến gần Mạc Tử Mộc, “Nhóc con, tôi hy vọng cậu có thể học được phép tắc ở đây, phép tắc... là quan trọng bậc nhất đấy! Tôi là Uncle Norton, cậu đến từ nơi của Đức Chúa Trời, nhưng ở trong này cậu phải chịu sự lệ thuộc vào tôi...”

Mạc Tử Mộc còn chưa trả lời, bên cạnh đã vang lên tiếng thét thảm thiết, một cậu trai trẻ tóc vàng diện mạo tuấn tú bị Adolf quát mạnh một gậy vào bụng, gần như có thể nghe được tiếng gãy xương sườn, không khỏi khiến kẻ khác sờn cả gai ốc.

Cuối cùng ý nguyện này giờ cũng đã được thỏa mãn, Adolf lấy hơi rồi rú lên, “Nhớ cho kỹ, hành động này chính là bản lề ở đây, đừng có để tao thấy chúng mày giương móng cao quá, ở trong này chúng mày chỉ là lợn, tất cả đều là lợn!”

Mọi người đều mang vẻ mặt sợ sệt dòm dòm tên quản giáo trưởng hung tàn này, chỉ có Norton là ngay đến con người cũng chẳng buồn động, bình thần mà rằng, “Nghe lời, là phép tắc cực kỳ quan trọng ở đây, tiếp theo là nên biết thân biết phận. Nhưng phép tắc No.1 của nơi này, chính là đừng bắt Uncle Norton phải

nhắc lại quy tắc nào cho cậu lần thứ hai!”

“Vâng, thưa trưởng ngục!” Mạc Tử Mộc bình tĩnh đáp trả.

Nhóm phạm nhân xếp hàng theo thứ tự tiến vào phòng kiểm tra an ninh. Khác với vẻ âm u bên ngoài, nơi này cứ như đất trời đột ngột chuyển đổi, trở nên hết sức hiện đại, cửa an ninh điện tử và đèn trần sáng rực. Bọn cậu đầu tiên là ghi danh đăng ký, rồi kế tiếp xếp hàng chụp ảnh, thu dấu vân tay, cuối cùng là cởi quần áo kiểm tra người ngọm.

Dọc quá trình này thỉnh thoảng lại văng vẳng tiếng gầm gừ của Adolf, tiếng gậy nện lên người chan chất, rồi sau là tiếng kêu rên thảm thiết.

Giáo huấn xong, trưởng ngục Norton không rời đi ngay, mà từ đầu tới cuối liên tục quan sát. Ông ta lướt đường nhìn qua cơ thể trần trụi trực của các phạm nhân, thế rồi dừng lại trên người Mạc Tử Mộc.

Đó là một cơ thể tươi trẻ, gầy guộc nhưng không phải kiểu gầy trơ xương mà lại mang những đường cong uyển chuyển, chừng như mỗi một tác thịt tác da đều được sắp đặt đạt đỉnh cao trình độ hoàn hảo. Hấp dẫn ánh mắt người khác nhất chính là làn da mịn màng tinh tế, trắng nõn pha chút màu mật ong đặc trưng của người châu Á, giống một tấm tơ lụa rực rỡ, dường như ngay khi đường nhìn của bạn hồ quét qua cơ thể cậu ấy, cũng đã đủ để cảm nhận được độ căng mịn và co giãn của làn da đó.

Thứ ánh mắt này cứ dán rìn rịt suốt trên lưng Mạc Tử Mộc, khiến cậu có cảm giác như bị dính keo hết sức kinh tởm.

Mạc Tử Mộc đang mặc quần áo, đột nhiên nghe được gian rửa ảnh bên cạnh có người ngã xuống đất.

Thiếu niên tóc vàng vừa nãy bị ngã, cuộn quèo trên đất, thoạt nhìn khổ sở không nói nổi, cứ thế mà nằm run rẩy trên nền đất không thôi.

Cái mồm rộng của Adolf rít lên một tiếng, bước từ đằng xa tới, cả phòng đăng ký phút chốc tĩnh lặng, mọi người đều dừng lại lặng lẽ quan sát.

Mạc Tử Mộc đột nhiên giơ tay, “Trưởng ngục, cậu này cần được đưa đến phòng y tế gấp!”

Adolf đã đi đến gần, gã gầm lên, “Đồ con lợn, cầm được lưỡi biếng, đứng lên ngay cho tao!”

Norton nhìn thoáng qua Mạc Tử Mộc, rồi quát, “Được rồi, Adolf, lôi thằng nhóc đến phòng y tế đi!”

Mạc Tử Mộc cảm giác được ánh mắt như con thú ***g lợn của Adolf quét ngang qua cậu, kiểu này xem ra cậu đã kết thù với gã rồi.

Sau khi tất cả trình tự đều đã xong, các phạm nhân mặc một bộ quần áo màu xanh da trời rồi lần lượt đi vào khu nhà giam.

Cả hội băng ngang qua một sân thể dục xung quanh rào toàn bộ bằng dây thép để đi đến lầu chính đối diện. Cậu quay sang bên trái quan sát một phần của tòa lâu đài nằm cạnh sườn núi, cứ cảm giác trên kia dường như rành rành ánh mắt của người nào đó bám riết không ngừng nghỉ lấy bọn cậu.

“Đừng có ngó nghiêng thế! Tập trung đi thẳng đi!” Sau lưng lại rống lên tiếng hét từ cảnh ngục, Mạc Tử Mộc đành quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Phía lâu đài bên kia, một đám người thả kính viễn vọng xuống, một tên con trai trẻ tuổi với mái tóc đen dài, màu da khá sẫm, hút một hơi thuốc rồi văng, “Bố tổ, đợt này toàn một lũ cừu, chẳng thú vị gì sất!”

“Nore, chú ý giọng điệu của mày!” Một thanh niên tóc nâu khác lên tiếng, hẳn có một thân thể cực kỳ cường tráng và vạm vỡ, có vẻ là người Colombia.

Người thanh niên Ý tên Nore bật cười, “Có điều lợi cho mày quá rồi còn gì, Marcia, đợt này có cả đám hoa cúc cho mày chơi mệt nghỉ.”

“Được rồi!” Người trẻ tuổi với mái tóc vàng nhạt ngồi ở một chỗ khác ngắt lời họ, Nore và Marcia dường như rất kiên nhẫn, giọng nói hẳn vang lên đều đều, “Cũng không hoàn toàn là không có gì thú vị, tao thấy thẳng nhóc châu Á kia tương đối tiềm chất đấy.”

Mái tóc vàng của anh ta so ra thì chính cống hơn những người khác, vì thể vẽ mặt cũng thêm phần lạnh nhạt, khuôn mặt nhỏ nhưng đường nét rõ ràng, hiển nhiên là một thanh niên hết sức đẹp đẽ.

Mấy thanh niên này đều mặc cùng một bộ quân phục màu đen, thành thử dáng người cao ráo của chúng cũng đồng thời đầy ắp mùi vị dũng mãnh. Marcia mở lời, “Geoffrey, vậy kỳ này có tiếp tục trò đi săn nữa không?”

Geoffrey thoáng mỉm cười, quay đầu nhìn thanh niên tóc vàng anh tuấn bên cạnh, vừa cười vừa hỏi, “Benjamin, ý mày sao?”

“Tùy mày đi.” Benjamin cười cười ngượng ngập.

“Mày thì sao, Kuusou?” Geoffrey mỉm cười, lại quay sang hỏi thanh niên châu Á tóc đen âm trầm đứng phía sau cách đó không xa.

“Tùy!”

Nore cười ngắt, “Nếu không đi săn, trăm phần trăm nó sẽ chết đói.”

“Vậy cứ tiếp tục chơi thôi!” Ánh mắt Geoffrey giật nhẹ, vòng bên ngoài con người màu kem nhạt là tròng viền màu đen, bất thành linh mở to hết như một thanh kiếm đâm thẳng ra ngoài.

Trên mặt năm người không hện mà cùng lộ vẻ hưng phấn. Nore cười khẳng khặc, “Thật là đáng mong chờ mà. Hy vọng đợt này không biến thành buổi tàn sát ha.”

Tổng thể lầu chính như một tổ ong lớn, chia làm ba tầng trên – giữa – dưới. Thoạt nhìn nó rất âm trầm, lạnh lẽo, không khác gì một ***g sắt rộng lớn nhưng lại có đầy đủ thứ tự và cấp bậc.

Mỗi gian phòng giam rộng khoảng 10m², ba mặt đều là bê tông kín mít không cửa sổ, mặt còn lại là rào sắt kiên cố, chia đều già trẻ bốn người một phòng, giường tầng, chỗ góc tường xa rào sắt là bệ rửa mặt kim loại và bồn vệ sinh gắn liền với nhau, ngoài ra còn có một bàn gỗ be bé và hai giá sách gỗ treo lửng.

Cả không gian nhà tù vang ong ong tiếng người nói, ồn ào như một tổ ong bận rộn, rất nhiều kẻ tựa vào song sắt nhìn đám người mới nhập tù, kẻ liếm môi, kẻ cười quái dị, kẻ lay rung hàng rào, Adolf mồm rộng phải đập liên tục lên song cửa sắt, gào rú lũ lợn cầm mồm hết cả đi.

Cũng có kẻ không quan tâm mà bận bịu lo chuyện của mình, kẻ thì thần thờ, kẻ thì chửi rửa, rồi thì kê gian (xxx giữa 2 male), hít thuốc phiện... Mọi thứ đều thoải mái rộng mở, trôi nổi nghiêm nhiên trong bầu không khí.

Mạc Tử Mộc bị sắp xếp đến khu C tầng hai, mở cửa ra, đã thấy trong phòng có hai người sẵn, trong đó là một cậu trai người Mỹ vóc dáng nho nhỏ, thấy Mạc Tử Mộc vào, sắc mặt cậu ta không khỏi đơ, khẽ lầm bầm, “Shit!”

Còn lại là một người Puerto Rico(5), độ tuổi trung niên, da ngăm ngăm, riêng vẻ mặt khá ư chất phác, người này dùng thứ tiếng Anh đậm giọng Tây Ban Nha hỏi, “Chỉ có mỗi cậu thôi sao? Lần này hẳn là phải phân cho bọn này hai người chứ.”

Mạc Tử Mộc trả lời, “Tôi nghĩ cậu ấy bị đưa đến phòng y tế rồi.”

Cậu người Mỹ thở hắt ra, “Nhất định lại là chuyện tốt nhờ thằng Froggy(5) mồm rộng đây mà ” Thế rồi bình thường trở lại, cậu ta vươn tay hỉ hả, “Tôi là Tom, sau này là bạn cùng phòng với cậu, cũng là chiến hữu của cậu luôn. Còn lão Puerto Rico kia là lão Tommy bị tàn phế.”

Mạc Tử Mộc bắt nhẹ tay cậu ta, cảm thấy bàn tay kia quả thật như đông lạnh, vừa tiếp xúc đã rùng mình. Tom chỉ cười cười, “Tay cậu ấm ghê đó!”

Tommy ngoái lại, ông ta vươn tay, Mạc Tử Mộc mới phát hiện tay phải ông ta cụt một nửa, cậu nắm lấy bàn tay kia, lớp da trên đó là đóng những mảng chai sạn thật dày, xù xì đến gai gai trong lòng bàn tay.

Tommy lạnh lùng bảo, “Tay cậu rất mềm mại.”

Mạc Tử Mộc rút tay về, Tom thì bật cười ha há, “Muốn giải thích rõ ràng ý của Tommy không dễ đâu.”

“Bị cận hử?” Đoạn, Tom chỉ vào kính mắt cậu.

“Chuyện cón con thôi, có hồi mắt không nhìn rõ lắm.”

“Sặc, Chúa ơi, lại thêm một tên tàn phế!” Tom vỗ trán, cách lát sau lại thắc mắc, “Thế giờ cu nhìn rõ chưa?”

“Ồn!”

“Nó sẽ không tái phát chứ?”

Mạc Tử Mộc nhú mày, việc bạn cùng phòng quá chú ý đến đôi mắt cậu hình như có chút gì đó thật quái gở, nhưng cậu vẫn lịch sự trả lời, “Chắc là không, bác sĩ nói chỉ là do ảnh hưởng tâm lý thôi.”

Tom thở dài, “Tạ ơn Chúa tạ ơn Chúa, Mammon cần đôi mắt của cậu.”

“Có gì hệ trọng lắm chẳng?”

“Ở đây á, chỉ được phép thiếu mỗi cái não thôi!” Tom cười nói.

Mạc Tử Mộc nhướng cao đôi mày đen sẫm, chọn một cái giường kê sát tường rồi quăng đồ đạc của mình lên.

“Nhà giam này tiền thân là một nhà tù thiếu niên, học viện Seissa đó, sau lại không hiểu vì lý do gì, chắc tại các nhà tù bắt đầu bị quá tải nên ở đây cũng bắt đầu thu nhận người trưởng thành, tôi với Tommy chẳng hạn. Dần dần, số tội phạm trưởng thành vượt xa đứt đuôi số tội phạm thiếu niên luôn.” Tom tiếp tục công việc giới thiệu của cậu ta.

Mạc Tử Mộc gạt đầu, nói, “Thế cho nên học viện Seissa biến mất dần ư?”

Lần này cả Tom lẫn Tommy đều bật cười, “Tất cả đũa nào trong cái nhà kho tổ bố này, kể cả bọn đầu sỏ của khu A đều hy vọng nó biến mất. Nhưng trên thực tế, nó vẫn sờ sờ ngay bên cạnh, và chúng ta thì là những món ăn rất ngon lành đấy.”

Mạc Tử Mộc khẽ nhú mày, nhưng không hỏi vì sao.

Tom vẫn lải nhải, “Nếu đủ thể lực, cậu mới có thể vào học viện Seissa, ở nơi đó có rất một lũ kiểu người

thừa kế của bọn mafia, kẻ đứng đầu của các tổ chức sát thủ, hoặc là mấy thằng vương tôn quý tộc thích giết chóc trà trộn vào. Ở nhà giam Mammon, mọi người đều chơi một trò gọi là Hunter, có điều cả đám phạm nhân chiếm số đông lại là con mồi, còn học viện Seissa bên kia mới là thợ săn. Lấy phòng giam mà phân tổ, cho nên tôi, cậu, Tommy và cái thằng đang chết giấm trong phòng y tế, chính là một tổ.”

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, phóng mắt ra ngoài song sắt.

“Dĩ nhiên ngoài kỳ Hunter, nơi này cũng không phải là an toàn triệt để. Uncle Norton cậu chắc đã gặp rồi, có điều ở chỗ chúng ta Uncle Norton có một nghĩa khác, chính là quấy rối ***.” Cậu ta nói tới đây, khắc khắc cười hai tiếng cực kỳ mờ ám, lại tiếp tục, “Adolf mồm rộng thì là thằng biến thái, gã chỉ chức cơ hội lột da cậu thôi. Khu B tới lui đều là bọn đồng tính, chúng nó khá là hiểu rõ người Châu Á ngon miệng thế nào. Đặt trường hợp tôi mà là cậu, tôi sẽ tránh chúng nó càng xa càng tốt.”

Cậu ta còn chưa giới thiệu xong, đã thấy tên Powell béo lùn đi tới, đập đùi cui hô, “94941, trưởng ngục muốn gặp mày!”

Tom thấp giọng chửi rủa, “Shit”. Cậu ta nhỏ giọng nói với Mạc Tử Mộc, “Bất luận lão làm gì cậu, cậu đều phải nhẫn nại, tin tôi đi, lão không làm gì được cậu đâu.”

Mạc Tử Mộc khê gật. Vốn dĩ cậu định bụng tới nơi này lặng lẽ sống cho qua năm năm là xong, nhưng hình như cậu sai rồi.

Áng chừng giờ đây cậu đã hiểu được vẻ mặt tươi cười của Dung Thanh lúc hắn nói: “Một ngày nào đó cậu sẽ hối hận.”

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Không, tôi sẽ không hối hận, đây là lựa chọn của tôi.

Nơi cậu bị dẫn đến là nhà ăn của lâu đài, đó là một nhà ăn tương đối xa hoa, bích họa phức tạp, chạm trổ cầu kỳ, đèn treo bằng thủy tinh lộng lẫy, cả thấy đều thuộc phong cách Baroque.

Norton ngồi cuối cái bàn ăn dài dằng dặc, cười him hím nhìn Mạc Tử Mộc, đôi mắt sau cái gọng vàng của ông ta vẫn bơi cho Mạc Tử Mộc một cảm giác ghê tởm khó tả.

“Ngồi đi, Seven.”

Mạc Tử Mộc đẩy ghế ra, ngồi ở đầu kia của bàn ăn.

Norton ra hiệu mở chụp thức ăn bằng bạc trên bàn. Ông quản gia mặc áo trắng quần đen lập tức mở chụp ra, bên trong là thức ăn ngon lành, nóng hổi, Norton làm động tác cầu nguyện.

Mạc Tử Mộc cũng sẽ sàng làm động tác tạ ơn theo, chẳng qua là cậu không tin rằng Chúa có thể phù hộ

được cậu được nữa, hiện tại đến cả pháp luật cậu cũng không tin điều đó nổi.

Norton thấy Mạc Tử Mộc ngoan ngoãn bèn hài lòng gật đầu. Xem ra ông ta rất chú ý đến lễ nghi dùng bữa, quá trình dùng bữa im lặng kỳ cục. Có thể thấy kỹ năng dùng dao của Norton không tồi, mỗi một dao cắt xuống, sườn cừu thơm ngon sẽ được cắt thành từng miếng nhỏ đều đặn, sau đó ông ta mới dùng nĩa ăn chậm rãi đưa vào miệng, tỉ mỉ nhai kỹ.

Đến lúc Mạc Tử Mộc dùng bữa xong xuôi, Norton mới mỉm cười, “Biết vì sao tôi lại mời cậu dùng bữa không?”

Mạc Tử Mộc yên lặng lắc đầu, lén giấu dao ăn vừa này còn dùng để cắt sườn cừu vào trong túi.

Như thể đã đoán trước Mạc Tử Mộc không thể trả lời vấn đề này, Norton đứng đỉnh đan tay vào nhau, cười bảo, “Bởi vì tôi vẫn luôn cho rằng người Trung Quốc cực kỳ thông minh, họ là giống người am hiểu nghệ thuật. Có sẵn lòng xem nghệ thuật của quốc gia các cậu không nào?”

Mạc Tử Mộc vẫn lặng thinh gật đầu. Norton đứng dậy, quần gia phía sau lập tức kéo ghế ra.

Norton gật đầu, phân phó, “Bác Alan, bác có thể đi!”

Vị quần gia rất có phong cách Anh quốc nghe xong, khom lưng hành lễ, đoạn rất chi lịch thiệp rời đi, Norton mỉm cười như thể thực hưởng thụ sự đa lễ của quần gia nhà ông ta lắm vậy.

Ông ta dẫn đường đi trước, tiến vào một cánh cửa ngách, dãy hành lang dài xuyên suốt tất cả các phòng có trưng bày vô số tác phẩm nghệ thuật với đủ thể loại.

“Cậu xem, đây là rối đèn chiếu(6) của quốc gia cậu mà tôi sưu tập được, từ thời nhà Nguyên(7) đến hiện đại đều có, tôi thích ý tưởng này của các cậu, khắc hình người lên da, mỗi một hình đều rất ‘sống’, cậu nói đúng không?”

Mạc Tử Mộc không dè ông ta thực sự dẫn cậu đi xem tác phẩm nghệ thuật, liền gật đầu lấy lệ, cậu đi qua những tác phẩm nghệ thuật treo tường này, mỗi một tác phẩm đều bằng da, từ sơ sài đến tỉ mỉ.

Cậu đi chậm chậm theo sau, càng lúc càng không hiểu sao dạ dày lại có cảm giác buồn nôn rất khó chịu. Phần sau hầu hết là hình xăm, đâm lên đủ loại da, vàng có, đen có, trắng cũng có nốt.

“Thích không, chúng đều từng lưu lại trên da người sống, những bức tranh này nhờ vào da, nhờ vào dòng máu dưới chảy làn da mà trở nên sống động hơn cả... Ô, đây này, đây là vị Thánh Bartolomeo(8) đã tử vì đạo, bị hành quyết lột da, ngài là nhân vật tôi thích nhất. Cậu xem kìa, tay phải ngài ấy cầm dao, còn tay trái thì nắm lớp da của chính mình, thật xiết bao ý nghĩa.” Norton vuốt lớp kính, lăm lăm với miếng da người bên trong, “Tôi đã lọc lựa suốt ba năm mới chọn được một miếng thô ráp nhất, săn chắc và hào hùng nhất của người da trắng để thể hiện con người khổng lồ này.”

“Đáng tiếc, phần quan trọng nhất, tôi vẫn chưa tìm được làn da nào hợp. Bọn rác rưởi kia đều rất dơ bẩn, lông tóc bọn chúng ngấm đầy hung tàn, bạo ngược, tham lam, máu bọn chúng thì đen đúa, nên chỉ xứng với tội ác...”

Một phỏng đoán rợn lưng bất ngờ nảy lên trong đầu Mạc Tử Mộc, mà ngay sau đó, Norton cũng lập tức mở miệng chứng minh cậu đã lường trước xác đáng, “Michelangelo(9) khắc bức Sự phán xét cuối cùng(10) lên tường án thờ, nhưng tôi lại muốn tái hiện nó lên làn da ẩm áp của con người. Lâu nay tôi cứ canh cánh nỗi tiếc nuối mãi rằng vẫn chưa tìm được người xứng đáng cho phần quan trọng nhất, tái hiện lại hình ảnh Chúa cứu thế Jesus Christ(11) hiện thân trở lại trên trần thế, mười hai Tông Đồ và Đức Mẹ quây quanh bên chân Người, nghe lời phán xét cuối cùng Người dành cho nhân loại.” Ánh mắt xuyên qua chiếc kính gọng vàng của ông ta trở nên nóng rực, “Nhưng Seven à, tôi đã gặp được cậu, cậu giúp tôi có thể hoàn thành tác phẩm bằng da đồ sộ này.”

Mạc Tử Mộc thoát cái rút con dao nhỏ ra, gí sát vào cổ họng Norton, cắn răng rít khế, “Tên ác quỷ lột da biến thái.”

Ấy thế mà mắt cậu lại đột nhiên hoa lên, còn chưa kịp phản ứng lại đã cảm thấy thân mình mềm nhũn. Norton thật cẩn thận ôm lấy cậu như đối đãi với một báu vật, ông ta lắc đầu bảo, “Seven, cậu sẽ rất vinh hạnh được góp phần hoàn thành tác phẩm vĩ đại này, cậu chính là bộ phận xuất sắc nhất kia.”

Norton đặt Mạc Tử Mộc đã được tắm rửa sạch sẽ lên bàn ăn, vươn tay bỏ kính cậu xuống, ngấm nghĩa chốc lát, thế rồi dạt dào vui sướng mà khen nức nở, “Cậu quả nhiên không làm tôi thất vọng...” Ông ta bắt đầu động thủ kéo phần áo giắt cốt trong quần cậu ra, đoạn mò tay vào áo vuốt ve mảng lưng trắng mịn. Cảm giác bị sờ soạng dính dớp lạnh buốt đầy ghê tởm, tựa thể có một con rắn độc đang trườn bò trên người cậu.

Dù Mạc Tử Mộc trời sinh tính tình điềm đạm ôn hòa, trên trán cũng không khỏi toát mồ hôi. Giả sử hiện tại có sức lực, cậu nhất định sẽ một cho con rắn độc chết tiệt này một dao cắm sâu đủ bảy tấc. Cơ thể cậu vô thức run lên, nhưng hoàn toàn vô lực ngăn cản đôi tay kia dạo chơi trên da thịt mình, chỉ có thể nằm đó không nhúc nhích được, chẳng khác nào một con cừu non đang chờ bị làm thịt.

Norton cởi áo cậu ra, đến thắt lưng, rồi tụt quần cậu xuống tận cẳng.

“Cậu thật xinh đẹp... Seven, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người xinh đẹp, làn da xinh đẹp, độ tuổi xinh đẹp...” Norton thì thào.

Tay ông ta vuốt ve gò mông tròn của Mạc Tử Mộc, rồi mới tạm dừng ở vòng eo mảnh khảnh. Ông ta mân mê, “Nơi này là mười hai vị Tông Đồ...” Ngón tay lướt dọc cột sống phần eo, xuôi theo xương cụt rồi trượt đến rãnh đùi Mạc Tử Mộc, “Tuyệt quá, nơi này hẳn sẽ là nơi Chúa Jesus sống lại...” Ông ta dùng ngón tay xoa xoa rìa dưới mông phải của Mạc Tử Mộc rồi nói, “Ở đây là Thánh Bartolomeo, vị Thánh đang cầm bộ da của chính mình...” Bàn tay xoa sang rìa dưới gò mông trái của Mạc Tử Mộc, tiếp tục liệt kê, “Còn đây là Thánh Peter Tông Đồ(12), người giữ chìa khóa thiên đường, quá tuyệt vời, chúng ta hãy bắt đầu từ chỗ này trước...”

Tiếng hít thở của Norton càng lúc càng nặng nề biểu lộ ông ta đang hưng phấn đến cực điểm, ông ta lột sạch áo sơ mi, quần dài, quần lót Mạc Tử Mộc rồi vứt xuống đất, lật Mạc Tử Mộc không mảnh vải che thân

lại, để cậu đối mặt với ông ta.

Mạc Tử Mộc nhắm chặt hai mắt, ánh mắt của Norton làm cậu thấy tởm lợm.

Tay Norton đặt lên phần thứ đó của Mạc Tử Mộc, nó nằm trong lòng bàn tay ông ta, vừa lạnh lạnh lại vừa ấm áp, kích cỡ này chừng như chuẩn nhất rồi, vừa không số sãng, vừa không tục tĩu mà lại còn hết sức gợi cảm, nhất là lúc nó kề sát đôi chân thon dài của cậu.

Norton cúi xuống, dùng đầu lưỡi trêu đùa nó, hôn nó, rồi ngậm nó vào miệng. Mạc Tử Mộc như đã bị kích thích, trên mắt nhắm nghiền song miệng vẫn bật ra tiếng rên rỉ. Cùng với kích thích càng lúc càng xô bồ hơn mà Norton mang lại, tiếng rên rỉ của cậu cũng thêm phần đứt quãng, mỗi lúc một rõ ràng vô pháp kiềm nén.

“Khốn nạn, biến thái, mau thả tôi ra!” Mồ hôi ướt đầm đầu cậu, cậu thỉnh thoảng miệng gào lên, lúc này cậu mới phát giác, tuy tứ chi không thể nhúc nhích nhưng cậu vẫn có thể nói.

Mạc Tử Mộc ngừng lại hai giây, sau lập tức mở miệng, “Chúng ta có thể thương... Ừ... Ah...”

Norton vùi mặt vào giữa đôi chân thon dài của Mạc Tử Mộc, nắm lấy mông cậu, vừa cẩn thận vừa như cực chuyên tâm mà nuốt nhả, ánh mắt ông ta sau trước vẫn ghim chòng chọc không hề buông lỏng khỏi khuôn mặt Mạc Tử Mộc, cái nhìn sau mớ tóc đen cứ như cái nhìn của một con rắn độc, lạnh lẽo, đói khát, tham lam, lóe lên thứ dục vọng chinh phục biến thái.

Mạc Tử Mộc khổ sở đấu tranh với lửa dục mãnh liệt của sinh lý, mồ hôi trên trán cậu túa như mưa, ướt sũng hết cả mái tóc đen ngắn.

Norton cầm lấy thứ đã cương lên của cậu, dùng đầu lưỡi tấn mẫn và chậm rãi vờn quanh phần đỉnh.

“Hãy nghe tôi nói, tôi... Ah...” Lời của Mạc Tử Mộc bị Norton chuyển động đầu lưỡi ngắt giữa chừng, cậu nấc nghẹn một tiếng, ngấm ngấm tự rửa một câu ‘Khốn kiếp’. Khoái cảm như thủy triều đưa cậu lên đỉnh rồi lại nhanh chóng rút về. Mạc Tử Mộc dần nén, vùng vẫy, nhưng không cách nào không chế được những tiếng rên rỉ vuột ra. Giọng của cậu trong vắt hết như thân thể cậu, thanh sạch như một hồ nước, mà lão Norton thì rất thích nghe tiếng cậu rên, hề giọng cậu dần dịu đi đôi chút, ông ta sẽ nghĩ cách kích thích khiến Mạc Tử Mộc không thể nào bình tĩnh lại được, chỉ có thể thuận theo để rồi lún sâu vào nhục dục hơn mà thôi.

Ngón tay Norton ấn lên nơi động sau, kế đó chọc thẳng vào, Mạc Tử Mộc chỉ cảm thấy hạ thể đang kêu gào phải trút xả dục vọng. Đang lúc toàn thân cậu gần như hoàn toàn sa trầm trong ***, đột nhiên cảm thấy từ phía thân dưới truyền đến cảm giác kịch liệt đau đớn.

Norton cầm một cây nến đỏ, sáp nóng nhỏ từng giọt lên đùi non cậu. Cơ đau nhanh chóng lẫn át cả thấy dục vọng. Norton nghiêm mặt mà rằng, “Seven, có biết vì sao tôi lại chọn cậu không? Vì cậu sạch sẽ, cậu có thể tạo cho người khác cảm giác được tẩy rửa...” Ông ta dán sát vào Mạc Tử Mộc, dịu dàng ngắm nhìn

làn da đẹp đẽ, phiến môi rõ nét, chiếc cằm hiện rõ vẻ hiền lành nhờ tuổi trẻ của cậu, ông ta thì thầm, “Cắm đục so ra hợp với cậu hơn đây!”

“Rõ điên...” Mạc Tử Mộc xụi lơ nhắm mắt lại, nhưng không hiểu vì sao, loại tra tấn này lại khiến cậu nhất thời cảm thấy thoải mái hơn màn khâu giao ban này rất nhiều.

Norton lật người Mạc Tử Mộc lại, lót một chiếc gối hình tròn dưới hông cậu, để mông cậu nhếch lên cao cao.

Mạc Tử Mộc cảm giác được vùng mông man mát, đầu gối nổi Norton đang sát trùng cho cậu kiểu rất chi chuyên nghiệp, tiếp sau vẽ phóng lại và đi nét, cảm giác đau đớn ủa đến cùng lúc với tiếng rè rè của máy xăm.

“Chết tiệt!” Mạc Tử Mộc thấp giọng mắng.

Norton hết sức tập trung khắc lên thân thể Mạc Tử Mộc, thật lâu cũng không huyền thuyên thêm gì.

Loại cảm giác đau đớn của kim nhọn đâm vào da thịt này, từ đầu đến cuối chỉ luẩn quẩn trong một giới hạn phạm vi có thể chịu đựng khiến Mạc Tử Mộc cảm thấy vô vàn mệt mỏi.

“Biết Thánh Peter không?”

“Không rõ lắm.” Cảm giác đau đớn liên tục nơi thân dưới chọc Mạc Tử Mộc cáu bẳn hẳn.

“Ngài là môn đồ sớm nhất của Chúa, là người truyền đạo vĩ đại nhất, cũng là người gác cổng thiên đường.” Norton dùng khăn trắng lau vết máu trên mông Mạc Tử Mộc, thương thức gò mông nhăn nhui, đầy đặn, bức tranh trên đó dần dà hiện lên rõ ràng hơn. Ông ta bảo, “Ngài ở vị trí này, quả tình không thể thích hợp hơn được nữa.”

Độ khoảng mãi tầm hừng đông, Mạc Tử Mộc mới được cảnh ngục diu về tới phòng giam.

Tom đỡ lấy Mạc Tử Mộc, thấp giọng cười hỏi, “Sao rồi, tay nghề của Uncle Norton cũng thích quá chứ hả? Thằng cha đó chơi đùa thì nhiều đấy nhưng lại vô dụng, ngoài tay với lưỡi ra thì chả làm thêm được cái gì!”

Cậu ta chồm nhấc tới liền khiến cho Mạc Tử Mộc bỗng nhiên nhớ đến bàn tay và đầu lưỡi trơn dính kia, cơn mắc ói trỗi lên, cậu nhào nhanh vào bồn vệ sinh nôn mửa.

Tom bèn chửi ‘Shit’, “Uncle Norton đã hạ mình hầu hạ cậu thế rồi, cậu còn bày đặt không thích. Cậu mà bị lũ khu B cưỡng hiếp trong phòng tắm thì chỉ có nước treo giò thôi.”

“Được rồi.” Tommy ngắt lời cậu ta, nhắc, “Đến giờ thông khí rồi đây.”

Tom chỉ cười, “Được chưa Seven, muốn hít thở không khí cho hả giận không?”

Mạc Tử Mộc vịn vôi hộp mấy ngụm nước lạnh, đáp ngắn gọn, “Đi!”

Cậu đưa lưng về phía gương, lặng lẽ kéo một bên quần xuống, phát hiện bên hông trái quả nhiên đã bị xăm hình Thánh Peter lên. Cậu khép mắt lại, kéo vôi quần lên và đi ra cửa.

Chuông gác cổng vang lên, cửa phòng giam đồng loạt mở sịch, Tommy dẫn họ ra khỏi phòng giam.

Mạc Tử Mộc phát hiện, bọn họ quả nhiên lấy phòng giam làm đơn vị, cứ một nhóm lại tiếp một nhóm.

Ánh mắt những kẻ đó đủ kiểu đủ loại, khinh khỉnh có, rét buốt có, thồn thộn có, tàn bạo có. Thay vì nói đây là nhóm người cùng nhóm người, theo Mạc Tử Mộc, chẳng thà nói đây là đàn thú cùng đàn thú còn hơn, kẻ nào kẻ nấy đều quan sát và đánh giá đối phương, về thực lực, về nhược điểm, về địa vị, như thể chỉ cần có kẻ lọt vào phạm vi tầm mắt của chúng thôi sẽ biến thành thức ăn của chúng tức khắc.

Mạc Tử Mộc đứng ở cửa phòng giam, nghĩ thầm. Cậu bị Norton hành hạ cả đêm, hiệu lực của thuốc tê cũng vừa mới dứt, đầu óc choáng váng, giờ bị nắng sớm chiếu vào, bước chân hơi chút lảo đảo liền va phải một người.

“Xin lỗi!” Mạc Tử Mộc nói theo phản xạ.

Nhưng rất nhanh ngay sau đó vang lên một giọng nói ồm ồm, “Sao thế hử, fish(13), Uncle Norton làm mày nhưng nhớ đàn ông à?” Chớp nhoáng, Mạc Tử Mộc đã cảm thấy gò hông mình bị người ta chộp lấy.

1. Phong cách Gothic là một phong cách kiến trúc bắt nguồn từ châu Âu, chủ yếu là Pháp, khoảng thế kỷ thứ 12, nên được gọi là kiến trúc kiểu Pháp. Ban đầu, Gothic gắn liền với thiết kế các nhà thờ, với vẻ bí ẩn và lạ lẫm, nên còn gắn liền với khái niệm “man rợ và kinh dị”.

Tên gọi Gothic chỉ xuất hiện khi châu Âu bước vào phong trào cải cách, khoảng thế kỷ 16. Đến thế kỷ 18, thì phong cách kiến trúc này bắt đầu phát triển mạnh ở châu lục này, mở rộng hơn vào đầu thế kỷ 19 và tiếp tục được áp dụng khi thiết kế các trường đại học, đầu thế kỷ 20.

Đặc điểm tiêu biểu nhất của kiến trúc Gothic là mái vòm và đầu nhọn. Phong cách này nhấn mạnh vào những hình khối theo chiều thẳng đứng, và tập trung vào những hệ cột mảnh, trần cao mở rộng với sự kết hợp của những vật liệu như kính. Nhờ kiến trúc mái vòm cung và có đầu nhọn, cộng với hệ thống cửa sổ kính rộng nên những ngôi nhà theo kiến trúc này có nhiều ánh sáng.

này thì “nóc nhà cao tít, cột nhà bự chảng”:”D

2. Chú thích thêm về cái sự tích tên Norton (dịch từ 1 đoạn tám nhắm của bà Hương):

– Phần mềm Norton: Xin hỏi... Có sao chị lại lấy tên tui đi đặt cho một thằng cha “vô năng” thế hử?

– Lưu Hương *gào thét*: bởi vì Norton cũng vô dụng như là Uncle Norton ấy, thường xuyên del hết tài liệu của tui, mà toàn là tài liệu quan trọng!!! Tui muốn đi kiện mi tội quấy rối tình rục máy tính nhà tui lâu rồi!!!

rồi, chung quy Norton là tên 1 phần mềm diệt virus, thường xuyên làm bà Hương mất dữ liệu, vậy nên bà cứ đặt tên Norton luôn cho Uncle Norton =))

3. Âu phục ba lớp:

đưa hình minh họa là dễ hiểu nhất:”D

4. Puerto Rico: tên gọi chính thức là Lãnh thổ thịnh vượng chung Puerto Rico là một vùng quốc hải thuộc chủ quyền của Hoa Kỳ nhưng chưa được hợp nhất vào Hoa Kỳ. Puerto Rico nằm ở phía đông bắc vùng biển Caribbean, phía đông nước Cộng hòa Dominicana và phía tây Quần đảo Virgin. Lãnh thổ Puerto Rico bao gồm một quần đảo trong đó bao gồm đảo chính Puerto Rico và nhiều đảo nhỏ hơn xung quanh, lớn nhất là các đảo Vieques, Culebra và Mona. Puerto Rico là một trong 4 Đại Antilles (bao gồm các đảo Cuba, Hispaniola, Jamaica và Puerto Rico).

Ở Puerto Rico, tiếng Tây Ban Nha và tiếng Anh là hai ngôn ngữ được công nhận là ngôn ngữ chính thức.

5. Froggy

Lão Adolf là người Pháp, mà vì người Pháp vì thích ăn thịt ếch nên bị người Mỹ gọi là Frog-eater hoặc Froggy.

6. Rối đèn chiếu được sử dụng trong kịch đèn chiếu (một dạng như rối bóng), trong đó nhân vật cắt bằng da thú hoặc bìa, nghệ nhân đứng sau một bức màn trắng, chiếu đèn, vừa điều khiển các hình cắt vừa hát những làn điệu lưu hành ở địa phương, kể lại chuyện dân gian.

Dưới thời Đại Tống và Đại Nguyên loại hình này rất phát triển, được biết đến ở cả Tây Á và Châu Âu.

7. Nhà Nguyên (Nguyên triều), quốc hiệu là Đại Nguyên, là một quốc gia do người Mông Cổ sáng lập tồn tại chính thức từ 1271 đến 1368, cũng thỉnh thoảng được gọi là nhà Nguyên Mông. Trong lịch sử Trung Quốc, nó nối tiếp sau nhà Tống (960-1279) và trước nhà Minh. Trong khi trên danh nghĩa, họ nắm quyền kiểm soát toàn bộ đế chế Mông Cổ (trải dài từ Đông Âu tới Trung Đông và Nga), Trung Quốc và Triều Tiên, các vua cai trị Mông Cổ ở châu Á chỉ quan tâm tới Trung Quốc, và họ không bao giờ chú ý tới những phần khác của đế quốc Mông Cổ. Những vị vua kế tục sau này thậm chí còn không lấy danh hiệu Khakhan (Khả Hãn) mà tự coi mình là hoàng đế Trung Hoa.

Ở thời Nhà Nguyên, một nền văn hóa đa dạng đã phát triển. Những thành tựu văn hóa chính là sự phát triển của kịch và tiểu thuyết cùng sự gia tăng sử dụng tiếng địa phương.

8. Thánh Bartolomeo

Một trong Phúc Âm đôi khi còn được gọi là Nathanael – là một trong mười hai tông đồ. Ngài quê ở thành Cana xứ Galilei. Bạn thân ngài là Thánh Phillip đã đưa ngài đến gặp Chúa Jesus. Chúa Jesus đã hết lời khen ngợi Thánh nhân khi vừa gặp mặt: Đây là một người Israel chân chính, không có gì gian trá. Thánh nhân đã giảng đạo tại miền Arab, và sau đó, tại Armenia, nơi ngài đã chịu tử vì đạo, bị lột da và bị chém đầu bởi vua Astyages (theo sổ Tử Đạo Roma).

Trong Tân Ước, Thánh Bartolomeo chỉ được nhắc đến trong danh sách các tông đồ. Một số học giả cho rằng ngài là Nathanael, người Cana xứ Galileu được Phillip mời đến gặp Đức Jesus. Và Đức Jesus đã khen ông: “Đây đích thực là người Israel. Lòng dạ ngay thẳng.” (Gioan 1:47b). Khi Nathanael hỏi Đức Jesus làm sao Người biết ông, Đức Jesus trả lời: “Tôi thấy anh ở dưới cây vả.” (Gioan 1:48b). Điều tiết lộ kinh ngạc này đã khiến Nathanael phải kêu lên: “Thưa Thầy, chính Thầy là Con Thiên Chúa; chính Thầy là Vua Israel.” (Gioan 1:49b). Nhưng Đức Giêsu đã phản ứng lại: “Có phải anh tin vì tôi nói với anh là tôi thấy anh đứng dưới cây vả? Anh sẽ được thấy những điều lớn lao hơn thế nữa!” (Gioan 1:50)

Quả thật Nathanael đã được nhìn thấy những điều trọng đại. Ngài là một trong những người được Đức Jesus hiện ra trên bờ biển Tiberia sau khi Phục Sinh (x. Gioan 21:1-14).

Ngài được đặt làm quan thầy của các người làm nghề buôn thịt hoặc làm nghề thuộc da.

Hình ảnh “tay phải ngài ấy cầm dao, còn tay trái thì nắm lớp da”, thuộc bích họa Sự Phán Xét Cuối Cùng (tuy nhiên đây không phải da ông, mặt của lớp da được nhận ra là của Michelangelo – họa sĩ đã vẽ bức tranh này ==):

9. Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni (06 /03/1475 – 18/02/1564), thường được gọi là Michelangelo, là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhà thơ và kỹ sư thời kỳ Phục hưng Ý đã có sức ảnh hưởng mãnh liệt đến nền tảng mỹ thuật phương Tây sau này. Dù ít có những đột phá bên ngoài nghệ thuật, sự uyên bác của ông trong các lĩnh vực đạt tới tầm mức khiến ông được coi là một người xứng đáng với danh hiệu nhân vật thời Phục hưng tạo ra giá trị rực rỡ cho thời kỳ Phục Hưng đỉnh cao, cùng với đối thủ cũng là người bạn là Leonardo da Vinci.

Michelangelo tự coi là một người con của thành Florence hào hoa, cho dù ông được sinh ra tại một khu làng nhỏ của vùng Caprese, gần kề thủ phủ Arezzo. Ông đã có một ràng buộc chặt chẽ với thành phố quê hương, với nền tảng mỹ thuật, văn hoá của thành phố Florence trong suốt cuộc đời mình. Tuổi thanh xuân của ông trôi qua phần lớn tại thành Rome khi làm việc cho các Giáo Hoàng nhưng một tâm niệm luôn day dằng trong ông là nếu chết thì mong được chôn cất tại Florence. Và tâm nguyện đó đã được hiện thực hoá, ông đã vĩnh viễn siêu thoát trong một khu tưởng niệm tại nhà thờ Santa Croce.

10. Sự phán xét cuối cùng (The Last Judgement) là một tranh tường do Michelangelo sáng tác trên tường thờ của nhà nguyện Sistina ở thành Vatican. Michelangelo làm việc tại dự án này từ năm 1534 tới tháng 10 năm 1541, bắt đầu sáng tác bức họa này 3 thập kỷ sau khi hoàn thành trần nhà nguyện Sistina.

Bức tranh thể hiện lần xuất hiện thứ hai của Chúa Jesus và ngày tận thế; nơi các linh hồn con người mọc lên và được trao các số phận khác nhau, như được Chúa phán xét, bao quanh là các Thánh.

Bích họa Sự phán xét cuối cùng trên tường án thờ Nhà nguyện Sistine được Giáo Hoàng Clement VII, người chết ngay sau khi giao việc, đặt hàng. Paul III là nhân vật quan trọng trong việc để cho Michelangelo bắt đầu và hoàn thành dự án.

Khi hoàn thành, những sự thể hiện những người khoả thân trong nhà nguyện của Giáo hoàng bị coi là tục tĩu và báng bổ, và Hồng y giáo chủ Carafa và Monsignor Sernini (đại sứ của Mantua) đã kêu gọi kiểm duyệt và xóa bỏ bức tranh, nhưng Giáo hoàng phản đối. Sau khi Michelangelo chết, mọi người quyết định che đi các bộ phận sinh dục (*"Pictura in Cappella Ap.ca coopriantur"*). Vì vậy Daniele da Volterra, một học trò của Michelangelo, được trao trách nhiệm che chúng đi, phần thân thể được giữ nguyên. Khi tác phẩm được phục chế năm 1993, những nhà bảo tồn quyết định không loại bỏ tất cả các perizoma của Daniele, để lại một số chúng như một tài liệu lịch sử, và bởi một số công việc của Michelangelo trước đó đã bị loại bỏ bởi các nghệ sĩ sửa sang lại cho "lịch sử" cho kiệt tác. Một bản copy trung thành với bản gốc không bị kiểm duyệt, của Marcello Venusti, có thể được thấy tại bảo tàng Capodimonte ở Naples.

11. Chúa cứu thế Jesus Christ

Cũng là Jesus thôi:"D Còn Christ (còn gọi là Cơ Đốc hay Kitô) không phải là tên nhưng là một danh hiệu. Trong tiếng Hy Lạp Khristos, có nghĩa là "người được xức dầu", được dịch từ tiếng Hebrew Messiah, để ám chỉ vị lãnh đạo được Thiên Chúa sai đến để giải cứu dân Chúa.

Xin phân biệt giữa Thiên Chúa và Chúa Jesus, theo kỹ thuật của các sách Phúc Âm, Jesus xưng mình là Con Người (Son of Man – tức Con của Ngài, "Con cáo có hang, chim trời có tổ, nhưng Con Người không có chỗ mà gối đầu" — Mat. 8.20), cũng được gọi là "Con Thiên Chúa". Có thể coi Thiên Chúa là tạo hóa, vạn vật, sáng tạo vũ trụ, và trở thành người (thực thể) trong thân vị Chúa Jesus.

Theo đức tin Công giáo, Jesus là con Đức Chúa Trời, và được sinh ra trên trái đất và chịu đóng đinh, để cứu chuộc nhân loại khỏi tội lỗi, nên Jesus còn được xưng tụng là Đấng Cứu Thế, Đấng Cứu Rỗi, Chúa Cứu Thế – "Nhưng Thiên Chúa tỏ lòng yêu thương Ngài đối với chúng ta, khi chúng ta còn là người có tội, thì Chúa Cơ Đốc vì chúng ta chịu chết." (La mã 5. 8).

Chúa Jesus trong bích họa Sự Phán Xét Cuối Cùng:

12. Thánh Peter – Người giữ chìa khóa thiên đường:

(Kephass hoặc thỉnh thoảng là Cephas), là Tông Đồ trưởng trong số mười hai Thánh Tông Đồ của Chúa Jesus. Thánh Peter được Chúa trao cho quyền cai quản Hội Thánh.

Người ta cho rằng, ông là giám mục của Roma và là vị Giáo hoàng đầu tiên của Giáo hội Công giáo. Niên giám Tòa Thánh năm 1838 dưới triều Giáo hoàng Gregorius XVI cho rằng, ông trở thành giám mục Roma vào năm 42 và ở ngôi trong vòng 25 năm. Niên giám Tòa Thánh năm 2003 xác định rằng, thời gian bắt đầu triều đại của ông không rõ và kéo dài tới năm 64.

Nguồn sử liệu chính giúp chúng ta tìm hiểu về cuộc đời của ông là sách Tân ước mà chủ yếu là bốn sách Phúc Âm và sách Tông Đồ Công vụ. Tân ước nhắc đến Peter khoảng 154 lần, dưới danh xưng Hy Lạp Petros, thường gắn liền với tên Do Thái Simeon (đọc theo kiểu Hy Lạp là “Simon”). Tên khai sinh của ông là Simon, và tên của thân phụ là Gioan.

Khi Chúa Jesus bị đóng đinh lên cây thập giá rồi phục sinh (ở Jerusalem), 10 ngày sau Peter và các Tông Đồ khác của Jesus bắt đầu giảng đạo và làm phép rửa cho 3000 người. Từ đó Giáo hội Thiên Chúa Giáo ra đời. Peter và Paul đến Roma truyền đạo (và Peter trở thành vị Giám mục đầu tiên của Roma như đã nói ở trên).

Năm 64, Peter bị bạo chúa Nero ra lệnh đóng đinh lên cây thập giá giống Chúa Jesus, nhưng ông xin được đóng đinh quay đầu xuống dưới vì ko dám sánh với Chúa Jesus. Xác của ông đóng đinh ngược trên cây thập giá ngay bên bờ sông Tiber. Và tòa thánh Vatican – giáo đường St Peter được xây dựng trên chính mảnh đất chôn Thánh Peter.

Thánh Peter trong bức bích họa Sự Phán Xét Cuối Cùng:

13. Fish: ở trong tù, dễ hiểu thì là newbie, người mới.

—

chap này gồm có sự xuất hiện (chưa đủ đầy lắm) của Seven và những người bạn, Goffrey và đồng bọn, cùng anh zai bí ẩn nào đó xuất hiện phút cuối sờ mông em Bảy =))))))

4. Chương 4

Mạc Tử Mộc vừa ngẩng đầu lên, đã thấy một người đàn ông cao chừng mét chín đứng trước mặt cậu, tóc hớt ngắn, vừa giống người Nga vừa giống người Bắc Âu, ngũ quan cực độ kiên cường, đậm đặc mùi tàn khốc, da dẻ màu mật ong, những thớ cơ bắp lực lưỡng, săn chắc như sắt lộ trần. Khắc xương lông mày của hắn rất cao, hốc mắt do đó trở nên sâu thẳm, đuôi mắt dài mà lại hơi trĩ xuống, mọi thứ hợp lại gây cho người ta cảm giác về một vẻ mặt đang mang biểu cảm trào phúng. Điều này khiến hắn nhìn qua đích xác là một gã xấu xa nhưng đối với nữ giới lại cuốn hút cực kỳ.

Mà Mạc Tử mộc thì lại nào phải phụ nữ, gần như theo bản năng bẩm sinh, cậu hoàn toàn không thích tên đàn ông rậm mùi lưu manh đang đứng trước mặt này.

Cậu lập tức thành tiêu điểm của cả sân tập, bao nhiêu ánh mắt tục tĩu không nói nên lời đều dừng cả loạt trên người cậu, trong khi bàn tay của tên đó vẫn còn dán trên mông. Xuất phát từ phản xạ, cậu hất phăng bàn tay gấu kia ra, kèm theo ít nhiều bực bội, “Cút ngay!”

Một tiếng quát khê kia của cậu khiến bầu không khí vốn sôi động đột ngột đóng băng tức thì, phía sau tên

đàn ông kia rít lên một giọng nói e é, “Ivan, có đứa dám bảo anh cút đi cơ đấy.”

Mạc Tử Mộc chợt ý thức được dường như cậu vừa đắc tội một tên tai to mặt lớn trong tù. Tom cười hòa hoãn bước đến trước cậu, khấn khoản, “Đại ca Ivan à, thằng này trẻ ranh mới vào thôi, hôm qua còn bị Uncle Norton lôi đi cả đêm, tôi vẫn chưa kịp giảng phép tắc ở Mammon cho nó.”

Mạc Tử Mộc thấp tầm đầu. Gã Ivan thông thả gạt Tom qua, đến trước mặt cậu, thành linh kéo giật tay cậu ấn lên cửa. Bãi tập lập tức như bị phê thuốc kích thích, cả lũ trở nên phấn khích ồn ào như phát điên, nhất là tên có giọng nói e é, gầy tong teo như cái que ban nãy liên mồm kêu gào, “Làm nó!”

Đám tù phạm lập tức phấn khởi như được hít thuốc kích thích, hùa gào to theo, “Làm nó đi, làm thằng đi đó đi!”

Mạc Tử Mộc nhìn khuôn mặt lún phún râu của Ivan càng lúc càng tiến gần hơn, cậu ra sức vùng vẫy nhưng không cách nào nhúc nhích nổi. Môi Ivan kề sát môi cậu, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua. Trên môi hần đậm mùi đàn ông và thuốc lá, hơi rất nồng nhưng không khiến người ta chán ghét.

Mạc Tử Mộc ngừng động đậy, cứ như đang chờ đầu lưỡi hần tiến vào miệng mình. Có điều Ivan lại như nhìn thấu ý định của cậu, chùng giọng ghé vào tai cậu phun khẽ, “Bốn mắt, muốn cắn tao, hửm?”

Sau đó hần đứng thẳng dậy, buông Mạc Tử Mộc ra, nhổ toẹt nước bọt xuống đất, “Tuy rằng cái loại lẳng lơ nhà mày mới gặp đã muốn lăn lộn trên giường với tao, nhưng tao không có hứng thú với hoa cúc đằng sau mày!”

Đám người lại cười rú rít một trận, Ivan vênh vang đắc ý mang theo đám người bỏ đi, để lại Mạc Tử Mộc bị cả lũ coi như trò hề.

Mạc Tử Mộc chưa từng bị nhục nhã như thế, tức giận đến run rẩy cả người, nhưng Tommy và Tom thì lại thở phào nhẹ nhõm, hấp tấp kéo cậu qua một chỗ tương đối yên lặng.

“Ôn Chúa, Ivan thế mà lại bỏ qua cho cậu.” Tom làm dấu Thánh giá trước ngực, lại lẩm nhẩm, “Thật không ngờ màn mở đầu của cậu trong này lại là đắc tội con gấu đen của khu A, thật không biết nên bảo cậu may mắn hay là xui xẻo nữa!”

“Có bỏ qua hay không, còn rất khó nói trước.” Hai đầu lông mày trên khuôn mặt ngăm đen của Tommy nhăn tít lại.

“Hắn là ai vậy?” Mạc Tử Mộc chen vào hỏi.

“Đại ca của khu A, lai lịch không thường đâu. Trước khi vào tù, hắn là một trong những kẻ đứng đầu các tổ chức mafia của Mỹ, nghe nói là báu vật của gia tộc Bonanno đó, vì gánh tội thay Thái tử mà bị phán hai mươi năm tù, nên ở trong này hắn rất được người ta tôn kính. Nguyên tắc của hắn là người không

đụng chạm ta, ta không đụng chạm người. Tuy hẳn không biến thái như đại ca Tea Bag(1) của khu B, nhưng nếu cậu mạo phạm hẳn, hẳn tuyệt đối không lương thiện hơn Tea Bag chỗ nào đâu. Đợt trước có một thằng đắc tội đàn em của hẳn, bị hẳn cho thét thảm cả đêm trong kho rồi mới chết, thấy bảo lúc nhặt xác người ta phải rất cẩn thận, thịt mới không bị rơi.” Tom nói mà nhấn mạnh từ ngữ cực kỳ và lộ vẻ hưng phấn khó hiểu, như thể câu chuyện máu me kia khiến cậu ta bị kích thích.

“Dù sao đi nữa, tổ chúng ta quá yếu, hy vọng Ivan sẽ không so đo với cậu.” Tommy tràn đầy lo âu mà ậm ừ.

Mạc Tử Mộc bứt một cọng cỏ dại ngậm ở miệng, không hé răng thêm.

Một tiếng thông khí rất nhanh đã trôi qua, đám tù phạm đổi sang hoạt động trong nhà.

Tommy và Tom dẫn Mạc Tử Mộc loanh quanh một vòng. Tom còn thần kỳ dùng ngón nghề sở trường chôm được ba phong kẹo cao su, chia cho mỗi đứa một phong.

Mạc Tử Mộc không ưa những nơi đông người. Cậu phát hiện ra một thư viện, bên trong không ngờ còn có cả máy tính, hơn nữa chẳng có ai sử dụng cả.

“Ở đây có thể lên mạng nữa sao!” Mạc Tử Mộc reo lên hưng phấn.

“Trang nào cũng không được vào, web bản, web truyện, web phim, web dịch gì cũng cấm, đến viết cái mail cũng còn phải chờ kiểm duyệt, chán ngắt như làm tình với gái trinh.” Tom lôi ra một đoạn dây điện, làu bàu chữ ‘shit’ trong miệng, “Xem này Ngay cả dây điện cũng bị chuột cắn đứt xừ nó rồi còn đâu.”

Mạc Tử Mộc cứ như căn bản không nghe thấy cậu ta nói gì, tay cậu chạm vào bàn phím, màn hình, cậu thốt, “Tôi thích!”

Hai người kia còn chưa kịp nói, đã nghe từ góc bên kia truyền đến tiếng hét thảm. Mạc Tử Mộc bước về phía tiếng kêu, bắt gặp một gã đàn ông gầy gò, tóc đỏ đang đặt một thanh niên lên bàn đôn sức đâm rút, miệng gã rên rỉ, “Chúa, tao yêu bản. Đúng là nên bảo cái nhà tù chết tiệt này kê thêm mấy bàn đọc sách.” Gã tự cho cái câu này của gã hài hước lắm, song ba kẻ đứng sau gã đều chỉ lo nhìn chăm chăm vào cái mông đang bị gã đè lên, không rảnh rang đâu mà để ý.

Người thanh niên đang bị cưỡng bức vào tù cùng đợt với Mạc Tử Mộc, hai chân cậu ta quỳ trên sách, cả người dán xuống mặt bàn, như thể mông cậu ta sẽ nhô cao thuận tiện cho gã đàn ông tóc đỏ kia thỏa mãn hành động của gã, máu dọc theo đùi người thanh niên không ngừng rỏ xuống.

Cậu ta dường như đã nửa tỉnh nửa mê mất rồi, chốc chốc lại vô thức tuột khỏi đồng sách nhưng đều bị gã đã man gầy gò kia chèn eo, xoắn lên tiếp tục làm, ba gã bên cạnh thì cời khóa quần đứng chờ một bên.

Mạc Tử Mộc vừa mới dợm bước, Tommy đã vội ngăn cậu lại, nhỏ giọng nói, “Chớ nên xen vào việc của người ta, đó là đại ca Tea Bag của khu B.”

“Nhưng người đó sắp bị họ giết chết!” Mạc Tử Mộc thấp giọng tiếp lời.

Tom cũng kéo cánh tay cậu lại, thì thào, “Cậu làm gì thì làm nhưng cũng đừng có hại lấy hai đứa chúng tôi chứ.”

Tea Bag đột nhiên run lấy bầy, như thể bị co giật, nhắm mắt hưởng thụ khoái cảm đạt đến cao trào.

Mạc Tử Mộc cúi đầu, yên lặng chốc lát, thế rồi xoay người sải bước về phía cửa. Tommy và Tom nhẹ nhõm thở phào một hơi, mãi đến lúc cả ba ra khỏi thư viện, hai người mới thả lỏng nổi.

Mạc Tử Mộc vò tờ giấy gói kẹo cao su, tựa mình vào cửa, đứng dưới ánh mặt trời. Tommy và Tom thấy cậu có vẻ không được vui lắm nên cũng không tiến đến nói chuyện, chỉ thấp giọng thì thầm với nhau.

Mà ngay lúc này, lối vào đột nhiên vang lên tiếng còi báo cháy, cửa lập tức sập xuống ngăn cách thư viện, đám phạm nhân hốt hoảng chạy nhanh đến hóng tình hình. Tom thấy Mạc Tử Mộc thế mà vẫn chỉ thờ ơ, nhưng chớp nhoáng trong tay cậu dường như thiếu đi thứ gì đó, mãi đến lúc lâu sau cậu ta mới nhớ ra, trên tay Mạc Tử Mộc thiếu mất giấy gói kẹo.

Thật không ngờ hỏa hoạn lại phát sinh ở cái thư viện ngoài chuột ra thì chẳng có ai ra vào, hình như dây điện máy tính bị chập, không biết kẻ nào đã dùng kẹo cao su nối hai đầu dây điện bị đứt vào nhau.

Cả người Tea Bag bị máy phun nước xối cho ướt sũng như chuột lột khiến những người từng bị gã xâm phạm hoa cúc đều ngẫm thích chí lắm, ngay đến Tom cũng len lén cười, “Tea Bag lúc này thực sự biến thành bao trà rồi.”

Mấy ngày sau, Tea Bag choảng cho tên Sticks (tên như cái que đó) của khu A đến lê lét, vì thế khu A và khu B đã xảy ra một trận sóng má không lớn không nhỏ.

Khu C cơ bản vẫn giữ trạng thái bàng quan. Tom thì mỗi ngày đều cười toe toét, nhoi ra song cửa ngóng náo nhiệt, chỉ có Mạc Tử Mộc là vẫn xem như gì cũng không hay biết.

Nhưng có một ngày, sự tình hình linh xảy đến.

Hôm đó Mạc Tử Mộc đi tắm với Tom, cậu luôn đợi đến lúc tất cả gần tắm xong mới vào, kiếm một chỗ tắm vội. May mà khu C luôn được bố trí ở cuối, vì thế lúc cậu vào ngoại trừ nước nóng chẳng còn bao nhiêu nhưng đỡ cái là người thừa thớt hẳn.

Việc Mạc Tử Mộc thích tắm ở buồng tít tìn tịt trong cùng, Tom mãi cũng thành quen, cậu ta đem việc này coi như là do người châu Á bảo thủ. Lúc hai người tắm rửa xong, Mạc Tử Mộc quần khăn tắm, đang đeo cặp kính to lên mắt và bước ra mặc quần áo.

Đột nhiên từ bên ngoài vọt vào một đám người, chẳng thèm phân trần nhiều nhận đã đẩy Mạc Tử Mộc còn chưa kịp phòng bị ngã dúi xuống sàn nhà.

Tom hoảng sợ, trông thấy kẻ cao to giữa đám người đó là Ivan, cậu ta lí nhí, “Đại ca Ivan, chúng tôi...”

Ivan lạnh lùng nạt, “Liên quan gì mà, nếu mà không muốn cùng chịu trận thì rút!”

Tom nhỏ giọng lầm bầm một câu, có chút do dự, thế rồi túm khăn tắm bước nhanh ra cửa.

Mạc Tử Mộc bị bọn chúng đè xuống, tóc mái ướt sũng phủ trước trán, dù cậu có đeo một cặp kính cận khô khan hết sức nhưng càng khiến cậu trông có nét gì đó đơn thuần và vô tội, chọc cho người ta sinh lòng yêu thương.

Ivan chống chân lên cái ghế bên cạnh, gõ gõ thanh dao cạo râu trong tay, nhìn xuống cậu mà rằng, “Không ngờ mà ngay đến chút năng lực tự bảo vệ mình cũng không có mà lá gan cũng không nhỏ nhỉ.”

“Tôi không rõ đại ca Ivan muốn nói gì, nếu là chuyện lần trước tôi không cẩn thận mạo phạm anh, anh đã giáo huấn tôi rồi đó thôi.” Mạc Tử Mộc vẫn rất điềm đạm đáp trả.

Khuôn mặt thoát nhìn có phần lãnh khốc của Ivan ấy thế mà lại lộ ý cười. Hắn thoáng ra hiệu, tóc Mạc Tử Mộc đã bị tên khác kéo giật ra sau, cả khuôn mặt cậu bị bắt buộc phải ngửa, không thể không nhìn thẳng vào Ivan.

Ivan nhìn cậu trong hồi lát mới nói, “Vậy cho ôn con nhà mà mở mang đầu óc tí nhá, mà nên biết nhà tù này mỗi ngày lọt vào một cái đỉnh ốc thôi tao cũng rành rẽ, hướng chỉ là ba thanh kẹo cao su, há? Mà cột nhả thẳng Tea Bag đã đành, lại còn dám cả gan hăm hại đàn em của tao.”

Một gã gầy gò eo éo rít, “Mẹ kiếp mà hại tao xem nữa thì gãy toi hai cái xương sườn, món nợ này mà muốn tao tính sao đâyyyy?”

Ivan duỗi tay, kéo tuột chiếc khăn tắm quấn quanh thân dưới của Mạc Tử Mộc xuống, kẻ đang đè cậu lập tức giạng banh chân cậu ra để hạ thế cậu lộ liễu toàn bộ trước mặt cả đám, Mạc Tử Mộc sợ tới mức vùng vẫy bặt mạng, nhưng sự phản kháng của cậu trước đám tù nhân cường hãn này căn bản chỉ như trò trẻ con.

Ivan chẹp chẹp mà lắc đầu, “Sao, giờ mà mới biết sợ hả, có phải hơi trễ rồi không, hửm?”

Mạc Tử Mộc cắn môi, “Anh đã nói, anh không có hứng thú với tôi.”

“Tao đâu có hứng thú gì với đằng sau của mà!” Ivan lấy dao cạo râu khê chạm vào giữa chân Mạc Tử Mộc, bảo, “Nhưng ông đây có hứng thú với phía trước của mà.”

Mạc Tử Mộc sợ hãi mở to mắt, cậu thở gấp, cả người phát run mà nhìn con dao lóe sáng kia. Ivan thì cười dữ tợn, “Đây là để giáo huấn mày, cho mày cả đời khó quên.”

“Không, Ivan, không phải, đại ca Ivan, tôi...” Mạc Tử Mộc run rẩy đến không nói nổi.

“Mày muốn nói gì?” Ivan dán sát vào cậu, Sticks quai gở chêm vào, “Nó bảo nó muốn dùng phía sau hơn đây.” Cả đám cười to một trận.

“Quá muộn rồi.” Ivan chìa dao đến, Mạc Tử Mộc đau đớn nhắm nghiền mắt.

Lưỡi dao lướt trên người cậu, đầu dè giữa cơn đau ghê người, chỉ nghe tiếng ‘xẹt xoạt’, khó mà tưởng tượng nổi Ivan lại đang giúp cậu cạo lông.

Mạc Tử Mộc tròn to mắt, chỉ thấy Ivan nhún vai nói, “Mày không tin tao, cũng có thể tin vào Gillette(2) mà.”

Nhìn nhúm lông trên lưỡi dao, Mạc Tử Mộc thẹn đến biến sắc, cả người càng thêm run rẩy kịch liệt hơn nữa.

Ivan miết nhúm lông trên lưỡi cạo ra, hai ngón tay chà chà, lông đều rơi hết lên người Mạc Tử Mộc. Hắn gần, “Ranh con, ngay đến lông cũng chưa dài hết đã dám giả trò trong cái nhà tù này. Hôm nay chỉ giáo huấn mày thế thôi, lần sau sẽ không khách sáo thế nữa đâu.”

Hắn nói xong, những kẻ kia liền buông lỏng Mạc Tử Mộc. Sticks hậm hực vỗ mông Mạc Tử Mộc cái ‘đốp’, “Ít nhất cũng phải cho tôi nếm thử mùi vị của nó chút, lãi cho nó thế. Hy vọng mày sẽ không bị Tea Bag tra tấn hoa cúc của mày.”

Ivan lạnh lùng bảo, “Nếu mày không hài lòng, tao có thể cho mày đến khu B, chỗ đó có rất nhiều hoa cúc cho mày hưởng thụ.”

Sticks không dám hó hé thêm nữa, chỉ nham hiểm liếc nhìn Mạc Tử Mộc, đoạn rời đi theo Ivan.

Mạc Tử Mộc cầm khăn tắm che lấy cơ thể trần truồng của mình. Lũ người kia đi rồi, cậu hăng ngồi dưới đất thật lâu không đứng dậy.

Lần đầu tiên cậu cảm thấy bản thân bất lực quá thế. Cậu chợt ý thức được nơi này chính là tù giam, ví như đây là nơi tập trung một đám động vật ăn thịt thì dứt khoát cậu chỉ là mắt xích cuối cùng trong chuỗi thức ăn đó mà thôi. Cậu loáng thoáng nhớ đến lời nói cay nghiệt của Dung Thanh: Con sói đầu có dụ dàng thế nào muôn đời vẫn cứ là sói, còn con cừu có hung hãn đến mấy chung quy vẫn là cừu, chỉ cần cậu là cừu là đồng nghĩa cậu phải tuân theo quy luật của chuỗi thức ăn, chừng như bản thân cậu mãi mãi là một con cừu bị nhai ngấu nghiến.

Vịn tường bước ra phòng tắm, liền phát hiện Tom treo vẻ mặt đầy bất an đứng ngoài cửa. Nhác thấy cậu bước ra, vẻ xấu hổ liền thoáng qua trên mặt.

“Không sao chứ?”

“Không sao!”

“Bị thương chỗ nào không?”

“Không có.”

“Vậy thì tốt, tôi có rượu thuốc thượng hảo lấy được từ chỗ cao thủ võ thuật Trung Quốc các cậu đó.”

“Cảm ơn.”

Mạc Tử Mộc để Tom điu mình về phòng giam, trên thực tế cậu không bị thương chỗ nào, nhưng không hiểu sao hai chân như thể nhũn ra.

Trải qua lần nguy hiểm này, Mạc Tử Mộc dường như càng gần gũi với bạn cùng phòng hơn.

Cậu biết được Tom là một tên ăn trộm, cậu ta phạm án ở New York, lại bị luật sư hồ đồ tổng đến chịu tù ở Virgin, theo cách nói của ông ta thì là, lúc ra tù có thể tiện tay vợ vét chút ít của lũ nhà giàu, thời hạn thi hành án của cậu ta là mười năm, chịu tù hai năm.

Còn Tommy chỉ thản nhiên nói một câu tội giết người, thằng Tom cứ say sưa kể lể vụ án, trong khi Tommy chẳng hề sẵn lòng đề cập quá trình mình vào tù.

Điểm kỳ quái nhất của Mammon chính là không phải lao động mấy, áng chừng đám nhà giàu sống khắp quần đảo Virgin đặc biệt xây một tòa thành lớn để nuôi bọn họ vậy.

Lần thứ hai trở ra Mạc Tử Mộc thành thạo mà thưởng thức kỹ tòa thành này, có vẻ nó đã tồn tại từ rất lâu rồi nhưng được tu sửa rất tốt. Khu nhà lớn bao gồm cả ba khu A, B, C là một tòa nhà mái bằng, nối liền với nhà ăn và phòng tập hóa. Không gian rộng lớn bên trái là thư viện cùng phòng y tế khu D hình thành một tòa lớn hình chữ L, còn tòa công sự nơi trưởng ngục làm việc có đỉnh nhọn hơi hướng phong cách Gothic. Tòa thành được xây bằng những viên gạch nhỏ, phần trang trí bên ngoài cổ kính nhưng tuyệt đẹp, mái vòm tháp nhọn cao ngất thấp thoáng vài phần ý vị của những câu chuyện cổ tích.

Sau khi nghe Mạc Tử Mộc bình luận một câu như thế, Tom đã cười nhạo, “Cu nghĩ gì đấy, trong tù mơ đâu ra được truyện cổ tích.”

Trong nhà tù nếu nói điểm nào khiến người ta ức chế nhất thì đó chính là bữa ăn quá tẻ, trên cơ bản lấy bánh mì, khoai tây, đậu nành hoặc mì ống làm món chính, hơn nữa thường thường đều nguội ngất nguội ngợ, đôi mấy cũng khó lòng mà nuốt nổi.

Mỗi tuần sẽ có một lần được ăn thịt, nhưng bình thường người mới tới hoặc yếu thể thì đừng hòng giành được cho mình một phần.

Tom giũt được ở nhà ăn một phần ăn khá là không tồi, chia nhỏ ra, thấy Mạc Tử Mộc đến liền mỉm cười gian xảo với cậu, cho cậu một hộp cơm.

Mạc Tử Mộc nhìn thoáng qua đồng mì ống phồng lên là đủ hiểu bên trong có nhồi thịt. Từ sau lần Tom rất không tình nghĩa mà bỏ Mạc Tử Mộc lại, cậu ta dường như vẫn luôn dùng thái độ cực kỳ tử tế mà đối xử với cậu, xem chừng là muốn tu bổ vết rạn trong quan hệ đồng minh giữa hai người. Đùi gà đặt phía trên, Mạc Tử Mộc còn chưa kịp đưa tới miệng đã bị Tea Bag cướp mất. Chồm cắn một miếng, gã đã “phì” cái phun ra luôn, tiện tay quăng đùi gà vào hộp cơm của tên bên cạnh, mồm thì chửi, “Mả bố nó chó, thiệt khó ăn.”

Mạc Tử Mộc im lìm chờ hần phát biểu ý kiến xong bèn cúi đầu bưng khay thức ăn tránh đi, nhưng cậu dộm nhắc chân đã bị Tea Bag cầm tay giữ lại, “Nhóc con bốn mắt, tìm một chỗ tâm sự chứ?”

Khuôn mặt gầy guộc phiem đỏ của Tea Bag nhìn qua có chút kỳ dị, Mạc Tử Mộc nhỏ giọng đáp, “Tôi có hẹn rồi.”

Mấy tên phía sau Tea Bag đồng loạt bật cười. Tea Bag hơi bất ngờ, dẫu môi hỏi, “Cho phép tao được biết người may mắn kia là ai?”

Mạc Tử Mộc quét mắt quanh nhà ăn, rồi thì ánh mắt dừng lại ở vị trí cạnh cửa sổ, cậu nhìn người đó, nói nhanh, “Tôi hẹn với đại ca Ivan.”

“Mẹ nó, tưởng la liếm được vào Ivan là oai lắm hả.” Tên đứng sau Tea Bag tiến lên tính đánh Mạc Tử Mộc, Tea Bag đã tóm lấy tay hắn, thản nhiên nói, “Nếu là người Ivan đã hẹn, chúng ta đành phải tôn trọng quy tắc trước sau vậy.” Đoạn dẫn người lướt qua Mạc Tử Mộc, thấp giọng nhắc nhở, “Bốn mắt, đừng nường nhờ sai người, Ivan không có yêu thương hoa cúc như tao đâu.”

Gã nghênh ngang mang người đến ngồi ở một vị trí tốt, hiển nhiên vị trí đó được đặc biệt giữ lại dành cho bọn chúng, vì nhà ăn thì đang đông nghẹt mà vị trí cạnh cửa sổ lại trước sau không ai mon men đến ngồi.

Sau khi bọn chúng ngồi xuống, ánh mắt Tea Bag vẫn âm lạnh dòm chăm chăm Mạc Tử Mộc.

Mạc Tử Mộc không còn lựa chọn, đành phải bưng khay tiến đến chỗ Ivan.

Cậu vừa bưng khay đến gần đã nghe đám người Ivan ồn ào cười nói.

“Đại ca ngẫu dễ sợ, nội trong tuần này thôi đã có tận ba phu nhân đến thăm hỏi...”

Sticks *** tà nói, “Nể tình người ta tặng anh một chiếc Spyker C8(3), cuối tuần này anh nên thao ả mới phải...”

Ivan để trần bắp tay cường tráng của mình, rửa, “Tao không hứng, mẹ kiếp, tao bị phán hai mươi năm, ả ta tặng xe cho tao làm khỉ gì! Đàn bà có ngực mà không có não, thao cũng chẳng có mùi vị.”

Sticks a dua, “Không chừng là ả muốn anh đạt được công suất mỗi giờ lái được 300 yard(4) trên người ả đấy...”

Dứt lời là một trận cười điên cuồng của cả đám.

Mạc Tử Mộc bưng khay đứng một bên, Ivan cười đủ rồi mới chậm rãi quay sang liếc Mạc Tử Mộc, lời lẽ lạnh nhạt, “Tao nhớ rõ là đã nói với mày, tao không có hứng thú gì với bông cúc nhỏ của mày.”

“Tôi đến để nhận lỗi.” Mạc Tử Mộc rũ mắt.

“Dựa vào gì nào?” Ivan cười cợt.

“Tôi có thể ngồi xuống chứ?” Mạc Tử Mộc nói, “Tôi có thứ này cho anh.” Cậu nhìn xuống khay thức ăn trong tay, tỏ vẻ không được thuận tiện lắm.

Ivan nhún vai, ý bảo Sticks dịch mông qua, Sticks tâm không cam tình không nguyện mà phải dịch qua một chút.

Mạc Tử Mộc ngồi xuống, dùng nĩa khều đùi gà lẫn trong mì ống ra, thuần thục dùng nĩa lóc xương rồi mới đặt phần thịt gà vào khay của Ivan, nói, “Từ giờ tôi sẽ rõ ai mới là đại ca.” Đoạn nhoẻn miệng cười với Ivan.

Tea Bag ở mé bên kia tựa vào cửa sổ chửi một tiếng ‘mẹ kiếp’, lầu bầu, “Thật không nghĩ tới Ivan với thằng nhóc kia lại cùng một chân(5) với nhau, thằng bốn mắt này nhất định không phải tầm thường.”

Ivan ngó lom lom Mạc Tử Mộc, mãi lâu lâu sau mới hứng thú nhìn vào đùi gà trong khay, cầm nĩa xiên một miếng, cắn lấy rồi bảo, “Dù tao đã ăn đùi gà của mày rồi đây, có điều đàn em của tao không phải bạ đâu cũng thu, coi như cái này là mày trả ơn tao cạo lông giúp, xéo đi!”

Mạc Tử Mộc như thể chịu phải đả kích lớn, thấp giọng nói, “Tôi có rất nhiều công dụng...”

“Chà?” Ivan bật cười, “Ví dụ?”

“Tôi biết dùng máy tính...”

“Chắc chắn, ví bằng nơi này là Office, tao sẽ khen kỹ năng này của mày rất hữu dụng, tiếc là ở trong này bông cúc nhỏ mới hữu dụng nhất.” Ivan thô bỉ mà rằng.

“Tôi... còn có thể chơi vĩ cầm, từng biểu diễn ở các quán âm nhạc của Áo.”

“Ồ ồ ô còn là một nghệ sĩ nữa cơ à... Có khi thằng già Norton sẽ yêu điều này hơn tao đây.” Ivan nhún vai, “Trong tù Mammon, thằng già đó hiểu biết về nghệ thuật nhất mà.” Hấn nói xong, đám người kia liền cười váng lên, Mạc Tử Mộc cũng cười hòa theo hai tiếng.

Cậu cúi đầu, cười khổ, “Có lẽ ở trong này tôi thật sự vô dụng, quấy rầy rồi.”

Tommy cũng bưng một khay đồ ăn nhồi thịt bước qua. Mạc Tử Mộc đứng lên, nói nhanh, “Tạm biệt.”

Vừa mới nhồm mông khỏi ghế, Ivan đột nhiên nắm lấy cổ tay cậu. Mạc Tử Mộc lấy làm kinh hãi, theo bản năng muốn rút tay về, nhưng không may cục cựa được.

Ivan cẩn thận mà nhìn bàn tay cậu, “Ồ, đúng là giống loại có học hành, biết chơi vĩ cầm thật...” Hấn nâng mắt, đôi mắt lạnh tanh khắc nghiệt xoáy vào Mạc Tử Mộc, hỏi, “Ồ trường là học sinh loại ưu à?”

Mạc Tử Mộc rành rẽ cảm thụ bàn tay bị hấn nắm chặt đến phát đau. Hấn lại thúc giục hỏi lại, cậu bèn đáp, “... Phải.”

“Là loại có thư giới thiệu ấy hả, đúng không?”

“Phải... Anh bóp đau tay tôi.”

Ivan cười gằn, “Thế nên vừa thấy đã biết mày là đồ một sách. Một sách, mày từng nghe có kẻ nào nộp đùi gà để nhập bọn chưa? Lần sau nhớ mang thứ gì có giá trị ấy, cút!” Hấn nói xong buông lỏng tay ra, Mạc Tử Mộc vội vàng bưng khay đuổi theo Tommy.

Tommy cũng không quay đầu lại, điềm nhiên hỏi, “Tea Bag là một con sói, còn Ivan thì là một con gấu, có ai lại thả gấu vào nhà chỉ vì để đuổi sói không?”

Mạc Tử Mộc dừng dừng đáp lời, “Tôi đâu có tính thả hấn vào, gấu chẳng ngại việc tôi mượn hình ảnh của nó một chút đâu!”

Tommy cùng Mạc Tử Mộc tìm một góc ăn cơm. Có một gã da đen cùng với một vật na ná cái lò xo lướt qua bàn bọn cậu, tuồn cho Tommy một mẫu giấy.

Tommy lặng lẽ mở ra, vừa thấy đã nhẹ nhàng thở một hơi, giục, “Ăn mau lên, có trò hay để xem.”

Mạc Tử Mộc nghe lời ông ta nhét nhanh đồng mì ống vào bụng. Cũng may cậu vì xoay sở học phí nên bữa đói bữa no lâu đã thành quen, đâm ra cũng không để bụng lắm món mì ống này kinh khủng cỡ nào.

Cậu vừa ăn xong chưa được bao lâu, Tommy mau lẹ kéo cậu quay về phòng giam. Hai người đứng trên hành lang nhìn xuống dưới, cũng có cả dân tù nhân khác đang bu lại rất đông trên hành lang. Sắc mặt Tea Bag khó coi cực độ, có đứa bưng một ly trà cho gã bị gã giờ tay giáng cho một cái tát.

Cả lũ cứ như đang nghênh đón một ông lớn nào đó, đi vào đầu tiên là Sticks. Đám tù nhân lập tức gõ ầm lên chán song, Sticks giờ tay chào tứ phía tựa thể quả đúng là ông lớn nào đó lên sân khấu thật.

Mạc Tử Mộc lạnh lùng nhìn, rất nhanh tiếp theo sau là một thanh niên tóc nâu sắc mặt tái nhợt bước vào, đúng là thanh niên bị cưỡng *** tập thể được Mạc Tử Mộc cứu ở thư viện hôm trước.

Sắc mặt cậu ta tái nhợt, vẻ chùng hiện giờ đang sợ hãi tột đỉnh. Sticks xoay người vẫy tay với cậu ta, gọi, “Come on, Maytag(6)! Cho tao thấy uy lực của bông cúc nhỏ mày đi!”

Đám phạm nhân cười rú rít một trận. Thanh niên kia đỏ mặt, cậu ta run rẩy nói với Sticks, “Tôi tên là Jacopo, không phải Maytag!”

“À há, my baby, xin ngài, mau cởi quần đi, Jacopo!” Sticks giờ hai tay làm biểu cảm xin lượng thứ.

Jacopo thành linh vọt lên, một khắc đó trong tay cậu ta không thể ngờ xuất hiện một con dao gọt.

“Trời, không, không!” Tommy tự lào thảo. Mạc Tử Mộc chứng kiến màn biến cố đột ngột này, khoảnh khắc cuối cùng Jacopo vọt tới trước mặt Sticks định đâm xuống tự dừng thoáng chút do dự, trong nháy mắt Sticks bắt lấy ngay cơ hội này, vung tay lên, chỉ thấy một tia đỏ vọt lên, máu tươi bắn ra như mũi tên từ cổ Jacopo, cậu ta ngã khụy xuống đất ôm cổ, run bần bật.

“Shit!” Tommy chửi.

Đám tù phạm cứ như bầy sói ngửi được mùi máu, hưng phấn ngút trời, tiếng huýt từ miệng, tiếng nện vào song sắt không ngừng vang ầm lên.

Tom cũng a dua huýt sáo một cái, cười nham nhở với Mạc Tử Mộc, “Chào mừng đã đến với nhà tù Mammon!”

“Mẹ nó, lũ lợn chúng mày kêu cái gì đấy! Câm hết cho tao!” Adolf mồm rộng xuất hiện ở cửa, gã ta cầm dùi cui trong tay, gầm rú, “Bọn mày muốn bị nhốt lại, hả, lũ lai căng?!”

Mạc Tử Mộc bỗng chốc vọt tới rào chắn, kêu lớn, “Boss ơi, chỗ này có người bị thương!”

Adolf lượn một vòng quanh Jacopo, mắng, “Mẹ, chả được cái tích sự gì!”

“Xử lý tốt cho tao! Đừng để tao thấy mày vi phạm lần hai!” Gã nói rồi hung hăng nện cho Sticks một gậy.

Stick gắng gượng nhin gã một cơn, ho khan cổ cãi, “Cái này là ngoài ý muốn, Boss à.”

“Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn, trong nhà tù này ngày nào chả có chuyện ngoài ý muốn, tao hy vọng lần sau sẽ không phải là chính mày bị người ta cắt cổ ngoài ý muốn đâu đấy.” Gã nói rồi lại động cho Sticks một gậy nữa, lần này thân hình lêu nghêu của Sticks chính thức như bị gãy gập, ôm bụng ngã xuống đất.

Gã Adolf xoa hông, ngẩng lên gào Mạc Tử Mộc, “Biến về ổ của mày nhanh, con lợn Mongoloid!”

Tommy cùng Tom vội vàng lôi Mạc Tử Mộc đang nghiêng rặng trở về phòng. Tom thở hổn hển, giận dữ la ó, “Cậu không muốn sống nữa chắc, cứ vài ngày lại kiếm chuyện phiền toái, là sao hả?”

Tommy nhỏ giọng, “Việc này chưa xong đâu, xem ra còn phải một lần nữa. Thận của người chết không thích hợp.”

“Ông nói sao?!” Mạc Tử Mộc hít một hơi lạnh, hỏi.

Tom làm một động tác bắt đắc dĩ, “Tôi đã bảo là phải dọa tên fish này nó mới chừa mà!” Cậu ta chớp lấy bả vai Mạc Tử Mộc, gằn mạnh, “Biết vì sau hôm nay cơm cậu được thêm món không? Vì có người phải hiến một quả thận ra ngoài. Đây là món làm ăn lớn nhất của Mammon, bán nội tạng người sống lấy tiền, bình thường sẽ rút thăm để chọn ra hai kẻ từ hai khu chơi trò Hunter, một kẻ thủ vai con mồi, một kẻ thủ vai thợ săn. Nhưng nếu con mồi do thợ săn lựa chọn, vậy kẻ thủ vai con mồi của khu kia sẽ luôn luôn là kẻ phải hiến xác. May lần này, khu A với khu B chọn phương thức bốc thăm ngẫu nhiên để chơi.”

Mạc Tử Mộc nhìn hai con người rất mực bình thản trước mắt, lẩm bẩm, “Như thế là phạm tội!”

“Cậu ơi chỗ này là Mammon mà cậu.” Tom mỉm cười, song dường như nổi bi ai tràn ngập.

Ngoài cửa phòng giam bọn cậu chợt xuất hiện một thằng da đen, gọi vọng, “Fish, ra đây, đại ca khu B muốn nói chuyện với mày.”

Tommy và Tom đồng thời liếc mắt nhìn nhau, cùng ra ngoài hành lang với Mạc Tử Mộc.

Tea Bag với mặt mày dữ tợn đứng ở đầu hành lang đối diện, găm ghè, “Là nó, Ivan. Dựa theo quy củ thợ săn lựa chọn con mồi, lần này đối tượng khu B chúng tao chọn chính là thằng nhóc bốn mắt đó.”

1. Lý do cái tên Tea Bag:

Trong tiếng lóng Chicago, Tea Bag có nghĩa là ***. Ngoài ra vì bà Hương nói rằng bà thích nhân vật T-Bag trong Vượt Ngục nên bà quyết định có 1 T-Bag trong truyện của bà =)

2. Dao cạo râu Gillette

Nói đến Gillette là người ta biết đến sản phẩm dao cạo râu mà giới mày râu trên toàn trái đất này đều ưa chuộng, bắt nguồn và chính là tên của một người bán rong có tên King Cam Gillette. Nhờ phát minh và sản xuất loại dao cạo râu “thần kỳ” này mà King Cam Gillette đã trở thành một triệu phú dollar từ những năm đầu của thế kỷ 20.

Trải qua hơn 100 năm kể từ ngày thành lập, Gillette ngày nay là một tập đoàn đa quốc gia có mặt ở mọi nơi trên thế giới, với doanh số bán hàng của Gillette lên tới trên 3 tỉ USD. Đương nhiên mặt hàng chủ đạo của tập đoàn vẫn là những dụng cụ cạo râu và kèm theo là những hàng hóa liên quan như xà phòng, kem, nước hoa dùng khi cạo râu...

Thương hiệu Gillette được duy trì và phát triển không ngừng nhờ những nỗ lực sáng tạo không mệt mỏi. Chỉ là chiếc dao cạo râu thôi nhưng đã có tới hàng trăm bằng phát minh sáng chế và kiểu dáng được công nhận bản quyền. Nếu như trước kia, nhà phát minh và sáng lập tài ba King Cam Gillette chỉ nghĩ đến phục vụ giới mày râu thì tập đoàn Gillette còn rất nhiều sản phẩm để phục vụ và chăm sóc sắc đẹp cho các quý bà, quý cô trên toàn thế giới.

Gillette được đánh giá và thừa nhận là một trong những thương hiệu lâu đời và danh tiếng cho những sản phẩm tiêu dùng rất đơn giản nhưng lại thiết yếu hàng ngày. Nếu King Cam Gillette còn sống, ông cũng không thể tưởng tượng cái tên của ông hiện có cái giá lớn tới như thế nào và công ty Gillette do ông thành lập trước kia đã chiếm lĩnh thị trường toàn thế giới như thế nào.

Điều đó đúng như ngày nào ông đã từng ao ước “dao cạo râu Gillette phải có mặt tại mọi nơi, dù đó là tại sa mạc Sahara ở châu Phi hay một hòn đảo xa nhất của Na Uy ở vùng Bắc cực”.

3. Spyker C8

Dòng xe thể thao nổi tiếng của hãng Spyker – Hà Lan. C8 Spyder lấy nguyên bản Audi 4.2 lít động cơ 8 xylanh 400 mã lực và 502 mã lực với xe có tăng áp turbin kép. Vận tốc tối đa của xe trung bình là 300-320 km/h. Với dòng C8 Laviolette, xe có thể tăng tốc đến 345 km/h nhờ động cơ 600 mã lực, 12 xylanh. Giá của nó là trên dưới 300.000 USD.

1 số dòng Spyker C8:

Spyker C8 Spyder T

Spyker C8 Aileron

Spyker C8 Laviolette

Spyker C8 LaTurbie (tất cả các xe Spyker đều bật cánh lên được như này:”D)

4. Yard

Đơn vị đo độ dài của nước Anh, Mĩ

1 yard = 0,9144 m

300 yard = 274,32 m =))

5. Cùng một chân

hiếu nôh na là có tư tình =))

nguyên nhân xuất phát nguồn của cái từ này là, ở hầu hết các địa phương Trung Quốc, đặc biệt là dân gian (văn hóa Trung Quốc bắt nguồn phần nhiều từ dân gian), cái ấy ấy của đàn ông được ví là “cái chân thứ ba”. Khi xxx, nam trên đưa cái đó vào trong người bên dưới = = khi đó 2 người được kết hợp bằng “cái chân thứ ba”, coi như là “có chung 1 chân” = =

6. Maytag

Tiếng lóng của Mỹ chỉ nô lệ ***.

—

Cuối cùng anh seme của chúng ta đã xuất hiện:”> Vì lần đầu ra mắt anh đối xử với em nó như thế nên mới bị em nó kỳ thị á =))

5. Chương 5

Mặt Tom thoáng biến sắc, nói vội, “Đại ca Tea Bag à, Seven là người của khu C mà.”

“Lẽ nào nó không phải là người của Ivan sao?” Khuôn mặt gầy guộc của Tea Bag thoáng đỏ ửng, “Ivan, mày nói xem, nó có phải là người của mày không.”

Ánh mắt Ivan dừng trên mặt Mạc Tử Mộc, im lặng một lúc lâu mới lắp lửng bảo, “Vậy phải xem mày định nghĩa thế nào, về mặt thể xác hay là về vị trí trong nhà giam.” Dứt lời, đám tù nhân trong gian chính đều đồng loạt bật cười rinh rích.

Tea Bag cãi, “Ivan, chỉ cần nó là người của mày, vậy thế theo quy củ, tao chọn nó, không sao chứ hả! Nếu không thì mày với nó chấm dứt quan hệ đi!” Gã nói rồi dữ tợn mà cười với Mạc Tử Mộc.

Tên da đen phía sau gã dễ nhận thấy là Hunter của khu B, hắn đang liếm môi ngó Mạc Tử Mộc, rục rịch mấy động tác làm nóng người.

“Tea Bag, tôi không đồng ý!” Khuôn mặt ngăm đen của Tommy vẫn chất phác như cũ, nhưng lời nói ra lại rất cứng rắn.

Ivan thông tay xuống, “Thấy chưa, hay là tao nên đưa sweetheart bé bỏng này về khu A đã rồi mày hăng ra tay nhỉ!”

Tea Bag gầm ghè với Tommy qua song sắt, “Tommy, mày mà không chõ mõm vào thì tao cũng quên bồng luôn cái lão già tàn phế nhà mày đấy, mày cho mày là đại ca của khu C chắc, hả? Khu C là thiên hạ của thằng Mụn Nhọt, Mụn Nhọt còn chưa mở miệng nói chữ nào thì tía má mày có tư cách gì chen vào?”

“Tôi nói, không!” Tommy ho khan hai tiếng, tiếp tục phản đối, “Điều này không hợp quy củ!”

Tea Bag chỉ vào một tên to nục nịch da trắng, quát ầm lên, “Quy củ, mẹ nó! Mụn Nhọt, người của mày nói không với tao, là quy củ mày định ra đấy à?”

Mụn Nhọt đỏ mặt, mắng Tommy, “Con mẹ lão này, mày cầm miệng cho tao, không lẽ thằng ranh này cũng cùng một chân với mày? Việc này để cho Ivan quyết định!”

Ánh mắt cả lũ liên đồ dồn về Ivan. Ivan nhú mày hỏi Mạc Tử Mộc, “Bố khỉ, mày là người của tao à?”

Mạc Tử Mộc im lặng thật lâu, rồi mới thật thà phun ra, “Không phải.”

“Muahahahahahahah!” Tea Bag cười văng một trận quái dị khiến người ta sờn cả gai ốc.

Ivan nhếch mép thành một ý cười tàn ác nhưng cũng chỉ gãi gãi hàng lông mày rậm, không nói gì. Đám người còn lại trong nhà giam ô lên một chập, bao nhiêu là vẻ mặt khó tin tràn trề ra không hề che giấu. Dù thế nào thì việc Ivan bị chối bỏ trước mặt bao người quả thực là một chuyện rất mất mặt.

Nhưng Mạc Tử Mộc thực sự không còn cách nào khác, việc này cứ như một cái bẫy liên hoàn, thoát được A, thì nhất định sẽ vướng phải B.

Cả chiều hôm đó, cậu chỉ nằm một chỗ trên giường, co chân, xem một quyển sách mượn từ thư viện, tên tiếng Anh của quyển sách này là *The Catcher In The Rye*, nếu dịch sang tiếng Trung thì là *Bắt Trẻ Đồng Xanh*.⁽¹⁾

Nhân vật chính Holden là người canh gác ở cánh đồng, khi bọn nhỏ chơi đùa trên đồng, trước khi chúng vô ý bị ngã xuống vách đá, nó sẽ kéo chúng lại.

Nhưng mà giả dụ như, bản thân nhân vật chính đã lọt xuống vách đá sâu thăm thẳm rồi, thì sao nó có thể đi làm người canh gác cho kẻ khác đây.

Ai có thể làm người canh gác cho Holden?

Bên ngoài lại vang lên tiếng thét chói tai, đáp án hiển nhiên đã có, khu B đã chết một người, khu A dăng một quả thận.

Tom tiến vào, thấy cuốn sách trên tay Mạc Tử Mộc, quăng gọn lỏn một câu, “Bù nhìn rơm!”

“Hử?” Mạc Tử Mộc ngẩng đầu nhìn cậu ta, Tom bèn nhún vai, “Cả ngày canh gác ở cánh đồng không phải nên là bù nhìn rơm thì hơn sao?”

Mạc Tử Mộc gấp sách, nhìn lên mảng trần nhà sứt mẻ.

Màn đêm buông xuống, ngày mai là cuối tuần rồi, cũng là cuối tuần đầu tiên của cậu ở Mammon.

Seven, cũng mang nghĩa là cuối tuần, nhưng dường như từ ngữ này đối với cậu mà nói, bất hạnh nhiều hơn vui sướng. Cậu sinh vào cuối tuần, cũng vì cuối tuần mà bị định tội.

Vừa nhắm mắt lại, ngoài cửa đã vang lên tiếng nện dùi cui, vẫn là Powell béo ị hét oang oang, “Ra đây, Seven, ngày mày xin đã được bố trí.”

Mạc Tử Mộc mở choàng mắt, cậu đi đến cạnh cửa, song sắt mở ‘xạch’ ra, cậu hỏi, “Tôi xin ngày gì?”

Powell mắng, “Mẹ nó, mày xin còn bắt tao phải nhớ hộ hả?”

Vừa nói vừa đẩy Mạc Tử Mộc đi về phía trước, áp tải cậu đến phòng tắm rồi lạnh lùng rít, “Tắm!”

Tuy rằng chỉ mới bị bỏ tù ngắn ngủi mấy ngày, nhưng Mạc Tử Mộc đã sâu sắc hiểu được đám cảnh ngục này còn khát máu hơn cả cá mập.

Cậu cởi quần áo, tắm rửa sạch sẽ đơn giản, âm thầm phỏng đoán hay là lại lão trưởng ngục biến thái kia, hiển nhiên bức Ngày Phán Xét Cuối Cùng của ông ta chỉ mới hoàn thành một Peter, không biết lần này có phải tiếp đến vị lột da hy sinh vì Đạo kia không nữa.

“Đừng có mà lè mề!” Powell lại quát một câu, trong mắt gã toát ra một tia khinh thường rõ rệt, tuy chỉ là trong chớp mắt, nhưng Mạc Tử Mộc đã nhận ra được rành rành sự tồn tại của nó.

Trên đời chừng như có một số loại cảm xúc bao giờ cũng sánh đôi với nhau, tử như oán hận, thù địch, và cả khinh thường.

Mạc Tử Mộc theo sau gã xuyên ngang qua sân tập rào quanh bằng lưới sắt, hướng đến đầu khác của tòa thành.

Bước vào cổng, bên trong là hai dãy phòng ngủ, ở giữa là một hành lang sơn xanh ngắt, Powell đứng trước một cánh cửa găm ghè, “Quy tắc của ngày vợ chồng, từ sáu giờ tối đến sáu giờ sáng, được phép làm tình nhưng không được kêu quá to. Sáu giờ cởi hết quần áo ở đây, không được giấu theo thứ gì trong người, không được...”

Sắc mặt Mạc Tử Mộc thoát chốc tái nhợt, ngắt ngang lời gã, “Boss, tôi mới mười bảy tuổi, cần ngày vợ chồng làm gì?”

Cậu vừa nói xong, cửa mở ra, Donald cực kỳ phong độ mà đứng nơi cửa, dịu dàng khôn xiết mà nói, “Seven, là ta!”

Mạc Tử Mộc cực nhanh xoay người bỏ chạy, nhưng cậu chưa chạy được bao xa, đã bị một tên vệ sĩ da đen to cao ngất ngưỡng như một tòa tháp chặn giữ lại.

“Buông ra!” Mạc Tử Mộc vùng vẫy hét toáng, “Tôi phải kiện ông, tôi phải kiện nhà giam Mammon.”

Powell phì cười một tiếng, không thèm đôi co, chỉ nói với Donald, “Ngài cứ từ từ hưởng dụng, sẽ không quấy rầy ngài.”

Donald lịch thiệp làm một động tác tiến bước, Mạc Tử Mộc bị tên vệ sĩ da đen ôm vào phòng, cánh cửa sau lưng cậu đóng lại. Trong phòng có một chiếc giường lớn, mềm mại, trắng toát.

Mạc Tử Mộc run bần bật, tựa như đang sợ hãi đến đứng cũng còn không vững, tê liệt trong tay gã vệ sĩ. Donald đi đến trước mặt cậu, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cậu, thì thầm, “Seven... Ta thật sự rất nhớ con.” Đoạn cúi đầu hôn nhẹ lên gò má trắng mịn của Mạc Tử Mộc.

Mạc Tử Mộc thành linh hành động, chân cậu đá mạnh về phía thân dưới của Donald. Nhưng đáng tiếc động tác của cậu còn chưa hoàn thành, phần tay đã truyền đến cơn đau nhứt nhối, đau đến tưởng chừng bị bẻ gãy, động tác của cậu thành ra buộc phải bỏ dở nửa chừng.

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy con, ta đã không xem con như vật nuôi, mà con chính là một con thú hoang nhỏ im lìm không cất tiếng.”

Cậu bị ấn xuống giường, Donald cẩn trọng gỡ bỏ cặp kính, vẻ như vô cùng yêu thương mà ngắm nhìn khuôn mặt Mạc Tử Mộc. Sau rồi, ông ta rút ra một kim tiêm, nói tiếp, “Con ngoan, một mũi tiêm này là nhằm giúp con thả lỏng và vui sướng, ta sẽ không tổn thương con.”

Mạc Tử Mộc thở gấp, phát lớn tiếng, “Donald, không lẽ ông muốn cưỡng hiếp con ông lần nữa sao?”

Donald vẫn dịu dàng nhìn Mạc Tử Mộc như cũ, “Ta chưa từng nghĩ đến chuyện muốn Miss Lý sinh cho ta một đứa con, ta cũng chưa từng có hứng thú gì với con cái của mình. Nhưng con thì khác, con là người duy nhất ta muốn chiếm hữu, việc con là con trai ta chỉ là một sự trùng hợp mà thôi...”

Trân trời nhìn nước thuốc chậm rãi chảy vào da thịt mình, cậu nghẹn ngào, “Xin ông, niệm tình mẹ tôi...”

Donald vươn tay từ tốn cởi tấm áo sơ mi của Mạc Tử Mộc, từ nơi đó có thể nhìn thấy phần xương quai xanh tinh xảo. Làn da nhạt màu mặt ông vì vùng vấy mà lấm tấm mồ hôi, dọc theo giữa cơ thể thon dài, từ hầu kết hơi nhô lên hướng xuống phần dưới, trượt đến vòng xoáy nhỏ xinh đẹp nọ.

Cặp mắt màu xanh biếc của Donald lập tức trở nên đói khát, hô hấp gấp gấp hơn, ông ta hơi thở dốc nói, “Điều ta yêu nhất ở Miss Lý, chính là cô ấy đã sinh ra con.”

Ông ta cúi đầu liếm rồi đảo lưỡi một vòng quanh đầu ngực nhô nhô của Mạc Tử Mộc. Cậu nhắm chặt mắt, công hiệu thuốc rất nhanh đã phát tác, kích thích nơi bộ vị mẫn cảm khiến cậu không nhịn được mà run rẩy. Cậu gồng mình tự cắn lưỡi mới có thể kiềm chế sao cho bản thân không vượt ra những tiếng rên.

Mùi máu nồng đầy khoang miệng. Donald kéo khóa quần cậu, hôn lên mông bụng bằng phẳng, một bên lấy tay kéo tụt nó xuống. Tên vệ sĩ da đen ánh chừng xác định Mạc Tử Mộc tới lúc này đã không còn khả năng gây ra nguy hại nữa mới buông cậu ra.

Hắn ta vừa buông lỏng Mạc Tử Mộc, cậu đã đâm về phía mặt Donald ngay lập tức. Nhưng cậu không thực hiện được vì bị Donald bắt ngờ tát mạnh một cái. Khóe miệng cậu rướm máu tươi, Mạc Tử Mộc ngã phịch xuống gối.

Donald bắt đầu cởi quần áo, ông ta vẫn tiếp tục thứ giọng điệu dịu dàng, “Seven, ta để John giữ con không phải vì sợ con sẽ phản kháng, mà là ta sợ mình sẽ sợ ý làm con bị thương!”

Ông ta cúi y phục ra, John nhận lấy, kính cẩn cúi chào rồi lui ra ngoài.

Đến lượt lớp quần áo trong được cởi, ông ta chỉnh tề đặt chúng sang một bên. Dù đã quá độ tuổi bốn mươi nhưng vóc dáng ông ta vẫn được giữ gìn rất tốt, dù có cởi hết quần áo, cơ bắp trên người vẫn vô cùng rắn chắc và cân đối, thậm chí còn trắng kiện hơn người thường.

Ông ta cởi hết quần áo xong thì cười lên người Mạc Tử Mộc. Mạc Tử Mộc đã có chút tỉnh lại, Donald nhú mày nhìn gò mông cậu, “Seven, con thực sự cần kiên cường hơn. Con nên nhớ, người của dòng họ Sutherland chúng ta thà bị giết cũng không thể để người ta làm nhục.” Tay ông ta bóp lấy phần da xăm hình Thánh Peter, “Dù rằng thứ này quả thực gợi cảm... Rất gợi cảm.”

Mạc Tử Mộc cười lạnh một tiếng, “Không thể để người ta làm nhục, vậy ông đang cười lên người con trai mình làm gì thế?”

Hàng lông mi thanh mảnh của Donald hơi chau lại, “Con cho rằng ta đang làm nhục con?”

“Tôi cho rằng ông đang làm nhục chính bản thân mình.”

Donald mỉm cười, thời trẻ ông ta cũng là trang anh tuấn, thân phận tôn quý, mê hoặc không ít người. Mẹ của Mạc Tử Mộc chính là một ví dụ. Hiện giờ đứng tuổi rồi, năm tháng không làm phai đi nhan sắc của ông ta mà ngược lại, khí chất thành thực của tuổi trung niên càng khiến ông ta được hoan nghênh hơn thời trẻ.

Trên thực tế rất nhiều mỹ nữ tiếng tăm coi việc nhận được niềm vui từ ông ta, cùng ông ta trải qua một đêm là một điều vinh quang, lắm kẻ nhờ vào một đêm với Sutherland mà địa vị tăng gấp bội. Thế nhưng Donald chưa bao giờ ngờ sẽ tình cờ gặp được một thiếu niên tại một bữa tiệc từ thiện, người khiến ông ta quên hết tất cả, trừ bỏ chiếm hữu ra không còn ý nghĩ nào khác trong đầu.

Thiếu niên chẳng qua chỉ mặc bộ đồ thể thao màu trắng, đứng ở một góc cổng, tựa lưng vào lề cửa to bản, chống một chân lên. Đây chẳng phải là một bộ trang phục thích hợp, cộng thêm động tác cũng không thích hợp, nhưng ở trên người thiếu niên thì lại tuyệt nhiên không chút nào khiến kẻ khác phản cảm.

Cậu để một mái tóc đen ngắn, cần cổ thon dài, quần áo sơ sơ rộng, ống tay áo được xắn qua loa, cổ tay và những ngón tay rất mảnh mai lộ trần, hết thấy mọi đặc điểm đều góp phần làm con người cậu đầy ngợp tự do, thuần khiết, hơn nữa còn vô vàn... gợi cảm.

Thuần khiết và gợi cảm, hai từ ngữ này vốn dĩ cực kỳ mâu thuẫn, nhưng kết hợp chúng với nhau thì lại đậm đặc một lực hấp dẫn như ma quỷ, khiến kẻ khác quên bằng mọi thứ của họ, chỉ còn sôi sục lại ham muốn chinh phục và chiếm giữ, vội vàng muốn quét loạn sắc màu của mình lên tờ giấy trắng tinh kia.

Thời điểm Seven ngoảnh mặt lại, cậu quả thực không làm ông ta thất vọng. Khuôn mặt của Seven hao hao giống người châu Âu, không quá lớn nhưng nét nào ra nét đấy song vẫn mang theo cảm giác đặc biệt của người phương Đông, một thoáng mềm, một thoáng nhạt, một thoáng ảo ảnh.

Sự hòa trộn riêng biệt này vô cùng cân xứng với ánh mắt trắng vẻ lạnh nhạt khi Seven lần đầu tiên liếc

nhìn ông ta. Cho tới tận giờ, ngoại trừ gợi cảm, Donald vẫn không nghĩ được còn có thể dùng từ ngữ nào để hình dung cảm giác của ông ta về Seven vào cái khoảnh khắc đầu tiên khi ánh mắt hai người chạm nhau cho được nữa.

Thái độ lạnh lùng của Seven càng thúc giục dục vọng nơi ông ta, thành thử Donald cho rằng việc chuyển nhượng quyền khai phá hòn đảo quý hiếm kia để đổi lấy Seven chẳng hề lỗ vốn, tuy rằng thân phận của Seven khiến ông ta quả thật giật mình, đồng thời có phần xấu hổ.

Nhưng mà, khi bạn có thể dùng vật chất để thực hiện tâm ý của mình cũng là lúc một loại ảo giác được sinh ra, rằng bản thân có thể vượt lên mọi tiêu chuẩn đạo đức, rằng không gì là không thể làm được.

Do đó để có được Seven, bất kể thứ gì cũng không thể nào đặt vào mắt Donald.

Huyết thống cũng không thể.

Ông ta tách hai chân Mạc Tử Mộc ra đến cực độ, để lộ nơi riêng tư nhàn nhạt sắc hồng, chu đáo làm công tác chuẩn bị thay cậu. Donald vốn dĩ vẫn luôn là một tình nhân tốt, hiện tại cũng không ngoại lệ.

Lúc bắt đầu ông ta vô cùng nhẹ nhàng, nhưng dần dà tiến công thì không chừa đường sống, xâm nhập vào thật sâu, mỗi một lần đều như muốn đóng đinh cậu lên cột, khiến cậu không còn nơi nào để đào thoát.

Cơn khoái cảm khiến cõi lòng Mạc Tử Mộc cuộn cuộn thống khổ, đáng tiếc chống cự lại nó chỉ là vô phương. Công hiệu thuốc làm da thịt cậu nhạy cảm hơn hẳn bình thường, mỗi một sự đụng chạm đều khiến cậu run rẩy, ngọn lửa dục ngút ngàn như nuốt chửng cậu, thiêu đốt đến độ ngay cả linh hồn cũng hóa thành tàn tro.

Khác với Norton, Donald không chừa lại cho Mạc Tử Mộc mảy may nửa điểm lý trí, khoái cảm ồ ập như những vết phỏng mà ông ta đóng dấu lên từng tấc da thịt và xúc cảm của cậu, khiến cậu mãi mãi không cách nào quên đi.

Tốc độ thúc tới của Donald càng lúc càng nhanh, Mạc Tử Mộc mở mắt, cậu khàn giọng, “Xin ông, đừng bắn bên trong, xin ông...”

Donald đưa mắt dõi mãi miết vào con người cậu, thưởng thức màu sắc xanh sẫm của nó. Thứ màu xanh lục này gồm cả sắc xanh của nước, bất cứ ai từng gặp nó cũng đều khó quên. Ông ta hôn lên vành tai mềm mại của Mạc Tử Mộc, thì thầm khe khẽ, “Nhớ kỹ, thứ này của ta.” Vừa dứt lời, một luồng nước nóng bỏng liền vọt vào trong cơ thể Mạc Tử Mộc.

Mạc Tử Mộc run rẩy cả người, khàn giọng dồn lực mà chửi, “Ông là đồ súc sinh! Ông là đồ cầm thú!”

Donald ôm lấy Mạc Tử Mộc, bình thần tiếp lời, “Seven, đó là vì con quá yếu, tự con tạo cơ hội cho những ai muốn chiếm hữu con đều có thể chiếm hữu con, con liệu có suy nghĩ cẩn trọng, rằng chính con là người

biến kẻ khác thành cảm thú mới đúng.”

Mạc Tử Mộc cười thâm, quý tộc chính là thế này đây, rất toàn thứ logic của lũ ăn cướp.

Cái gọi là giai cấp thượng lưu, sau khi cướp đoạt sạch sành sanh mọi thứ của bạn rồi sẽ giả giọng đạo mạo mà rằng, chính bạn là kẻ đã khiến họ nổi lên tham muốn chiếm đoạt, là bạn trao cho họ cơ hội phạm tội, là bạn dụ dỗ họ phạm tội, thế nên kẻ yếu mới là căn nguyên của tội ác.

Hừng sáng, Mạc Tử Mộc mới như được phóng thích khỏi địa ngục. Donald mặc quần áo, nói, “Seven, giỏ này là bánh xốp ta sai người nướng cho con, thêm mấy món ăn vặt nữa.” Ông ta cười cười, “Con ở độ tuổi này, chắc vẫn còn thích ăn vặt chứ, phải không?”

Mạc Tử Mộc tỏ vẻ mắt diếc tai ngơ, chỉ trân trân nhìn trần nhà. Donald bước đến, hôn nhẹ lên trán cậu, “Cuối tuần gặp lại con nhé, Seven.”

Trên thực tế, khu thăm hỏi này có cả buồng tắm, điều kiện cũng có vẻ rất tốt, chắc tại Powell không muốn Seven nghi ngờ nên mới cố ý bắt cậu tắm ở khu nhà giam rồi mới dẫn qua đây.

Mạc Tử Mộc nhắm mắt vịn vôi ở mức mạnh nhất, mặc cho làn nước tuôn xả từng dòng từng dòng cọ rửa da thịt cậu.

“Nhanh lên! Đừng có lề mề!” Bác sĩ nhà tù phụ trách kiểm tra khu thăm hỏi gọi to.

Mạc Tử Mộc khóa vôi, giữ nguyên một vẻ bình tĩnh và lẳng lặng trần trụi bước ra. Bác sĩ là một cảnh ngục trẻ tuổi, nhìn mặt Mạc Tử Mộc, anh ta chừng như hơi sững sốt, đoạn cười nói, “Chả trách Powell bán cậu được cái giá hời như thế, cậu thật xinh đẹp, rất xinh đẹp!”

“Cám ơn!” Mạc Tử Mộc thần nhiên đáp, kẻ đó gấp người để cảnh ngục kiểm tra mặt sau của cậu.

Anh cảnh ngục trẻ tuổi đặt bản kê khai lên chiếc ghế cạnh bên, cầm đèn pin soi vào nơi động sau. Chỗ đó sưng đỏ cho biết nó đã phải chịu đựng sự giày vò hung bạo nhường nào, ầy vậy mà lại vẫn khá ư cẩn thận, không gây nên thương tổn nghiêm trọng gì quá.

Anh cảnh ngục không chọc ngón trỏ vào động sau hay kiểm tra phạm nhân có bí mật mang theo thứ gì không như ngày thường, mà anh ta chỉ gọn gàng kết luận, “Xong rồi!” Sau đó lại khẽ thở dài nói tiếp, “Trong nhà tù Mammon, một là phải tàn nhẫn, tàn nhẫn đến trừ bỏ tính mạng của bản thân thì chẳng cần canh cánh tính mạng bất kể kẻ nào khác; hai là phải nhẫn nhịn, nhẫn nhịn đến mức không được xem bản thân là con người, như vậy may ra cậu mới có cơ hội sống sót.”

Vừa ngừng nói thì cũng là lúc Mạc Tử Mộc vịn xong quần áo. Cậu đi đến cạnh cửa, chột ngoái đầu, “Tân hôn vui vẻ!”

Anh cảnh ngục trẻ tuổi sững sốt, cúi đầu nhìn xuống, trông thấy bảng kê khai đặt trên ghế, bên dưới vốn là vé du lịch hưởng tuần trăng mật được kẹp bên trong giờ phút này chìa ra, còn cây bút máy nằm trên lại mất tăm mất dạng.

Anh ta kinh hãi giật thót, thềm rửa một tiếng ‘shit’, nhoáng cái chạy vù ra ngoài.

Mạc Tử Mộc đi ra đại sảnh, tốc độ của cậu không nhanh không chậm. Tên Powell béo phệ đang cầm tách café lớn tiếng cười nói rôm rả với mấy tên cảnh ngục còn lại.

“Chúa ạ, nó ư ử cả đêm, mê hồn khiếp lắm...” Powell nhại lại hai tiếng, chọc hai tên cảnh ngục cười đến ngã ngửa ra sau.

“Tao nghĩ nó được thao thích chết đi được, cái giọng đó tao nghe cũng muốn xông vào chơi dâm lẫn!”

Gã ta đang đắc ý hí hửng, đột nhiên nghe được từ xa có người hét lên, “Cẩn thận!”

Powell quay mặt sang, mắt trái của gã ta nhìn thấy đồng nghiệp từ phía sau chạy đến, và rồi hình ảnh cuối cùng gã ta được nhìn thấy bằng mắt trái hiện ra. Đó là một thiếu niên ê chề phần nộ. Ngay vùn vùn một khắc lập tức nhói lên cơn đau nhức xộc đến tận tim, mắt trái của gã đã bị đâm thủng.

Powell ré lên thảm thiết. Mạc Tử Mộc trợn trừng mắt, cậu như muốn đâm mạnh cây bút kia sâu hơn nữa, nhưng sau cuối vẫn buông nó ra.

Hai tên cảnh ngục bị dọa cho phát thộn lấy lại được phản ứng. Chúng quỳnh quáng thô bạo đè mạnh Mạc Tử Mộc xuống đất, chặn đầu cậu lại, giữ chặt hai tay cậu vắn chéo sau lưng.

Powell kêu gào thiết thảm móc súng ra, cảnh ngục vội bám lấy cổ gã, hô lớn, “Powell bình tĩnh nào!”

“Mike buông tay, tao muốn giết thẳng con của đĩ *** này!”

Lúc Norton và Adolf mồm rộng chạy đến, cảnh tượng bấy giờ là Mạc Tử Mộc ngoan ngoãn chịu trói trên đất, trong khi đó mắt trái của Powell cầm một cây bút máy, máu chảy đầy mặt, gã tru lên âm ỉ.

“Shit!” Adolf rút dùi cui nện lên người Mạc Tử Mộc. Mạc Tử Mộc ôm đầu, cuộn mình trên đất để kệt gã ta quật. Norton nhăn nhúm hết cả mặt mày, “Thôi, nhốt nó vào phòng giam đặc biệt đi, không có lệnh của ta, không ai được phép thả nó.”

Mạc Tử Mộc bị hai gã cảnh ngục to xác lôi đi xềnh xệch, men theo cầu thang của tòa thành xuống không biết bao nhiêu tầng rồi mới quăng cậu vào một phòng giam đen mịt, kín bưng, thuộc về nhà tù dưới lòng đất, nơi đó trừ bỏ tiếng nước nhỏ giọt, gần như chẳng còn âm thanh nào khác lọt vào.

Chúng bỏ lại Mạc Tử Mộc, tắt ngóm đi cả cái bóng đèn 60W vàng nhờ nhờ duy nhất, được mắc hết sức qua loa sơ sài.

Mạc Tử Mộc co cụm người lại, nhưng giữa tầng hầm ngấm dày đặc âm khí này, cậu vẫn có thể sát sao cảm nhận được từng đợt rét buốt luân hồi.

Cứ thế, chúng nhốt Mạc Tử Mộc không biết bao nhiêu ngày, trên cơ bản cũng chỉ đến cho ăn, hai ba ngày ném vào một ổ bánh mì mốc meo. Nước bên ngoài rỉ qua vách tường, nếu quá khát có thể dùng đầu lưỡi liếm lấy.

Hoàn cảnh thế này, Mạc Tử Mộc không thể biết rốt cuộc phải trải qua trong bao lâu nữa. Cậu ráng nằm còng queo trong một góc tường, thậm chí một hôm khi ổ bánh mì được quăng vào qua cửa sổ, cậu cũng chẳng buồn đi nhặt lấy mà ăn.

Giữa cơn mơ màng, đèn lại sáng, cậu được bế dậy, hết vòng này đến vòng khác đi lên trên kia của những bậc cầu thang, hình như cậu lại được đưa lên mặt đất. Mạc Tử Mộc hít thở bầu không khí trong lành bên ngoài, chưa bao giờ cậu vỡ vạc được, thì ra trở lại mặt đất cũng có thể là một điều khoan khoái đến ngần này.

Láng máng như cậu lại được đưa đến phòng thăm hỏi, mê man bắt gặp bên ngoài cửa sổ là gã Powell, có điều giờ đây gã ta phải đeo băng một bên mắt, mặt mũi hầm hầm lờm cậu. Cậu lại được đặt lên chiếc giường kia, nhưng lúc này không có Donald lao vào cậu nữa, ông ta chỉ lặng lẽ ngồi cạnh nhìn cậu.

Mạc Tử Mộc cười, thăm nghĩ tốt thật, nhiều ngày bị như vậy rồi chắc mùi vị của cậu cũng chẳng thơm tho gì nữa đâu nhỉ.

Thế nhưng hình như Donald vẫn chưa chịu buông tha cậu. Trên cổ tay tiếp tục cảm nhận cơn đau nhói từ kim tiêm.

Mạc Tử Mộc hoàn toàn cạn kiệt sức lực để vùng vẫy nữa rồi, dứt khoát mặc kệ tất thấy, cậu dần chìm vào giấc ngủ say.

Dung Thanh nhìn bác sĩ đẩy mũi kim vào cổ tay gầy gò của Mạc Tử Mộc, hời hợt hỏi, “Đã kiểm tra toàn thân cho cậu ấy rồi chứ?”

“Rồi ạ, thưa ngài Cruise. Cậu đây chỉ bị chịu vài vết thương bên ngoài, cộng với rối loạn dinh dưỡng, còn lại nhìn chung vẫn khỏe mạnh.” Vị bác sĩ kính cẩn trả lời.

Dung Thanh gật đầu, ra khỏi phòng thăm hỏi, Powell đeo một cái bịt mắt che lại một bên, vẻ mặt đầy nịnh nọt đứng bên ngoài châu chực.

“Đêm nay giao cậu ta cho tôi đi.”

Powell lập tức thưa, “Nó là của ngài, thưa ngài Cruise, ngài cứ thỏa thuê mà chơi đùa!” Khuôn mặt móp méo hẳn lên ý tứ tàn ác, “Miễn phí, thưa ngài Cruise.”

Dung Thanh cười nhẹ, “Ông khách sáo quá!” Hắn nói rồi lấy ra một đôi găng mềm mại màu đen, luồn vào những ngón tay thon dài của mình, kế tiếp móc ra một thứ từ trong ngực, lại cười, “Ông có biết Seven sai ở đâu không?”

Powell sững sờ, nhưng tầm mắt ngay sau đó chạm đến hình ảnh khẩu súng trên tay Dung Thanh, gã tức khắc hoảng sợ đến biến sắc, mồm miệng lắp bắp, “Ngài... Ngài Cruise!” Lời còn chưa thốt nổi trọn vẹn, Dung Thanh liền tiếp bắn từng phát đạn lên người gã, thế rồi chậm rãi lấy kíp đạn khác, lại một phát tiếp một phát, mãi tới khi lúc tiếng hết đạn vang lên cái ‘cạch’, hắn mới thả tay xuống, vỏ đạn rỗng rớt xuống đất. Hắn lạnh lùng bảo, “Cậu ấy nếu đã ra tay với mày rồi thì nên giết quách luôn mày. Nếu đã không thể giết chết một con thú hoang thì đừng nên để con thú hoang ấy thấy máu!”

Tiếng súng dội vào màng tai Mạc Tử Mộc, cậu gượng gạo nhấc mi mắt lên. Cậu nghe được tiếng la bi thảm của Powell, rồi sau đó hết thấy lại trở về im lặng.

Tiếng súng bên này rơi vào khu vực nhà giam lớn, đám tù nhân trở nên hưng phấn hơn bao giờ hết, “WAAAAA Đây là tiết mục viếng thăm của bọn Trung Quốc sao? Hú hú bis bissss”

Adolf mồm rộng nở toét một bã nước miếng, “Thằng béo chó chết này, nuốt vụng cả rổ tiền như thế, chết chưa hết tội. Chỉ tiếc bộ da của nó, Boss ngài hoàn toàn có thể lấy đi xăm hình.”

Norton sờ lên một bức tranh tinh mỹ xăm trên da người, từ tốn bảo, “Bàn về da người, làn da của người phương Tây quá mức thô ráp, thua xa làn da nhẵn nhụi của người châu Á. Thế nên nếu thêu thì vĩnh viễn thêu lên tơ lụa là đẹp nhất, mày thấy có người Trung Quốc nào lại đi thêu lên vải bố chưa?”

Adolf mồm rộng hiển nhiên không cam chịu Norton nâng cao giá trị của dân tộc khác mà hạ thấp oai phong của bản thân, gã cãi lại, “Boss, vì người da trắng là dân tộc ưu việt.”

Norton nhướn mày, lạnh lùng nạt, “Da lợn càng thô ráp hơn, mau biến đi, froggy!”

Adolf mồm rộng cẩu kính đẩy ghế bỏ đi. Norton thở dài một tiếng, bất mãn lắm lắm, “Rõ là thằng cục súc!”

Dung Thanh chăm chú nhìn Mạc Tử Mộc đang nằm trên chiếc gối lớn, trán rộng, lông mi rất dài, lúc nhìn người ta, cặp mắt cậu luôn bị che đi một nửa, bởi thế sẽ khiến người khác có cảm giác cậu hơi thờ ơ, cứ như với cậu mà nói, ai cũng đều chỉ là hạt cát.

Dung Thanh nâng tay, vẻ như muốn chạm lên trán cậu, có điều tới lúc đã cách vằng trán kia rất gần thì lại bàn tay bỗng khựng lại.

Mạc Tử Mộc ngủ suốt một đêm dài, sáng sớm mơ màng tỉnh giấc, không khí trong lành, giường nệm mềm mại, phẳng phất bên tai còn nghe cả tiếng gọi đánh thức hòa nhã của bà chủ nhà. Đã đến giờ nên thức dậy, kéo một khúc nhạc của Fiorillo(2) trước vòm cửa sổ trông ra con sông Danube(3) xanh biêng biếc, kể đó nhận lấy món sandwich bà chủ nhà đã chuẩn bị cho, khẽ hôn lên hai má bà và nói một câu khe khẽ, “Ich liebe dich.” (Tiếng Đức: Châu yêu bà)

Cậu mở to mắt, trần nhà nơi tít trên cao, dường như cũng đã đủ nhắc nhở nơi cậu đang ở là cái nhà tù giống hệt một tòa thành của Mammon chứ không phải là căn nhà trọ nhỏ hẹp bên bờ sông tại Vienna.

“Cậu tỉnh rồi à.”

Mạc Tử Mộc quay sang, phát giác Dung Thanh đang ngồi bên cửa sổ, áo khoác màu đen, trong tay cầm một tách trà, ánh mắt nhìn cậu vẫn nhàn nhạt như trước, chẳng hề gợn dù chỉ một tia cảm xúc ít ỏi.

1. Bắt trẻ đồng xanh (The Catcher in the Rye) là tiểu thuyết đầu tay của nhà văn Mỹ J. D. Salinger. Tác phẩm dùng cách tường thuật ở ngôi thứ nhất, cũng là nhân vật chính của truyện, Holden Caulfield, kể lại câu chuyện của Holden trong những ngày cậu ở thành phố New York sau khi bị đuổi khỏi Pencey Prep, một trường dự bị đại học.

Xuất bản lần đầu tiên tại Hoa Kỳ năm 1951, tác phẩm này đã gây ra tranh cãi lớn vì đã sử dụng nhiều ngôn từ tục tĩu, mô tả tâm lý chán chường và vấn đề *** của vị thành niên. Nhân vật chính của Bắt trẻ đồng xanh, Holden Caulfield, đã trở thành hình tượng cho sự nổi loạn và thách thức của thanh thiếu niên Mỹ.

Tác phẩm này đã được tạp chí Time đưa vào danh sách 100 tiểu thuyết tiếng Anh hay nhất từ năm 1923 đến nay.

Nội dung:

Câu chuyện của Bắt trẻ đồng xanh xảy ra trong vài ngày từ sau khi kết thúc kì học mùa thu đến dịp Giáng Sinh, bắt đầu vào một ngày thứ Bảy sau khi kết thúc kì học tại trường dự bị đại học Pencey Prep ở Agerstown, Pennsylvania. Pencey là trường học thứ tư của Holden sau khi cậu ba lần bị đuổi học. Tại Pencey, Holden tiếp tục trượt 4 trên 5 môn học và được thông báo sẽ bị đuổi học. Trước khi quay về nhà ở khu Manhattan vào thứ 4 tuần tiếp theo, cậu đến thăm ông Spencer, thầy giáo dạy Lịch sử, để chào tạm biệt người thầy duy nhất cậu thấy yêu quý trong thời gian học ở Pencey, tuy vậy ông Spencer lại khiển trách kết quả học tập của Holden và làm cậu thấy khó chịu. Quay trở về kí túc xá, Holden tiếp tục bị cậu bạn bạn thủ phòng bên là Ackley và bạn cùng phòng Stradlater quấy rầy. Stradlater vừa đi chơi với Jane Gallagher, một cô gái Holden có cảm tình. Trong khi kể lại cuộc hẹn với Jane, Stradlater và Holden bắt đầu to tiếng và đánh nhau, Holden bị Stradlater quật xuống sàn và đâm chảy máu mũi. Chán ngấy với tất cả những thứ liên quan đến trường Pencey, Holden thu dọn đồ đạc và rời đi luôn chứ không chờ đến thứ 4.

Trên đường tới New York, Holden gặp mẹ của một trong các người bạn học ở Pencey. Mặc dù nghĩ cậu bạn học là một thằng “khốn nạn”, Holden vẫn cố tô vẽ hình ảnh tốt đẹp của bạn mình cho người mẹ. Khi tới ga Penn, Holden ra buồng điện thoại định gọi cho vài người nhưng cuối cùng lại không gọi cho ai cả mà lên chiếc taxi của viên tài xế Horwitz. Trên xe cậu hỏi Horwitz những câu làm ông này khó chịu như việc

lũ vịt ở công viên Trung tâm sẽ đi đâu nếu những cái hồ ở đây đóng băng. Cuối cùng chiếc taxi dừng lại ở khách sạn Edmont Hotel, Holden đặt phòng và gọi cho Faith Cavendish, một vũ công ***, để đề nghị cô này bán *** cho cậu tại khách sạn, Faith đề nghị dời cuộc hẹn đến hôm sau nhưng Holden không đồng ý, cậu rời khách sạn. Bắt một chiếc taxi tới câu lạc bộ nhạc Jazz ở Greenwich Village, Holden lại tiếp tục hỏi về chỗ ở của những con vịt trong mùa đông. Ngồi trong câu lạc bộ không lâu, cậu lại quay trở về Edmont và sau lời gợi ý của người phụ trách thang máy, cậu nhờ gã này gọi hộ một cô gái bán *** lên phòng. Khi cô gái bán *** “Sunny” lên đến nơi, Holden lại cố gắng bắt chuyện và thừa nhận là mình không muốn quan hệ. Kết quả là Sunny buộc cậu phải trả đủ tiền cùng với sự đe dọa của Maurice, tay phụ trách thang máy, hai người lấy được của Holden 5 dollar sau khi Maurice thoi cho Holden vài cú đấm vào bụng.

Sáng hôm sau Holden gọi điện cho Sally Hayes, bạn gái cũ của cậu và rủ cô này cùng đi xem kịch. Hai người sau đó lại đi trượt băng ở Đài phát thanh thành phố, Holden lại nổi khùng và làm Sally bỏ đi. Gặp một người bạn cũ và uống rượu say, Holden nổi hứng ra công viên Trung tâm xem lũ vịt trước khi lên về nhà để gặp em gái Phoebe rồi đến nhà thầy giáo tiếng Anh cũ là ông Antolini. Holden ngủ lại tại nhà ông Antolini nhưng bất chợt tỉnh giấc khi ông vuốt đầu cậu. Tưởng ông giáo định có hành động xâm xở, Holden bỏ đi và ngủ lại tại Ga Trung tâm.

Ngày tiếp theo Holden đến trường của Phoebe để hẹn gặp cô bé, thông báo rằng cậu quyết định bỏ nhà. Khi Phoebe đến chỗ hẹn, cô bé mang cả hành lí với ý định sẽ đi cùng anh trai. Holden giận dữ từ chối làm Phoebe dỗi, cậu phải làm lành bằng cách dẫn cô bé đi chơi. Câu chuyện kết thúc bằng cảnh Holden nhìn em gái vui đùa, cậu không muốn kể tiếp việc mình đã về nhà và ốm ra sao, hay ngôi trường thứ năm của cậu là ngôi trường nào.

2. Federigo Fiorillo (1755 – 1823) là nhạc sĩ nổi tiếng người Ý. Ông đã đi biểu diễn khắp nơi với tư cách là một nghệ sĩ violin và mandolin, đến năm 1782 ông trở thành người chỉ huy giàn nhạc ở Riga (thủ đô của Latvia). Sau một thời gian ở Paris, ông chuyển đến làm việc ở London, từ năm 1788 đến 1790 ông chơi viola trong một nhóm tứ tấu Salomon. Tác phẩm đáng kể đến nhất của ông là 36 bản caprices cho violin.

3. Sông Danube (hay sông Donau) là sông dài thứ hai ở châu Âu (sau sông Volga ở Nga). Sông bắt nguồn từ vùng Rừng Đen của Đức, là hợp lưu của hai dòng sông Brigach và Breg. Lưu vực sông Donau được tính từ vùng Donaueschingen là điểm hai con sông được nhắc tới ở trên gặp nhau. Sông dài 2850 km, chảy qua nhiều nước Trung và Đông Âu và đổ vào Biển Đen.

Sông Danube chảy qua các nước theo thứ tự: Đức, Áo, Slovakia, Hungary, Croatia, Serbia, Bulgaria, Romania, Moldova và Ukraine.

Bờ sông ở Vienna:

Và căn nhà có cửa sổ bên sông nơi em Bảy kéo nhạc của Fiorillo:”>

—

Vài lời:”D (kéo xuống comm bên dưới ~~~)

6. Chương 6

“Xin... hỏi, anh ở đây làm gì vậy?” Mạc Tử Mộc chống tay, chậm rãi ngồi dậy, tựa lưng vào gối, lúc mở miệng cậu mới hay cổ họng mình đã khản đặc.

Dung Thanh hớp một ngụm trà, nói, “Tôi đã phái người liên lạc với người trợ dưỡng cậu ở Áo, tôi sẽ tiếp nhận việc trợ dưỡng cậu, sau khi hoàn thành thủ tục, tôi sẽ trực tiếp chuyển cậu đến Florida.”

Mạc Tử Mộc khép mắt, đáp lời, “Tôi ở trong này rồi anh còn chưa thỏa mãn sao? Tôi còn gì để anh cướp đoạt nữa nào?”

Dung Thanh hơi rũ mắt, thản nhiên nói, “Không, hoàn toàn ngược lại, tôi muốn dừng ở đây.”

Lần này Mạc Tử Mộc ngoảnh mặt qua, khóe miệng khẽ nhếch lên như đang bật cười, “Dừng ở đây... Anh không muốn trả thù tôi nữa á?”

“Phải.” Dung Thanh lại hớp hai ngụm trà, vẫn bình thản như trước, “Thế nên cậu không cần phải lo lắng gì nữa, ở Florida cậu sẽ được chăm sóc tốt hơn.”

Mạc Tử Mộc gập chân lại, ánh mắt hướng thẳng về phía bức tường đối diện, “Rất cảm ơn anh đã dừng tại đây, nhưng điều tôi hi vọng không chỉ như thế. Tôi mong, chúng ta hãy mãi mãi chấm dứt đi, từ nay về sau đừng nên gặp lại. Còn chuyện của tôi, tôi tự lo được, không cần phiền anh quản.”

Dung Thanh phì cười, “Cậu cứ luôn tự tin thế nhỉ, nhưng liệu cậu có nghĩ tới, rằng nơi này là Mammon, không phải là quán bar cầu vồng có thể giúp cậu như cá gặp nước, cũng không có Mai Lâm giúp cậu ngăn trở móng vuốt của lũ quỷ háo sắc. Chẳng qua mới chỉ bọ hai tuần, cậu đã người chả ra người, ngợm chả ra ngợm. Cũng đến lúc suy tính đi thôi... Seven, nếu cậu đến Florida, tôi cam đoan sẽ không xuất hiện trước mặt cậu thêm nữa.”

Lúc hần đi ra cửa, Mạc Tử Mộc gọi giật hần lại, “Dung Thanh!”

Dung Thanh cầm lấy nắm cửa, không hề ngoái lại, chỉ bảo, “Seven, tôi vẫn để cậu cân nhắc mấy ngày rồi hăng trả lời nhé, không cần gấp.”

“Khỏi cần nghĩ ngợi chi hết, anh biết lý do tôi tên là Seven không?”

Dung Thanh hơi nghiêng đầu nhìn, Mạc Tử Mộc hết sức bình tĩnh nói tiếp, “Vì tôi được sinh ra vào cuối tuần, đó là ngày Chủ nhật, mẹ kể đó là ngày Chúa nghỉ ngơi, vậy nên mẹ bảo tôi cuộc đời này đừng bao giờ trông cậy vào Ông ấy! Tôi từng trông cậy vào một lần, và sự thật đã chỉ rõ rằng lời mẹ tôi chính xác. Vậy nên Dung Thanh, xin anh đừng đóng giả Chúa của tôi nữa.”

Dung Thanh hơi cúi đầu, im thít mở cửa và bước ra ngoài, dọc theo hành lang thật dài phía trước, vệ sĩ đã chờ sẵn bên ngoài kia, thấp giọng hỏi, “Thiếu gia, về ă?”

Dung Thanh không trả lời mà sải bước xuyên qua sân thể dục hướng về phía học viện Seissa.

“Về phòng giam được rồi đấy!” Cảnh ngục tiến vào lạnh lùng lên tiếng.

Mạc Tử Mộc rời giường, chỉ ít là sau một tuần bị giam nhốt khiến cậu đi đường có hơi liêu xiêu không vững, nhưng dường như cả người đã chẳng còn mấy khó chịu. Cậu chậm chậm băng ngang qua sân thể dục, thế là trông thấy rất nhiều tù nhân tụ tập một chỗ khe khẽ nói nhỏ, cứ như thể có chuyện hệ trọng gì đó đang diễn ra. Đến khi cậu bước qua chúng, cậu lại thấy đám tù nhân quay sang quan sát cậu, vẻ mặt chúng thực phức tạp, cứ như đang tìm tòi nghiên cứu, lại như là đã tiếp nhận cậu làm đồng loại.

Cái từ Hunter cứ không ngừng được lan truyền trôi nổi, Mạc Tử Mộc thầm nghĩ, chung quy những ngày bình yên sắp chấm dứt rồi.

Và cậu đã đoán đúng.

Ngay khi Mạc Tử Mộc trở lại phòng giam liền phát giác phòng giam có thêm một người, cái cậu tóc vàng đem đẹp bị Adolf mồm rộng đập gãy xương sườn đang ngồi chình ình, ngay dưới tầng giường của cậu.

“Xin chào!” Dáng vẻ của người thiếu niên tuấn tú thoát nhìn thật yếu ớt, nó vươn tay chào hỏi, “Tôi là Jude, vẫn luôn muốn nói lời cảm ơn cậu.”

Mạc Tử Mộc bắt tay nó, hồ hững đáp lại, “Không cần phải khách sáo, tôi cũng chẳng giúp đỡ được gì.”

Cậu nói rồi trèo lên giường trên thì bắt gặp thằng Tom ngồi bên giường đối diện nháy mắt với cậu, cười nói, “Ngưỡng mộ thật đấy, chỉ bằng một cây bút đâm mù mắt thằng cảnh ngục kia thôi mà cậu đã nổi tiếng đến không ai là không biết! Thật không ngờ lá gan cậu lớn thế, ra tay quyết liệt ghê nha”

Mạc Tử Mộc ngửa mặt lên trời, thầm nghĩ: Quyết liệt ư? Nếu mà có thể quyết liệt lần nữa, gã Powell béo ú có khi đã chết mất mạng rồi.

Tom cười hớ hớ, “Cậu đâm mù mắt thằng Powell mà chỉ phải ngồi chồm hổm khổ lao có mỗi một tuần thì đúng là lãi to mà.”

“Cậu thực sự đâm mù mắt một cảnh ngục ư?” Jude đứng bên giường đẩy hăm mộ mà hỏi.

Mạc Tử Mộc kéo gối đầu qua cười cười, không trả lời, đâm ra Tom đây bắt mãi vặc lại, “Fish, dám nghi ngờ lời nói của tui hả?”

Jude vẫn kích động không thôi, “Tôi đã sớm biết cậu rất khác biệt mà, cậu biết võ thuật Trung Quốc ư?”

Mạc Tử Mộc thật thà đáp, “Không hề!”

Có vẻ như Tom không quá thích Jude, bèn ngắt lời nó, “Seven, mùa Hunter lại tới rồi.”

Mạc Tử Mộc đã nghe ngóng được, tháng đầu tiên của mỗi quý là tháng Hunter, trong tháng này, sẽ có rất nhiều đêm Hunter, đám tù nhân cứ như ẩn theo thực đơn, bị người ta chọn làm con mồi ném vào rừng rậm Mammon mặc người sẵn giết.

Tom lôi ra một bọc nhỏ từ dưới chăn thấy cho Mạc Tử Mộc, quăng gọn lỏn một câu, “Sẽ có lúc cậu phải cần đến nó đấy!”

Mạc Tử Mộc mở ra, thấy một con dao trổ(1). Tom thấp giọng giải thích, “Đừng coi thường con dao trổ này, đến lúc đó nói không chừng nó sẽ cứu cậu một mạng đấy! Chúng ta tay không tác sắc, vũ khí gì ở trong nhà giam cũng đều là báu vật. Thứ này trị giá ít nhất là 300 USD đó, cậu phải giấu cho thật kỹ nghe chưa.”

Mạc Tử Mộc nhìn món vũ khí nho nhỏ này, cười khẽ, nói lời cảm ơn rồi đem cất nó.

Jude có chút thèm thuồng mà nhìn con dao trong tay cậu, nhưng không hé răng điều gì.

Một lát sau, bên ngoài ngục giam truyền vang một trận huyên náo, Tom lập tức đứng dậy, lanh lẹ tuột xuống giường, “Nhóm thứ nhất đã trở lại.”

Tommy đã đứng quan sát qua song sắt, ông thấp giọng nói, “Ba!”

“Ba gì cơ?” Jude thuận miệng hỏi.

“Còn lại ba người sống sót trở về.” Tom trả lời.

Jude hít mạnh một hơi, nghẹn giọng hỏi tiếp, “Vậy, đi mấy người?”

“Mười.” Tom lẩm bẩm, “Đợt này rốt cuộc là bọn nào vậy, chưa từng tàn nhẫn đến mức này.”

Tiếng chuông báo hiệu giờ thông khí vang lên, Mạc Tử Mộc cùng Tom, Tommy đi ra sân thể dục. Jude bám riết lấy Mạc Tử Mộc không chịu rời, thành thử kể cả Tom dù có không thích cậu ta bao nhiêu chăng nữa thì cũng vô phương tránh mặt nổi.

Mạc Tử Mộc nhìn ra biển Caribbean phía xa xa, bỗng hỏi, “Cậu có thể lấy trộm một tròng kính lão không?”

Tom nở nụ cười tươi, “Cậu mười bảy hay là bảy mươi tuổi thế hở?”

“Được hay là không được?”

Tom dựa vào hàng rào sắt, nói, “Cả nhà lao chỉ mỗi Kaspersky(2) đưa cơm là có kính lão, nếu cầm kính lão viễn thị của lão ta, tôi chỉ sợ sau này lão ta sẽ báo sai tin tức mất, há há ”

“Một trông là đủ.”

Thứ dư thừa trong nhà giam chính là sự riêng tư, Tom dĩ nhiên sẽ không thừa thãi đến mức hỏi cậu cần đến kính lão để làm gì.

Mạc Tử Mộc và Tom tiếp cận Kaspersky, lão ta là người của khu A, ngồi trên khán đài sân bóng rổ địa bàn của khu A.

Mạc Tử Mộc và Tom ngồi hai bên trái phải của ông ta, Tom tỉ tê, “Ông bác à, chúng cháu cần một chút thông tin.”

Kaspersky máy móc nói, “Gần đây người cần thông tin rất nhiều...”

Tom đưa ra một mảnh giấy, “Chúng tôi ra con số này.”

Có vẻ như Kaspersky chưa từng thấy qua cách thức báo giá kì quái như thế nhưng vẫn lấy kính lão từ trong ngực ra, nhìn kỹ một chút, đáp trả, “Với giá này các cậu chỉ có thể hỏi được ba tin.”

Mạc Tử Mộc bắt đầu câu hỏi, “Thuyền tiếp viện của nhà tù đến từ chỗ nào?”

Kaspersky tháo kính mắt xuống nhìn cậu, trả lời, “Bến tàu tư nhân Edward CCA của Saint Croix.”

Mạc Tử Mộc lại hỏi tiếp, “Là loại thuyền gì?”

Đến lúc này ngay cả Tom cũng quay sang nhìn cậu, Kaspersky đáp, “Thuyền tạp hóa một nghìn tấn, khoang thuyền có nước ngọt, cửa thông gió trên boong tàu. Cậu còn một câu hỏi.”

“Có bao nhiêu cảnh ngục áp tải thuyền?” Mạc Tử Mộc tiếp tục.

Kaspersky nhìn cậu, chậm rãi nói, “Đây là hai câu hỏi rồi! Một là có cảnh ngục áp tải thuyền hay không, hai là có bao nhiêu người.”

Mạc Tử Mộc thoáng cười mỉm, “Có bao nhiêu bảo an?”

Kaspersky nhìn xéo qua cậu, bảo, “Khôn lắm, nhóc con. Có ba bảo an của công ty CCA, có súng, tin này là tặng miễn phí cho cậu đó.”

Cậu đứng lên, chỉ mới bước xuống vài bậc thang, chợt nghe tiếng Kaspersky gọi vọng sau lưng cậu, “Cậu trai à, cậu còn rất trẻ, ở Mammon chưa từng có kẻ nào vượt ngục thành công, chỉ cần cậu vừa tiến vào khu vực không thuộc phạm vi Hunter sẽ có còi báo động vang ầm ỉ. Nhìn thấy tháp cao bên kia chưa, chỉ cần còi báo động vang lên, đèn pha trên đó sẽ chiếu vào người cậu, cậu sẽ không có chỗ nào để ẩn nấp hết, rồi sau đó từng viên đạn sẽ vụt vụt bay tới, chưa đầy một phút, cậu đã bị bắn thành cái sàng. Dù là người vận chuyển hàng hóa cũng không thể biết được lối đi của đêm đó có đụng đến còi báo động hay không. Tôi đã thấy rất nhiều người vượt ngục thông minh, mỗi một người bọn họ đều thông minh như cậu vậy, nhưng toàn bộ đều đã chết.”

“Không, tôi chỉ là muốn xem thử có thể tìm được một công việc vận chuyển hay không thôi mà.” Mạc Tử Mộc khẽ gạt đầu một cái rồi mới cùng Tom rời đi. Tom thậm thụt thò tay lên, lôi ra một đôi kính từ trong cổ tay áo, thoáng nháy mắt với Mạc Tử Mộc.

Buổi tối Mạc Tử Mộc trở về, cậu mang về một ít bìa sách từ thư viện, cuộn bìa sách thành hình ống, đoạn tháo một tròng kính mắt của mình xuống rồi lại tháo tròng kính lão của Kaspersky ra, điều chỉnh khoảng cách vài lần, ghép chúng thành một ống kính viễn vọng. Cậu giơ ống nhòm nhìn về phía đối diện chốc lát, Tom nhận lấy cũng nhòm nhòm một hồi rồi thì thào reo lên, “Shit, thấy rõ cực kỳ Không tưởng tượng nổi thì ra James là mới là thằng nằm dưới, tôi cứ tưởng phải là hán làm Stephen chứ.” Xong buông ống nhòm xuống, “Seven, cậu chính là vì làm cái kính viễn vọng này nên mới trộm kính lão của Kaspersky hả?”

Mạc Tử Mộc ‘ừ’, gỡ kính viễn vọng ra, đánh dấu vị trí hai tròng kính lên đó, lại gắn tròng vào kính mắt.

“Cậu thật sự muốn vượt ngục?” Tom hỏi.

Cậu ta vừa dứt lời, Jude và Tommy đồng thời dừng mắt trên người Mạc Tử Mộc.

“Chán thì làm chơi thôi.” Mạc Tử Mộc trả lời.

Tom nhún vai, trong mắt Jude hiện một tia thất vọng, chỉ có Tommy là nói, “Gần như mỗi một đợt phạm nhân tiến vào nhà giam Mammon sẽ luôn có mấy người nung nấu ý nghĩ vượt ngục trong đầu, chẳng qua bọn họ chưa kịp thực thi kế hoạch thì đã chết trong đêm Hunter rồi, không thì là ngay thời điểm tiến vào khu vực cảnh giới bị bắn thành cái sàng.”

Jude thắc mắc, “Sao không bơi, ý tôi là hoàn toàn có thể nhảy xuống biển bơi đi mà?”

Tommy thần nhiên liếc nó một cái, “Hải lưu gần đảo Mammon mạnh không thường đâu, nhất là tầm tối, bơi 100m ở đây còn mệt hơn bơi một dặm(3) ở nơi khác, không ai có thể bơi đến mười hải lý(4) bên ngoài đảo Saint Croix, chết đuối hết cả thôi.”

“Mày biết vì sao trên đảo này lại không có cây dừa không?” Tom lắc đầu nguầy nguậy, “Bởi vì sợ chúng ta ôm vỏ dừa bỏ trốn đấy... Hự hự hự...”

Mạc Tử Mộc nhảy lên giường, nắm chặt tròng kính lão trong tay, im phăng phắc.

Bữa sáng ngày hôm sau, ông già gầy gò Kaspersky đẩy xe thức ăn tới, lão đến cửa phòng giam của họ nhét thức ăn vào, thế rồi đòi, “Trả kính mắt lại cho tôi.”

Tom cười mà dựa vào song sắt bên cạnh, vẫn nhơn nhơn, “Kính của ông sao lại hỏi bọn cháu?”

Kaspersky vẫn ăn nói nhạt nhẽo, “Vì tôi có một tin tức quan trọng dính dáng đến phòng giam các cậu, nếu các cậu không trả lại kính mắt cho tôi, có lẽ tôi đây cũng hết cách tiết lộ tin tức cho các cậu!”

Mạc Tử Mộc dựa vào mép song cửa, lấy tay che khuất kính lão, “Bác Kaspersky, cháu có thể dùng một tin tức quan trọng để đổi lấy một tròng kính mắt của bác.”

Đôi mắt đục ngầu của Kaspersky nhìn cậu, mặt mày lạnh te.

Mạc Tử Mộc nói tiếp, “Cháu có thể nói cho bác, rốt cuộc ai là người hãm hại bác ngồi tù.”

Kaspersky chỉ thản nhiên bảo, “Trả tròng kính còn lại cho tôi, còn tròng kính kia coi như tôi tặng cậu.”

Thái độ của lão khiến Mạc Tử Mộc thực bất ngờ, “Chẳng lẽ bác không muốn biết...”

“Như thế tôi có thể sống lâu hơn chút.” Kaspersky nhận lấy kính lão, đồng thời tuồn một mảnh giấy cho bọn họ, nói đơn giản, “Good luck.” Sau đó đẩy xe thức ăn đi luôn.

Tom nhú mày, mở mảnh giấy, mặt cậu ta lập tức biến sắc, nói vội, “Con mồi của đợt Hunter tiếp theo chính là chúng ta.”

Tom oán hận tiếp tục lâu bầu, “E rằng lần này lại là bị Mụn Nhọt đem bán đây mà!”

Khuôn mặt đen nhẻm của Tommy trước sau không có biểu tình gì, chỉ nhận thức ăn, nói gọn, “Ăn xong đi thăm dò tin tức.”

Mạc Tử Mộc và Tom đều tự cầm phần mình nhai, Jude căng thẳng đến độ ngay cả bánh mì cũng ăn không vô, ly nước trong tay đổ đến vài lần.

Ăn cơm xong là giờ thông khí, Tom không ngừng lê la hết chỗ này đến chỗ kia để dò hỏi, sau đấy trở về kẻ

lại cho ba người.

“Có một tin tốt, một tin xấu, mọi người muốn nghe cái nào trước?” Tom trở về báo.

“Nói tin tốt trước đi.” Tommy nói, “Đừng dọa bọn họ.”

“Đợt này thợ săn chỉ có hai tên, hơn nữa hai tên này không giống với những tên thợ săn khác, bọn chúng cũng không dùng vệ sĩ.”

Jude nhẹ nhàng thở ra. Mạc Tử Mộc hỏi, “Vây tin xấu là gì?”

Tom nói, “Bọn chúng một tên có tóc màu nâu đậm, nói tiếng Tây Ban Nha, đại khái là người Colombia, thích dùng súng ngắn, tránh ở chỗ cao nào đó, từng phát từng phát bắn gãy chân cậu, rồi mới cho đàn chó săn nuôi trong rừng rậm Mammon cắn cậu nát bấy. Tên còn lại là người châu Á, thích dùng kiếm lưỡi cong(5), lúc giết người khoát rạch từ trên xuống, rẹt một tiếng, bụng banh toang ra, ruột bên trong chảy xuống đất.” Lúc Tom kể hoàn toàn không có biểu cảm gì, nhưng Jude lại ọe một tiếng nôn mửa ra đất.

Sắc mặt Tommy càng đen thậm tệ, Mạc Tử Mộc thì cúi gằm nghịch viên đá trong tay cậu.

Trừ bỏ bốn người bọn họ, những kẻ khác dường như thực ung dung, vì tháng Hunter thì sắp hết, hiển nhiên đợt này là đợt cuối cùng của khu C. Có bốn kẻ này chết thay rồi, những tên khác lại có thể vô tư mà lại vượt qua một quý nữa.

Sân thể dục lại khôi phục không khí náo nhiệt. Ivan ngông nga ngông nghênh mà đi, dáng người của hắn rất cao lớn, tóc hớt ngắn, vẻ mặt ác nghiệt, hình thành một loại khí khiến người ta bất giác phải giữ một khoảng cách nhất định với hắn ta.

Thế mà lại có một tên không chịu sáng mắt tí, bất cẩn đụng vào người hắn. Ivan thuận tay xách cái tên đang sợ tới mức hóa ngu kia lên, quăng đi cái véo, rất xa chỉ nghe ‘phịch’ một tiếng, kèm theo đó là tiếng rú rít thê thảm.

Sticks lại eo éo, “Chính phủ nước Mỹ hẳn nên mở một nhà tù đặc biệt dành cho mấy cái thể loại ngu xuẩn đó mới đúng.”

Ivan gãi gãi lông mày, bật giễu, “Không nên nói vậy, không thì Tổng thống Mỹ móc đâu ra được chỗ nào để mà ở đây?” (ý anh là trên đời này toàn là thằng ngu, số lượng đông vô kể, kể cả là tổng thống Mỹ =)))

Hắn vừa nói thế, đám người kia liền phá lên cười hòa theo, có một tên cứ cười sằng sặc, người ngòm run lấy bậy, “Đại ca Ivan, ha ha ha, anh rất hài hước, I, I, I, van...”

Ivan hơi nhướng đôi mày rậm, quay đầu chửi, “Mịa Tao quyết định ủng hộ sáng kiến của mày rồi đây.”

Góc độ quay lại vô hình trung làm hẳn chú ý đến Mạc Tử Mộc đang đứng ở phía đằng kia. Từ mé bên này nhìn qua, đầu của Mạc Tử Mộc đang hơi cúi xuống, cổ cậu cong thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, Ivan chợt có cảm giác ngứa ngáy khó nói nên lời. Thẳng thắn mà nói, thẳng liếc mắt nhìn một cái, đứa bé này có vẻ nhỏ gầy, đeo đôi kính to tổ chẳng, chả có tí tẹo thu hút gì sất, thế nhưng lại liếc mắt nhìn một lần nữa sẽ phát hiện sự thật hoàn toàn không phải như thế.

Trên thực tế cậu cao ngều, điểm này ngay lần đầu tiên gặp mặt lúc hôn cậu Ivan đã phát hiện ra. Trên người cậu dường như có một loại khí chất thực đặc biệt nào đó khiến người ta muốn liếc nhìn một lần, rồi lại liếc nhìn lần nữa, nhất là đôi tay xinh đẹp kia, thon dài, tưởng chừng mềm mại, chạm vào mới phát hiện nó rất khỏe.

Vậy nên khi nghe nói cậu dùng một cây bút máy đâm mù mắt cảnh ngục, trái lại Ivan không hề bị giật mình như những kẻ khác.

Và thế là, Ivan tự dưng nảy sinh ý nghĩ, muốn nhìn xem bên dưới cặp kính to oành kia rốt cuộc là bộ dạng như thế nào.

Lúc này Mạc Tử Mộc ném viên đá trong tay đi, dời chân về phía thư viện.

Khóe miệng Ivan lộ nét cười, miệng hẳn huyền thuyên cùng đám kia vài chuyện cười đùa truy xong kiếm đại một cái có dớ dẫn thoát khỏi đám người, đi về phía thư viện.

Từ sau khi thư viện bị máy phun nước gội xả, chả ma nào thèm bén mảng đến đây nữa. Nền đất trũng, mấp mô ứ đầy nước, Mạc Tử Mộc ngồi trước một cái máy vi tính, tay gõ phím lia lịa.

Ngay khi Ivan đến gần cửa, trước mắt liền hiện ra một thiếu niên đang chìm trong sự thoải mái, tâm tình phấn chấn của cậu lan cả ra không gian. Nắng mặt trời sáng rực rỡ, đổ xuống những ô cửa sổ kính màu(6) đã hơi rạn vỡ, ánh sáng phản xạ trên mái tóc đen nhánh của người thiếu niên, bùng lên như thể cậu đang đội một vòng sáng.

Ivan lặng yên hồi lâu mới lặng lẽ bước vào. Mạc Tử Mộc đang đặt hết tập trung lên máy vi tính, cậu đột nhiên gõ một phím, màn hình tức thì tắt phụt, kể đó cậu quay sang, bắt gặp vóc dáng cao lớn của Ivan, cậu cũng không hề lúng túng, nhanh chóng đứng bật dậy.

Ivan cười khinh khịch, “Cảnh giác phết nhỡ, có điều tao đã nhìn thấy mày đang xem gì rồi! Thật không ngờ, mày quả nhiên là một cao thủ máy tính, đúng là có thể bảo mày kết nối ra bên ngoài!”

Mạc Tử Mộc thoáng mỉm cười, trong lúc đầu cậu đang phán đoán động cơ của Ivan, hẳn lại tự dưng *** đặt hỏi, “Có thể xem phim cấp 3 không?”

“Hử?”

“Phim AV ấy...” Ivan không kiên nhẫn mà phứt toẹt.

Mạc Tử Mộc do dự một chút, dặt dề, “Xem Bản Năng Gốc(7) nhé?”

“Mẹ nó, mày cho bố là gà con à? Gốc mới chả gác gì, tìm cho tao loại ngực to đi, có kỹ thuật chút ấy.”

Mạc Tử Mộc hạ tầm mắt xuống, ngón tay gõ một cái, màn hình lại khôi phục, cậu lần mò một hồi rồi hỏi, “Cái này... được chứ?”

Ivan nhìn thoáng qua, kiến nghị, “Phắc, mày không thể tìm được mấy con vú to hơn hả?”

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, lướt nhìn từng bức ảnh, Ivan nhìn thấy vành tai xinh xinh của cậu dần dần ửng đỏ, rõ ràng được cậu đang hết sức kiềm chế, “Cái này ổn chứ?”

Ivan dời mắt khỏi người cậu, ngó vô màn hình, bất ngờ là ngôi sao phim cấp 3 ngực bự nổi tiếng nhất – Jenna Jameson. Hắn mẫn cảm một tiếng đồ gái già(8), song vẫn ngồi xuống.

Mạc Tử Mộc lùi lùi sang một bên, vớ bừa một quyển sách ngồi trên bàn vì tính lật lung tung.

Rất nhanh, thư viện trống hoác liền lún ngập những âm thanh như Ừ... A... Nữa đi... vân vân và vân vân Âm thanh này lừng lờ trên quyển sách ố vàng ẩm ướt, và trên đỉnh đầu của Mạc Tử Mộc.

Ivan thở hắt ra, Mạc Tử Mộc nhác thấy đũng quần hắn ngong ngóc lên cái cột buồm to tướng liền quay ngay đầu đi, tự mắng ngầm trong bụng: Rõ là tên lưu manh mà.

Hai người cứ duy trì tình cảnh như thế, một người xem một người nghe trọn bộ phim con heo.

Lúc rời đi, Ivan duỗi lưng, bảo, “Xem ra, ranh vi tính cũng không phải là vô dụng nhỉ. Sau này tao gọi mày tới lúc nào thì mày phải lập tức tới lúc đó, rõ chưa?”

Mạc Tử Mộc bình tĩnh đáp, “Rồi ạ.”

Ivan nhìn cậu hồi chốc, Mạc Tử Mộc trước sau không hề nhìn thẳng vào hắn. Thế rồi Ivan móc từ trong túi quần ra một cây Thánh giá bằng nửa gang bàn tay, dặn, “Cho mày, nhóc con, mày đã có công dụng như thế, ngỗ ngược cũng hơi tiếc. Tối đi tham gia trò Hunter, giết thứ này lên tay phải mày ấy. Đừng làm mất nó, về nhớ trả lại tao!”

Mạc Tử Mộc vươn tay nhận lấy, phát hiện cây Thánh giá kia khá là tinh xảo, chỉ có điều bên trên chạm khắc hình một con rắn rất dữ tợn.

“Cám ơn.” Cậu chỉ đáp lại có thế.

Ivan thấy cậu chẳng có vẻ đặc biệt vui mừng kinh ngạc gì, cũng không lấy làm hiếu kỳ hay tức giận, chỉ cười nhẹ, vênh vác bỏ đi.

Mạc Tử Mộc trở lại phòng giam, thấy Jude vẫn đang thấp thỏm lo sợ không nguôi, Tom thì đưa mắt ra hiệu với cậu.

Tommy ngồi trên giường của ông, cẩn mực mài một vật hình nón bằng sắt trên tảng đá, nhìn kỹ vật đó giống một cái nĩa hoặc một cái thìa gãy, ông chăm chú cạy tảng đá cuội mài đầu gãy thành cái dùi nhọn hoắt.

Cả bốn đều đang lặng lẽ chờ đêm Hunter buông xuống.

Mạc Tử Mộc nhắm mắt tựa vào tường, hai bàn tay nắm lại đặt lên đầu gối. Không gian trừ bỏ tiếng mài sắt đơn điệu của Tommy, chỉ còn lớn vồn những tiếng hô hấp, thở ra hít vào.

Tom ánh chừng hơi hơi căng thẳng khó kiềm chế, cậu ta cười gượng gạo, “Sáng mai muốn ăn gì không? Chắc là tôi có thể nhờ người chuẩn bị hộ đấy!”

Muốn ăn món gì à? Mạc Tử Mộc he hé mắt, dường như câu nói quen thuộc này lại kéo cậu về với dòng hoài niệm của rất nhiều năm trước.

“Mẹ ơi, ngày mai mẹ muốn ăn món gì?” Mạc Tử Mộc đứng ở cửa hỏi.

“Bánh bao ấy, được không, Seven?” Mẹ lộ đầu ra từ ổ chăn, lười biếng nói.

“Mẹ đúng là giỏi gây rắc rối mà...” Mạc Tử Mộc có chút bất đắc dĩ, bật cười với bà.

Tuy trong mắt Mạc Tử Mộc, bà là nghệ sĩ dương cầm giỏi nhất, nhưng trên thực tế, bà chỉ là một người chơi dương cầm thuê rẻ tiền nhất, hơn nữa còn thường xuyên thất nghiệp. Thế nhưng đành rằng thu nhập thiếu thốn, bà vẫn cố chấp, nặng nề đòi Mạc Tử Mộc học ở trường quý tộc, mời giáo viên riêng dạy nhạc cho cậu mới chịu, thành ra hai mẹ con phải thường xuyên chịu đói, ngày không đủ ba bữa no.

Mẹ là một người tính tình bốc đồng, dù vậy, ưa sống theo cách của mình. Bà luôn uể oải hút thuốc, rồi qua làn khói băng lạnh, bà trách cậu, “Seven, sao con cứ luôn muốn này muốn nọ thế, chờ đến lúc sống không nổi nữa thì ở đấy mà đòi mới chả hỏi!”

Lúc mà bà hứng lên, ngày nào cũng như ngày hội, bà sẽ làm văn thẩn, quét dọn vệ sinh, khiến cho Mạc Tử Mộc bỗng nhiên sinh ra vô hạn hi vọng đối với cuộc sống.

Bà sẽ ôm lấy mặt Mạc Tử Mộc, tha thiết chuyện trò, “Seven, con có biết con tài năng lắm không? Một ngày nào đó con nhất định sẽ thành công. Con chính là nghệ sĩ nổi tiếng nhất, sẽ mở một buổi biểu diễn độc tấu ở đại sảnh âm nhạc của Vienna, con sẽ công thành danh toại, mê đắm người người, tất cả giới thượng lưu đều sẽ quỳ gối dưới chân con, bọn họ sẵn sàng đánh đổi tất cả, chỉ để được nói chuyện với con một lần...”

Những lúc ấy, Mạc Tử Mộc đều tưởng tở, nửa đoạn đầu là đang nói cậu, nửa đoạn sau thì biến thành tưởng tượng của chính bà.

Dù Mạc Tử Mộc chẳng lấy làm hứng thú với giấc mộng trở thành ngôi sao được yêu thích của bà, nhưng chỉ cần bà cảm thấy vui là được, vì đằng nào thì, những lúc như thế cũng chỉ rất ít ỏi mà thôi.

Bình thường bà luôn vùng vằng, gắt gỏng, tình trạng uống say mềm đã là thường trực, chính bởi vậy nên toàn làm giờ biểu diễn, nguyên nhân lớn nhất cho sự thất nghiệp thường xuyên của bà là nó chứ đâu xa. Mạc Tử Mộc dùng hết khả năng mà nuông chiều bà, miễn là bà đừng có bức bối, đừng có uống say khướt rồi đi nhảy lêu.

Cậu sẵn lòng duy trì ảo tưởng của mẹ, rằng con của bà vẫn còn đang học ở trường quý tộc chung với bọn nhỏ của đẳng cấp cao nhất, nhưng mà sự thực thì Mạc Tử Mộc đã bỏ học gần một năm rồi.

Trong nhà chưa bao giờ có quần áo thừa, cũng không có thức ăn dôi ra.

Mạc Tử Mộc xoay người bỏ tiền vào hộp sắt nhỏ, bên trong chỉ còn lại bốn mươi mấy đồng xu penny(9), thậm chí còn không đủ để mua một gói bột mì chứ đừng nói đến mua thịt. Cậu sẽ sàng phủ thêm áo khoác, cầm hộp đàn, đi đến đầu đường Luân Đôn, kéo đàn xin tiền ở ga tàu điện ngầm như mọi ngày.

“Bé trai xinh xắn quá đi mất.” Mạc Tử Mộc luôn biết bản thân rất có sức cuốn hút. Nếu có nhóm quý cô đi ngang qua, cậu luôn ngẩng đầu lên vừa dịp đối diện với các cô, thế là đồng Penny từ tay của các cô sẽ không tự chủ được nhảy lên thành băng Anh(10).

Như thế, cậu có thể giải quyết được lương thực cho nhiều ngày, tuy rằng tiền thuê nhà vẫn là cả vấn đề, nhưng thôi thì cứ gác nó qua một bên để suy tính sau vậy.

Tiếc rằng hôm nay vận may của cậu xem chừng được tốt cho lắm. Một chiếc xe con dừng lại bên đường, từ trong xe nhảy ra một cậu choai choai và mấy tên vệ sĩ cao lớn, có vẻ như bọn họ chẳng buồn để ý rằng con đường này không được tùy ý đậu xe, cứ thế nghiêm nhiên đỗ chiếc xe đắt tiền trên đường, đi về phía Mạc Tử Mộc.

Thằng nhóc có mái tóc màu vàng kim nhàn nhạt, như là một nhân vật số dzách được đông đảo vệ sĩ vây xung quanh, cười nói cợt nhả, “Coi, ai thế này? Đây không phải là bạn học Seven của tôi sao?”

Mạc Tử Mộc vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức thu hộp đàn tính chạy đi, hiềm nỗi đã bị bọn họ nhanh chóng vây lấy.

Thằng nhóc tóc vàng khóe miệng lộ vẻ cười lạnh, “Đây không phải là bạn Seven mà dù có cho nó một triệu, nó cũng sẽ không chịu đàn cho ta một khúc đấy ư?”

Mạc Tử Mộc tránh sang bên cạnh, có điều lại bị nó chặn lại, “Sao vậy, mày hiện tại lại chỉ vì mấy xu penny mà kéo đàn sao?” Nó chậm rãi lấy chiếc ví da từ trong túi quần, rút ra một tờ năm mươi bảng Anh, quơ trước mặt Mạc Tử Mộc, “Kéo một khúc đi!”

Mạc Tử Mộc do dự trong chốc lát, dưới tiếng cười lạnh của thằng nhóc, cậu đành mở hộp đàn ra, cầm đàn vĩ cầm, hỏi, “Muốn nghe bản nào, thưa cậu?”

Thằng cậu với mái tóc vàng nhạt cười khẩy một tiếng, “Cứ kéo một khúc tùy ý của Paganini(11) mà mày am hiểu nhất ấy!”

Mạc Tử Mộc cầm lấy cây vĩ, thoáng ngần ngừ, cuối cùng vẫn kéo đàn.

Cậu rất nhanh đã đắm chìm trong khúc nhạc phát ra từ chiếc đàn, kỹ xảo cao siêu của Paganini phảng phất được tái hiện lại trên những ngón tay cậu. Thời điểm Mạc Tử Mộc diễn tấu trên chiếc đàn, con người của thằng bé tóc vàng bất thần co rút.

Rất nhiều người qua đường bị tiếng đàn níu lại bước chân, song đều bị đám vệ sĩ hung hãn dọa chạy mất.

Kết thúc khúc nhạc, đứa bé trai tóc vàng lặng im, thế rồi giơ tay vung tiền giữa không trung.

Mạc Tử Mộc cúi người với nó một cái, vươn tay nhặt tiền trên đất, đột nhiên tay cậu bị một chiếc giày da cao cấp giẫm mạnh lên. Mạc Tử Mộc do không kịp phòng bị, hét toáng, thằng bé tóc vàng kia khoằm người, ghé vào tai cậu thấp giọng nói, “Đừng để tao nhìn thấy mày mặc đồng phục ăn xin lần nữa!”

Nó thu chân lại, Mạc Tử Mộc ôm lấy bàn tay bị thương quỵ xuống đất, còn tên nhóc kia thì nghênh ngang đi mất dạng.

Mạc Tử Mộc nhin đau, nhặt hết tiền trên đất lên rồi ôm hộp đàn trở về. Lúc cậu về đến trước nhà trọ cũ kỹ, lại nhìn thấy mẹ khoác áo đứng nơi cửa, cậu chột dạ, nhưng nhanh chóng nở nụ cười quen thuộc, “Mẹ, sao mẹ lại ra đây?”

“Mẹ vừa tỉnh dậy, phát hiện con không ở nhà, đi đâu thế, Seven?” Mẹ thoát nhìn thực bình tĩnh, Mạc Tử Mộc nhẹ nhàng thở ra.

Cậu cười nói, “Mấy bạn học mở một party âm nhạc nhỏ.”

“Cuối cùng bọn nó cũng mời con rồi ư?”

“Vâng ạ, mẹ.” Cậu xăm xắn diu mẹ vào phòng, “Trời lạnh lắm, lần sau mẹ không nên đứng chờ ở cửa.”

Hai mẹ con bước từng bậc từng bậc lên cầu thang, mẹ đột nhiên bảo, “Seven, đến học ở Vienna đi con.”

Mạc Tử Mộc cười khê một tiếng, ngoan ngoãn đáp, “Dạ!”

Đây là lời cuối cùng mà mẹ nói với cậu, hôm sau Mạc Tử Mộc làm một ***g bánh bao thật ngon, như bao ngày khác, cậu rời khỏi nhà. Cậu tìm được một công việc ở tiệm internet gần đó, như thế cậu có thể giả bộ như mỗi ngày đều cắp sách đến trường. Ông chủ là người Hoa, tương đối thích cậu nhóc thông minh này, yêu cầu không nhiều lắm, tiền công cũng không đòi nhiều, thế mà lại làm việc rất chăm chỉ.

Đối với Mạc Tử Mộc mà nói, có thể tìm được phần việc không so đo tuổi tác của cậu như thế này là đã cảm tạ trời đất lắm rồi, huống chi ông chủ còn là một cao thủ máy tính, lúc rảnh rồi ông đều xởi lởi dạy Mạc Tử Mộc ba bốn kỹ năng nhằm đối phó với vấn đề kỹ thuật mạng có khả năng phát sinh bất kỳ lúc nào.

Mạc Tử Mộc nâng niu những tháng ngày hiện tại, nhất là hôm nay. Tuy rằng tay bị thương nhưng hôm qua thu hoạch được đến mấy trăm bảng, chẳng những giải quyết được tiền thuê nhà còn giúp cậu dư dả được chút đỉnh. Cậu đang có nhu cầu cấp bách cần ít tiền để mua quần áo, đồng phục quý giá năm nào đã có vẻ càng ngày càng chật, mà cậu thì đang ở giai đoạn phát triển.

Tâm tình Mạc Tử Mộc vì thế mà trở nên nhẹ nhõm không ít, cả ngày ở hân hoan ở tiệm internet.

Lúc cậu uốn người sau khi giúp khách khắc phục một vấn đề nho nhỏ, bất chợt nghe thấy ông chủ gọi mình, “Seven, lại đây!”

Cậu đáp trả rồi bước đến quầy bar, ông chủ cầm điện thoại trong tay, thoáng khựng, “Seven, cháu mau về nhà đi, mẹ cháu bị tai nạn giao thông...” Ông đặt bút viết lên giấy trong lúc Mạc Tử Mộc đang kinh sợ ngây người, “Đây là địa chỉ bệnh viện bà ấy nằm... Cháu đi mau đi!”

Mạc Tử Mộc vội lấy mảnh giấy, tức khắc chạy như điên ra ngoài, thế nhưng đến khi cậu chạy được đến bệnh viện, Lý Mạc vẫn rời xa cậu mà ra đi mãi mãi.

Bên cạnh là một người đàn ông trung niên hơi đầu cứ liên miên cẩn thận, giải thích tía lia rằng không phải ông ta đụng bà, mà là bà bổ nhào vào xe ông ta.

Mạc Tử Mộc ngơ ngác nghe ông ta nói. Từ nhỏ cậu đã rất khôn ngoan lanh lợi, vì mẹ từng dọa cậu rằng, nếu cậu không nghe lời, bà sẽ bỏ cậu cho người khác, cậu rất sợ những lời này của Lý Mạc sẽ thành hiện thực. Buồn rằng, mặc cho cậu cố gắng bao nhiêu đi nữa, mẹ vẫn bỏ rơi cậu, dùng cách thức này bỏ rơi cậu.

Tất cả niềm tin, tất cả dũng khí của cậu đều như bị rút cạn kiệt, chỉ biết thần thờ nhìn Lý Mạc phủ dưới tấm vải trắng xóa.

Đó là một đường sự xui xẻo, chỉ vì ông ta lái chiếc xe thể thao BMW(12) của ông chủ mà bị Lý Mạc chọn trúng, thực ra ông ta cũng lắm chỉ thuộc tầng lớp trung lưu bình thường tới cực điểm mà thôi. Vì lúc sắp chết Lý Mạc nắm trong tay bằng khai của trường âm nhạc ở Vienna, mà bản thân bà cũng là một nghệ sĩ dương cầm, ắt hẳn xuất phát từ lòng tôn kính dành cho nghệ thuật, tòa án cuối cùng tin rằng cái chết của Lý Mạc là sự cố ngoài ý muốn chứ không phải là do cố ý tự sát.

Đường sự hói đầu xuất phát từ lòng áy náy, chẳng những cố gắng đền bù một số tiền lớn, còn tìm đến một họ hàng xa ở Vienna, giúp Mạc Tử Mộc xin vào trường học Vienna. Vị họ hàng xa kia chính là Mai Lâm – người trợ dưỡng Mạc Tử Mộc sau này.

Bốn năm nay Mạc Tử Mộc vẫn cố gắng gom góp trả lại số tiền đền bù này. Mỗi một lần điền tài khoản, cậu sẽ nhớ đến tối hôm đó, có lẽ Lý Mạc đã lén theo sau cậu, cuối cùng phát hiện ra bộ mặt thật của cuộc sống.

Sáng tinh mơ được hưởng thụ một bữa ăn sáng là khởi đầu hạnh phúc của đời người, nhưng mà tư cách này, họ lại không có.

“Không có món nào đặc biệt muốn ăn cả, cảm ơn.” Vậy nên Mạc Tử Mộc trả lời như thế xong, rồi mới tiến vào giấc mộng.

1. Dao trở

mường tượng nó thế này nhé:”D

2. Lý do có cái tên Kaspersky

chắc mn còn nhớ sự tích cái tên Norton? 8-} lại trích một đoạn nhằm nhí của bà Hương như này:

– Một phần mềm khác đến gõ cửa Lưu Hương: Xin hỏi tác giả, mần sao lại đặt tên Kaspersky tui cho một lão già vừa già nhăn nheo lại mắt mũi kèm nhèm như rứa?

– Lưu Hương: , dạo này phần mềm diệt virus đến thăm tui đúng là nhiều Chẳng nhẽ cái phần mềm tin thì nhiều nhưng mà toàn tin sai bét không phải là Kaspersky ngài đó ư

()

3. Dặm (mile):

1 dặm 1.61km

4. Hải lý (dặm biển – nautical mile – NM, International Nautical Mile – INM) là một đơn vị độ dài được dùng trong hoa tiêu hàng hải.

1 hải lý = 1,852km

5. Kiểm lười cong:

mượn tạm ảnh kiểm nhà anh Chân bên Biển Dục đi:))

6. Cửa sổ kính màu:

nhà tù sang vài ==

7. Bản Năng Gốc (Basic Instinct) là một bộ phim hồi hộp của điện ảnh Mỹ được sản xuất năm 1992. Phim được Paul Verhoeven đạo diễn và viết kịch bản bởi Joe Eszterhas, các diễn viên chính tham gia phim là Sharon Stone, Michael Douglas, Jeanne Tripplehorn và George Dzundza.

Bởi trong phim có quá nhiều pha nóng bỏng và trực diện, vậy nên đã bị đánh rating 17 khi chiếu rạp, và vị thành niên khi xem ở nhà bắt buộc phải có người giám hộ hoặc cha mẹ giám sát ==

Sharon Stone (đóng vai nữ chính) đã trở nên vô cùng nổi tiếng và được coi là “Quả bom ***” khi những pha nóng bỏng của cô xuất hiện trên màn bạc.

Bản Năng Gốc I:

Bản Năng Gốc II – Đam Mê Chết Người (năm 2006):

Nội dung phần I:

Bộ phim với ngôi sao Michael Douglas trong vai Nick, một thanh tra San Francisco hay say rượu đột nhiên bị cuốn vào một vụ án giết người bí hiểm với một nữ nhà văn viết tiểu thuyết về *** Catherine Trammell. Cuốn truyện mới nhất của Catherine có nhiều điểm tương đồng kì lạ với vụ án mà Nick đang điều tra. Trong khi quen Catherine các vụ án tương tự liên tiếp xảy ra và luôn có giống như liên quan đến cô ta, về một cảnh sát say rượu yêu tên sát nhân. Bác sĩ tâm thần và đồng nghiệp rất lo lắng cho tính mạng của Nick vì có thể người tình đồng tính của Catherine có thể ghen tức và giết anh, nhưng sự thật là anh còn phải đối phó với một hiểm nguy khác...

Nội dung phần II:

Trong phần mới, Stone trở về với vai nhà văn Catherine Tramell, một tay sát thủ ái tình “có vấn đề” về

thần kinh. Tramell gặp rất nhiều rắc rối, nào là vụ kiện ***, nào vụ lái xe hết tốc lực tông chết một khách bộ hành. Tramell đã dùng nhan sắc để cám dỗ những chuyên gia tâm lý tội phạm học được phái tới để điều tra. Trong đó, Michael Glass (David Morrissey đóng), cũng như vai diễn Nick Curran của Michael Douglas phần trước, lại bị cuốn vào mê lực nhan sắc của Tramell. Nhà văn “không bình thường” này đã bắt đầu cuộc chơi “mèo và chuột” với cảnh sát Anh (David Thewlis đóng), và nhiều người đã lại chết xung quanh cô.

8. Jenna Jameson, sinh ra và lớn lên tại Las Vegas, Nevada (09/04/1974) nổi danh ở lĩnh vực điện ảnh trong vai trò diễn viên phim cấp 3 của Mỹ, được xưng là “The Queen of Porn” và được xem là ngôi sao film AV nổi tiếng nhất thế giới.

Jenna Jameson bắt đầu đóng phim “nóng” từ năm 1993 và tới năm 1996, cô giành được 3 giải thưởng cho nữ diễn viên phim cấp ba xuất sắc nhất. Cho tới nay, Jenna Jameson từng giành được hơn 20 giải thưởng điện ảnh quan trọng.

Khi còn ở đỉnh cao của sự nghiệp, tên tuổi của cô còn gắn liền với biệt danh: “Nữ hoàng khiêu ***”. Với gần 200 bộ phim đã phát hành, cái tên Jenna Jameson chính là một đảm bảo cho sự thành công của thể loại phim nóng này.

Chỉ tính riêng năm 2006, Jenna đã giành được 3 giải thưởng quan trọng cho hai bộ phim The Devil in Miss Jones và Fun in Room 422.

Hồi tháng 8/2006, Jenna Jameson là ngôi sao phim cấp ba đầu tiên được tạc tượng trong viện bảo tàng sáp Madame Tussauds ở Las Vegas. Bởi Jenna Jameson được đánh giá là một nữ diễn viên thật sự xuất sắc, có tài.

Jenna và tượng sáp:

Đầu năm 2008, Jenna Jameson bất ngờ tuyên bố cô “giải nghệ” diễn viên để tập trung kinh doanh trang web mang tên mình – clubjenna.com. Hiện nay, cô còn là người hoạt động tích cực cho hiệp hội bảo vệ động vật PETA.

Cô đã tuyên bố giải nghệ khi mang thai cặp song sinh vào năm 2008. Cô ấy thậm chí còn được tạc tượng trong Viện bảo tàng sáp Madame Tussauds ở Las Vegas.

Sở dĩ anh Ivan gọi người ta là gái già vì tính đến năm 2008 (thời điểm chị Hương viết Seven) thì Jenna Jameson đã 34 tuổi, một tuổi đã khá lớn để đóng AV và không hợp gu của anh nhà =))

9. Penny (pence) là đơn vị tiền tệ gốc của Anh quốc. Xu penny xuất hiện lần đầu tiên vào khoảng thế kỷ thứ VIII ở Kent. Xu này được làm bằng bạc và như ý tưởng ban đầu nó nặng bằng 1/240 trọng lượng của đồng 1 pound bạc. Trong thời kỳ Anglo-Saxo trọng lượng của đồng xu đã có nhiều thay đổi nhưng sau đó đã được ấn định bởi vua William I là 22,5 grain Troy và trọng lượng này không được thay đổi trong vòng 200 năm. Trong suốt quá trình ổn định này nó là đơn vị tiền tệ phổ biến và tốt nhất ở Châu Âu đương thời. Trong thế kỷ thứ XIV và thế kỷ tiếp theo, cùng với ảnh hưởng tăng lên của lạm phát, trọng lượng của đồng

penny đã bị giảm sút do đã qua lưu thông. Đến năm 1797 nó được thay thế bởi đồng cooper kích thước lớn và đến năm 1860 nó lại được thay thế bằng chất liệu bronze.

1 penny 2005

1 penny 2008

10. Bảng Anh (ký hiệu £, mã ISO: GBP) tức Anh kim là đơn vị tiền tệ chính thức của Vương quốc Anh và các lãnh thổ hải ngoại, thuộc địa.

1 bảng Anh = 100 xu (pence hoặc penny).

Ký hiệu của đồng bảng ban đầu có hai gạch trên thân (£), sau này mới chuyển thành một gạch (£), ký hiệu này xuất xứ từ ký tự L trong LSD – tên viết tắt của các đơn vị trong hệ đếm 12 – librae, solidi, denarii, chuyển sang tiếng Anh là Pound, shilling và pence (hoặc penny).

Đồng bảng Anh là đồng tiền lâu đời nhất còn được sử dụng sau khi một số quốc gia thuộc khối EU chuyển sang dùng đồng Euro (€). Nó là đồng tiền được lưu trữ trong các quỹ dự trữ ngoại tệ toàn cầu, mức phổ biến chỉ sau đồng USD Mỹ và đồng Euro. Đồng bảng đứng thứ tư về khối lượng giao dịch ngoại tệ toàn cầu sau đồng USD Mỹ, đồng Euro và đồng yên Nhật.

Bảng Anh được phát hành bằng tiền mặt dưới dạng tiền kim loại và tiền giấy.

Tiền kim loại (Đồng 1 bảng (hình trên) có biểu tượng của cây thánh giá Celtic xứ Northern Ireland. Đồng 2 bảng có in câu nói của Isaac Newton: “Standing on the Shoulders of Giants – đứng trên vai những người khổng lồ”):

Tiền giấy (theo thứ tự 10 bảng – 20 bảng – 50 bảng Scotland):

11. Niccolò Paganini (27/10/1782 – 27/05/1840) là một nghệ sĩ chơi violin, viola, guitar và nhà soạn nhạc người Ý. Ông được coi là một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất trong lịch sử, dù rằng không thể xác thực điều này do không có được những băng ghi âm các tác phẩm ông trình diễn. Mặc dù thế kỉ 19 ở châu Âu có một số nghệ sĩ violon xuất chúng, nhưng Paganini là nghệ sĩ bậc thầy ở thế kỉ này. Có những lời đồn đại đương thời rằng ông đã “bán linh hồn cho quỷ dữ” để có được khả năng thần kì này.

Paganini có khả năng chơi 3 quãng tám trên 4 dây trong khoảng 1 gang tay, cho đến nay vẫn còn xem như là bất khả. Các kĩ thuật ngón được xem là của ông gồm: chơi 2 nốt trên 2 dây cùng lúc (double stops), chơi quãng đôi, kĩ thuật móc tay trái mà ngày nay được các cầm thủ violin tập luyện thường xuyên.

Âm nhạc dành cho violin đã thay đổi nhiều từ khi có Paganini. Ngay từ thời trẻ, Paganini đã có khả năng dùng violin bắt chước những âm thanh khác như tiếng sáo, tiếng chim. Ngoài ra ông còn đưa âm sắc của nhạc cụ violin lên mức trước đây chưa từng có.

Phần dành cho giàn nhạc trong các tác phẩm của Paganini rất khiêm tốn, chủ yếu mang tính chất hỗ trợ. Các tác phẩm riêng tư dành cho guitar và các nhạc cụ dây, đặc biệt là violin, chưa bao giờ trở thành các tiết mục trình tấu chuẩn vì đòi hỏi kỹ thuật quá cao. Paganini đã phát triển thể loại biến tấu giao hưởng cho violin trên nét chính là sử dụng chủ đề đơn giản ngay thơ cộng với các biến tấu lời trữ tình.

Paganini ảnh hưởng đến nhiều nhà soạn nhạc xuất chúng khác. Bản “La Campanella” và bản caprice số 24 được nhiều nhà soạn nhạc dựa viết các khúc biến tấu, trong số đó có Franz Liszt, Johannes Brahms, Sergei Rachmaninoff, Boris Blacher, Andrew Lloyd Webber, George Rochberg và Witold Lutoslawski và nhiều người khác nữa.

12. BMW

Hãng xe hơi nổi tiếng của Đức, được bầu chọn là 1 trong 10 thương hiệu uy tín nhất thế giới. BMW là từ viết tắt của Bayerische Motoren Werke AG – Các nhà máy động cơ Bayern, hay còn có tên tiếng Anh là Bavarian Motor Works. Đây là một công ty chuyên sản xuất xe hơi và xe máy quan trọng của Đức.

1 số dòng BMW:

BMW SX

BMW X Coupe

BMW M6 Coupe

—

hãy chịu khó lâu lâu đến chap 9 nữa là tó tập trung vào làm Bẫy được rồi nhé >O< chap sau: đêm Hunter XD

7. Chương 7

Bốn người cùng nghỉ trưa, chạng vạng sau khi xơi xong bữa tối, Adolf mồm rộng bất ngờ đích thân tới dẫn họ đi, gã thả họ ra ngoài cửa nhà tù rồi mới bí hiểm mà rằng, “May mắn nhá.”

Tất cả kỳ Hunter đều diễn ra vào buổi tối, địa hình đảo Mammon có chút giống với chiếc gậy như ý(1) cổ xưa của Trung Quốc, chân núi Mammon có hình dạng như đầu linh chi(2), bên dưới là một dải rừng hẹp, thấp thoáng vài ngọn đồi và thoải thoải sườn núi. Chân núi um tùm những lùm cây, những cây thân cao cao thì lại mọc đầy những chiếc lá to bản, và dĩ nhiên không thể không kể đến bầy chó săn nhà giam Mammon thả nuôi nữa. Rất nhiều người đều hy vọng thoát khỏi Mammon, nhưng mà ở đêm Hunter, gần như tất cả phạm nhân tận đáy lòng đều bức thiết chỉ mong được trở về.

Đi được vài bước, Jude run giọng lắp bắp, “Seven... Chi bằng chúng ta tìm một chỗ trốn đi.”

Tom tức khắc bật cười, “Được thôi, thế thì mày cứ trốn ở đây luôn đi.”

Mạc Tử Mộc phân tích, “Bọn chúng chọn buổi tối, không chỉ là vì để khiến chúng ta cảm thấy sợ hãi mà còn để chúng có thể sử dụng tia hồng ngoại(3), mấy loại máy móc có gắn tia hồng ngoại theo dõi gì gì đó. Nếu cậu trốn, cũng chỉ có một đường chết mà thôi.”

Tommy và Tom không khỏi tán thưởng nhìn sang cậu, Jude càng lắp bắp hơn, “Vây... Vây phải làm gì giờ?”

Đầu Tom căng lên định hình kế hoạch, “Cứ chạy theo Tommy ấy. Ông đã tham gia đến sáu cuộc Hunter rồi, quen thuộc địa hình nơi này hơn bất cứ ai.”

Tommy cũng không từ chối, “Từ lúc này trở đi, phải chạy liên tục. Nhớ kỹ đây là chạy trốn, chẳng ai lo được cho ai đâu, nếu ai chạy chậm bị bỏ lại sau thì chỉ có thể tự nhận bản thân xui xẻo mà thôi.”

Nói xong, ông cùng Tom lao đầu chạy về phía trước, Jude vẫn đang run lẩy bẩy, Mạc Tử Mộc bèn dúm cho nó một món đồ.

Jude xem thử thì là con dao trổ kia, nó lào thảo thắc mắc, “Thứ này có thể dùng vào đâu chứ?”

Nói còn chưa xong, Mạc Tử Mộc cũng đã chạy vào đi, Jude cũng buộc phải đuổi theo cậu.

Bốn người không ngừng di chuyển vị trí, xuyên qua trùng trùng điệp điệp rừng cây. Nằm trong khu vực khí hậu hải dương cận nhiệt đới, lá của những bụi cây rụng đọng đầy dưới đất, cuộn với tảo, tích thành một tầng dày, lại thêm cả lượng mưa dồi dào nữa mà trở thành những đầm lầy lầy lội, một khi sa chân thường phải mất rất lâu thời gian mới rút ra được.

Mây đen dồn ứ trên trời, quả nhiên sau nửa đêm trời bắt đầu lất phất mưa nhỏ.

“Shit!” Tom rửa khế, “Mùa đông lúc nào cũng dầm dề mưa, nếu đổi thành mùa xuân thì có phải khá hơn không!”

Bốn người vừa lạnh vừa mệt. Jude nhỏ giọng than, “Tôi... thật sự chịu không nổi nữa, chúng ta nghỉ một lát đi.”

Mạc Tử Mộc lướt đường nhìn sang Tommy, rõ ràng rành, dù Tom có vẻ rất ư lanh lợi, song hiển nhiên Tommy mới là tay lão luyện trong cái chốn tù giam Mammon này.

“Không được!” Tommy lạnh lẽo bảo, “Bọn chúng sẽ đuổi kịp chúng ta rất nhanh.”

“Đây là rừng rậm cơ mà, chẳng phải bọn chúng cũng chỉ có thể dùng chân mà đi thôi sao?” Jude cố cãi, “Bọn chúng đâu thể lái xe chớ!”

Cứ liên tục phải nghe nó lái nhà lái nhái, vốn Tom đã rất bức dọc rồi, tới nước này không chịu nổi nữa đẩy mạnh nó, mắng sa sả, “Mẹ kiếp, muốn nghỉ thì mày nghỉ một mình đi.”

Jude bị cậu ta đẩy giật lùi về sau mấy bước, chân giẫm lên chỗ nào đó thì bị mắc kẹt lại, nó chồm cúi đầu nhìn thấy liền thất thanh thét toáng. Mạc Tử Mộc vội cúi xuống nhìn theo, bắt gặp ngay một cái xác kinh dị ẩn trong bụi cỏ, ngực và bụng rỗng toang hoác vẻ như đã bị moi ra hết, chân của Jude vừa vịn đập trúng khoang bụng mở bành của cái xác, tiếng thét chói tai đầy sợ hãi vang vọng khắp cả khu rừng.

Tom sợ tới mức biến sắc mặt, hốt hoảng kêu lên, “Câm miệng, câm miệng mau!” Cậu ta vừa dứt lời, tiếng súng tức thì rít xé giữa không trung, sắc mặt Tommy đại biến, báo động, “Bọn chúng đuổi tới rồi.”

Mạc Tử Mộc giúp Jude kéo chân nó ra, bốn người không tiếp tục bàn bạc thêm gì nữa, lập tức điên cuồng chạy thẳng phía trước. Tiếng súng sau lưng cứ văng vẳng chớp có chớp không, dường như cách bọn cậu rất xa, lại dường như ở ngay trước mặt.

Mỗi một lần súng rít đều đủ để bốn người đã sức cùng lực kiệt một lần lại một lần bật mạng chạy như điên.

Đang chạy, đột nhiên Mạc Tử Mộc nghe được ai đó “Ồi” một tiếng, cậu ngoái lại, bắt gặp ngay cảnh Jude dường như vô ý trượt vào vũng bùn, ngã nhào trên đất.

“Jude bị ngã!” Mạc Tử Mộc báo với hai người đằng trước.

Tom túm chặt cậu, nhỏ giọng mắng, “Đi mau, cậu không biết Hunter đang ngay phía sau hả?”

“Nếu chúng ta bỏ cậu ta lại, cậu ta nhất định sẽ chết.”

“Cậu có biết con cừu đầu đàn làm thế nào để bảo vệ cả đàn không?” Tom nói, “Bằng cách vứt bỏ con yếu lại, mới có thể bảo vệ tất cả.”

Mạc Tử Mộc lạnh lùng nhìn cậu ta, chỉ nói ngắn gọn, “Tiếc quá, cậu không phải cừu đầu đàn, lời cậu nói không áp dụng được!”

Cậu chạy về phía Jude, Tom tự chửi ‘shit’ một tiếng, vội vàng rời đi cùng Tommy.

Mạc Tử Mộc chạy đến trước mặt Jude, nói vội, “Tôi rút chân ra hộ cậu!”

Jude động dậy thử, rồi khóc sụt sùi, “Chúa ơi, Seven, tôi không cử động được, chân của tôi không động

được tí nào hết, tôi chết chắc rồi!” Nói xong thì gào khóc bù lu bù loa.

Thế là Mạc Tử Mộc giơ tay lên giáng cho cậu ta một cái tát, quát dữ dội, “Im ngay cho tôi!”

Mưa đêm sà hạt lên những chiếc lá, phát ra âm thanh lạt xạt lạt xạt nho nhỏ, nghe như tiếng của rất nhiều bước chân đang chậm rãi tiến lại gần. Jude thấy cậu bỗng nhiên trở nên hung dữ như thế, không khỏi sợ run cả người, đành phải ầm ỨC nước nỡ.

“Đợi ở đây đi!” Mạc Tử Mộc lạnh lùng bảo, rồi cũng không nhiều lời nữa, rút con dao trổ từ trong túi quần của Jude ra.

Jude sợ hãi mà trốn tránh hai mắt, hồi hải van xin, “Đừng... Đừng, đừng bỏ tôi lại mà.”

Mạc Tử Mộc không để ý đến nó nữa mà xoay người chạy biến vào lùm cây.

Jude cứ như một con cừu bị thương đã khuyyu ngã, run rẩy trên mặt đất lạnh tanh. Chỉ chốc lát sau, có tiếng bước chân truyền đến, vọng ra tiếng cười cợt, “Ồ hô xuất hiện một em cừu con này.”

Nó quay đầu lại nhìn thấy một gã con trai tóc nâu, tai đeo khuyên, mặc đồng phục màu đen đang đi về phía nó từ nơi sâu hun hút rừng rậm, trên vai gã vác một thanh súng ngắn.

Gã thoáng quan sát bốn phía xung quanh, thủng thẳng đến gần Jude, cẩn thận đánh giá, khoe môi nhếch lên để lộ hàm răng trắng đều, “Là người đẹp hẳn hoi à nha, bé con đáng thương bị bỏ rơi lại, không cần phải đau lòng thất vọng làm gì, đám ngu xuẩn kia đều trước sau như một thế đấy. Quả là... không tồi đấy nhỉ, thằng cha Adolf mồm rộng cũng thật biết cách chọn món, vậy để anh đây ném thử mùi vị của cưng xem sao.”

“Đừng... Không được!” Jude run rẩy lắc đầu, nước mắt giàn giụa. Gã trai kia để súng sang bên đùi, đưa tay túm tóc Jude, cười quái dị, “Anh đây không thích nghe hai chữ ‘không được’, vậy nên trước tiên phải phạt cưng thôi.”

Gã kéo khóa quần xuống, kế đó nhét cái đó của gã vào miệng Jude, đâm đến chỗ sâu nhất trong cổ họng của nó rồi mới hưng phấn chuyển động ra vào. Hai mắt Jude trắng dã, gần như nghẹt thở.

Gã càng lúc càng ra vào nhanh hơn, miệng thở hổn hển. Ngay lúc gã sắp đạt đến cao trào, thỉnh linh giữa không trung hạ xuống một bóng đen đánh úp về phía gã, gã căn bản không phản ứng kịp, bị xung lực thật lớn kia đánh bay dạt ra đất.

Bóng đen kia nhảy xuống từ một dây cây, nhanh chóng đứng bật dậy, dùng dao kề nơi cổ của gã con trai tóc nâu bị va đến suýt ngất xỉu.

“Thằng bốn mắt...” Gã đàn ông lắc đầu, gầm ghe với cậu, “Mày dám vô lễ với Marcia tao hả?”

Gã vừa nói xong, có một thanh niên tóc đen bước ra từ trong rừng rậm bí bùng, hắn cũng mặc đồng phục giống y gã, cười khẩy, “Cái thằng ngu xuẩn chỉ biết thọc ra thọc vô như mày, còn muốn con mồi tôn kính mày hả?”

“Nhặt súng lên mau!” Mạc Tử Mộc quát Jude, thanh súng ngắm kia vẫn nằm im một chỗ như cũ.

Jude hoảng loạn giơ súng lên, tên thanh niên tới sau kia cười nói, “Chớ hoảng, chớ hoảng, tao không phải tới để cứu nó, thấy nó bị xử tao còn rất khoái nữa là đằng khác.”

“Mày sửa cái gì thế hả? Nore?” Marcia cắn răng rít, “Thằng ôn chết tiệt! Geoffrey sẽ không bỏ qua cho mày đâu!”

Nore chỉ đứng đưng cười, “Mày không chịu nghe lời chỉ đạo của Benjamin, tự tiện vồ mồi, có nó thuyết phục Geoffrey, tao cũng chẳng phải bận tâm lo lắng quá. Chờ bọn nó giết mày xong, tao sẽ chém bọn nó từng dao từng dao báo thù cho mày mà, đầu lưỡi với bông cúc nhỏ của thằng nhóc này tao cũng sẽ xẻo gọn rồi chôn chung với mày.”

Tay Jude run bần bật, kêu lên, “Khoan đã, chúng tôi không có ý muốn giết hắn, chỉ cần anh thả chúng tôi đi... Chúng tôi, đồng thời thả hắn.”

Nore hơi nhúu mày, hỏi vặn, “Giờ mày đang đòi đàm phán với tao đó ư?”

Lúc này trời đã tạnh mưa, ánh trăng ló dạng khiến đêm tối trở nên sáng tỏ.

Diện mạo của thanh niên tên Nore kia hiện ra, ngũ quan của hắn thoát nhìn rất rõ rệt, tóc đen, có vẻ là người Ý, phong độ của hắn gợi cho người ta tưởng đến hắn là một nhà diễn thuyết chuyên nghiệp hoặc là một chuyên gia đàm phán.

“Đúng... Đúng vậy.”

“Thế thì mày phải bỏ súng xuống trước đã, tao không thích bị kẻ khác chìa súng vào mà kỳ kèo bắt đàm phán đâu.”

“Không được bỏ súng xuống!” Mạc Tử Mộc vội quát.

“Tên đó không phải đang ở trong tay cậu sao? Chúng ta chỉ cần đàm phán với họ xong là có thể trở về mà.” Jude quay đầu nhìn Mạc Tử Mộc, cố thuyết phục cậu.

“Cẩn thận!” Mạc Tử Mộc hét lên, tên Nore ban nãy hăng còn cách rất xa, thoát cái đã nhảy đến trước mặt Jude rồi. Hắn vung tới một cú đâm, thanh súng ngăm trên tay Jude lập tức bị hất bay đi.

Mạc Tử Mộc “A!” một tiếng, lòng đầy kinh hoàng, nhoáng trong một cái nháy mắt, bên cậu cũng xảy ra biến cố, Marcia đột nhiên chuyển động, giáng lên mặt cậu một cái tát nảy lửa, kính của Mạc Tử Mộc văng đi, người cũng bị ngã dúm dụi xuống đất.

Marcia xoay ngoắt người chế ngự cậu, Mạc Tử Mộc nâng đầu húc mạnh về phía cằm gã, húc đến mồm miệng Marcia chảy ròng ròng toàn máu tươi. Hành động đó chọc cho Marcia càng thịnh nộ dữ tợn, nện một cú lên bụng Mạc Tử Mộc rồi dồn dập đánh mạnh mấy đòn nữa, mãi đến lúc Mạc Tử Mộc cuộn mình không còn nhúc nhích, gã mới nổi giận dùng dùi xách Mạc Tử Mộc lên. Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt Mạc Tử Mộc, lúc bấy giờ động tác của Marcia bị đình trệ. Gã sửng sốt vài giây, sau đó bỗng dưng kích động mà cười như điên, “Nore... Mà xem tao vớ được gì này?”

“Không phải là một thằng bốn mắt sao?” Nore chỉ mỉm cười mà nhìn Jude đang run cầm cập không ngừng trên đất.

“Không... Không...” Marica lay đầu quầy quẩy, lảo đảo tầm tã, “Là một người đẹp, một mỹ nhân phương Đông mà mà tuyệt đối không tưởng tượng ra nổi.”

Từ xa Nore hơi liếc thử qua, đoạn nhấc súng đi về phía Marcia và Mạc Tử Mộc. Đến gần, dưới ánh trăng, Mạc Tử Mộc vẫn đang khép hờ đôi mắt. Hắn thoáng nhìn, hơi hơi phân vân, sau cùng tán thưởng, “Quả là cực phẩm.”

“Nó là của tao.” Marcia kéo khóa quần xuống, hổn hển nói, “Những đứa khác cho mà hết. Ồn Chúa, thật may là không đi cùng với cái thằng Kuusou biến thái kia, nếu không người đẹp này cũng sẽ bị hắn mổ bụng như mổ ếch, thế thì tiếc bỏ mẹ.”

Nore hơi nhú mày, nhắc nhở, “Mày không định làm phía sau của nó đấy chứ? Mày có biết Geoffrey rất thích mấy con mỗi châu Á không hả, đảo Mammon này chẳng có nhiều đâu.”

Marcia tiếp tục cởi áo, để lộ cơ thể cường tráng, gã cúi đầu xuống, liếm một bên mặt của Mạc Tử Mộc, sốt ruột ré, “Tao đêch quan tâm, mẹ kiếp, không phải chính mày đã nói bọn Trung Quốc có một câu tục ngữ, ba mươi giây *** có thể đáng giá hơn trăm nghìn USD đó sao?” (=====)

Nore bó tay sửa lời gã, “Là một khắc đêm xuân đáng giá nghìn vàng.”

Marica hít sâu một hơi, rin rít, “Vì thứ này, có phải chỉ một triệu USD tao cũng bằng lòng.” Gã cởi áo Mạc Tử Mộc ra quăng sang một bên, toan cởi luôn cả quần cậu.

Đôi mày của Nore nhíu tít lại, mở miệng cảnh báo, “Marica, Geoffrey bảo tao nhắn với mày là...”

Marica dường như rất để ý kẻ có cái tên Geoffrey, theo phản xạ gã hơi nghiêng người qua nghe Nore chuyển lời của kẻ đó, chỉ trong nháy mắt như thế, không trung truyền đến tiếng rít, một thứ gì đó như đầu kim nhọn hoắt đâm vào sau lưng Marcia.

Marica rú lên thê thảm, thân hình Nore vụt lóe, nâng Marica đã bị thương dậy, đỡ hấn rút lui vào trong bụi rậm um tùm.

Marcia không ngớt chửi rủa, “Mẹ kiếp mày làm cái chó gì thế... Mau... Xử lý bọn nó, làm qué có thợ săn nào lại đi trốn con mồi hả.”

Nore vẫn chỉ cười, “Tình thế đã ngoài tầm kiểm soát, để lần sau đến săn tiếp dê. Thợ săn cũng có lúc bị con mồi đuổi mà.”

Mũi giày kia đâm rất sâu vào lưng gã khiến gã căn bản không còn sức để vùng vẫy cho nổi, đành phải để mặc Nore kéo mạnh bỏ chạy.

Bọn chúng vừa đi khỏi, Tommy và Tom mới nhảy ra từ bụi cây gần đó, đỡ Mạc Tử Mộc đang ngã trên đất dậy.

“Cậu không sao chứ!” Tommy giúp Mạc Tử Mộc mặc áo vào, nhìn thấy cây Thánh giá trên áo cậu bèn đùa, “Nơi này là Mammon, là thế giới của Lucifer, mấy thứ thuộc về Chúa chẳng xài được đâu.”

Mạc Tử Mộc đã lấy lại ý thức, cậu nhanh chóng chỉnh trang lại quần áo mình rồi mới tìm kính đeo vào lại, nói ngắn gọn hai tiếng cảm ơn.

Tom quay sang nhìn Jude đang thút tha thút thít, cười đến là lạnh, “Thằng phế vật này nữa, hoặc là ở lại chỗ này làm mồi cho sói, hoặc là nhanh chân đứng lên đi!”

Jude ngó cậu ta, ngọ nguậy vài phát, vẫn không đứng dậy được.

Tommy nhú mày, bảo, “Giúp nó đi Tom, nơi đây không ở lại lâu được!”

Tom không hề cam tâm tình nguyện mà bước đến, cũng không vươn tay ra mà chỉ đứng một chỗ, Jude ngừng nức nở, cố gắng nắm lấy tay Tom chậm rãi đứng lên.

Tommy nói, “Không biết những tên đó có tới nữa không, chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này.”

Tom bất mãn phải dìu Jude, trong khi Jude tập tễnh gần như là bị cậu ta tha đi, Mạc Tử Mộc và Tommy đi ở đằng trước. May là lúc này đã vượt qua được nguy hiểm, thật không ngờ bọn cậu lại có thể bình an mà trở về Mammon.

Bốn người đứng trên đỉnh núi, dưới ánh bình minh nhìn về phía biển Caribbean xanh thẳm. Hồi lâu sau, Tom mới mở miệng, “Mẹ nó chứ, may mắn quá đi mà.”

Tommy đáp lời, “Ừ, vì chúng ta đều sống sót.”

Lần này Tom chỉ chặc miệng, phá lệ không phản bác gì.

Đúng vậy, nếu nghiêm túc mà nhìn lại, giả sử Mạc Tử Mộc bỏ lại Jude giống Tom và Tommy, Marcia sẽ không vì nó mà bị khống chế.

Và giả sử Tom và Tommy không vòng trở lại, vậy bọn cậu lại càng không có cơ hội phản kích thợ săn.

Kết cục cuối cùng có lẽ cả bốn người đều sẽ bị đám thợ săn giết chết.

Bất luận có thể nào đi nữa, đây là một trận trốn giết kinh hồn nhưng vô cùng may mắn.

Bọn cậu đụng phải tên Marcia háo sắc, cùng với Nore dường như không quá ham giết chóc, ngay đến cảnh ngục khi mở cửa cho bọn cậu cũng phải có chút giật mình.

Tối hôm qua cảnh ngục nhìn bọn cậu không khác gì nhìn xác chết, buổi sáng gặp lại bọn cậu lại cứ như đang nhìn loài động vật cấp thấp đã bị tuyên bố tuyệt chủng, gã đó nỗ lực duy trì thái độ ngạo nghễ nhìn từ trên cao xuống với bọn cậu, nhưng không thể không dao động trước năng lực sinh tồn dũng mãnh của động vật.

Bốn người trở lại nhà giam, có thể cảm nhận được không khí phấn kích bột phát trong ấy, thật khó tin bọn cậu lại nhận được rằm rộ tiếng vỗ tay.

Đôi khi, giữa kẻ yếu và kẻ mạnh, có thể thôn tính tiêu diệt kẻ yếu tan tã là thắng lợi của kẻ mạnh, nhưng có thể thoát chết khỏi nanh vuốt của kẻ mạnh, cho dù chẳng khác gì chó chết chủ phải rông lang thang nhưng cũng đã được xem như là thắng lợi của kẻ yếu.

Thắng lợi lần này, có người coi như là sự khích lệ lớn lao, cũng có người coi đó là nỗi sỉ nhục cực độ.

Tea Bag tóc đỏ tắc tắc lưỡi, “Ờ ờ, bạn bị đến độ không phát hiện hóa ra khu C có một bé em xinh đẹp.”

“Đại ca có hứng thú?” Tên phía sau gã cười hỏi.

Tea Bag không đáp, chỉ liếm môi.

Tommy và Mạc Tử Mộc nhanh chân trở về phòng giam bọn cậu, sắc mặt của Tom hồng hào mà hất hất tay tỏ ý Jude cứ lú lú đi đứng không tiện lui sang một bên đi.

Sau khi kỳ Hunter mùa đông chấm dứt, năm mới rất nhanh đã kéo đến.

Đêm trước Lễ Tạ ơn, Mạc Tử Mộc nhờ cung cấp mấy tập phim AV cho nhóm đại ca khu A nên được phép dùng di động một lát.

Cậu gọi đến số của người trợ dưỡng ở Áo, điện thoại đầu kia chưa nói gì đã nức nở, “Seven đáng thương của bà...”

“Grace thân yêu, bà đừng khóc, sẽ không tốt cho mắt bà đâu.” Mạc Tử Mộc bật cười, cậu cố lui vào nơi kín đáo nhất của thư viện, ngồi trên một bệ cửa sổ. Thư viện được xây cạnh vách núi nên chẳng sợ có kẻ nào dám chạy trốn từ đây, dấu vẩy ở hướng này có thể quan sát được gần hết bờ biển của khu vực cảnh giới, bao gồm cả cảng.

Mạc Tử Mộc che ống nghe đi, để tránh tiếng rên rỉ ừ á từ máy tính lọt vào tai người đang nghe máy.

“Bà có chuyển quyền trợ dưỡng của cháu cho người khác không ạ?”

“Hử, không! Cháu là cục cưng của bà, sao bà có thể giao cháu cho người khác chứ.”

Mạc Tử Mộc thoáng mỉm cười, giây phút này vẻ mặt của cậu thoát nhìn dịu dàng hơn bình thường rất nhiều, cậu thấp giọng nói, “Cháu cảm ơn bà.”

Tán gẫu với bà chủ thuê nhà Grace vài câu, rồi cậu đóng di động lại, nặng nề mà thở hắt một hơi. Vừa quay mặt đã đụng ngay Ivan đang đứng trước mình, chớp mũi cậu gần như hoàn toàn có thể cảm nhận được hơi nóng Ivan tỏa ra mang theo mùi thuốc lá dễ ngủ, Mạc Tử Mộc nhảy vội xuống cửa sổ, hỏi han, “Đại ca Ivan, xem xong rồi à?”

Đôi mày của Ivan nhíu lại, “Dạo này xem ngán rồi, có thứ hay ho nào khác để coi không?”

Ngẫm nghĩ một lát, Mạc Tử Mộc thử đề nghị, “Vậy xem phim võ thuật Trung Quốc được không?”

“Hử, kiểu Ngọa Hổ Tàng Long(4) ấy á?”

“Không, có mấy phim truyền thống hơn nữa.”

Thế là bắt đầu từ ngày đó, thời gian một tiếng bật AV biến thành thời gian coi phim chương. Tuy rằng đám tù nhân này không hiểu tiếng Quảng Đông(5) nhưng cũng may đều có thể xem hiểu phụ đề, có điều

Mạc Tử Mộc vẫn không được phép rời khỏi đó, phòng có khi phụ đề tiếng Anh nào đó không hiểu, bọn chúng cần cậu để mà còn giải thích.

Xem xong Thư Kiếm Ân Thù Lục(6) rồi, Ivan biếng nhác bình luận, “Bullshit thật, giang hồ lữ Tung Của mạnh hơn chúng ta.”

Xem xong Anh Hùng Xạ Điêu, Ivan lại phán một câu với với Sticks, “Chả trách đàn bà Tàu đua nhau đi yêu mấy thằng Mỹ hết cả.”

Tuy thái độ Ivan có vẻ rất hài lòng, nhưng đám tù nhân khác của khu A thì cứ nhao nhao đòi mở lại AV.

Ivan ngoảnh đầu hỏi, “Cùng này, nhả nhận hơn theo đuổi thì gọi là gì nhỉ...”

Mạc Tử Mộc khép lại trang sách đang đọc, “Engage in chẳng?” (engage in = thu hút (sự chú ý...); giành được (tình cảm...))

Ivan hơi đảo mắt, thở dài một hơi và cảm khái, “Đúng là từ hay, quả nhiên là dân ăn học có khác. Không giống lũ hỗn tạp bỏ mẹ chúng mày, đã còn đồ lại còn vô học, chỉ biết engage in ***ing you, phải giống như Seven ấy, biết theo đuổi thứ khác!”

Mạc Tử Mộc nghe đến đó, đỡ không nổi mà bị trượt tay, sách liền rơi xuống đất. Song vẫn tỏ ra rất bình thường, cậu nhặt sách lên, tiếp đó lại rất bình thường mở lại trang sách, cúi đầu chịu đựng nốt một tiếng đồng hồ thiếu muối này.

Sau khi Mạc Tử Mộc tắm xong, Jude lân la đến gần. Dường như đã hiểu được Mạc Tử Mộc lạnh nhạt kỳ thực mới là người dễ mềm lòng nhất, nên giờ đây nó dù là sau lưng hay trước mặt đều lơ đãng bám đuôi Mạc Tử Mộc. Ngoại trừ thư viện nó không được phép vào, còn lại gần như Mạc Tử Mộc đi đến đâu nó dính theo đến đó.

“Ah người đẹp bé bỏng ” Bọn cậu còn chưa bước ra khỏi cửa, Tea Bag mang ý cười xấu xa chặn trước cửa phòng tắm.

Vốn Jude từng bị tập kích mấy lần nhưng ít nhiều những lúc đó đều không thuận lợi, hơn nữa khu B khu C dù sao cũng tách biệt rõ ràng, bọn Tea Bag có muốn giở trò cũng đâu dễ.

Còn hôm nay rõ ràng Tea Bag đã có suy tính mà dẫn người đến chặn nó cả rồi, Jude hốt hoảng trốn sau lưng Mạc Tử Mộc.

“Ê bốn mắt, biến ra ngoài đi, hay là muốn ở lại chơi chung hử?” Tea Bag khùng khục cười, theo ý gã hiển nhiên là muốn cả Mạc Tử Mộc cũng cùng tham gia đùa chơi, nhưng thằng lỏi Mạc Tử Mộc này có vẻ rất được đại ca khu A hứng thú, gã cũng không sẵn lòng vì một thằng bốn mắt mà gây thù chuốc oán với đám người khu A.

“Cả hai chúng tôi sẽ cùng tránh khỏi đại ca Tea Bag!” Mạc Tử Mộc bình tĩnh đáp trả lại gã.

Cậu vừa dậm bước được vài bước đã bị Tea Bag chặn lại, gã lạnh lạnh cười, “Bốn mắt, đừng tưởng có Ivan làm chỗ dựa là có thể làm càn quá trớn được. Hẳn chả thích thú gì với hoa cúc, bảo vệ mày đến mức nào còn chưa nói rõ được đâu. Thả mày đi, là tao nể mặt mũi hần. Còn nếu có thực sự trở mặt, tao chơi mày, hần cũng chưa chắc sẽ khó dễ tao đâu.”

Mạc Tử Mộc hạ tầm nhìn, trong khi Tea Bag lạnh lùng đe, “Rốt cuộc là mày đi hay là không đi nào?”

Lời của gã vừa dứt, mấy thằng to con sắc mùi đái khát đứng sau gã tức tốc bao vây bọn cậu, cặp mắt chúng đỏ ngầu, nuốt nước bọt ừng ực, có vẻ bọn chúng đều rất sẵn lòng chia sẻ con mồi với nhau.

Thật lâu sau đó, Mạc Tử Mộc mới ngẩng đầu liếc qua Jude. Tea Bag đã gần như không còn kiên nhẫn mà cam đoan, “Mày yên tâm đi, tụi tao chỉ chơi với người đẹp này một lát, sẽ không thương hại gì đến cái mạng của nó.”

“Chỉ được phép một mình anh làm thôi.” Mạc Tử Mộc hơi im lìm hồi chốc rồi thản nhiên mở miệng.

Jude cực độ sợ hãi, lắp bắp, “Không, tôi không muốn đâu, Seven.”

Mạc Tử Mộc ngẩng đầu nhìn vào mắt Tea Bag, nói tiếp, “Nếu không anh cứ thử đánh cược một phen xem Ivan có trở mặt với anh hay không!”

Cách cặp kính cận, Tea Bag nhìn xoáy vào đôi mắt kia, ánh mắt bắn ra từ cặp kính chưa nói tới lợi hại cũng đã đủ khiến gã bị thẹn quá hóa giận. Ánh mắt ấy không quá buốt lạnh mà lại tựa ánh trăng, có vương theo độ ẩm, thế nhưng nhìn đến vẫn khiến người ta lạnh lẽo đến cùng cực.

Thế là Tea Bag bị ảo não một cách bất chợt, ngay đến gã cũng không nói rõ được nguyên do là gì, cứ như thể nuốt phải thiệt thòi nào đó nhưng lại không cách nào biểu đạt được ra.

“Shit!” Tea Bag để lộ vẻ mặt bất lực, vươn tay tóm lấy Jude kéo đi. Jude sống chết oang oang hét ầm ỹ, Tea Bag đẩy ngã nó rồi nắm một chân kéo tuột vào phòng tắm luôn.

“Tôi chờ cậu ngoài cửa.” Mạc Tử Mộc nhả một tiếng, đoạn nhấc chân bước ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, bên trong truyền ra tiếng ré thảm thiết. Mạc Tử Mộc tựa hồ lưng lên bức tường bên ngoài, mà bên trong cứ liên tục vọng ra toàn những từ ngữ tục tĩu, cùng với cả tiếng cười cợt nhả của lũ người.

Một tiếng đồng hồ sau, Tea Bag đi ra đầy thỏa mãn. Gã bảo với Mạc Tử Mộc, “Sau này nó sẽ do tao bảo lãnh, hiểu chưa?”

Mạc Tử Mộc cúi đầu, lướt qua mặt gã tiến vào phòng tắm.

Chỉ thấy Jude *** sắp trên ghế, khắp người là hỗn hợp trắng đỏ của dịch thể và máu. Mạc Tử Mộc đỡ cậu ta dậy, mở vòi nước, giúp cậu ta rửa sạch mấy thứ ô uế trên người.

“Lần thứ hai.” Jude thần thờ nói.

“Gi?”

“Đây là lần thứ hai cậu để người khác cưỡng hiếp tôi.”

Mạc Tử Mộc lặng yên trong chốc lát, hỏi ngắn gọn, “Cậu muốn tôi xin lỗi cậu ư?”

Jude quay ngoắt qua the thé quát, “Tôi đã tưởng rằng cậu là người sạch sẽ duy nhất trong cái chốn dơ bẩn này, cậu sẽ không bán đứng người khác, sẽ không tùy tiện vứt bỏ người khác, tôi đã tưởng rằng cậu nhất định sẽ cứu tôi đấy!”

“Cậu sai rồi, không ai có thể cứu được cậu cả, ở trong này chỉ có cậu có thể tự cứu lấy bản thân thôi.” Mạc Tử Mộc thản nhiên đáp lại như thế.

Jude ngó cậu suốt một chốc, mới bảo, “Cậu nói đúng.” Cậu ta hất Mạc Tử Mộc đang dìu mình ra, khập khiễng bước ra ngoài.

Mạc Tử Mộc quay đầu, theo cậu ta ra cửa, vừa vặn Ivan đang dẫn bè lũ của hắn đi ngang qua. Trông thấy tình trạng thảm hại của Jude, hắn liền cười phơ phớ, “Tea Bag thật đúng là không dần nén nổi cô đơn nhỉ, thật không biết mặt sau của đàn ông có quái chi hay để mà làm.” Vừa đảo mắt thấy Mạc Tử Mộc đi ra theo, hắn đánh giá từ đầu xuống chân của Mạc Tử Mộc, lại bật cười, “Khá đấy, mày không rước phiền toái cho tao, Tea Bag sẽ không gây phiền toái với mày.”

Hắn nói rồi lại dẫn bọn đàn em vênh váo bỏ đi, Mạc Tử Mộc nhắm mắt, vì ý nghĩ hoang đường trong một khắc vừa nãy của mình mà thở dài. Bản thân mới rồi thế mà lại có một loại thôi thúc, hy vọng Ivan có thể bất ngờ xuất hiện, bản thân mình sẽ không phải làm ra hành vi bán đứng người như vừa rồi.

Nỗi ám ảnh về Donald cứ luôn bao trùm lấy cậu. Mạc Tử Mộc bèn tìm đến Norton, xin gã đừng sắp xếp cho cậu gặp Donald nữa.

“Thế nhưng, Seven à, Donald sẽ vì một buổi tối với cậu mà sẵn sàng vung ra một trăm nghìn USD... Một trăm nghìn đấy, tiền lắm lúc chính là thứ như thế đó, dung tục không chịu được, nhưng cậu vẫn cứ phải cúi đầu trước nó mà thôi.” Norton tràn ngập cảm khái mà nói.

Mạc Tử Mộc hơi hơi trầm ngâm, bèn hỏi, “Không biết, nếu phải lựa chọn giữa nghệ thuật của ông và một

trăm nghìn USD, ông sẽ chọn thứ nào?”

“Cái gì?” Norton ngẩng phắt đầu lên.

Mạc Tử Mộc cởi bỏ áo ngoài của cậu. Vốn dĩ cậu đã rất có khí chất nên dù là động tác cởi y phục thôi cũng trông sao mà ưu nhã. Sau khi Mạc Tử Mộc cởi hết quần áo liền xoay người sang chỗ khác, để lộ hình xăm trên hông, cậu bảo, “Tôi nghĩ theo phác họa của ông, nơi của Chúa cứu thế sống lại hẳn là nằm bên trong rãnh đùi của tôi, vị trí này ước chừng cần đến sự phối hợp của tôi đúng không nào. Nếu tôi nói... tôi đồng ý phối hợp, ông sẽ không vì thứ dung tục không chịu nổi kia mà cúi đầu chứ?”

Ánh mắt Norton dừng trên hình xăm nọ, hít một hơi thật sâu. Gò hông hoàn mỹ của Mạc Tử Mộc kết hợp với hình xăm tinh xảo kia tạo thành một sức hấp dẫn khiến người ta khó có thể gọi tên được.

“Ít nhất... là trước lúc làm xong cả hình xăm, sẽ không đồng ý, được chứ?”

“Thành giao!” Giọng Norton đã trở nên khản đặc, “Những lúc cậu trần trụi thế này giàu sức thuyết phục lắm đấy.”

Mạc Tử Mộc mỉm cười, cúi người nhấc quần áo lên, từng chiếc từng chiếc mặc lại lên người rồi mới gọn lỏn, “Quyết định thế nhé.”

Norton nhìn bóng dáng Mạc Tử Mộc bình thản đi ra, bấy giờ mới thở phào một cái, âm thầm ca ngợi, “Về ngoài xinh đẹp là một loại vận may, nếu thời điểm tốt thì đó là tài sản đồ sộ, thời điểm không tốt thì lại là số kiếp. Seven, cậu nói xem là cậu nắm được tài sản nhiều hơn, hay là số kiếp nhiều hơn đây hả?”

Lúc Mạc Tử Mộc trở lại phòng giam, thấy trên lan can bảo hộ và các cửa phòng giam đều chật ních người. Đã thành lệ, mỗi khi nhà tù xảy ra chuyện gì, các phạm nhân lại thích xúm xùm với nhau như thế.

Đại ca khu C đỏ mặt tía tai đứng trên tầng hai, mặt Tommy ngập ngụa giận dữ trong khi Jude trắng bệch không khác gì xác chết, còn Tom thì chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Mạc Tử Mộc nhảy lên hai ba bậc cầu thang cùng lúc, nhanh chóng chạy tới tầng hai.

Tea Bag thông tay, ngấm ngầm bảo, “Tiết mục biểu diễn của năm mới thôi mà, Mụn Nhọt mày sẽ không đến mức không chịu nể mặt mũi như thế chứ?”

Mụn Nhọt không đáp, nhưng Tommy thì lập tức xen vô, “Mụn Nhọt, nếu anh em khu C mà mày không bảo vệ được, vậy phần khối dài đi cho rồi!”

Ông vừa nói dứt, tiếng huýt gió tới tấp rộ lên, đám tù nhân lại lôi mấy vật cứng ra gõ ầm ầm lên song sắt.

Thằng thấy tình thế không ổn, Mụn Nhọt vội phân trần, “Tea Bag, khu B chúng mày muốn biểu diễn kê gian thì để hàng ngũ khu B chúng mày tự đi mà làm, việc gì người của khu C bọn tao cũng phải ra quân chứ?”

Tea Bag tỏ vẻ rất chi là lấy làm quái lạ, “Tới giờ tiết mục này đều là làm với người đẹp nhất trong nhà tù, tục lệ từ xưa tới giờ của Mammon đã là thế, Ivan, mày nói xem có chuẩn không?”

Ivan hơi nhăn trán, tiếp lời gã, “Ồ đúng đấy, Tea Bag mở đường cho mấy trò hay hóm vậy an ủi cơn đói khát của toàn thể, bỏ công nó tâm sức như thế, Mụn Nhọt mày không nên sây sô ”

Tea Bag được Ivan ủng hộ, có vẻ thêm đắc ý, càng được đà lần tới, “Theo đúng tục lệ, nó đã làm chuyện đó rồi, lại chưa có Partner, hoàn toàn là người thích hợp để lựa chọn, phải không nào?”

Mụn Nhọt căng mắt đến đỏ bừng, Tommy thì sầm mặt, còn mặt Jude thì u ám như tro tàn. Mạc Tử Mộc cau đôi mày lại, thấy Tom núp trong phòng giam ngoắc ngoắc với cậu. Cậu vừa định qua đó, đột nhiên nghe Jude hét âm lên, “Khoan đã!” Đôi mắt bình thường nhìn như nho nhả yếu ớt của nó đột nhiên trở nên đỏ sẫm, cắn răng mà rằng, “Tôi không phải là người đẹp nhất nhà giam đâu.” Nó bất thành linh xoay người, vươn tay gạt kính của Mạc Tử Mộc xuống.

Mạc Tử Mộc bất ngờ không kịp phòng bị, vẻ mặt kinh sợ ngẩn ra, nhưng ngay khi cặp kính to cồng kềnh kia vừa được tháo xuống cũng là lúc dung mạo xinh đẹp thanh thuần của cậu bị trưng ra rõ mồn một, dù khoảng cách có xa đến đâu cũng có thể nhìn ra được đây là một thiếu niên có vẻ ngoài đẹp lắm.

Không mất xanh tóc vàng, khuôn mặt của cậu thanh khiết và quyến rũ một cách lãng mạn còn hơn cả những bức tranh thủy mặc của phương Đông, huyền bí, hấp dẫn đến khó lòng miêu tả nổi.

Mạc Tử Mộc mạnh tay đoạt kính lại, Jude nhìn gằm gằm vào cậu, cắn môi, trong mắt chớp lóe hàm ý khiêu khích, nó nói lớn, “Cậu ta đâm cảnh ngục là vì tên đó bán cậu ta cho kẻ muốn làm chuyện đó với cậu ta, cậu ta cũng không có Partner, tất thấy đều phù hợp quy định chứ hả!”

Tommy tát ngã ngay nó xuống đất, chửi to, “Mẹ kiếp mày mất trí rồi.”

Jude ngã trên đất thét lên dữ dội, “Dựa vào cái gì tôi phải đi biểu diễn bị người ta cưỡng ***, dựa vào cái gì cậu ta chả thèm đếm xỉa đến bất kỳ điều gì hết?”

Mạc Tử Mộc đeo lại đôi kính, tay cậu không vững được mà hơi hơi run rẩy. Cậu không thể nói rõ được trong lòng mình là phần nộ hay là buồn bã, cho bản thân, hay là cho người mình đã từng nhiều lần bảo vệ.

Tommy hung bạo đá cậu ta một quả, Jude đau đến co quắp lại trên đất mà vẫn không chịu ngừng nức nở, “Các người có thể bỏ lại tôi, cũng không dám bỏ lại cậu ta, vì cậu ta có chỗ dựa vững chắc, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì tôi luôn bị người ta ức hiếp?”

Mạc Tử Mộc khép mắt, xoay lưng đi vào phòng giam, Tom ở bên trong nhỏ giọng rửa xả, “Hâm thể không biết! Tôi đã sớm biết thằng chết tiệt đó là con chó hết thuốc chữa mà.”

Nhà giam náo nhiệt bao nhiêu lâu, Tea Bag mới cao giọng nói, “Ồ ồ quả nhiên là cực phẩm!” Đoạn quay sang bảo với Ivan, “Tao nhớ nó từng nói nó không phải là người của mày đúng không!”

Ivan gãi gãi đôi mày rậm, đáp lại câu hỏi của gã, “Đúng là có chuyện đó, tao cũng không có hứng thú với hoa cúc như mày đâu.”

Tea Bag cười khằng khặc quái dị hai tiếng, “Mày đã không phản đối, vậy sẽ là nó.”

Ivan bực bội nạt, “Chẳng lẽ tao lại đi trái khoáy tục lệ của nhà tù chắc?”

Dù cho đối với tên tội phạm như Ivan vốn dĩ cậu chẳng hề ôm hy vọng gì, nhưng vừa nghe hắn nói như thế, Mạc Tử Mộc trong lòng không khỏi chùng xuống, thất thểu tựa vào tường. Tiếng chuông bên ngoài vang lên, báo hiệu thời gian tự do hoạt động đã chấm dứt.

Tommy đen mặt bước vào, Jude cũng lùi vào theo. Tom giơ tay tính choảng nó thì đột nhiên chạm phải từ nó một ánh mắt độc ác, cậu ta không khỏi sửng sốt, cộng thêm bên tai lại có tiếng Mạc Tử Mộc vang lên lạnh lùng, “Không cần phải đánh cậu ta nữa, chỉ có điều tôi sẽ không còn chấp nhận cậu ta là đồng minh của tôi.”

Tom chợt thấy ánh mắt đó của Jude có chút khiến cậu ta hoảng sợ, thế là cậu ta thu tay lại, chỉ dờ dẩn phán gọn lỏn, “Me too!”

Bốn người lập tức rơi vào yên lặng, còn Mạc Tử Mộc thì hầu như cả đêm trần trọc.

Hôm sau, cậu phát hiện toàn bộ đều bất thường, hình như cậu đã trở thành con mồi của tất cả những kẻ có hứng thú với nam giới trong nhà giam.

Bọn chúng dùng ánh mắt tràn ngập đói khát mà chòng chọc ngoáy ngó cậu, cứ như một đám sói đói có thể ngoạm cậu tới chỗ tối bất cứ lúc nào. Thực tế, quả thật là chỉ nội một buổi sáng thôi mà cậu đã mấy lần bị quấy rối ***.

Có một lần, một tên tù nhân bất ngờ mó tay lên đung quần cậu. Nhìn Mạc Tử Mộc chật vật trốn tránh, Tea Bag tặc lưỡi cười cợt, “Pretty, muốn trốn vào lòng anh không?”

Mạc Tử Mộc sầm mặt, không thèm để ý đến gã, quay sang cùng Tom đang đến chắn giúp cậu rời đi, Tea Bag nhìn theo bóng cậu bật lên mấy tiếng cười lạnh.

Tom vừa đi vừa bất mãn, “Mẹ kiếp, mấy ngày này cậu cứ trốn vào phòng giam đi, bị thằng hèn kia đổ tội

sang cho như vậy, chỉ sợ lũ yêu râu xanh đó thằng nào thằng nấy đều muốn lột quần cậu ra thôi...” Cậu ta nhác quay đầu đã thấy Mạc Tử Mộc đi thẳng về phía khu A, không khỏi ngỡ ngàng bật hỏi, “Ê đi đâu đấy?”

“Đi tìm Ivan.” Mạc Tử Mộc vừa đi vừa thản nhiên đáp lại.

Phòng giam của Ivan ánh chừng thoải mái hơn phòng giam bình thường rất nhiều, tuy rằng cấu trúc cũng tương tự nhau nhưng bên trong lại có hẳn một phòng tắm riêng nữa.

Lúc Mạc Tử Mộc đi tới, Ivan đang uống rượu chơi bài với đám Sticks, thấy Mạc Tử Mộc tiến vào, cặp mắt hai mí dài và sâu của hắn liếc lên, con ngươi bàng bạc dừng dừng quét qua Mạc Tử Mộc rồi lại chau mày nhìn xuống bài của hắn, mồm tiện hỏi, “Chuyện gì?”

Mạc Tử Mộc hơi hạ tầm nhìn, đột nhiên như đã hạ quyết tâm, cậu nói, “Tôi có việc muốn nói riêng với anh.”

Ivan chỉ xem bài trong tay, sau đó gấp chúng lại, nạt với lũ tay sai của hắn, “Mịa, bài xấu bỏ bố, lần sau chơi tiếp đi!”

Bọn Sticks mất hứng quăng bài trong tay lên bàn, gườm gườm qua Mạc Tử Mộc rồi lác cắc chen nhau ra cửa.

“Nói được chưa? Chuyện gì?”

Mạc Tử Mộc bước tới cửa, qua lớp song ngó được mấy cặp mắt đang chĩa về đây, bèn quay qua kéo lấy drap giường màu trắng, mắc nó lên cửa.

“Này, này!” Ivan rú lên, “Mày đang làm gì đấy? Mày có hiểu làm thế nghĩa là gì không hả?”(7)

Mạc Tử Mộc quay đầu sang, tháo kính xuống, cậu bảo, “Tôi hiểu mà. Tôi muốn làm Partner của anh.”

1. Gậy như ý là vật đại diện cho quyền lực mà ngày xưa các vị quan lại vua chúa luôn sở hữu. Nó là vật khí rất quan trọng trong phong thủy chuyên dùng để củng cố địa vị và quyền lực, chống lại kẻ tiểu nhân; tăng thêm công danh, uy quyền, sự tôn nghiêm cho người sở hữu; được mạ vàng, kèm thêm những viên ngọc nên cát khí của nó rất lớn, không những hoá giải được hung khí của sao Ngũ Hoàng, Nhị Hắc vốn gây tai họa mà còn đem lại uy quyền và công danh tài lộc. Ý nghĩa “như ý” của nó là sự hài lòng với những gì mình đạt được và cầu mong sự ổn định, vững bền.

2. Nấm linh chi (tiếng Anh: Lingzhi mushroom) có tên khoa học là *Ganoderma Lucidum*, thuộc họ nấm lim (*Ganodermataceae*). Linh chi còn có những tên khác như Tiên thảo, Nấm trường thọ, Vạn niên nhung. ...

nấm và cái đầu nấm được ví von với chân núi Mammon ^3^

Từ ngàn xưa linh chi là một loại dược thảo linh thiêng kỳ bí, được biết dưới các tên Cỏ Ngàn Năm, Cỏ Thần Tiên... được các bậc hoàng đế tín nhiệm, nay rõ ra là một loại nấm quý, được dùng nhiều ở Nhật, Hàn Quốc, Đài Loan... và nhất là ở Trung Quốc.

Nấm linh chi là một dược liệu mà con người từ xa xưa đã biết dùng làm thuốc. Trong Thần Nông Bản Thảo xếp linh chi vào loại siêu thượng phẩm hơn cả nhân sâm; trong Bản Thảo Cương Mục coi Linh chi là loại thuốc quý, có tác dụng bảo can (bảo vệ gan), giải độc, cường tâm, kiện não (bổ óc), tiêu đờm, lợi niệu, ích vị (bổ dạ dày); gần đây các nhà khoa học Trung Quốc và Nhật phát hiện nấm linh chi còn có tác dụng phòng và chống ung thư, chống lão hóa làm tăng tuổi thọ.

3. Tia hồng ngoại là bức xạ điện từ có bước sóng dài hơn ánh sáng khả kiến nhưng ngắn hơn tia bức xạ vi ba. Tên “hồng ngoại” có nghĩa là “ngoài mức đỏ”, màu đỏ là màu sắc có bước sóng dài nhất trong ánh sáng thường. Tia hồng ngoại không thể nhìn thấy được như ánh sáng thường bởi mắt người thông thường.

Tia hồng ngoại có thể được phân chia thành ba vùng theo bước sóng, trong khoảng từ 700 nm tới 0,1 mm.

Mọi vật có nhiệt độ lớn hơn 0oK đều phát ra tia hồng ngoại.

Tia hồng ngoại có tính chất cơ bản sau:

tác dụng nhiệt

có thể gây ra hiện tượng quang điện trong ở chất bán dẫn

có thể tác dụng lên một số kính ảnh đặc biệt.

có thể biến điệu như sóng điện từ cao tần

gây ra hiện tượng quang điện trong ở một số chất bán dẫn

Ứng dụng:

phát nhiệt

truyền thông

đo nhiệt độ >> đây là ứng dụng tia hồng ngoại mà đám Hunter sử dụng trong chap này, việc thu nhận và

đo đặc tia hồng ngoại có thể giúp xác định nhiệt độ của vật từ xa, nếu chúng là nguồn phát ra các tia thu được.

4. Ngọa Hổ Tàng Long (tựa bằng tiếng Anh: Crouching Tiger, Hidden Dragon; tiếng Trung: 臥虎藏龍) là một bộ phim của đạo diễn Lý An thực hiện năm 2000, dựa theo nguyên tác tiểu thuyết võ hiệp cùng tên của nhà văn Vương Độ Lư. Năm 2002 bộ phim Ngọa Hổ Tàng Long đã trở thành một hiện tượng trong làng điện ảnh thế giới với 4 giải Oscar và số doanh thu khổng lồ 130 triệu USD. Phim đã được đề cử 10 giải Oscar và đã đoạt được 4 giải.

Nội dung:

Câu chuyện bắt đầu từ thanh bảo kiếm Lục Mệnh đã có hơn 400 năm tung hoành giang hồ, mà chủ nhân gần đây của nó là Lý Mộ Bạch – một cao thủ phái Võ Đang có thể xem là thiên hạ vô địch hiện nay. Dự định rút lui giang hồ, Lý Mộ Bạch đã trao tặng Lục Mệnh kiếm cho Tề lão gia ở kinh thành, tuy nhiên thanh kiếm đã bị một kẻ võ công cao siêu đánh cắp. Có mặt ở hiện trường lúc đó, và đã từng giao đấu với kẻ trộm là nữ hiệp Du Tú Liên – chủ nhân của Thái Dương Tiêu Cự. Tên trộm nhờ đồng bọn trợ giúp, Du Tú Liên đã không thể bắt được hắn. Đối tượng mà Du Tú Liên nghi ngờ nhất là tiểu thư của tuần phủ đại nhân – Ngọc Kiều Long...

5. Tiếng Quảng Đông

đây nhá, Trung Quốc không chỉ có một hệ thống tiếng Trung mà nó còn được phân ra thành các tiếng khác tùy theo vùng miền, ví dụ như tiếng Quan Thoại, tiếng Ngô và cả tiếng Quảng Đông nữa.

Tiếng Quan Thoại (hay biết phổ biến hơn là tiếng Mandarin ý:"Đ) là thứ tiếng phổ biến nhất và sử dụng rộng rãi nhất Trung Quốc lẫn trên thế giới (coi nó là ngôn ngữ chính cũng được), trong khi tiếng Quảng Đông (hay tiếng Cantonese 粵語) là một nhóm ngữ âm chính trong tiếng Trung Quốc được nói chủ yếu ở các vùng Đông Nam của Trung Quốc, Hồng Kông, Ma Cao; nó cũng được dùng bởi một số Hoa kiều sống ở Đông Nam Á và các nơi khác trên thế giới.

lấy một ví dụ sự khác nhau này chẳng hạn cái tên A Minh, sẽ được phân ra thành hai cách đọc, tiếng Quảng Đông đọc là a mính, còn tiếng Quan Thoại là a minh :”Đ (cái này là hồi đi Hồng Kông tớ mới được biết, vì khi sang đó tớ nói tiếng Quan Thoại, và hầu như người bên đó rất khó để nghe được tớ nói gì:)) nhất là khi tớ lại phát âm hơi bị... kém =))))

vùng nói tiếng Quảng Đông chính là vùng có màu đỏ ấy:

tiện nhấn luôn bạn nào muốn học tiếng Trung thì chọn học tiếng Quan Thoại (Mandarin, hay các trường hay gọi là tiếng phổ thông ấy) và học giản thể trước, nếu bắt đầu từ học phồn thể thì sẽ rất khó khăn và rất dễ nản đó nha ￣￣￣￣￣

6. Thư Kiếm Ân Thù Lục là một tiểu thuyết võ hiệp của nhà văn Kim Dung, được đăng trên Tân văn báo của Hồng Kông từ ngày 08/02/1955 đến ngày 05/09/1956. Đây là tác phẩm đầu tay trong thể loại tiểu thuyết võ hiệp của nhà văn này mở đầu cho một loạt tác phẩm nổi danh sau này.

Cũng giống như các tác phẩm cùng thể loại khác của mình, Kim Dung đặt câu truyện trong bối cảnh lịch sử cụ thể. Ở đây là vương triều Càn Long nhà Thanh. Mâu thuẫn của nó xoay quanh cuộc đấu tranh giữa hai lực lượng: triều đình Mãn Thanh với lực lượng phản Thanh Hồng Hoa hội và bộ tộc người Hồi chống xâm lược. Truyện ca ngợi tình yêu thiết tha trong sáng giữa Trần Gia Lạc con nuôi của Tổng đà chủ Hồng Hoa hội (sau này kế tục địa vị của cha nuôi làm Tổng đà chủ) và Hương Hương công chúa, lòng quả cảm hào hiệp của những anh hùng Hồng Hoa hội và người Hồi yêu nước.

đánh nhau ầm ầm trong phạm vi rộng rãi mang tính chất rối rắm phức tạp >> hèn chi anh Ivan thốt ra cái câu đấy:))))

vì phiên bản của phim này rất nhiều nên thôi cho tớ ngừng vụ này đi ^3^ nhưng có lẽ phiên bản mà anh Ivan xem là bản phim của năm 2002:”D

7. Mắc drap giường màu trắng lên cửa phòng giam

Nếu ai xem Vượt Ngục thì chắc là biết rồi, còn nếu ai chưa biết thì hành động đó coi như là một lệ bất thành văn, mỗi khi bạn tù muốn xxx với nhau thì sẽ mắc drap giường chắn cửa để tỏ ý rằng đang làm chuyện ấy ^3^ đó là lý do mỗi lần Micheal Scofield của Vượt Ngục muốn chui vào đào hầm vượt ngục từ chỗ bệ rửa mặt trong phòng, để tránh bị các tù nhân khác lẫn cảnh ngục soi mói và phát hiện thì toàn bắt anh bạn cùng phòng là Sucre lấy drap giường lên che cửa, và anh Sucre lần nào lần nấy đều ỨC LẮM (vì bị hiểu lầm, mà anh thì có chị người yêu xinh ƠI là xinh rồi) nhưng cũng đành cắn răng mà chịu đựng vì sự nghiệp vượt ngục về với người yêu:))))))

thành ra anh Ivan mới rú lên như hâm thế đó =))))

—

từ chap này sẽ cố gắng tiến độ ít nhất là 1 tuần 2 chap ^____^

Ivan à, cưng đáng yêu quá à >3< (nói xong câu này bị Ivan vật cho nát người =)))) P/s: xin nhấn luôn để sau này các bạn khỏi shock, rằng thì mà là, Nore chính là Lâm Long trong Bóng Tối Ngăn Trở đấy ạ @_@

8. Chương 8

“Tao nhớ là hình như tao đã nói với mày, tao không thích đàn ông, hơn nữa cũng không thiếu đàn bà.” Ivan mỉm cười nói với cậu.

Mac Tử Mộc đi đến trước mặt hắn, ngần ngừ vài giây, thế rồi cậu mở chân ngồi xuống đùi Ivan, thoáng hạ tầm mắt, cậu hỏi, “Sao anh không thử một lần xem?”

Cậu cúi nghiêng tầm đầu, ánh nhìn từ Ivan trước sau vẫn cứ lạnh lùng như một, như cười như không, mà giờ ánh mắt đó đang dừng trên đôi môi mềm mại hơi hé mở của Mạc Tử Mộc. Hắn nhìn hai cánh môi kia từ từ hướng lại gần hắn, tốc độ thực sự rất chậm, chậm tới cực điểm — nhưng Ivan vẫn nhẫn nại đón chờ.

Đến khi bờ môi Mạc Tử Mộc cách môi Ivan một khoảng rất gần thì ngừng lại thoáng chốc, dường như là đang cố gắng vượt qua điều gì đó, thế rồi cậu mới chậm rãi hôn lên môi Ivan.

Môi của Mạc Tử Mộc thật mềm mại, dẫn theo cả sự thanh lạnh của lứa tuổi niên thiếu, cảm nhận ấy lần đầu tiên hôn cậu Ivan đã thấy được. Còn lúc này, ngoại trừ cảm giác đó, hắn còn có thể nhận thấy từ nó là cơn run rẩy se se, là nhiệt độ nóng hôi hổi, như thể bản thân nó chính là một con thú nhỏ xiu ầm ập, thôi thúc kẻ khác phải hung hãn bắt giữ, dùng sức chà đạp.

Nụ hôn của Mạc Tử Mộc vốn dĩ chỉ qua loa, nhưng tiếng rên rỉ bật ra từ miệng cậu thì không hề bé.

Ivan cứ để mặc cậu hôn hắn trong chốc lát, thế rồi bất thành linh nhắc tay nắm gáy Mạc Tử Mộc, thô bạo nhấn lấy đôi môi, đầu lưỡi len vào, chẳng hề khác cơn gió quét qua thảm lá rụng, mãnh liệt quả quyết mà công chiếm lãnh địa cho mình, vẫn vít với đầu lưỡi của Mạc Tử Mộc mãi không ngơi.

Bị siết trong cánh tay của Ivan, Mạc Tử Mộc gần như không có khoảng trống để lui bước, Ivan có thể nhìn thấy rõ rèm mi rũ xuống của Mạc Tử Mộc bởi giật mình hãi sợ mà chớp lên. Qua một hồi lâu, khi Mạc Tử Mộc đã sắp ngạt thở, Ivan mới luyến tiếc buông cậu ra dù hắn hằng còn dùng dằng ham muốn lắm.

Mạc Tử Mộc nhìn Ivan, thở gấp liên hồi.

Ivan thì lại ngẩng nhìn hết sức hả hê trước vẻ hoang mang lẫn bối rối toát ra từ trong đáy mắt cậu.

Mạc Tử Mộc thở phập phồng, run giọng nói, “Nếu đại ca Ivan thực sự không có hứng thú với nam giới, thế thì thôi vậy.” Nói dứt câu cậu liền vội đứng lên, không ngờ Ivan chỉ kéo nhẹ, cậu lập tức lại ngã lên đùi Ivan, bàn tay bắt giắc chưa kịp có nơi để bầu vú thì đã đụng phải vùng giữa hai chân của người nọ. Vừa đụng vào, như thể bị bỏng, cậu rụt tay về ngay tức khắc.

“Cứng lắm đúng không!” Ivan đưa lưỡi liếm vào trong tai cậu, “Anh không thích đàn ông, nhưng mà có vẻ — em là ngoại lệ!”

Hắn bế Mạc Tử Mộc lên, thuận đà ấn cậu xuống tấm đệm. Sắc trắng tinh khôi của chăn gối lại vô cùng xứng hợp với mái tóc đen của Mạc Tử Mộc, áo sơ mi cậu đã bị cởi ra quá nửa, khuôn mặt không kiềm được để lộ vẻ sợ hãi ấy khiến Ivan ngay đến chút che giấu cuối cùng cũng quăng tuốt luột đi đâu, hắn thuần thực tự cởi quần áo mình.

Mạc Tử Mộc thoáng đảo mắt qua đôi lát, chớp mũi liên rịn mồ hôi lạnh, cậu ráng chống người dậy, cố gắng giải thích, “Không, không, đại ca Ivan, tôi nghĩ là mình vẫn suy nghĩ chưa đủ thông suốt. Vậy nên... hãy để tôi trở về suy nghĩ kỹ lần nữa đã...”

“Vừa rồi là ai kêu rên lớn tiếng như thế, hả? Đám cục súc kia trăm phần trăm sẽ nghĩ rằng chúng ta đang làm, kết quả giờ mà em đi ra, người ta chẳng phải sẽ hiểu lầm anh là Uncle Norton sao? Là chính em khiến anh không còn lựa chọn nào khác!” Ivan đề lên người cậu, hết như một con gấu nhào lên người con thỏ vậy.

Con thỏ chạy trốn thường rất nhanh, đúng là thế!

Nhưng có con thỏ nào lại vác một con gấu mà chạy nổi đâu, thành thử Mạc Tử Mộc căn bản chỉ có thể bị Ivan đề lấy vô phương nhúc nhích. (so sánh hay nhỉ =)))

“Ivan, tôi cam đoan tôi sẽ không bép xép gì hết, tôi, tôi thề đấy!” Mạc Tử Mộc chùng như ý thức được bản thân rơi vào đường chết rồi, song cậu vẫn cố giấy giụa, mong thoát khỏi tình cảnh này.

“Seven à... Cảm ơn nhé, có điều anh càng muốn em đi ra ngoài nói rằng anh thật là hết xẩy, rằng em thích lắm lắm lắm được lên giường với anh hơn đấy!” Ivan dùng ánh mắt đầy áp tham lam mà ngắm nghía Mạc Tử Mộc, dùng tiếng hít hà rất nhỏ đậm đặc lửa dục mà nói.

Ivan liềm lên gáy cậu, cởi áo của cậu ra, căn bản không đếm xỉa đến Mạc Tử Mộc đang vùng vẫy cự tuyệt. Hắn dời đường hôn xuống tấm lưng trơn láng, rồi từ từ hạ xuống thấp hơn, hôn lên eo cậu, tiếp đó bàn tay mới bắt đầu kéo thắt lưng quần cậu xuống.

Giờ phút này Mạc Tử Mộc luống cuống lắm rồi, cậu gọi, “Ivan, Ivan anh bình tĩnh chút đi, anh không phải Gay, anh quên rồi ư, anh thích phụ nữ ngực bự cơ mà, anh hãy nghĩ đến đường cong của các cô chút đi...”

Nhưng mà đến cái quần của cậu cũng đã bị Ivan kéo tuột, đường mật hắn bắt gặp hình xăm kia, miệng lầm bầm khe khẽ, “Lạy Chúa...”

Hắn đè chặt thân mình Mạc Tử Mộc lại, móc lọ dầu bôi trơn dưới gối ra, ngón trỏ quét dầu vào nơi sâu nhất trong động sau của cậu.

Cảm giác mát lạnh khó thoát thành lời vẽ chùng đã giúp Mạc Tử Mộc lập tức trở lại tỉnh táo, cậu thôi không còn giấy giụa vô ích.

Khoảnh khắc trong thư viện, khi vàng sáng kia bùng rạng trên mái đầu Mạc Tử Mộc, Ivan đã nghĩ đến ngày hôm nay.

Phải rồi, lúc còn nhỏ, mẹ đứng trong giáo đường đã từng nói với hắn, trong lòng mỗi người đều có một vị thiên thần, chỉ cần con tin tưởng, thiên thần vẫn sẽ luôn bên con, mãi đến tận khi con không còn tin vào điều đó nữa.

Ivan tám tuổi nghe xong những lời này, chỉ phun mỗi một từ: Bullshit!

Thế nhưng ngày đó dường như hắn đã được diện kiến thiên thần ngay trước mắt, tim hắn đập liên hồi, không hề khác một chàng thiếu niên bất gặp mối tình đầu của mình là bao.

Ivan chỉ cho rằng cảm xúc ấy, phải chăng là bởi hắn chưa từng có được một thời niên thiếu thực sự, hắn chẳng thể hồi tưởng lại được xúc cảm gì.

Đối với thiên thần, mỗi người đều có một phương thức đối đãi khác nhau, có người muốn bầu bạn, có người muốn chúc phúc, còn Ivan đối với vị thiên thần làm hắn động tâm, thì phải là áp đảo và chiếm hữu.

Có điều thái độ Mạc Tử Mộc cư xử với hắn, hắn thấu tường tận, đó chính là loại thái độ đầy xem thường và khinh miệt.

Về điểm này Ivan không phải là không có cảm giác thất bại, nhưng may mà Ivan là một kẻ coi trọng kết quả sau chót hơn, đối mặt mọi quá trình hắn luôn có đầy đủ kiên nhẫn và mảnh khén.

Bất luận hiện tại Mạc Tử Mộc rơi vào tình cảnh nào chẳng nữa, cậu rõ ràng đã được hưởng một nền giáo dục vô cùng tốt, cũng rất có tinh thần nghĩa khí, cậu là một người có thói quen chấp nhận và quan tâm cho đồng bọn phe mình.

Ivan cũng không muốn chọc giận loại người cứng đầu ấy, hắn thừa hiểu trong rừng rậm, loài vật nguy hiểm nhất vốn không phải hổ, mà là trâu.

Nếu bạn không thể giết chết triệt để một con trâu, nó sẽ phản công ngược lại săn đuổi bạn. Trong mắt Ivan, cá tính của Mạc Tử Mộc là một con trâu không hơn không kém. Mạc Tử Mộc cực thông minh, nhưng cậu lại mắc phải sai lầm không nên nhất, đó chính là một con mồi thì không nên ôm thái độ khinh thường đối với thợ săn, nhất là khi đó lại là một gã thợ săn giàu kinh nghiệm như Ivan. Ivan tựa như một gã thợ săn thiết kế một cái bẫy hoàn mỹ, chờ Mạc Tử Mộc tự mình bước vào, sau đó hoàn toàn không có cơ hội đào thoát.

Ivan vừa hưởng thụ quá trình chuẩn bị, vừa dỗ dành, “Seven, đừng sợ, lần này sẽ rất hưởng thụ, không giống với hai lần bị cưỡng bức tội nghiệp trong ký ức của em.”

“Lúc này anh có khác gì với cưỡng bức đâu!” Nhận thấy Ivan sớm đã chuẩn bị sẵn cả dầu bôi trơn, Mạc Tử Mộc ngượng quá thành giận, phần nộ quá lớn.

Ivan (bày đặt ==) nghiêm túc bảo, “Dĩ nhiên khác chứ, là em tự nguyện kia mà! Là ai chạy đến phòng anh đặt vấn đề muốn làm tình với anh? Em! Là ai nói muốn làm bạn tình với anh? Chính em! Là ai mặc drap lên song khiến lũ kia tưởng hai ta đang làm tình? Vẫn là em!” Xương mày cao cao của Ivan hơi nhếch lên, cặp mắt hai mí trừng trộ, từ ánh mắt toát ra một loại gian ác khó có thể miêu tả, “Anh yêu cái điệu bộ dụ dỗ anh của em, bé cưng à, em thành công rồi đấy.”

Mạc Tử Mộc nhắm nghiền mắt lại, cậu linh ngộ bản thân đã rơi vào cái bẫy của Ivan rồi.

Hắn hôn lên hình xăm trên ngực Mạc Tử Mộc, liếm láp vòng quanh, giai đoạn chuẩn bị đã được làm tốt, nhưng hắn hiểu bản thân phải chịu khó chờ, do đó cũng không nóng lòng giành lấy thỏa mãn.

Tay hắn đặt đến đầu ngực của Mạc Tử Mộc, cậu liền giữ lại đôi bàn tay vo ve đó, gắt gỏng, “Muốn làm thì làm mau.”

Ivan bật ra ý cười nhẹ nhàng, “Anh đang làm đoạn quan trọng nhất mà, phải để cả em được thỏa mãn nữa.”

Hiển nhiên Ivan cực kỳ thành thạo chuyện ân ái. So sánh với phương thức dụ dỗ của Norton, Ivan là loại cao ngạo của kẻ đứng trên đầu người khác, nắm giữ mọi thứ trong tay, dẫn đường cho Mạc Tử Mộc sa vào ***, đồng thời không chế được tiết tấu âu yếm của hai người.

Không mau không chậm, dần dần lầm lạc phương hướng.

Sau khi Mạc Tử Mộc cũng tiến vào trạng thái, Ivan mới cẩn thận đẩy vào, song chưa vào sâu hắn mà lại cẩn trọng rút nhẹ ra, duy trì nhịp điệu nhất định.

Tay kia của hắn nắm lấy ngực của Mạc Tử Mộc, song song đó bảo trì tốc độ hiện tại, từ đầu tới cuối hắn đều chăm chú quan sát mức độ Mạc Tử Mộc lâm vào đam mê.

Đôi môi của Mạc Tử Mộc vẫn một mực bặm chặt biểu hiện sự kháng cự từ đáy lòng, chỉ tiếc cậu không cách nào trốn tránh được phản ứng sinh lý tự nhiên. Thời khắc Ivan dần dần xâm nhập, chạm đến điểm nhạy cảm, cậu nhịn không được khẽ bật lên tiếng a bé xú, nhưng ngay sau đó cậu lại vùi đầu vào chiếc gối, hai tay túm chặt lấy chăn, gồng sức kiềm chế chính mình đừng để lạc lối quá xa trong quá trình bị xâm phạm.

Ivan cũng không bắt buộc cậu thôi cái điệu bộ tự vệ này, hắn đơn giản chọn cách tiến công mạnh mẽ hơn.

Căn phòng chỉ còn quanh quẩn tiếng giường sắt lay động, tiếng thở gấp của Ivan, cùng tiếng rên rỉ gián đoạn cố kiềm nén của Mạc Tử Mộc.

Sau khi giải phóng, cả người Mạc Tử Mộc có vẻ không còn căng cứng như thế nữa, sắc mặt đỏ hồng, vàng trán trơn nhẵn lấm tấm mồ hôi. Ivan giữ chặt ngón tay thon thả của cậu, đặt nó lên vật cường tráng của hắn, cùng nhau nắn xoa, hắn ghé vào tai cậu thấp giọng thì thầm, “Chơi vậy cảm, em hẳn là có một đôi tay rất linh hoạt nhỉ.”

Nãy giờ vẫn nhắm chặt mắt, giờ phút này cậu bất thành linh mở bừng mắt ra, tức giận mắng, “Không được nhắc đến võ cảm.”

“Ok, ok,...” Ivan hôn phớt cậu, tốc độ trong tay cũng đồng thời tăng bức thiết hơn, đôi tay có thể nói là hoàn mỹ của Mạc Tử Mộc bị đè giữ, bị ép buộc làm cái hành động này. Hơi thở nhục dục nồng nặc, tựa như đóa hồng hoa nở đến tưng bừng, đến khi héo úa đi phủ ngợp mặt đất, bởi mực rửa mà đượm nhuần men say ngất ngây của rượu mạnh.(1)

Ivan bước từ phòng tắm ra, thấy Mạc Tử Mộc ngồi im lìm trên giường lặng nhìn lọ dầu bôi trơn cao cấp trong tay, thế là hắn bật cười, “Thích không? Nếu không lần sau anh đổi loại khác.”

Mạc Tử Mộc không trả lời, đứng lên, đi vào phòng tắm. Cậu vừa vào, Ivan cũng tót vào theo, đâm ra Mạc Tử Mộc phải bực bội hỏi, “Không phải anh làm xong rồi à?”

Ivan nhướn nhướn hàng lông mày rậm rạp, “Seven, làm Partner của em, cởi quần áo cho em là nghĩa vụ của anh.” Mồm thì nói, hai tay thoăn thoắt dịu dàng nhưng cũng đủ khiến Mạc Tử Mộc hoàn toàn không có đường cự tuyệt, cởi quần áo của cậu ra, thưởng thức dấu tích trên người cậu.

Mạc Tử Mộc đưa lưng về phía hắn thở phào một hơi, cậu lợi dụng chó để đuổi hổ, lợi dụng sói để đuổi chó, lợi dụng gấu để đuổi sói, rồi thì sao nào, cậu vẫn là con mồi như cũ mà thôi.

Ivan kéo quần cậu xuống, hai người trần trụi tắm cùng nhau. Cánh tay Ivan nửa ôm lấy eo cậu, cơ thể chạm nhau rất sát, Mạc Tử Mộc không dám động đậy lấy một giây, sợ vừa động thôi sẽ khiêu khích lửa dục của Ivan mất. Thế mà suy nghĩ của cậu lại thành ra thừa thãi rồi.

Thứ cứng đanh phía sau báo cho cậu biết, dù cậu có không nhúc nhích chút nào đi chăng nữa cũng vô pháp ngăn cản được lửa dục của con gấu này.

Ivan kéo cậu quay mặt lại, ấn cậu lên tường hôn, hai tay chạy trên người Mạc Tử Mộc.

Mạc Tử Mộc vùng vẫy vài lần mới thoát khỏi đôi môi của hắn, cậu vội bảo, “Này, tôi không muốn làm!”

“Nhưng mà anh muốn, vô cùng muốn...” Bên môi Ivan vẫn mang ý cười thắng có thắng không như cũ, bên dưới mi mắt hơi rử là con ngươi màu xám bạc, y chang loài sói dữ, tràn trề khốc liệt và tự tin, cứ như đang cảnh báo chỉ cần là con mồi ta tia trúng thì nó chưa bao giờ có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta.

“Chúng ta là Partner đúng chứ?”

“Em nói thế!”

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, “Partner có phải nên bàn bạc nếu cả hai đều muốn thì mới làm hay không?”

Ivan nhìn cậu, chừng như đang suy xét để hiểu rõ ngóc ngách trong lời cậu.

Mạc Tử Mộc nhú mày, nói tiếp, “Tôi thực sự chịu không nổi, tôi khác anh, anh hiểu mà.”

Ivan cười nhẹ, nói, “Đúng thế thật, anh quên mất em thực sự rất ốm yếu nhỉ...” Giọng điệu hắn nói câu này đầy lưỡi biếng pha vẻ dí dỏm, thật chẳng rõ là đang châm chọc hay là cưng chiều nữa đây.

Tóm lại là cuối cùng hắn cũng chịu buông Mạc Tử Mộc. Cậu thở nhẹ ra, cứ như tạm thời mọi thứ vẫn vương mắc lẫn quần thể này, cậu vẫn không đủ sức thoát khỏi Ivan. Mạc Tử Mộc nhanh chóng mặc quần áo trở lại.

Ivan thông thả kéo quần, dáng vóc vạm vỡ, có thể nhìn ra được hắn đã trải qua huấn luyện rất gian khổ, những thớ bắp thịt phô trần ra cứ ẩn ẩn hiện hiện trước mắt Mạc Tử Mộc.

“Anh biết võ?”

Ivan mỉm cười, “Em muốn học?”

“Được không?”

Ivan ôm cậu, cúi đầu nhìn hàng mi đen nhánh của cậu, thì thầm, “Một buổi học đổi một lần trên giường.”

Mạc Tử Mộc hơi sụp mí mắt xuống, “Chúng ta không phải là Partner sao?”

Ivan cười văng lên bảo, “Seven, em định ăn gian à? Nếu em thật muốn làm Partner của anh, anh sẽ cho em chuyển sang khu A ở chung với anh, thế nào?”

“Đồng ý!” Mạc Tử Mộc nói nhanh, “Như anh đã nói, một buổi học đổi một lần trên giường, dạy lần này cho tôi đi.”

Lúc này đến Ivan cũng sửng sốt, ngay khi Mạc Tử Mộc nói đồng ý, chỉ thế thôi mà hắn lại ử ử cảm giác khắp khởi, có điều nửa câu sau đã đập tan ảo tưởng khiến hắn nhận ra Seven chỉ đơn giản là đang trao đổi thôi. Seven luôn là một con mồi như vậy, xung quanh cậu ăm ắp những ý đồ thềm thường từ biết bao kẻ, cậu không đủ sức để mà làm bộ trình tiết liệt phu cũng không muốn hy sinh lãng nhách, trong hoàn cảnh này cậu theo đuổi con đường tổn thương ít nhất, thu hoạch lớn nhất, đi bước nào chắc bước ấy.

Hắn trong lòng thì nghĩ thế, nhưng ngoài miệng lại thản nhiên nói, “Biết Tiết quyền đạo(2) của người Tàu bọn em không?”

Mạc Tử Mộc ngẩng đầu, cậu không tưởng được Ivan lại mở miệng đề cập đến môn võ thuật của đất nước cậu, cậu gật đầu ừ một tiếng.

“Lại đây, tấn công anh!” Ivan vừa dứt lời, Mạc Tử Mộc lập tức vung tay, một bạt tai quất thẳng lên mặt hắn, tốc độ cực nhanh khiến kẻ khác khó lòng tránh khỏi.

Ivan ngửa đầu ra sau, nâng tay đánh lên khớp xương của Mạc Tử Mộc, tay phải tóm lấy xoay một vòng, bắt chéo hai tay cậu ra sau, ấn xuống giường. Ivan cười cười biếng nhác, “Bé, đây là đòn khóa khớp xương trong Tiết quyền đạo, em có thể nhớ nó thành tư thế xxx từ đằng sau cũng được.” ==

Có vẻ như hắn muốn Mạc Tử Mộc nhớ kỹ khoảnh khắc bị khống chế này đã, sau đó mới bỏ tay cậu ra.

Mạc Tử Mộc đứng lên, ánh mắt cậu dừng lại dưới gầm bàn, chỗ đó có một chai Whisky, cậu liền chỉ tay vào nó, “Tôi muốn!”

Ivan nhìn lướt, cười bảo, “Em chưa trưởng thành, không được uống rượu.”

“Theo tuổi của tôi, hình như anh cũng không được đề tôi trên giường thì phải.”

Ivan ánh chừng cũng ý thức được bản thân đuối lý, hắn bèn gãi gãi lông mày, “Em đúng là thằng nhỏ đồng đánh, được rồi, chỉ lần này thôi, cấm để anh phát hiện em say rượu, không là liệu hồn đấy.”

Mạc Tử Mộc không nói gì tiếp, nhanh nhẹn cầm lấy chai Whisky rồi kéo drap giường xuống, tức thì la liệt ánh mắt đám người bên ngoài đều chòng chọc tập trung trên người cậu, đủ từ mặt xuống hạ thân. Ivan tùm tùm cười đứng trước cửa, “Ngày mai gặp lại, Seven.”

Mạc Tử Mộc không thêm đáp, cậu dợm nhấc chân đã bị Ivan kéo về, ngay trước mặt bọn kia hôn cậu tới tằm mặt mũi, “Anh nói là, bé cưng, hẹn ngày mai gặp lại.”

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, đáp trả hắn, “Nghe thấy rồi, Nhất Vạn anh yêu.”

Bốn chữ cuối cậu nói bằng tiếng Trung nhưng Ivan lại bật cười há há, hắn cũng lưu loát nói với cậu bằng tiếng Trung chuẩn mực, “Anh thích em gọi anh như thế, Nhất Vạn? Vậy anh gọi em là Tiểu Thất nghe cũng hay tuyệt vời.”

Sticks mò đến, hỏi Ivan vẫn còn đang nhìn theo bóng Mạc Tử Mộc rời đi, “Vào tay rồi, mùi vị thế nào?”

Ivan hít sâu một hơi, rồi mới thông thả nói, “Không kẻ nào có thể sánh bằng cậu ấy.”

Mạc Tử Mộc trở về phòng giam, thấy Tommy đang mài thìa mới, ông không ngẩng đầu lên mà chỉ kêu rằng, “Mammon là chốn hổ nằm rồng nấp ... Ở nơi đây chỉ có thể nói chuyện bằng thực lực.”

Mạc Tử Mộc ngã lưng vào giường, thật lâu sau mới cất tiếng, “Kỹ năng phóng thìa của ông thật chuẩn, có thể dạy tôi được không?”

Tommy ngẩng đầu lên, khuôn mặt chất phác kia lộ nét cười, tràn đầy vẻ quý mến, ông khen ngợi, “Cậu quả là một thằng bé thông minh.”

Lần này xem ra Tea Bag bị chọc cho nổi xung thật rồi, cơn phẫn nộ của hắn lộ liễu ra mặt thấy rõ, hắn bắn những tia nhìn hung hiểm lên người Mạc Tử Mộc, lạnh lẽo rít lên từng cơn qua nụ cười, “Seven, mày

giỏi đây. Rồi tao sẽ cho mày hiểu rõ ở trong này, một khi Tea Bag tao đã muốn thắng nào thì không có chuyện không chiếm được.”

Mạc Tử Mộc bình tĩnh trả lời, “Tôi tin tưởng năng lực của đại ca Tea Bag.”

Xét ra mà nói, võ Thái cực(3) của cậu e rằng hiếm ai có khả năng sánh ngang, chớ nên thấy đáng đáp cậu yếu đuối mà tưởng lầm.

Mấy ngày sau, Jude xin chuyển sang khu B, chính thức trở thành Partner của Tea Bag. Tom phán với Tommy, “Thằng ranh đó tương lai nhất định là tai họa.”

Mạc Tử Mộc không nói gì, giờ sáng nào cậu cũng lôi Tom ra luyện chiêu khóa khớp xương mới được học. Tom bị cậu vật cho tơi bời hoa lá không biết bao lần, chót cùng cậu chàng hết nhịn nổi, the thé than rống, “Đừng nói cậu ráp tâm hứng thú gì với hoa cúc của tôi đấy chớ ”

Thế nên Mạc Tử Mộc đành chuyển sang luyện với Tommy. Đành rằng một tay Tommy bị tật, nhưng luận tốc độ hay sức mạnh, Tom tuyệt đối phải chào xa ông. Nếu muốn khóa khớp xương của ông, mười lần thì hết chín lần là thất bại, Mạc Tử Mộc cứ thế luyện tập tới lui hơn trăm lần.

Người khu B dùng để trao đổi Jude là một lão béo mập, mặc mỗi chiếc áo may ô xám chật ních ních, căng trên người lão ta, cái bụng tròn quay lộ tơ hơ. Giấy phút lão vừa xuất hiện, ai nấy đều cảm thấy không gian vốn dĩ đã nhỏ hẹp lắm rồi lập tức càng trở nên chật chội kinh khủng.

Tom rên rĩ, ngã vật xuống giường.

Lão ú có một cái tên rất gọn là Jack, nhưng người ta đều thích gọi lão là Khoai Tây hoặc Nục Nịch. Mạc Tử Mộc gọi lão là Jack, thông thường gọi lão thế, lão cũng chưa chắc nhận ra ngay được là đang gọi lão đâu, mà hễ Tom mở miệng gọi ới Nục Nịch ới thì lão lại đáp lời ngay tắp lự mới sợ.

Mạc Tử Mộc vẫn tận lực tránh mặt Ivan hết sức có thể. Ivan vài lần có chuyển lời gọi cậu đến thư viện nhưng cậu đều lảng lảng không đến. Biểu hiện của Ivan phải nói là cực kiên nhẫn, cũng cực có phong độ. Mãi đến ngày nọ, Tom trở về báo với cậu, Ivan đã khôi phục ngày vợ chồng, có rất nhiều người trông thấy một cô nàng xinh đẹp xuất hiện ở khu thăm hỏi.

Thế là vô số lời phỏng đoán lại rộ lên, hay là Ivan bắt đầu chán Mạc Tử Mộc rồi? Dù sao trước đó, Ivan nào có hứng thú gì với nam giới đâu, thành ra có kẻ đã nóng lòng rục rịch, toàn thể cùng đoán chừng ai sẽ là kẻ vượt lên làm người thứ nhất.

Do đó lần thông khí tiếp theo, Mạc Tử Mộc chỉ còn nước đến thư viện. Ivan ngồi trên bàn máy tính, hai cánh tay lực lưỡng khoanh lại, đôi mắt thâm sâu trước sau đều như cười như không, hẩn dường như không để ý bước chân Mạc Tử Mộc nhỏ bao nhiêu, hẩn chỉ quan tâm mỗi một điều rằng Mạc Tử Mộc liệu có đang đến gần hẩn.

Khoảng cách hai người có xa đến đâu, chỉ cần một bên đủ kiên nhẫn thì cuối cùng sẽ gần sát lại nhau, tựa như Ivan và Seven lúc này.

Ivan cúi đầu, hôn Mạc Tử Mộc, nụ hôn của hắn sắc mùi chiếm hữu, mang theo cả ý xâm lược, có điều kỹ xảo lại thành thạo vô cùng, phải nói là rất rất khiêu khích.

Kể cả Mạc Tử Mộc không rõ vì sao Ivan lại muốn kéo cậu đến làm tình trước máy tính, nhưng sự thật rành rành rằng hiện tại cậu chẳng còn đường nào để mà được phép lựa chọn. Quần dài bị tụt đến mắt cá chân, được cái Ivan vẫn không quên bôi trơn cho cậu, Mạc Tử Mộc chẳng hay có nên cảm ơn hắn vì điều này không nữa.

Thư viện chan chứa ánh mặt trời, dĩ nhiên tuyệt diệu hơn nhiều so với phòng giam âm u. Chao liệng những cánh hải âu ngoài khung cửa sổ, nắng vàng rọi qua lớp kính rạn vỡ, chiếu lên vàng trăn đốm mồ hôi của Mạc Tử Mộc, những ngón tay thon dài của cậu bầu lên bàn, thân thể đung đưa theo từng đợt va chạm phía sau, thư việc trống trải vang vọng tiếng thở dốc kích tình, khản nghẹn, kiềm nén, nhưng lại dường như có thể truyền đi rất xa rất xa.

Ngày qua ngày cứ trôi qua như vậy, Mạc Tử Mộc là một cậu học trò sáng dạ, còn nhà tù lại là một quyển bách khoa toàn thư đen đúa. Lắm kẻ vì nể mặt Ivan nên bằng lòng dạy Mạc Tử Mộc dăm ba kỹ năng hết cả lượt.

Mạc Tử Mộc cứ ngời ra là sẽ đi học mở khóa, trộm đồ, làm nhái giấy chứng nhận, ngay đến loại tạp kỹ kỹ thuật miệng(4) cậu cũng tiếp thu rất xuất sắc, Ivan chung quy chỉ dành một biểu cảm vui vẻ và ấn tượng để quan sát quá trình học tập của cậu.

Mạc Tử Mộc tựa hồ đã hoàn toàn chấp nhận cuộc sống này, cậu nhận sự bảo hộ của Ivan, cũng không tiếp tục trốn tránh yêu cầu quan hệ Ivan đề ra.

Ivan đối cậu cũng coi như là tốt. Dịp Valentine sau năm mới, hắn thậm chí còn gọi người lái máy bay mang một hộp chocolate tặng Mạc Tử Mộc, mỗi một viên đều là hình đầu hắn. Lúc tặng cho Mạc Tử Mộc, hắn cười đến vài phần gian tà, “Seven, anh hy vọng hôm nay em cảm thấy vui vẻ.” (cầm nín thiệt cái đoạn này thiệt - ____- anh thiệt là số dzách đại ca à)

Mạc Tử Mộc mỉm cười nhận lấy, hào phóng mời bạn cùng phòng nhấm nháp cái đầu của Partner cậu. Lão ú ăn nhiều nhất, nhóp nha nhóp nhép nhai một nhai, nước dãi màu café phun tung tóe, đầm ra thẳng Tom bị ghê tởm, trong khi Mạc Tử Mộc thì lại chăm chú ngắm nhìn.

Mạc Tử Mộc còn nhờ người đem đồng hoa dại tím tím mọc ngoài sân thể dục vào bên trong sân, không ai hiểu nổi hành động này của cậu, nhưng nếu Ivan ngầm đồng ý thì tất nhiên cũng không có ai dám quấy phá gì. Chỉ có Tea Bag lần nọ kéo quần tề một bãi lên đó, gã uốn lười một cách ngang ngược, “Seven, hy vọng mày mở mắt được với thiên phú tươi hoa của tao.”

Mạc Tử Mộc thực bình tĩnh đáp lại rằng, “Cám ơn.”

Tea Bag sản sở lại gần Mạc Tử Mộc, hít sâu một hơi, nói khẽ, “Mày thơm thật đấy.”

“Chắc tại gần đây tắm hơi ít.” Mạc Tử Mộc tuyệt nhiên không hề sốt ruột cũng chẳng nổi nóng.

“Tea Bag!” Có tiếng Jude gọi từ phía xa xa.

Tea Bag cười khẩy, đoạn thông thả đi về hướng Jude.

Màn biểu diễn cảnh nóng truyền thống kia vẫn do Tea Bag và Jude làm diễn viên, Mạc Tử Mộc không đi xem, nhưng Tom trở về thì cười phở lớ cả tràng, đáng vẻ cứ như là còn chưa được xem thỏa thích.

Trên thực tế vẻ chừng cả lũ đều đã im lặng tiếp nhận Mạc Tử Mộc, chúng cho rằng cậu cũng giẫy giụa giữa cái ngục tù Mammon này giống bọn chúng cả thôi. Hoặc là sống, hoặc là chết.

Hình xăm của Norton vẫn trước sau không ngừng lại, nhưng gã lại đột ngột quy củ đến bất ngờ, biểu hiện hết như một thợ xăm hình chuyên nghiệp. Lúc chạm vào Mạc Tử Mộc, gã thậm chí còn đeo găng tay, cứ như thể trong đầu hoàn toàn không hề có chút tạp niệm xấu xa nào, Mạc Tử Mộc tự hỏi không biết có phải vận may của mình bắt đầu chuyển biến tốt đẹp rồi hay không.

Cậu thực sự mệt mỏi khi phải đối phó với hành vi quấy rối ấy. Cậu quỳ sấp, Norton bắt đầu xăm hình Jesus tái sinh, bởi nằm ở vị trí rãnh đùi nên ông ta không dùng máy xăm hình được, chỉ có thể dùng kim bình thường, từng mũi từng mũi đâm xuống.

Mỗi một mũi kim đều đi liền với cảm giác nhói nhói, hình ảnh dần dần hiện ra, từ xa nhìn lại, màu be kết hợp cùng màu lam phô bày trên gò mông không hề có ý vị thần thánh nào mà trái lại, lại chứa đựng một vẻ kinh diêm ngạt đầy cảm dỗ. Chỉ là quá trình này đau đớn vẫn thuộc phạm vi có thể gắng gượng chịu đựng, Mạc Tử Mộc nghiêng đầu về một hướng, trông lên ô cửa sổ kính màu bên tường, trên đó có hình ảnh Đức Mẹ và những thiên thần hải đồng quây quần xung quanh.

Thế rồi bỗng dưng, cậu mở miệng hỏi nhỏ, “Ông có biết Chúa là ai không?”

Norton trả lời, “Bất kỳ ai cũng không phải là Chúa, nhưng Chúa lại có thể là bất kỳ ai.”

Khóe môi Mạc Tử Mộc khẽ cong lên, cậu cười, “Vậy Chúa liệu có phải là người da đen không?”

Norton lập tức phủ định, “Đương nhiên không phải.”

“Cũng không phải là người da trắng?”

Nhúu mày, Norton nói, “Không phải.”

Mạc Tử Mộc lại hỏi, “Vậy là phụ nữ à?”

Norton, “Không.”

“Đàn ông?”

“Không nốt!”

Mạc Tử Mộc uể oải kết luận, “Xem ra Chúa chính là Michael Jackson của các người rồi!”

Norton rốt cuộc không thể tiếp tục công việc xăm hình Thánh của ông ta nữa, ông ta đứng thẳng dậy, hít sâu một hơi. Mạc Tử Mộc nhả nhận kéo quần trở lại, nhảy xuống bàn, “Vậy gấp lại sau nhé!”

Bất thành linh Norton lớn tiếng gọi giật cậu, Mạc Tử Mộc ngoảnh đầu sang, Norton nói, “Đừng có mà học đòi tác phong côn đồ, nó không hợp với cậu đâu.”

Cậu cười, quay đầu rời đi.

Mạc Tử Mộc thường ngồi trên bệ cửa sổ trong thư viện, dùng kính viễn vọng mình tự chế, vọng ra phương xa.

Nhà tù Mammon hình như cách một tuần sẽ có một con thuyền cập bến, những con thuyền này đều được gia cố bằng vòng rào thô ráp, xa xa nhìn lại thật hết như một chiếc ***g lớn trôi nổi trên biển. Thi thoảng vào những buổi sớm, sẽ có một con thuyền tạp hóa thả neo, trên thuyền chất đống bữa bãi thực phẩm, vật dụng, theo thường lệ sẽ có một tốp phạm nhân cố định vác hàng về.

Mà đám người đó đều là những tù nhân được bọn đàn em của Adolf mớm rộng tin cậy. Bọn chúng chính ra gia cảnh cũng khá giả, đủ tiền dứt lốt cho Adolf, chúng sẽ không phải tham gia trò Hunter, cũng không ở tòa nhà chính mà ở khu D gần khu thăm hỏi.

Mỗi quý đều luôn có mấy chiếc du thuyền xa hoa cập bến vài lần, mà thường thường sau đó là y như rằng sẽ lại khởi động trò Hunter.

Mùa xuân vừa đến, trò Hunter bước vào kỳ cao điểm.

Bầy sói dưới chân núi Mammon bắt đầu tiến vào thời kỳ *** và sinh đẻ, dù là ở trên núi cũng có thể nghe được tiếng sói tru đầy đói khát văng lên từ bên dưới.

Lần nào như thế, đám tù nhân lại vô vàn bất an và sốt ruột. Một đám tiếp một đám tù nhân chết dần chết mòn sẽ khiến chúng hoang mang rằng chúng liệu có thể nào sống sót mà ra khỏi nhà tù hay không.

Thời hạn thi hành án của tù nhân trong nhà tù rất dài, mà những tù nhân ngắn hạn thì dường như chết rất nhanh chóng.

“Quen ai khu D không?” Một hôm, Mạc Tử Mộc hỏi Tom đang làm công trong nhà bếp.

“Quen, quỷ tha ma bắt thật, có tiền tốt hết chỗ chê!” Mắt Tom đỏ sọng, “Giữ được mạng.”

“Có thể bảo họ giúp nhóm mình mang mấy món đồ không?”

“Muốn mang gì vậy? Sao không bảo Ivan mang cho cậu ấy, hắn có thể bảo người lái máy bay chuyển chocolate thủ công từ Thụy Điển đến cho cậu, chả lẽ lại không thể giúp cậu mua thứ khác?” Tom khịt khịt mũi trêu chọc.

Mạc Tử Mộc bình thản đối đáp lại, “Nói quách là cậu không làm được đi cho rồi!”

“Không phải không được, mà là cái lũ này nhát lăm, mấy thứ nguy hiểm chúng nó không dám mang đâu, kẹo cao su thì may ra.”

Mạc Tử Mộc mỉm cười, “Dao khắc(5) loại nhỏ chắc được chứ! Tôi chỉ muốn giết bớt thời gian cho đỡ nhàm chán thôi.”

Tom nhún vai. Chuyện này rất nhanh được thực hiện, nhân viên tiếp tế trên thuyền vốn đều có thông đồng với người trong nhà tù, tất cả hàng hóa của khu A, khu B, khu C đều do bọn họ bí mật tuồn vào, người của khu D cũng không dám ngăn cản con đường kiếm chác này.

Tuy rằng Norton luôn thích phô bày sự công bằng của Chúa cả từ những điểm nhỏ nhất nhất, chẳng hạn con mồi cho Hunter đều luôn được bốc ra theo phương thức rút thăm từ các khu đấy thôi. Có điều trên đời hiển nhiên chẳng có sự công bằng nào là tuyệt đối cả, khu C chính là khu yếu thế nhất trong nhà tù, đồng thời cũng là khu gánh vác vai diễn con mồi nhiều nhất.

Mạc Tử Mộc nói với Norton cậu có đam mê theo đuổi nghệ thuật, mong được cấp cho ít trúc và giấy kraft(6).

Cậu định dùng mấy thứ này làm đèn giấy, cậu nhờ đám bạn tù gần gũi đi gom nhặt hộ những cây nến vứt loạn khắp nhà tù. Vì nhà giam Mammon luôn cắt điện, mấy thứ nọ lại thành ra rất dư dả.

Norton thực khoái cái trò Handcraft này, ông ta nghĩ làm mấy sản phẩm thủ công trong tù cũng là cách tốt để hun đúc tình cảm thêm sâu đậm, thậm chí ông ta còn vẽ tranh lên mấy cái đèn nữa. Nhưng không giống sử dụng máy xăm hình, có thể thấy ông ta không thành thạo cho lắm trong việc điều khiển cọ vẽ.

Đôi khi Mạc Tử Mộc cũng sẽ điêu khắc vài con thú nhỏ nhỏ. Tom nhào vào mép giường Mạc Tử Mộc dòm

cậu đang hết sức chuyên tâm mà điêu khắc, cậu chàng bèn nhún vai bảo, “Giờ tôi tin sái cổ rằng cậu thật là một người học nghệ thuật rồi đấy, vì cậu và mấy thằng cha nghệ sĩ đều thích làm mấy thứ không thực tế như nhau!”

Mạc Tử Mộc cười nhẹ, “Rất nhiều người cho rằng điêu khắc là một loại tạo hình nghệ thuật mà nhà điêu khắc muốn người ta ghi nhớ, nhưng tôi cho rằng điều mà nhà điêu khắc muốn người ta ghi nhớ chính là tư tưởng trong khoảnh khắc của người đó cơ!” Nói xong thì vừa vặn gì vật điêu khắc trong tay đến trước mặt Tom, nó sờ sờ là một con sói ngoác to cái mõm đầy máu, dọa Tom sợ hết hồn.

Tới khi Adolf mồm rộng lại lần nữa tự mình đến đón bọn cậu, Mạc Tử Mộc kêu mỗi người hãy xách theo bảy tám cái đèn giấy.

1. Hơi thở nhục dục nồng nặc, tựa như đóa hồng hoa nở đến từng bừng, đến khi héo úa đi phủ ngợp mặt đất, bởi mực rửa mà đượm nhuần men say ngất ngây của rượu mạnh.

Đoạn “nở đến từng bừng, đến khi héo úa đi” nguyên văn thì Hương xài cụm từ “khai đáo thịnh xử, tẩu đáo đồ mi” – nở đến bừng rộ, đồ mi qua đi.

Đồ mi (*Rubus rosifolius*, đồng nghĩa *Rubus rosaefolius*) là một loài cây bụi nhỏ có gai nhọn thuộc chi Mâm xôi (*Rubus*) của họ Hoa hồng (*Rosaceae*), bản địa của các rừng mưa và rừng thưa cây cao trong khu vực Himalaya, Đông Á và miền đông Úc.

Bởi vì sau khi hoa đồ mi nở sẽ không có loài hoa nào nở nữa, cho nên người ta cho rằng hoa đồ mi nở báo hiệu kết thúc quý hoa mùa xuân. Do đó cụm từ “đồ mi qua đi”, hoặc “đồ mi nở hoa”, ý chỉ tuổi thanh xuân đã qua, hoặc là dấu chấm hết của tình cảm, hoặc là thời khắc bừng sáng nhất, rực rỡ nhất của cuộc đời sắp qua đi.

Vậy nên trong văn cảnh truyện, ý chỉ đóa hoa hồng sau khi cạn sức để nở thì héo rũ, đồng nghĩa với những xúc cảm ái ân đã qua giữa 1st time của Ivan và Tiểu Bầy đã đạt đến giới hạn rực rỡ nhất nay đã đến lúc ngừng lại, thế nhưng hương thơm, dư vị của nó vẫn phủ ngập quanh căn phòng và khiến người nồng say:”D

2. Tịch quyền đạo là một môn võ thuật chú trọng đến hiệu quả và thực tế.Tên tiếng Anh là Jeet Kune Do.

Người sáng lập là Lý Tiểu Long với sự kết hợp các môn võ Trung Hoa (như Vịnh Xuân quyền) và các môn thể thao phương Tây (như quyền anh, thể dục thể hình...) và quan trọng hơn bộ tấn và cách di chuyển của Tịch quyền đạo được lấy từ môn đấu kiếm của phương Tây.

“Tịch” có nghĩa là “cắt đứt”. Ý nghĩa này theo Lý Tiểu Long là vì môn võ khi đánh cắt đứt đường quyền của đối thủ, trước khi đối thủ có thì giờ phản ứng.

3. Thái cực quyền là một môn võ thuật cổ truyền của Trung Quốc với đặc trưng là các động tác trường quyền uyển chuyển, chậm rãi kết hợp với điều hoà hơi thở.

Thái cực quyền nguyên thủy sâu xa là do Trương Tam Phong sáng tạo ra, chủ yếu dùng để luyện nội công và tăng cường sinh lực, nhằm đạt tới cảnh giới trường sinh dưỡng khí.

4. Tạp kỹ kỹ thuật miệng

Tạp kỹ là mấy chương trình biểu diễn ca nhạc, múa, xiếc... Kỹ thuật miệng là 1 loại tạp kỹ, dùng kỹ xảo của miệng để bắt chước các âm thanh khác.

5. Dao khắc

6. Giấy kraft (tức giấy gói hàng loại dày) là loại giấy tái sinh, bề mặt tương đối thô, làm từ bột giấy hóa học của gỗ mềm xử lý bởi các quá trình kraft. Giấy Kraft có tính chất đàn hồi, dẻo dai và tương đối thô, các grammage là bình thường 50-135 g/cm². Giấy thường có màu nâu vàng nhưng có thể được tẩy trắng để dễ cho việc sản xuất đa dạng. Giấy Kraft sử dụng làm túi giấy hàng tạp phẩm, phong bì, bao bì & đóng gói...

—

chúc mừng 1st time của anh nhà và Tiểu Bảy =)) *pháo mừng đoàn*

Chap sau: Hunter tiếp XD

9. Chương 9

Adolf nhìn lướt qua đồ bọn cậu mang theo, đối với mấy cái ***g đèn giấy có tranh vẽ của Boss, hắn tỏ vẻ kiểm chế đến cực điểm, chỉ gầm gừ một câu, “Lũ rác rưởi, xách cái của nợ của chúng mày xéo khỏi đây nhanh lên.”

Mạc Tử Mộc bảo Tommy và Tom mỗi người cầm đèn ***g chạy đi treo theo kiểu hình tam giác, tức là sẽ có hai đường thẳng, sau đó tiến dần về trung tâm, như vậy thì dù đi theo đường nào cũng đều có lối.

Geoffrey tóc vàng nhạt, mặc bộ đồng phục màu đen đang giương ống nhòm hồng ngoại đứng trên đỉnh núi cao nhất đảo Mammon quan sát bên dưới, Benjamin thì đứng trước một thiết bị giống radar, quét đường nhìn trong một phạm vi rộng qua chiếc màn hình ngắm.

Hắn bật cười, “Tao thấy mấy thằng bị đẩy ra từ bên Mammon rồi, bốn đứa, chuẩn bốn... Tình hình lần sau phải đến chơi nhiều hơn mới được, bằng không chờ đến lượt mình thì mấy con mồi này đã sớm bị lũ khác trong học viện giết sạch rồi.” Đoạn, Benjamin ngắt lên, “Chỉ bốn đứa ọ, bọn mày ai muốn chơi nào?”

“Bốn đứa á?” Nore lộ vẻ nhạo, “Geoffrey đi đi, nó không phải về ngay mà.”

Geoffrey buông ống nhòm xuống, diện mạo của hắn cực kỳ xuất sắc, ánh mắt thẳng nhìn chứa đầy rét lạnh khiến cho hắn trở nên cao ngạo vô cùng. Hắn lên tiếng, “Cũng lâu không vận động, vậy tao đi, bốn đứa, mình tao là được.”

Bên cạnh hắn Kuusou cũng đứng dậy, gã vắn vắn cổ, phát ra những tiếng răng rắc vang giòn.

Nore cười phe phé, “Về chừng hôm nay Kuusou cũng muốn giãn xương cốt đây, chi bằng tao cũng đi luôn.”

Geoffrey cười nói, “Kiểu này thì thành sư nhiều cháo ít xừ rồi.”

Nore giơ hai tay vừa hùa vừa bảo, “Tao đứng ngoài xem vui thôi.”

“Này, kỳ lắm!” Đằng kia, Benjamin la lớn.

“Làm sao?”

“Nhiệt năng máy hồng ngoại đột nhiên dò ra xuất hiện rất nhiều điểm nhỏ, tao mất dấu của bốn thằng này rồi.”

“Liệu có phải lại mấy em sói Jenny yêu quý không?”

“Không, không, Jenny hắn là biết lúc này chúng nó nên đợi ở chỗ nào.”

Geoffrey tiến đến nhìn thoáng qua, đôi mày khẽ nhíu lại, “Không lẽ thằng Adolf mồm rộng dám cho phép bọn nó sử dụng trang bị đặc biệt nào?”

Nore cười cười, “Không có chuyện đó đâu, cái biệt thự cạnh biển của thằng cha đó vẫn còn nợ một khoản tổ bố mà.”

Geoffrey nhướn cao đôi lông mày của hắn, “Cứ đi coi thử là biết thôi.” Dứt câu, hắn giắt con dao găm lên túi.

“Lúc cần sẽ liên lạc với mày sau nhớ ” Benjamin nói với theo bóng hắn, Geoffrey cũng không ngoái đầu lại mà chỉ ung dung vẩy vẩy tay.

“Này, chúng ta thực sự cứ đợi ở biển bắt cua thể này á?” Tom nhỏ giọng hỏi Mạc Tử Mộc đang đứng ở rìa mép nước.

Thủy triều dâng, vỗ lên bờ cát đặc biệt mịn màng của biển Caribbean trải dài từ chân núi Mammon đến

tận bờ biển. Mạc Tử Mộc khom người, miệng ngậm một chiếc đèn pin nhỏ, phẩy phẩy tay với cậu ta ý bảo đừng có quấy rầy.

Mà cách đó không xa Tommy đang nhóm lửa trên gò cát, còn Jack thì chẳng khác gì một tòa tháp trên cát cả. Đến giờ đêm Tom mới biết Jack thật sự vô-dụng-một-cách-siêu-phàm.

Người ta thì chạy trốn chết trong rừng bao lâu, lão chỉ có theo phân phó của Mạc Tử Mộc là đến bờ biển thôi mà nãy giờ đã ngồi ở đó thờ phò không ngớt.

“Ông... Ông Tommy này, thực sự phải nhóm lửa hả?” Jack lắp ba lắp bắp đặt câu hỏi.

Tommy mặt mũi không lộ biểu tình gì, chỉ đơn giản ờ một tiếng.

Mạc Tử Mộc xách một con cua biển ném cho Tom, thằng Tom luống cuống tay chân một trận chọc cho Jack cười bật cười há há, ngay đến Tommy nãy giờ bản mặt không chút thay đổi cũng phải nở nụ cười. Ba người cười xong, mới sực nhớ bản thân vẫn đang là con mồi, không khỏi lau lau mồ hôi lạnh túa ra.

Thân cua bám một lớp rêu xanh dày ụ, hơn nữa đã hóa thành một phần cứng cáp của vỏ cua, có thể thấy đời cua trôi qua sao mà sung sướng. Mấy con cua không biết trốn này cứ như bị Mạc Tử Mộc nhắc nguyên cả hang lên mà ném hết con này đến con khác lên bờ, bị Tom xách đi cho Tommy nướng. Gỡ vỏ cua ra, gạch cua vào đông ngậy y chang mỡ, đám Jack ngồi vây quanh bên đồng lửa ăn đến mồm miệng toàn gạch là gạch.

Người có công là Mạc Tử Mộc trái lại vẫn ngồi xồm nơi đó, mắt dõi ra biển cả bao la không biết suy tư điều gì.

Hải lưu của đảo Mammon về đêm quả tình rất mạnh, từng đợt sóng nối tiếp nhau vỗ vập bãi biển, đúng thật chẳng thể có một tay bơi nào giỏi tới mức du hành tận mười mấy hải lý giữa những con sóng lớn như thế để sang được bờ bên kia.

“Lại đây ăn đi!” Tiếng Tommy gọi Mạc Tử Mộc vang lên từ đằng sau.

Mạc Tử Mộc đáp trả một tiếng, bước đến ngồi giữa họ. Jack vô dụng ăn đến là tham, bỏ lại cả đồng vỏ cua bên cạnh, Tom xấu xa bảo cậu ta cuối cùng cũng phát hiện sở trường của Jack là gì rồi.

Căn bản bọn cậu lúc ấy hoàn toàn chẳng thèm để ý đến Geoffrey đang sầm mặt nhìn mấy chiếc đèn ***g giấy kraft treo trên lùm cây thấp. Ở giữa còn có cả bức vẽ Sự Phán Xét Cuối Cùng, Chúa Jesus không mảnh vải che thân đang tuyên cáo tội trạng của nhân loại, từng tội một lần lượt được phán xử.

Ngón tay hần chạm nhẹ lên mấy thứ này, Nore thấy vẻ mặt hần có chút kỳ quái, bèn hỏi, “Đây là...”

“Đèn ***g, đồ của bọn Tàu.” Geoffrey nói nhanh, hẩn thu tay, lạnh lùng thốt, “Hay lắm, đồng thức ăn mà Adoft dọn ra cho chúng ta, có vẻ trong đó ít nhất sẽ có một đĩa người Hoa.”

Sau khi no nê, bốn người dưới sự dẫn dắt của Mạc Tử Mộc chạy tới chỗ chiếc đèn ***g gần nhà giam Mammon nhất, núp trong lùm cây mà ngủ. Tuy rằng ngủ dưới mặt đất chật đầy rong rêu ẩm ướt chẳng lấy làm thoải mái gì, song vào đêm Hunter lại có thể ngắm cảnh đêm, hít thở gió biển mà ngủ trong chốc lát, quả thực là một hành động táo bạo mà đám Tom chưa từng nghĩ tới bao giờ.

Bấy giờ Geoffrey sau khi đã hủy sạch sẽ tất cả những nguồn nhiệt cố định bất động trong rừng, đến khi chạy tới bờ biển lại phát hiện kiệt tác dọa người kia của Jack, Nore khó lòng tin nổi mà phá ra cười.

Ngồi xổm xuống, Geoffrey dùng ngón tay thon dài nhặt một miếng vỏ cua lên, hừm một tiếng, lẩm bẩm, “Ăn cua nướng à.” Đoạn hẩn đứng dậy, cười khê, “Chúng ta không cần phải đi kiểm tra trò xiếc cón con của bọn nó tiếp nữa, để Benjamin vất vả chút là được, chỉ cần nó dùng máy dò tìm nguồn nhiệt di động rồi báo cho chúng ta biết, đến lúc ấy chúng ta hành động tiếp cũng không muộn.”

Nore lại cười hỏi, “Vậy giờ mình làm gì đây?”

Geoffrey thản nhiên nói, “Mày không muốn ăn cua nướng à?”

Tờ mờ sáng, Tommy đứng dậy lay Mạc Tử Mộc và Tom hầy còn đang ngủ, “Seven, chúng ta quay về Mammon thôi. Nếu về muộn, lão Adolf mềm rộng lại khép chúng ta vào tội trốn ngục mà xử đấy.”

Tom rên rĩ, “Froggy không hổ là thằng biến thái mà.”

Mạc Tử Mộc lôi ra mấy vật hình ống do nhiều sợi dây đo đỏ mảnh dài móc thành, Tom tò mò hỏi, “Lại hàng Chinese nữa đấy hả, cái này gọi là gì đây?”

“Ừ, pháo đấy!” Mạc Tử Mộc xâu pháo vào cái giùi, kể đó quay qua nói với Tommy, “Nhờ ông ghim nó lên cái cây nào xa xa một chút!” Nói xong cậu châm kíp nổ, Tommy bắt lấy lập tức ném đi tít xa xa, vô cùng chính xác mà ghim pháo lên một thân cây.

Bốn người nhanh chóng chạy thẳng về phía Mammon, tiếng pháo vừa ầm lên, cả khu rừng giống như bùng nổ, tất cả động vật đều thất kinh mà náo loạn trốn chạy, ngay cả lũ sói được dạy dỗ rất có quy củ của Mammon cũng trở nên sôi máu.

Tiếng động này kinh động đến cả đám Geoffrey, hẩn nghe Benjamin báo cáo qua tai nghe, phiên môi đẹp đẽ kia mím lại một đường thẳng tắp.

“Dễ bọn nó có súng lắm đấy!” Geoffrey nhúm mày nói.

“À há, con mồi mà cũng chơi súng cơ đấy?” Nore cười cợt.

Kuusou đứng phắt lên, Nore lại cười bảo, “Mày định về hay là đi tham gia hội thi chạy đua của bảy sói Mammon hả?”

Geoffrey cũng đứng dậy, thủng thẳng, “Tao không tin chúng nó có súng, chắc cũng chỉ là trò bịp bợm của mấy cái đèn ***g thôi, đằng nào chúng nó cũng phải về Mammon, có nghĩa chúng ta chỉ việc đi về hướng Mammon là được.”

Kuusou buông lời, “Nhiều đường lắm, tùy vận may đi.”

Vừa dứt câu hắn đã nhoáng cái mất hút trong rừng cây, Nore thì theo cùng Geoffrey, “Tao là quan sát viên thôi, tao đi với mày.”

Tốc độ của bọn chúng gần như nhanh hơn gấp mấy lần đám Mạc Tử Mộc, Tommy chạy được nửa đường bỗng nằm sấp xuống đất, sau đó đứng lên thông báo, “Chúng đuổi kịp.”

“Mẹ kiếp thế ” Tom và Mạc Tử Mộc đành phải bật mạng kéo theo Jack béo phì chạy về phía trước.

Jack càng chạy càng chậm, mỗi bước lão chạy, thịt trên người rung lên cứ như sóng dậy bốn bề, Tom lo lắng giục, “Ông có thể chạy nhanh hơn không hả!”

Jack ôm ngực, thở hổn hển, nói không ra hơi.

Mạc Tử Mộc thấp giọng nói, “Ông ấy bị chứng loạn nhịp tim, đừng hối ông ấy!”

“Ông còn bị... bệnh tim thế nữa!” Tom cười khở, “Thiệt là tuyệt quá chừng.”

Tommy chạy chót, liên tục nằm sấp ghé tai nghe động tĩnh, lại báo, “Không được rồi, chúng sắp đuổi kịp, chúng ta có nên trốn đi không?”

Tom la lên, “Sắp về tới nhà giam Mammon rồi!”

“Không được dừng! Chạy tiếp!” Mạc Tử Mộc buông cánh tay Jack ra nói, “Mọi người chạy trước đi, tôi chặn hậu cho.”

Tommy nạt, “Cậu điên rồi gì vậy, chỉ dựa vào khả năng của cậu ư, còn chẳng đủ cho lũ nhãi nhép của học viện Seissa luyện tập nữa ấy.”

Tom cũng chen vào, “Phải đó, Seven cùng chạy đi.”

Mạc Tử Mộc chỉ đáp lại, “Tôi có cách thoát thân mà.”

Đường như qua khoảng thời gian quen biết nhau, Tommy đã sinh ra một loại tín nhiệm đối với Mạc Tử Mộc, vả lại thời gian cũng quá gấp gáp rồi, bọn họ không thể lần chần được nữa, bèn kéo theo Jack vừa nặng vừa mập chạy nhanh về phía Mammon.

Thời khắc bốn người họ sắp chạy đến nhà giam Mammon, Geoffrey và Kuusou đều đồng thời đuối tới, mái tóc ngắn màu vàng nhạt của Geoffrey và thanh kiếm cong đen sì của Kuusou đều thực lôi kéo sự chú ý của người ta.

Mạc Tử Mộc đứng giữa đường giơ tay lên, bất ngờ thay trong tay cậu lại là một khẩu súng lục, cậu hô lớn, “Không được nhúc nhích! Chỉ cần chúng mày đi lên trước một bước thôi tao sẽ nổ súng!” Dẫn cho cậu chỉ mặc bộ đồ tù đơn giản, đáng người mảnh khảnh chẳng hề lực lưỡng, hơn nữa lại đeo đôi kính trông dần dần hết sức, nhưng hình ảnh cậu vững vàng cầm súng đứng nơi đó, cất tiếng nói trong thông thả và bình tĩnh, ấy thế mà giữ chân được Nore cùng Kuusou.

Đường nhìn Geoffrey dừng trên người Mạc Tử Mộc, bất giác trở nên thoang thoáng chấn động, kéo theo cả một tia hoang mang, hẳn vô thức không còn đoái hoài gì đến sự tồn uy hiếp của khẩu súng, thất thần nhấc chân tiến về phía trước. Nore phát hiện, vội vàng giữ tay Geoffrey, “Cẩn thận đấy!”

Bọn chúng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn, Tommy và Tom lồi lõm Jack như cột tháp sắt chạy vào cổng giam Mammon.

Bấy giờ Mạc Tử Mộc cũng lùi về sau từng bước từng bước một. Adolf mồm rộng đứng bên cửa không khỏi kinh ngạc mà ngó tổ hợp lũ tù nhân tàn phế có, ục ịch có, cận thị có, lẫn cả một thằng oắt ba-không (không dũng cảm, không hiểu biết, không sức mạnh) lại một lần nữa an toàn nguyên vẹn trở về.

Lúc Mạc Tử Mộc lùi đến gần gã, Adolf liếc mắt nhìn thanh súng trong tay cậu, không khỏi ớ một tiếng mà rằng, “Trong tay nó chỉ là khúc gỗ thôi.”

Gã vừa nói dứt, Mạc Tử Mộc tức khắc xoay người chạy nhanh vào cổng, Kuusou dùng tốc độ khó lòng tưởng tượng nổi mà bổ tới một đao, đáng tiếc chỉ bổ trúng hàng rào Mammon bằng sắt cổng kèn.

Geoffrey chậm chậm đến gần rào sắt, đối diện Mạc Tử Mộc qua cánh cổng, thật lâu mở miệng, “Mày... Giới lắm, có thể nghĩ ra chiêu dùng đèn ***g Trung Quốc che mắt trót lọt.”

Mạc Tử Mộc thần nhiên đáp trả, “Có thể tỏa ra nhiệt độ thấp ổn định không chỉ có con người mà có thể là đèn ***g, dĩ nhiên là gồm cả động vật nữa!”

Mặt trời sau lưng Geoffrey dần lên cao, khuôn mặt tuần tú với mái tóc vàng nhạt của hắn lộ ý cười, thoát

nhìn qua hần tựa thể một quý tộc điển hình, bất luận trong tình huống nào đều có thể duy trì lễ nghi và phong độ. Hần hơi nhếch mày, nheo mắt đánh giá Mạc Tử Mộc hồi chốc rồi chợt hỏi, “Biết tao là ai không?”

Mạc Tử Mộc cười đáp, “Xin lỗi nhé, đây người hỏi tao như thế, nhưng tao chẳng hứng thú với việc chúng mày là ai... Tao nghĩ mày chỉ đơn giản là loại vì cha mẹ nhiều tiền quá, y y vào nó để tự cho rằng bản thân tài ba mà thôi!”

Đáng ngạc nhiên là, Geoffrey cao ngạo vậy mà lại không tức giận. Hần kề sát hàng rào, chùng giọng cảnh cáo, “Sẽ còn gặp lại nhau, Seven.” Mạc Tử Mộc có phần bất ngờ bởi hần có thể gọi chính xác tên cậu, nhưng rồi cậu nhanh chóng bình thản hồi đáp, “Sẽ còn gặp lại.” Sau đó mới quay đi chạy về phía bạn bè của mình.

Geoffrey nhìn theo bóng cậu, đồng bạn của hần vươn tay, nắm lấy vai hần, tự nhiên vây quanh hần, tỏ rõ địa vị của hần trong tiểu đội.

Nore bước lên đứng cạnh hần. Geoffrey nhìn chòng chọc theo bóng dáng kia, đắm chiêu trong chốc lát, cách lâu sau mới bật cười, “Nhấn lại với Norton là, tao không ngại sau này cho bọn tù nhân mang theo đồ ra ngoài, có thể cuộc Hunter mới thú vị.”

Phòng giam đám Tommy của khu C lại an toàn nguyên vẹn mà trở về, nhà tù cứ như nổ tung lên, tất cả đều cảm thấy sao mà khó tin đến thế.

Địa vị của Tommy và Tom lập tức được nâng cao đáng kể, rất nhiều phạm nhân thích thú nghe Tom ba hoa bốc phét, cứ như thể điều này sẽ giúp cho chúng có thêm dũng khí, sức mạnh, kinh nghiệm và ảo tưởng. Sân thể dục trở thành trung tâm diễn thuyết của Tom, cậu chàng đem chuyện của họ ra mà liến thoắng kể hết lần này tới lần khác, mỗi lần đều thêm thắt chi tiết mới, dù đôi khi nghe ra thật mâu thuẫn với nhau, hơn nữa càng ngày đất diễn của cậu ta lại càng tăng vùn vụt, do đó câu chuyện về sau nghe vào cứ như là màn độc diễn của riêng cậu chàng.

Thời gian này Mạc Tử Mộc luôn đứng cạnh lưới thép gai quan sát nơi hoạt động của khu D bên cạnh, phạm vi hoạt động của nơi đó và nhà tù tuy chỉ cách nhau một lưới thép gai, nhưng xem ra không khí thì thật khác biệt —— có vẻ bên đó cách cổng nhà tù gần hơn bên này nhiều.

Những ngón tay thon dài của Mạc Tử Mộc đan lên lưới sắt, con ngươi bên dưới cặp kính lẳng lẳng đảo nhìn mọi người. Bọn họ tựa hồ đều thận trọng, cảnh giác lẫn nhau, trò chuyện cũng ít, ai nấy đều chum người lại, khoác chiếc áo ngoài màu lam, đội sùm sụp mũ, tựa vào góc nào đó. Chỉ có mỗi một tên nhóc tóc đỏ vẻ thực lạnh lợi, thấy ai cũng hỉ hả cười nói.

“Ngắm nghía cái gì thế?” Tom nhào đầu lên từ sau lưng cậu, vịn lên vai Mạc Tử Mộc rồi tiện lia mắt ra chỗ Mạc Tử Mộc đang nhìn, “Ồ, là thằng Hatch.”

“Hatch?” Mạc Tử Mộc thờ ơ hỏi han, “Nhìn nó không giống người của giới thượng lưu cho lắm.”

“ Dĩ nhiên là không phải rồi, nó là cháu của Adolf. Một thằng ăn cắp chuyên nghiệp, còn uống say cường hiếp một con bé gái, bị phán mười lăm năm tù giam. Cho nên nó ở khu D, như kiểu tai mắt cho gã Adolf ấy.” Tom thuật lại đầy vẻ khinh thường.

Lúc này có một đám phạm nhân khu D đẩy xe rác đến, những túi rác màu đen chất thành đống cao, nước bắn liên tục nhỏ giọt xuống cỏ dại dọc theo lối đi, Hatch chỉ huy cả lũ đẩy rác vào phòng rác riêng của khu D. Về mặt của nó không giống như đang chỉ huy người ta vận chuyển rác, hống hách sai khiến, dẫn không ít người phải quay đầu tức tối nhìn nó.

Tom khinh thường xì một tiếng, chuông vang, Mạc Tử Mộc liền cùng Tom về lại nhà giam.

Cũng vừa lúc đó thì Tea Bag ôm ấp Jude đi ngang qua, Mạc Tử Mộc bèn cúi đầu bước nhanh hơn, muốn tránh qua chúng.

Nhưng Jude đã nhanh chân hơn, đứng chặn trước mặt, ngạo mạn cười nói, “Seven, mày sợ đụng phải tao lắm hả?”

Mạc Tử Mộc khẽ nhú mày, bảo, “Tôi không sợ đụng phải cậu, câu trả lời này cậu hài lòng chưa?”

“Đừng có mà kiêu ngạo như thế, Seven, mày có biết trông mày ngứa mắt lắm không? Bộ dạng của mày suốt ngày ư làm như một hoàng tử thanh cao lắm, căn bản chỉ là một thằng *** luôn bị người ta cười dưới háng gặp lợi quên nghĩa thôi.” Đôi môi mỏng của Jude phun ra từng chữ một rõ ràng.

Mạc Tử Mộc còn chưa kịp đáp trả, Berwick đã réo lên, “Mẹ nó, lèo nhèo cái gì, cút vào mau!”

“Bạn tốt ôn chuyện cũ thôi.” Tea Bag lười biếng nói lại, rồi ôm Jude rời đi.

“Thằng này đúng là con chó điên.” Tom nhỏ giọng mắng.

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, tiếp tục cùng Tom về nhà giam.

Sau một tiếng nghỉ ngơi là giờ cơm trưa, vì bọn cậu trở thành những người rất được đám phạm nhân yêu quý và kính trọng nên cũng đã bắt đầu có ghế riêng trong nhà ăn. Suất cơm của Tom cũng không còn phải lén lén lút lút như trước, hề đến ngày có thịt, trong khay bọn cậu luôn rất dồi dào tự nhiên có thêm hai phần.

Tommy trước sau vẫn cứ một mực im phăng phắc, nhưng Tom vênh váo đắc ý y hệt cậu nhà giàu mới nổi.

Khi cậu ta bưng một khay thịt đi về phía đám Mạc Tử Mộc, tạt ngang qua cạnh Jude, Tom áng chừng chưa quên hận cũ, nhăn nhó móc mĩa, “Cái hạng dựa vào lỗ mũi để ngoi ngóp, coi bộ sống cũng phê phần thật nhỉ?”

Cậu ta vừa dứt lời, cả người đã bị quật xuống bàn, Tea Bag túm lấy đầu cậu ta gầm ghè, “Ranh con, sáng mày vẫn là Jerry, tối tối rồi thì tưởng mình thật sự thành Tom, hả?”

Tom bắn tía lia, “Đại ca Tea Bag, gì cũng từ từ nói với nhau đã, gì cũng từ từ nói với nhau đã.”

Gã ta quay đầu cười lạnh, “Jude, miệng thẳng ranh này thối hoắc, cưng xem nên xử nó thế nào đây?”

Jude cầm nĩa, bảo, “Tôi thấy không phải miệng nó thối, mà là mắt không đủ sáng, để tôi giúp nó sáng mắt ra hộ vậy.”

Tom sợ mới mức luôn miệng nài nỉ, “Jude, bạn hiền ơi...”

Con người màu xanh biếc của Jude xẹt một tia hung ác, “Mày nói sai rồi, tao không phải bạn mày, tao là đứa bán lỗ mông kia mà!”

Nó thô bạo đâm về phía mắt Tom, nhưng nĩa ăn kia không có đâm vào con người màu nâu đáng ghét của Tom giống như nó dự đoán, mà là ‘keng’ một tiếng, đâm lên đĩa.

Mạc Tử Mộc cầm đĩa chắn trước nĩa của Jude, đồ ăn trong đĩa đổ la liệt xuống bàn.

“Jude, là Tom sai, tôi thay cậu ta nhận lỗi với cậu.”

Jude nghe xong, cúi đầu khừ khừ cười mấy tiếng, mặt mũi của nó vốn xinh đẹp, cười lên lại thêm vài phần ngọt ngào. Nó cười nhạo, “Nhận lỗi? Đúng rồi nhỉ, Seven luôn là thế mà, chỉ cần người khác muốn được xin lỗi, cậu ta sẽ mở miệng xin lỗi ngay, lời xin lỗi của mày đáng giá mấy xu hả?”

Tom tuy bị đè bẹp nhưng miệng vẫn nhịn không được mà nhắc, “Jude, mày quên rồi sao, cậu ấy từng cứu mạng mày.”

Jude nắm chặt cái nĩa trong tay, nhìn chằm chằm Seven mà gằn, “Mày từng cứu mạng tao sao?”

Mạc Tử Mộc hạ tầm mắt, hít nhẹ một hơi, thần nhiên đáp, “Có lẽ không tính là vậy.”

Jude rít từng chữ, “Phải nói là mồm tao đã cứu mạng chúng mày thì có!” Nó chỉ thẳng vào Mạc Tử Mộc, “Hôm nay mày cũng biểu diễn như thế cho đại ca Tea Bag đi, tao sẽ tha cho thẳng Tom.”

Tea Bag liếm môi đầy *** tục, ngó chằm chằm Mạc Tử Mộc mà bảo, “Tao nghe nói mấy đứa không thích nói nhiều đều có cuống họng sâu, tao thực sự rất mong chờ đấy.” Hết câu, người của Tea Bag liền tiến lên vây quanh Mạc Tử Mộc.

Mạc Tử Mộc lặng im chốc lát rồi đáp trả, “Đại ca Tea Bag, khớp hàm của tôi khá là chặt, nếu có thứ gì cưỡng ép chen vào, tôi sẽ cắn đứt mất.”

Cậu vừa dứt lời, đã có người biếng nhác lên tiếng, “Về điểm này, tao có thể làm chứng.” (biết chọn thời điểm tỏa sáng thật =))

Ivan cao lớn xuất hiện, hần rất lớn giọng mà rằng, “Trên cơ bản em nó chỉ nguyện ý làm chuyện ấy với tao mà thôi.”

Mạc Tử Mộc khẽ liếc mắt qua hần, Jude cười lạnh, châm biếm cậu, “Coi bộ mày cũng không giỏi giang hơn thằng bán lỗ mông như tao lắm đâu nhì.”

Mạc Tử Mộc còn chưa lên tiếng phản ứng lại lời khiêu khích của Jude, Ivan đã đi tới, ôm vai cậu bảo, “Bé yêu à, tối bàn anh ăn cơm đi.” Tay hần ôm chặt lấy vai Mạc Tử Mộc, tay cậu thì nắm cánh tay Tom. Ivan hơi nghiêng đầu, cười nói, “Thả con mèo này ra đi, không có nó, nhà giam sẽ có rất nhiều đứa biến thành Uncle Norton đấy.”

Tea Bag cười hờ, lạnh lùng hằm hè, “Ivan, chúng ta xưa nay nước giếng không phạm nước sông, mày làm như thế, rất không hợp quy củ thì phải?”

Ivan xoay người sang chỗ khác, “Tea Bag, nước giếng của mày tuy là không phạm đến nước sông của tao, nhưng nếu nó đã thành nước rửa chân của tao, vậy phiền toái mày dần xếp chút nhớ!” Tay hần nháng vung lên, nĩa ăn của Jude lọt vào tay hần, hần chĩa nĩa ăn vào tròng mắt màu xanh biếc của Jude, cười khùng khục, “Chắc mày cũng không hy vọng Partner của mày thiếu mất thứ gì đâu, đúng không?” Nói đoạn, cái nĩa ăn đã cắm lên mông Tom, giữa tiếng kêu gào thảm thiết của Tom, hần nói tiếp, “Việc này bắt đầu từ mông, vậy để nó chấm dứt ở mông đi.” (khổ thân em Tom =)) chắc em đau lắm =))))))

Tea Bag hít sâu một hơi, sắc mặt tuy rằng âm u khó đoán song không lên tiếng nữa, đàn em của gã buông lỏng Tom ra.

Mạc Tử Mộc tiến đến dìu Tom, từ đầu tới cuối vẻ mặt của cậu không mấy thay đổi, ngay cả lúc Ivan đâm Tom, cậu cũng gần như chẳng có phản ứng gì đặc biệt, nhưng ngay khi người của Tea Bag buông Tom ra, cậu tức khắc đỡ Tom dậy rồi nhanh chóng rời đi, trong suốt quá trình không hề có nửa động tác dư thừa nào.

Ivan nhìn theo bóng cậu, tủm tủm cười.

Cơn phong ba không lớn không nhỏ như thế qua đi xong, nhà tù lại khôi phục không khí yên bình ngán ngùi. Tom ăn phải một nĩa này, dường như đã ý thức được bản thân tên Tom không có nghĩa nhất định là mèo, cậu ta trở lại vẻ nhanh nhẹn như trước nhưng đồng thời cũng dè dặt hơn tương đối.

Mạc Tử Mộc thì xem ra vẫn là đáng vẻ cũ, nơi cậu đi nhiều nhất là thư viện, cậu thường xuyên ngồi trên cửa sổ đọc sách, đôi khi lên mạng, đôi khi cũng bị Ivan bày đủ loại tư thế đặt khắp xó xỉnh của thư viện

làm tình.

Trong mắt rất nhiều người, Mạc Tử Mộc là một người trầm tính, kể cả rõ ràng là cậu bị bức không thể không lên giường với Ivan, không thể không quỳ gối để Norton xăm bức Sự Phán Xét Cuối Cùng, nhưng thực tế không có gì là cậu không không chế được.

Vậy mà hôm nay, phút giây Mạc Tử Mộc nhìn thấy một người thanh niên trẻ tuổi dịu dàng ở phòng thăm hỏi, cậu hoàn toàn mất đi vẻ bình tĩnh trước đó.

Giải trình kế hoạch thoát thân trong đêm Hunter của Tiểu Bầy chương này:

—— dành cho những ai chưa hiểu hoặc muốn còn mù mờ muốn hiểu rõ hơn nhé.”Đ

đầu tiên, nhận thấy đám thợ săn sẽ sử dụng tia hồng ngoại (có thể quan sát được các điểm nóng trong phạm vi quan sát, ví dụ cơ thể con người), cho nên cậu đã tranh thủ làm đèn ***g để đốt, sau đó giao cho Tom và Tommy chạy đi treo, từ đó có thể xuất hiện rất nhiều điểm nóng trong phạm vi quan sát của tia hồng ngoại và bọn Hunter sẽ không thể dễ dàng phát hiện ra thân nhiệt bọn cậu lẫn lộn trong đám nhiệt độ nóng của đèn được.

Cách thức treo đèn theo hình tam giác, tả thì rắc rối thể thôi, nhưng sơ sơ định hình kế hoạch của Tiểu Bầy nó chỉ là thể này:

tất nhiên đây chỉ là tính toán, kỳ thực lúc vào đêm Hunter thật không chạy đúng lộ trình như này được rồi, ước lượng thôi ^o^

Sau khi treo đèn thì tất cả tập trung tại bờ biển, khi đó Hunter hăng còn đang vật lộn đến chỗ mấy đám đèn tỏa nhiệt độ giả, đốm lửa ở bờ biển sẽ hiện lên trong tầm quan sát của Hunter, song chỗ đó cách xa nơi xuất phát của Hunter, do đó khi Hunter đuổi đến thì đám Tiểu Bầy đã chạy theo một lối rẽ đã được treo đèn (trên hình minh họa thì lấy đó là đường của Tommy cho nó dễ hiểu) từ bờ biển. Lúc Geoffrey đuổi được đến thì phát hiện con mồi đã di chuyển, nên hắn nhận ra không nhất thiết phải đến từng điểm đèn một nữa mà chờ Benjamin tìm xem điểm nóng nào di động (bởi bất động chính là đèn). Khổ thay lúc này đám Tiểu Bầy lại lẫn ra ngủ rồi, tờ mờ sáng mới dậy để về Mammon, Tiểu Bầy dùng pháo ném ra xa nơi cả bọn đang đứng, một phần để giãn khoảng cách với thợ săn càng nhiều càng tốt, một phần là để náo loạn động vật. Đám động vật bị náo loạn sẽ chạy loạn trong rừng, khi đó trong hồng ngoại sẽ hỗn loạn và xuất hiện rất nhiều điểm nóng, không thể rõ đâu là vị trí con mồi của chúng.

Vậy nên Geoffrey chọn con đường tiến về thẳng Mammon vì biết chắc đám Tiểu Bầy sẽ phải về Mammon, lợi dụng trời đang nhập nhoạng, Tiểu Bầy đã giơ khúc gỗ lên giả làm súng để cầm chân chúng (trước đó Benjamin đã cảnh báo với Geoffrey cẩn thận đám Tiểu Bầy có súng).

Sau đó thì như mn biết rồi:))))

Viết là vậy, nhưng trong này vẫn có điểm vô lý, đó là vì bà Hương dìm hàng Hunter quá thể. Lấy bản lĩnh

của 3 tên Hunter trong này, 1 thằng là Lâm Long (tức Nore), thằng này ngầu như nào khỏi nói nữa rồi nhá; Geoffrey thì con nhà buôn vũ khí, không thể không có chút ít vốn liếng kỹ thuật chiến đấu của dân mafia =.,= còn Kuusou rất gớm, sau này mn sẽ biết tên này gớm thế nào, như ninja ấy =.,= cho nên mệnh không tin 3 đứa này đi với nhau mà không ăn được gì. Thứ nhất, chỉ cần chia lẻ nhau ra, số đèn ***g treo như chap trước nói là mỗi người xách 7-8 cái đèn, $8 \times 4 = 32$ cái, chia cho 3 đường đi là $32 : 3 = 10$ cái/đường, không nhiều, chia nhau ra tìm là kiểu gì cũng tóm được +____+ (đấy là chưa tính khi đám Tiểu Bầy ở bờ biển nghĩa là tập trung điểm nóng lại một chỗ nhé, như thế dễ bị tấn công quá còn gì, nhưng thôi cái này không quá quan trọng, vì có thể là khuất, hoặc vì ảnh hưởng của những loài động vật khác trong rừng nữa)

thứ 2, đèn giấy cháy được cả đêm ư ;_;; lại còn tính cả trường hợp Geoffrey đi đến đâu dập đèn đến đấy thì có nghĩa chỗ nướng nấu của đám Tiểu Bầy càng thu hẹp.

thứ 3, đoạn cuối, bằng khả năng 3 thằng Hunter, mệnh không tin một người cầm súng mà cản chân được 3 thằng cỡ này, nhiều khi chúng nó chỉ cần 1 chọi 1 đã đủ tước súng được rồi ấy chứ Mà rõ ràng chúng nó cũng có vũ khí.

thế nên mình thấy đoạn này Hương viết khá là nhiều lỗi hổng =>) nhưng dù sao nói vậy cho vui thôi, tác giả không cho các anh phát huy khả năng thì cũng đành chịu, chứ sự thực vẫn là càng ngày càng bán em Bầy dễ sợ =>))

10. Chương 10

Nhà tù Mammon là một nơi thực quái dị, một trong số đó chính là người ở nơi này hầu như chẳng ai đến thăm hỏi, chẳng điện thoại, cũng chẳng một bức thư.

Mạc Tử Mộc nhìn người đứng bên kia lưới thép gai, gần như không thể tin nổi. Người đã đột ngột mất tích, được báo tử cách đây ba năm, vì không có người nhận xác mà bị bệnh viện tự tiện đưa vào trường y trực thuộc bệnh viện mổ xẻ – Lâm Lâm – giờ đây lại bất ngờ xuất hiện trước mặt cậu.

Đường như căn bản không hề có gì thay đổi, như là thời gian bất kể trôi qua bao lâu chẳng nữa, Lâm Lâm vĩnh viễn luôn như thế, tóc đen mềm mại, ánh mắt trong sáng hiền lành.

Chúa mãi mãi đứng nguyên nơi của Người, chỉ khác ở khoảng cách mà bạn rời xa Người mà thôi.

“Seven...” Lâm Lâm khoác trang phục linh mục, cách hàng rào ngắm nhìn cậu từ trên xuống dưới, trong mắt mang theo vẻ lo lắng nhưng kiềm chế không để lộ ra, “Em... khỏe chứ?”

Đầu ngón tay Mạc Tử Mộc không thể ngừng run rẩy, Dung Thanh mặc chiếc áo khoác nâu nhàn nhạt đứng sau Lâm Lâm, ánh mắt hần từ đầu tới cuối không hề liếc nhìn Mạc Tử Mộc. Mạc Tử Mộc không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào, cả đời này cậu chưa từng ngã gục như hiện tại. Cả đời này, người duy nhất đối xử tốt với cậu mà không cần báo đáp chỉ có Mai Lâm, nhưng cũng chính vì thế mà cái giá mà cậu phải trả cũng không thể tưởng tượng nổi.

Mạc Tử Mộc cười nhẹ, “Tạm ổn.”

“Anh, anh, anh sẽ đi kháng án cho em!” Lâm Lâm kích động nói, mỗi lúc kích động, y đều nói lặp.

Dung Thanh đứng đằng sau, đặt tay lên đầu vai Lâm Lâm, vẻ như có thể hiểu được sự kích động của y.

Seven là người đầu tiên Lâm Lâm truyền Đạo, y gửi gắm gần như tất cả niềm tin cho Đấng Toàn Năng lên Seven, coi việc hiến dâng cho Seven như hiến dâng tinh thần cho Chúa.

Mạc Tử Mộc ngậy người nhìn y, vai y, cùng bàn tay trên ấy, cùng là một bàn tay, bàn tay đang an ủi Lâm Lâm kia cũng là bàn tay đã đẩy cậu vào địa ngục. Lâm Lâm lại ôn tồn nói tiếp, “Bất luận có thể nào, Seven, em cũng không được từ bỏ hy vọng, Chúa sẽ phù hộ cho em mà.”

Mạc Tử Mộc lãnh đạm đáp lại, “Lâm Lâm, cho tới giờ em chưa từng tin vào Chúa Trời của anh, ông ta cũng chưa từng quan tâm đến em. Giả như em mà do dự một giây thôi là em đã phải chịu báo ứng rồi. Lâm Lâm, anh dừng đến nữa, em không muốn gặp anh.” Cậu nói xong liền đứng dậy đẩy ghế ra, ngụ ý cuộc đối thoại đến đây là chấm dứt.

Như đã thành quen với thái độ lạnh lùng của Mạc Tử Mộc, Lâm Lâm vẫn vịn song rào, nhã nhặn bảo cậu, “Khó khăn chỉ là tạm thời thôi, anh nhất định sẽ nghĩ cách giúp em đến nhà tù tốt hơn, mau chóng tiếp tục chương trình học của em.”

Mạc Tử Mộc quay phắt đầu lại, nói lớn, “Em không muốn biết ơn anh đã bảo bọc em ở Áo, em không muốn biết ơn anh đã thay em gánh vác học phí và phí sinh hoạt đắt đỏ, em cũng không muốn tỏ vẻ ảm đạm... vì em làm trong quán bar mà đưa tên *** tục kia tới khiến anh phải chịu nhục. Em chưa từng cầu xin anh chuyện gì, nguyện vọng duy nhất của em là xin anh rời xa em một chút! Anh làm được, cảm ơn, xin cứ tiếp tục làm như thế.”

“Anh, anh, anh... Em biết mà, Seven, anh chưa từng đòi hỏi lòng biết ơn của em, cũng không muốn em hối lỗi gì mà.”

“Lâm Lâm... Nếu anh từng thay đổi em, thì em đã vì điều này mà trả giá đắt. Em chỉ hy vọng anh cùng với Chúa của anh đừng lần vết trong cuộc đời em thêm một lần nào nữa.” Mạc Tử Mộc bước về phía cổng, cậu muốn rời đi nơi này trước khi bản thân không còn chịu đựng được.

“Seven, Seven...” Lâm Lâm chạy đuổi men theo hàng rào, y bỗng trở nên ăn nói lưu loát xuất thần, “Anh luôn mong em hãy tha thứ cho anh, bởi bản thân anh hoang mang, cho nên ra đi không nói lời nào. Hành lý ở khách sạn bị ăn cắp hết nên không biết phải làm sao để liên lạc với em cả, và lúc ấy tại anh cũng đang rối loạn quá nên đã quyết định ở lại một nhà thờ ở Roma vài năm.” Lâm Lâm nói liên hồi, “Nói với em mấy chuyện này, chỉ là muốn em hiểu anh chưa báo gì mà đã đi hoàn toàn không phải vì thất vọng về em hay muốn vứt bỏ em đâu, Seven, em biết vị trí của em trong lòng anh mà.”

“Dù anh có thực sự đã chết, anh cũng sẽ nằm trong bệnh viện bị cắt thành từng khối một, vì lúc bệnh viện

gọi điện cho em, em thực sự đã nói em vốn dĩ không hề quen anh!” Mạc Tử Mộc lạnh nhạt nói vồn vện như vậy.

Lâm Lâm khe khẽ thở dài một tiếng, dịu dàng rằng, “Anh biết, Seven, em chẳng qua là không muốn chứng thực em lại bị bỏ rơi lần nữa mà thôi. Anh chỉ muốn nói là, anh chưa từng bao giờ nghĩ tới chuyện rời bỏ em đâu.”

Mạc Tử Mộc bỗng nhiên gọi lớn tiếng, “Mở cửa, mở cửa!” Cậu ra sức đập cửa, Lâm Lâm cố gọi tên cậu qua tấm lưới, cảnh ngục tiến vào mắng inh ỏi, nhưng chạm phải ánh mắt của Dung Thanh, tên cảnh ngục Mammon thế mà lại ngoại lệ không có rút dùi cui của gã ra.

Mạc Tử Mộc nặng nề xuyên qua dây hành lang dài. Cậu bị Dung Thanh bán đứng, cậu nghĩ rằng cậu có thể quên đi chuyện này, có thể không để tâm chuyện này, nhưng làm sao cậu có thể không để tâm cho được? Cậu nghĩ rằng vì cậu không có tín ngưỡng nên Chúa luôn cử một người đến bên cậu, để rồi chờ giây phút cuối cùng cậu đã tiếp thu được sự trân trọng thì lại thu hồi không mấy may tiếc thương. Lần đầu tiên trong cuộc đời cậu biết tín ngưỡng, đã biết tín nhiệm, biết tin tưởng người khác, lần đầu tiên cậu yêu một người, nhưng mà bản thân hóa ra cùng lắm cũng chỉ là trò hề tàn nhẫn trong cái bầy tình cảm của người khác mà thôi.

Vì sao con đường phía trước lại như phủ mờ một màn mưa, đôi mắt Mạc Tử Mộc chớp rồi lại chớp, là trời đổ mưa sao?

Chẳng may cậu đụng phải một tên lêu nghêu như gậy trúc, cậu muốn tránh sang nhưng tên kia lại chặn đường cậu, giọng nói eo éo, “Cấm chỉ được quên mày là người của ai, gặp một thằng ẻo lả vô năng bên ngoài xong liền mất hồn mất vía, nếu để đại ca Ivan biết chuyện này, đại ca sẽ thao cho mày không còn biết giới Nam đất Bắc là gì đấy, thằng Maytag!”

Mạc Tử Mộc từ từ nâng mi mắt lên, Sticks trông đến đôi mắt lấp đầy phẫn nộ kia, gã còn chưa kịp phản ứng lại, Mạc Tử Mộc đã bổ đến, khóa chặt khớp tay của gã, bắt chéo chúng ra sau rồi dùng sức bẻ gấp lại, ấn dúi dụi Sticks xuống đất.

Sticks sợ run, nhin đau thúc vào bụng Mạc Tử Mộc rồi xoay người đè cậu xuống đất, giữ chặt hai tay cậu, miệng âm ỉ chửi, “Mẹ kiếp, nếu mày không phải là người của đại ca, tao đã sớm thao mày!”

Mạc Tử Mộc húc đầu thẳng thừng trúng mũi Sticks, máu tươi gã chảy ròng ròng, kể đó cậu lại tiếp tục tấn công, cắn lên cổ gã. Sticks thất kinh, gào lên, “Má mày, mày điên rồi hả!” Máu tươi tràn qua kẽ răng Mạc Tử Mộc, Sticks sợ tới mức kêu la cứu mạng inh ỏi.

Ivan nghe nói hai người đánh nhau liền chạy đến, ngay lúc nhìn thấy tình cảnh này, hấn gơ tay đập lên cổ Mạc Tử Mộc.

Trước mắt Mạc Tử Mộc tối sầm, cậu ngã vào lòng Ivan, Sticks té chạy sang một bên, vẻ mặt ôm cổ đầy khiếp hãi.

Dung Thanh uống hết ly rượu này đến ly rượu khác, lúc Lâm Lâm mở cửa ra, mùi rượu nồng nặc trong phòng, y bèn mở cửa sổ, bước đến trước mặt Dung Thanh, cất giọng hỏi, “Cậu đang nhìn bản vẽ gì thế, Daniel?”

“Là biệt thự trên đảo san hô.”

Lâm Lâm nhìn lướt bản vẽ kia, khẽ thán, “Lớn thật, nhưng sao phòng nào cũng dùng cửa điện tử vậy?”

Dung Thanh buông ly rượu, cười nhẹ, “Vậy không tốt sao? Lâm Lâm, vậy không phải càng an toàn sao?”

“Thế không giống ngôi nhà dành cho con người, A Thanh, đó là nhà tù, cậu muốn xây một nhà tù ư?” Y ôm lấy đầu Dung Thanh, Dung Thanh thực tự nhiên mà tựa vào người y, nói, “Có lẽ là mình muốn xây một căn nhà có thể giam cầm tình yêu.”

“Ừm.”

“Cậu hiểu được sao, Lâm Lâm?”

“Con người đôi khi luôn qua qua lại lại giữa tình yêu và hoài nghi, thiếu khuyết cảm giác an toàn, tựa như năm đó mình không nên vì cậu cắt đứt liên hệ với mình mà đã vội vã hoài nghi tình cảm của chúng ta, hoài nghi tín ngưỡng của bản thân.”

Dung Thanh cười khổ, “Thời gian đó, mình đang cố gắng vượt qua kỳ sát hạch của gia tộc Cruise, muốn làm một quý tộc có tên có họ, không muốn chết mà không tên không tuổi.”

“Cậu thành công rồi.”

“Lâm Lâm, mình thực sự rất muốn quay lại quá khứ, quay lại trường nội trú chúng ta từng ở, quay lại thuở hồn nhiên của chúng ta.”

“Cậu vẫn chưa từng kể nơi đó là một nơi như thế nào, gia tộc Cruise muốn cậu học hành nơi đâu, có nghĩa ắt hẳn họ thực sự đánh giá cao chỗ đó.”

Dung Thanh mỉm cười, ngũ quan sâu sắc lộ vẻ châm biếm, hắn nâng ly rượu một hơi uống cạn, thản nhiên nói, “Một trường nội trú khác mà thôi.” Đường như không muốn tiếp tục vấn đề này nữa, hắn liền chuyển sang đề tài khác, “Vậy, Lâm Lâm, cậu cũng muốn giam cầm tình yêu chứ?”

“Tình yêu không thể giam cầm được...” Lâm Lâm cười nói, “Cậu nên giải phóng để tình yêu tự do mới phải!”

Dung Thanh nhìn y, mỉm cười, hỏi, “Lâm Lâm, giống như mình đã làm với cậu ư?”

“Cậu... Thích người nào khác rồi đúng không?” Lâm Lâm đưa tay vuốt nhẹ đầu hấn.

“Nếu mình nói phải, cậu có buồn không?”

“Quyền lực duy nhất mà Chúa trao cho con người chính là sự lựa chọn, mình đã lựa chọn bầu bạn với Chúa.”

“Có lẽ là thế, mình nghĩ... mình nghĩ, mình thích cậu ấy rồi, mình thích cậu ấy rồi, Lâm Lâm à.”

“Cậu ấy có thích cậu không?”

“Coi như đã từng đi...” Dung Thanh ngồi thẳng lại, ngả ra sau, hấn vươn tay cầm ly rượu, nhìn chất rượu đỏ sẫm trong ly, một hơi uống cạn, miệng tràn ngập vị chua chát.

Hấn có thể lẳng lặng nhìn Lâm Lâm, nhìn Lâm Lâm theo đuổi thứ y muốn, hấn tin tưởng nếu hấn yêu, vậy hấn cách mà hấn đối với Lâm Lâm đúng là tình yêu, để y được tự do làm chuyện y thích, dù cái giá cho tình yêu này có là hy sinh cảm xúc của bản thân hấn.

Còn Seven, cậu tựa một cái gai đâm vào tim hấn, không thể động đây, chỉ động nhẹ thôi đã đau, nhưng lại không muốn nhổ ra, vì một khi nhổ, có khi hấn sẽ chết mất. Hấn cũng không tin đây là tình cảm yêu thương gì, chỉ cho rằng là một sự thu hút mà thôi, vì thể sâu trong tiềm thức hấn không muốn cho cây kim kia đâm quá sâu. Nhưng chờ đến lúc hấn gặp lại Lâm Lâm, hấn mới nhận ra rằng, hấn có thể để Lâm Lâm rời đi, nhưng không thể để Seven rời đi được.

“Muốn xưng tội không? A Thanh.” Lâm Lâm dịu dàng hỏi.

“Lần này thì không, không, Lâm Lâm ạ.” Dung Thanh đứng dậy, dõi mắt ra ánh trăng bên ngoài, lại lần nữa hấn một hơi uống cạn ly rượu trong tay.

Dung Thanh không nói cho Lâm Lâm, đã rất lâu về trước rồi hấn đã không còn xưng tội nữa, nói ra bí mật sâu thẳm nhất trong trái tim vốn nào phải điều an toàn đâu.

Và tốt cho ai, thu được gì, hoàn toàn chẳng dựa vào một lời nguyện cầu nào cả.

“Tĩnh rồi à? Hừm?” Ivan day đầu ngực của Mạc Tử Mộc qua lớp áo.

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, dù không muốn cũng phải mở mắt ra, ngũ quan tàn khốc của Ivan chinh ình ngay trước mắt, con ngươi màu xám bạc của hấn lóe lên ánh sáng lạnh lùng, như thể đang nhạo báng cậu vậy.

“Anh muốn thóa mạ, hay là muốn đánh nhau?” Mạc Tử Mộc lạnh lùng hỏi.

Ivan cười cười đáp, “Đầu tiên là muốn khen em, Tiệt quyền đạo thi triển rất khá.”

“Anh đang mĩa mai tôi đấy à.”

“Không, không, Bruce Lee (Lý Tử Long) từng nói ý nghĩa tinh túy của Tiệt quyền đạo nằm ở chỗ nó không câu nệ hình thức, em dùng miệng cũng có thể cắn đến Sticks bay biến hồn vía thể kia, thật giỏi quá chừng.”

Mạc Tử Mộc nghiêng đầu sang bên khác, Ivan bật cười, “Ngoài ra thì, em khóc đấy hả?”

Mạc Tử Mộc rũ mi không đáp, Ivan mỉm cười nói, “Em là đồ ngốc sao?”

“ ... ”

“Hay là đồ đàn?”

“ ... ”

“Nếu không sao em lại tỏ ra như một ả góa đáng thương thế?”

“ ... ”

“Seven, muốn làm tình không?”

“ ... ”

“Vậy anh làm đây.”

“ ... ”

“Seven, anh đang cởi áo của em này.”

“ ... ”

“Seven, giờ anh cởi quần của em đây... Đây là quần lót của em, thấy không?”

“ ... ”

Ivan cúi đầu liếm ngực của Mạc Tử Mộc, chót cùng cậu cũng không chống cự được, hít mạnh một hơi, tay Ivan nắm lấy cái đó của cậu, đùa giỡn, còn răng cạ nhẹ lên ngực cậu, cảm giác kích thích dần theo chút đau nhói này khiến Mạc Tử Mộc chịu không nổi muốn lớn tiếng rên rỉ.

Bên ngoài là tiếng bước chân người tới người đi, là vô số cái nhìn muốn soi mói, quá trình quan hệ của cả hai luôn bị rất nhiều kẻ nhắm nhe rình rập, từng phút từng giây Mạc Tử Mộc luôn tự nhắc nhở mình, rằng nhà tù là nơi hoàn toàn không có cái gọi là không gian riêng tư. Chỉ ngặt nỗi Ivan lại muốn làm cậu quên đi điểm này, một khi hắn phát hiện Mạc Tử Mộc đang kìm nén tiếng rên, hắn sẽ tăng cường kích thích. Hắn cắn mạnh lên đầu ngực cậu khiến cậu bất thần thét lên một tiếng, bắn vào tay hắn.

“Đều cáng!” Mạc Tử Mộc đỏ mặt tức giận mắng.

Ivan cười bỉ ổi dán rạt tai Mạc Tử Mộc, “Bé ngoan, kêu lớn tiếng hơn đi, anh thích nghe tiếng bé kêu trên giường.”

Mạc Tử Mộc nghiêng đầu sang một bên, nhắm mắt lại, bày ra dáng bộ mời ngài tùy ý.

“Seven, anh vào đây.”

“ ... ”

“Seven?”

“Anh muốn làm thì làm mau lên, dây dũa lải nhải làm gì?”

“Chắc chắn, tự dừng lại muốn thảo luận triết lý với em một chút. Em chắc là thích người phong độ nhỉ, anh đang cố gắng thể hiện đây.”

“Anh nhét vào trong tôi rồi bàn triết học với tôi? Anh bị thần kinh à?”

“Xin lỗi em yêu nhé, anh quan niệm thể hiện phong độ mọi nơi mọi lúc là chuyện hiển nhiên, nên cũng chẳng phân biệt rạch ròi tình hình bao giờ ấy mà.”

“ ... ”

“Biết làm tình chính là lúc cuộc đời thực sự bắt đầu, câu này thế nào?”

Mạc Tử Mộc khép mắt, thở dài một hơi.

“Không ưng à, anh còn nữa này. Ý nghĩa của làm tình, ngay từ đầu chỉ là vì nhìn ngắm khuôn mặt em, kế tiếp là vì nhìn ngắm ánh mắt em, cuối cùng là vì nhìn ngắm đôi môi em, rồi mới là muốn vuốt ve tất cả của em trong bóng đêm, ôm em thật chặt.” Ivan cười nham nhở, “Cảm thấy bài thơ này thế nào? Có làm em động lòng không?”

Mạc Tử Mộc nhào người đẩy mạnh hẳn ra, Ivan trần như nhộng nghiêng đầu nhìn cậu mặc quần áo vào, thở dài sườn sượt, “Này này, bài thơ kinh điển thế này mà lại không làm em rung rinh được à.”

Mạc Tử Mộc kéo quần lên, không nhìn được nữa mà quát hẳn, “Làm ơn đừng có đạo văn và xuyên tạc lời thơ của người khác.”

Ivan nhìn theo bóng cậu, cười nói, “Này này... Đừng giận chứ, anh thấy anh chế tuyệt hơn Đêm Paris nhiều mà.”

Nhà thơ người Pháp Jacques Prévert đã viết trong bài Đêm Paris:

Ba que diêm đốt lên trong đêm từng que một

Que thứ nhất để nhìn em rõ mặt

Que thứ hai để anh nhìn đôi mắt

Que cuối cùng để nhìn thấy môi em

Và bóng tối mịt mù để anh nhớ kỹ những thứ này

Khi ôm siết em trong vòng tay.(1)

Mạc Tử Mộc bước đi trên hành lang thật dài, đi ngang qua từng song cửa một, như thể đang đi qua hết ***g thú này đến ***g thú khác.

Sau ***g thú bắn ra bao nhiêu ánh mắt tham lam, bóng rầy thú tính, những ánh mắt kia sớm đã chẳng còn là ánh mắt của con người nữa.

Cậu bước vào phòng giam của mình, nhìn ánh mắt đượm nét lo âu của mọi người, Mạc Tử Mộc mở miệng hỏi, “Muốn thoát khỏi nơi này không?”

Tommy không trả lời, Tom thì cười trào phúng, “Tôi chỉ lo ngày mai có còn giữ được mạng quèn hay không mà thôi.”

“Nếu... Tôi có khả năng làm thuyền tiếp viện cập bến ở đêm Hunter thì sao?” Mạc Tử Mộc chậm rãi trình bày.

Ngoại trừ Jack thật thà ngó Mạc Tử Mộc, hai người còn lại đều hít sâu một hơi. Tommy bỗng ngẩng đầu lên, ông nói chậm, “Thuyền tiếp viện chưa bao giờ xuất hiện vào đêm Hunter cả.”

Mạc Tử Mộc tiến mấy bước vào trong, cậu vẫn còn hơi thở gấp, giải thích, “Thuyền tiếp viện của Mammon bình thường sẽ xuất hiện vào thứ Ba, sập tối thứ Tư, nếu chúng ta có thể khiến thuyền đến đảo Mammon vào đêm Hunter, cơ hội rời khỏi Mammon trong đêm đó là rất lớn.”

Tommy nhẹ run giọng hỏi, “Cậu làm thế nào thay đổi được lịch trình tiếp viện của thuyền?”

Tom bỗng quát Jack mang vẻ mặt vô tội, “Nục Nịch, canh cửa đi.”

Jack hoảng sợ, bảo sao nghe vậy mà đứng lên, canh nơi cửa, cánh cửa chỉ rộng trên dưới một mét bị tấm thân béo nục của lão ta che kín mít.

“Tôi có thể xâm nhập hệ thống máy tính của bờ bên kia, thay đổi bảng điều phối của họ.” Mạc Tử Mộc run giọng bảo.

Cả phòng giam lặng im hồi lâu, mãi sau Tommy mới cất tiếng, “Dù thế, chúng ta vẫn còn rất nhiều khó khăn. Đầu tiên chúng ta cần biết làm sao để thoát khỏi Hunter? Quan trọng nhất là chạy được khỏi khu vực Hunter để đến bến tàu của nhà tù Mammon, những khu không thuộc phạm vi Hunter đều đặt thiết bị cảnh báo, e rằng chúng ta còn chưa chạy được 50m, còi báo động đã inh ỏi, lúc đó chúng ta chỉ còn nước bị bắn thành cái sàng mà thôi. Kể cả là tiếng súng nổ hay tiếng còi báo động, thuyền tiếp viện tức khắc sẽ rời đi, chúng ta căn bản không có mấy may cơ hội nào. Cuối cùng xét trường hợp chúng ta có thể không bị phát hiện mà tới gần bến tàu được, cũng làm sao mới có thể thần không biết quỷ không hay ép thuyền rời đi đây?”

Tom chen ngang lời ông, “Cậu cũng biết đấy, trên thuyền ít nhất có ba nhân viên bảo vệ, chúng nó có súng cả đó.” Cậu chàng thở dài nói tiếp, “Không những thế, trừ phi cậu rời khỏi trong buổi tối, nếu không cậu sẽ không thể thoát khỏi màn điểm danh buổi sáng, miễn cậu không chết, tảng sáng cậu bắt buộc phải hô lên điểm danh!”

Tommy lại tiếp tục góp lời, “Mà dù chúng ta có thể lên thuyền, không đến một tiếng đồng hồ chúng sẽ phát hiện chúng ta mất tích, và lúc đó chúng ta hãy còn lênh đênh trên biển.”

Mạc Tử Mộc đáp, “Nếu chúng ta có thể tham gia Hunter vào cuối tuần và có khả năng khiến thuyền tới vào thứ Hai, chúng ta sẽ có được một cơ hội không tệ. Adolf thích đi xa độ cuối tuần, gã sẽ không ở trên đảo, sáng Chủ Nhật và thứ Hai toàn do Norton điểm danh nên sẽ trễ hơn thường ngày một hai tiếng. Còn con đường không có còi báo động, biết đâu đồng rác sẽ nói cho chúng ta biết.”

“Chuyện này rất vớ vẩn, đêm Hunter nào cũng đều là mười phần thì chết chín, là bọn chúng ần theo thực

đơn mà chỉ định chúng ta, sao cậu có thể cam đoan chúng ta sẽ tham gia buổi cuối tuần? Không lẽ chúng ta phải bao cả tuần Hunter sao?” Tom cười mỉa máo.

Mạc Tử Mộc bình thản giải bày, “Vì chỉ có cuối tuần Geoffrey mới có thời gian trống, hẳn là con một của trùm buôn vũ khí lớn nhất châu Âu, từ lúc mười tuổi hẳn đã theo bố tham gia buôn bán súng đạn, từ thứ Hai đến thứ Sáu, hẳn không có thời gian rảnh tới đây chơi Hunter.”

Tom ngậy người hồi lâu mới thốt, “Nên lần trước cậu cố ý chọc giận hẳn đó hả?”

Mạc Tử Mộc kín đáo trả lời, “Hắn vốn hiếu thắng, chẳng cần đến tôi cố ý chọc giận.”

Nhất thời cả phòng giam im thin thít.

“Bất luận ba người có làm hay không, tôi vẫn quyết định sẽ rời khỏi nơi này.” Mạc Tử Mộc quả quyết.

“Khó khăn nhiều lắm.” Tommy thở dài một hơi.

“Thế nên... Cậu đã vạch ra kế hoạch chu đáo rồi?” Tom mở miệng hỏi.

Mạc Tử Mộc nhìn ra ngoài phòng giam dù Jack thực sự đã làm hết phận sự, che kín bưng cửa, cậu chỉ đáp, “Ừ.”

Tom tức thời nhún vai, “Thôi chẳng nào cũng chết cả, tôi muốn cược một lần, I’m in.” Cậu chàng dứt câu liền đứng bên Mạc Tử Mộc, đặt nhẹ vai cậu, cười đỡ, “Ngay từ khoảnh khắc cậu muốn tôi trộm mắt kính của Kaspersky, tôi đã biết cậu muốn vượt ngục mà!”

“Tommy, ông thì sao?” Mạc Tử Mộc quay đầu hỏi Tommy đã không lên tiếng suốt một lúc.

“Rất mạo hiểm, Seven à.” Tommy nói, “Rất mạo hiểm.”

“Jack?” Mạc Tử Mộc hơi ngoảnh đầu hỏi.

Jack còn chưa mở miệng, Tom đã xen mồm vô, “Tôi tuyệt đối không đồng ý mang theo lão Nục Nịch này, cậu muốn dựng biển báo cho cả nhà tù biết tổ Nục Nịch của khu C đang vượt ngục chắc?”

Mạc Tử Mộc thần nhiên nói, “Vây Jack chết chắc, Froggy mồm rộng sẽ xẻo từng miếng thịt của ông ấy.”

Jack sợ tới mức run rẩy cả người, van lơn, “Không, không, đừng bỏ tôi lại mà.”

Mạc Tử Mộc khẳng định, “Không thể bỏ Jack lại được.”

“Tôi không đồng ý.” Tom hô lên, “Tommy, ông nói gì đi chứ.”

Khuôn mặt ngăm đen của Tommy không chút thay đổi, nói, “Nếu cậu bỏ Jack lại, có lẽ chưa đến ba mươi phút chúng ta đã bị phát hiện vượt ngục rồi.”

Mạc Tử Mộc ngăn Tom phản đối tiếp, “Tom, ba chọi một.”

“Shit!” Tom vung mạnh tay.

Tommy thở dài sườn sượt, “Nếu ở chỗ này cũng là chết, vậy chúng ta hãy cùng chiến một phen xem.”

Vành môi xinh đẹp của Mạc Tử Mộc cong nhẹ, để lộ nụ cười không quá rõ hình hài.

Đêm nay, Mammon lại âm âm mưa gió.

Ở Mammon có hai việc dường như vĩnh viễn sẽ không ngừng lại, một là mưa gió, và hai là chết chóc.

Nhưng mà trên thực tế, đây cũng chỉ là ảo giác mà thôi, không tuyệt đối trăm phần trăm chính xác, giống như Mammon cũng có mùa khô vậy.

Mạc Tử Mộc lắng nghe tiếng mưa, vì không có cửa sổ, tiếng mưa kia thật buồn, như cách rất xa, phải tập trung lắng tai mới có thể nghe rõ tiếng mưa đập đất. Mạc Tử Mộc chăm chú nghe hạt mưa vọng về, gần như nghe thấu cả một đêm.

Buổi sáng sau khi ăn xong gói bánh mì, tiếng chuông báo hiệu giờ thể dục vang lên, bốn người đi bên mép sân thể dục, Jack đích xác là một tấm chắn tự nhiên tuyệt hảo.

Tom quay đầu nhìn sang cổng khu D, đặt vấn đề, “Đầu tiên chúng ta phải biết được người khu D từ rừng rậm Mammon đi ra bến tàu thể nào, đi đường nào, vì nếu chúng ta đi sai đường sẽ đụng phải còi báo động bí mật.”

Mạc Tử Mộc trả lời, “Tôi cần cậu kiểm giúp hai thứ, thuốc muối(2) và nước oxy già(3).”

Tom nhỏ giọng hỏi, “Cần làm gì ý?”

Mạc Tử Mộc phì cười, “Tôi nói rồi, chính đồng rác sẽ chỉ cho chúng ta biết chúng đi đường nào.”

“Thuốc muối thì dễ thôi, tôi có thể kiếm một ít trong bếp, nhưng quét dọn vệ sinh thì bọn khu B mần trợn gói rồi.” Tom nhún vai, cười nói, “Có lẽ gã Froggy mồm rộng cho rằng khu B cần sát trùng và khử độc hơn cả.”

Chớm thấy Mạc Tử Mộc khẽ nhú mày, thằng Tom liền mau mắn cười giả lả đóng góp ý kiến, “Có điều ngày này mỗi tháng khu B đều phải quét dọn nhà giam, sáng sớm chúng nó nhất định sẽ đặt oxy già sau phòng bếp.”

Mạc Tử Mộc thở phào, “Vậy hôm nay giải quyết oxy già trước đi!”

Cậu vừa dứt lời thì...

“Seven!” Một tên tù nhân cao lớn chạy tới, hất đầu nói, “Đại ca Ivan gọi mày đến thư viện.”

“Biết rồi.” Mạc Tử Mộc đơn giản bảo.

Tommy hít sâu một hơi, vỗ vỗ vai cậu.

Mạc Tử Mộc tách khỏi ba người họ, đi về phía thư viện.

Trong thư viện vắng hoang hoải, chỉ có tro trọi từng chồng giá sách và bàn máy tính cũ kỹ, Mạc Tử Mộc biết dấu hiệu này nghĩa là Ivan muốn làm tình.

Bước chân còn chưa dừng lại, cậu đã bị Ivan ôm cổ, hấn ngậm lấy vành tai cậu rử rử, “Nhớ em quá, bé yêu ời.”

Mạc Tử Mộc hơi cự nự, “Không phải hôm qua anh vừa làm sao!”

Ivan xoay người Mạc Tử Mộc lại, ôm hờ cậu, mặt đối mặt cười nói, “Có đâu, hôm qua... hình như anh thảo luận triết học với em thì phải mà. Vả lại hôm nay rất chi đặc biệt, bất kể thế nào anh cũng phải ở đây nguyên một ngày... làm em!”

Mạc Tử Mộc chau mày trước cách dùng từ thô tục của hắn, lưng thoáng ngửa tách khỏi Ivan.

Nhưng Ivan lại giữ lấy hông cậu, Mạc Tử Mộc vì giữ thăng bằng không thể không ôm lấy đầu hắn. Cứ như thế bởi vậy mà Ivan đột ngột nổi lên hứng thú, tay hắn xộc vào trong quần Mạc Tử Mộc.

“Dừng... Dừng ở chỗ này, vào trong đi.”

Đầu lưỡi Ivan len vào trong áo liếm ngực Mạc Tử Mộc, “Anh... thích yêu em trên bàn vi tính hơn, có điều, sweetheart của anh, theo ý em cũng được!”

Hắn ôm Mạc Tử Mộc đến tận cùng lối đi do những giá sách tạo thành, đặt cậu trên tường, dùng lưỡi cưỡi áo Mạc Tử Mộc, hơi nóng thổi ra làm Mạc Tử Mộc vừa nhột nhột vừa tê dại, nhiệt độ toàn thân rất nhanh đã bốc cao.

Ivan thuần thục cưỡi bỏ quần cậu, đưa ngón trỏ vào nơi đằng sau, miết nhẹ, Mạc Tử Mộc bất giác hít mạnh một hơi, Ivan liền cấp tốc hôn lên vành môi hơi nhếch của cậu, đầu lưỡi như đội kỵ binh, điên cuồng chiếm đoạt trong khoang miệng Mạc Tử Mộc rồi mới rất dỗi thong thả rút khỏi đó, như thể muốn bảo Mạc Tử Mộc chứng kiến cho rõ thời khắc chinh phục của hắn.

Trình tự ân ái của Ivan không vội vàng cũng không rề rà, rất ra dáng đàn ông, rành mạch không chế tiết tấu tình ái của hai người, hắn dùng đủ thể loại thủ đoạn khiến đối phương dâng cao lửa dục, sau đó mới trọn vẹn chiếm hữu người ấy một cách gọn ghẽ.

Mạc Tử Mộc nghe thấy tiếng Ivan chậm rãi kéo khóa quần, càng lúc, mức độ phấn khích của cơ thể cũng càng dâng theo.

Cậu từng cố kháng cự lại thứ *** này, nhưng dưới kinh nghiệm làm tình phong phú của Ivan lẫn bản năng sinh lý, hết thấy đều có vẻ buồn cười quá thể.

Đã từng vô số lần, cậu trộm nghĩ đến giả như tình cảnh bản thân mình làm chuyện ấy với Dung Thanh, nhưng thực tế thì giữa hai người ngay đến nắm tay thôi cũng rất ít ỏi.

Với Ivan, cậu đã cùng hắn biết bao lần rồi, song trên thực tế lại chưa từng dám tưởng tượng đến chuyện này nổi một lần hết.

Tình ái điên cuồng, bị ép bày ra đủ tư thế xấu hổ, lại không thể khắc chế những tiếng rên rỉ, thậm chí thời điểm cao trào còn hét to, tiếng thở dốc nặng nề, tiếng da thịt va chạm, còn cả tiếng chân người lữ lượt hết đến rồi đi phía bên ngoài phòng, đồng loạt ơ ơ tập trung lại trong những bức tường nhà giam. Tất thấy y như đều bày ra công khai, cả quá trình tựa thể tùy ý người ta đến nhòm ngó.

Ivan không cần phải đánh dấu lên người cậu, những âm thanh này đã đủ tuyên bố với tất cả mọi người trong nhà tù Mammon quyền sở hữu Seven của hắn. Đây là nguyên nhân Mạc Tử Mộc không muốn quan hệ trong phòng giam của Ivan, mà hình như Ivan kỳ thật cũng thích làm tại thư viện hơn.

Vật đó của Ivan len vào cái động sau của cậu, cảm giác này xiết bao mâu thuẫn, vừa thấy đón đầu lại trộn quấy cả niềm hưng phấn, thuận theo từng lần rời khỏi và đâm vào, cả người sẽ đóng đưa trong trống rỗng hoặc lấp đầy.

Ivan ôm lấy hai bắp đùi Mạc Tử Mộc ép vào hông, mỗi một lần xông pha đều khiến cơ thể Mạc Tử Mộc thúc về phía trước, kể đó hắn sẽ quan sát thân thể cậu theo động tác hắn rút ra mà hạ xuống thể này, kiểu

va chạm này khiến Ivan hưng phấn hơn bình thường nhiều, đến khi tiếng chuông báo hiệu hết giờ thể dục vang lên, hắn vẫn còn chưa bắt.

Mạc Tử Mộc thấp giọng nhắc, “Ivan, nhanh lên!”

Ivan thì lại không có ý tính toán thu binh sớm sửa, hắn ôm lấy Seven đâm vào thật nhanh, dường như muốn hưởng thụ sự chiếm đoạt Mạc Tử Mộc hết mức có thể. Ngoài thư viện vang lên tiếng bước chân, là tiếng giấy da nện xuống đất.

“Trời ơi, là cảnh ngục!” Mạc Tử Mộc trắng bệch cả mặt, cậu ra sức đâm Ivan nhưng không tài nào giãy thoát khỏi Ivan vẫn đang liên tục tấn công. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, vẻ chùng cuối cùng Ivan cũng đã thỏa mãn, một luồng nóng xộc vào cơ thể Mạc Tử Mộc.

Hắn hơi buông lỏng, Mạc Tử Mộc đang giãy mạnh liền trượt xuống, Ivan thuận thế cởi áo che đi thân dưới trần trụi của Mạc Tử Mộc, râm rì bên tai cậu, “Sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ nhé, bé yêu!”

Gã Adolf mồm rộng đứng cuối lối đi, gào rú, “Mẹ, đếch nghe chuông báo hả! Lũ lợn động dục bắt kể giờ giấc chúng mày.”

Ivan ung dung kéo khóa quần, quay người, nhờ tạng vóc cao lớn và đồ sộ của hắn chặn Adolf lại, thành thử tiếng gầm gừ của gã cũng ngậm tăm lại ngay.

Ánh mắt Adolf dừng trên người Mạc Tử Mộc, dòm dòm từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng ở đôi chân trần, nơi đó vẫn không ngừng chảy xuống thứ chất lỏng màu trắng ngà, Adolf cười nhạo mờ ám, “Mặc quần vào rồi xéo mau!”

Adolf không hề trợn trừng mắt xem Mạc Tử Mộc mặc quần áo mà là xoay lưng bỏ đi luôn. Mạc Tử Mộc lập tức ném áo của Ivan ra, nhanh chóng mặc quần áo của mình vào. Ivan ghé vào tai cậu cười nói, “Thích thật, lần tới chúng ta lại ra chỗ này làm nữa.” Vừa nói vừa giúp Mạc Tử Mộc kéo quần lên, bấy giờ hắn mới phát giác hai tay Mạc Tử Mộc run rẩy kịch liệt, hắn vừa chạm vào tay đã bị cậu gạt phắt khỏi.

Mạc Tử Mộc vận xong quần áo không thèm quay đầu lại mà hướng thẳng cửa ra ngoài, Ivan gãi gãi lông mày, cười nói, “Ày! Cùng đi chứ!”

Một bước của hắn bằng hai bước Mạc Tử Mộc, thoát cái đã đuổi kịp cậu.

Thế là, mặc cho Mạc Tử Mộc không muốn đi chẳng nữa, bọn cậu vẫn thành đôi thành cặp mà xuất hiện trong nhà tù.

Tom và Tommy tựa tựa đã tập thành ăn ý, hai người đối lưng với tường như chừa ra không gian đủ để Mạc Tử Mộc lau rửa cơ thể, chỉ có Jack nọ trên cơ bản là nằm thẳng cẳng, không đủ sức xoay người nên đành phải nằm phơi bụng trên giường.

Vì thế mỗi một động tác của Mạc Tử Mộc lão ta đều thấy được, lão nhin lên nhin xuống rồi không nhin được nữa mà đánh trộm ánh mắt sang. Mạc Tử Mộc chậm chậm cởi quần áo, phòng giam không bật đèn, ánh sáng trong nhà tù lại chẳng được bao nhiêu, mọi thứ trong bóng tối đều nhập nhà nhập nhোang. Tay cậu chống lên bồn rửa mặt, khom người móc tay cổ gạt hết dịch thể của Ivan ra, thân thể duỗi căng của cậu để lộ đôi chân thôn thả, thân thể đang vào độ tuổi thiếu niên mảnh khảnh nhưng không yếu ớt, thoát nhìn như một cây cung, đầy mùi lợi hại mà tuyệt nhiên chẳng sở sàng.

Mạc Tử Mộc lau rửa cơ thể xong, mặc quần áo rồi mới bật đèn, nhảy lên giường mình, tựa hờ đầu vào gối. Cậu vớ lấy cuốn Bất Trẻ Đồng Xanh lật vài tờ, Holden táo bạo cứ đi đi về về mãi, đến cùng cũng có nơi nào để trở về đâu.

Hình như Tommy đã ngồi dậy, theo góc độ của Mạc Tử Mộc trông thấy thì, ông lấy một chiếc ví da ra chăm chú nhìn.

Tom thấy Mạc Tử Mộc nhìn xuống, cũng thò đầu ngó Tommy, gọi, “Ông cụt tay, lại ngắm ảnh con gái hở?”

Mạc Tử Mộc bèn hỏi, “Ông Tommy có người nhà à?”

“Có thể coi là không có...” Tommy cười cười, cất cái ví đi, “Thất lạc từ nhỏ, cũng không biết hiện tại con bé còn sống hay đã chết nữa.”

Mạc Tử Mộc quay qua hỏi Tom, “Cậu có người nhà không?”

Tom bật cười, “Tôi tên Tom á, cơ mà không phải mèo nhà à nha, tôi lớn lên trong cô nhi viện.”

Mạc Tử Mộc cúi đầu hỏi Jack đang nằm chổng chơ trên giường, “Còn ông?”

Môi Jack khê run, đáp, “Bu tôi mới mất năm ngoái...” Hết câu liền nức nở thành tiếng, hơn nữa càng khóc âm thanh ỉ ôi càng lớn, “Có lẽ là Chúa đã phù hộ không để bu trông thấy bộ dạng tôi bây giờ.” Giọng ông ta như tiếng trống đập, tuy nghèn nghẹn nhưng cũng đủ dội thành tiếng to.

“Câm miệng mau!” Tom thấp giọng quát, “Đừng kéo mấy thằng cha cảnh ngục tới chớ.”

“Xin... Xin lỗi, hể khóc là tôi không ngừng được.”

“Shit!” Tom buột miệng chửi, cậu ta tụt xuống giường, vớ cái khăn mặt bịt miệng Jack lại.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân bồm bộp, Tom vừa kịp lùi đến bên giường của Tommy đã thấy hai tên cảnh ngục đi đến.

Cảnh ngục thế chỗ cho Powell đã chết là một gã mới tới tên Berwick, gã đứng kê cửa, rú, “Đéo gì đây?!”

Jack cắn chặt khăn, nhưng cơn nấc vẫn cứ liên tục, Tom bèn cười xuề xòa, “Ấy da Boss Hồng có gì đâu, là Jack nhớ đến bà cô quá cố thôi.”

Berwick có cặp mắt vừa to vừa lồi như mắt ngựa, gã lia đường nhìn khắp bên trong, lại quát, “33412, 51591, 94941, 88641 đứng lên.”

Mạc Tử Mộc nhanh chóng nhảy xuống giường, Tommy và Tom cũng theo xếp hàng trước cửa, Jack cố gắng mấy lần, thân hình béo quá khổ vì khóc lóc um sùm nên cổ thể nào cũng chẳng thể đứng dậy nổi.

“Đứng lên mau!” Tom nhỏ giọng nhắc.

“Đứng lên! Đứng lên mau!” Berwick vụt cảnh côn vào song cửa, “Lũ chúng mày muốn giở trò gì hả, 88641 đứng lên mau!”

“Nói!” Berwick rú lớn.

Mạc Tử Mộc kêu lên, “Boss, tôi đi đỡ ông ấy!”

Cậu vừa chuyển động, phía sau có một tên cảnh ngục lấy súng bắn nước áp lực cao đến, Berwick phẩy tay, dòng nước cao áp liền bắn ra. Gã nạt nộ, “Mẹ kiếp, thích giở trò khỉ hả!”

Ba người lập tức bị áp suất nước mạnh bắn ngã xuống đất, sức nặng mấy chục ký không ngừng ập lên người, cả ba co quắp trên nền đất, còn bọn cảnh ngục thì chống hông đứng coi bộ dạng thảm hại của bọn cậu.

So với gã Powell có thói bán rẻ tù nhân để kiếm chác thu nhập, sở thích của Berwick khiến người khác khó lòng chịu nổi. Gã thích dùng súng bắn nước bắn quét khắp nhà tù, thường thức cảnh các tù nhân không ngừng trốn chạy như chuột dưới cột nước nặng mấy chục ký trong cái nhà tù chật hẹp không khác gì cái đấu, đến một chỗ trốn cũng chẳng có, gã cảm thấy không có màn gì hài hước hơn thế.

Berwick chưa đến bốn mươi tuổi mà chưa gì đã bị khiếu nại không dưới bốn mươi lần vì thói ngược đãi tù nhân ở nhà tù khác, có lẽ đây là duyên cớ Norton ưu ái gã có thừa, xách gã từ tận California xa xôi tới đây.

Ước lượng hơn mười phút sau, Berwick mới thu súng, ba bọn cậu đã hoàn toàn tê liệt ngã trên đất, Berwick gầm ghe, “Đừng có mà để tao thấy lũ chúng mày gây rối nữa, bằng không tao sẽ cho giống lợn chúng mày lãnh đủ! Cắt tiết cơm trưa của 204 khu C đi!”

Mạc Tử Mộc lập tức bò lên trước, “Boss, dừng, Boss.” Còn chưa lê được mấy bước cậu đã bị Tommy đè lại, ghé vào tai cậu thấp giọng nói, “Tìm cơ hội khác đi, đừng để cảnh ngục có cơ giết cậu. Cùng lắm thì chúng

ta đợi thêm một tháng nữa.”

Mạc Tử Mộc đành phải chán nản tháo kính xuống, vùi đầu vào cánh tay, Tommy vẽ thông cảm vỗ vỗ vai cậu.

Ba người nghỉ tạm chốc lát rồi gắng gượng đứng lên, Jack vẫn chưa rời giường được, Tom nhìn phòng giam hỗn độn, bỏ nhào lên người Jack, bóp cổ lão, đến nỗi Mạc Tử Mộc và Tommy sợ quá phải cuống quýt kéo cậu ta ra.

“Tôi nói rồi mà, cái lão béo chết giẫm này, sớm hay muộn cũng hại chết chúng ta.” Tom thở hồng hộc chửi toại bởi, cậu ta bị Tommy ấn xuống giường, tạm thời không nổi cơn nữa.

“Tôi xin lỗi!” Jack nằm đó lào thào.

“Fuck you!” Tom rít.

“Tôi xin lỗi!”

“Fuck you!” Tom gào lên.

“Tôi xin lỗi!”

“Mẹ nó, sớm biết ông là đồ tai họa từ lâu rồi mà!” Tom vùng dậy cởi mớ áo quần ướt sũng ra.

“Tôi xin lỗi!”

Tom vận đồ lại, cóc thềm để ý đến Jack nữa.

“Tôi xin lỗi!” Jack vẫn kiên trì xin lỗi.

Tom dán vào song cửa nhìn đám người bên ngoài hò hét đi về phía nhà ăn, bèn ngậm ngùi xoa xoa cái bụng đói kêu rồn rột.

“Tôi xin lỗi...” Jack lào thào bên tai Tom.

Tom đang vật ra trên giường, hai mắt nhìn trần nhà đăm đăm, thành linh bị dọa sợ, bắt gặp cái mặt béo phì của Jack gần trước mắt, cậu chàng tức giận kéo chăn trùm kín đầu.

“Tôi xin lỗi...” Giọng của Jack xuyên qua chấn.

“Mẹ kiếp, mẹ kiếp, tôi tha lỗi cho ông!” Tom nhảy dựng trên giường, quát tháo lão ta.

Mạc Tử Mộc và Tommy đều lấy làm buồn cười. Mạc Tử Mộc nói, “Nếu Tom không giận nữa thì ăn cái này đi!” Cậu ném qua, Tom liền nhận lấy, cười há há, “Ừ! Cái đầu của Ivan cậu vẫn chưa ăn hết cơ à, chắc không phải là hèm nở đấy chứ hả?”

Mạc Tử Mộc dứt một miếng chocolate vào miệng, vừa nhai vừa nói, “Chỉ là không có hứng ăn thôi.”

Tom vặn vẹo ra nụ cười trưng trên mặt, dường như ý thức được lời nói đùa của mình không ổn, cậu chàng vòng vo đổi đề tài, “Nếu trưa hôm nay không lấy được, chúng ta chỉ có thể chờ thêm một tháng thôi.”

“Chờ một tháng nữa...” Mạc Tử Mộc lặng im nhìn trần nhà.

Một lát sau, Berwick lại đến, cửa vừa mở ra, bốn người sợ tới mức bật dậy, ai ngờ gã chỉ ném lên giường Mạc Tử Mộc một cái hộp lớn, ẩn ý nói, “Ivan gửi cho mày.”

Mạc Tử Mộc nhác thấy chiếc hộp lớn được thắt ruy băng màu hồng phấn kia đã tính tiện tay quăng lại xuống giường, Tom tí tởn tới giường cậu bảo, “Ivan tặng à, nhòm coi, có phải đồ ăn không.”

Mạc Tử Mộc thuận tay rút tấm thiệp phía trên ra, trên đó là một dòng chữ tiếng Anh viết đậm, vẫn là câu như cũ kia: Cưng yêu, chúc sinh nhật vui vẻ! Phần chữ ký là Ivan, Mạc Tử Mộc thật không ngờ Ivan lại có thể viết đẹp như thế, cũng chẳng rõ có phải hẳn tìm người nào viết hộ không.

Mạc Tử Mộc bỏ qua tấm thiệp, mở hộp ra, Tom hú một tiếng, “Không ngờ lại là một chiếc vĩ cầm cơ đấy.”

Bất luận Ivan có am hiểu về đàn hay không, có thể thấy người thay Ivan mua đàn là một tay lành nghề, gỗ vân sam(4) năm mươi năm tuổi chất lượng tuyệt vời, dây đàn là sừng hàm cá voi(5) chính gốc, kiểu dáng đơn giản nhưng không mất vẻ thanh lịch, có thể khiến cho bất cứ người am hiểu vĩ cầm nào cũng đều cảm thấy mừng vui.

Mạc Tử Mộc vuốt ve dây đàn, tiếng lên dây quen thuộc như vang lên giữa những ngón tay cậu, trong hồi chốc cậu đã chìm vào mê đắm, lát sau mới bình tĩnh lại, cất đàn vào trong hộp.

“Không đàn một bản à?” Tom có chút thất vọng nói.

Mạc Tử Mộc mỉm cười, “Đi nghỉ đi!” Ánh mắt Mạc Tử Mộc xuyên thấu qua bức tường dày, như thể thấy được Ivan đang vênh tai chờ tiếng đàn, khoe miệng cậu nhếch lên, lòng tràn đầy hả hê đùa cợt được hẳn. Cho tới giờ cậu luôn có cảm giác như bị Ivan quản chế, cảm giác này thực không tưởng, tựa như bản thân chủ động dâng đến cửa, sau khi thợ săn ăn sạch còn chùi mép về vô tội mà rằng, “Là mày tự dâng mình

cho tao ăn, chứ tao cũng chẳng muốn ăn gì mày!”

Cảm giác ấy khiến Mạc Tử Mộc buồn bã, song lại không cách nào hận được Ivan như hận những kẻ khác, dẫu cậu biết rõ Ivan so với những kẻ ấy cũng là cùng một giuộc cả thôi. Đã không có cảm xúc mãnh liệt kia chống đỡ, lại còn vướng mắc hăm sâu mãi trong nhục dục, Mạc Tử Mộc nhận thấy như bàn tay Ivan đang từng chút từng chút khống chế mỗi một bộ phận của cậu đến khống chế toàn bộ con người cậu, còn bản thân cậu trong suốt quá trình lại chẳng đủ sức lực để trốn thoát.

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, khép mắt lại.

Tầm tối, Mạc Tử Mộc có vẻ không được thoải mái lắm, mặt phỉm hồng, thi thoảng lại húng hắng ho.

Ivan phẩy người bảo cậu sang, cậu hơi ho khan, bảo, “Nói với đại ca của mấy người, hôm nay tôi không được thoải mái, không sang được.”

Thằng kia bầy về ngạo mạn nói, “Seven, mày tự đi nói với Ivan thì tốt hơn đấy.”

Mạc Tử Mộc cố nén cơn ho, “Tôi đã nói với anh, tôi không đi, quay về nói sao là chuyện của anh.”

Thằng da trắng kia dường như có hơi sượng mặt, hần trầm giọng uy hiếp, “Seven, mày phải hiểu rõ, mày đắc tội Sticks, món nợ này gã vẫn chưa tính với mày đâu, mày cho là nhờ vào cái gì mày có thể yên yên ổn ổn ngồi đây? Đó là vì mày có thể trèo lên giường Ivan! Khôn ra tí đi...” Hần còn chưa lắm nhắm dứt lời, Mạc Tử Mộc bất ngờ đập bàn, thuận tay lấy chiếc thìa chìa thẳng mặt tên da trắng kia, gần từng tiếng, “Mày có nghe rõ không đấy, tao nói tao-không-đi!”

Trước đó đã có một trường hợp cậu dùng bút máy đâm thủng mắt tên cảnh ngục làm gương sẵn, đâm ra thằng da trắng kia sợ tới mức không dám động đây.

Thình lình một người chắt lên cổ tay cậu, cổ tay Mạc Tử Mộc tức thì mềm nhũn, thìa rớt xuống, cổ tay cậu cũng bị người nọ nắm lấy.

Ivan nhàn nhạt hỏi, “Seven, sao lại nổi cáu như thế? Anh chỉ gọi em sang ăn thôi mà?” Hần chỉ kéo nhẹ thôi, Mạc Tử Mộc đã buộc phải xoay người lại đối diện với hắn.

Hàng mày rậm của Ivan nhú tí lại, “Em ốm đấy à?” Hần đưa tay sờ gáy của Mạc Tử Mộc lại, rồi mới nghiêng người áp trán mình lên trán cậu.

Mạc Tử Mộc không giãy giụa, vì cậu biết căn bản chả né nổi.

“Em đang sốt!” Ivan thốt lên.

Cảnh ngục tuần tra bước đến hỏi, “Ivan, xảy ra chuyện gì thế?”

“Có người bị bệnh, phải đến phòng y tế ngay!” Hấn dứt khoát bế thốc Mạc Tử Mộc lên.

Mạc Tử Mộc đỏ bừng cả mặt, đành rằng mọi người đều biết cậu là bạn tình của Ivan, thế nhưng cậu chưa bao giờ để Ivan thể hiện điều này trước mặt mọi người.

“Thả tôi xuống!” Mạc Tử Mộc cắn răng kháng nghị.

“Em đừng để ý mấy chuyện này nữa, ngoan, từ ngày mai em sang phòng anh ở.”

“Ivan, chúng tôi sẽ dẫn nó đi!” Cảnh ngục do dự đề nghị.

“Cậu ta sốt cao lắm, lại vừa trở về từ đêm Hunter, nói không chừng là bị sốt rét, sợ là dễ lây đấy...” Ivan hơi nhướn mày, cặp mắt màu xám bạc ác nghiệt của hấn chòng chọc xoáy vào tên cảnh ngục.

Tay tên cảnh ngục bóp chặt đùi cui, chỉ có thể nhượng bộ, “Được rồi, Ivan, tôi để anh đưa đi, nhưng anh cũng đừng làm khó tôi, tôi đi cùng anh.”

Ivan bế Mạc Tử Mộc suốt quãng đường, xuyên qua bãi thể dục thẳng đến phòng y tế cùng dãy nhà với khu thăm hỏi.

Mike mặc chiếc áo trắng dài thấy Mạc Tử Mộc, thoáng sửng sốt, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại, nói nhanh với Ivan, “Đặt người bệnh xuống, mấy người về hết đi.”

Ivan đặt Mạc Tử Mộc xuống giường, đoạn ghé vào tai cậu nói, “Dưỡng bệnh cẩn thận, đừng để anh nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của em lần nữa, rõ chưa nào?”

Mạc Tử Mộc nghiêng đầu qua một bên không trả lời. Ivan thoáng liếc qua Mike, cuối cùng điềm nhiên như không mà rời đi.

Hấn vừa đi khỏi, Mạc Tử Mộc liền trở mình rời giường, “Tôi chỉ sốt nhẹ thôi, cho tôi thuốc là hạ sốt là được rồi!” Vừa dứt lời đã lại ho.

Mike dùng cồn thoa lên nhiệt kế rồi đưa cho cậu, “Đo nhiệt độ cơ thể trước đã.”

Mạc Tử Mộc ngâm nhiệt kế trong miệng, chậm rãi đi đến trước cửa sổ, nhìn ra xa, phòng y tế cũng tọa lạc bên vách núi, bên ngoài là biển Caribbean. Mặt biển thăm thẳm xanh mênh mông không thấy nổi điểm dừng, rắng chiều đỏ ối như bức phong nền thật lớn, một vài con hải âu ngẫu nhiên bay vào, hấn lại những đường lượn tự do.

Tay Mike vừa chạm vào lưng cậu, Mạc Tử Mộc theo phản xạ né khỏi, tầm mắt chạm tới ông nghe khám bệnh trong tay Mike. Mike cười trấn an, “Tôi không có ác ý đâu, đừng sợ!” Mạc Tử Mộc hơi cúi đầu, xoay người sang chỗ khác, Mike luồn tay vào áo cậu, chẩn đoán chốc lát mới phán, “Xem chừng cậu không chỉ là phát sốt đơn thuần đâu, có thể viêm phổi nữa đấy, phải truyền nước.”

Mạc Tử Mộc khẽ cau mày, “Nghĩa là tôi phải ở lại đây sao?”

Mike điền vào phiếu bệnh, thủng thẳng bảo, “E là thế, cậu cần được theo dõi.”

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, không nói gì nữa.

“Cậu có rất nhiều chuyện cần làm ư?” Mike hỏi.

“Sao lại hỏi thế?”

Mike bật cười, “Vì thường trong nhà tù chẳng ai chú ý đến thời gian, so với nhà tù, họ thích ở khu y tế của tôi hơn, nơi này có giường chiếu êm ái, thức ăn cũng tốt. Nhưng cậu lại có vẻ không hứng khởi lắm.”

“Có lẽ là vì nơi này sáng quá.”

“Gì cơ?”

Mạc Tử Mộc ngoảnh đầu nhìn y, mỉm cười, “Sẽ làm cho người ta cảm giác một sự tự do giả tạo.”

Mike lặng thinh hồi chốc, mới cất tiếng, “Lại đây đi, vào phòng bệnh, tôi sẽ truyền nước cho cậu.”

Mạc Tử Mộc cùng Mike băng qua dãy hành lang dài, kế bên là khu bệnh, ở đó cũng có cửa sổ, nhưng so với cửa sổ trong phòng Mike, cửa sổ này được đặt trên đỉnh tường cao cao, ánh sáng chiếu vào từ nơi đó man mác cảm giác về nỗi khao khát không thành, có điều may mà đèn nóng sáng(6) nơi này cực sáng, sáng đến độ khiến người ta chẳng hề ý thức được ánh sáng nơi đây không đủ.

Mike chọn vùng da để chọc kim, nhẹ nhàng bôi cồn lên da cậu rồi chọc mũi kim vào. Mạc Tử Mộc thối mắng, “Ở đây có vẻ không nhiều bác sĩ.”

Mike cười khẽ, “Mammon không cần nhiều bác sĩ.”

Thuốc chậm rãi phát tác trong cơ thể Mạc Tử Mộc, cơn buồn ngủ ủa tới, cậu nghe tiếng Mike hỏi, “Sáng mai muốn ăn gì nào?”

“Không có gì đặc biệt muốn ăn, cảm ơn.” Mạc Tử Mộc thắng cười.

Trong cơn mơ màng, cảm giác có ai đó đến bên giường cậu, kính của cậu bị người đó tháo xuống, rồi dường như loáng thoáng người ấy đã nói, “Quả nhiên là cậu.”

1. Đêm Paris (Paris la nuit) là bài thơ do nhà thơ Jacques Prévert (04/02/1900 – 11/04/1977) viết, có tên tiếng Anh là Paris At Night.

Bài thơ được nhận xét là “gọn và chính xác như một lệnh hành quân, thứ tự lớp lang đầu vào đẩy khiến người đọc không còn phải thắc mắc gì nữa về nội dung. Vai trò của ba que diêm lần lượt đốt lên trong bài thơ nói về cuộc sống ban đêm ở Paris rõ rệt lắm. Que thứ nhất để ta nhìn mặt em tròn vẹn, que thứ hai để ta chiêm ngưỡng đôi mắt em, và que chót để ta ngậm miệng em. Sau đó là bóng tối hoàn toàn để ta nhớ lại tất cả những điều ấy trong khi ta ôm chặt em trong vòng tay. Với dàn bài là một bảng liệt kê, ngôn ngữ dân gian, cú pháp đơn giản, và ý thơ khiêu khích, Đêm Paris không những chỉ là một tuyệt tác, mà còn là một tài liệu giáo khoa thượng hạng cho những ai muốn trau dồi tiếng Pháp.” (GS. Đàm Trung Pháp)

Trois allumettes une à une allumées dans la nuit

La première pour voir ton visage tout entier

La seconde pour voir tes yeux

La dernière pour voir ta bouche

Et l’obscurité tout entière pour me rappeler tout cela

En te serrant dans mes bras

Bản tiếng Việt trên được sử dụng là bản dịch của Thân Trung Sơn.

Quà đặc biệt

Tặng các bạn phiên bản TA bài thơ của đại ca Ivan =)))

Make Love By Night (parody of Paris At Night)

(quà anh nhà tán tỉnh em Bầy nhân dịp em nó đang buồn =))))))

– Author: Ivan gấu xám đại ca aka chồng yêu của Tiểu Bầy

– Translator: Keiyu (thanh kiu sờ mắt =)))) – hàng tặng cho Hy =))))))

The meaning of making love

The first is to touch your face in its entirety

The second is to see your eyes

The last is to caress your lips

And in the darkness to stroke all yours

Hug you so tight...

thay mặt Ivan rất cảm ơn tinh thần yêu quý văn thơ của anh từ bạn Kei =))) tiền nhuận bút sẽ là một viên kẹo chocolate hình đầu anh do bạn Bầy ăn thừa trả cho =))))))

2. Thuốc muối hay còn có những tên gọi bình dân khác là thuốc tiêu muối, thuốc sủi... Tên gọi phổ biến trong hóa học của nó là Natri hydrocacbonat hay Natri bicacbonat, danh pháp IUPAC là Sodium hydrogen carbonate, công thức hóa học: NaHCO_3 .

Thuốc muối thường ở dạng bột mịn, trắng, dễ hút ẩm, tan nhanh trong nước, khi có sự hiện diện của ion H^+ khí CO_2 sẽ phát sinh và thoát ra. Sử dụng nhiều trong các ngành công nghiệp hóa chất, thực phẩm, dược phẩm.

Thuốc muối ứng dụng nhiều trong nấu ăn, thực phẩm, như làm mềm thịt, làm bánh, nấu chè... vậy nên chẳng Tom mới kêu là đi kiếm trong bếp đó.

3. Nước oxy già (tức Hydrogen peroxide, có công thức hóa học H_2O_2) là một chất lỏng trong suốt, nhớt hơn một chút so với nước, có các thuộc tính oxy hóa mạnh và vì thế là chất tẩy trắng mạnh được sử dụng như là chất tẩy uế (vậy nên chẳng Tom mới đề cập đến quét dọn vệ sinh), cũng như làm chất oxy hóa, và (đặc biệt ở nồng độ cao như HTP) làm tác nhân đẩy trong các tên lửa.

Ơ nhưng mà yên tâm, em Bầy không định dùng nước oxy già làm tên lửa gì đâu:)) ẽm chỉ dùng nó vs thuốc muối để chơi đùa chút xíu với chai rượu Whiskey của đại ca Ivan thôi ấy mà =))))

4. Gỗ vân sam (gỗ Spruce)

Vân sam là gỗ tiêu chuẩn để làm mặt đàn với 2 dòng thông dụng là:

* Vân sam Sitka

Vân Sam Sitka là loại gỗ phổ biến nhất để làm mặt đàn. Độ cứng tốt kết hợp với đặc tính nhẹ tạo cho vân sam Sitka vận tốc truyền âm thanh tự nhiên rất cao. Điểm mạnh cơ bản khi sử dụng vân sam Sitka làm mặt đàn là cho âm thanh chắc khỏe, rõ nét với độ ngân (sustain) duy trì lâu dài nếu được chơi với đủ lực, mặt khác đàn sẽ thiếu đi họa âm nếu chơi quá nhẹ và không đủ lực.

Ưu điểm trên khiến cho vân sam Sitka trở thành lựa chọn hàng đầu của những người chơi đàn ưa thích phong cách sôi động, mạnh mẽ, với dải âm rộng & phong phú.

* Vân sam đỏ (Red Spruce)

Vân sam đỏ tương đối nặng, có tốc độ truyền âm thanh cao, và là loại cứng nhất cả về thớ dọc và ngang của gỗ. Cũng giống như Sitka, nó có những âm cơ bản chắc và mạnh, tuy nhiên họa âm của nó phức tạp hơn. Tuy thể tích của gỗ cao, nhưng lại tạo ra âm thanh có độ phong phú cao, dù cho bạn chơi ở bất kì lực nào.

Tóm lại, vân sam đỏ thích hợp nhất để làm những cây đàn acoustic chơi với dây kim loại.

Đàn vĩ cầm gỗ vân sam 50 năm tuổi đây (mỗi tội dây đàn không phải sừng hàm cá voi thôi =)) đại ca VIP vĩ =)))

5. Sừng hàm cá voi là phiến sừng ở miệng trên cá voi, còn được gọi là lược cá voi, hay râu cá voi.

Có 1 loại cá voi gọi là cá voi họ “có râu” khác với họ “có răng”, kết cấu miệng của chúng gồm vài trăm thanh xương mọc từ hàm trên xuống hàm dưới thành dạng cái sàng.

Khi kiếm ăn, loài cá voi này sẽ há to miệng lao qua đàn cá con với tốc độ cao, sau đó ngậm miệng lại để nước bị ép trào ra ngoài các thanh xương còn thức ăn thì được giữ lại.

6. Đèn nóng sáng tương tự đèn điện thông thường nhưng dây tóc (bằng vonfram) được nung sáng bởi một dòng điện cao thế. Ánh sáng của đèn này có nhiệt độ màu 3400 K, thích hợp với phim màu dùng cho ánh sáng nhân tạo. Khi nung ở nhiệt độ cao, sợi dây tóc vonfram thăng hoa và kim loại sẽ lắng xuống bóng đèn, do đó làm thay đổi nhiệt độ màu của ánh sáng phát ra và rút ngắn rất nhiều thời gian sử dụng của đèn.

—

vừa dịch vừa ói lên ói xuống và cười như một con động giật vì lời lẽ ngàn trảm của đại ca =) Ivan anh hỡi, anh là thần tượng của lòng em =)

nào thì mình, vượt ngục nhé:D/ nào mình cùng vượt ngục nhé:D/

11. Chương 11

Người kia cứ dán chòm chọc ánh mắt lên Mạc Tử Mộc, cảm xúc trong đó thật phức tạp làm sao, đủ cả phần chán lẫn mê muội, đồng thời lẫn khuất nỗi niềm gì đó khó có thể giải bày.

Hắn chậm chậm cúi xuống, dùng môi mình trên môi Mạc Tử Mộc, nhưng chỉ đơn giản là cọ lên khe khẽ mà thôi, thế rồi liền rời đi tức khắc. Như thế bị chính hành động của mình dọa sợ, không hiểu nổi ghê tởm sinh ra là do kẻ hắn vừa hôn hay là do chính hành vi vụng trộm của hắn, hắn đưa tay lên miệng chùi mạnh, đoạn quay đầu bỏ đi.

Trong phòng chỉ còn lại Mạc Tử Mộc lẳng lẳng nằm lại, mi mắt cậu khẽ động hai lần, nhưng cuối cùng vẫn chẳng thể nhấc lên.

Thuốc Mike có vẻ công hiệu ra phết, ngay tối đó Mạc Tử Mộc hạ sốt và cũng đỡ ho khan hơn nhiều.

Thực chất điều kiện bệnh viện của Mammon rất ổn, bữa sáng là sữa và bánh mì trắng(1), hương sữa đậm đà và hương thơm ngầy ngầy của bơ đã lâu chưa được ngửi thấy khiến tâm tình con người ta vui vẻ lên nhiều lắm.

“Chừng nào thì tôi có thể quay về nhà giam?” Mạc Tử Mộc hỏi khi nhìn Mike đang thoa cồn lên tay cậu.

Mike nâng đôi ngươi màu nâu lên thoáng nhìn, mỉm cười đáp, “Hầu hết tù nhân trong nhà tù Mammon đến đây đều hy vọng có thể được ở lại càng lâu càng tốt. Mặc dù vốn dĩ nó cũng chỉ là chút ít yên bình giả dối mà thôi, nhưng con người giàu lòng hy vọng một chút cũng là chuyện tốt chứ nhỉ?”

Mạc Tử Mộc dường như chẳng hề tiếp nhận lời đó, chỉ hỏi lại, “Tôi phải ở trong này bao lâu?”

“Theo tình hình của cậu chắc khoảng một tuần.”

Ông tiêm chậm rãi đẩy vào tĩnh mạch của Mạc Tử Mộc, cơn buồn ngủ lại trở đến, bất giác thấy lạnh, Mạc Tử Mộc bèn luồn tay vào chăn. Mike rời khỏi phòng, thời gian tựa hồ lại ngưng về nhịp chân yên lặng. Cậu bất ngờ mở mắt, trước mắt cậu đang đứng một thanh niên có mái tóc nhạt vàng.

Hắn có một khuôn mặt nhỏ nhưng đường nét rõ rệt, dáng cao, thon mảnh, đến nỗi khi nhìn người khác tầm mắt kia luôn hơi rũ xuống, trên đường nét tinh trí của khuôn mặt tràn trề vẻ ưu việt của một kẻ chuyên nhìn xuống từ trên cao.

“Là mày?” Mạc Tử Mộc ngồi dậy thò tay ra, dứt khoát rút ống kim của Mike ra khỏi cổ tay mình.

Geoffrey rút tay vào túi quần, sau rồi thản nhiên cất tiếng, “Seven, tao là ai hả?”

Mạc Tử Mộc lạnh nhạt đáp, “Mày chẳng phải là Hunter à?”

Geoffrey cúi đầu cười khẽ, lại hỏi, “Seven, đồng ý theo tao không?”

“Theo mày?” Mạc Tử Mộc cười đáp, “Theo thể nào?”

“Giao tất cả con người mày cho tao.” Geoffrey chậm rãi nói.

Mạc Tử Mộc thoáng chau mày lại, còn Geoffrey thì bật cười, “Sao chứ, có chút ấn tượng chứ hả, bạn Seven. Tao cứ nghĩ mày đã đi Áo làm nghệ sĩ nổi tiếng rồi chứ, hóa ra lại lẩn lộn như con chó thể này, mãi vẫn chỉ là miếng thịt chó mặc cho kẻ khác xâu xé, chửi trách, người châu Á thích ăn thịt chó nên cũng thật giống chó ha!”

Geoffrey tiến tới gần Mạc Tử Mộc, cười khẩy, “Có lẽ năm đó mà mày chọn theo tao, có khi giờ không đến nỗi thảm hại như thể này, nhỉ?”

Mạc Tử Mộc tháo kính xuống, lau lau xong lại đeo lại, ngược lên vồn vện bảo, “Rất tiếc, tao vẫn chẳng nhớ ra được mày là ai.”

Con người màu vàng của Geoffrey gần như phùng phùng bốc lửa, sáng ánh đến mức khiến người ta không dám nhìn quá gần, thân hình hần chớp cái đã đè Mạc Tử Mộc lên giường, cười khùng khục, “Seven, nếu mày biết bản thân ở trong này chỉ có mỗi một đường chết mà thôi, liệu mày còn mạnh miệng được như thế? Tao là hy vọng duy nhất của mày ở nơi này, có khôn ngoan thì hãy thấu đáo rõ điều đấy đi.”

Mạc Tử Mộc vẻ như giật mình bởi hành động đột ngột của hắn, nhúu mày đáp trả, “Cám ơn, án tù của tao trong này chỉ năm năm mà thôi.”

Geoffrey nói đầy khinh miệt, “Seven, tù nhân trong nhà giam Mammon này ngoài cái chết, chả đứa nào có thể được miễn án phóng thích đâu.”

“Chỉ vì cái trò Hunter tàn sát đồng loại của lũ chúng mày.” Mạc Tử Mộc lạnh nhạt mà rằng.

“Rất toàn mấy thằng buôn bán ma túy, cưỡng hiếp, dâm **, giết người, chết bớt đi càng tốt.” Vành môi xinh đẹp của Geoffrey hơi cong lên, “Đây chẳng phải chỉ đơn giản là một trò chơi, mà nói theo kiểu người Tàu chúng mày thì là thay trời hành đạo đó, đây chẳng phải là thay trời hành đạo sao?”

“Dựa vào cái gì, chỉ dựa vào mày lắm tiền lắm quyền hơn phạm nhân, ỷ y vào đó mà tự cho mình là Chúa có thể định tội người khác?” Giọng của Mạc Tử Mộc không cao nhưng muôn vùn trong trẻo, ánh mắt kia dù có cách qua một lớp kính, Geoffrey vẫn có thể sờ sờ thấy rõ sự khinh ghét từ trong đó. Mạc Tử Mộc gay

gắt nói, “Mày chẳng cao quý hơn bất cứ ai cả, chẳng qua chỉ có tự mày cho rằng mày tốt đẹp trên tầm mọi người mà thôi.”

Khoảnh khắc đó tâm tình Goffrey thực sự biết bao kỳ quái, tựa thể cảm giác của thật lâu trước kia đã trở lại, cậu trai trước mặt này vẫn là Seven như xưa mà hắn quen thuộc, cậu trai thông minh, tài hoa hơn người, đồng thời cũng rất cao ngạo, dù cho luôn thường trực không lên tiếng, song mỗi một lần mở miệng lại đâm chọc cho lòng người nhói đau.

Dù câu nói của cậu đã làm Goffrey nổi giận thật rồi, nhưng mà không thể phủ nhận, Mạc Tử Mộc có đủ bản lĩnh kéo ngã hắn từ tầng mây cao cao rớt xuống đất để cậu ngang hàng, giờ phút này làm sao hắn còn có thể ngạo nghễ với cảm giác cao quý nữa đây, hắn cực kỳ phẫn nộ, nhưng cơn phẫn nộ đó cũng khiến hắn quá là phẫn khích, cảm giác nhiệt huyết sục sôi này còn áp bật cả thứ cảm giác khi băng băng săn giết tội phạm trên đảo Mammon.

Mạc Tử Mộc im lặng, Geoffrey nhìn cậu hoài, vô thức thấy tâm trạng bồng bong cuộn rối. Kể từ lần đầu tiên trông thấy cậu, dường như hắn đã lập tức mãi miết truy đuổi theo bước chân cậu rồi. Mạc Tử Mộc thoạt nhìn có vẻ dễ dàng bắt lấy lắm mà lần nào lần nấy hắn cũng đều chệch bước hết thôi.

Mạc Tử Mộc mười tám tuổi còn xuất sắc hơn cả Mạc Tử Mộc năm năm trước, dáng mặt dần kiên cường cứng cõi hơn, đã chẳng còn non nớt như hồi nhỏ, tầm vóc cũng cao lên rất nhiều, chưa tính trên mắt còn đeo một đôi kính rõ to, bảo sao lần đầu tiên gặp lại Goffrey cũng vô phương nhận ra cho nổi.

Chỉ là nếu nhìn kỹ, một điều gì đó chỉ thuộc về duy nhất Seven mà thôi sẽ không bao giờ khiến người ta nhận nhầm, chừng như cậu ấy mãi mãi bình tĩnh đúng chừng đúng mực, ngỡ rằng yếu đuối thực chất lại quá khó để phục tùng. Mặt mày thanh tú nhưng khí chất còn vượt trội hơn cả dung mạo, cậu hết như một báu vật tư nhân vô pháp định giá nổi mà lại độc đáo vô song, chỉ cần đã từng chú ý đến là sẽ không khỏi rung động.

Thực ra năm năm nay, Geoffrey vẫn âm ỉ nhớ thương người con trai này, cảm giác của hắn đối với Mạc Tử Mộc đan xen phức tạp, khi thì cực độ khinh thường, khi thì lại rất mực coi trọng, có lúc chẳng thèm liếc mắt nhưng lại vẫn không tự chủ được mà quan tâm. Đôi khi hắn sẽ đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ trong đầu, có phải mình đã yêu không nhỉ. Và rồi ý nghĩ này sẽ dọa hắn nhảy dựng, yêu ư? Sao hắn có thể yêu một thằng con hoang, yêu một thằng con của mẹ đàn bà suốt ngày uống đến say khướt.

Có lẽ vì khiếp sợ ý nghĩ này, mà cứ thế suốt năm năm nay hắn vẫn kiềm nén bản thân không đi tìm đứa con lai phương Đông ấy.

Geoffrey sát tới rất gần Mạc Tử Mộc, mùi thơm tỏa ra từ cổ áo khiến tim hắn đập rộn ràng, đó là hương vị của cỏ xanh, ngây ngô và thanh lành, cách lớp áo mong mỏng, Geoffrey có thể tưởng tượng được nhiệt độ tẩn mát trên người Mạc Tử Mộc.

Hắn lại nhin không được cúi đầu, ngay tại khoảng cách môi hắn chỉ còn cách mặt cậu có một ly, Mạc Tử Mộc bắt ngờ gọi, “Bác sĩ Mike.”

Mike đứng nơi cửa, bàn tay đặt chỗ nút nhấn chuông của Mạc Tử Mộc cũng rút về, Geoffrey đành phải thu hồi ý nghĩ muốn cưỡng hôn Mạc Tử Mộc. Mang theo cảm giác thất bại nặng nề, hắn đánh mặt mà phần nộ tuyên bố, “Seven, tao sẽ bắt mày phải cúi đầu trước tao, giống như năm đó mày nhặt tiền trước mặt tao vậy!”

Mạc Tử Mộc không đáp lời, cậu điềm đạm tháo kính xuống, day day hốc mắt, “Bác sĩ Mike, xem chừng bệnh viêm phổi của tôi chẳng nghiêm trọng đến mức phải ở trong này chữa trị dài ngày đâu nhỉ?”

Sắc mặt Mike sượng vẻ sượng sùng, trong khi Geoffrey chỉ nhạt nhẽo cười nói, “Nó đã thích được người ta cưỡng hiếp như thế thì cứ kệ cho nó về đi cũng được!” Nói xong liền tức thời rời khỏi, cánh cửa sau lưng hắn đóng lại cái sầm, âm thanh âm vang, tựa như biểu thị thứ tâm tình đang hỗn loạn của hắn.

“Tôi chỉ có ý tốt thôi, Seven ạ. Cậu vô tội mà, sang học viện Seissa, cậu mới có thể sống sót ra khỏi đây được!” Mike buông lời khuyên nhủ.

Mạc Tử Mộc bật cười khe khẽ.

“Cười gì vậy?”

“Tôi phát hiện nhà tù Mammon đúng là một nơi rõ ràng, tràn ngập toàn Chúa là Chúa, ai cũng được quyền phán xét và xử phạt.” Mạc Tử Mộc nhảy xuống giường, chậm chậm cài gọn cúc áo. Dẫn theo ý vị châm biếm nhàn nhạt, nụ cười này kết hợp với đôi mắt màu xanh đậm lại dấy nên vẻ tự tin không nói nên lời, quyền rũ tới độ khiến người phải ấn tượng sâu sắc. Cậu bảo, “Cám ơn các vị đã xá tội, tôi tự có con thuyền Noah(2) cho riêng tôi.”

Về lại được phòng giam rồi, bắt gặp ánh mắt vui mừng của đồng bạn, Mạc Tử Mộc bất giác thấy sao mà thoải mái, có ai đó chờ đợi mình sẽ làm nổi hoang mang trong lòng người vợ người đi, cậu đập tay với Tom.

Tom xoa xoa tay gọi, “Lại đây nào, chúng ta bắt đầu, Jack, đi chặn cửa!”

Jack vâng rõ lớn, đi tới cửa, cái tháp thịt mỡ sừng sững đó lập tức chặn cửa kín bưng bưng.

Mạc Tử Mộc ngồi xổm xuống cầm một viên đá vẽ lên nền, “Đây là khu A, khu D đây, ở giữa là thư viện, khu A nằm riêng biệt hẳn nhưng thư viện và khu D nối liền với nhau thành hình chữ L, tôi nghĩ cửa thông gió của chúng chắc chắn thông với nhau. Nếu chúng ta tiến vào từ cửa thông gió của thư viện, có lẽ sẽ tìm được bãi chứa rác bên khu D.”

Tommy lắc đầu, “Không được, ắt cậu biết cửa thông gió giữa các tòa nhà Mammon được ngăn cách bằng tường xi măng chỉ cách song cửa thông gió chưa đến 10cm.”

Mạc Tử Mộc gật đầu cười nhẹ, “Ừ, nhưng kiểu kiến trúc này lại được xây lên từ thời chính quyền Roosevelt mới năm 1932.”(3)

“Thì liên quan gì hử?” Tom chêm vào.

“Liên quan chút, có nghĩa kiến trúc nơi này rất có khả năng chỉ dùng một loại bê tông tên WPA(4) để xây nên, loại bê tông này không quá cứng, rất ẩm, dễ ngấm nước, nhìn bên ngoài cứng rắn nhưng thực tế lại bầy yếu, điều này chỉ cần nhìn vách tường và mặt đất của thư viện là thấy ngay. Ven biển Mammon vốn ẩm ướt cao, nếu tôi đoán không lầm, tấm xi măng ngăn cách kia cũng không quá khó để phá bỏ.”

Mắt Tommy lóe sáng, nhưng lập tức lại bắn khoản, “Muốn mở đường ở một nơi người đến người đi như thư viện, coi bộ không khả quan cho lắm!”

“Không phải lúc nào cũng đông người đâu...” Mạc Tử Mộc thấp đầu nói, “Ví như lúc tôi và Ivan... làm tình!”

Cả Tom lẫn Tommy im lìm hồi lâu, rồi Tommy mới lên tiếng, “Cách này áng chừng cũng khả quan, tôi có thể giúp cậu chế tạo hai loại công cụ giắt tay khác nhau.”

Tom thì cười hí hí, “Tay chân tôi lạnh lẽ, để tôi đi đào hầm cho.”

Sau khi bốn người bàn bạc xong xuôi thì ai trèo về giường người nấy.

Đêm đó lại mất điện, Tommy điem nhiên đi thắp nến, móc cây nĩa ăn của ông ra, hơ nến nung chảy mấy xu tiền Mỹ rồi hàn con dao trở nhỏ của Mạc Tử Mộc dính với chuôi nĩa.

Tom làu bàu từ ‘Shit’ trong miệng, “Cái món này không phải bằng bạc sao?”

“Không phải từ đời nào rồi, bây giờ nó là hỗn hợp của bạc, đồng và nicken, chú mày tốt nhất nên cảm ơn tiền Mỹ đã bị mất giá đi.” Tommy cười nhạt.

Ông ngẩng ngó con dao trở trong tay, đoạn thấy sang Tom, “Đẹp rồi, chắc chắn sẽ giắt được trong tay.”

Tom cười phớ lớ, “Ông cứ chờ tôi đào đến tận Trung Quốc cho ông xem!”

Sáng sớm hôm sau, giờ thông khí, Ivan đang nhăn mặt nhăn mày nhỏ giọng nói chuyện với thân tín Sticks của hắn, có vẻ như khu A gặp chuyện thì phải. Mạc Tử Mộc chẳng qua mới lướt mắt một cái, Ivan đã thấy cậu ngay, hắn lười biếng ngoắc ngoắc ngón tay gọi cậu lại. Ví bằng là bình thường, Mạc Tử Mộc nhất định sẽ ngó lơ coi như không nhìn thấy gì, song hiện giờ cậu không thể không đi về phía hắn. Chớp ngay thời cơ, đang từ tựa vào cửa thư viện, Tom và Tommy liền mau lẹ lách ngay vào trong.

“Bé yêu đỡ chút nào chưa thế?” Ivan ôm chầm lấy Mạc Tử Mộc, vò vò lên mái tóc đen. (sao thấy cái cảnh này nó cứ yêu yêu thế nhỉ ó_Ồ)

“Đỡ nhiều rồi.” Mạc Tử Mộc hơi ngoảnh đầu liếc sang cửa thư viện.

Ivan cười, bảo với bè lũ chung quanh, “Còn chuyện gì lần sau nói tiếp!” Đoạn giữa tiếng cười trộm của đám người, ôm Mạc Tử Mộc đi vào thư viện, hắn còn chưa đi tới cửa, Tommy đã từ bên trong đi ra, thoáng liếc nhìn họ thế rồi lập tức bỏ đi.

Ivan cười hỏi, “Lão Tommy đến thư viện làm gì vậy?”

Mạc Tử Mộc đáp, “Chả biết, hình như ông ấy đang tìm một quyển sách.”

Ivan thoáng nhếch môi cười, không hỏi tiếp nữa.

Hắn dẫn Mạc Tử Mộc vào thư viện, ôm cậu đặt lên bàn máy tính, ánh mắt sâu thăm thẳm của hắn xoáy nhìn Mạc Tử Mộc, con ngươi xám lạnh kia ánh lên màu café, mỗi một tia màu đều thật sắc nét. Đành rằng Ivan cũng chẳng phải là gã đàn ông quá đẹp mã, nhưng không thể phủ nhận hắn có một vẻ ngoài rất mực nam tính, trong mắt các nàng thì hắn ta chính là hình tượng của quyền rũ, đôi mắt ấy không khác gì hai cục nam châm với các cô, một khi đã chạm phải nó rồi, nếu phải dời đi sẽ quyền luyến lăm.

Nhưng đáng tiếc Mạc Tử Mộc nào phải “các cô”, cho nên cậu chẳng khó gì tránh khỏi ánh mắt của Ivan. Ivan thì cũng chẳng để bụng, chỉ cò cọ khuôn mặt lún phún râu của hắn lên mặt Mạc Tử Mộc, mỉm cười, “Muốn làm tình, hửm?”

Mặt Mạc Tử Mộc đỏ gay, hỏi vặn, “Chả nhẽ anh không muốn?”

Ivan đưa tay tháo kính của cậu, xong một tay nâng gáy, tay kia thì ôm lấy thắt lưng, thế rồi mới từ từ kề mặt hắn đến, đầu tiên hai cánh môi chỉ là kẹp lấy môi cậu, sau rồi mới là nặn nhào, là mút mát. Mạc Tử Mộc nằm trong lòng hắn không phản kháng mà chỉ nhè nhẹ run, mãi tận lúc hắn hôn Mạc Tử Mộc đến run người mới buông lỏng cậu ra, rử rử, “Bé con, không nên đói khát như thế, thân thể vừa ốm dậy, tính dưỡng hai ngày đã, nhé, hiểu chưa?”

Thanh tuyến của Ivan rất vang lại chan chứa mê hoặc, mỗi tội ngữ điệu thì lại đầy ấp ý vị bất cần đời.

Mạc Tử Mộc nghe hắn trêu đùa thế không khỏi phát cáu lên, thẳng cha lưu manh tinh trùng xộc não này lại dám đi dạy bảo cậu không nên quá “đói khát”. Đúng lúc đó trần nhà sau lưng bọn cậu phát ra âm thanh rất nhỏ.

Không lớn, nhưng giữa khoảng thư viện lặng ngắt thế này cũng đủ khiến người ta chú ý.

Mạc Tử Mộc biết Ivan là loại người trong ngoài cực kỳ đối lập, bề ngoài thô kệch, bên trong lại khôn ngoan vô cùng, cậu không dám ngăn ngừa thêm nữa, lập tức ôm cổ Ivan chủ động ghì môi vào. Trước sự nhiệt tình nóng bỏng ấy của cậu, Ivan lấy làm ngạc nhiên lăm.

Nhưng chỉ ngần ngừ trong một cái chớp mắt mà thôi, hần nhanh chóng ôm siết Mạc Tử Mộc, đứng yên hưởng thụ sự nhiệt tình của cậu, hần dùng vài ba động tác nho nhỏ dẫn đường cho những cử động vụng về ấy, đặt tay cậu lên chỗ cần đặt.

Đờ lấy tay cậu rồi, hần kéo khóa quần mình xuống, xong xoay cậu chuyển đảo lại một vòng, bản thân hần thì ngồi trên ghế, đoạn vươn tay ôm Mạc Tử Mộc, thấp giọng bảo, “Seven, tự ngồi xuống đi nào.”

Mạc Tử Mộc thẳng nhìn cái thứ đang “hiên ngang” bên dưới của Ivan, đỏ bừng cả mặt, toan chùn bước, hiềm nỗi trần nhà lại phát ra tiếng sột soạt nguy hiểm.

Cậu cắn răng, đến gần Ivan rồi lại không biết phải ngồi lên như thế nào.

Ivan linh hoạt cởi quần cậu xuống, đỡ lấy thắt lưng cậu, tận tình chỉ dẫn, “Mở chân ra, mở rộng chút nữa, bé cứng, chậm chậm... Chậm chậm... Ngồi xuống nào.”

Mạc Tử Mộc mở chân ra, xấu hổ đến nỗi mặt mũi đỏ lựng nhưng không thể không nghe theo, cậu bám vai Ivan, ngón tay gần như găm vào da thịt nơi gáy hần, thậm chí cậu có thể cảm nhận được máu đang rướm ra, thế nhưng Ivan thì ngay đến lông mi cũng chẳng động, tiếp tục từ tốn hướng dẫn Mạc Tử Mộc cách làm tình.

Ivan ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Mạc Tử Mộc, ép đôi chân thon dài của cậu kẹp chặt lấy hông hần, cuối cùng Mạc Tử Mộc cũng ngồi được xuống, cảm giác hai người gắn lấy nhau thành một thật kỳ diệu quá đỗi, bản thân rõ ràng vừa tức vừa ghét cái gã này đến thế cơ, nhưng khi hai người họ thực hiện hành động thân mật nhất thì lại đắm rượt khoái cảm.

“Đừng thất thần thế chứ!” Ivan bật cười, “Cứng ời, chuyển động đi, là em muốn làm việc này kia mà, vậy phải mãnh liệt vào chứ!”

Mạc Tử Mộc thật sự có một nỗi khát khao một cái chết quách cái gã này cho rồi, nhưng vẫn chỉ đành dè lên đầu vai Ivan chuyển động lên xuống.

Ivan vươn đầu lưỡi, mỗi khi Mạc Tử Mộc hạ người, hần liền thuận thế liếm lên đầu ngực nhô nhô của cậu, hành động này kích thích ghê gớm mà hần cũng đỡ việc hơn, dù cho Mạc Tử Mộc muốn chửi hần sao mà khốn nạn, song cả thấy lại bị vui chôn hết trong tiếng rên rỉ của chính mình.

Dần dà lý trí đã hoàn toàn nhường chỗ cho khoái cảm bản năng, chờ lúc hai người đạt đến cao trào tốt đỉnh, Mạc Tử Mộc ngả lên vai Ivan, mà hần thì lại ôm lấy eo cậu thăm thì, “Đã nghĩ đến cuộc sống sau khi ra khỏi tù chưa?”

Lời của hần khiến Mạc Tử Mộc đang rã rời vì mệt bất thần mở to hai mắt, “Chắc sẽ về Áo!”

Ivan vẻ như muốn nói gì đó, cuối cùng lại chỉ là ôm chặt Mạc Tử Mộc hơn, “Áo cũng được, hình như anh

cũng có một căn nhà ở đó, nếu về thì em đến đó ở đi.”

Mạc Tử Mộc lạnh nhạt cười khẩy, lập tức rời khỏi vòng tay kiên định mà cũng vô vàn ấm áp của Ivan, đứng dậy nhặt quần áo cậu, “Tôi đi đây.”

Ivan mỉm cười, “Bé yêu ơi, em hơi bị qua cầu rút ván quá đấy, thôi được rồi!” Hắn kéo quần một cách uể oải, đoạn đứng dậy, hơi cúi xuống nhìn đỉnh đầu của Mạc Tử Mộc, dẫu rằng vóc dáng Mạc Tử Mộc cũng rất cao thể mà Ivan vẫn cao hơn cậu nửa đầu, tầm mắt hắn vừa vịn có thể chạm đến mái tóc ngắn đen sẫm của Mạc Tử Mộc.

So với Ivan chỉ phải kéo mỗi cái khóa quần, Mạc Tử Mộc dĩ nhiên không giản tiện được như hắn, cậu nhanh nhẹn mặc quần xong rồi nhét áo vào.

Ivan thấy cậu đã ăn mặc ổn ổn, bấy giờ mới cầm tay cậu, chăm chú nhìn vào bàn tay xinh xắn ấy, ngón tay thon mảnh, móng tay đầy đặn, trong khi cổ tay lại thấp thoáng mỏng manh, một tổ hợp bàn tay như thế không khỏi khiến kẻ khác cảm thấy nữ tính hóa, nhưng những vết chai sần lẩn khuất trong lòng bàn tay lại như lặng lẽ nói cho đối phương, đây là người đã trải qua một quá khứ gian khổ. Bất cứ người nào đã trải một quá khứ gian khổ đều là người giàu nghị lực, Ivan hiểu được điều này. Bàn tay hắn đang nắm chỉ ước chừng bằng hai phần ba bàn tay hắn mà thôi, nhưng mà lại khỏe khoắn lắm. Ivan ngậm lấy ngón trỏ của Mạc Tử Mộc, liếm láp chán chê rồi, hắn mới bảo, “Seven, đừng quá gắng gượng thế nữa! Giao em cho anh đi.”

Mạc Tử Mộc rút tay về, chùi nước bọt vào tay áo, rũ mắt, mang theo ý vị khinh miệt mà đáp trả, “Cảm ơn, tôi quen tự lo cho mình rồi.”

Đối với thái độ vừa ương ngạnh vừa khó ưa này của cậu, Ivan không lấy làm tức giận mà trái lại còn bật cười ha há. Mạc Tử Mộc trong mắt hắn giống như một loài hoa kỳ lạ, nếu quá hiền lành, chỉ sợ sẽ sớm bị người ta hái xuống cắm vào bình mất thôi. Hắn thích Mạc Tử Mộc không chỉ bởi cậu xinh đẹp như hoa, mà còn bởi trong cậu còn giấu giếm một sự hoang dã của cây cỏ, khi nở hoa là sẽ ngập tràn khắp trời khắp đất.

Hơn nữa, Mạc Tử Mộc rất thông minh, nếu cậu không phải quá kiêu hãnh, quá rành rọt giữa hai quan niệm đúng sai nhường vậy, nếu cậu biết luồn lách, biết ngả mình theo thời thế, chắc chắn nắm bắt cậu sẽ là việc không tưởng. Ivan thích nhược điểm này của cậu và cũng tận lực giữ lại nó, đồng thời ở thời điểm thích hợp còn bồi dưỡng thêm. Giữa hai người luôn luôn tồn tại một tiềm thức, suốt cả một thời gian dài Mạc Tử Mộc vẫn còn chưa rõ ràng lắm, thế nhưng Ivan thì ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Tử Mộc, hắn đã hiểu sâu sắc rồi.

Hắn và Mạc Tử Mộc, là cuộc chiến giữa con môi và thợ săn.

Cả hai lớn lên trong hai hoàn cảnh hoàn toàn khác biệt, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể chuẩn xác đem hai người tách ra. Mỗi một động tác của Mạc Tử Mộc đều cho thấy cậu là một người được giáo dục đẳng hoàng, từ cậu tản mát ra một loại khí chất khiến lòng người dễ chịu. Còn Ivan thì vô luận có chải chuốt cỡ nào chẳng nữa, trên người hắn đều luôn nồng nặc hơi thở giết chóc, dù hắn mỉm cười nhưng cặp mắt thâm sâu và con ngươi màu xám lạnh lẽo sẽ bức những ai tới gần hắn phát lạnh cả lên. Thời điểm Mạc Tử Mộc

đang học dương cầm thì Ivan, bằng những thủ đoạn nham hiểm từ hồi khu 19 đã trở thành nhân vật chủ chốt mới cóng của mafia New York. So với năng khiếu âm nhạc của Mạc Tử Mộc, Ivan tâm đắc ám sát và phạm tội cực kỳ. Kể cả Mạc Tử Mộc chỉ là con riêng nhưng dòng máu chảy trong người cậu vẫn là huyết thống quý tộc lâu đời của Anh quốc, nhưng còn mẹ của Ivan lại chỉ là một gái bán hoa lưu lạc từ Nga đến đất Mỹ này, thằng con trai của mình thực chất mang họ ai, chính bản thân bà mẹ ấy cũng không tưởng tượng nổi.

Thế nên, cậu và Ivan vốn dĩ đâu phải đồng loại, nói kiểu này cũng giống như một con sư tử đem lòng yêu thích một con nai, sư tử có thể ngẫu nhiên con nai nhưng lại khổ não không biết phải làm sao để khiến con nai yêu sư tử. Sự xuất hiện của Mạc Tử Mộc chính là sự giao nhau ngẫu ý giữa hai đường thẳng vốn dĩ mãi mãi song song.

Và Ivan nắm lấy ngay khoảnh khắc này, một khi đã nắm được hần sẽ không muốn buông bỏ. Hần là một thợ săn tinh nhạy, tốt độ kiên nhẫn, hẳn rõ ở cơ hội thích hợp nào thì nên dùng mánh khéo thích hợp nào để chiếm giữ đối phương, hẳn khéo léo tránh đi cá tính cố chấp ăn oán rõ ràng của Mạc Tử Mộc, giữ lấy Mạc Tử Mộc một cách suôn sẻ nhưng không chạm đến rạn ranh giới hạn của cậu.

Ivan ngắm nhìn người thiếu niên như đang đội vòng sáng trước mắt, hẳn cảm thấy lời mẹ nói chỉ đúng một nửa, trong lòng mỗi người quả thực đều cư ngụ một vị thiên thần, nhưng chỉ khi bạn giữ thật chặt, thiên thần mới vĩnh cửu lưu lại cõi nhân gian.

Mạc Tử Mộc bắt gặp ánh mắt Ivan đang ẩn ẩn ý cười nhìn cậu, liền khẽ nhún mày, quay sang nói, “Anh không đi... Thì tôi đi trước đây...”

Ivan mỉm cười, đứng dậy biếng nhác nói, “Tất nhiên là anh đi với em rồi!”

Mạc Tử Mộc chẳng thể biết được tên trùm mafia này đang la liệt những suy nghĩ gì trong óc. Ivan là một kẻ quái gở, thoát nhìn thì như một tên thô lỗ chẳng ra gì, một tên lưu manh đầu đường xó chợ chính hiệu, ấy thế mà lại rất khó để đoán được những ý niệm gì đang suy suy tưởng tượng trong đầu hẳn, thậm chí Mạc Tử Mộc chưa từng nhìn thấy Ivan nổi giận, hẳn luôn giữ vẻ mặt như cười như không, vậy mà dù có là tên hung tàn nhất trong nhà giam như Tea Bag đi nữa cũng không thể không dăm ba phần kiêng kỵ hẳn.

Mạc Tử Mộc từng nghe hẳn dùng lưu loát tiếng Đức, tiếng Tây Ban Nha để giao tiếp với người khác, tiếng Trung cũng không ngoại lệ, chưa hết, còn có thể dùng tiếng Oxford chính gốc đọc thơ sonnet(5). Hẳn ngâm nga bài thơ bằng thứ thanh tuyến thấp trầm: Ta đều mong nhân lên từ sắc đẹp – Cửa hoa hồng giống tốt để đời sau... Lòng Mạc Tử Mộc rung động, cậu rũ mắt lắng nghe, có điều thơ sonnet đã bị đổi thành một mớ hạ cấp không sao chịu cho nổi: Con người ta ai cũng già cũng chết – Ký ức đành giao cho Dick(6) răn dạy...(7)

Đến đoạn này, Mạc Tử Mộc không thể nhịn được nữa mà buông tiếng thở dài sườn sượt, đoạn nhanh chóng xoay chân rời khỏi, Ivan sau lưng cậu thì mỉm cười đến là thích thú.

Cậu chưa từng nghĩ mình sẽ lẫn lộn với Ivan bao lâu, đối với Mạc Tử Mộc mà nói, Ivan chỉ là kẻ thích ứng tạm thời do một lần sai lầm mà thôi, tuy Ivan mang lại cho cậu nỗi sầu lo khó lòng giải thoát, song tóm lại, Ivan chẳng hề nằm trong kế hoạch cuộc đời cậu. Cậu chưa bao giờ nghĩ quãng thời gian còn lại

của đời mình sẽ phải mập mờ dính líu với người này cả, nhưng hiển nhiên về mặt nhìn xa, Ivan chắc chắn mạnh hơn Mạc Tử Mộc không biết gấp bao nhiêu lần.

Mạc Tử Mộc cùng Ivan ra khỏi thư viện, vừa vặn chuông báo đã hết giờ thể dục vang lên, cậu bước về khu phòng giam một cách mau chóng, trong khi Ivan cứ thong thong thả thả theo sát sau lưng cậu. Nhịp chân Mạc Tử Mộc vẫn cố gấp gấp bước đi, thế nhưng vì ánh mắt chẳng chút tốt đẹp của Tea Bag lần đôi chân dài ngoằng đang bước từ tốn của Ivan, cậu trước sau vẫn phải duy trì một khoảng cách gần gũi.

Lúc Mạc Tử Mộc lên lầu rồi, tầm mắt chạm đến ngay cảnh Tom thoang thoáng vẻ kích động đứng lẫn trong một lũ bầu nhâu, trên người cậu chàng lấm lem không ít vết bẩn của ống thông gió, ngay đến mặt cũng không chừa. Berwick đứng cạnh cửa, tay lăm lăm dùi cui, cặp mắt vừa to vừa lồi lảo liên qua cả đám, thế rồi rất nhanh đường nhìn đã dồn tụ tại biểu hiện không mấy bình thường cho lắm của Tom.

1. Bánh mỳ trắng là loại bánh mỳ nướng từ bột mỳ và nướng trong khuôn nên không có lớp vỏ cứng giòn, rất mềm mại được cắt thành những lát mỏng 1cm, cạnh dài khoảng 10cm, thường cắt chéo miếng bánh thành hình tam giác rồi kẹp bơ sữa để ăn sáng, hoặc kẹp với trứng rán, patê, rau... để ăn.

2. Con thuyền Noah (Noah's Ark) là con thuyền được nhắc đến trong Kinh Thánh (Genesis 9:1) do Chúa hướng Noah đóng để tránh qua cơn Đại hồng thủy do Chúa tạo ra để trừng phạt loài người đã có quá nhiều tội lỗi.

3. Franklin Delano Roosevelt (30/01/1882 – 12/04/1945, thường được gọi tắt là FDR) là Tổng thống Hoa Kỳ thứ 32 và là một khuôn mặt trung tâm của các sự kiện thế giới trong giữa thế kỷ 20 khi ông lãnh đạo Hoa Kỳ suốt thời gian có cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu và chiến tranh thế giới.

Năm 1932 là năm Roosevelt được Đảng Dân chủ đề cử tham gia tranh cử Tổng thống.

4. Bê tông WPA này là sản phẩm đặc chế của Franklin D. Roosevelt. Trong bộ phim cũng đề tài tù ngục là Nhà Tù Shawshank, nhân vật Andy cũng là nhờ loại bê tông không đạt tiêu chuẩn này mà chỉ bằng một con dao chạm nhỏ đào một cái hầm lớn chạy thoát khỏi nhà tù Shawshank.

highly recommend xem phim này nhé, cực hay ^O^ đoạn cuối 2 anh nhân vật chính về ở vs nhau đấy ==)) chứ không có lãng xẹt như Vượt Ngục đầu hà ==

5. Khu 19 New York:

6. Thơ Sonnet là một bộ các bài thơ được viết dưới dạng sonnet (bài thơ có 14, mỗi câu 10 vần) bởi William Shakespeare về những đề tài như tình yêu, cái đẹp, chính trị, và cái chết.

Có lẽ chúng đã được sáng tác trong một khoảng thời gian là vài năm. Tất cả 154 bài thơ đã xuất hiện trong một tuyển tập năm 1609, gồm 152 bài sonnet chưa từng được xuất bản trước đó và hai bài thơ, số 138 ("When my love swears that she is made of truth") và 144 (Two loves have I, of comfort and despair), đã được xuất bản trong một hợp tuyển năm 1599 có tựa đề The Passionate Pilgrim.

7. Dick trong tiếng lóng của Mỹ là cái xxx của seme:)))))) em lay anh =))))))

8. Đoạn thơ anh Ivan đọc nằm trong bài Sonnet 1.

Bài Sonnet 1 có chung nội dung đến sonnet số 26, nội dung ca ngợi vẻ đẹp của bạn, thuyết phục bạn lấy vợ, có con để truyền lại vẻ đẹp ấy cho các thế hệ sau.

From fairest creatures we desire increase,

That thereby beauty's rose might never die,

But as the ripper should by time decease,

His tender heir might bear his memory:

But thou contracted to thine own bright eyes,

Feed'st thy light's flame with self-substantial fuel,

Making a famine where abundance lies,

Thy self thy foe, to thy sweet self too cruel:

Thou that art now the world's fresh ornament,

And only herald to the gaudy spring,

Within thine own bud buriest thy content,

And, tender churl, mak'st waste in niggarding:

Pity the world, or else this glutton be,

To eat the world's due, by the grave and thee.

Bản dịch của Phan Cẩm Thịnh (có mượn sử dụng trong chương này để dịch, hụ hụ hụ)

Ta đều mong nhân lên từ sắc đẹp

Của hoa hồng giống tốt để đời sau

Con người ta ai cũng già cũng chết

Để giống nòi ta sống mãi ngày sau.

Nhưng mà anh là con người khó hiểu

Sức thanh xuân anh chỉ sống cho mình

Biến chỗ dư thừa thành ra túng thiếu

Thành kẻ thù tàn bạo của chính anh.

Tuổi thanh xuân đang tràn đầy sinh lực

Anh- người đưa tin báo hiệu mùa xuân.

Tự giam mình anh chôn niềm hạnh phúc

Kẻ tiêu hoang – người keo kiệt đáng thương.

Thương cho đời đừng làm người ích kỷ

Hạt giống tốt đừng để thành uổng phí.

12. Chương 12

Gã ưỡn ngực vừa tính quát gọi Tom, Mạc Tử Mộc đột ngột úi một tiếng, ngã sấp xuống đất, thân hình nhào xuống va vào người Berwick làm gã thối lui mấy bước, phải lúng ta lúng túng vúi chặt tay một phạm nhân mới không ngã chổng vó. Berwick giận tím mặt, sau khi ổn định thân hình thì bước nhanh đến đập mạnh lên vai Mạc Tử Mộc.

“Mày cố ý chứ gì!” Berwick hung tợn hỏi tội.

Mạc Tử Mộc phân trần, “Boss, ai lại đi cố ý tự ngã nhào thế chứ.” Cậu nâng cánh tay bị trầy xước của mình lên ngụ ý chứng minh.

Jude đứng bên nhân nhả hừ một tiếng, tỏ vẻ châm biếm.

Phổng chừng bị tiếng cười nhạo này nhắc nhở đến bộ dạng thảm hại vừa rồi của gã, Berwick rút dùi cui tính mạnh tay dạy dỗ thằng ôn con dám làm gã xấu mặt, nhưng cái dùi cui giờ cao, chưa kịp nện xuống người Mạc Tử Mộc đã bị Ivan – người hiện thời đang đường ai nấy đi với Mạc Tử Mộc – chuyển đầu dùi cui lại. Hắn cầm chắc dùi cui của Berwick, cười nói, “Boss, nổi giận với một thằng nhóc láu táu mà làm gì?”

Jude thấy thế bèn cười lạnh, “Thế cơ mà, có ô dù che chở cho có khác!”

“Tea Bag, nếu mày không bảo người của mày cầm mõm lại, tao có thể làm giúp mày đấy!” Ivan thần nhiên bảo.

Tea Bag vung tay giáng cho Jude một bạt tai, “Im mồm, đại ca Ivan ngay đến Boss cũng không dám mịch lòng, mày là cái thá gì?”

Lập tức, khuôn mặt trắng mịn của Jude sưng tấy một bên, nó ôm mặt, lườm nguýt Ivan và Mạc Tử Mộc bằng tia nhìn ác nghiệt hết sức.

Berwick cố gắng giật ra nhưng cái dùi cui kia cứ như dính trên tay Ivan, mặc gã gồng sức bao nhiêu vẫn vô pháp nhúc nhích. Gã giận tới nổi mặt mũi đỏ phừng phừng, Ivan liền vừa dịp thả tay khỏi, “Boss, tôi giúp ông lôi cổ thằng nhóc chương mắt này đi nhé!”

Berwick nắm dùi cui, gân xanh nổi hằn trên trán, màn vừa nãy đối với một tên cảnh ngục đã quen nắm quyền sinh sát trong lao tù như gã mà nói thực sự là nhục nhã vô cùng tận, gã giắt cảnh côn về, đột nhiên rút súng ra, cảnh cáo, “Tránh ra, Ivan, mày muốn chống đối cảnh ngục đấy hả?”

Nhất thời toàn bộ ngục giam rơi vào im phăng phắc, nhà tù mới nãy còn ồn như bây ong vỡ tổ thoát một giây đã yên tĩnh không tiếng động, mọi người đều lặng lẽ quan sát màn đấu đá này. Berwick nhếch mép, quyền không chế quyết tuyệt xem ra đã trở lại trong tay gã, gã giương súng xẵng giọng, “Ivan, tao đếch cần biết ở bên ngoài thân phận mày là gì, nhưng vào đây rồi, mày phải nghe theo tao!”

Ivan giờ hai tay lên, cười khi khi, “Boss, không ai là không nghe lời ông cả, mọi chuyện đều do ông quyết định...”

Berwick dòm chòng chọc hắn mấy giây, sau rồi súng trong tay cũng chậm rãi hạ xuống, chợt nhiên Jude hét toáng, “Cẩn thận kìa!”

Berwick nghe tiếng nó hét, theo phản xạ lại chìa súng lên. Mạc Tử Mộc này giờ vẫn yên phận bị gã giẫm dưới chân bỗng nhiên bật dậy, Berwick ngã ngựa, súng của gã bắn cái ‘đoàng’ một phát lên trời, tiếng vang

tốt độ rền rã, cả thấy mọi người đều bị giật mình khiếp hãi.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong não Ivan là chạy đến xem tình hình Mạc Tử Mộc, xác định cậu có bị thương hay không, khoảnh khắc ấy hẳn cảm giác như thể tim mình sắp vọt ra ngoài vậy.

Mạc Tử Mộc thoảng ngược đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt xám lạnh lẽo đang căng thẳng kia, vồn vện rằng, “Nhớ kỹ đấy, tôi vừa cứu anh một mạng.”

Bấy giờ Ivan mới dám thở phào nhẹ nhõm, cái miệng hẳn cong lên thành một ý cười, “Được, anh sẽ chăm sóc cho em cả đời.”

Đáy mắt Mạc Tử Mộc loáng vẻ uất giận song vẫn phải chịu thua cánh tay không khác gì cái kìm sắt kia.

Norton và Adolf cuống quào chạy tới. Mặt Norton lúc này đã nhẵn nhúm như quả táo tàu, gã Berwick hoảng hốt lồm cồm bò dậy thì bị Adolf mồm rộng túm cổ, “Ai cho phép mày nổ súng?”

“Adolf, tôi không cố ý, là do thằng khốn này...”

“Xử lý nó chưa?”

“Chưa, là do...”

“Bố tổ, phí phạm viên đạn!” Adolf đẩy mạnh gã ra rồi rút phát súng, rít gào, “Vừa nãy là thằng nào phản kháng?” Địch thân Adolf biến thái ra tay, tất cả phạm nhân vô thức cùng thụt lùi ra sau hai bước.

Berwick bị Adolf đối xử như ngang hàng phải lựa với bọn tù nhân ngay trước mặt Norton, mất thể diện không để đâu cho hết, gã thẹn quá thành giận, thế là chỉ điểm, “Thằng ranh kia kìa, chính là thằng ranh kia!” Gã cảm phần khai Mạc Tử Mộc, hận không thể bảo Adolf lập tức nổ súng xử lý mấy phát cho bỏ tức.

Ivan cười xuề xòa, “Là tôi với Boss Berwick có chút hiểu lầm con con thôi!”

Adolf lé mắt sang hỏi ý Norton, sau rồi chỉ đành nhắc nhở, “Ivan, thế này không hay ho gì đâu. Chúng ta vẫn nên chung sống hòa bình thì hơn, mày đừng nên phá hỏng trạng thái cân bằng này.”

Norton thoảng nhìn đồng hồ, giờ phút này ông ta mới lên tiếng, “Được rồi, Adolf, tôi thấy đều là từ thằng nhóc này mà ra, dẫn thằng nhóc này đi, những người còn lại quay về phòng giam, ai cho phép các người nhan nhản ngoài phòng giam quá thời gian đấy hả?”

Adolf gào rú, “Cuốn xéo về ổ mau, một lũ lợn, cả ngày hôm nay cấm chỉ đi đâu hết, hủy bỏ tất cả nước và thức ăn!”

Đám phạm nhân còn chưa kịp xông xáo, Adolf đã giơ súng lên trời nổ liên tục bốn năm phát ra uy, đám phạm nhân lập tức ba chân bốn cẳng phóng thẳng về phòng giam hết cả lượt.

Norton nói với Ivan vẫn còn đang đứng nguyên xi tại chỗ, “Ivan, tôi hy vọng anh còn nhớ giao ước của chúng ta hồi mới đến tù giam này.”

Ivan cười bảo, “Vậy thì tốt quá, cảm ơn Uncle Norton vẫn nhớ quan hệ hợp tác giữa chúng ta.” Đoạn hắn cúi đầu nhìn Mạc Tử Mộc, “Ngoan nào, nhé? Chắc là trưởng ngục muốn mời em dùng bữa tối đây mà.”

Mặt mày Mạc Tử Mộc lạnh tanh, hoàn toàn không phản ứng lời của hắn.

Adolf xách Mạc Tử Mộc một đường đến phòng ăn xa hoa của Norton, ném cậu lên ghế, thô lỗ trối ngược hai tay cậu ra sau ghế dựa. Norton đẩy đẩy gọng kính vàng, ra lệnh, “Anh đi đi, tôi muốn nói chuyện một mình với nó.”

Adolf cực độ bất mãn vì Norton đòi tra tấn Mạc Tử Mộc một mình, nhưng không thể không tuân phục, gã hậm hực xoay lưng rời đi, lúc đi còn mạnh tay đóng sập cửa, chấn động đến cửa sổ cũng rung lên bần bật. Norton bắt đắc dĩ đảo mắt, mắng sa sả, “Thật cực súc, đúng là đồ cực súc.”

Ông ta bước đến tựa vào bàn cơm nhìn xuống Mạc Tử Mộc, nhìn đến mái tóc đen tuyền, đến cằm cổ nhỏ xinh, cùng xương quai xanh tinh xảo ẩn hiện trong cổ áo lơ lửng. Không hẳn ông ta chưa gặp người Hoa bao giờ, người Hoa ấy à, hầu như đều độc một khuôn mặt baby face giống nhau như đúc, căn bản chả phân biệt được ai với ai. Nhưng ông ta lại không thể không khen ngợi sức hấp dẫn từ Mạc Tử Mộc, chỉ cần gặp qua cậu một lần, ai cũng khó lòng quên nổi. (baby face? ‘___’ mình thấy dân Tàu gian như nhau chứ ư thấy baby face nào cả =)) sr spam =)))

Norton lấy làm thở dài, “Seven, cậu giỏi gây chuyện quá đấy.”

Mạc Tử Mộc hờ hững đáp, “Không phải tôi cố ý, Boss.”

“Cậu có đấy. Cậu biết trên người cậu có năng khiếu bẩm sinh này, cậu biết cậu rất thu hút người khác, cậu cũng rất thông minh. Nếu cậu muốn yên ổn, tôi nghĩ cậu chắc chắn sẽ tìm được cách, nhưng hiển nhiên cậu đã không làm thế!” Norton nhú mày, “Dù tôi đã đồng ý trước khi hình xăm trên người cậu hoàn thành, tôi sẽ không để cho Công tước Donald chạm vào cậu, hiem nổi... có vẻ cậu cần được dạy dỗ chút đỉnh rồi đây!”

Ông ta hết sức ưng ý khi chiêm ngưỡng Mạc Tử Mộc run nhẹ.

Norton gật gật đầu, “Cuối tuần này tôi sẽ bố trí cậu gặp ngài Công tước, hy vọng chuyện này sẽ dạy cho cậu hiểu thế nào là biết điều an phận.”

Sắc mặt Mạc Tử Mộc bỗng chốc tái nhợt, cậu ngẩng ngay đầu lên, con ngươi màu xanh sẫm kia thoát nhìn như nháy lên một tia sáng kỳ lạ khiến Norton bối rối, đôi mắt kia hoàn toàn khác biệt với khí chất như

một cậu bé trong đội hợp xưởng bình thường của Seven, mà tương phản, đó là ánh mắt tràn ngập sức cảm dỗ của quỷ ma.

“Boss, nếu nói vậy, ông vẫn sẽ chỉ là một người tầm thường rung động bởi một trăm nghìn USD mà thôi... Dù những phạm nhân đã chết của Mammon, dưới tên bọn họ có đến hơn mấy tỷ, thậm chí là mấy trăm tỷ tiền đen chảy ra, nhưng con số ông có được chỉ là số lẻ thôi mà, cần gì vì chút lợi ích nhỏ nhoi đó mà hao tổn tâm trí chứ.”

Ánh mắt sau cặp kính vàng của Norton thoáng lộ vẻ hoảng sợ, nhìn chằm chằm vào Mạc Tử Mộc. Mạc Tử Mộc ẩn ý nói tiếp, “Những kẻ đó đường xa mà đến thực sự chỉ đơn thuần muốn giết chóc tội phạm thôi sao? Thứ mà chúng nhắm đến hơn cả ắt là mua thân phận từ Mammon, đúng không?”

Norton hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi, “Seven, là ai tiết lộ cậu chuyện này...”

“Dù mỗi quý, đảo Mammon đều chết rất nhiều người, nhưng ở Mỹ họ vẫn sống sờ sờ... Bảo hiểm an toàn xã hội của họ vẫn vẹn nguyên, thậm chí đến giấy phép đăng ký DMV(1) vẫn sờ sờ như cũ, thân phận của họ đều còn tồn tại, chỉ khác là thân thể họ đã thối rữa ở Mammon từ lâu rồi thôi...” Mạc Tử Mộc nhẹ nâng tầm mắt, mỉm cười, “Tôi có thể xâm nhập vào hệ thống an toàn của bất cứ quốc gia nào, chỉ cần đối chiếu hồ sơ ngồi tù ở Mammon với thời gian đăng ký DMV... Đây là lý do vì sao gần như tất cả phạm nhân trong nhà tù này giống y nhau, không người nhà thăm hỏi, không thư từ, cũng không một cuộc điện thoại...”

Norton tựa vào bàn ăn quan sát Mạc Tử Mộc suốt hồi lâu, thế rồi ông ta bất thành linh đưa bàn tay tái nhợt đến bóp cổ Mạc Tử Mộc. Mạc Tử Mộc chật vật khuyện giải, “Đợi đến lúc mấy tên buôn vũ khí muốn rửa tiền, mấy ngài quý tộc trốn thuế, hay mấy vị anh tài của xã hội thượng lưu mua một thân phận làm xăng làm bậy ấy quyết định không bao che cho ông nữa, ông mơ tưởng còn có thể nhàn hạ hưởng thụ những mẫu vụn được ban phát từ kẻ tay kẻ khác sao? Đến lúc đó ai có thể giúp ông đây... Gã Adolf nhũn não, hay là đám cảnh ngục đều đã có chủ kia nào?”

Hai mắt Norton đỏ sọng, nhưng những ngón tay đã từ từ thả lỏng, cuối cùng ông ta cũng thôi, Mạc Tử Mộc liền há miệng cố hít lấy không khí khóa lấp bùng phổi.

Cậu biết đáng lẽ giờ vẫn chưa phải lúc ngã bài, nhưng cậu đã đánh cược giữa sự tham lam và nổi nhát gan tiềm tàng bên trong con người Norton, và thật rõ ràng Mạc Tử Mộc đã đánh trúng vào điểm yếu của ông ta, ông ta do dự nhìn Mạc Tử Mộc như thể muốn phủ nhận lời cậu, nhưng rồi vẫn phải mở mồm hỏi, “Thế thì, cậu có biện pháp nào hay ư?”

Mạc Tử Mộc nâng mắt, thông thả dẫn dụ, “Cho tôi danh sách khách hàng của ông và những thân phận bán cho bọn họ. Miễn những thân phận này hăng còn tại Mỹ, tôi có thể lần được... toàn bộ thông tin tài khoản dưới thân phận đó. Trước khi họ vớt tài khoản thì truy lùng đến các mối liên lạc trong khoảng thời gian đó của họ, nắm những chứng cứ này trong tay, ông có thể đem bán với giá trên trời, mạnh tay giật của họ một khoản lớn, rời khỏi nơi quỷ quái này.”

Norton nheo mắt nhìn Mạc Tử Mộc, rất lâu sau ông ta mới mở lời, “Cậu được lợi gì trong chuyện này?”

Mạc Tử Mộc rũ mắt đáp, “Tôi không muốn bị kẻ khác xâm phạm nữa, tôi nghĩ điểm này ông làm được, đúng chứ? Hơn nữa chờ đến lúc ông đạt được mục đích, cũng xin ông cho tôi được tự do!”

Norton thoáng lẩn tránh, sau rồi quyết định cởi trói cho Mạc Tử Mộc, “Chứng minh cho tôi xem đi, nhóc con.”

Ông ta kéo Mạc Tử Mộc vào phòng trong, tại căn phòng sang trọng đến xa xỉ nọ, Mạc Tử Mộc trông thấy màn hình tinh thể lỏng quen thuộc, con người xanh sẫm của cậu tức khắc sáng ngời. Mạc Tử Mộc liền ngồi xuống chiếc ghế da đằng sau bàn làm việc bằng gỗ hồ đào(2) khắc hoa văn chuyển từ Anh sang.

Norton giả giọng hăm dọa, “Nhóc, nếu không phải tôi biết rõ mấy trò nghịch ngợm của cậu trong thư viện, còn lâu tôi mới cho cậu cơ hội... Tuy nhiên nếu cậu không chứng minh được lời mình, vậy cậu sẽ phải liên tục tiếp Donald cuối tuần, và cũng sẽ không có mỗi Donald thôi đâu.”

Mạc Tử Mộc vẻ như tăng lời dọa dẫm ấy. Là một hacker chiến tích lẫy lừng, mọi website từ Cơ quan an ninh quốc gia hay các ngân hàng, cậu đều dễ dàng xâm nhập trót lọt, mười đầu ngón tay xinh đẹp của cậu phăm phăm gõ phím, dáng vẻ thông dong tự tin thành ra rất thuyết phục Norton.

Ông ta ngập ngừng giây lát rồi mới nói, “Gin Bush, hẳn mua thân phận của Jacopo Erdkamp...”

“Jacopo...” Ngón tay Mạc Tử Mộc thoáng sững, người thanh niên đáng thương kia, tuy rằng Norton không ăn chia tiền bán thân của cậu ta, nhưng hiển nhiên Norton đã nhanh tay bán đứt thân phận của cậu ta rồi. Mạc Tử Mộc hạ mi mắt, cậu vẫn chưa thể khống chế tốt cảm xúc của bản thân cậu. (Jacopo là nhân vật bị Tea Bag cưỡng bức và sau đó bị Sticks giết trong chap 4)

Đầy nhiệt huyết, dễ xúc động, phần nộ vì bất bình, giống như bao thiếu niên tuổi mười tám khác.

Nhưng Mạc Tử Mộc chẳng phải là một thiếu niên bình thường, hiện thực đã vô số lần bức bách cậu trưởng thành, bắt cậu phải tự che giấu cảm xúc.

Norton có phần khó hiểu khi trông thấy những ngón tay Mạc Tử Mộc bỗng nhiên gõ lia lịa lên bàn phím, nhưng tư liệu không ngừng chuyển đổi trên màn hình khiến ông ta phải giật thót.

Mạc Tử Mộc chợt đẩy bàn phím ra, “Tôi cần sử dụng một phần mềm đặc biệt của tôi, nó có thể trợ giúp chúng ta kiểm tra tư liệu!”

Bất gặp cặp mắt Norton tràn ngập nghi ngờ, cậu đành đánh đường vòng, “Boss, tôi biết ông không để những tài liệu quan trọng trong máy tính.”

Norton cười khinh, “Mạng chả khác nào một ả gái *** trần truồng, chẳng giấu được gì sất.”

Được sự cho phép, Mạc Tử Mộc nhanh chóng mở ổ cứng ảo(3) của mình ra, tải một chương trình trên đó xuống, chương trình đó tức thời được vận hành. Cậu lại đẩy phím qua một bên, bảo, “Mời tôi uống ly rượu đi, công việc kiểm tra cần một ít thời gian.”

Norton hít sâu một hơi, giấc mơ triệu phú làm ông ta chệnh choáng vì sung sướng. Ông ta quả nhiên xoay người mở tủ rượu, rót hai ly vang đỏ rồi đưa cho Mạc Tử Mộc một ly.

Mạc Tử Mộc thành thực lắc nhẹ ly rượu, những ngón tay thon dài của cậu làm nổi bật chất lỏng màu đỏ đang sóng sánh bên trong, phải nói là không còn gì gọi cảm hơn thế.

“Seven, đã ai nói cho cậu biết cậu khiêu gợi lắm chưa.” Đôi môi mỏng của Norton nhấp một ngụm rượu, rừ rừ tâm sự.

Mạc Tử Mộc không đáp lời, chỉ đơn giản uống một hớp rồi bồng cất lời, “Rượu Bordeaux(4)... Ông có bao giờ từng nghĩ, một ngày nào đó ông có thể thỏa thuê hưởng thụ vang đỏ Romanée Conti(5) hay không?”

Câu hỏi của cậu khéo léo dẫn Norton quên đi câu hỏi của ông ta, tay ông ta bưng ly rượu, uống cạn một hơi rồi lại về chủ đề chính, “Ra kết quả chưa?”

Mạc Tử Mộc chậm rãi nhấp rượu, so với vẻ nôn nóng của Norton thì cậu lại đủng đỉnh hơn nhiều, loại khí chất này khiến một kẻ đam mê vẻ đẹp như Norton buộc lòng phải kiên nhẫn chờ đến lúc Mạc Tử Mộc uống cạn ly rượu.

Máy tính ‘ding’ một tiếng.

Norton hást cằm, “Ra kết quả rồi à?”

Mạc Tử Mộc xem xét tài liệu một cách tốc độ, bắt đầu thống kê, “Người mua thân phận này chắc chắn không phải tên Gin Bush mà tên là Rickards Joe Washington. Tài khoản ngân hàng của Jacopo tháng này chia làm ba đợt chuyển tiền vào từ Citibank(6) chi nhánh Washington, một lần là một trăm ngàn USD, lần thứ hai là hai mươi ngàn USD, tháng này tài khoản của Jacopo được sử dụng bảy lần, đều là tiền mặt, qua ATM, tổng số tiền là ba mươi sáu ngàn bốn trăm hai mươi USD. Địa chỉ đăng ký DMV của Jacobus đã thay đổi, từ New York ban đầu sang Florida...(7)Bất kể người mua là ai, xem ra kẻ đang sử dụng thân phận của Jacopo trước mắt chắc hẳn là đang hoạt động lâu dài ở Florida...”

Norton dõi chăm chăm vào màn hình, mãi lâu sau, ông ta đột ngột móc súng nhắm ngay trán Mạc Tử Mộc.

Một hơi thở nào nề phả ra chậm chậm từ miệng ông ta, “Seven, bắt đầu từ ngày mai, ngày nào cậu cũng phải đến đây, tôi sẽ lần lượt giao những thân phận này cho cậu.” Nói tới đây thì tự dừng trở nên hung dữ, “Tuy nhiên, cậu mà dám giở trò gì thì...” Khẩu súng đang giở trên trán Mạc Tử Mộc liền gia tăng sức ấn.

“Ồ đây là Mammon, đúng không?” Mạc Tử Mộc giơ hai tay tỏ ý đầu hàng, “Chung quanh bạt ngàn là nước

biển, không chỗ nào để tẩu thoát. Ông cần sự trợ giúp của tôi để rời khỏi nơi này, vừa may tôi cũng vậy.”

Đôi môi mỏng của Norton hơi cong lên, lặp lại lời ban nãy, “Vừa may hay đấy...” Đoạn, ông ta thu súng lại, vỗ vỗ lưng Mạc Tử Mộc, “Ngoan lắm, Seven. Hãy nhớ, chỉ cần cậu hợp tác với tôi, tôi sẽ đưa cậu theo... Nói gì thì nói cậu cũng là kiệt tác của tôi mà lại.”

Môi Mạc Tử Mộc nhếch nhẹ ý đồng thuận ngầm. Tự biết điều rằng kêu Norton thôi cái trò xăm hình biến thái của ông ta lại là yêu cầu quá cao, cho nên cậu chẳng đề đạt gì nữa.

Mạc Tử Mộc dùng bữa tiệc tối rất ngon lành của Norton. Luận đến ẩm thực, có thể thấy rõ Norton là một tay sành sỏi. Bít tết tuy không phải là thịt bò Shimofuri(8) của Nhật Bản nhưng cũng là bít tết rút xương Angus cấp bậc Prime(9) của Mỹ ăn kèm dầu olive, thật là một món bít tết tuyệt hảo, phối thêm gan ngỗng chiên(10) cùng vài lát chanh mát thì càng hoàn mỹ hết sức. Loại rượu thích hợp nhất chính là vang đỏ Bordeaux, giúp trung hòa bớt mùi máu của bít tết, đồng thời nâng cao độ nhạy cảm với vị thịt tươi non nơi đầu lưỡi, mùi vị thượng hạng của món bít tết do đó càng được thăng cao gấp nghìn lần. Norton cực kỳ chú trọng vấn đề ẩm thực, lúc ăn ông ta tối kỵ người khác nói nhiều, vì thế Mạc Tử Mộc xong bữa là trở về ngay.

Gặp Mạc Tử Mộc lạnh lặn quay lại, Berwick vừa sợ vừa ghét, thái độ của Mạc Tử Mộc đối với gã vẫn đúng chừng đúng mực cứ như chưa hề có gì xảy ra. Khoảnh khắc cậu đặt chân vô phòng giam, mọi người đều thở phào, thằng Tom kiểu rất chỉ lấy làm áy náy song cũng không nén nổi phản kích.

“Cậu nói chuẩn không cần chỉnh, Seven ạ, loại xi măng này dễ nát như bã đậu phụ ấy, tôi đoán không cần đến mười ngày là đủ khoét ngon cái tường đó.” Tom chùng giọng tường trình.

Dù đây mới chỉ là bước nhỏ trên con đường trốn chạy của bọn cậu nhưng mở đầu thuận lợi khiến cả đám thật phấn khởi, ngay cả Tommy lâu nay luôn kiêu lời cũng không ngoại lệ.

Seven ngồi co chân trên giường, chột đặt vấn đề, “Nếu thoát được, mọi người có nghĩ sẽ làm gì chưa?”

“Tìm một con nhỏ, không, mười con nhỏ chơi cho đã thì thôi, buổi sáng ba em da trắng, buổi trưa ba em da vàng, buổi tối ba em da đen...” Tom thả hồn tưởng tượng.

“Vậy mới có chín thôi, Tom!” Jack sửa lưng cậu ta.

“Đứa cuối cùng là chuyển giới!” Tommy buồn cười góp vui một câu.

“Còn ông Tommy?” Mạc Tử Mộc hỏi.

“Tôi ấy à...” Tommy nghịch cái nĩa ăn trong tay, tràn ngập suy tư, “Muốn về Etawah(11), cũng ba mươi năm không về rồi! Nhớ ruộng đồng, nhớ những cánh đồng ngô mênh mông ngút ngàn chốn ấy.”

Tom cười bảo, “Tưởng ông muốn về Puerto Rico cơ, cơ mà đến Etawah làm bạn với dân Ấn Độ cũng thi vị phết!”

Jack đáp ứng, “Tôi vẫn chưa nghĩ tới...”

Thằng Tom được dịp độc mồm độc miệng, “Thà ông ở lại Mammon bà nó luôn đi!”

Thịt trên người Jack tức thì rung bần bật, câu cú lộn xộn, “Đừng, đừng, tôi không muốn đâu!”

“Nếu có mười triệu USD trong tay, mọi người sẽ làm gì?” Mạc Tử Mộc lại hỏi.

“Mười triệu á, wow... Chắc sẽ sắm một con xế moóc(12) gồm hai phòng ngủ, đầy đủ gia dụng, sau đó mua thêm mấy em gái xinh tươi, từ thứ Hai đến thứ Sáu muốn đi đâu thì đi, cuối tuần nhất định phải đến Florida đánh bạc!” Tom cười hồ hồ mơ mộng.

Tommy cũng vui vẻ cười, “Mười triệu USD... Lạy Chúa, thừa sức thuê nửa số thám tử ở Mỹ tìm con gái tôi.”

Jack thì hỏi, “Seven, cậu thì sao?”

Mạc Tử Mộc cười nhẹ, “Tôi sẽ đi Seattle(13), mua một căn hộ hướng ra biển, thời điểm mặt trời mọc sẽ chơi vĩ cầm trên sân thượng, tầm mặt trời lặn sẽ tản bộ dọc bờ biển, mùa hè đi lướt sóng, hoặc là mua lại một chiếc du thuyền second-hand ra Alaska(14) câu cá rồi mở một buổi tiệc cá hồi nướng ngoài trời, mùa đông thì lái thuyền về hướng Đông, đến công viên Yellowstone(15) hoặc sẽ tụ hội với Tom ở Florida.”

“Giàng ơi...” Tom nhắm mắt cảm thán, “Cuộc sống tươi đẹp biết bao! Nếu thực sự có được nhiều tiền như thế thì quá bằng lên tiên!”

Mạc Tử Mộc kín đáo bật mí, “Không biết chừng Uncle Norton sẽ tặng cho chúng ta tấm ngân phiếu này đây.”

Tom liền cọt nhả, “Phải đó, chuyện đầu tiên sau khi tôi thoát khỏi đây là phải đi trộm sạch nhà thằng già đó.”

Mạc Tử Mộc mỉm cười, không nói thêm nữa.

Dời mắt lên trần nhà, đặt cuốn sách lên phần đùi đang khoanh nhưng đường nhìn của cậu không hiện hữu nơi trang sách, thần trí cậu xuyên thấu bức tường dày ra ngoài kia, Mammon lại bắt đầu mưa lâm thâm, nước mưa len lỏi vào thấm vào lòng đất, chồi non rạo rực nhú mầm, hít thở bầu không khí tự do. Mạc Tử Mộc an nhiên nhắm mắt.

Không đâu tự dưng bọn cậu được nhận sự chiếu cố đặc biệt, hiện tại gã Berwick cứ như thành bảo an của phòng 204 khu C luôn rồi, gã xoa thắt lưng, cặp mắt ngựa lồi chòng chọc lia nhìn đám phạm nhân không khác gì con hổ đói. Thư viện là nguyện vọng khác của Mạc Tử Mộc, cậu được cho phép sắp xếp lại sách ở nơi đó hoặc là lên mạng tra cứu thông tin.

Ngoài cửa dĩ nhiên là Berwick lảng vảng không ngớt, trên cơ bản cũng nào có ai muốn lọt vào cái cặp mắt ngựa ấy đâu.

Ivan dường như cũng ngưng việc quấy rối chẳng biết mệt lại, Mạc Tử Mộc vốn dĩ không lường được hóa ra hắn là một người biết điều như thế. Hắn đứng nhìn Mạc Tử Mộc từ rõ xa, mấy lần tình cờ chạm mắt với hắn, y như rằng Mạc Tử Mộc đều thấy đôi mắt ấy lóe ra những ý cười không quá rõ rệt.

Cậu nhanh chóng ngoảnh mặt đi ngay, việc đối diện với Ivan có phần làm cậu sợ hãi. Cứ bất gặp ánh mắt hắn lẫn dáng hình to con của hắn, cảm giác như thể chỉ cần lệch suy nghĩ đi chút thôi, hình ảnh hai người trần trụi quần lấy nhau sẽ đập vào mắt cậu. Cậu không muốn quá vướng mắc với Ivan, nhưng không thể phủ nhận Ivan đã mở ra cho cậu một cánh cổng ***. Có lần Mạc Tử Mộc ôm sách bước ra từ thư viện đúng lúc Ivan đang dựa lưng vào lưới sắt, chau mày nghe thằng đàn em kể gì đó. Dáng hắn đứng nghiêng nghiêng, ánh nhìn Mạc Tử Mộc vô tình dừng lại trên hai chân dài săn chắc cân xứng của hắn, trái tim bất giác nện thình thịch, chồm ngẩng đầu liền đụng phải cặp mắt xám lạnh lẽo kia, hình như chỉ có một mình cậu hiểu được, giữa những vằn mắt màu café ấy đang bập bùng một ngọn lửa gọi tên là gì.

Đêm ấy, cậu giật mình choàng tỉnh từ giấc mộng, giữa hai chân cậu ẩm ướt. Vô hình trung, ánh mắt Ivan đè ép lên cậu một áp lực vô hình làm cậu muốn lảng tránh sao cho không phải nhìn thẳng vào nó. Ngược lại, mỗi lúc hợp tác với Norton, Mạc Tử Mộc vẽ chừng bình tĩnh hơn rất nhiều, số lần dùng cơm với ông ta tăng càng nhiều thì có vẻ sự thừa nhận ngầm ngầm Mạc Tử Mộc là đồng bọn của ông ta càng nâng cao đáng kể, ít nhất trước mắt, giữa cả hai là quan hệ hợp tác.

Từ những cơn bực tức thỉnh thoảng của ông ta, Mạc Tử Mộc nghe ngóng được khách hàng lớn nhất của Mammon té ra là người trả tiền ít nhất. Những kẻ ấy biết tổng một điều cơ bản rằng, nuôi sói thì đừng nên cho nó ăn no, có thể mới giữ được thú tính của nó, cách bọn họ đối đãi với một tên Norton tham lam là vĩnh viễn duy trì cho ông ta một sự ham muốn âm ỉ. Chẳng những thế, xuất phát từ an toàn, bọn họ còn cho cấm Norton bán những thân phận này cho những khách hàng lẻ, làm thế gần như là chặt đứt con đường giúp Norton phát nhanh nhất. Do đó, ban đầu nguyên là quan hệ mua bán ngang hàng, dần dà Norton lại trở thành một kẻ làm thuê, đâm ra ông ta sinh ra thù hận thật sâu đối với họ.

Mà kể cả thế thì danh sách Norton giao ra cũng lấp lửng, cho tới nay ông ta mới chỉ giao ra một ít khách hàng nặc danh hoặc giấu đầu lòi đuôi. Mạc Tử Mộc thừa hiểu ông ta đời nào chịu giao ra những khách hàng máu mặt thực sự, gia tộc Geoffrey chẳng hạn, đó nhất định là một trong ba cái tên đứng đầu danh sách. Norton vẫn chưa đủ gan đi hăm dọa thế lực tầm cỡ quốc tế như này, mà Mạc Tử Mộc cũng không vội vàng gì quá, muốn kiểm tra cần rất nhiều thời gian, cộng thêm kế hoạch của cậu cũng cần kéo dài thêm ít nữa.

Mùa đông với những cơn mưa dai dẳng dần qua đi, mùa khô lạnh yên trở đến, nắng biển Caribbean trở nên chói lóa hẳn, nhất là tầm chiều chiều.

Một buổi chiều như mọi hôm, Mạc Tử Mộc rời khỏi nhà giam chính, nhàn rỗi đi qua sân thể dục vắng bóng

người, mục tiêu là tòa nhà lớn. Khoảnh khắc đẩy cửa ra, vẻ mặt lạnh nhạt của cậu thoáng chốc khựng lại.

Dung Thanh đan tay ngồi trên ghế chủ nói chuyện với Norton, trước mặt Norton bày một vài tài liệu, sắc mặt ông ta không ổn tẹo nào, hình như đang rất rối trí. Vừa xoay mặt sang thì gặp Mạc Tử Mộc, ông ta như nhẹ nhõm thở một hơi, “Seven, đến rồi à. Daniel nói ngài ấy muốn chuyển nhà tù cho cậu đấy!”

Mạc Tử Mộc hít sâu, khôi phục dáng vẻ thường lệ, phản ứng dừng dừng, “Tôi đã nói qua với ngài đây rồi, chuyện của tôi không cần ngài ấy quan tâm!”

Norton phe phẩy xấp giấy trước mặt, “Ngắt nổi ngài ấy lại nắm quyền giám hộ của cậu.”

Một tia sáng sượt lướt xẹt qua, thế rồi cậu nhanh chóng vỡ vạc, giả sử Dung Thanh xin Grace quyền giám hộ thì ắt hẳn không dễ dàng gì, nhưng Mai Lâm thì có thể.

“Căn cứ luật pháp nước Áo, trước năm hai mươi mốt tuổi cậu hằng còn vị thành niên, căn cứ luật pháp nước Mỹ, người giám hộ có thể chiếu theo luật chọn cho người được giám hộ một nhà tù thiếu niên thích hợp.” Norton bổ sung một câu.

“Để tôi nói chuyện một mình với Seven được chứ?” Dung Thanh lên tiếng.

Norton không bằng lòng cho lắm nhưng cũng đành lực bất tòng tâm. Ông ta nhún vai, lúc đi sượt qua Mạc Tử Mộc, bỏ lại một câu rằng, “Chúc cậu may mắn!”

Mạc Tử Mộc chậm rãi ngồi xuống cạnh bàn ăn, Dung Thanh nói khẽ, “Lâm Lâm không tới, cậu ấy sợ em trách cứ.”

Mạc Tử Mộc không trả lời, cậu vốn không phải người nói nhiều, một phần là vì tính cách bẩm sinh, phần nữa là vì hoàn cảnh sống, cậu luôn tỏ thái độ xa cách với đám đông. Tỷ dụ năm đó, trưởng khoa vĩ cầm của Học viện Âm nhạc đến tìm cậu, báo cho cậu biết vị ủy viên quản trị mới của trường sắp đến thăm, nhờ cậu cậu biểu diễn một bản nhạc sở trường cho vị ủy viên quản trị này nghe. Một cơ hội tốt như thế, cậu cũng chỉ thản nhiên vâng một tiếng.

Mãi đến một sáng nào đó cậu mới đến phòng nhạc nhận tờ cầm phổ diễn tấu cho cái vị kia, lúc bước ngang qua bãi cỏ sân trường, chợt một tiếng dương cầm văng vẳng từ căn phòng hoàn toàn thu hút sự chú ý của cậu. Tiếng đàn truyền ra có tên Múa Cỏ Nước(16), một bản nhạc Trung Hoa. Đây là bản nhạc Lý Mạc thích diễn tấu nhất, nói về một mỹ nhân ngư dừng cầm theo đuổi hạnh phúc, ước nguyện đẹp nhất của nàng là được lấy người mình yêu. Nhạc khúc du dương trong lành, trôi chảy, gợi nhớ đến đến rằng cỏ nước la đà uyển chuyển trong làn nước lụa là, phất lên điệu múa đầy ngợp sáng khoái và tự do, quả thực rất hay, nhưng người chơi bản nhạc này ở nước ngoài lại không nhiều lắm.

Bước chân Mạc Tử Mộc bắt giắc xuôi theo khúc nhạc, đứng nơi cửa, cậu trộm mắt nhìn qua khe cửa chưa khép kín. Cậu trông thấy người đang chuyên chú chơi bản nhạc này là một thanh niên trẻ tuổi, kỹ thuật cực kỳ cao siêu, trình độ không thua kém gì Lý Mạc, qua tay anh ta, bản nhạc trở nên êm ái nhưng man

mác nổi buồn u uẩn, y hệt người thanh niên trước mắt này vậy.

Cậu không định quấy rầy một người đang chìm đắm trong thế giới âm nhạc, chờ đến khi cậu gặp lại người ấy lần thứ hai chính là ở buổi biểu diễn nhỏ được tổ chức riêng cho anh ta. Khi hiệu trưởng ân cần giới thiệu bản nhạc mà cậu sẽ đàn, Mạc Tử Mộc đã làm một hành động gan dạ nhất từ lúc chào đời tới nay, cậu bước xuống bục diễn, chìa tay về phía người nọ.

Dung Thanh ngẩng đầu, vừa vận giao nhau cùng đôi mắt xanh sẫm xinh đẹp của Mạc Tử Mộc. Trước đó hiệu trưởng có lần giới thiệu một số thiên tài của trường, cậu bé Seven người Châu Á được miêu tả là chuyên cần và lầm lì, nhưng lần đầu tiên gặp mặt hắn, cậu bé lại xử sự niềm nở hơn hẳn những người khác, một nụ cười khê khàng hiện trên môi Dung Thanh.

Lần đầu tiên gặp gỡ, ấn tượng về hắn trong cậu là một người thanh niên u sầu trong tiếng dương cầm lẳng lặng, còn trong mắt hắn, cậu là một thiếu niên ngoại hình và tính cách không hề đồng nhất. Ngày hôm đó, vận mệnh giữa họ những tưởng đã trùng khít lên nhau, thực tế lại trái ngược hoàn toàn, giữa họ là bước đường mãi mãi ngược chiều đẳng đặc.

Nhà của Mai Lâm bị Mạc Tử Mộc quả quyết bán đi, cậu cũng không mang vật dụng gì của Mai Lâm theo, nên khi Dung Thanh mua lại nó thì đã chẳng còn sót lại chút gì của Mai Lâm cả. Dung Thanh đứng trong căn phòng bẩn thỉu, nơi nơi rất toàn rác rưởi chủ cũ bỏ lại. Hắn xót xa, hắn hận thù vận mệnh, sau chót cả thấy đều hóa thành căm thù con người tên Seven.

Cậu ta chắc chắn phải trả giá đắt.

Từ lâu Dung Thanh đã chẳng còn là người vì tình cảm mà xúc động, hắn vẫn đặt dấu bằng cho những năm tháng thanh xuân của mình và Mai Lâm, đối với hắn mà nói, kế hoạch thay thế được rất nhiều lựa chọn tình cảm. Hắn vạch kế hoạch trả thù Mạc Tử Mộc rồi thực hiện theo không chút sai lệch. Một người một khi đã xao huyền sẽ giống thành Troy, thoát nhìn được phòng thủ nghiêm ngặt mà thực chất đã bị chiếm đóng. Người như Dung Thanh yêu đâu chẳng được người, có là cậu bé Mạc Tử Mộc thông minh cũng không quá khó khăn bị hắn thu phục.

Họ cùng nhau đánh đàn, đôi khi đến châu Âu du lịch, thăm thú Brussels(17), rồi thì Roma hoặc nơi nào đó ở châu Âu. Buổi tối trên đường phố Bỉ sẽ bán dạo món ruot ốc(18) một Euro một hộp, đây là món ăn vật Mạc Tử Mộc khoái nhất. Bên ngoài hàng rào Manneken Pis(19) luôn chật ních du khách, từng đợt á ồ trầm trở vang lên không ngớt, không hẳn là ca tụng mà là bất ngờ khi một tượng đá nổi tiếng như thế hóa ra lại chỉ là một vật trang trí nhỏ xíu và cũ mèm. Mạc Tử Mộc cũng rất thích kem viên hai màu của Ý, tuy lần nào cũng mua hai cây nhưng thực ra Dung Thanh không thích đồ ngọt, thành thử bao giờ Mạc Tử Mộc cũng phải “hai tay hai súng” ngồi ăn trên bậc thang vừa cũ vừa đổ nát của Spanish Steps(20). Có lẽ nơi này cũng chẳng đẹp như trong tưởng tượng, có điều hồi tưởng lại vẫn lẳng mạn như thuở ban sơ, bởi lẽ khung cảnh ấy đã được con người xen ***g hết thấy tình cảm.

Khi Mạc Tử Mộc trèo vào đôi giày gỗ cao nửa mét(21) bên ngoài một hiệu sách Hà Lan, cậu nhún cười rục rịch với Dung Thanh, Dung Thanh nhất thời ngỡ ngẩn. Hắn coi như Mạc Tử Mộc đang quyến rũ hắn, cẩn thận đề phòng cậu, âm thầm chống cự loại mê muội này. Vết thương Mạc Tử Mộc gây ra cho Mai Lâm là vũ khí tốt nhất của hắn, thế mà khi kế hoạch của hắn đã từng bước từng bước nhích gần đến vạch đích thành công rồi, thương tổn Mai Lâm phải chịu dường như đã được đền bù, còn tất thấy những gì liên quan

đến Seven lại cuộn cuộn ập tới, mà tới tận lúc Dung Thanh nhận ra rằng hình ảnh cậu bé ấy đã ăn sâu vào linh hồn hắn cũng là lúc thời gian đã vô pháp vãn hồi.

Cách Mạc Tử Mộc tuyệt tình với quá khứ tựa thể gió thổi tan mây, cũng giống như thái độ cậu đã đối xử với Mai Lâm hồi trước, mà điểm này Dung Thanh vốn cực kỳ tường tận.

Hắn nhìn cậu, thể rồi hốt nhiên, hắn hỏi, “Seven, em có biết cả đời này chuyện làm anh hối hận nhất là gì không?”

1 + 7. DMV là viết tắt của Department of Motor Vehicles, Cục quản lý phương tiện giao thông Hoa Kỳ, chuyên giải quyết mọi vấn đề liên quan đến ô tô dân dụng của người Mỹ: đăng ký xe, cấp giấy phép lái xe... Card ID của Mỹ cũng là do DMV cấp. Chỉ cần là công dân Mỹ hoặc người nước ngoài hợp pháp trên 18 tuổi đều có thể đến DMV xin giấy phép đăng ký, lái xe.

Giấy phép lái xe ở Mỹ được coi như là giấy chứng minh thư nhân dân. Mỹ có quy định người lái xe mà đến nơi nào quá 15 ngày đều phải tới DMV đăng ký, nếu không hộ chiếu cũng sẽ vô tác dụng.

2. Gỗ hồ đào

Chất gỗ khá cứng, mật độ sấy khí khô là khoảng 0.85g/cm³. Gỗ hồ đào có mép gỗ màu trắng đục, tâm gỗ có màu từ nâu nhạt đến màu socola, đôi khi có màu tím và có vân dọc sẫm màu, vân rất nhỏ và mịn. Xẻ dọc gỗ sẽ cho vân dọc rất rõ nét và đẹp. Xẻ ngang có vân sơn thủy và vân chữ V ngược với vẻ đẹp tự nhiên, hình thành những hình thù trang trí vô cùng đẹp mắt.

3. Ổ cứng ảo (Virtual Hard Disk – VHD) về cơ bản là một định dạng tập tin có chứa các cấu trúc hoàn toàn của một ổ cứng. Nó là một ổ cứng ảo nằm trên một hệ thống tập tin gốc và được đóng gói trong một tập tin duy nhất.

Ổ cứng ảo được sử dụng để lưu trữ các hệ điều hành ảo, các chương trình liên quan và hoạt động như một ổ cứng thực sự.

4. Rượu vang đỏ Bordeaux là loại rượu được làm từ nho trồng ở khắp mọi nơi trong vùng Bordeaux, nằm rải rác không thuộc bất kỳ một vùng nào cụ thể trong vùng Bordeaux. Nó gồm dăm bảy loại nho pha trộn với nhau, nhưng chỉ có 2 loại vượt trội nhất, được thay nhau đóng vai trò chính và vai phụ, là Cabernet Sauvignon và Merlot.

Nói chung rượu vang Bordeaux không phải tên loại rượu cụ thể mà nó là các loại rượu vang thuộc vùng Bordeaux.

5. Romanée Conti do hãng Burgundy sản xuất, là một trong những loại rượu đắt nhất thế giới và mỗi năm Burgundy chỉ sản xuất có 450 chai Romanée Conti.

Romanée Conti là một trong những loại rượu quý đã tạo được dấu ấn suốt chiều dài lịch sử. Cái tên Romanée Conti luôn nằm tốp những tên rượu vang đắt nhất thế giới.

Romanée Conti được sản xuất bằng nho từ vùng trồng nho Bourgogne là một trong hai vùng trồng nho và sản xuất rượu vang lớn nổi tiếng của Pháp (cùng với vùng trồng nho Bordeaux).

Romanée Conti 1988:

6. Citibank là một ngân hàng quốc tế lớn, là công ty con hoạt động trong lĩnh vực tài chính của tập đoàn Citigroups. Citibank được thành lập năm 1812 với tên gọi City Bank of New York, sau đó là First National City Bank of New York.

8. Thịt bò Shimofuri của Nhật Bản

Shimofuri, tiếng Hán là sương hàn (tức Tiết sương giáng, dù tở lấy làm lạ, vì trong tiếng Nhật thì Tiết sương giáng phải là soukou mới đúng:”|), sở dĩ nó có cái tên vậy là vì phần mỡ bò trong thịt phân bố rất giống sương (váng trắng). Loại bò này chăn nuôi cần kỹ thuật đặc biệt vậy nên giá cả rất đắt.

9. Bít tết bò Angus cấp bậc Prime rút xương:

Thịt bò Angus được công nhận là thịt bò chất lượng tốt nhất, lấy thịt từ gia súc Angus (Arberdeen Angus) có nguồn gốc từ các tỉnh Anberdeenshire và Angus thuộc Scotland, và được biết đến với cái tên Arberdeen Angus ở hầu khắp các nơi trên thế giới.

Ở Mỹ, thịt bò cũng phải qua một hệ thống chọn lọc và phân loại chất lượng được quy định nghiêm ngặt, do Bộ nông nghiệp Hoa Kỳ kiểm soát và chuyên viên kiểm định USDA thực hiện. Thịt bò được phân thành 3 cấp bậc Prime, Choice, Select, ứng với mỗi loại là mức độ vân mỡ khác nhau tạo nên độ mềm, màu sắc tươi và hương vị khác nhau.

10. Gan ngỗng chiên

11. Etawah là một thành phố và là nơi đặt ban đô thị của quận Etawah thuộc bang Uttar Pradesh, Ấn Độ.

12. Xe moóc là xe kiểu “ngôi nhà di động” của nước ngoài ý:”D (Việt Nam mình không có thì phải)

cỡ xe thăng Tom ao ước chắc phải thế này? =)) (mượn tạm “nhà” của chú star Hollywood nào đó)

chú ý, ảnh trên kia hoàn toàn là xe ô tô chứ không phải nhà à nha =)) bao giờ mình mới có một cái như vậy
@_@

13. Seattle tọa lạc ở vùng Tây Bắc Thái Bình Dương của Hoa Kỳ. Thành phố này nằm ở phía tây tiểu bang Washington trên một dải đất giữa eo biển Puget (một nhánh nhỏ của Thái Bình Dương) và hồ Washington, khoảng cách khoảng 160 km về phía nam biên giới Canada – Hoa Kỳ. Thành phố được đặt tên theo tù trưởng Seattle, thuộc các bộ lạc Duwamish và Suquamish. Seattle là trung tâm của vùng đô thị Seattle–Tacoma–Bellevue lớn thứ 15 ở Hoa Kỳ và lớn thứ nhất ở Tây Bắc Thái Bình Dương. Là một trung tâm kinh tế, văn hóa, giáo dục của khu vực, Seattle là thủ phủ của quận King.

Seattle nổi tiếng với việc tiêu thụ nhiều café; các công ty cà phê được thành lập hoặc đóng trụ sở ở Seattle có Starbucks, Seattle's Best Coffee, và Tully's.

Số liệu điều tra từ Cục điều tra dân số Hoa Kỳ cho thấy Seattle là thành phố có giáo dục cao nhất Hoa Kỳ, với 52,5% dân số từ tuổi 25 trở lên có bằng cử nhân hoặc cao hơn.

Thành phố được biết đến như một trung tâm của những người yêu công nghệ “xanh”.

Seattle thì nhìn rõ rồi nhé, còn Florida của Tom là cái dải nhọn bên góc trái dưới của bản đồ mà gồm 1 đồng thành phố Miami đến Tallahassee ấy.”Đ sang nhau chơi cũng xa phết à nha:-??

14. Alaska là tiểu bang kề cận với bờ biển Tây của Bắc Mỹ. Nó là tiểu bang lớn nhất thuộc về Hoa Kỳ, khoảng 2,3 lần lớn hơn kích thước của Texas và một phần năm diện tích của 48 tiểu bang bên dưới. Phần lớn diện tích Alaska được băng tuyết phủ quanh năm.

15. Công viên Yellowstone là một vườn quốc gia Hoa Kỳ nằm ở các bang phía Tây Wyoming, Montana và Idaho của Hoa Kỳ được thành lập ngày 01 tháng 3 năm 1872. Yellowstone là vườn quốc gia đầu tiên và xưa nhất thế giới, phần lớn ở góc phía đông của Wyoming. Yellowstone nổi tiếng với các loài động vật hoang dã và các điểm địa nhiệt, đặc biệt là mạch nước phun Old Faithful. Ở đây có một số kiểu hệ sinh thái, như kiểu rừng cận núi cao là chủ yếu.

Yellowstone có diện tích 8.980 km², bao gồm các hồ, vực, sông và các dãy núi. Hồ Yellowstone là một trong những hồ nằm ở độ cao lớn nhất Bắc Mỹ và nằm ở trung tâm của lòng chảo Yellowstone, một siêu núi lửa lớn nhất trên lục địa. Lòng chảo là một núi lửa đang hoạt động; nó đã phun nhiều lần với sức mạnh rất lớn trong 2 triệu năm gần đây. Phần nửa các điểm địa nhiệt trên thế giới là nằm ở Yellowstone. Các dòng dung nham và đá núi lửa phủ hầu hết các vùng đất của Yellowstone. Vườn quốc gia là vùng lõi của hệ sinh thái Greater Yellowstone, hệ sinh thái hầu như còn nguyên vẹn lớn nhất thuộc vùng ôn đới Bắc Bán cầu.

Hồ Yellowstone:

Grand Canyon của Yellowstone. Lưu ý tới màu vàng của đá, mà từ đó có tên gọi của vườn quốc gia này:

Hàng trăm loài động vật có vú, chim, cá và rùa đã được ghi nhận bao gồm một số loài có nguy cơ tuyệt chủng hoặc bị đe dọa tuyệt chủng. Các mảng rừng và đồng cỏ lớn cũng có chỉ bao gồm các loài thực vật duy nhất. Có các loài gấu, sói xám, và các bầy bò rừng bizon và nai sừng tấm sống khu vườn này.

Yellowstone có nhiều điểm vui chơi giải trí như đi bộ đường dài, cắm trại, chèo thuyền, câu cá và ngắm cảnh. Các đường bê tông được xây dựng đến các khu vực địa nhiệt chính cũng như các hồ và thác. Vào mùa đông, du khách thường đến công viên theo các tour du lịch có người hướng dẫn sử dụng các xe trượt tuyết.

Suối nước nóng Grand Prismatic:

Tổ hợp suối nước nóng Mammoth:

Hẻm núi Grand Canyon được hình thành nên bởi sự chia cắt của dòng sông Yellowstone, các mạch nước phun, suối nước nóng:

Công viên Yellowstone có khoảng ba trăm thác nước. Thác cao nhất là thác hạ lưu sông Yellowstone, ở độ cao 94 mét.

16. Múa Cỏ Nước (Thủy Thảo Vũ) được sáng tác năm 1959, được biên soạn lại bởi Ngô Tố Cường làm nhạc cho vở kịch balê Ngư Mỹ Nhân.

Bản nhạc này cũng là bản thường dùng để luyện tập piano cấp 6.

17. Brussels là thủ đô trên thực tế của Bỉ, của khu vực Vlaanderen (gồm cả Cộng đồng Vlaanderen và Vùng Vlaanderen) và cộng đồng Pháp tại Bỉ, và cũng là nơi đặt trụ sở chính của các cơ quan Liên minh Châu Âu. Vùng này cũng bao gồm thành phố Brussels là thủ đô về pháp lý của Bỉ, nằm ngay trung tâm của nước Bỉ, và cũng là thành phố tự trị lớn nhất trong khu vực Brussels.

18. Món ruột ốc

đại khái thôi nha, chứ cũng chưa biết cái hộp ốc ở Bỉ nó như nào cả, nhưng mà nhìn kiểu này ngon quá cơ @_@

19. “Cậu bé tè” Manneken Pis được coi là “công dân số 1” của thành phố Brussels, nằm ở một góc của Rue de l’Étuve và Rue du Chêne tại trung tâm thành phố. Đây là biểu tượng (không chính thức) của Brussels và là một trong những tượng đài nổi tiếng nhất châu Âu. Bức tượng cao 60 cm, đặt trên đài đá hoa cương ngoài trời cao 2 mét.

Bức tượng cậu bé với mái tóc xoắn, chiếc mũi hếch này là tác phẩm của bậc thầy điêu khắc Jerome Duquesnoy hoàn thành vào năm 1619, đến năm 1817 được thay bằng bức tượng đồng.

Có rất nhiều dị bản về “lý lịch” chú bé. Người thì cho rằng đây là thiên thần bé nhỏ đã dùng nước tiểu dập tắt mọi đám cháy lớn cứu nguy cho cư dân toàn thành phố. Truyền thuyết khác lại nói đây là một chú bé dũng cảm đã cứu Brussels khỏi bị thiêu hủy bởi quân xâm lược Tây Ban Nha trước khi rút đi. Truyền thuyết cũng kể chú bé huyền thoại này đã nhiều lần bị các đạo quân xâm lược cướp đi nhưng lại luôn tìm

được đường về với thành phố quê hương.

Có lẽ vì yêu thương cậu bé kháu khỉnh và nghịch ngợm, các nhân vật quan trọng và nhiều chính khách khi đến Brussels đều tặng những bộ y phục đẹp để cho chú diện vào những dịp lễ trọng đại. Đến nay, gia tài của chú đã lên đến con số 800 bộ trang phục được đưa vào trưng bày trong Bảo tàng thành phố. Một tổ chức phi lợi nhuận có tên là “Những người bạn của Manneken Pis” đã nhận trách nhiệm quản lý và lựa chọn ra những mẫu trang phục trong hàng trăm mẫu được đưa ra mỗi năm.

Bức tượng này cũng là mặt hàng lưu niệm được du khách ưa chuộng nhất với rất nhiều kích cỡ từ lớn đến nhỏ.

20. Spanish Steps là công trình kiến trúc có lối đi bậc thang gồm 135 bậc và được xây dựng nhờ quỹ tiền tệ của người Pháp vào giữa năm 1721 – 1725 để liên kết tòa đại sứ Tây Ban Nha Bourbon với nhà thờ Pháp là Trinità dei Monti. Dưới chân Spanish Steps là quảng trường Tây Ban Nha Piazza di Spagna và Fontana della Barcaccia, một vòi phun nước đẹp mắt được thiết kế bởi Gian Lorenzo Bernini hình cái thuyền của cha con Bernini (Fontaine of the old boat), nước chảy ra là nước uống nên rất nhiều người đến uống nước và chụp ảnh; phía trên cao là nhà thờ Dei Monti.

nơi em Bầy ngồi ăn kem:”> (chị đi ra mà bắt được chị túm về nhốt vào ***g nuôi không thả luôn =.=):

21. Đôi giày gỗ cao nửa mét ở Hà Lan

không tìm được nhiều lắm thông tin về em giày này, thấy em ý được đặt chính ở một xưởng giày, còn lại thì thoáng trên đường phố Hà Lan cũng có xuất hiện em ý, chắc cũng là 1 biểu tượng gì đó:-/

em Bầy nhảy vô ngồi như kiểu đi nhà trẻ ý >,...,< muốn bắt về nuôi giờiiiiiiiiiiii, cứ làm thú tính mình nổi lên là lào???– chú thích như chưa từng bao giờ được chú thích =3= nhưng vẫn chưa vượt được kỷ lục 23 cái chú thích của chapter 1 Cát Cuồng trong số tất cả những gì của Hương mệnh đã dịch =)) không biết tương lai có truyện nào phá kỷ lục được nữa không, đang kỳ vọng vào mấy bộ cổ trang hoặc Thiên Vương =)) (chữ Tinh Cầu Hoang Dục chắc cũng không có cửa =))) nhấn luôn là trong tháng 6 sẽ có 2 tuần 3 chương nha chứ không được 2 chương/tuần nữa đâu, vì bận thi hị hị:”DDD

13. Chương 13

Dung Thanh mở một cái hộp, bên trong là một chiếc nhẫn Byzantine(1) kiểu cổ, hần hơi lạnh, thế rồi nói, “Chưa kể em nghe anh đã mua chiếc nhẫn này.”

Mạc Tử Mộc đưa mắt nhìn chiếc nhẫn, trên nó có chạm trổ cảnh đám cưới nơi Thánh địa, còn rất ít nhẫn Byzantine mang phong cách miêu tả thế này, hết như một cuốn sử thi chậm chậm lật từng trang giấy. Lần đầu tiên Mạc Tử Mộc trông thấy nó là ở buổi bán đấu giá Ý, cậu đã thổ lộ với Dung Thanh rằng, “Ai mà tặng em cái nhẫn đấy, em sẽ mời người ấy đi du lịch Trung Quốc luôn.”

Tính Mạc Tử Mộc xưa nay luôn lạnh nhạt, nhưng trong ván cờ tình cảm nọ, cậu đã xao động trước người kia từ lâu, thế nên cậu luôn mãi miết theo đuổi bước chân Dung Thanh. Một Dung Thanh cứ như gần như xa vậy khiến Mạc Tử Mộc đã có lúc bỏ đi tất cả tự tôn, chỉ mong mỗi có thể bước đến gần hẳn hơn nữa, gần hơn nữa, dẫu là đòi hỏi chiếc nhẫn hay mời Dung Thanh cùng đi một chuyến du lịch xa riêng tư, âu cũng đều hoàn toàn là do cá tính hành động của cậu.

Thế nhưng lúc ấy Dung Thanh lại chỉ mỉm cười, “Đeo nhẫn quý quá chỉ e không tiện giữ thôi.”

Một câu băng quơ như thế đúng ngay lúc Mạc Tử Mộc đang dồn hết dũng khí ám chỉ, nhất thời bối rối hết sức, mặt cậu đỏ ửng lên, trong khi đó Dung Thanh nhìn như vẫn rất bình thản lại ma xui quỷ khiến mua chiếc nhẫn này sau đó, cũng bởi chiếc nhẫn tưởng tỏ cho Dung Thanh ý thức được hẳn đang chệch khỏi mục đích ban đầu của hẳn, sự khủng hoảng phảng phất lẫn sự á náy với Mai Lâm giục giã hẳn phải nhanh chóng kết thúc kế hoạch.

Giả như lúc ấy Dung Thanh nói với Mạc Tử Mộc hẳn đã mua chiếc nhẫn này rồi, thế thì mọi chuyện sẽ khác, họ sẽ du lịch Trung Quốc, tối thiểu mưu đồ báo thù của Dung Thanh cũng sẽ hoãn lại, rồi nửa năm sau Lâm Lâm trở về, Mạc Tử Mộc căn bản sẽ không thể nào biết thuở ban đầu của bọn cậu té ra lại chỉ là một âm mưu.

Mạc Tử Mộc thu đường nhìn lại, hơi hột cất tiếng hỏi, “Anh có biết tôi hối hận vì chuyện gì không?”

Có chút gì đó chua chát trào lên trong tâm khảm hẳn, Dung Thanh ngập ngừng, “Hối hận vì đã quen biết anh, hoặc là hối hận đã đến Caribbean ư?”

Ánh mắt Mạc Tử Mộc lưu lạc về một nơi xa triền miên, cậu nói với giọng điệu an bình nhất mà cậu có, “Điều làm tôi hối hận, chính là đáng ra tôi không nên dồn tâm dồn sức trao tình yêu cho một người, huyền hoặc về một hạnh phúc mai sau... Tôi mới chỉ mười tám tuổi, mà cả đời này, nhờ anh ban tặng, dễ khi tôi chẳng còn dám yêu ai nữa, mất hết tin yêu, cũng lỡ lạc mọi tình cảm thân tình. Cuộc sống của tôi rõ ràng chỉ vừa mới bắt đầu mà đã mất trắng. Lẽ nào đó không phải mục đích trả thù của anh hay sao?” Đến đây, cậu đứng dậy, “Hy vọng đây là lần cuối cùng tôi nói với anh đừng gặp lại nhau nữa, Dung Thanh.”

Cậu toan bỏ đi, bất ngờ cổ tay bị Dung Thanh giữ lại, bàn tay hẳn gắt gao nắm chặt nhưng ánh mắt lại đặt tại một nơi khác, “Chúng mình kết hôn đi.” Dung Thanh nói, giọng khản đặc.

Hồ ở Venice(2) khoác trên mình tấm áo xanh biêng biếc, ngày ngày đều ngập tràn dương quang vàng rực rỡ lấp lánh trên mặt nước, phản chiếu những màu sắc huy hoàng, tựa như những món sản phẩm chế tác bằng thủy tinh nhiều màu trưng bày ven đường vậy. Dung Thanh dắt tay cậu, tránh cho cậu cứ mãi mê xem mà va phải du khách đang lên lên xuống xuống thuyền Gondola(3), đó là lần tiếp xúc thân mật đầu tiên giữa hai người, bàn tay Dung Thanh cũng mạnh mẽ như là hiện tại. Hoài niệm ngọt ngào như miếng thủy tinh nhiều màu tuyệt đẹp, lung linh mà dễ vỡ, tựa thể một sự dối trá xinh đẹp không chịu nổi bất cứ nổi trăn trở nào.

Để rồi bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vệt nước còn lưu lại đâu chỉ là mối nuối tiếc thôi đâu, mắng ký ức rằng rõ đã vện sâu trong tâm hồn thành một lớp thủy tinh vụn, chỉ cần thoáng rạo rực những nhưng nhớ là sẽ bị đâm chích đau đến nghẹt thở. Mạc Tử Mộc dùng sức vặn bung những ngón tay Dung Thanh, dứt khoát

xoay lưng rời đi.

Sau giờ thông khí là ăn tối, Mạc Tử Mộc lập tức bước về phía nhà giam chính, hiện tại cậu chỉ mong được ngủ một giấc.

Dáng vẻ mệt mỏi tràn ra từ tận cốt tủy của cậu khiến Ivan chú ý, vốn đang biết điều được vài ngày, tự dưng lúc này Ivan chặn đường cậu lại thật có phần khiến cậu cảm thấy khó lường.

“Tránh ra!” Mạc Tử Mộc lạnh nhạt bảo.

“Kể anh nghe, em xảy ra chuyện gì đi?” Ivan thoáng chau mày, định bụng nhắc tay sờ lên trán Mạc Tử Mộc.

Mạc Tử Mộc nghiêng đầu né khỏi, sượt qua tầm tay hắn, cậu ngoái mặt gọi, “Giám ngục Berwick, có người chặn đường tôi.”

Lần đầu tiên cậu sử dụng đặc quyền được Norton ưu đãi, Berwick vung vẩy cái đuôi cui bước đến từ phía xa xa, cặp mắt xám lạnh của Ivan xoáy vào biểu cảm mỗi một, bi thương rồi lại chuyển sang lạnh lùng của Mạc Tử Mộc, hắn chỉ mỉm cười xoa xoa cằm.

Đột ngột có mấy tên phạm nhân đi về hướng Berwick, vài kẻ cùng chum vô tấn công, bao vây Berwick lại chính giữa.

“Lũ mất dạy, thôi ngay!” Berwick trầy trật hò hét, hiện trường loạn um lên.

Ivan dè Mạc Tử Mộc lại, hôn cậu, luồng thở mang mùi thuốc lá và mùi đàn ông nồng tựa như tấm lưới phủ trùm Mạc Tử Mộc, hơi ấm con người lãng đãng ôm lấy Mạc Tử Mộc đang run rẩy, trong cậu chột trối lên một sự hốt hoảng vô cớ.

Ước chừng lúc Mạc Tử Mộc sắp hết thở nổi, Ivan mới buông môi cậu ra, vòng tay quanh cậu cười tà tà, “Có phải thấy tốt hơn nhiều không?”

Mạc Tử Mộc rũ mi mắt, không hề báo trước, cậu nâng chân hung hăng húc lên đũng quần Ivan, cú này bất ngờ quá không kịp đề phòng, Ivan bị cậu chọi đúng chỗ yếu nhất, kể cả tốc độ phản ứng của hắn nhanh bao nhiêu, có vội lui lại rồi cũng vẫn bị đầu gối Mạc Tử Mộc tông trúng, đau tưởng chừng chết được.

Ivan xưa nay luôn lông bông, thực tế dù là ở mafia New York trước kia hay là Mammon hiện tại, hắn đều là người quyền uy tốt bậc, e rằng cả đời này chưa từng bao giờ phải chịu mất mặt kiểu vậy.

Biến cố chớp nhoáng làm toàn bộ tù nhân có mặt tại sân thể dục đều ngẩng đầu quan sát biến, thậm chí đám người đang a lô xô Berwick cũng sững tay lại.

“Tránh xa tôi ra, biết chưa?” Mạc Tử Mộc nhân cơ hội giấy ra khỏi tay Ivan, thẳng thừng bỏ đi. Mà đi chưa được vài bước, từ sau lưng vọng đến tiếng Ivan cố nghiêng răng nhin đau gọi tên cậu.

Mạc Tử Mộc thông thả quay người thấy Ivan mặt mũi nghiêm nghị trừng cậu, còn đang chờ lời tuyên bố trả thù của hắn thì Ivan lại giơ tay phải lên, hân hoan phát thề, “Seven, Ivan anh thề với trời, sẽ có ngày anh nhốt được em trong vòng tay anh, cho em tối nào cũng đòi lên giường anh ngủ.”

Mạc Tử Mộc gằm đầu cười khê, đoạn hất mắt thản nhiên đáp, “Cứ cùng chờ xem!” Dứt câu liền hiên ngang rời đi.

Đối lập với biến cố bên này của Mạc Tử Mộc, đường hầm bên Tom có vẻ thuận lợi hết sức, cậu ta và Tommy đã suôn sẻ đục được tường xi măng, con đường từ thư viện đã được thông thuận sang khu D, và may mắn thay, tìm được luôn cả cửa thông gió phòng xử lý rác nữa rồi.

“Thứ Tư này là ngày khu B dọn vệ sinh, lúc ấy chúng ta trộm oxy già được á.” Tom lầm thầm, “Mà tôi vẫn mù tịt, cậu cần oxy già mí lì thuốc muối làm gì hử? Mắc công tôi trộm ở nhà bếp về rồi thì cậu giải đáp hộ bọn tôi nhá.”

Mạc Tử Mộc đón lấy lọ nhựa đựng đầy oxy già lẫn một gói bột nho nhỏ, cậu lấy Whiskey xin từ chỗ Ivan về rót ra tí chút vào cái lọ, đồng thời dốc cả gói bột vào, mạnh tay lắc đều để trộn ba thứ. Cậu vớ lấy cái nĩa ăn từ tay Tommy, chọc mạnh mấy nhát vô miệng lọ rồi mới đứng dậy, viết một hàng chữ lên tường, xong cậu thu tay lại kêu, “Tắt đèn đi!”

Tom nhìn vết nước, tò mò tắt phụt đèn, theo bóng tối ập xuống là một loạt con chữ hiện ra trên bức tường phòng giam đen thui, khác hẳn dung mạo trời gà không chặt của Mạc Tử Mộc, chữ cậu viết vô cùng cứng cáp và hùng hồn, ánh ra lớp huỳnh quang màu xanh lá cây. Tom giật mình đến suýt hú ra tiếng, mồm miệng lắp bắp, “Seven, cậu đúng là thiên tài!”

“Phản ứng hóa học thôi.” Mạc Tử Mộc vồn vện đáp.

“Nhưng mà... chữ này có nghĩa gì thế?” Jack hiếu kỳ hỏi.

“Là chữ Latin, Veni, Vidi, Vici, đã đến, đã thấy, đã chinh phục.(4)” Mạc Tử Mộc chăm chú nhìn dòng chữ nọ, đoạn bật đèn, ánh sáng phụt chốc bùng lên, hàng chữ phỉếm màu xanh lục lại trở thành vết nước bình thường như cũ.

Tom thế là giác ngộ, “Chúng ta chỉ việc gài thứ thuốc này vào các túi rác, trời tối chúng sẽ chỉ dẫn dọc đường cho chúng ta, chúng ta sẽ biết ngay hôm ấy rút cuộc nên đi đường nào.” Giọng nói cậu ta bất thần run cầm cập, “Chỉ cần đến được bến tàu, trong tình huống đang dỡ hàng với bỏ rác lộn xộn, có lẽ chúng ta sẽ có cơ hội lên vào trốn tại khoang thuyền. Tôi biết thuyền tạp hóa Mammon có một khoang chứa nước ngọt đầy, nước chúng ta uống là nước mưa với nước biển đã chưng cất, còn nhóm cảnh ngục thì đều là nước ngọt được vận chuyển trên thuyền tới.”

“Mammon mưa rất nhiều!” Tommy bổ sung ý kiến.

“Thế thì chỉ có đi vào mùa xuân, có một tháng mùa khô trong mùa này ở Mammon!”

Tommy lại nêu nhận định, “Mà muốn chuyển đủ số lượng lớn hàng hóa và nước ngọt như thế lên núi phải dựa vào sức người hoàn toàn. Núi Mammon không hề có đường cái, đó là nguyên nhân các tù nhân bấy nhiêu năm qua chưa từng vượt ngục thành công, bởi lẽ Mammon không có đường nào đi được cả.”

Tom hưng phấn chà tay lia lịa, rồi tự nhiên Tommy hỏi, “Jack đi kiểu gì?”

Mọi người cả loạt im lìm, với cái hình thể khổng lồ cỡ Jack chớ nói chui vào khoang thuyền, có khi vừa lộ mặt thôi đã bị nhận diện mất tiêu.

Như tự ý thức được mình là gánh nặng, vành môi dày bự của Jack không ngừng lẩm bẩm, “Đừng bỏ tui lại, đừng bỏ tui lại, Seven.”

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, nói nhỏ, “Tôi sẽ dẫn ông cùng đi.”

Tom ngao ngán méo xệch miệng, Tommy chỉ vỗ vỗ vai Mạc Tử Mộc, không nói gì.

Nhà tù Mammon thật y chang mọi quốc gia nằm ở Bắc bán cầu, ngủ chưa được bao lâu trời đã sáng, mặt trời chả mấy chốc chói chang trên cao. Qua thời gian ăn sáng, Berwick gượng ép đứng trực nơi cửa, theo dõi tốp năm tốp ba các nhóm tù nhân di chuyển từ nhà giam chính ra ngoài thông khí.

Tội ác ẩn giấu suốt bao lâu nay ở Mammon làm gã kinh hãi không nhẹ, nhưng mà những khoản thù lao đã mụ mị gã quên hết sạch sự mạo hiểm trong đó, chưa kể cảm giác ưu việt được nắm quyền sinh sát trong tay hình như lại càng tăng phồng lá gan ác độc của gã. Bởi thế, việc phải lút cút đi canh chừng hộ tống cho một thằng nhóc tù phạm làm gã bất mãn cùng cực, khi gã thấy Mạc Tử Mộc đi về phía mình, gần như theo phản xạ, gã còn thấy rất chi ngứa mắt.

“Boss, tôi thấy không khỏe lắm, tức ngực, bị ho, sợ là do bệnh cảm đợt trước chưa khỏi hẳn, tôi đến phòng y tế được không...”

Berwick trừng trợn cặp mắt ngựa lồi của gã, xác xước ra giọng, “Seven, mày nghĩ cái thân mày quý giá lắm hử? Cảm tí tạo từ hơn nửa tháng trước mà đến giờ vẫn chưa khỏi á? Mày đừng tưởng được lòng trưởng ngục cái là tự ảo tưởng mình là nhân vật nào tầm cỡ lắm chứ!”

Mạc Tử Mộc cười khỏ giơ tay ho húng hắng hai tiếng, “Bác sĩ Mike có chẩn đoán tôi bị viêm phổi, tôi không to tát nó quá, giờ bôi ra lâu như này rồi chẳng biết liệu có lây không...”

Mắt ngựa thao láo lóe ra vẻ vừa uất vừa sợ, Berwick đẩy Mạc Tử Mộc ra bằng đùi cùi, gắt gỏng, “Tiên sư,

mày đi trước đi!”

Mạc Tử Mộc ngoan ngoãn lùi hai bước, đi về phía phòng y tế.

Mike không lấy làm ngạc nhiên lắm khi gặp lại Mạc Tử Mộc, con người luôn khuất phục hiện thực, đây là chân lý anh ta đã vô số lần chứng kiến tận mắt tại Mammon.

“Phiền anh chuyển lời cho Geoffrey là tôi muốn gặp hần!”

“Một câu thể thôi à?” Mike tốt bụng gợi ý, “Dù sao cậu cũng đã một lần quá cứng rắn...”

Mạc Tử Mộc nở nụ cười, ánh sáng trong phòng y tế luôn sáng rõ, xuyên thấu một lớp kính, Mike vẫn còn thể tưởng tượng thấy con người màu xanh sẫm nọ hết như một hồ nước lấp lánh ánh sáng xanh lá cây, mỹ lệ thay một vẻ đẹp rực rỡ và tự tin tràn trề, lực mê hoặc ấy bức cho con người ta phải ngột ngạt.

“Anh có thể nhắc là, Seven muốn hỏi Geoffrey một câu, hỏi hần đã yêu thầm tôi được bao lâu rồi? Nếu hần không muốn trả lời câu hỏi này, tôi đây cũng đã từng tỏ đáp án.” Lời cậu thốt ra nhẹ nhàng, cảm Mike xem chừng suýt rớt xuống đất.

Gã Berwick lè mề bấy giờ mới lù lù mặt ở cửa lớn, gã cộc lốc qua cánh cửa, “Mike, thằng oắt đó có mắc bệnh phổi truyền nhiễm không?”

Mike lướt đường nhìn qua Mạc Tử Mộc, trả lời, “Không đâu, chuyện nhỏ thôi.”

“Shit!” Berwick lầu bầu chửi, rõ ràng nhẹ người đi không ít.

Mike chùng giọng thì thầm, “Seven, đừng nên chọc giận Geoffrey, cậu có hiểu rằng cậu đang ở Mammon hay không, hậu quả sẽ rất trầm trọng đó.”

“Anh hãy thay tôi chuyển lời, hần chưa từng bao giờ có thể làm tôi cúi đầu cả, quá khứ chưa từng, hiện tại chưa từng, mà tương lai... cũng thể thôi!” Đảo khê mắt qua anh ta, Mạc Tử Mộc liền thuận tay cầm lấy một tờ ghi chép trên bàn, gấp nó thành một chiếc máy bay giấy, đoạn phóng mạnh nó đi, chiếc máy bay bay vù qua khung cửa sổ cạnh bên Mike, bay ra bên ngoài cao cao vách núi.

“Tôi và anh không chung quan điểm, vì anh tồn tại bên trong thế giới, còn tôi hiện hữu bên ngoài thế giới, anh cứ hẹn Geoffrey cho tôi như vậy đi!” Cậu bước tới cửa thì ngoái đầu lại cười, “Tuy ngắm cầu vồng qua cửa kính sẽ khác xa so với đứng ngắm giữa thỉnh không, nhưng cầu vồng vẫn là cầu vồng, tranh của anh đẹp đấy!” Bỏ lại một câu như thế xong liền rời đi.

Mike thoáng chốc sững sờ, vô thức tầm mắt chuyển qua cánh máy bên giấy chao lượn ngoài cửa sổ, chiếc máy bay ấy thể mà lại thuận gió bay đi rất xa rất xa, rõ ràng còn có thể tiếp tục bay xa hơn nữa, mà tầm

vải che giá gỗ nơi góc phòng tự lúc nào đã tuột xuống, lộ ra bức vẽ cầu vồng sau mưa. Đành rằng mỗi một cơn mưa qua đi, cầu vồng lại nở ở Mammon rất nhiều, thế nhưng bức vẽ cầu vồng này lại vẫn chưa thể hoàn thiện. Ừ thì cầu vồng vẫn là cầu vồng, song bản thân anh ta có lẽ nên dành một lần để ngắm nhìn cầu vồng giữa ***g lộng thình không mới đúng.

Mạc Tử Mộc rời khỏi phòng y tế, phóng mắt quan sát quần thể kiến trúc Mammon qua tấm lưới kẽm gai, hoành tráng và đồ sộ, có ai ngờ chúng lại chỉ được xây lên từ những thứ không qua nổi khảo nghiệm. Nắng vàng lan tràn trên mặt biển Caribbean, Mạc Tử Mộc neho mắt, bên kia tấm lưới là Tom cùng Tommy đang vẫy tay gọi cậu, dưới chân họ là chùm hoa dại Mạc Tử Mộc trồng, hiện đã nở hoa, tím tím một khoảng.

Mạc Tử Mộc dời chân đi về phía bọn họ.

“Thằng Hatch lại lén uống sạch một ly Whiskey kìa.” Tom nhảy chồm chồm như đang tập đầm bocc, ánh mắt quanh quất khắp chung quanh, xầm xì với Mạc Tử Mộc.

Mạc Tử Mộc cười cười, Tom lại hỏi, “Tại sao cho thằng Hatch uống rượu?”

Mạc Tử Mộc không đáp, chỉ quay qua hái một bông hoa tím, kề bên chóp mũi ngửi, sau rồi cậu xòe tay, đóa hoa màu tím liền thả mình bay theo làn gió.

“Mammon có đưa phạm nhân bị bệnh đi cấp cứu bao giờ không?” Ngón tay thuôn mảnh của Mạc Tử Mộc đan lên tấm lưới sắt.

“Mơ dê!” Tom cười nắc nẻ, “Có cơ hội vậy thì sẽ la liệt đũa giả vờ tự làm mình bị thương. Kể có là phạm nhân khu D chẳng nữa cũng phải làm thủ tục xin xỏ lâu lắc, thằng già Norton mới chịu cho chúng nó ra ngoài cứu chữa. Mấy vụ cấp cứu, Mike thử mấy đũa rồi, có điều anh ta chỉ cần tù nhân không phải chết vì Mammon là được, mà là chết vì không đủ dụng cụ khám chữa.”

Mạc Tử Mộc hơi hạ tầm mắt, “Nếu kẻ đó là Hatch thì sao?”

Tommy bỗng lĩnh ngộ, “Thảo nào, tôi từng hỏi cậu lý do muốn trồng mao địa hoàng(5)!”

“Mồ, mồ?” Tom bỏ nhào tới, “Còn chuyện gì tôi chưa biết nữa á?”

Tommy cũng ngắt một bông hoa, giải thích cho cậu chàng, “Là loại hoa dại này này, có tên mao địa hoàng, độc tính rất mạnh, ăn lầm sẽ bị đau tim ngay.”

Tom bâng hoàng nhón lấy đóa hoa, “Seven, cậu cũng nhìn xa trông rộng thật... Nhưng mà đưa Hatch đi cấp cứu thì lợi lộc điểm gì chứ?”

Tommy bèn trả lời thay Mạc Tử Mộc, “Nếu là Hatch, gã Adolf sẽ bắt buộc phải luôn cửa sau, ém nhem

Norton để đưa Hatch đi chữa trị, mà phương pháp tối ưu nhất sẽ là... thuyền tạt hóa.”

Mạc Tử Mộc cũng cầm lấy bông hoa, “Thuyền tạt hóa thì không có cảnh ngục, có nghĩa nhất thiết phải có hai cảnh ngục của nhà tù Mammon đi theo.”

Tommy cười bảo, “Thằng kia thì chưa biết, nhưng Adolf kiểu gì thì kiểu cũng sẽ phải đi một chuyến. Như vậy, Hatch và Adolf vắng mặt thì sẽ không còn ai nghi ngờ thời gian cập bến của thuyền tạt hóa nữa.”

“Chúng ta trà trộn vào đám phạm nhân khu D cũng sẽ khó bị phát hiện!” Tom hí hửng.

Hít thật sâu một hơi, Mạc Tử Mộc kết luận, “Vô luận thế nào, thứ Bảy này chúng ta sẽ chạy!”

Bữa tối vẫn diễn ra ở nơi của Norton, danh sách ngày hôm nay quả thực đã có sự tiến triển đột phá, đại để là Norton đã chuẩn bị sẵn để quyết định chấm dứt hợp tác với mình, Mạc Tử Mộc lạnh te mặt mày, âm thầm cười mỉm.

“Seven, nếu cậu có nguyện vọng nào đó thì trước hết cậu sẽ thực hiện việc gì?” Lần đầu tiên Norton dành ra ngoại lệ, chủ động bắt chuyện trong bữa tiệc tối.

“Nguyện vọng à...” Mạc Tử Mộc bỏ cái ly trong tay xuống, chu đáo suy nghĩ chốc lát mới cười đáp, “Không dám mơ xa, giờ chỉ mong trước khi đi ngủ được nghe nhạc giao hưởng là mỹ mãn rồi.”

“Ồ... Nhạc giao hưởng, cậu thích ai nào...” Norton nhấc tay vẽ cảm thấy rất hứng thú.

Mạc Tử Mộc nhẹ cười, “Tôi thích Litszt(6), Faust Symphony(7) của ông ấy là một trong những bản giao hưởng tôi thích nhất.”

“Chủ nghĩa lãng mạn, chủ nghĩa lãng mạn, những con người trẻ tuổi, đều luôn thích Paganini, Liszt...” Norton trưng lên một biểu tình lịch thiệp mà tán thưởng, “Tôi thì chuộng nhạc cổ điển hơn, nhưng mà vừa hay Faust Symphony cậu nói tôi đây cũng rất yêu thích, rất rất yêu thích.”

Đoạn ông ta đứng dậy, lấy ra một cái đĩa hát lớn xoay vòng tròn trên tay, cười đắc ý với Mạc Tử Mộc, sau đó ông ta đặt nó vào một cái máy hát hiệu Victor kiểu cổ điển của Mỹ(8). Nhạc cất lên, một Faust rồi mòng, một Faust bất an mãi mãi chạy trên con đường truy đuổi. Chàng không thể nói chàng thỏa mãn với bất kỳ mền yêu nào của chàng, không thể thỏa mãn, chỉ cần chàng thốt ra một câu “Xin hãy để tôi dừng lại một chốc thôi!”, con quỷ sẽ xé rách không trung thu hồi khế ước giữa Faust và nó, chàng sẽ mãi mãi rơi vào địa ngục.(9)

Hai người cùng im lặng lắng nghe bản giao hưởng, Norton nhắm nghiền mắt bày ra dáng vẻ như là đã hoàn toàn chìm đắm vào dòng nhạc, mãi hai mươi phút sau, Norton mới dừng máy hát. Mạc Tử Mộc mở lớn mắt ý hỏi, Norton chỉ thở dài một hơi, “Nên làm việc đi, cậu trai trẻ ạ, lại đây nào, lần sau nghe tiếp.”

Mạc Tử Mộc đứng dậy, đi theo Norton vào văn phòng, rờ rẫm một hồi rồi Norton mới vào, tay cầm theo một quyển ghi chép, đến tận lúc này Mạc Tử Mộc ngẫm hiểu, vở kịch hay cuối cùng cũng chịu mở màn.

Norton lật quyển sổ, chỉ vào một trang danh sách, “Seven, tìm hết trong danh sách này cậu cần khoảng bao nhiêu lâu?”

Người thuộc danh sách không nhiều, cũng chỉ tầm chục, nhưng Mạc Tiểu Mộc rõ những kẻ này hàng năm đều mua đứt mấy chục người từ Mammon, cậu bèn bảo, “Ước chừng hai tuần... Nhưng nếu làm cả tối nữa thì trước cuối tuần là có thể hoàn thành.”

Ánh mắt Norton giật giật, “Vậy làm suốt đêm luôn đi... Hai ta đều muốn thoát sớm được chừng nào tốt chừng ấy mà, đúng không, Seven?”

Mạc Tử Mộc chớp ngược mắt đã chạm mắt với cái liếc ám chỉ của Norton, cậu cười tủm tỉm, “Ông nói đúng, Boss, chúng ta đều muốn thoát khỏi đây càng sớm càng tốt.”

Số liệu trên màn hình liên tiếp chuyển động, những cái tên người từ từ bện thành một tấm lưới, trên đường chảy của mỗi một sợi lưới đều là những khoản tiền được tính bằng đơn vị nghìn tỷ. Mỗi lần công việc kết thúc, Norton sẽ cẩn thận dời tư liệu qua một ổ cứng di động(10) rồi mới format lại toàn bộ máy tính, ngắt mạng. Mạc Tử Mộc cung cấp cho ông ta thật sự rất nhiều, nhiều đến độ cơ hồ ông ta cảm giác đã nắm được tới tay một thế lực triệt để bậc nhất, bởi mọi thứ đằng sau đồng tiền luôn là bí mật, đặc biệt khi đó là tiền đen.

Đường nhìn Mạc Tử Mộc lia qua những cái tên này, mỗi cái tên đều tương đương với mấy trăm ID, và cũng là tương đương với mấy trăm mạng tù phạm.

Thoát chốc đêm khuya đã sập xuống, Mạc Tử Mộc tháo kính, có vẻ vô cùng mệt mỏi, cậu day day hai đầu lông mày mình.

Mất cậu từng vì cái chết của mẹ mà có thời hóa mù, về sau thị lực được hồi phục, bác sĩ khuyên cậu đeo kính để giảm bớt căng thẳng cho mắt, thế là kể từ đó cậu đã quen dùng kính để che giấu màu mắt kỳ lạ lẫn tướng mạo.

Norton ngồi trên chiếc ghế bập bênh(11) phía đối diện, tay bưng ly rượu, mắt thì dôi trên người Mạc Tử Mộc.

Có một điều rõ rệt rằng Mạc Tử Mộc quyền rũ cực kỳ, dẫu là một gã đàn ông giới tính bình thường cũng đều phải xốn xang trước cậu.

Giá như Norton có thể giống như tên đàn ông giới tính bình thường ấy, vậy thì quả quyết ông ta có thể tận tình hưởng thụ thiên đường cơ thể Mạc Tử Mộc, đáng tiếc ông ta lại không phải. Ở Mammon này ông ta tựa một Đế vương, thao túng tất cả mọi người, không gì là ông ta không chi phối được. Thế nhưng Mạc Tử Mộc lại như thành quả Chúa cố tình phái tới để trêu chọc ông ta, để làm cho ông ta hiểu, bàn tay chỉ

phối tất cả chỉ có Chúa.

Do đó giờ phút này, sâu trong nội tâm ông ta đang lâm râm một tư vị khó tả, cũng như chàng Faust dù có gặp gỡ được yêu thích của chàng cũng không được phép nói thỏa mãn, vĩnh viễn phải chịu cơn tra tấn thêm muốn tột đỉnh. Cảm giác Norton dành cho Mạc Tử Mộc rất hỗn trộn, ban đầu là coi cậu như một thằng bé có thể khinh nhờn đùa bỡn, Donald cũng được, Dung Thanh cũng được, chẳng qua cũng đều chỉ là những khách làng chơi suông sẽ chơi đùa cậu. Ấy vậy mà biểu hiện của Mạc Tử Mộc lại khiến ông ta kinh ngạc không thôi, trí tuệ, trình độ xuất sắc, và còn cả tinh thần trọng nghĩa của cậu nữa, cứ làm ông ta đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, chót cùng cậu cũng đã giành được sự ca tụng từ Norton. Rồi đến khi ông ta nhận ra trong lòng đã bị Mạc Tử Mộc chiếm giữ một mảng nhỏ, trùng hợp cũng là thời điểm ông ta tính toán phải diệt trừ cậu.

Đối với việc giữ bí mật, Norton chẳng tin tưởng ai đang sống, huống hồ đó lại còn là một Mạc Tử Mộc có thể lực hùng mạnh làm hậu thuẫn.

Nghĩa khí của cậu hết như một thanh kiếm, sắc nhọn đâm thủng quả tim Norton, đồng thời cũng đâm thủng lá gan ông ta.

Thế mà khi Norton phát hiện mình đang đấu tranh tinh thần, ông ta lại ngẫm nghĩ biện pháp thuyết phục mình hãy giữ Mạc Tử Mộc lại.

Lúc này ánh mắt Mạc Tử Mộc đang nán trên một cái tên — Bonanno, số lượng lớn tư liệu cho thấy gia tộc mafia Mỹ gốc Ý này chính là người mua lớn nhất của Mammon, một ý niệm kinh khủng vụt lên trong óc Mạc Tử Mộc. Tuy rằng cậu đã gồng sức giấu giếm sự bàng hoàng của mình, song đáy mắt vẫn lóe lên một tia sợ hãi, trong khi ánh mắt Norton sau trước đều chưa từng rời khỏi cậu lấy một khắc.

Norton đứng lên, Mạc Tử Mộc bấy giờ đã khôi phục trạng thái tập trung làm việc. Ông ta đứng sau lưng cậu một hồi rồi mới xác nhận, “Seven, cậu đoán đúng đấy, Ivan là người trung gian của gia tộc Bonanno.”

Lòng bàn tay Mạc Tử Mộc thoáng tứa mồ hôi, ai mà ngờ Ivan lại là người trung gian của đối tượng khách hàng mua lớn nhất mà cậu bày kế, còn cậu thế mà vẫn lấy hấn ra làm lá chắn. Cứ nghĩ đến mình gần như đã suýt qua nguy hiểm ngay bên cạnh, cậu thở hắt một hơi. Đáng lý cậu nên biết từ sớm, rằng cái bộ dạng lôm ca lôm côm của Ivan vốn dĩ chỉ là tấm mặt nạ, mà bộ mặt thật của hắn đã bị tố giác qua chính cặp mắt màu xám lạnh lẽo kia.

Tối ấy, Mạc Tử Mộc lôi ra tấm bùa hộ mệnh hình con rắn bằng bạc. Mặc dù Ivan có kêu cậu dùng xong hãy trả, nhưng hắn lại chưa bao giờ mở miệng đòi. Mạc Tử Mộc tuy không xài đến nhưng tiềm thức vẫn mách bảo cậu, nó là một thứ rất hữu dụng, vậy nên cũng không có chủ động đem trả Ivan. Từ xa xưa trong thần thoại phương Tây, rắn tượng trưng cho dục vọng – nguồn gốc của vạn vật, con rắn uốn quanh Thánh giá là dấu hiệu của luyện kim thuật phương Tây, đại biểu ý nghĩa vạn vật thế giới đều chuyển động vòng tròn. Đã mấy lúc Mạc Tử Mộc không sao hiểu nổi tác dụng của tấm bùa, giờ thì cậu đã hiểu, nó là dấu hiệu của dòng dõi Bonanno.

Nếu không phải thời điểm đó cậu chạm trán gã háo sắc người Colombia kia, có lẽ gã đó đã nhanh mất phát hiện được phần tay áo cậu có kẹp dấu hiệu của Ivan, thế thì cái người tên Nore đó, xem chừng đúng là vì

đã trông thấy tấm bùa này nên mới dễ dàng buông tha bọn cậu vậy. Giả sử cậu vẫn một mực sử dụng tấm bùa, có khi đám Geoffrey cũng phát giác.

Mạc Tử Mộc tựa lưng vào tường, cậu biết đây là tín vật cực kỳ quan trọng của Ivan. Cái ngày mà hắn trao nó cho cậu cũng đã đưa cậu vào trong vòng phạm vi bảo hộ của hắn, đồng thời cũng tuyên bố với các thế lực khác: Cậu thuộc quyền sở hữu của hắn. Thế nhưng một khi rò rỉ dấu hiệu này cũng không thua kém với rò rỉ bí mật gia tộc Bonnano hoặc là thân phận thực của hắn là bao, dấu hiệu này cũng không phải chỉ để nói một tiếng Hello trót quớt với các thế lực khác, mà nó hàm ý cảnh cáo, đe dọa. Hóa ra từ thật lâu thật lâu trước kia, hắn đã trù tính cả rồi, hắn can đảm đi đảm nhận mạo hiểm, bởi vì xong xuôi hắn sẽ được hồi báo. Một cái bẫy đã được bố trí biết bao lâu nay lại khiến cho người sa chân vào không tài nào hạn hắn được, thậm chí lảng máng còn biết ơn hắn.

Mạc Tử Mộc phủ tay lên đầu gối, cậu giác ngộ bản thân đã quên bằng mất một việc, bên cạnh cậu đang ẩn tàng một kinh địch. Ivan hiện đang hứng thú với cậu, biết đâu sẽ còn lằng nhằng với cậu một thời gian, nhưng khi sự hứng thú của hắn rồi sẽ có lúc nhạt dần, hắn sẽ dần dần quên đi một người là cậu. Có điều, trong trường hợp chạm đến quyền lợi cơ bản của gia tộc Bonanno, Ivan sẽ bày ra phản ứng thế nào còn khó có thể đoán định.

Mạc Tử Mộc nhắm mắt, dù có thể nào chẳng nữa, ván bài thứ Bảy cùng Geoffrey là vô cùng hệ trọng, cậu thừa hiểu tính Geoffrey hiếu thắng cực kỳ, bản thân cậu nói với hắn bằng cái giọng đó, hắn chắc chắn sẽ hận không thể tự tay giết chết cậu để chứng minh với toàn thể, hắn khinh bỉ cậu, hắn tuyệt đối chưa từng rung động trước cậu.

Dung Thanh là một người tưởng chừng lạnh tính, song cũng là một người tốt độ kiên quyết, không nói hai lời, tất nhiên khi hắn có được hồ sơ chính thức, hắn sẽ nhanh chóng tìm cách đưa cậu tới Florida, mà hiển nhiên Mammon đời nào chịu để một đứa còn sống sờ sờ đi khỏi cái địa ngục này cho được? Norton liệu có dám liều lĩnh mạo phạm Dung Thanh, trừ khử cậu trước hay không? Đáp án là có. Vậy nên trăm phần trăm Geoffrey chính là cái cớ tốt nhất cho ông ta.

Không còn gì ăn khớp với lợi ích của Norton bằng cách để Geoffrey giết cậu trong đêm Hunter, đâm ra Mạc Tử Mộc mới có thể yêu cầu hoàn thành công việc trước cuối tuần. Cậu tự ném cho Norton một thời cơ thích hợp, và cậu tin ông ta cũng chớp lấy cái thời cơ này. Mạc Tử Mộc mở mắt, phòng giam tối om lẫn quần tiếng giày da đi lại không ngừng truyền từ bên ngoài của cảnh ngục, mỗi một bước lại như nhắc nhở tình cảnh tù ngục của cậu.

Thời gian thông khí buổi sáng, bọn cậu tiến đến gần rào sắt. Tom nhay nhảy mắt với cậu, Mạc Tử Mộc bèn lia đường nhìn theo, bắt gặp đoàn người đang đẩy thùng oxy già vào nhà ăn.

Ba người Mạc Tử Mộc, Tom và Tommy cùng liếc mắt sang nhau, “Hôm nay lấy trộm oxy già.”

Tầm ăn cơm trưa, Tommy che đậy cho Tom đi thó oxy già, Jack được Tom an bài chắn giữa đường, hề ai muốn vào sau bếp đều phải đi vòng qua một lão béo ục ịch, thật quá ư là một chương ngại vật số dzách. Nước oxy già bị lên đối sang thùng nước tẩy tại phòng bếp, nhờ vậy thằng Tom làm trong bếp có thể thuận lợi ăn trộm bất cứ lúc nào. Mạc Tử Mộc cầm củi ăn cơm trong nhà ăn, cậu rõ một điều rằng bản thân quá mức thu hút, vậy nên ở yên trong nhà ăn là tốt nhất.

Cơm trưa của Mammon vẫn chán đời như cũ, khoai tây nghiền không có nước béo thành thử ăn khô ơi là khô, các nhóm phạm nhân vừa ăn vừa rửa xả, còn Mạc Tử Mộc ngồi một mình dựa vào cửa sổ lại như không bận tâm nhiều lắm, thông thả dứt từng thìa khoai tây nghiền vào miệng.

Trước mắt chợt nhoáng lên, có người đặt mông ngồi xuống phía đối diện.

Tea Bag để đĩa của gã trước mặt cậu, cười nhếch.

Mạc Tử Mộc chỉ thoáng ngược mắt nhìn qua gã và Jude cạnh gã cứ sắc lẹm lườm nguýt cậu một cái, không ý kiến, lại cúi đầu ăn cơm.

Tea Bag bốc một vốc khoai nhét vào mồm, đoạn liếm ngón tay, “Seven, bạn mày đâu hết rồi?”

Mạc Tử Mộc thờ ơ đáp, “Đi lấy đồ ăn rồi.” Cậu lướt nhìn nhà ăn, không liệu được là không thấy bóng dáng Berwick đâu, mà Ivan thì đang đưa lưng ngược lại hướng cậu, nói chuyện chăm chú, hoàn toàn không có ý quan sát sang bên này.

Tea Bag bồn chồn cười khằng khặc, “Nghe xem, đi lấy đồ ăn... Tự chừng nào mà nhà bếp Mammon cho phép phòng 204 khu C chúng mày ăn suất cao cấp thế hả? Trong khi ngày nào bọn tao cũng phải nhai mảy thứ như củ thì chúng mày được ăn sung mặc sướng...” Gã ngoái đầu sai phái đàn em, “Đi đi, xem thằng Tom vớ được món gì ngon nào, chúng ta cùng hưởng thụ.”

Mạc Tử Mộc đáp thìa vào trong bát, “Đại ca Tea Bag, tôi đã đắc tội gì anh?”

Tea Bag nhếch mép, gí sát vào cậu, hít hà, “Người đẹp, câu ư?”

Lại được thể Jude đứng bên mai mả, “Seven không biết giận đâu, nếu cậu ta giận thì mười phần, chín phần là muốn lôi kéo sự chú ý của người khác.”

Tea Bag càng thấy hứng, kè vào thêm sát sạt, “Ồ, thế nói tao biết, tại sao muốn lôi kéo sự chú ý của tao?” Mắt chạm đến da mặt mịn màng sáng trơn của Mạc Tử Mộc, gã đưa tay sờ lên tay cậu, cọ cọ ngón tay vào mu bàn tay cậu, “Có phải đã nhận ra thằng Ivan Gay nửa mùa kia rồi cuộc không thỏa mãn được mày hửm?”

Bàn tay nhớp nháp của gã làm Mạc Tử Mộc ghê tởm, cậu mau chóng rút tay về, nghiêng mặt sang một bên, mắt đăm đăm nhìn vào chiếc đĩa, không hề đối đáp.

Tea Bag cười lạnh, thế rồi đứng dậy, “Chúng tay hãy cùng xem xem tốt cùng thì thằng Tom giở trò quỷ tha ma bắt gì trong nhà bếp thôi nào.”

Gã đứng dậy đi về hướng nhà bếp, Mạc Tử Mộc không thể không lập tức đứng dậy đuổi theo. Bước chân

Tea Bag và Jude nhanh thoăn thoắt, Mạc Tử Mộc vừa thò chân được vào cửa sau nhà bếp thì đột nhiên ở đầu ra có kẻ bịt mồm cậu lại, sắc sủa mùi ether(12) xộc thẳng vào mũi.

1. Nhẫn Byzantine kiểu cổ

Byzantine là là một đế quốc tồn tại từ năm 330 đến năm 1453, đóng đô ở Constantinopolis. Phong cách kiến trúc Byzantine hồi đó nổi bật với kết cấu vòm hình tròn đặc biệt, tăng độ phức tạp hình học, gạch và thạch cao đã được sử dụng ngoài việc đá trong trang trí của các cấu trúc quan trọng công cộng, các trật tự cổ điển đã được sử dụng tự do hơn, ghép thay thế trang trí chạm khắc, mái vòm phức tạp dựa trên cầu tàu lớn, và cửa sổ ánh sáng lọc qua tấm mỏng thạch cao tuyệt hoa nhẹ nhàng để chiếu sáng nội thất.

Không tìm được thông tin về nhẫn Byzantine nên tớ tìm sang phong cách cổ đại của Byzantine hồi đó, đọc như trên thì có thể hình dung ra được phần nào phong cách chiếc nhẫn rồi đúng không ^____^

còn để minh họa sao cho hợp nhất với chiếc nhẫn trong truyện, tớ nghĩ nó như thế này (nhưng thay hình cô gái trên mặt nhẫn là hình đám cưới ở Thánh địa à nha:”DDD):

2. Venice thường gọi “thành phố của các kênh đào” và La Serenissima, là thủ phủ của vùng Veneto và của tỉnh Venice ở Ý.

Hồ ở Venice:

3. Thuyền Gondola

Hàng nghìn năm qua, những chiếc thuyền Gondola cong cong duyên dáng vẫn là hình ảnh biểu trưng đầy gợi cảm của thành phố Venice vốn nổi tiếng bởi kiến trúc trên mặt nước.

Thành phố Venice được biết đến là thành phố trên sông nổi tiếng thế giới với những dòng kênh và những chiếc thuyền truyền thống Gondola. Với cấu trúc không cân xứng, một bên cong ra nhiều hơn bên kia, chiếc Gondola có chiều dài trung bình khoảng 11 mét và chiều ngang khoảng 1,5 mét, được cấu tạo gồm 280 mảnh gỗ rời khếp kín vào nhau, thường là bằng gỗ Pak, trừ bộ phận tựa mái chèo bằng gỗ Walnut rất cứng rắn, và chiếc mái chèo nhẹ nhàng bằng gỗ Beech cho dễ sử dụng. Khoang thuyền được chia thành những chỗ ngồi nhất định.

Kỹ thuật đóng chiếc Gondola ngày nay chỉ còn nằm trong tay một số thợ đóng tàu thủ công chuyên nghiệp và sau khi đóng xong, chiếc Gondola sẽ được sơn phết bằng 7 lớp sơn đen bóng láng đặc biệt. Ban đầu Gondola có những hình dáng và nhiều màu sắc khác nhau, nhưng về sau không biết vì lý do gì mà người ta thống nhất chỉ sơn một màu đen tuyền. Ngoài ra để thêm phần thẩm mỹ, mỗi đầu mũi chiếc Gondola được gắn thêm 6 cái răng bằng kim loại, thép sáng bóng đặc trưng cho 6 khu phố của thành phố Venice.

Người chèo Gondola gọi là Gondoliere, trong bộ y phục thủy thủ sọc caro, đội nón, thân hình cao lớn, đứng ngạo nghễ đằng sau đuôi thuyền. Gondola len lỏi khắp các bờ kênh Venice, mở ra cho du khách thưởng ngoạn những khung trời, góc cầu hay tòa nhà rong phủ. Những gondoliere trong mùa cao điểm có thể kiếm

gần 500 Euro (tức là hơn 10 triệu đồng) mỗi ngày.

Người Venice lại không đi bằng gondola, mà đi tàu bus và tàu taxi. Hai phương tiện này chỉ được phép chạy trên những sông lớn, không được vào những kênh đào nhỏ trong thị thành và cũng chia thành từng trạm chờ như xe bus.

Ngày nay, đa số người dân ở Venice ngày nay đi lại bằng thuyền gắn máy. Gondola chủ yếu được dùng để phục vụ du khách (ảnh), đám cưới, đám ma và các dịp lễ.

cái thuyền trong ảnh minh họa cho hồ ở Venice cũng là thuyền Gondola ý:”DDD

4. “Veni, Vidi, Vici” (Đã đến, đã thấy, đã chinh phục)

Đây là một câu nói bất hủ của Julius Caesar – một lãnh tụ quân sự và chính trị của La Mã và là một trong những người có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử thế giới. Ông đóng một vai trò then chốt trong sự chuyển đổi Cộng hòa La Mã thành Đế chế La Mã.

Vēnī, vīdī, và vīcī là những dạng thức chia ở thời hoàn thành cho ngôi thứ nhất của ba động từ Latin: venīre, vidēre, và vincēre.

Trong cuộc nội chiến, sau khi trải qua những tháng đầu năm 47 TCN ở Ai Cập, Caesar đến Trung Đông, nơi ông tiêu diệt quân đội của vua Pharnaces II xứ Pontos trong trận Zela, buộc Pharnaces II phải bỏ chạy; thắng lợi của ông nhanh chóng và trọn vẹn đến nỗi ông đã ghi lại nó trong chỉ ba chữ: “Veni, Vidi, Vici” (Đã đến, đã thấy, đã chinh phục). Ghi nhận này trở nên bất hủ trong nền lịch sử quân sự.

Ngày nay, câu nói bất hủ của Caesar có thể áp dụng được cho nhiều việc lắm chứ không chỉ để gây chiến. Các biến thể khác nhau của “Veni, Vidi, Vici” thường được sử dụng trong âm nhạc, nghệ thuật, văn chương và các thứ giải trí khác.

Ngoài lề về ông Caesar một tí:))

Ông Caesar này dù có nhiều vợ hay nhiều con cháu cùng với những tình nhân nổi tiếng cỡ Nữ hoàng Cleopatra VII, Servilla Caepionis – mẹ của Brutus, hay Nữ hoàng Eunoe của xứ Mauretania, ông vẫn bị vu rằng ông bị đồng tính luyến ái, nhiều nhất là chuyện ông cặp kè với Nicomedes IV xứ Bithynia, và Octavian (theo lời buộc tội của Marcus Antony, nhưng lịch sử nói đây là một lời vu khống). Xã hội La Mã không chú ý lắm đến vấn đề này. Thật vậy, họ không đếm xỉa tới vấn đề giới trong các quan hệ kiểu trên.

Từng có lời kể rằng một số người lính đã từng chế giễu Caesar bằng cách gát các câu có nội dung như sau: “Caesar đã chinh phục xứ Gaule; nhưng Nicomedes đã chinh phục Caesar mất rồi.” hoặc “Bây giờ Caesar làm lễ diễu binh chiến thắng, vì ngài chinh phạt xứ Gaul. Nicomedes không thắng trận, dù ngài chinh phạt Caesar.”

Lại có tin đồn ông và Nicomedes từng có mối quan hệ đồng giới khi ông mới bắt đầu sự nghiệp của mình. Theo Cicero, Bibulus, Gaius Memmius từng có một số chính khách tìm cách hạ nhục Caesar bằng cách lôi chuyện này ra. Đây có thể chỉ là những đồn tung hoả mù sau khi ông bị ám sát. Caesar, theo Cassius Dio, đã phủ nhận nó bằng cách tuyên thệ.

Ờ thì bầu là vu khống, cơ mà sự thật thì biết thế nào:))

5. Mao địa hoàng là một loài cây mọc thành những lùm cây nhỏ cao chỉ khoảng 50cm. Ngọn cây có thể dài gấp 3 lần so với thân gốc và nẩy ra những nụ hoa chuông màu tím rất đẹp. Chính vì sự xinh xắn của cây và sự sắc sỡ của hoa mà chúng rất hay được trồng làm cảnh ở các nước phương Tây, tại các vị trí ven cửa ra vào.

Mao địa hoàng là loại cây có một hoạt chất siêu mạnh để điều trị bệnh suy tim. Và đó chính là sợi dây kết nối loại cây mao địa hoàng với y học của nhân loại.

Sở dĩ cây có tác dụng như thế là vì nó chứa trong thân mình một hoạt chất vô cùng quý. Đó là các glycosid cường tim. Chúng có các loại như digitoxin, digoxin, digitoxigenin, digoxinenin.... Đây là những hoạt chất siêu mạnh với tế bào cơ tim. Nó có khả năng kích thích tế bào cơ tim co bóp khỏe để đủ sức tống đẩy máu ra khỏi tim, một điều mà người ta đang hết sức chờ đợi trong điều trị suy tim. Hiện nay chưa có loại thuốc nào “địch” được nó.

Song bên cạnh sự hữu ích đến vô vàn như thế, người ta thật không thể ngờ được nó lại có những “hồ sơ chết” ngay trong thân cây. Nó có thể cứu người ngay tức khắc nhưng cũng có thể giết người chỉ trong vài phút. Chính vì tác dụng chốt giữ canxi trong tế bào mà cây có thể gây tử vong cho người bệnh. Người ta phát hiện ra rằng: không chỉ lá mà toàn bộ thân cây cũng như hoa và hạt đều có thể gây tử vong. Theo những tính toán cụ thể, người ta ước lượng liều gây chết của cây là từ 2-5g lá cây tươi. Liều lượng này có thể gây chết một người đàn ông khỏe mạnh nặng 50-70kg. Nếu chúng ta vô tình ăn phải lá cây, thân cây hay là uống nước sắc, nước chiết của cây thì chỉ cần 2g dịch chiết, 2g lá tươi hoặc 5g lá khô thì biến chứng xảy ra là tệ hại. Gần như 100% nạn nhân tử vong.

6. Franz Liszt (22/10/1811 – 31/07/1886) là một nhạc sĩ chơi piano và nhà soạn nhạc người Hungary. Ông là người biểu diễn có danh tiếng ở khắp châu Âu vào thế kỷ 19, đặc biệt là nhờ có kỹ thuật điêu luyện trên bàn phím. Ngày nay ông vẫn được xem như là một trong những nghệ sĩ Piano lớn nhất từ trước đến nay.

7. Faust Symphony (hay A Faust Symphony in three character pictures, S.108) được soạn nhạc bởi Franz Liszt, lấy cảm hứng từ bộ phim câu chuyện của Goethe. Bản giao hưởng được biểu diễn lần đầu ở Weimar ngày 05/09/1857 cho lễ khánh thành Đài tưởng niệm Goethe-Schiller ở đó.

Nghe onl ở đây nha, thật ra thì vì em Bầy được nghe có 20 thành ra mn nghe bản Faust I thôi là đủ rồi:))

8. Máy hát hiệu Victor của Mỹ kiểu cổ điển:

Công ty máy nói Victor (1901 – 1929, ủa sập rồi à o.O) của Mỹ là một trong những công ty sản xuất máy hát và đĩa hát lớn nhất thời điểm đó, trụ sở chính được đặt ở Camden, New Jersey, được sáng lập bởi

Eldridge R. Johnson.

Logo của công ty (vậy nên mới còn một cái tên “iu” nữa là chó ngửi kèn:))))))):

9. Ồm cái đoạn nhì nhùng ấy nó là từ nội dung của Faust – tác phẩm kịch của thi sĩ, nhà soạn kịch, tiểu thuyết gia, nhà khoa học, chính khách, nhà triết học Đức lỗi lạc Johann Wolfgang Goethe (1749-1832). Tác phẩm gồm hai phần, phần I được xuất bản vào năm 1806, phần II được Goethe nhuận sắc và hoàn thành vào 1832, trước khi tác giả từ giã cõi đời.

Faust đã được chuyển thể thành nhiều bản phim.

Nội dung:

Nhân vật trung tâm của tác phẩm là Faust, một học giả thông minh, tài giỏi trong chế độ phong kiến, là một người luôn miệt mài nghiên cứu khoa học. Phòng làm việc của chàng là hàng lô những dụng cụ nghiên cứu và sách vở chất đến trần nhà. Faust đã học qua tất cả các khoa của trường đại học, đỗ tiến sĩ và làm giáo sư mười năm liền. Danh tiếng lừng lẫy, song kiểm điểm lại chàng thú nhận mình vẫn “thông minh như cũ” và những hiểu biết của chàng quá hữu hạn so với bao điều bí mật chưa tìm ra được trong vũ trụ. Sách vở nhà trường không giúp chàng hiểu được cội nguồn của vạn vật và những mối quan hệ bên trong của chúng. Chàng chán ngấy lối học kinh viện trong trường đại học với những “lý thuyết màu xám ngắt”, muốn rời bỏ nó để tìm về “cây vàng của cuộc đời tươi xanh”. Đã có lúc chàng định uống thuốc độc tự tử.

Faust mong muốn có một sức mạnh huyền bí nào đó mà nhờ nó chàng có thể thỏa mãn khát vọng khám phá tận cùng của tri thức. Với quyển sách hướng dẫn ma thuật, chàng đã từng gọi thần đất đến với mình, nhưng thần đất làm chàng hoảng sợ.

Chàng có một viên trợ giáo là Vacne, một gã sinh đồ khô khan và quen tầm chương trích cú làm chàng chán ngấy. Một hôm cùng gã đi ra miền quê dạo chơi nhân ngày lễ Phục sinh, chàng bắt gặp quỷ Mephixto đội lốt một con chó đen. Nó theo chàng về nhà và hứa sẽ giúp chàng thỏa mãn mọi điều chàng khát khao, nhưng nếu thua cuộc chàng phải trút linh hồn cho quỷ để chịu kiếp nô lệ ngàn đời. Giữa quỷ và người lập tức diễn ra một sự thách thức: Faust tự đề ra cho mình kế hoạch không ngừng nỗ lực vươn lên để làm giàu vốn tri thức về xã hội và thiên nhiên, “muốn tìm tuyệt độ cao siêu, muốn dò tận cùng bí mật”, lại muốn “chứa vào lòng mọi bi, hoan, thiện, ác của trần gian”. Nhưng nếu quỷ có thể ngăn được không cho chàng thực hiện được điều đó, làm chàng thỏa mãn với chính mình, mê hoặc được chàng bằng lạc thú thấp hèn thì chàng thua cuộc.

Từ đó, quỷ tìm mọi cách quyến rũ Faust, đưa Faust đến với các cuộc chè chén trong giới sinh viên, dùng pháp thuật làm Faust trẻ lại và bố trí cho Faust gặp nàng Gretsen, một cô gái xinh đẹp và trong trắng, với ý định để chàng vui với tình yêu mà từ bỏ kế hoạch tiếp tục hành trình khám phá khoa học. Tình yêu say đắm giữa hai người bị quỷ chi phối khiến họ gặp biết bao khổ cực, oan trái: mẹ, anh trai của Gretsen bị quỷ mượn tay Faust giết chết, con của Faust và Gretsen vừa sinh cũng bị giết. Chính quyền phong kiến bắt giam và xử tử Gretsen.

Faust tìm cách cứu Gretsen thoát khỏi lao tù nhưng không được do nàng cự tuyệt bỏ trốn. Rời khỏi nhà tù, chàng ngủ trên bãi cỏ đầy hoa dại, bấy tiên nữ ca hát của chàng làm chàng quên hết đau buồn, lòng trào

dâng hối hận và muốn hăng say hoạt động trở lại. Chàng cùng quỷ đến kinh đô, giúp vua chế tạo ra tiền giấy trang trải mọi khoản chi tiêu nợ nần. Rồi chàng dùng phép thuật tìm về thế giới Hy Lạp cổ, chung sống với nữ thần Helen. Hai người sinh được một đứa con trai nhưng vì nó quá nghịch ngợm nên đã bay lên trời, Helen vợ chàng cũng bay theo con. Faust lại quay về phương Bắc giúp vua dẹp tan giặc ngoại xâm, giữ yên bờ cõi và được vua thưởng công cho một khu đất hoang hóa bên bờ biển. Khi đó Faust đã trăm tuổi, quỷ lo sợ Faust chiến thắng bèn làm mất chàng bị mù, nhưng Faust vẫn nỗ lực chiêu mộ dân chúng đến khai phá, cải tạo thiên nhiên. Trước khi chết, Faust đã dự cảm được rồi đây “một nhân loại tự do sẽ sống trên mảnh đất tự do” mà họ đã khai phá đó.

10. Ổ cứng di động hay ổ cứng gắn ngoài giống 1 cái ổ cứng máy tính bình thường, dùng để lưu trữ dữ liệu, dung lượng ổ cứng lớn, mà cũng giống 1 cái USB có thể mang đi mang lại và giao tiếp vs máy tính bằng cổng USB.

11. Ghế bập bênh

ghế kiểu này này ;3;

12. Ether: thuốc gây mê và làm giãn cơ, Việt Nam mình hay đọc là Ête ý:”D

14. Chương 14

Mạc Tử Mộc chỉ vùng vẫy được vài cái, ý thức thoát chốc như thoát khỏi óc não, tứ chi mềm nhũn, mang máng trong cơn lơ mơ như có người cuống quýt nâng cậu, đặt vào trong một chõng vải bố rồi đẩy đi.

Đến khi Mạc Tử Mộc mở mắt trở lại, đập vào mắt cậu là cái mặt hả dạ của Tea Bag đang cầm một cái cốc rỗng đứng ngay trước mặt.

Nước tưới lên mặt Mạc Tử Mộc, cách qua một lớp kính, cậu vẫn có thể sờ sờ trông thấy ánh mắt xấu xa của Tea Bag.

Nơi này có vẻ là một kho tạp hóa, Mạc Tử Mộc không làm thuê cho Mammon nên không thông thạo vị trí các kho phòng nhà tù bằng đám Tom, thế nhưng nhìn cái đã biết chỗ này tiết không hề gần bếp. Xung quanh cậu chõng chất la liệt những tấm trải giường đã được bó gọn, ất hẳn chỗ này rất hẻo lánh, bởi lẽ cậu hoàn toàn không nghe được âm thanh gì từ bên ngoài kia. Ngoại trừ Tea Bag và Jude, còn có bốn năm tên khác sừng sững đứng trong phòng, cả lũ cùng nhòm xuống cậu, những cặp mắt hau hấu không khác gì đang ngắm nghía một con cừu đã bị đặt sẵn trên mâm.

“Tĩnh chưa.” Tea Bag quăng cái cốc cho thằng khác, sau đó giơ tay tháo kính Mạc Tử Mộc, tỉ mỉ đánh giá một lượt từ trên xuống rồi mới thở dài ra chiều buồn bã lắm, “Tuyệt vời, quả thật cực phẩm, thằng Ivan quá là tốt số, có điều hẳn hưởng thụ cũng hơi bị lâu rồi, hôm nay đến lượt anh em bọn này vui vẻ một chút đi!”

Nghe ra ý gã, sau lưng Mạc Tử Mộc bất thần trỗi lên một dòng khí lạnh ngắt, tay chân vô lực hiện thời rơi trên đồng drap giường bị hai tên to xác đè chặt lại, cậu toan giãy giữa vùng dậy thì lại bị thô bạo ấn trở về chỗ cũ.

Mạc Tử Mộc khản nghệt thốt lên, “Đại ca Tea Bag, tôi là Partner của Ivan, anh đâu đến nỗi không chừa cả thể diện cho Ivan đấy chứ?”

Tea Bag nghe xong, cúi đầu cười sảng sặc, đùng đưa cái đầu nâu đỏ của gã, cổ tình kéo dài âm điệu, “Seven, mày có biết mày làm điểm nào không?” Biết tổng Mạc Tử Mộc không có đáp án, gã liền cười khẩy nói tiếp, “Mày làm khi tưởng tao không chừa thể diện cho Ivan, mày làm khi nghĩ rằng cái nhà tù Mammon là do Ivan định đoạt!” Thế rồi gã tự dưng gào tướng lên với cậu, “Hôm nay tao sẽ cho mày khôn ra, chưa có thằng nào trong Mammon mà Tea Bag tao chưa có chọc vào, tao cũng muốn cho thằng Ivan tỉnh táo trở lại, hần cùng lắm cũng chỉ ngang vai ngang vế với tao thôi chứ chưa có cửa ngồi lên đầu Tea Bag tao đâu.”

Rống chán một hồi mới thẳng lưng bảo, “Đừng lãng phí thời gian nữa, từng thằng từng pháo một mắt cũng hơi nhiều thời gian à nha!”

Jude bước lên trước, “Đại ca Tea Bag, tôi trước nhé!”

Tea Bag thoáng đảo con người, quét mắt qua nó, “Ngay và luôn, nhường cứng trước, cho cứng giải hận.”

Bắt gặp Jude tiến đến gần, cặp mắt xanh lơ của nó lóe ra từng đợt thù hận trừng mình, Mạc Tử Mộc buột miệng hỏi, “Jude... Tôi không rõ vì sao cậu hận tôi đến thế!”

Jude dán vào cậu, ngón tay thon nhỏ của nó chậm chậm chạy trên da thịt cậu, “Mày biết đáng thương nhất của con người là gì không? Đó là đã từng tín ngưỡng, để rồi phát hiện nó chỉ là hàng giả, buồn quá... Seven, mày chính là hàng giả... Tao thật muốn biết sau khi mày bị chừng này người cưỡng hiếp rồi thì, mày liệu còn có thể duy trì cái bộ dạng thanh cao như này được không đây!”

Mạc Tử Mộc khép hờ mắt, lông mi sập xuống của cậu in lên mắt hai bóng râm, sống mũi thẳng tắp làm ngũ quan vốn nho nhả của cậu sẽ không bị tú lệ quá đà mà bồi thêm một vẻ nam tính của thiếu niên. Jude cúi nhìn cậu mãi, Tea Bag bèn lấy làm thắc mắc, “Gì nữa thế, cứng định vun đắp tình cảm với nó à, còn lắm người đang xếp hàng lắm, nhanh nhẹn lên!”

Jude hung hăng luồn tay ra sau đầu túm lấy tóc cậu, đè cậu trên tấm drap mà hôn, từ mặt trượt xuống cổ, sau rồi mới ngẩng lên nhìn cậu, bấy giờ Mạc Tử Mộc đã hoàn toàn nhắm mắt.

Jude cởi bỏ chiếc áo sơ mi của cậu, kéo khóa quần cậu xuống, gian phòng sau lưng Jude bỗng chốc đậm đặc tiếng thở hỗn hển, khó phân ra được là tiếng thở của những người kia hay là của chính nó. Nó chen tay vào quần lót Mạc Tử Mộc, cảm nhận hết sức tinh tường thân thể Mạc Tử Mộc vô thức rung lên.

“Tiếng mày kêu rên nghe rất thích, Seven, tao muốn xem mày ở dưới người tao có thể rên lên được không!” Jude cố nén từng đợt thở dốc nặng nề lại.

Cùng những kẻ dơ bẩn nhất này cường *** một người mình đã từng vô cùng ỷ lại, Jude phát giác thâm tâm sinh ra một loại khoái cảm, nó vì dòng khoái cảm này mà đau xót trong vài giây. Từ con vật tiến hóa thành loài người phải trải qua đằng đẵng bao nhiêu thế kỷ, song từ con người hóa thành súc vật có lẽ chỉ cần một cái chớp mắt ngắn ngủi mà thôi.

Mạc Tử Mộc không dám mở to mắt, cậu chưa bao giờ trải qua một giây như thế này, bàng hoàng, trơ trọi, sợ hãi. Một đêm cha con kia với Donalt là cậu mê man, cho nên cậu cũng chỉ ngấm ngáp nỗi sợ trong những dòng hồi tưởng, thế nhưng bây giờ cậu mới lĩnh ngộ, thì ra giới hạn của sợ hãi là vô biên.

Cậu từng thề sẽ không bao giờ tin vào Chúa nữa, chỉ là vào giây phút này, cậu hoảng loạn khẩn cầu, cầu nguyện sẽ xảy ra kỳ tích.

Cơn run rẩy từ cậu càng làm Jude trở nên hưng phấn khác thường, cái tên đang đè tay Mạc Tử Mộc cũng không dần lòng được, vươn tay nhấn nha sờ nhéo, Jude đột ngột đập hai bàn tay kia.

Tea Bag đứng cạnh sốt ruột, “Mẹ kiếp, đúng là báu vật, tao không nhịn được nữa rồi, chẳng thà cả lũ lên chung đi.”

Jude quay sang kháng nghị, “Anh nói, người đầu tiên làm nó là tôi!”

Hai đầu lông mày Tea Bag nhíu tít, “Ý kiến gì hử, tất cả nhấn nạy khổ sở lắm rồi!”

Jude gằn từng chữ từng chữ, “Tôi là người đầu tiên, sau đó các anh thích làm gì thì làm!”

Tea Bag vẻ chùng rất bức dọc, bị chính Partner của mình sai bảo như vậy, mặt mũi gã đen sì sì, song vẫn phải đành chịu, “Thế thì mày nhanh hộ cái, còn các anh em đang chờ nữa!”

Jude ngoảnh mặt lại nhìn Mạc Tử Mộc, râm rì với cậu, “Nhớ cho kỹ, hiện tại là tao làm mày!”

Chữ cuối cùng vừa tuột khỏi môi, cửa đã bị một lực mạnh đập bay, có một giọng nói vang lên biểng nhác, “Tea Bag, mày bê em của tao ra đây làm gì thế?”

Mạc Tử Mộc yên tĩnh trở lại, không nén được một hơi thở phào nhẹ nhõm, cậu hơi hơi hé mắt, quả tình lúc này cậu mong chờ cặp mắt lạnh lẽo và bất cần đời kia hơn bao giờ hết.

Ivan dẫn theo một đám tay sai đứng chực ở cửa, dáng người cao hơn mét chín chình ình trong nhà kho nhất thời làm nó trở nên bé tẹo, thậm chí cả mấy gã da trắng đô con kia dường như cũng chỉ là muỗi.

Tea Bag gãi lông mày, cười khì khì, “Ivan, thằng lỏi này chẳng phải dám đá mày đấy à, tao thay mày giáo huấn nó thôi!”

“Em của tao tới phiên mày giáo huấn chắc?” Con người rét lạnh màu xám bạc của Ivan xoáy chòng chọc vào bộ mặt gầy gò của Tea Bag.

“Không phải ý đó!” Tea Bag lảng tránh ánh mắt hắn, đuối lý mà vẫn cố biện bạch, “Thằng oắt dám kêu mày cút trước mặt mọi người, nếu đang là người của mày lại được phép giở cái giọng đó ra với mày ư? Trong trường hợp nó đích xác đã cắt đứt quan hệ với mày thì nó không còn là Partner của mày nữa, bọn tao vác nó đến đây tâm sự thì vấn đề gì? Trái lại, cái hành vi ngang tàng phá bình của mày mới là quấy ngang quy củ nhà tù đấy?”

Ivan cúi đầu cười khê, kế sau ngẩng lên, “Té ra mày là đồ chó má ngu dốt không biết đến tình cảm con người. Trong cái óc quả nhỏ của mày có khái niệm nào về một dạng người, kể cả mày có quyền cao chức trọng đến mấy, người ấy vẫn có thể sai sử quát nạt mày? Rồi thì kể cả mày có khả năng hô mưa gọi gió cỡ nào nhưng vẫn luôn muốn giữ tự tôn cho người ấy, chủ động cúi đầu trước người ấy... Bé yêu, so ra thì em vẫn là người học vấn đang hoang, em khai thông đầu óc cho nó biết, em tuy không phải Partner của anh nhưng là gì của anh nào?”

Mạc Tử Mộc trầm ngâm một hồi, cái nhìn của toàn thể đều dừng chăm chăm trên mặt cậu, cậu bèn lí nhí thốt, “Lover!”

“Em là gì của anh nào?” Ivan cười ngất, “Nói to lên bé, thằng Tea Bag bị nước tràn vào thối tai mất rồi!”

Mạc Tử Mộc nuốt nước bọt, buộc lòng hét lớn, “Tôi là Lover của Ivan!”

“Lover, người yêu, vợ anh, quả là một từ đơn hay thôi rồi!” Ivan giang rộng hai tay, “Lại đây bé cưng, vào vòng tay anh!”

Sắc mặt Tea Bag tối tệ cực điểm. Mạc Tử Mộc giãy ra khỏi bàn tay hơi lưỡng lự không đoan chắc của hai tên da trắng, vừa kéo khóa quần vừa đi sang hướng Ivan, bước chân như mềm oặt, cánh tay Ivan chỉ hơi dùng lực một chút, cậu đã rơi mình vào trong lòng hắn.

Jude không biết làm gì hơn đành chạy đến cạnh Tea Bag, âm trầm lườm Mạc Tử Mộc, không hé răng câu nào.

Ivan ôm cậu, nhàn nhã mà rằng, “Tea Bag, mày có biết thế nào là thể diện không?”

Hắn vừa nói dứt, Sticks kề bên hắn bất thành linh động thủ, cầm thẳng một cái nĩa ăn vào mắt trái Jude, tiếng thét thảm thiết của nó ré lên, Mạc Tử Mộc đang đưa lưng về phía nó liền nhắm mắt lại.

Tea Bag vừa hoảng vừa uất, mà Ivan lại chỉ bình thản nói tiếp, “Thể diện là phải giữ cho nhau. Thằng ranh con này sống được đến giờ là nhờ tao giữ thể diện cho mày!”

Nói xong thì ôm Mạc Tử Mộc di chuyển ra bên ngoài, Ivan nói sẽ sàng bên tai cậu, “Này bé, em sợ lắm

phải không? Xin lỗi hôm nay chẳng may anh bị vướng việc quan trọng, lúc anh phát hiện cả em lẫn Tea Bag đều mất tăm mất tích liền vội đi tìm em ngay. Trong vòng mười phút mà anh đã sai người gần như lật tung cả Mammon lên đấy.”

Rõ ràng lời hắn nói rất dịu dàng, nhưng chung quanh đang hỗn loạn tiếng gào thét của Jude khiến Mạc Tử Mộc không kiềm chế được muốn đứng thẳng tự đi, thế nhưng cánh tay Ivan lần bước chân lảo đảo của cậu lại bức cậu không thể không tựa vào ngực Ivan để vững vàng.

Đến khi về lại nhà giam chính, chân Mạc Tử Mộc cuối cùng cũng khôi phục được năng lực tự chủ. Cậu kín đáo rời khỏi vòng ôm của Ivan, Ivan bèn cười, “Seven, đừng mạnh mẽ quá, em còn chưa đủ khả năng tự bảo vệ mình đâu!”

Mạc Tử Mộc thấp tâm đầu, “Tôi rất biết ơn anh đã cứu tôi căn này, tôi hứa tương lai nhất định báo đáp anh!”

“Báo đáp anh?” Ivan dừng dừng sửa lại, “Anh còn nhớ rõ em vừa mới nói, em là Lover của anh!”

Mạc Tử Mộc hơi ngoảnh mặt đi hướng khác, “Ivan, câu đấy anh cũng hiểu chỉ là sách lược để tạm thời ứng phó thôi mà, không thể là thật được!”

Ivan hít sâu một hơi, “Seven, có một chuyện e là em lầm tưởng rồi. Anh không bắt ép người khác, nhưng trên đời này không ai có thể tính toán trước mặt anh, cho nên trước khi anh chưa nói kết thúc, em – Seven – vẫn là Lover của anh. Hãy nhớ kỹ điều đấy!” Nói đoạn, hắn đi ngang qua cậu tiến về phía tòa nhà, cậu nói hắn bỏ lại trước khi đi vừa nhặt vừa toát ra một sự cứng rắn dứt khoát không được phép từ chối, Mạc Tử Mộc bất giác bị đè nén bởi một áp lực vô danh, bất lực thở ra một hơi dài dằng dặc.

Dù có thể nào, miễn là thứ Bảy có thể thoát khỏi Mammon, thoát khỏi tầng địa ngục sa đọa này, may ra mọi việc sẽ chấm hết, Mạc Tử Mộc âm thầm tự nhủ trong lòng như vậy. Và rồi khi Kaspersky lại tuần một tờ giấy kèm bữa sáng vào cho phòng 204 khu C, Mạc Tử Mộc lặng lẽ cười mỉm, với cái tính hiếu thắng thì Geoffrey thì tất nhiên sao có thể chịu nổi giọng điệu kia của cậu chứ.

Tom phấn khích múa may tờ giấy trong tay, thành thử ông già chỉ còn lại một trông mắt kính viễn thị phải quái lạ dòm bọng cậu mấy bận.

“Bình tĩnh đi!” Tommy nhắc.

“Sắp tự do tới nơi rồi!” Tom cố đề giọng, đập tay với từng người.

“Chúng ta phân công nhiệm vụ đi nào!” Tommy đánh mắt sang Mạc Tử Mộc.

Mạc Tử Mộc nhận lấy tờ giấy trong tay Tom, trên giấy có viết Chủ Nhật, cậu bảo, “Ông Tommy và Tom sẽ lo nước huỳnh quang ở mấy túi rác nhé, Jack phụ trách coi xét việc Hatch trộm chai Whiskey có ngâm

mao địa hoàng, có gì cần ông hãy đến chỗ Mike, kêu là tìm ông không khỏe, phải đảm bảo Adolf sẽ lên chuyển Hatch đi. Những sự tình còn lại tôi sẽ lo liệu.” Cậu giờ nắm đấm, “Chúc chúng ta sẽ tự do!”

Tom và Jack kích động chọi tay với cậu, “Chúc chúng ta tự do!”

Tommy khề khàng liếc nhìn cậu, khuôn mặt ngăm đen dường như cũng loáng thoáng kích động, nhưng ông chỉ vồn vện là, “Chúc chúng ta sẽ thuận lợi như ý!”

Đăm bữa sau, Tommy mang về một tin tức, “Khả năng rất lớn Ivan sẽ phải rời khỏi nhà giam!” Ông chùng giọng kể, “Gia tộc Bonanno có biến lớn, thái tử Henry xảy ra tranh chấp cùng em trai là Jason, nghe đâu đã bị trọng thương, trong khi Jason thì sống chết chưa rõ. Ivan rất được các bậc trưởng bối của Bonanno đánh giá cao, thái tử Henry lại nợ nần hằn ta một ơn huệ, tôi đoán hẳn sẽ rất chóng ra tù, bất kể là bằng cách gì, nếu có ai có thể ra khỏi nơi đây, tôi chỉ có thể nghĩ đến được một người là Ivan.”

Anh ta chắc chắn sẽ đi khỏi đây rồi, Mạc Tử Mộc ngẫm nghĩ. Cậu ưu tư một chút rồi kết luận, “Khỏi cần để ý chuyện đâu đâu, chúng ta đi đường chúng ta.”

Tommy như muốn nói gì nữa, rốt cuộc cũng chỉ đành nuốt vế sau trở vào.

Sự tình phát triển vô cùng gọn gàng và trật tự, Mạc Tử Mộc đã trót lọt sửa đổi bảng điều phối thuyền ở bờ bên kia, Hatch hám rượu sướng mê tới khi mò được nửa chai Whiskey hảo hạng bí mật trong một xó bếp. Sáng sớm sau khu D ầm ĩ chuyện cấp cứu khẩn cấp, Hatch bị phát hiện đang hôn mê trong phòng giam một người của nó. Jack trở về từ chỗ Mike, bờ môi dày ụ sung sướng tường thuật, “Tui thấy thằng nhóc con kia không chết cũng mất nửa cái mạng rồi, tiếng gào của Adolf có khi hất phăng cả gian phòng của Mike đi được.”

Adolf quả nhiên chỉ dám ngấm ngầm chuyển Hatch đi, gã đổi ca thuyền tạp hóa rồi mới hoang mang rồi rầm rẫn theo một tâm phúc lên thuyền đưa Hatch ra đi. Mạc Tử Mộc tựa mình trước khung cửa sổ thư viện, dùng chiếc kính viễn vọng tự chế ngắm ra hướng con thuyền rời bến. Cậu hiểu rõ, chỉ cần Adolf đưa Hatch đến bệnh viện là sẽ phát hiện nó không phải bị bệnh tim mà là bị trúng độc, nhưng tới lúc ấy rồi thì sao chứ, cậu và bạn cùng phòng của cậu đã cuốn gói khỏi nơi này.

Mạc Tử Mộc nở một nụ cười nhẹ bâng, con ngươi xanh sẫm ẩn sau thấu kính của cậu sáng bừng hơn bao giờ hết.

Tối thứ Bảy, Mạc Tử Mộc vẫn như lịch, từ tốn băng qua sân thể dục để đến chỗ Norton, vẻ mặt Norton rõ là rầu rĩ, vẻ như ông ta đang mâu thuẫn lắm không bằng.

Sau khi ăn xong cơm, Mạc Tử Mộc đề nghị, “Kết thúc danh sách đi!”

Norton ngẩng đầu, mảnh kính gọng vàng dưới ánh đèn như phản quang lấp lánh, ông ta bỗng hỏi, “Seven, cậu có biết “Bảy” trong Kinh Thánh có ý nghĩa gì không?”

Mạc Tử Mộc bèn cười, “Biểu tượng cho khoảng trống và hồn mang phải không nhỉ, bởi vì thứ Bảy là ngày Chúa ngồi nghỉ, thành ra mới có bảy tội lỗi, tỷ như Lucifer đại diện cho kiêu ngạo, và Mammon đại diện cho tham lam, đúng chưa?”(1)

Norton cục cựa thân mình, lắc đầu nguầy nguậy, “Cậu trai trẻ, cậu trai trẻ, các cậu đã quá lơ là Chúa rồi. Nhớ, phải đọc thuộc Thánh Kinh, nhất định phải học thuộc lòng. Ngày thứ bảy là ngày Thánh mà Chúa định ra, Người ban phúc cho ngày thứ bảy, bởi lẽ đó là ngày Người hoàn thành công cuộc sáng tạo. Bảy, trong Thánh Kinh tượng trưng cho hoàn mỹ, đầy đủ... Và tốt đẹp.” Norton uống cạn rượu trong tay, “Do đó, Seven ạ, cái tên này có nghĩa... cậu là kiệt tác của Chúa.”

Một giây ấy mi mắt Mạc Tử Mộc rũ xuống, hình ảnh người phụ nữ lười biếng sau chót đã bỏ rơi cậu chợt xẹt qua trong đầu, bên tai là tiếng Norton vẫn tiếp tục, “Thế nên là, hôm nay chúng ta hãy hoàn thành bức vẽ sống lại kia đi!”

Ánh mắt Mạc Tử Mộc giật nảy, cậu gần như hoài nghi có phải cậu nghe nhầm, ngày mai cậu sẽ chạm trán với Geoffrey, Norton chẳng lẽ buông tay ngay cái đêm cuối này?

“Lại đây, cậu trai trẻ, cởi quần áo cậu đi. Tôi thích nhìn cậu cởi quần áo.”

Chần chừ vài phút, sau rồi cậu cũng đứng lên như thể bình thường chưa có phát sinh chuyện gì, lần lượt cởi từng lớp quần áo cậu. Norton thưởng thức tấm thân lỏa thể của cậu chốc lát, sau đó đòi Mạc Tử Mộc khom thấp người xuống, âm thanh máy xăm dấy lên trong cõi lòng cậu một nỗi lo đặc biệt, thậm chí còn làm cậu quên đi đau đớn. Norton tĩa tốt hết sức kỹ lưỡng, y chang một thợ chế tác chuyên nghiệp.

Ông ta dùng khăn trắng giúp cậu thấm đốm máu trên mông, trông đến phần đặc sắc nhất của màn xét xử ngày tận thế, ông ta nói với giọng xa vời vợi, “Tôi vẫn luôn quan niệm, kiệt tác của Chúa chính là ý chỉ của Chúa. Seven, có thể hoàn thành phần xuất sắc này, tôi thật vui biết mấy.”

Mạc Tử Mộc nhảy xuống bàn, chậm rãi vận lại quần áo. Có phải Norton đã chú ý gì rồi không? Ông ta chịu nửa chừng nửa đoạn chuyện này thế à? Món lợi trong đó béo bở cỡ nào sao Norton có thể không biết? Còn lâu mới có chuyện Norton đang gặm được một nửa miếng thịt béo rồi lại khạc ra. Mạc Tử Mộc thông dong cài cúc áo cổ tay lại.

Thế thì trong đầu Norton đang suy tính điều gì?

“Hôm nay về đi, mai cậu lại đến nhé!”

Mai? Lần thứ hai ánh mắt Mạc Tử Mộc lại giật khê, song cậu rõ lúc này cậu nên biểu hiện nhẹ nhõm mới đúng, bằng không sẽ rất quái dị. Norton tựa hồ hài lòng với thứ cảm xúc buông lỏng này của cậu, biểu tình chắc nịch, “Seven, tôi là người uy tín.”

Uy tín cái của khỉ, Mạc Tử Mộc rời phòng ông ta, cậu dám khẳng định Norton đã tìm ra phương án thu xếp cho ích lợi của ông ta phù hợp hơn rồi.

Nhưng mà sự sắp xếp đó là gì vậy, là gì mà có thể giúp ông ta có can đảm đối chọi Geoffrey?

Trong lúc miên man suy nghĩ, chân cậu đã trở về nhà giam lớn tự lúc nào, Berwick đứng sẵn bên ngoài chờ cậu, cặp mắt ngựa lồi rõ ràng còn ẩn ý rằng gã ta đang bắt mồi.

“Đi thôi!” Berwick ngoáy ngoáy cây dùi cui trong tay, đẩy Mạc Tử Mộc quay về nhà tù.

Mạc Tử Mộc vào cổng liền quen chân đi sang bên khu C, Berwick liền ngăn lại, “Đằng này, nhãi. Mày đối tù rồi!”

“Đối tù?”

“Mày đối sang khu A.” Cặp mắt ngựa của Berwick lộ ra vẻ ám muội, “Phòng A101, chúc mừng nhá, bạn cùng phòng với mày chính là Partner của mày, Ivan đó.”

Gương mặt Mạc Tử Mộc tức thì trắng bệch, chân như đóng đinh không tài nào nhấc nổi, Berwick phải nóng nảy thúc giục cậu mấy lần, cậu mới không thể không yên lặng theo sau Berwick sang khu A.

Cửa sắt từ từ được mở, nghênh đón cậu là ánh mắt sâu hun hút nộ, thoát nhìn muôn vàn ác nghiệt mà lúc nào cũng như cười như không, cứ như sớm biết cậu sẽ ghé cho nên đã đứng đợi cậu sẵn. Thân trên Ivan ở trần, chỉ mặc độc một cái quần dài, phải thừa nhận rằng tạng vóc hắn cực kỳ cao lớn, mà mặc dù hình thể vạm vỡ là vậy nhưng lại không một miếng sẹo lồi, mỗi một bộ phận cơ thể đều khỏe khoắn sục sôi, trưng bày ra tường tận sức mạnh phách mạnh của hắn.

Mạc Tử Mộc ép mình đừng nhìn đến mảng lông ngực đen sì trải dài từ ngực đến phần bụng dưới của hắn, nó càng góp phần làm người này trông như một con thú dữ hung mãnh, và cậu sẽ bị áp lực đến khó hô hấp nổi, cậu sẽ bị mất đi hoàn toàn tự tin dù chỉ trong một chớp nhoáng. Một Mạc Tử Mộc hốt hoảng đã không còn dư thừa sức lực để chống cự khí thế áp đảo này, cơn áp lực hết như một đợt thủy triều, xô lên cuốn phăng hết thủy.

Ivan dời chân lên phía trước vài bước, Mạc Tử Mộc cũng bất thần lùi ra sau mấy bước, một tiến một lùi mãi cuối cùng đụng vào chần song cũng dành hết đường lui, chỉ còn nước trăn trối để Ivan tới gần.

Ivan từ tốn gỡ kính cậu xuống, ngắm nhìn người thiếu niên thanh tú trước mặt, nhìn từ mái tóc đen cho đến làn da có phần mịn màng hơi quá so với nam giới, rồi theo da thịt nhẵn nhụi của cậu di chuyển xuống xương quai xanh tinh xảo và đôi chân thon dài, mỗi một nơi đều khiến Ivan chỉ cần nhớ tới đã sôi trào nhục dục.

Nhưng rất lạ, dấu cho mục đích chân thực nhất của Ivan chính là nóng lòng được chiếm hữu cậu bé trước mắt ngay lập tức, song động tác đầu tiên của hắn bao giờ cũng muốn ôm hôn Mạc Tử Mộc trước tiên. Hắn siết cậu vào lòng, thấp người xuống đặt môi lên phiến môi mềm mềm của cậu, và vẫn lại y như cũ, khớp hàm Mạc Tử Mộc bặm chặt, tỏ ý rành rành rằng cậu cự tuyệt.

Không sao hết, Ivan sẽ không vì thế mà cảm giác mình thua bại, hắn chỉ đơn giản đưa ngón tay lên xoa nắn đầu ngực cậu cách qua một lớp vải, hắn quá quen thuộc với từng điểm mẫn cảm một của cậu rồi mà, đã thế hắn còn dồn tâm trí huấn luyện cho chúng càng ngày càng thêm mẫn cảm vô hạn.

Mạc Tử Mộc không nhịn được run lấy bầy kêu a một tiếng, đầu lưỡi Ivan không bỏ qua thời cơ, vội vã luồn lách vào giữa hai hàm cậu, kỹ thuật đảo lưỡi của hắn chỉ có thể tả bằng hai từ “cao siêu”, mùi hương của đàn ông quyến lẩn mùi xì gà nhàn nhạt chính là món thuốc kích tình hiệu quả nhất.

Mạc Tử Mộc mệt rã tựa vào song sắt, bị động theo cái hôn nồng nhiệt của Ivan. Hai tay Ivan vuốt ve hông cậu, thế rồi một tay hắn cởi bỏ dây thắt lưng, trườn vào đằng sau hông cậu, men theo cạp quần trượt vào, gò hông trơn nhẵn và tròn vĩnh chẳng mấy chốc hun cho *** toàn thân Ivan thăng hoa đỉnh điểm.

Tiếng Mạc Tử Mộc thở hắt ra dồn dập, nhiệt độ cơ thể mỗi lúc một tăng vọt báo hiệu cho Ivan biết cậu cũng đã sẵn sàng, hắn bèn bế Mạc Tử Mộc lên rồi thả xuống giường, tự cởi khóa quần, sau đó nắm tay Mạc Tử Mộc để vào đũng quần hắn.

Khuôn mặt Mạc Tử Mộc đỏ gay như bốc cháy, đành rằng mấy ngón đòn chiến đấu cậu học được từ Ivan quả tình có ích, nhưng mà căn bản không thể hỗ trợ cậu thoát ra khỏi cánh tay y hệt cái gọng sắt này.

Bàn tay Mạc Tử Mộc sờ được đến cái thứ sôi sục kia của hắn, thế rồi Ivan ấn tay cậu cùng lấy nó ra, cậu luống cuống nhắm tịt mắt, toàn thân không ngời những cơn run nhẹ nhẹ.

Ivan phát ra tiếng cười trầm đục, “Seven, là nó cho em khoái lạc, cho em mê ly, đó là sự thật! Không ai có thể trốn tránh sự thật!”

Mạc Tử Mộc vừa tức vừa hận vặc lại, “Thật cảm ơn anh lắm lắm, nếu được, tôi đây chẳng thêm đâu.”

Ivan chép chép miệng, đè cậu xuống càng chặt, hắn đặc biệt thích ngắm nhìn Mạc Tử Mộc nằm trên đệm trắng, khi ấy, mái tóc ngắn đen tuyền của cậu, khuôn mặt bởi ngưỡng ngừng và *** mà ửng đỏ của cậu, nước da màu kem của cậu, tất cả mọi sắc màu đó dưới sự phụ trợ của màu trắng tinh khiết đều trở nên tốt độ sống động và tươi mới, càng tôn cho vẻ đẹp thuần khiết mà không kém phần khiêu gợi trên thân mình Mạc Tử Mộc trở nên lộng lẫy khôn cùng.

Ivan cởi đi cả quần dài và quần lót cậu, đoạn quỳ trên giường, nâng cái đó của cậu lên từ tồn nút mát, đầu lưỡi hắn chuyển động vòng quanh phần đỉnh, ban tặng cho Mạc Tử Mộc sự kích thích bùng nổ nhất, hắn hưởng thụ Mạc Tử Mộc chào thua trước *** mà run lấy bầy khó có thể nhẫn nại.

“Đổi lời đi, nào, bé yêu của anh. Nói lúc này đây em đang thèm muốn bằng tất cả những gì em có, anh sẽ quan hệ với em!” Ivan thấp giọng ngon ngọt.

Vừa nói xong thì chân cậu đạp thẳng tới mặt hắn, Ivan cười khi khi dùng tay chặn lại, tiện thể bành chân Mạc Tử Mộc ra càng rộng hơn.

Lưỡi hần len vào động sau của cậu, những tiếng ừ hử gần như thút thít của cậu bật vọt ra khỏi khóe môi.

Từng tế bào trong người cậu đều như đang cuộn cuộn trong khát tình, tha thiết chờ mong được kết hợp cùng người đàn ông này, độ nóng bởi dục vọng bốc cao như thể tan chảy thân xác cậu. Bất chấp Mạc Tử Mộc có chịu thừa nhận hay không, nhưng quá trình làm tình với Ivan thật là ngây ngất vô bờ. Dù cho vòng tay của hần không phải điều cậu muốn, nhưng nó muôn vàn ấm áp, thậm chí có thể mang đến cho cậu cảm giác được che chở bình yên; sự tiến vào mạnh mẽ như khóa lấp từng khoảng trống trái tim cậu. Ivan căn bản không phải là người tình cậu ao ước, nhưng Ivan lại xuất hiện trong mảng tâm tối nhất cuộc đời cậu, cậu còn chưa kịp khước từ, hần đã xông vào đời cậu giống hệt một cơn lốc xoáy.

Hần như thể là gặt hái của cậu mà cũng như thể là kiếp nạn của cậu, bất luận cậu có đồng ý hay chẳng, cậu vẫn buộc phải tiếp nhận, hơn nữa còn vô phương tránh né.

Ivan đã dạy dỗ thành công ở cậu cái được gọi là đam mê cháy bỏng, nó sẽ khiến cậu lãng quên mọi thứ, tất cả lý trí đều vụn nát thành tro thành bụi trước mặt bản năng, chỉ biết đến mập mạp. Mạc Tử Mộc chủ động vòng cổ Ivan, đẩy lưỡi vào hôn hần, lời mời từ cậu tuy rằng không công khai phát ra, nhưng nội hàm động thái cũng đã đủ thuyết minh ham muốn của cậu. Ivan mỉm cười, ra chiều cưng nựng cười lên cậu, nửa ôm lấy cậu để mông cậu kề vào hần càng thêm gần, từ đó hần chậm rãi thúc thẳng, bắt đầu cuộc tiến công, đưa đẩy với nhịp độ cao, âm thanh thân thể tiếp xúc hòa trộn cùng tiếng rên rỉ của Mạc Tử Mộc.

Vốn chất giọng Mạc Tử Mộc nghe rất thích, ngân nga nhưng không mất đi sự sáng khoái của thiếu niên, mỗi lần cậu dật ra tiếng rên có nghĩa cậu hoàn toàn đắm chìm trong ***, thế nên Ivan cực kỳ yêu được nghe tiếng cậu, hần thường xuyên làm một vài động tác để bức bách Mạc Tử Mộc mất kiểm soát mà rên rỉ thành tiếng.

Giả sử được quyền lựa chọn, dứt khoát Mạc Tử Mộc còn lâu mới chịu đồng ý nằm lên giường hần, điểm này Ivan thừa hiểu sâu sắc.

Nhưng mà, nếu như bản thân hần chưa từng dự định cho Mạc Tử Mộc con đường để chọn lựa, hần cần gì mắc công hao tổn thần trí cho Mạc Tử Mộc một lựa chọn B không tồn tại cơ chứ. Ivan là một kẻ thực dụng, không bao giờ hần để lãng phí tình cảm của mình ở một cái giả thiết.

Về tình yêu, Ivan có cách hiểu khác thế này, coi tình yêu là đích đến thì làm tình đương nhiên là một con đường chuẩn xác, hần sẽ không vì mục tiêu mà xao nhãng hưởng thụ quá trình, hưởng chi quá trình này lại là sự hưởng thụ sung sướng nhất.

Còn đối với việc Mạc Tử Mộc có yêu mình hay không, Ivan không quá to tát, nếu Mạc Tử Mộc chỉ có duy nhất con đường để đi, thì dù cậu có bước chậm đến mấy cũng chỉ thông về một đích, và hần cũng thừa đủ kiên nhẫn để chờ đợi cậu.

Ivan cuồng nhiệt đẩy vào, để cả hai người cùng đồng thời lên đỉnh. Mạc Tử Mộc khép mắt thở gấp gấp, Ivan nằm đè bên trên cậu, vùi mặt vào cổ cậu, hít hà mùi cơ thể nồng đậm bởi mồ hôi của cậu, hần yêu say đắm cái mùi hương cỏ xanh này.

Mạc Tử Mộc chọc tay đẩy đẩy hẳn, Ivan cố tình làm bộ không dậy nổi, Mạc Tử Mộc hét cách đẩy được con gấu nặng nằm lỳ này bèn gắt, “Anh rút ra được chưa, để tôi tắm.”

Mí mắt rất dài của Ivan thoáng nâng lên, lộ ra một ánh nhìn gian tà, “Anh tắm cho bé nhé.”

Nói là làm, hẳn choàng tay bế Mạc Tử Mộc dậy, rửa ráy sạch sẽ cho cậu, nhưng giữa chừng lại đè Mạc Tử Mộc lên tường làm một bận nữa, sau chót biến Mạc Tử Mộc thành mềm nhũn như cọng bún, ngay cả bản thân làm sao về lại được giường cậu cũng mơ hồ.

Buổi sáng ngủ dậy, đã không thấy bóng Ivan đâu.

Ở Mammon, Ivan là một sự tồn tại riêng biệt, hẳn đã vào đây năm năm nhưng chưa lần nào tham gia đêm Hunter.

Mang máng như kiểu hẳn chính là một đại ca bình thường trong nhà tù, hống hách tung hoành khắp tù giam nhưng vẫn phải nghe lệnh của tên cảnh ngục xoàng xĩnh nhất.

Thế nhưng hẳn vẫn riêng biệt, một người một phòng đơn, lại còn có những đặc quyền không biết làm sao để tả rõ, chẳng hạn như hiện tại, rõ ràng không phải giờ thông khí mà hẳn lại không cần có mặt trong phòng giam.

Mạc Tử Mộc xuống giường, eo hông râm rẩm đau nhức, gượng gượng đứng dậy mà chân loạng choạng, cậu bực bội đập lên thành giường, cắn răng chửi, “Tên lưu manh chết tiệt!”

Dẫu vậy, cậu không thể không rời giường, tại vì còn quá nhiều chuyện cần giải quyết.

Ví dụ sự kiện Hatch ngộ độc này, lịch trình thuyền đã được sửa thành tối nay, quan trọng nhất là kể cả có vắng cậu song những thành viên còn lại của phòng 204 khu C vẫn bắt buộc phải tham gia Hunter đêm nay.

Chỉ cần một sự kiện lệch lạc khỏi đường ray là toàn bộ kế hoạch của cậu sẽ đổ sông đổ bể, và sau này sẽ rất khó kiếm được cơ hội chạy khỏi Mammon nữa.

1. Bảy tội lỗi (7 deadly sins) và bảy con quỷ đại diện chúng gồm:

Lust: *** dục | Đại diện: Asmodeus

Gluttony: tham ăn | Đại diện: Beelzebub

Greed: tham lam | Đại diện: Mammon

Sloth: lười biếng | Đại diện: Belphegor

Wrath: giận dữ, cuồng nộ | Đại diện: Satan

Envy: ganh ghét | Đại diện: Leviathan

Pride: kiêu ngạo | Đại diện: Lucifer

—

trong tháng 7 sẽ xong Seven:->

rõ khổ, mồm thì nói bận thi mà vẫn cứ pozr đều đều =)) mn hãy tập trung học tập đi nhé, đừng mãi đọc truyện mà bỏ bê học hành =))))))

15. Chương 15

Mạc Tử Mộc như đứng đông lửa như ngồi đông rơm mà cũng chỉ biết chờ đến thời gian thông khí để họp bàn với hội Tommy và Tom.

Không khí trên sân thể dục hôm nay có điểm gì đó kỳ dị, rất nhiều thể lực tùm năm tùm ba lại một nơi xì xào, Mạc Tử Mộc không rảnh bận tâm, chỉ chăm chăm đi về hướng bạn cùng phòng của cậu. Cả Tom và Jack rõ ràng lo âu ra mặt, họ ôm biết bao hy vọng, ấy thế mà hy vọng lại như thoát cái đã tan thành bọt nước, sắc mặt Tom túng quẫn, chỉ có Tommy im lặng không nói gì.

“Tôi sẽ tìm biện pháp trở về.” Mạc Tử Mộc thấp giọng an ủi.

“Còn đêm nay thì sao?” Tom lí nhí, “Nếu đêm nay không đi, mọi chuyện sẽ bung bét. Đặt trường hợp chúng ta may mắn sống sót, Adolf cũng sẽ phát hiện ra chai Whiskey có độc kia, Hatch sẽ khai cho gã là nó ăn trộm ở nhà bếp, kiểu gì gã Adolf cũng sẽ suy luận được chỉ có cậu mới có thể có Whiskey của Ivan, và sau đó suy ra rượu là tôi bỏ ở đó... Seven, nếu không chạy sớm, tôi chỉ có nước chết chắc thôi ”

Mạc Tử Mộc cúi đầu không nói, bù lại là giọng nói trầm trầm của Tommy, “Tom, bình tĩnh đi nào, đâu phải Seven muốn thế đâu. Nếu chạy để thế thì làm gì có chuyện chưa từng có ai chạy được khỏi Mammon?”

Tom lắc quẫy quẫy, tay vung vẩy, “Tôi biết, nếu không có Seven, chúng ta căn bản không hành động được đến tận ngày hôm nay, nhưng đã làm được đến đây rồi thì đêm nay chúng ta nhất thiết phải đi!”

Đôi mắt Mạc Tử Mộc bỗng giật nảy, ngẩng phắt đầu nhìn Tom, Tom có vẻ xấu hổ cố phân tích, “Seven, bọn này khác cậu, cậu có Ivan che chở, hẳn sẽ ra khỏi đây nhanh thôi, hẳn sẽ dẫn cậu đi cùng. Nhưng bọn tôi chỉ có cơ hội ngày hôm nay là duy nhất! Vả lại nếu bỏ lỡ dịp này cũng chỉ còn đường chết, Adolf lẫn Norton sẽ không khó gì đoán ra chúng ta giở trò!”

Tommy tức khắc vả miệng thằng Tom, “Thằng đểu, nếu chúng ta đi, Seven sẽ bại lộ, cậu muốn hại chết cậu ta chắc?!”

Sắc mặt Mạc Tử Mộc chớp nhoáng tái mét, máu rướm ra từ khóe môi Tom, cậu ta ấp úng, “Tôi không muốn thế, tôi cũng không muốn thế mà, hiềm nỗi ông nghĩ toàn diện đi, bây giờ làm gì còn cách nào nữa? Thằng Hatch đã được đưa đến bệnh viện, lịch thuyền cũng đã sửa, nếu không đi, lẽ nào chỉ có hơn ba người bị lộ thôi sao?”

Mạc Tử Mộc bèn đề nghị, “Vây biểu quyết đi, nếu Jack cũng đồng ý đi thì đêm nay ông Tommy đi luôn theo họ!”

Tom phồng mồm, tha thiết ngó Jack, Tommy cũng lườm chăm chăm lão.

Từ hồi vô tù tới giờ chưa từng bị thành tâm điểm chú mục như thế, tự dưng giờ phải đồng thời hứng cả rổ mắt bắn tới làm lão Jack bị dọa, lão lúng búng môi mới bận rồi mới thốt, “Tui đi cùng Seven...”

Tom sắc nước bọt, la oai oái, “Lão béo ngu muốn chết, làm gì có ai không muốn đi cùng Seven nào, chẳng qua giờ chỉ có đường chết chung với cậu ấy thôi!”

Jack thấp thỏm cựa quậy tí chút cái thân to uỳnh của lão, lời ra chắc nịch, “Seven sẽ không bỏ tui lại, tui tin cậu ấy!”

Tom liền ghen lời, Tommy thế là kết luận, “Ba chọi một. Chúng ta sẽ đi cùng nhau!”

Mạc Tử Mộc cảm kích nhìn họ, cậu kiên cường nói, “Được, một khi đã vậy, trước hết chúng ta phải giải quyết vấn đề trước mắt.”

“Seven!” Tommy bất thành linh ngắt lời cậu, “Cậu không cần phải thế!”

Đường nhìn cả ba người đều dồn về Tommy, ông chùng giọng bảo, “Gia tộc Bonanno hiện nay có biến động lớn, Ivan rất được lòng các bậc trưởng bối Bonanno, thái tử Henry lại nợ ơn hắn, tôi đoán chừng hắn sẽ chóng ra tù, vậy có thể hiểu tại sao hắn nhọc công chuyển cậu sang khu A bằng được, vì rất có khả năng hắn sẽ đưa cậu rời đây cùng hắn.”

Lời vừa dứt, Tom đã quỳnh quáng bật thốt, “Thế còn chúng ta thì sao? Chúng ta phải làm sao đây?”

Cậu ta bị kích động quá mức đâm ra gào oang oang, Tommy lầm bầm quát cậu ta, “Kế hoạch không phải tuyệt đối không có sơ hở, Seven rời khỏi đây cùng Ivan, với cậu ta mà nói mới là lựa chọn tối ưu nhất!”

Lồng ngực Tom phập phồng thể hiện sự kích động lớn lao mà lại đui lý không tài nào phản bác được. Tối đây, Mạc Tử Mộc bình thản mở lời, “Tôi sẽ không bỏ mọi người, có đi thì chúng ta phải đi cùng nhau!” Đoạn, cậu giơ nắm đấm, “Vì tự do!”

Tom ngần ngừ, sau rồi chọi một đấm lên nắm tay cậu, “Vì tự do!”

Mạc Tử Mộc ngoảnh qua nhìn Tommy, ông đành thở dài, cũng giơ nắm đấm, “Nếu đây là lựa chọn của cậu.” Nắm tay ông với nắm tay cậu cụng khê.

Mạc Tử Mộc tiếp tục phân phó, “Vây, Tom chui vào đường hầm, nghĩ cách lấy lại chai rượu Whisky! Tôi sẽ giải quyết vấn đề liên quan đến giờ thuyền lặn buổi Hunter đêm nay, Tommy và Jack hãy thủ tiêu tất cả những đồ có can hệ trong phòng giam của chúng ta, chắc chắn Adolf rồi sẽ mở một cuộc lục soát dữ lắm đấy.”

“Gượng gượng nào, gì á, bảo tôi đi trộm rượu ngay trong khu D á?” Tom trợn mắt, Mạc Tử Mộc đơn giản mỉm cười, “Ồn mà, tôi biết cậu là cậu ăn trộm xịn nhất New York mà, chỉ có cậu mới có cách mở cửa phòng giam thẳng Hatch thôi, nhiệm vụ này ngoài cậu ra thì không ai làm được, good luck!”

Khóe miệng Tom giật giật trên cái nền mặt dị dạng, sáng khoái khác thường gập đầu cái rụp.

Phân công nhiệm vụ xong xuôi, Mạc Tử Mộc bước về phía thư viện, thật ra cậu vẫn chưa nói hết, so ra thì chuyện sửa lịch thuyền sẽ dễ dàng vạch trần cậu hơn cả, một khi Norton phát hiện ca thuyền đến quá giờ, ông ta sẽ không khó gì phỏng đoán, ở Mammon chỉ có độc nhất Mạc Tử Mộc mới có khả năng sửa chữa lịch thuyền bờ bên kia.

Mạc Tử Mộc gài thời gian thuyền đến lúc sáu giờ tối, có nghĩa thời gian trên bờ xuất phát thuyền ước chừng hai giờ chiều, mà hiện tại đang khoảng mười giờ sáng, hẳn là cậu đủ thời gian để cho điều phối viên bên kia tưởng lầm mình hoa mắt.

Cậu bước càng lúc càng gần đến thư viện, dợm nhắc chân đi vào cửa đã thấy có hai người gác, chúng cùng nhìn lướt Mạc Tử Mộc, không nói gì, cứ để nguyên cho cậu vào. Đám người vốn dĩ rất ít ỏi ở thư viện cũng rục rịch, hầu hết là người khu A. Sticks đứng chễm chệ giữa bàn máy tính đông đặc, “Từ đợt Hunter nọ là số dân chúng ta ngổm nhiều gấp bội so với mấy quý trước, gấp năm, gấp mười, hoặc khi còn nhiều hơn thế, thế thì chả mấy chốc chúng ta sẽ bị cái lũ bơi trong tiền đó xem như con chuột, chúng nó sẽ lần lượt dìm từng con một chúng ta vô nước chết đuối.”

Mạc Tử Mộc đã đánh giá thấp cái giọng ì ềo nghe phát ghét của Sticks ấy thế mà rất có tư chất khuấy động toàn thể, cậu bèn phóng mắt đến cái máy tính cạnh chân Sticks, đầu lông mày nhẹ chau lại. Sticks cao giọng át đi sự ồn ào từ bên dưới, “Nếu đảng nào cũng phải chết, chẳng thà hãy mạnh tay một lần, may ra tỷ lệ có thể chạy trốn của chúng ta trong cuộc chiến sẽ tăng cao hơn! Còn hơn là vêu mồm trong này chờ chết!”

Hắn vừa rú xong, bên dưới lập tức rộ lên như con sóng lớn, lông mày Mạc Tử Mộc càng nhăn dữ dội.

Tuy không thấy Ivan đâu cả, nhưng cậu tin Sticks tuyệt nhiên không dám bữa bãi hành động kiểu này, có điều lý do Ivan muốn kích động bạo động nhà tù là gì chứ, huống hồ còn giống trống khua chiêng như vậy, bản năng mách bảo Mạc Tử Mộc rằng đây không giống tác phong làm việc của Ivan.

“Chúng ta không có thuyền!” Phía dưới có kẻ giơ tay đặt vấn đề, “Kể cả có chạy ra khỏi Mammon, chúng ta vẫn sẽ chết chìm ở biển!”

Lời hắn như vực tỉnh tất cả, quả là một vấn đề cam go cần đối mặt, mọi tiếng ồ á sôi trào thoát chốc nguội xiu xuống. Sticks chỉ đơn giản liếc tên kia một cái, “Bọn tao ắt tự có cách bố trí thuyền cho mọi người cùng đi, vấn đề hiện giờ mày cần lo không phải là có thuyền hay không, mà là mày có gan hay không đấy, thằng mụn nhọt!”

Cả đám tù nhân cười rầm rĩ một trận, nói thể Mạc Tử Mộc mới nhận ra người vừa đặt câu hỏi kia đích xác là đại ca khu C, tên đại ca có tiếng mà không có miếng nhất Mammon —— Mụn Nhọt. Hắn bị Sticks xoáy cho một câu thể thành ra mặt mày đỏ gay gắt, ngượng nghịu đứng lui sang bên, có giận cũng không phát ngôn được gì, đâm ra có ai có câu hỏi trần trụi cũng không dám tùy tiện mở miệng, Mạc Tử Mộc lại cảm thấy thực chất câu hỏi của Mụn Nhọt rất hợp lý.

Thuyền Ivan từ đâu ra? Gia tộc Bonanno chẳng dễ dàng vì đám tù tội này mà đắc tội Hợp chủng quốc Hoa Kỳ. Nếu không có thuyền, Ivan bắt Sticks đi tuyên truyền mấy lời này căn bản vô nghĩa, Mạc Tử Mộc tin Ivan sẽ không đời nào giống trống khua chiêng làm việc gì đó mà không tác dụng.

Sticks vẫn đang thao thao bất tuyệt, ánh mắt đám phạm nhân cũng mỗi lúc một loé sáng, sự đe dọa của cái chết, sự hướng tới tự do khiến máu chúng chỉ cần bắt phải một đốm lửa cũng sẽ bốc cháy rừng rực. Mạc Tử Mộc thầm thở dài, thông thường thì những con người dễ nhiệt huyết, trong số họ sẽ chỉ có một phần nhỏ trở thành nghệ sĩ, còn lại đều thành kẻ tù tội. Cậu cứ suy nghĩ miên man, thế rồi đường nhìn cậu chợt dừng lại trên một bóng người quen quen, cậu liền rẽ qua đó.

“Ông Kaspersky, có thời gian giao dịch không?” Mạc Tử Mộc chùng giọng hỏi.

Cặp mắt nua già của ông ta đánh một cái sang Mạc Tử Mộc, cũng theo đó hỏi đáp lại, “Ba vấn đề sau đây không được hỏi, một: vụ này có phải do Ivan bày ra hay không, hai: tội cùng liệu có thuyền hay không, ba: xác suất còn sống ra ngoài của cậu là bao nhiêu.”

Mạc Tử Mộc bèn cười, nói nhỏ, “Cám ơn ông, đáp án cho ba câu này tôi cũng biết rồi.”

Kaspersky thủng thẳng bảo, “Vậy cậu hỏi đi, hôm nay tâm trạng tôi không tốt, hỏi câu nào cũng tính gấp đôi giá.”

Mạc Tử Mộc chớp ngay thời cơ không chần chừ, “Tôi muốn hỏi là, có cách nào thay đổi người đã được chọn tham gia cho đêm Hunter không.”

Kaspersky sâu xa hỏi lại, “Cách thì cậu cũng tự có, có gì còn cần đi tìm cách khác?”

Tầm nhìn Mạc Tử Mộc bắt thần phóng ra hướng khác, “Tôi không muốn nhờ vả người kia.”

Kaspersky hơi im lìm một chập, thế rồi đáp, “Theo số người bị mua ở chỗ Adolf, mỗi một đũa là mười nghìn USD, hiềm nỗi... giờ nó không có mặt ở đây!”

Mạc Tử Mộc để ý ông ta dùng nó chứ không dùng gã, dấu cho tình hình đang gấp gáp, song cậu vẫn mỉm cười, “Thế giá cả chỗ Berwick thế nào?”

Kaspersky lại bắn mắt sang Mạc Tử Mộc, “Nếu là tôi, còn lâu tôi mới đi giao dịch với Berwick. Những kẻ khác ở Mammon đều là vì tiền, Adolf thu tiền của cậu thì sẽ bỏ qua mạng của cậu, nhưng Berwick khác hẳn, gã lấy nét mặt tuyệt vọng khi cùng lúc mất đi cả tiền và mạng của cậu làm thú vui kích thích bậc nhất.”

“Nói cách khác... Gã ta có thể thay đổi danh sách?”

“Khi Adolf không có mặt ở đây... Thì đúng rồi.”

“Cám ơn ông.” Mạc Tử Mộc hỏi nốt câu cuối cùng, “Còn một câu nữa, có thể cho tôi mượn đồng hồ bỏ túi của ông được không?”

Kaspersky lại liếc, “Tôi không cho mượn đồng hồ.”

Mạc Tử Mộc cười nhẹ, “Nếu tôi dùng một mắt kính viên thị để đổi?”

Kaspersky bèn hít sâu một hơi, “Một USD một phút.”

“Thành giao.”

Mạc Tử Mộc nhận lấy cái đồng hồ quả quýt kiểu cũ kia, nhãn hiệu IWC(1) nhưng phần sửa chữa bên ngoài đã không còn, trông tàn tạ khó tả, mà không thế thì chưa chắc đã còn giữ được nó đến tận hôm nay, vì Adolf kiểu gì chả trấn lột.

Mạc Tử Mộc xem đồng hồ, hiện tại là 10:25, cậu cất đồng hồ vào túi áo ngực, quay đầu ra khỏi thư viện. Không nên lãng phí thời gian trong này nữa.

Berwick đang tựa lưng vào lưới kẽm gai trò chuyện cùng bác sĩ Mike. Mạc Tử Mộc đi về phía gã, gã lạnh lùng nhìn lia cậu một phút, vốn dĩ gã ta chẳng ưa Mạc Tử Mộc tạo nên, giống như một con chó muốn được gặm xương gặm thịt, nhưng trước mặt nó lại là một con cá, có ngon mấy cũng không thuộc phạm trù thức

ăn dành cho nó, vậy nên cóc thể nào yêu nổi.

“Boss, tôi có chuyện cần nói với ngài.”

Mike hơi đánh mắt nhìn Mạc Tử Mộc, Berwick lười biếng kêu, “Mời nói đi ạ, thiếu gia Seven, cậu cần gì nào, chẳng nhẽ hôm qua Ivan không làm cậu phê?” Nói xong tự thấy lời của mình thật là hài, gã buông tiếng cười khằng khặc.

Mạc Tử Mộc thoáng trầm ngâm, thế rồi vào thẳng vấn đề, “Giám ngục Adolf không ở đây nên có việc tôi cần hỏi ý kiến ngài, có liên quan đến đêm Hunter.”

Tròng mắt Berwick thế là giật giật, “Được rồi, được rồi, mả cha đúng là một giây cũng không cho con người ta rảnh rỗi tí. Mike, lần sau buôn tiếp đi.”

Mạc Tử Mộc cùng Berwick đi men theo hàng rào bước về đằng trước, Mạc Tử Mộc sờ sờ cảm nhận được tầm mắt Mike vẫn dán rạt trên lưng cậu.

“Nói đi!” Berwick gõ ruỳnh ruỳnh đùi cùi vào tấm lưới.

“Tôi muốn mua người đêm nay.” Mạc Tử Mộc không hề vòng vo nhiều.

Khoé miệng Berwick ngạo nghễ nhếch lên, “Seven, đêm nay không phải tuồng cho mày diễn.”

“Tôi muốn mua Jack, Tom, Tommy.”

Không phải lúc nào Berwick cũng có lợi lộc ngon ăn như vậy, tiền Mammon dành rảnh kiếm dễ nhưng phần lớn đều chảy hết vào túi Norton lẫn Adolf.

“Năm mươi nghìn USD.” Berwick chậm rãi ra giá, gã nhìn Mạc Tử Mộc bằng ánh mắt có chút khó lường.

“Đồng ý!” Mạc Tử Mộc hào phóng đáp ứng ngay, vẻ như hoàn toàn chẳng ngại gã nói thách.

Berwick cười lạnh, “Seven, tao không thu tiền mồm đâu.”

Mạc Tử Mộc chỉ đơn giản cười khẽ, “Sẽ có người trả tiền cho ngài.”

“Ai?”

“Donald.”

“Công tước Donald?” Berwick bị giật nảy.

“Đúng.” Ánh mắt Mạc Tử Mộc dõi vào tấm lưới.

Cặp mắt ngựa lồi nháy ra một ý khinh miệt, gã đay nghiến, “Seven, mày vĩ đại quá đi. Tao đã sắp xếp cho mày qua đêm cùng ngài Công tước hồi nào thế?”

Mạc Tử Mộc bình thản đáp trả, “Một trăm nghìn USD mới là tiền qua đêm, ngài cứ nói với Donald, năm mươi nghìn USD, tôi chờ ông ta trong phòng thẩm tù.”

Berwick nghe xong liền cười đến ngứa cả người ra sau, phải thu cơn giận lại, “Nói chuyện một tối với mày mà tốn tận năm mươi nghìn USD... Mày cao giá quá đấy, Seven ạ.”

Mạc Tử Mộc chỉ đưa mắt ra phương xưa như thể không nghe lọt tai ý tứ châm chọc trong giọng điệu gã, cậu vẫn nói với vẻ điềm đạm như cũ, “Boss, sự quyết định này thuộc về Donald, tại sao ngài không thử? Năm mươi nghìn USD, một năm tiền lương của Boss cũng không được con số ấy, đúng chứ?”

Câu nói băng quơ của cậu tựa hồ đã châm kim vào Berwick, gã hung tợn dè cậu lên rào sắt, “Ôn con, mày bảo tao tự đi làm trò hề trước mặt ngài Công tước ư?”

Mạc Tử Mộc bị gã chẹt ở cổ, cậu cố sức thều thào, “Giả sử kêu tôi đi làm trò cười cho thiên hạ một lần mà có được năm mươi nghìn USD vào tay, tôi cũng bất chấp. Nếu là giám ngục Adolf... tôi đoán ngài ấy tuyệt đối không bỏ qua món hời này đâu!”

“Đừng có so sánh tao với gã!” Berwick buông lỏng cậu ra, dữ tợn nạt nộ. Mạc Tử Mộc xoa xoa cổ, bồi thêm một câu, “Boss, định liên lạc thì nhanh lên, nói với Donald, hôm nay tiền mà không vào tài khoản thì giao dịch sẽ huỷ bỏ.”

Như bị ngữ khí ồ ạt định chắc thắng này của cậu làm lung lay, nói gì thì nói con số năm mươi nghìn USD cũng không hề bé, sau cùng Berwick hằm hè, “Ôn con, mong rằng mày nói chính xác, bằng không tao sẽ cho mày chơi thử cảm giác chuột chết đuối là gì đấy?!”

Mạc Tử Mộc trông theo bóng dáng gã tắt tả rời đi, cậu móc đồng hồ, 10:45, đường mắt cậu đảo qua Mike hằng còn đang đứng nguyên xi chỗ cũ, tựa mình vào rào sắt. Mạc Tử Mộc cất đồng hồ lại, đi về phía Mike.

10:46

“Chào!”

“Chào!” Mike ngoái đầu, mỉm cười nói, “Người hôm nay có hứng tản bộ không nhiều lắm.”

“Anh đang đợi tôi?” Mạc Tử Mộc thần nhiên hỏi.

Mike bật cười, “Tôi thắc mắc tại sao cậu muốn chọc tức Geoffrey, hoá ra cậu có gia tộc Bonanno chống lưng cho. Nhưng mà Seven à, Geoffrey là con người cực kỳ nghiêm túc, dù cho cậu ta yêu... hay là hận một người, cậu ta cũng sẽ đều dốc toàn lực.”

Mạc Tử Mộc dựa nghiêng nghiêng mái đầu, miệng khẽ hé ra, đó là một nụ cười na ná như đang khinh miệt, mà rơi vào trong mắt Mike thì trở thành một sự đả động không nhỏ. Học hỏi được cách kính nể các thế lực ở Mammon dường như đã thành một phần bản năng Mike. Anh ta chưa bao giờ tưởng được với bề thế Geoffrey mà nói, lại có người dám dùng vẻ mặt chán ngấy, xem thường này để tỏ thái độ.

“Hắn vẫn thế, so bì quá mức.” Mạc Tử Mộc nhàn nhạt lên tiếng, “Tiếc thay chả có ích gì hết.”

Mike hơi sượng vẻ sượng sùng, “Sao vậy, cậu có vẻ tiếc rẻ khi không được tham gia Hunter.”

Mạc Tử Mộc đáp, “Đâu có gì khác nhau nào, dù Geoffrey có giao đấu với tôi một hiệp nữa, hắn ta cũng vẫn công cốc.”

Mike nhú mày lại, loáng thoáng trong ấn tượng của anh ta, Mạc Tử Mộc không có cái kiêu nhẹ dạ mù quáng cỡ này. Cậu thần nhiên nói tiếp, “Chán quá, khi không lại bị đối tù. Nếu không tính trường hợp tôi phải dẫn theo một ông béo, một ông tàn tật, một cậu chàng nhát gan, hắn vẫn không thắng nổi tôi đâu.”

“Mày thật sự cho rằng như thế ư?” Bất chợt vang lên một giọng nói lạnh lùng.

Mạc Tử Mộc ngoảnh lại, đầu bên kia tấm lưới kẽm gai có một thanh niên tóc vàng tuấn mỹ đang đứng sẵn đó.

Hắn tiến đến gần, con người mang màu vàng nhàn nhạt dữ dằn trừng Mạc Tử Mộc, thiếu niên lại chỉ hơi hột nhìn hắn, tay cậu giơ lên, đan trên tấm rào sắt. Geoffrey trông đến cổ tay mảnh mai nọ, trái tim bất giác lại cất lên cơn xao động lạ kỳ, bên tai là tiếng Mạc Tử Mộc hồ hững, “Đúng, tao nghĩ thế đó. Mày cạnh tranh với tao mà chưa bao giờ đứng ở nơi công bằng. Đi học, mày học ở trường quý tộc do cha mày làm ủy viên quản trị, kéo vĩ, mày dùng cây vĩ cầm bởi Stradivari(2) chế tác, chơi Hunter, mày thủ vai thợ săn, có trong tay vũ khí tân tiến, nhưng mày có bao giờ tự ngâm, đã lần nào mày thắng nổi tao chưa?”

Geoffrey đau đầu nhìn Mạc Tử Mộc, trong lòng ngun ngút phần nộ song lại không cách nào có thể diễn đạt, căn bản mọi câu Mạc Tử Mộc nói đều ngoáy thẳng vào chỗ đau của hắn, xưa nay hắn luôn là người nổi bật, ngất nổi hắn đã gặp phải Mạc Tử Mộc, và từ đó trở đi, phương diện nào hắn cũng phải nhường thiếu niên này một hạng.

Hắn dời chân về phía trước, bám tay lên rào, giọng khản, “Thì ra mày không hẳn không biết tao, Seven.”

“Đâu có gì khác biệt đâu!” Mạc Tử Mộc điềm nhiên tiếp lời, “Chúng ta hãy đánh cược đi, Geoffrey.”

“Cược gì?” Hoàn toàn bị cái thái độ lạnh nhạt và khinh thị này chọc giận, Geoffrey thật có khao khát đem cậu thiếu niên lâu nay hằn hăng muốn được áp đảo, được vượt trội này trong lòng hằn, xé rách thành từng mảnh nhỏ.

“Cuối tuần sau, tao sẽ đem theo tù nhân phòng 204 khu C, mày đem theo... đám bạn tốt của mày, chúng ta sẽ lại chơi trò Hunter lần nữa. Nếu mày thắng, mày được định đoạt tính mạng của tao, nếu tao thắng... Ý tao là nếu tao vẫn còn sống để được gặp buổi sáng sau cái đêm đó...”

“Thì thế nào?” Geoffrey lạnh rét hỏi.

Mạc Tử Mộc thần nhiên mà rằng, “Thì từ nay về sau, vô luận tao xuất hiện ở thành phố nào, mày không được phép đến đó hoặc phải rời đi ngay tức khắc, nói là giữ khoảng cách xa nhau trăm dặm cũng được.”

Trái tim Geoffrey bỗng đau thắt, mãi vẫn chưa lên tiếng, Mạc Tử Mộc bèn dừng đỉnh nhắc, “Sao, không dám à? Sợ thua?”

Cậu nói xong là Geoffrey không tự chủ được, nghiêng răng buột miệng, “Cứ quyết thế đi!”

Mạc Tử Mộc không còn gì để nán lại, lập tức nhắc chân đi khỏi, ngay cả một câu xã giao cũng lười với Geoffrey.

Ánh mắt Geoffrey dán mãi miết hoài theo bóng hình bước đi thong dong của Mạc Tử Mộc, Mike bắt gặp bàn tay cách qua tấm lưới kẽm gai của hắn đang run se se, anh ta không khỏi thở dài.

Tình yêu là điều gì đó thật kỳ diệu, có người sợ người ta không biết mình đang yêu, lại có người sợ người ta biết. Nhưng trên thực tế, nó không thích hợp lắm với quy luật yêu ghét của xúc cảm, cũng trái ngang với quy luật hình thành thế giới. Nó sẽ không vì ý chí ai mà rời đi, cũng không tuân thủ định luật bảo toàn vật chất, nó sẽ không vì ai mà biến mất, hoặc vì gặp ai mà có được.

Dung Thanh đánh mất tình yêu của Mạc Tử Mộc, Mạc Tử Mộc có thể yêu người khác được hay không, mãi mãi vẫn là hai chuyện khác nhau.

11:00

Tiếng chuông báo hết giờ thông khí réo lên, đám người lục tục chen nhau ra khỏi thư viện. Mạc Tử Mộc hòa vào dòng người hướng về phía nhà giam chính. Cậu trở về phòng giam của Ivan, không nén được mà tự hít sâu. Gót chân vốn đang lưỡng lự thì lại bị hương thơm ùa vào trong lúc hít sâu hấp dẫn, cậu đi vào liền phát hiện Ivan cười nheo mắt nhìn cậu, trên bàn còn đặt một cặp ***g tiểu bánh bao*.

Đôi mắt cười ấy nhìn thẳng vào ánh mắt có thể tả được rằng đang nhảy nhót mà lại dè dặt không dám đến ngồi của Mạc Tử Mộc.

“Vào đây! Ăn nào!” Ivan chỉ đơn giản mỉm cười, vươn tay về phía Mạc Tử Mộc, hẳn sẽ không so đo chi li quá với một thằng bé tại cái điểm nhỏ tẹo này.

Mạc Tử Mộc ngồi xuống, nhưng chân lại như cử động vô ý, chiếc ghế căn bản gần sát sạt với Ivan liền dịch dịch ra xa.

Cậu cầm đĩa, nhưng cũng không ăn ngay mà chỉ chọc chọc nghịch bánh bao, cậu lấy làm lạ, “Anh không ăn à?” Miệng thì hỏi khách sáo, kỳ thực cậu chả có ý tốt đâu. Cậu rất muốn được chiêm ngưỡng xem thời điểm cái phần tử xã hội đen này ăn tiểu bánh bao sẽ thế nào, khi hẳn bị bánh nóng làm phồng miệng, khi nước dùng tóe ra dính lên mặt hẳn.

Ivan cười tủm tỉm, cầm lấy đôi đũa, thành thạo gấp một cái trong đĩa lên đặt vào bát, cắn vỏ, mút hết nước dùng rồi mới chấm giấm nhét vào mồm, ngon hết xẩy Hẳn gục gặc liên tục, “Không có ***g hấp đậm ra vỏ bánh không được dai như ý muốn.”

“Anh làm ư?” Mạc Tử Mộc có phần khó tin mà hỏi.

Thấy Mạc Tử Mộc giật mình ngó hẳn, Ivan chỉ dĩnh đang nhún vai cười, “Từ hồi tám tuổi anh đã ngẫu lắm rồi, ba năm làm thuê trong quán ăn Trung Quốc, lúc thôi việc, ông chủ ở đó còn hết bài để dạy anh nữa cơ.”

Mạc Tử Mộc lẳng lẳng cúi đầu ăn, không hó hé thêm nữa. Đành rằng Mạc Tử Mộc gặp gỡ rất nhiều môi trường trong cuộc đời cậu, mỗi tội trừ cái gene năng khiếu âm nhạc được di truyền từ Lý Mạc thì cậu còn được di truyền cả cái tay nghề nấu ăn tệ hại vô cùng của bà luôn. Hai mẹ con những năm tháng vá víu nhau mà sống đều toàn không tái thì cũng cháy khét lẹt mà ăn qua ngày.

Món tiểu bánh bao cậu không phải không làm được, đó là món duy nhất cậu có thể làm tử tế, có điều làm sao cho vỏ bánh mỏng mà nhân nhiều như này thì không thể rồi. Mạc Tử Mộc ăn hết số bánh bao rồi mới leo lên giường, nằm nhích về một bên, quay mặt vào tường, cũng không rõ giận vì mình tham ăn hay là giận vì tay nghề mình kém cỏi.

Cậu gần như dính vào tường mà ngủ, thành thử cái giường đặc biệt dành cho Ivan trong tù cũng hở ra cả một khoảng lớn. Cậu nằm co quắp, gập chân lại, đầu gối lên khuỷu tay, Ivan lại cười khẽ, gọi cậu, “Nói chuyện với anh đi, Seven.”

Ngày hôm nay Ivan gây bất ngờ quả tình là nhiều, trước đó, Mạc Tử Mộc còn tưởng hẳn chỉ biết nói đúng một câu, “Lên giường với anh đi, Seven.”

Cậu thật không ngờ Ivan có tâm trí kêu cậu tâm sự, ấy thế mà câu thứ hai hẳn phun ra lại là, “Có thích lên giường với anh không?”

Mạc Tử Mộc lực bất tòng tâm hít sâu một hơi, cậu biết tổng nếu nói không thích, Ivan chắc chắn sẽ để cậu rên rỉ bên dưới hần ngay tức khắc, dùng hành động thiết thực để chứng minh cậu nói một đằng quảng một nẻo, cho nên cậu chỉ đáp nhàn nhạt, “Coi như có đi.”

Ivan phì cười, “Thế thì hay quá. Anh không phản đối em tiếp tục đi học, nhưng anh hy vọng ngày nghỉ em hãy qua New York, hoặc là chúng ta sẽ thương lượng một nơi nào đó cùng nghỉ với nhau. Lúc em đi học, anh sẽ bớt chút thời gian qua thăm em, anh cam đoan một tháng ít nhất sẽ hai lần. Ở Áo anh có một căn biệt thự, em đến đó ở đi, sẽ có người lo liệu quần áo, thức ăn, chỗ ở và đi lại cho em.”

Mạc Tử Mộc xoay người ngồi bật dậy, chặn ngang, “Từ từ, anh... đang nói gì đấy?”

Ánh mắt sâu trùng của Ivan lại loé ra ý cười như không như có, “Đang nói đến cuộc sống sau này của chúng ta, em yêu.”

Cậu hít sâu một hơi, đoạn cả cười, “Ivan, ông thầy Trung Quốc của anh đã bao giờ nói anh rằng anh hay mưu tính sâu xa thái quá không? Thời điểm anh học nấu ăn món Trung Quốc, anh đã nghĩ dần thân vào giới hắc đạo chứ không phải bán hàng ăn mà sống chưa?”

Mí mắt rộng của Ivan rũ nhẹ xuống, hần thũng thẳng nói tiếp, “Khi chúng ta sống cùng nhau, thức ăn em ăn anh sẽ nấu hết, tất nhiên em cũng không thể không làm gì được, em phải chơi đàn cho anh nghe. Sau đó chúng ta sẽ đi dạo mát ven sông Danube, anh biết Vienna đẹp lắm, tầm mặt trời lặn chúng ta sẽ tản bộ trên con đường nhỏ ven sông.”

Nhoáng trong một khắc, nét mặt Mạc Tử Mộc bỗng nhiên hốt hoảng, con đường mòn ven sông Vienna thảnh thơi rất hẹp, vì du khách đến nhiều, bọn cậu không thể bước sóng vai nhau mà chỉ có thể để Dung Thanh đi ở đằng trước, xa xa là từng nhịp cầu nhỏ, in bóng xuống mặt nước xanh xanh trở thành những lát cắt tiếp nối. Cậu bước theo sau hần, rón rén tiến sát đến gần nhưng không nín thở, cố tình để Dung Thanh phát hiện. Mảng hồi ức đẹp tươi mỗi lần sống lại trong tâm trí cậu lại song song ủa đến cơn đau buốt lòng, tới độ cậu ngừng trệ hơi thở.

“Đừng nói nữa!” Mạc Tử Mộc đột nhiên hét toáng, “Kế hoạch cuộc đời tôi, sự hiện diện của anh chỉ có mặt trong Mammon này mà thôi.”

“Thế à, thế chỉ sợ kế hoạch cuộc đời em phải thay đổi rồi đây.” Ivan im lìm một hồi, đoạn tấm tắc cười, “Em tưởng chỉ bằng mỗi đám bạn tù phế vật của em, một đường hầm tự đục thông sang được khu D là em đã có thể chạy khỏi Mammon rồi hay sao?”

1. Thành lập từ năm 1868, The International Watch Co (IWC) là một trong những nhãn hiệu đồng hồ lâu đời và đắt tiền nhất của Thụy Sĩ. Trụ sở của hãng đặt Schaffhausen, một thành phố nhỏ nằm ở phía bắc Thụy Sĩ và hiện thuộc sở hữu của tập đoàn Financière Richemont. Nhà máy hiện nay của IWC được xây dựng lại từ đồng đồ nát sau đợt ném bom sai địa chỉ của không quân Mỹ trong Thế chiến thứ II. Ngày nay, nguyên liệu dùng để chế tạo các loại đồng hồ của IWC là loại thép không gỉ được sản xuất bởi tập đoàn công nghiệp nổi tiếng của Đức ThyssenKrupp.

2. Antonio Stradivari (1644 – 18/12/1737) là một nghệ nhân làm đàn người Ý chuyên về các nhạc cụ bộ dây như violin, cello, guitar và harp. Stradivari được thế giới nghệ thuật coi là nghệ nhân nổi tiếng nhất trong lĩnh vực của mình.

Các nhạc cụ do ông làm ra được gọi bằng cái tên Stradivarius (tên Latin hóa của nghệ nhân) và hiện nay chúng đều được coi là những báu vật của các nghệ sĩ biểu diễn và các dàn nhạc. Nhạc cụ được Stradivari chế tạo nhiều nhất là violin, ngoài ra nghệ nhân cũng làm đàn guitar, viola, cello và harp. Tổng cộng Stradivari đã cho ra đời khoảng trên 1.101 nhạc cụ, trong số này 650 vẫn còn được lưu giữ cho tới ngày nay. Trong giới nghệ thuật thì các Stradivarius được coi là những nhạc cụ có chất lượng âm thanh cao nhất trong số các nhạc cụ bộ dây, chỉ có các nhạc cụ của một nghệ nhân Ý khác là Joseph Guarneri được coi có chất lượng tương đương. Các Stradivarius hiện nay đều là các báu vật của các nghệ sĩ trình diễn và các dàn nhạc lớn.

Cây violin Lady Tennant Stradivarius được Christie's bán ra năm 2005 với giá 2 032 000 USD: (tự cần phải lười Q,.....,Q)

* Chú thích thêm:

Tiểu bánh bao (hay Xiao Long Bao, hay Soup Dumpling cũng là ẻm) là một loại bánh bao nhỏ nhân thịt từ Thượng Hải chứa có nước thịt ngọt bên trong, vỏ bánh khá mỏng, giống kiểu vỏ há cảo, bên trong thường có chút nước giống nước dùng, vì thế khi ăn sẽ phải để vào 1 chiếc bát con, cần 1 miếng nhỏ để nước chảy ra rồi mới ăn tiếp, nếu không sẽ bị bỏng hoặc nước tung toé khắp nơi. Nước trong bánh chảy ra bát rồi thêm chút giấm đen rồi ăn từ từ nốt phần còn lại, không còn gì tuyệt vời hơn.

ấy da thằng cha chỉ giỏi đem đồ ăn ra dụ em nó =)) thực chất âm mưu vô béo em nó để rồi chén sạch =))))))

À mà xin lỗi các bạn ;_; cái bánh bao này cũng là bánh bao mà anh Dung Thanh mang cho em Bẫy ăn hồi chapter 2 á ;_; lúc đầu mình tưởng nó là bánh bao thường thôi, ai dè nó chính xác là loại tiểu bánh bao này ;_; hèn gì em Bẫy mới xúc động đặc biệt với cái bánh bao này thế á, quê mẹ ẻm mà lị ;_; đã sửa lại chú thích bên chap 2 rồi naz ;_; vì chú thích chap trước rồi nên chap này coi như bổ sung thôi nha, cho những ai trót đọc qua rồi thì bổ sung chứ không tính nó vào chú thích chap này:)))

—

đấy, cho ai thắc mắc anh Ivan có biết kế hoạch của Tiểu Bẫy không nhá:))))

16. Chương 16

Khoảnh khắc ấy, trong đầu Mạc Tử Mộc ùn ùn xoay đảo ngàn vạn cố thoát thác, thế nhưng không hề có biện pháp nào có thể ứng phó triệt để với Ivan.

Mạc Tử Mộc bỗng ý thức được, cậu còn hiểu biết quá sơ sài về kẻ địch lớn mạnh đang tiềm ẩn ngay bên cạnh này, đến nỗi không thể nào tìm ra cách để đối phó hẳn lúc khẩn cấp. Cậu vừa nâng tầm mắt lên đã phát hiện gương mặt Ivan ở ngay trước mặt, theo phản xạ cậu bị giật mình, cuống quýt rút lui lại, Ivan tiện đà giữ cổ tay cậu, ngăn trở động tác lùi của cậu.

“Đừng sợ, Seven, anh giữ bí mật cho em.” Ánh mắt bất cần đời thường ngày của Ivan hiện tại lại được thay thế bằng một sự tình tứ bỗng bênh, Mạc Tử Mộc thoáng chốc ngạc nhiên, nhưng rồi rất nhanh cậu trấn tĩnh lại. Dịu dàng với cậu mà nói đều là cái bẫy, cậu đã từng sa xuống nó một lần, sẽ không còn lần nào cậu tin vào nó nữa đâu, vả lại con người trước mắt này luôn luôn thông thạo tính toán, hẳn cho gì nhất định sẽ đòi đủ.

Chớp mắt ấy, Ivan cảm giác như hẳn đã bắt được Mạc Tử Mộc rồi tức khắc lại vượt mặt, dẫu có là kẻ độ lượng như Ivan cũng không khỏi thăm thở dài trong lòng, song hẳn lại treo lên môi nụ cười thường trực, “Bé à, em không nên làm vậy...” Hẳn vừa xoa mơn ngón tay dài nhỏ của Mạc Tử Mộc vừa nhẹ nhàng, “Em nên ở một căn phòng an tĩnh mới đúng, viết nhạc, chơi đàn, trước cửa có sông Danube chảy qua, trong phòng là hoa tươi nở rộ... Đào hầm xung quanh Mammon này không hợp hình tượng em chút nào hết.”

Sắc mặt Mạc Tử Mộc tái nhợt hẳn, “Anh mặc sức đi tố cáo tôi đi, nhưng anh đừng hòng lôi nó ra uy hiếp tôi.”

Ivan bật cười há há, hẳn khắp khối hàng lông mày cười trên cậu, “Kìa Seven... Anh có uy hiếp em đâu?” Đôi mắt cười cười ẩn ý như đang nhắc nhở lại sự khởi đầu giữa họ, chính tay Mạc Tử Mộc mắc tấm drap giường, chính Mạc Tử Mộc nói tôi muốn làm Partner của anh, chính Mạc Tử Mộc nói quan hệ bọn họ là Lover. Kể cả Mạc Tử Mộc không cam tâm tình nguyện, cậu cũng không thể không thừa nhận những điều ấy đều là từ cậu mà ra, hơn nữa Ivan còn chưa một lần thốt ra lời uy hiếp cậu.

Mạc Tử Mộc cười khẩy, vành môi đậm hình kéo lên thành một đường nhếch càng tăng thêm vẻ kiên cường cho sự êm dịu của thiếu niên. Mạc Tử Mộc không phản đối, cậu nhận thức rõ, nếu so trò xỏ lá ba que thì cậu căn bản không phải đối thủ của gã lưu manh trời sinh này. Ivan chỉ đứng đĩnh bảo, “Bé yêu, là do em nói Start trước thì đừng có nói Stop. Anh chưa kêu dừng, em vẫn là của anh. Anh có quyền hưởng thụ cơ thể em, em cũng có, anh có thể hỏi chuyện riêng của em, em cũng có thể, bởi vì chúng ta bình đẳng, anh có nghĩa vụ đảm bảo sự an toàn cho em và chăm sóc cuộc sống thường nhật của em.”

Mạc Tử Mộc yên lặng hồi chốc, sau đó thản nhiên lên tiếng, “Nếu tôi có thể hỏi mọi việc riêng tư của anh, như vậy anh có thể trả lời tôi, chừng nào nhà tù bạo động không?”

Ivan mỉm cười, có rất nhiều điểm Mạc Tử Mộc hoàn toàn khác biệt hẳn, nhưng ở vài phương diện nào đó thì tư tưởng lớn đụng nhau cực kỳ, cả hai đều tỉ mỉ suy tính, không quan trọng hóa hơn thua trước mắt. Hẳn chỉ nói, “Nó không phải việc riêng tư, nhưng mà vì em đã hỏi rồi nên anh vẫn trả lời em. Miễn là em không manh động thiếu suy nghĩ, anh chắc chắn sẽ bảo vệ em.”

Có một tên cảnh ngục đi tới, Ivan bèn đứng dậy, “Anh ra ngoài có việc.”

Cửa phòng giam xoạch mở, Ivan rời đi theo tên cảnh ngục. Mạc Tử Mộc tựa vào song sắt lẳng lẳng rũ mắt, theo tiếng bước chân ngày một xa khuất của hai người kia, trên môi cậu chậm chậm vẽ lên một nụ cười, mi

mắt nhắm, rèm mi dài liền lộ ra ý cười lạnh lẽo.

11:35

Berwick xuất hiện, hần đáp cho Mạc Tử Mộc một vẻ mặt phức tạp trước, rồi sau mới mở phòng giam, “Nhãi con, Công tước Donald đề nghị gặp mày.”

Mạc Tử Mộc đứng lên khỏi giường, thần sắc điềm nhiên, theo chân Berwick ra khỏi nhà giam chính để tiến vào phòng thẩm hỏi.

Mammon là một nhà tù cũ rích, gần như giữ lại tất cả những gì cổ xưa nhất của nhà tù cũ, từ phong tục, máu dẫm, tàn bạo, thức ăn dở òm, cho đến cả lưới sắt treo trong phòng thẩm hỏi. Donald phong độ ngồi mặt bên ngoài tấm lưới, Mạc Tử Mộc đi đến, ngồi xuống đối diện ông ta.

Donald mỉm cười, “Seven, lâu không gặp.”

Mạc Tử Mộc hờ hững đáp trả, “Tôi cũng chẳng thiết thấy cái mặt ông.”

Donald thở dài nhẹ, “Seven, con vẫn thế. Vào tù hơn nửa năm rồi, ta tưởng cái góc sắc nhọn luôn tự cho mình là đúng của con đã bị mài mòn đi ít nhiều rồi chứ.”

“Tôi nói thật thôi.” Từ đầu chí cuối, Mạc Tử Mộc không hề nhìn thẳng Donald mà chỉ nhìn chằm chằm vào bàn tay kia. Trên ngón tay có đeo chiếc nhẫn đá đen, lấp lánh liên tục trước mắt cậu, từ đó gợi lại biết bao nhiêu ký ức thống khổ. Chính bàn tay ấy đã bế Mạc Tử Mộc bấy giờ đang mất gần hết ý thức, đặt trên chiếc giường tội ác; cũng là nó, trong gian phòng nào đó của Mammon đã hỗ trợ Donald cưỡng bức cậu. Ngón tay kia gõ lên mặt bàn, mang theo sự tự tại của kẻ bề nghề ngồi trên cao, mà hiện thời chủ nhân của nó lại đang nhàn nhã trách móc cậu không chịu để bảo.

Mạc Tử Mộc cảm thụ có gì đó đang từ từ sinh sôi trong lòng, cậu chậm rãi nhắm mắt, bắt đầu nhìn thẳng Donald, trong quá khứ cậu luôn luôn sợ hãi phải nhìn thẳng ông ta. Mọi đứa bé không có cha đều luôn ảo tưởng mình có một người cha anh dũng vô địch thuở nhỏ, Mạc Tử Mộc cũng thế, hình tượng huy hoàng do Mạc Tử Mộc tự vẽ nên ấy khiến cậu không dám nhìn thẳng Donald. Cậu sợ phải đối mặt với người cha coi cậu là đối tượng để xâm phạm ***, ông ta không chỉ cưỡng hiếp cậu mà còn làm chuyện đó cùng với một người anh cùng cha khác mẹ của cậu nữa.

Mạc Tử Mộc trông vào mắt Donald, bỗng nhiên cậu vỡ vạc tại sao Donald có thể thích làm gì cậu thì làm cũng được, trong khi cậu ngay cả nhìn thẳng ông ta thôi cũng đã khiếp hãi. Bởi lẽ trong mắt cậu, Donald là người cha cùng huyết thống, là người cha cậu không thể thoái thác; còn Donald chưa từng chấp thuận rằng Mạc Tử Mộc là đứa con do chính tinh của ông ta tạo thành.

Cậu nhướn cười.

Cõi lòng Donald lại xốn xang, cảm nhận về Mạc Tử Mộc lúc ban đầu với ông ta chẳng qua chỉ là một thiếu niên mà ông ta rất muốn có. Cậu gợi cảm, cậu xinh đẹp, và cậu còn giàu khí chất. Trò chơi *** hoang đường căn bản là chuyện thường ngày ở huyện của giới quý tộc, ông ta thường xuyên cùng Kiefer chơi đùa với một người mẫu hoặc một nam ngôi sao xinh đẹp, có khi là cả thực nữ danh môn. Kiefer biết ông ta thích Mạc Tử Mộc, thế là bỏ không ít công sức tóm được Mạc Tử Mộc, chuyện gì phải đến sẽ đến, thành ra mới có trò chơi ba người.

Khi Donald chứng kiến cảnh Kiefer sắp trên người Mạc Tử Mộc, ông ta còn cào khác thường, cảm giác này loáng thoáng như là món đồ gì đó bị vấy bẩn, và thế là ông ta cứ canh cánh suy nghĩ nhứt nhối đó suốt một đêm điên cuồng. Vì trong lòng khó chịu nên xong việc, ông ta rời khỏi căn phòng kia ngay, mà phát súng buổi sáng hôm sau của Mạc Tử Mộc, ý niệm đầu tiên hiện trong đầu ông ta không phải thương con trai mà lại là phần khởi, như là đang trở về mối tình đầu.

Ông ta cuối cùng cũng hiểu ra tại sao ngay từ ban đầu gặp gỡ ông ta đã thích đứa bé này rồi, vì rằng Mạc Tử Mộc là kết tinh của vạn vạn những đối lập, ví dụ như khí chất của cậu vừa gợi cảm mà vừa ngây thơ, vừa trầm lặng mà vừa linh động, cậu là một thiếu niên chính trực, nhưng phẳng phất trên người cậu vẫn tồn tại đôi chút tà khí ẩn hiện.

Đúng là sự tà khí ấy, mới có thể làm cho đôi cánh đen mọc ra trên thân thể thuần khiết của thiên thần, rực rỡ hơn bao giờ hết, tựa như nụ cười giấy lát mới nảy của Mạc Tử Mộc.

Ở Mạc Tử Mộc vẫn hằng hiện hữu sự mê hoặc như vậy, khiến Donald nơm nớp những lưỡng lự bất an giữa được và mất.

Theo đổi thay của thời gian, Donald càng lúc càng cảm thấy mình trở nên vướng bận vì Mạc Tử Mộc, hết như bản thân lún sâu vào tình yêu mê mẩn. Dù cho lời hẹn cuối tuần rất toan bị Norton trót quớt tăng lơ đi, ông ta vẫn không kiềm chế được, hễ đến cuối tuần là sẽ bỏ qua hết mọi thứ để lao đến biển Caribbean.

“Seven, chính ra mà nói, về bên ta không hề khó khăn như con mường tượng đâu, chí ít cũng khá khẩm hơn tình cảnh con bây giờ.” Donald sát lại gần tấm lưới, cách qua những lỗ hồng lưới sắt đan cài, có thể nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt của thiếu niên. Ông ta lại bổ sung, “Nếu không phải vì con đã vào đường cùng rồi thì đâu cần bảo gã cảnh ngục kia tới xin ta năm mươi nghìn USD chứ, đúng không? Nhưng Seven à, ở trong tù, năm mươi nghìn USD mới chỉ là bắt đầu và tuyệt đối không thể là kết thúc, lần sau, lần sau nữa, con biết làm gì đây?”

“Ông Donald, nghe nói ông có sở thích sưu tầm?” Seven hồ hững đặt câu hỏi.

“Ừ. Có thể nói là một trong những nhà sưu tầm lớn nhất cả châu Âu, thậm chí cả thế giới cũng chưa chắc có năm người trên tầm ta được.” Đành rằng sưng sốt vì Mạc Tử Mộc tự dưng hỏi một vấn đề chẳng liên quan, nhưng đó lại là mặt làm ông ta kiêu hãnh, vậy nên tán gẫu đề tài này với Mạc Tử Mộc cũng làm ông ta vui vẻ.

“Tin đồn là ông có bức tượng thần Mithra(1)?”

Donald mỉm cười, “Chính xác ta có bức tượng ấy, không phải đồn, nó có xuất xứ từ Pergamon(2), còn cổ xưa hơn rất nhiều so với những vật phẩm La Mã trong Viện bảo tàng Anh(3) cơ.”

“Bảo tàng Anh quốc muốn thuê hợp đồng bức tượng này của ông, nguyên nhân để ông từ chối là gì?”

“Thần Ánh sáng... Mithra tất nhiên phải hợp ở hang động hơn.” Donald phì cười, “Càng quý giá thì càng phải cất giữ thích hợp mới tốt...” Đoạn, con người màu xanh lơ của ông ta tò mò nhìn Mạc Tử Mộc, “Sao nào, khi không con lại quan tâm đến bức tượng ấy thế?”

“Tôi thích ý nghĩa của nó.” Mạc Tử Mộc điềm đạm đáp, hóa ra người đàn ông này đã hoàn toàn quên bằng kỷ niệm ông ta dẫn Lý Mạc đi thăm thú nơi cất chứa Mithra, trong căn mật thất chập choạng mà sáng chói đầy, có Lý Mạc và ông ta.

“Seven, con thật có mắt nhìn. Được thần Ánh sáng ban ơn mới có thể bước đi trên con đường sáng sủa, được hưởng thân phận và địa vị. Seven, hy vọng mắt nhìn của con của thể giúp con đưa ra được lựa chọn đúng đắn.”

Mạc Tử Mộc không trả lời, cậu chỉ giữ im lặng.

Lý Mạc rất hay miêu tả bức tượng kia cho cậu nghe, bà tái hiện nó qua lời kể sinh động y như nó đang ngay trước mắt, “Ngài cầm trong tay thanh kiếm, vọt đến đâm thẳng vào cổ con trâu, máu con trâu chảy ra ào ào, nhưng dáng vẻ ngoài đầu ngài nhìn mẹ lại cực kỳ bình tĩnh. Mọi người đều nói máu con trâu của Mithra có thể mang đến sinh mệnh mới. Lúc ấy mẹ đã nghĩ, nếu mẹ cũng có một sinh mệnh mới, nó cũng sẽ đẹp y như ngài Mithra. Nè Seven, con xem, con đẹp hết như ngài vậy.”

“Nếu con thích, ta có thể viết di chúc để lại nó cho con.” Một câu bổ sung của Donald bất thần vang lên, ngắt quãng dòng hồi tưởng của Mạc Tử Mộc.

Cậu bèn cười, bảo với ông ta, “Ông hào phóng quá, nhưng mà giờ ông vẫn còn đang sống, tôi lấy gì để trao đổi món quà sau khi chết của ông đây?”

Donald đặt bàn tay trái được bảo dưỡng tốt của ông ta lên tay phải, trầm giọng giảng giải, “Thực tế thì, Seven, con hãy ngấm chút, chỉ cần con ở bên ta, ta có thể đưa con làm người thừa kế hạng nhất. Seven, ta không phải một kẻ tục tằn ưa khoe mẽ rằng ta giàu có cỡ nào, nhưng Seven, nếu con làm người thừa kế của ta, con sẽ có ba tòa lâu đài cổ, châu báu quý giá nhiều không đếm xuể, cùng căn phòng cất chứa trị giá hàng trăm triệu bảng Anh.”

“Giàu quá...” Mạc Tử Mộc kín đáo thở dài, hình ảnh cậu và Lý Mạc còm côi vật lộn từng hào mỗi ngày như một thước phim quay chậm lại tái hiện trở lại, sau cùng về lại về thản nhiên, cậu cất tiếng, “Điều kiện ông đưa quả thực hấp dẫn, có điều với tôi mà nói cũng chưa biết thế nào...”

Donald có phần vội vàng đỡ lời ngay, “Seven, ta đang nghiêm túc.”

Mạc Tử Mộc vồn vện bảo, “Thế này đi, ông lấy danh nghĩa của tôi cho bảo tàng Anh thuê bức tượng...”

Donald hơi hơi do dự, rồi nhanh chóng cười nhận, “Không có gì khó khăn cả, ta lập tức cử người liên lạc với bảo tàng Anh quốc giờ đây, họ ắt hẳn sẽ mừng rỡ rít cho mà xem.”

“Tôi muốn ông đích thân hộ tống nó.” Mạc Tử Mộc bình thản nói tiếp, “Tôi muốn cuối tuần này, phải được nghe tin nó đang được trưng bày trong Viện bảo tàng Anh quốc.”

Lông mày nhú lại, nhưng Donald vẫn đồng ý, “Được.”

Lúc này Mạc Tử Mộc đứng lên, đề cập vấn đề cuối cùng, “Mặt khác, tôi cần ít tiền.”

“Cần bao nhiêu?” Donald cười hỏi, tâm tình luôn phong ba bất ổn của ông ta đến đây mới dịu chút lại. Như bao kẻ có tiền khác, ông ta tin vào sức mạnh vật chất, dù cho người trước mắt là Seven chăng nữa, cũng sẽ có lúc cậu buộc phải khuất phục trước sức mạnh này.

“Ông có bao nhiêu?” Bàn tay để trên bàn của Mạc Tử Mộc chụm lại một chỗ, chùng như đang túm quần.

Donald mở chiếc ví da, lấy hết dollar trong đó ra, rất mực ung dung trao cho Seven.

Mạc Tử Mộc nhận lấy, thấp giọng nói, “Cám ơn.” Rồi toan rời đi.

“Seven.” Donald gọi giật cậu, ông ta giao hai bàn tay vào nhau, nhấn nhủ, “Chủ Nhật này ta sẽ nói chuyện với con.”

Đôi mắt Mạc Tử Mộc thoáng lập lờ, cậu đáp ngắn gọn, “Tùy ông.”

Donald trông theo bóng cậu, ông ta vừa đi ra cửa vừa gọi điện thoại.

Đối phương nghe tin Donald muốn đưa pho tượng cổ trị giá mấy triệu bằng chuyển giao ngay cho bảo tàng Anh quốc, không khỏi cả kinh kêu lên, “Cha, sao tự nhiên lại thế?”

Donald chau tít hai đầu lông mày, “Kiefer, làm theo lời ta đi, chuẩn bị sẵn sàng tượng, ta sắp lên máy bay về rồi đây.” Ông ta cúp máy, lại gọi một cuộc điện thoại khác, “Thay ta liên lạc với người kia, ta muốn biết tường tận mọi động thái trong tù của Seven.” Khựng một chút, rồi ông ta lại dặn, “Báo cho cả Johnson, ta muốn sửa di chúc...Ừm nó đúng là bằng lòng trò chuyện... Vừa hay trái lại, ta cho rằng nó đang miễn cưỡng với ta, lối tư duy của thằng bé này thật chẳng giống ai mà.”

Kết thúc cuộc gọi, ông ta mới men theo con đường núi gập ghềnh của Mammon xuống dưới.

Donald cau có mặt mày đi cùng vệ sĩ xuống, đường đi lầy lội đúng chất Mammon lại làm quần và giày sạch sẽ của ông ta nhớp nháp, đành hít sâu một hơi, ông ta tin chẳng bao lâu nữa sẽ không cần phải đi con đường chết tiệt này nữa rồi.

12:15

Mạc Tử Mộc trở về cùng Berwick, thái độ gã ta cũng chẳng vì năm mươi nghìn USD mà cải thiện nhiều lắm.

Lúc vào cửa nhà giam chính, Mạc Tử Mộc ngoảnh đầu gọi, “Boss, nếu bạn cùng phòng tôi đêm nay không tham gia Hunter, ngài tự tìm được người thay thế, phải không?”

Cặp mắt ngựa lồi của gã hung hãn trừng trợn cậu, “Tao khiến mày bảo ban tao phải làm gì đấy à?”

“Thứ cho tôi lắm mồm, Boss, nếu người đang giao dịch là giám ngục Adolf, tôi sẽ không hỏi nhiều thế đâu!”

“Mày có ý gì?! Mày đang cười vào mũi tao?!” Lửa giận Berwick bốc lên ngùn ngụt.

“Nó là sự thật!” Mạc Tử Mộc từ tốn đĩnh chính, “Không phải tôi nói năng lực của ngài, thưa Boss, về mặt năng lực, tôi tin ngài ấy cùng Boss ngài đây khi cần thiết thì không đáng nhắc tới, song trưởng ngục Adolf so với ngài... Biết nói thế nào giờ nhỉ, bề thế sâu hơn, cho nên trọng lượng lời nói ở chỗ Boss Norton càng nặng!”

Nghe xong mấy lời này là Berwick thoải mái trở lại nhưng vẫn râm rẩm khó chịu, giống như một cơn ngứa nếu gãi không đúng chỗ, sẽ vừa ngứa vừa uất đến khó chịu nổi. Gã đề giọng mà gầm gừ, “Thằng nhãi, mày chó có ma cô mất dạy trước mặt tao, mày định xúi bẩy mối quan hệ của các cấp trên đấy à?!”

“Không dám!” Mạc Tử Mộc nói nhỏ, “Mỗi tội tiền này do Công tước Donald chi, mà ông ta lại là bạn cũ của trưởng ngục Norton... Ngài thu tiền ông ta nhưng không hoàn thành công chuyện cho ông ta, hậu quả cỡ nào, chắc ngài rõ hơn tôi mà.”

Tới nước này hai trông mắt Berwick thiếu điều lòi ra hăn, Mạc Tử Mộc chỉ an nhàn phân tích, “Nếu là tôi, tôi sẽ không nhận tiền của vị quý tộc đen tối này, có lần một cảnh sát nào đó cố tình tịch thu biển số xe ông ta, ông ta đã tìm cách là cho vị cảnh sát đó táng gia bại sản. Người đó cầm phải năm mươi USD của ông ta, còn ngài cầm bao nhiêu nào?”

Màu mặt Berwick thế là trắng bợt, Mạc Tử Mộc hiểu lời vừa rồi của cậu đã thành công đè áp lực lên gã ta rồi. Kaspersky có một câu nói rất chuẩn, phần lớn người ở Mammon đều là vì tiền tài, nhưng thứ Berwick khoái là cảm giác quyền lực được chi phối kẻ khác, mà trong mắt Mạc Tử Mộc, Berwick cũng lắm chỉ là một con cho gác cửa. Đối với một con chó, sửa ầu ầu với một gã ăn xin không chỉ thể hiện nhiệm vụ của nó, quan trọng hơn là thể hiện quan niệm của nó — quan niệm giai cấp của nó. Thành thử Berwick không hề khúm núm trước tiền tài, chẳng qua bởi vì gã đã khúm núm trước quyền thế.

“Tao sẽ nghĩ biện pháp.” Berwick cắn răng phun ra một câu lấy lệ.

Chuông reo lên, Mạc Tử Mộc giơ tay hỏi, “Boss, tôi đến nhà ăn luôn nhé?”

Berwick đang bị ngổn ngang trăm mối tơ vò trong lòng, cái kính xùy xùy tay với cậu, Mạc Tử Mộc bèn rút tay vào túi quần thông thả bước đi.

Cậu vào nhà ăn, lập tức rẽ qua phòng 204 khu C, Tom nhấp nhóm ngó cậu, chưa thềm đợi Mạc Tử Mộc ngồi ngay ngắn đã vội vã hỏi ngay, “Giải quyết xong chuyện bọn tôi chưa?”

Mạc Tử Mộc ngó quanh quất nhà ăn thử, không thấy Ivan, chỉ có Sticks đang tụ vạ với mấy kẻ quen mặt, Jude chắc vẫn đang ở chỗ Mike, nhưng Tea Bag thì đã kiếm được một em mới cũng đậm đẹp rồi, mà trông vẻ mặt hần ánh chừng lại không vui cho lắm.

Mạc Tử Mộc xiên một miếng khoai tây, kể, “Tôi dùng năm mươi nghìn USD mua lại mọi người từ tay Berwick.”

Tommy liền cau chặt mày, “Berwick mà chịu cho cậu khát á?”

Mạc Tử Mộc im một lúc, mới bảo, “Tôi kêu Donald đưa tiền.”

Nhất thời ba người còn lại cùng bàn đầu vì xấu hổ mà yên lặng, mãi sau là thằng Tom lên tiếng trước, “Xong xuôi phi vụ là ngon rồi, đằng nào cuối tuần này chúng ta cũng tẩu, đến lúc đó sẽ tìm thằng cha già khú kia tính nợ sau.”

Mạc Tử Mộc nhét một miếng khoai nguội ngất nguội vào mồm, “Tôi chưa cho rằng đã xong đâu, Berwick dễ không phải là người có quyền quyết định người được chọn cho Hunter. Adolf là một gã bộp chộp, tôi dám chắc gã ta đã cẩn thận quyết định backup khi gã ta tạm thời vắng mặt, và chắc chắn cũng sẽ không tốt bụng tha thứ cho ai tự tiện thay đổi danh sách Hunter.”

Cơ mặt Tom cứng đờ lại, lắp bắp, “Trắng phớ ra là bọn tôi vẫn phải tham gia cái đêm Hunter khi gió hả?”

“Sợ là vậy.” Mạc Tử Mộc lồi đồng hồ ra xem, “Hai mươi phút nữa là giờ ăn cơm của khu D, thời gian nghỉ trùng với chúng ta khoảng mười phút, trong thời gian này Tom phải chui vào đường hầm, tìm bằng được chai rượu.”

“Nhưng mà vụ Hunter thì sao đây???” Tom sốt sắng.

“Yên nào, Tom.” Tommy chùng giọng nhắc, “Seven đã cố hết sức rồi, nếu không cậu ta tuyệt đối không nhờ vả đến ông bố đâu.”

Jack ngồi cạnh cũng lắc đầu khuyên bảo Tom miết.

“Shit!” Tom ủ rũ tự chửi, lo âu rồi bùng bong trong lòng không chịu nghe bạn bè khuyên nhủ.

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, “Người bên khu D không thích lo chuyện bao đồng, các tầng thì chỉ có tầng dưới cùng là phòng giam, muốn tìm phòng giam mà chỉ có một giường cũng không khó, chỉ cần cậu lạnh lẽ, hẳn không vấn đề gì.”

Tom lẫu bà lẫu bẫu, “Nói thì dễ lắm, mười phút, tìm phòng, lại còn mở cửa, tìm rượu, rồi lại phải bò ra.”

Mạc Tử Mộc dặn dò, “Ưu tiên an toàn bản thân trước, nhớ, nếu không đủ thời gian hoặc có gì nguy hiểm, phải bỏ ngay. Không gì là không được, chúng ta sẽ có cách khác để che giấu, Adolf không có chứng cứ cụ thể mà cậu cũng đâu có liên can Hatch, gã ta chưa chắc đã khẳng định là do cậu bày trò.”

12:45

Mạc Tử Mộc đi khỏi cùng Tommy trước, vừa rời khỏi chỗ ngồi đã phát hiện có mấy kẻ bám đuôi, Tommy báo, “Đúng là có kẻ theo dõi.”

Mạc Tử Mộc không ý kiến nhiều nhận, trong tay cầm chặt đồng hồ, mỗi một giây đồng hồ đánh mình chuyển động lại giống như đang quả tim cậu đang nện thành thịch.

Ban nãy cậu nói ung dung thế cũng là vì trấn an Tom thôi, nhưng nửa chai rượu ấy kiểu gì thì kiểu nhất quyết phải lấy lại kỳ được, bằng không cái nơi Mammon này, với tính tình Adolf, gã sẽ thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Mặc xác có phải Tom thật không, nhất định Adolf sẽ giết chết cậu chàng, và hậu quả là toàn bộ nhóm cậu sẽ bại lộ.

Tommy hỏi, “Seven, đang nghĩ gì thế...”

Mạc Tử Mộc chậm chậm dừng tầm mắt trên mặt Tommy...

12:58

Tommy thăm thì gọi, “Tom, Tom ơi!”

Cửa thông gió thư viện im phăng phắc không một tiếng động, hiển nhiên Tom vẫn chưa thuận lợi tìm được rượu để chui về hầm.

Kể cả Tommy có trưng biểu tình gì nhưng lúc này, trán ông vẫn không khỏi rịn mồ hôi.

Từng giây từng giây đồng hồ một nảy lên, cửa thông gió vẫn lặng ngắt, ánh mắt Mạc Tử Mộc lia về phía cửa, cậu bỗng đề xuất, “Ông Jack, sang bên đó đi, xung đột một trận với Tea Bag, càng ầm ĩ càng tốt.”

Áng chừng Jack cũng thức thời rằng hiện giờ đang là mấu chốt quyết định sống còn, lão ta liền trở nên gan dạ đặc biệt, vừa nghe Seven phân công đã hoạt bát đi ra ngoài cửa.

Lão đi sang đầu bên kia sân thể dục, cái xác vĩ đại của lão làm mọi ánh nhìn đều phải quay lại nhìn tò tò, có điều thư viện dạo gần đây như kiểu thành phạm vi thế lực của phòng 204 khu C rồi, thành thử cũng chẳng mấy ai lấy làm ngạc nhiên cho lắm.

Khổ người thì ừ ừ, nhưng trong tù, không ai là không biết lão là một người lành tính an phận, bao nhiêu người gọi đùa lão là Nục Nịch, lão đều gọi sao thì nghe thế hết. Còn chưa đi ra xa hẳn khỏi thư viện đã gặp ngay Tea Bag đang ôm ấp Partner mới hú ha hú hí.

Tướng tá đồ sộ của lão ấy thế là quệnh quạng đâm ầm vào Tea Bag, lực va nhau rõ mạnh tới nỗi làm Tea Bag phải lão đảo lùi ra sau mấy bước.

Jack sợ không để đâu cho hết, “Đại... đại, đại ca Tea Bag, xin lỗi, xin lỗi.”

Cơn tức giận tích tụ bấy nhiêu lâu nay của Tea Bag như đã tìm được một khe hở để bạo phát, gã rống lớn, “Lão béo trời đánh thánh vật, dám đụng tao?”

Cả người Jack run bần bật do sợ, kể cả lão còn cao hơn Tea Bag hẳn một cái đầu, khổ người cũng bự hơn Tea Bag, thế mà trước mặt Tea Bag lại rúm ró hết cả lại, thịt mỡ rung lên, môi dày trắng bệch, thoát nhìn đúng là đang khiếp hãi Tea Bag cực đỉnh.

Gạt tay mỹ thiếu niên chạy tới đỡ mình qua một bên, Tea Bag hằm hằm tấn Jack một trận như từ, mỗi một nắm đấm thui xuống đều dã man, song bị cách lớp mỡ dày ừ ừ của Jack thì xem chừng rất khó đánh được đến gân mới chả cốt. Với cái tình huống hiện tại này, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống Tea Bag đang choáng Jack mà càng giống như đang đâm lưng cho Jack thì đúng hơn.

Đám người hóng hớt quây xem mỗi lúc một đông, còi cảnh ngục inh ỏi tứ phía cũng không ngăn cản được hứng thú xem kịch vui của toàn thể.

Khác với các nhà tù khác, ầu ẩu và giết chóc chính là truyền thống Mammon, bởi vậy trừ phi vạn bất đắc dĩ quá thì cảnh vệ trên các tháp canh mới buộc phải nổ súng cảnh cáo.

Jack y chang một con hổ khổng lồ, còn Tea Bag thì loe loi như một con bọ chét, nhảy tới nhảy lui hung hãn mấy cũng chỉ lay được có dăm ba cọng lông con hổ, đám tù nhân vây xem xung quanh dần dần thậm thụt nhau cười trộm. Con phần uất của Tea Bag thế là lại càng bốc lên vô pháp văn hồi, hết như cơn hồng thủy ầm ầm lụt lội, tay gã nháng lên, sáng loáng một mũi dao nhọn hoắt.

Tất cả đều hô lên sợ hãi như thể tiết mực máu me của nhà tù thanh bình lại sắp được trình diễn, Jack sưng phù run run thật lâu, rồi chót cùng không chịu nổi sự đe dọa trầm trọng cỡ này, lão mất hết chống đỡ, nặng nề ngã bịch xuống đất, cơ thể với sức nặng mấy trăm cân rung cho mặt đất như bị chạy qua một cơn động đất nhẹ, bụi mù tung tứ tán.

“Amen, lão ấy xỉu rồi...”

“Phải rồi, Nục Nịch bị bệnh tim mà, hình như lại tái phát.”

Tea Bag đương tính xông tới cho Jack lãnh một dao, nhưng bắt gặp cảnh Jack run rẩy tay chân nằm sõng sượt, mồm sùi bọt mép, cơn giận chùng như lui đi đáng kể.

Lúc này mấy cha cảnh ngục mới ưỡn ẹo xuất hiện, giải tán đám đông đang đứng xem bằng dùi cui, Tommy không rõ từ đâu bất chợt xông ra gào, “Boss, Jack bị đánh, lão ấy cần cấp cứu.”

Nhìn mặt Berwick rõ ràng là đang cá giận, “Hãm tài, ai cho bày chuột lâu nhâu chúng mày đánh lộn nhau đấy hả, cút về nhà giam hết cả lũ chúng mày đi, đã nghe thấy tiếng chuông chưaaaaa!” Đoạn gã trở tay vào Tommy cùng mấy tên cảnh ngục khác, “Lôi lão béo chết tiệt đến phòng y tế.”

Tea Bag sớm đã mất hút, Berwick hùng hù hỏ hỏ xua tất cả tù nhân vào trong nhà giam chính.

Cả đoàn lũ lượt chui trở về nhà giam, Berwick vẫn cau tiết đi loang quanh khoảng đất bằng, đột nhiên gã sức nhớ, phòng 204 khu C vừa to chuyện gì vậy, thế mà lại không hề thấy bóng Mạc Tử Mộc đâu.

Đành rằng gã Berwick biến thái, nhưng biến thái luôn có linh cảm rất nhạy, trực giác Berwick cho thấy hình như phòng 204 khu C đang lén lút tiến hành việc gì đó, mà tất cả mớ lũng nhùng này đều xoay xung quanh con người được nhận nhiều sự ưu ái – Mạc Tử Mộc. Gã liền nhắc chân đi thẳng về hướng phòng giam của Mạc Tử Mộc và Ivan.

1:15

Cái mặt Berwick lộ ra tại phòng giam một người nọ, bên trong vắng hoe làm gã trong nháy mắt như chộp được thứ gì.

“Mày ở đâu, 94941?”

“Boss tìm tôi ạ?” Mạc Tử Mộc bình tĩnh bước ra từ sau bức tường phòng tắm, đầu tóc ướt sũng giống như vừa gội.

Máu sôi vừa trào lên của Berwick tức thì ỉu xìu, “Trưa trật trưa hoang mà đi tắm á?”

Mạc Tử Mộc đến gần gã, làn da cậu so với người da trắng cũng không phải là trắng quá mà là một màu sắc nhàn nhạt như màu mật đường, nay vương thêm nước ẩm mà nhuộm một tầng hồng hào. Berwick bất giác cảm thấy dung mạo Mạc Tử Mộc quả thật xuất sắc chứ không phải lời đồn khoa trương quá độ như lâu nay gã vẫn nhầm tưởng.

“Boss, tại tôi nghe phong thanh rằng nước ban ngày là nước chuyển từ đất liền, không phải nước biển chưng cất. Ôi ngài biết đấy, nước biển làm da người ngứa ghê cơ, khó chịu kinh khủng.” Mạc Tử Mộc than vãn.

Con người ngựa lồi to như hai con ốc của Berwick đảo một phát, gã ta khịt mũi, “Ba lằng nhằng, nước đâu ra mà đổi được?!”

“Thế hóa ra không phải à?” Mạc Tử Mộc hơi chau mày lại, sau rồi cười nói, “Xem ra tôi ăn quả lừa rồi... Boss, khi không ngài kiểm tra phòng tôi, hay là ngài đã kiểm được người tạm thời sẽ làm bạn cùng phòng thay thế của tôi?”

Nhất thời Berwick tắc nghẹn, cảm giác như vừa lọt chân vào một vũng bùn. Mạc Tử Mộc trông ra có vẻ rất ngoan ngoãn mà lại cứ ẩn ẩn mùi vị đáng sợ kểu gò đó, đây chẳng phải là một tù nhân có thể tùy ý bị xâu xé bất cứ lúc nào đấy ư? Berwick bị trỗi lên một cơn khốn khó.

Mạc Tử Mộc nhìn lướt qua ngón tay thôn dài của mình, cậu gọi đề tài trước, “Boss, sáu giờ Hunter đêm nay sẽ bắt đầu, nhưng trước hai giờ ngài cần đưa danh sách cho trưởng ngục Norton, không phải sao?”

“Tao biết rồi!” Berwick hậm hực gắt một câu, mắt hần tơ máu đỏ sọng càng thêm phần hồng hách hung ác, nhưng Mạc Tử Mộc cũng nhìn chăm chăm lại ông ta. Con chó có dữ mấy cũng phải sợ khi mắt người lườm thẳng, đương nhiên Berwick cũng không ngoại lệ.

“Ngài biết đấy...” Mạc Tử Mộc chậm chậm mở lời, “Có lẽ tôi có thể thuyết phục thắng với Boss Norton!” Lại bổ sung, “Nếu tôi là ngài, tôi sẽ tìm ai đó nghĩ cách xử lý giúp mình chuyện mà mình không mó tay vào được.”

Berwick cuối cùng mất kiểm chế, gã hần học rít khế, “Mày biết được tao không mó tay được vào?”

Khóe môi Mạc Tử Mộc cong lên, cậu cười nhẹ, “Ra là Boss tự xử lý được ư? Thừa giám ngục Berwick, xin hãy tin tưởng thành ý của tôi, chúng ta đều muốn giải quyết dứt điểm, ngài muốn giữ chặt được số tiền năm mươi nghìn USD, tôi thì muốn bạn bè an toàn. Ngài hãy đưa tôi tới văn phòng trưởng ngục, hãy cùng hoàn thành nốt phiên giao dịch này, được không? Thành giao?”

“Thành giao!” Berwick đối diện cùng Mạc Tử Mộc suốt một hồi, rốt cuộc trước cái nhìn kiên định của cậu, đầu gã hạ xuống.

1:35

Mạc Tử Mộc băng qua sân thể dục đi về phía đầu bên kia nhà tù, trước sau cậu chỉ một mực im lặng. Dọc đường ngậm mồm cùng cậu, Berwick cũng không thấy có điểm gì khác thường. Nhưng khi tầm mắt gã chạm đến bóng dáng dong dỏng của cậu, lòng gã bỗng nhốn nháo những tư vị khác nhau, thật giống như giữa đỉnh điểm cái lạnh của mùa đông bùng lên một cốc nước đá mà uống, lục phế ngũ tạng đều thất chệt lại, thế nhưng lại không thể tả cho ai, chỉ có thể tự mình am hiểu cái mùi vị ấy.

“Thằng nhỏ này rõ lập dị.” Berwick âm thầm kết luận một câu trong lòng. Cậu ta dường như yếu ớt đến độ ngay cả sự trong sạch của mình cũng không có cách nào gìn giữ, mỗi một kẻ mạnh hơn đều có thể ức hiếp cậu ta, thế nhưng trong bọn họ lại luôn ẩn chứa một nỗi dục vọng không tài nào dằn nén pha tạp với tôn kính dành cho cậu ta. Norton cũng thế, ngay cả vị Công tước Donald kia cũng thế nốt, tất cả họ tựa hồ đều cực kỳ coi trọng cậu ta. Cũng vì xuất phát nguồn từ sự suy xét này nên Berwick cũng dành cho Mạc Tử Mộc vài ba phần tin tưởng.

Norton không dùng thư ký, văn phòng ông ta chỉ độc một quản gia, ông già này nhác thấy Mạc Tử Mộc liền gọi, “Cậu đến sớm bốn tiếng đồng hồ.”

“Tôi có chuyện rất quan trọng cần nói với Boss Norton...” Hơi chau mày, cậu hỏi, “Trưởng ngục Norton không có ở đây ạ?”

Ông quản gia chỉ thoáng im lìm, sau rồi đáp, “Ngài ấy đang nghỉ trưa, hai giờ sẽ đến.”

“Nghỉ trưa, à phải, trưởng ngục là người rất chú trọng sức khỏe mà.” Mạc Tử Mộc điềm đạm tiếp lời.

Berwick cứ cảm giác ngữ điệu Mạc Tử Mộc đang trào phúng sao sao đó, trong khi nhìn kỹ mặt cậu thì lại như hoàn toàn không hề có ý đó.

“Cảnh ngục Berwick, chúng ta ngồi tạm nói chuyện đi vậy. Kể chuyện ngài ở California đi, ắt hẳn sầm uất hơn nơi này nhiều, đúng chứ? Tôi còn thấy bảo chỗ ngài rất đông phụ nữ Mexico.” Lời của cậu vừa thốt ra khỏi miệng, như chọc đúng chỗ của Berwick, thế là gã ta cũng buột mồm, “Đám đàn bà đó ngon ăn hơn chắc đám đàn bà Mỹ.”

Nghhe thấy mấy lời lỗ mãng như thế từ cuộc đối thoại giữa hai người bọn cậu, ông quản gia đầy mùi Anh quốc chỉ hừ lạnh, đoạn phẩy tay bỏ đi luôn.

Berwick lảng máng ngược ngáp, căn bản để một người thân cận với Norton nay mất hứng với mình như thế, gã không khỏi có đôi chút lẩn tẩn.

Norton là thái giám, điều nay ai cũng biết, Mammon lại nằm biệt lập tít một nẻo, thành thử một tên khá cuồng dục như Berwick bao lâu nay đói khát khó nhịn, đâm ra câu hỏi mới nãy của Mạc Tử Mộc làm gã bất ngờ, gã ta chưa suy nghĩ nhiều nhận đã vênh váo tung hê ngay sự thật ra với vẻ đắc ý khôn xiết.

Tự dưng lòng lại nghi ngờ phải chăng Mạc Tử Mộc cố tình gài bẫy gã, nghĩ thế, gã chợt thấy từ đầu chí cuối mọi thứ đều hết sức quái gở, một Mạc Tử Mộc trầm tính lạnh lùng không giống một kẻ chịu đi bàn

luận về chủ đề này, từ này đến giờ, cậu như thể đang mảnh khỏe gì đó để xoay gã lòng vòng.

Berwick cũng không phải bị tàn não, nên nhớ công việc hàng năm của gã luôn phải đầu trí đầu sức với đông đảo tội phạm. Đầu gã xẹt đùng cái giống hệt chớp lửa, gã thành linh ngộ ra, đúng rồi, số người vắng phòng 204 khu C không phải chỉ có một, mà là hai người. Hăng còn một đứa không nên vắng mặt, cái đứa đáng lý phải xuất hiện nhất, cái thằng Tom y chang con mèo hoang lảo liên xung quanh.

Gã ta liền chồm dậy phóng ra ngoài với tốc độ như tên lửa, chạy như điên về nhà giam chính.

Mạc Tử Mộc không chậm trễ thêm, tức khắc đi vào phòng làm việc của Norton.

1:53

Norton đứng trước tấm gương lớn, thắt gọn cravat, sau đó mở cửa xuống lầu, giờ đến lúc ông ta cần xem xét danh sát người cho Hunter đêm nay.

Mỗi lúc ấy, ông ta vừa mừng vừa rầu.

Mừng vì có ai ở Mammon chết đi, là túi ông ta lại xúng xính.

Mà rầu thì vì, cứ kỳ vọng được nhiều hơn, mà thực tế thu vào thì rõ hẻo.

Thôi dù sao cũng không mất tiền nộp thuế, Norton dí dỏm tự nghĩ, ông ta nện chân xuống từng bậc từng bậc thang gỗ hồ đào Mammon để đi xuống.

Song song thời điểm này, Mạc Tử Mộc dưới lầu đang đi qua dãy hành lang mang phong cách Baroque, hai bên đầy ắp những nghệ thuật da người đặc biệt của Norton, dưới chân là thảm dày đỏ chót, bước chân cậu lao đi thật mau mà lại êm ru, cơ hồ không phát ra động tĩnh.

Khi Norton thông dong rẽ ở chỗ ngoặt cầu thang, ông ta tiện tay vuốt vuốt tóc mai, lúc nào không có ai nhìn là phải chỉnh chu lại bề ngoài, thế mới là phong độ quý tộc thực thụ, Norton tự nhủ.

Mạc Tử Mộc thành thạo bật máy tính, đồng thời bật luôn cả thiết bị mạng. Máy vi tính Norton mua thuộc kiểu cũ, rõ ràng ông ta không định tốn kém quá nhiều cho máy tính như cho ẩm thực. Thức ăn của ông ta cứ phải thay đổi theo ngày, nhưng máy tính lại hoàn toàn không có gì đổi mới hết. Mạc Tử Mộc kiên nhẫn chờ giao diện làm việc mở, hên cái là bởi lý do đồng dạng, cho nên máy tính Norton rộng tuếch.

1:55

Giày da đế mềm của Norton đặt lên bậc cầu thang cuối cùng, mặt trời hôm nay thật là huy hoàng à nha.

Mammon giờ đang vào mùa khô, dầu cho chỉ có một tháng ngắn ngủi, nhưng sau bao nhiêu ngày mưa ướn rớt được gặp một khoảng trời quang đặng thế này, thật là làm lòng người phấn chấn hết sức, tỷ như Norton hiện tại.

Ngón tay thon dài của Mạc Tử Mộc gõ lên mặt bàn, hình vẽ đang từ từ từng chút một được thành hình, các hệ thống đều rất khô khan, một khi bạn vẫn chưa thể sửa chữa nó cũng không nhất thiết phải rầm rập theo quy luật vận hành của nó.

1:57

Norton ho khụ cái đánh tiếng, ông quản gia lập tức có mặt, cẩn thận bưng tới một bình trà.

Trà chiều cũng là một trong số những thói quen Norton, hồng trà Anh quốc, bỏ thêm nửa viên đường.

Chưa phải Norton chưa từng uống thử trà xanh Trung Quốc, nhưng cái vị chất chất kiểu đó thật sự không thể uống lâu dài quanh năm, đâm ra ông ta đành phải ngậm ngùi.

Trà được đặt trên bàn gỗ cổ điển thời Louis XIV(4), Norton dễ chịu ngả lưng trên chiếc ghế đồng bộ.

Kỳ thật nếu bàn về thoải mái thì phải kể đến sofa Mỹ, nhưng tính về phong cách quý tộc thì hãy còn thua xa chiếc ghế vương triều Bourbone(5), áng chừng đôi khi Norton cũng không hẳn là không chịu nhún nhường.

Mạc Tử Mộc xâm nhập máy tính từ cửa sau, tay cậu gõ như bay trên bàn phím, và trong lúc chờ kết nối, ngón tay cậu gấp lại đặt lên môi, cắn nhẹ.

1:58

Norton hớp một ngụm trà, ông quản gia bèn báo cáo, “Căn này có Berwick tới.”

Norton ừ, hỏi, “Danh sách đâu?”

Quản gia đáp, “Không thấy anh ta đưa đến, nhưng mà anh ta có dẫn theo Seven.”

Norton liền nhú mày, công nhận là gã Adolf cục súc, song khi giao cho làm việc thì gã tuyệt nhiên không lấm trò như vậy.

Màn hình máy tính đang chờ tiến hành tính lược các số, xoắn vào, rồi lại bày ra. Mạc Tử Mộc liếm môi.

1:59

“Người đâu rồi?” Norton hỏi ngay.

Berwick thở phì phò chạy ào vào, lông mày Norton típ tấp nhăn nhúm, cặp mắt ngựa lồi của Berwick kinh hoàng quét khắp chung quanh, bởi đang khẩn cấp nên mắt gã lại như lồi thêm ra mấy phần.

Norton thấy tỏm, cả gã mồm rộng lẫn gã mắt ngựa này thật làm cho người ta muốn nôn mửa, ông ta nhất quyết sau này thuê ai thì phải trải qua một buổi phỏng vấn mới được.

“Tôi... Tôi để nó... ở lại đây.” Berwick lúng túng như gà mắc thóc.

Chính thế, cái giây phút hấn gập về mặt rõ là ngợ ngác của thằng Tom trong phòng 204 khu C, Berwick liền giác ngộ gã đã phạm phải một sai lầm ngu xuẩn nhất trong đời — gã dám để Mạc Tử Mộc ở lại một mình trong văn phòng trưởng ngục.

Đành rằng Mạc Tử Mộc đã vô số lần ở lại đó một mình, cơ mà người để cậu lại là Norton chứ không phải gã.

Norton ‘soạt’ phát đứng lên, ông quản gia cuống quýt, “Tôi... Không thấy nó đi đâu cả.”

Norton ngoảnh mặt nhìn vào bên trong, nơi tận cùng sâu nhất sau tấm thảm lót màu đỏ thanh nhã trải thật dài.

2:00

Norton tức thì đi nhanh về hướng sâu trong cùng kia, sau đó đẩy mạnh cửa văn phòng ra.

1. Mithra được coi là vị thần Ánh sáng, thần Mặt trời của người Ba Tư cổ đại và tôn giáo La Mã cổ.

Mithra cũng được sinh ra từ Đức Mẹ Đồng Trinh như Jesus, là vị thần được tính ngang hàng như Jesus.

Thần Mithra là vị thần có địa vị cao nhất, được cho là thần giúp đỡ sức mạnh của sự tốt, thiện chống lại sức mạnh của sự xấu, cái ác. Cuộc đời của Jesus cũng được phỏng lại rất nhiều từ sự tích thần Mithra. Có nhiều sử sách còn nói chúa Jesus là hậu thân của Mithra (Mithra tái sinh). Thần Mithra cũng có 12 đệ tử, cũng làm nhiều phép màu. Giáo lý trong Kinh Thánh được tìm thấy rất nhiều bắt nguồn từ sự tích của thần Mithra. Một vài tài liệu từ toà Thánh Thiên Chúa giáo cũng công nhận sự giống nhau giữa Jesus và Mithra.

Bức tượng này không phải bức tượng xuất xứ Pergamon như trong truyện đầu, nhưng theo lời kể của Lý

Mặc thì nó chuẩn xác là một Mithra như này nè:

2. Pergamon (hay Pergamum) là tên di tích cổ nay thuộc Thổ Nhĩ Kỳ, được trích dẫn trong sách Khải Huyền là một trong bảy nhà thờ của châu Á.

Pergamon là nơi phát hiện ra tượng thần Mithra sớm nhất.

3. Viện bảo tàng Anh (British Museum) là một viện bảo tàng văn hóa và lịch sử loài người ở London. Với trên 7 triệu vật thể hiện có, Viện bảo tàng Anh là một trong những viện bảo tàng lớn nhất thế giới, minh họa đầy đủ lịch sử văn hóa loài người từ nguyên thủy đến hiện tại.

4. Thời Louis XIV: 14/05/1643 – 01/09/1715

Các phong cách Louis XIV được đánh dấu bởi sự cẩn trọng, vĩ đại, hiệu ứng mạnh mẽ, trang trí xa hoa nhưng không quá nhiều, và tay nghề hoàn hảo.

Về phong cách, đồ nội thất Louis XIV có chân tương tự bậc hoặc bệ, và sau đó có chân cong. Bàn nhỏ, bàn tròn, bàn hình chữ nhật và bàn consol trở nên phổ biến. Các chi tiết chạm trổ thường được mạ vàng. Khắc và khảm được sử dụng nhiều trên mặt tủ, mặt bàn.

Đây một đồng đồ nội thất Louis XIV luôn chứ chẳng riêng gì cái bàn vs cái ghế =.,=

5. Bourbon là một Hoàng gia châu Âu, là một nhánh của Vương triều Capetian. Các vua nhà Bourbon ban đầu trị vì hai nước Navarre và Pháp trong thế kỷ 16. Giữa thế kỷ 18, các thành viên của Vương triều Bourbon cũng nắm giữ ngai vàng các xứ Tây Ban Nha, Napoli, Sicilia, và Parma. Ngày nay, các quân vương triều Bourbon hãy còn cai trị ở Tây Ban Nha và Luxembourg.

Các quốc vương triều Bourbon trị vì xứ Navarre (từ năm 1555) và nước Pháp (từ năm 1589) cho tới khi nền quân chủ bị phế bỏ trong cơn bão Đại cách mạng Pháp vào năm 1792. Vào năm 1814, họ trung hưng trong một thời gian ngắn, và vào năm 1815 thì họ hoàn toàn trung hưng, song cuộc Cách mạng Tháng Bảy đã lật đổ hoàn toàn nhánh trưởng của Vương triều Bourbon vào năm 1830.

Ghế Bourbon ‘_____’

—

sao thấy cảnh ẻm xin tiền bố cũng dễ thương, cảnh ẻm cắn tay cũng dễ thương, làm gì cũng dễ thương T-T hay là do con người ta yêu ai rồi thì người đó làm gì cũng thấy dễ thương nhĩ T-T ôi ôi, im in loveee, Tiểu Bầy, em đã cứu chị khỏi cơn khát tình mang tên Kobayakawa Shinichi T-T

Hậu trường chương này, địa điểm là một quán trà sữa nào đó:

Hy: Em Bảy xin tiền bố cơ, dễ thương cực, ẻm đứng lên bảo bố Tôi đang cần tiền – Cần bao nhiêu – Ông có bao nhiêu, xong cha Donald rút ví lôi hết tiền cho em *diễn tả động tác* em Bảy: Cám ơn ông, như kiểu xin tiền xong sướng, Cám ơn bố ấy:)))) dễ thương dã man:))))

Sip: Cám ơn ông và cám ơn bố khác nhau một trời một vực đấy =))))))

Hy: Tôi đang cần tiền – Cần bao nhiêu – Ông có bao nhiêu – *đưa tiền* – Con cám ơn bố. =))))))))))))))))))

17. Chương 17

Trong văn phòng trống hoác chả có ai, Norton sững sờ, quay ngoắt sang quát Berwick, “Còn không mau phái người đi tìm?!”

“Tìm ai?” Ngay bên cạnh có một giọng nói trong veo vang lên hỏi.

Mạc Tử Mộc đang đứng ngay gần đó, Norton soi mói Mạc Tử Mộc từ trên xuống dưới một lượt rồi mới hăm hừ, “Ban này cậu đi đâu?”

“Tôi... Đi vệ sinh thôi mà.” Cậu giơ giơ đôi tay ướt nước.

Sắc mặt Norton thế là hòa dịu trở lại, “Cậu đến có việc gì?”

Mạc Tử Mộc lia nhìn những người khác, Norton bèn hít sâu một hơi, ưỡn thẳng lưng, đồng dặc sai bảo, “Cảnh ngục Berwick, anh còn chuyện gì nữa không?”

Berwick ngượng ngịu tự giác cuộn gói, ông quản gia cũng biết điều tránh đi luôn, lúc này Norton mới chỉnh ngay ngắn lại cravat, mới rồi hoảng hồn quá đâm ra ông ta không để ý lắm cravat thắt chưa đẹp, sau đó mới lạnh lùng bảo, “Giờ thì nói đi, Seven, nếu lằng xẹt chạy tới đây thì chớ trách tôi...”

“Ivan muốn gây bạo động!” Mạc Tử Mộc cắt ngang lời ông ta, đề cập thẳng vấn đề luôn, và y như dự đoán, Norton bàng hoàng, chỉ là sự bàng hoàng đó không thể hiện ra mặt.

Khí lạnh quanh thân ông ta làm sống lưng cậu ớn lạnh, Norton lại nới lỏng cravat, dài giọng mà rằng, “Bạo động? Nói rõ hơn xem.”

Mạc Tử Mộc bèn kể, “Anh ta cho Sticks đi rêu rao khắp nơi, giống như đang âm mưu gây một trận bạo động trong nhà tù.”

Norton dài mặt, “Nghe nói à? Seven, từ chừng nào cậu cần mượn đến mấy lời đồn phù phiếm đó để nâng cao giá trị bản thân chứ. Tôi hy vọng lần tiếp tục “nghe nói” sau nữa, cậu hãy sử dụng cái đầu xinh đẹp của cậu suy xét thử đã, rồi hăng đến mặt báo chỗ tôi!”

Nói đến đây thì vừa vặn điện thoại réo, ông ta quạc được cho Mạc Tử Mộc một bài, tâm trạng thành thử cũng khá khảm hơn, thế là tao nhã nhắc điện thoại, thông dong alo một tiếng.

Mạc Tử Mộc không đổi nét mặt, trong khi lòng mảy Norton thì đã nhăn nhu thành ba nếp nhăn ngay chính giữa.

Ông ta lạnh lùng đính chính, “Tôi chưa bao giờ đổi lịch thuyền cả, hiện tại không, tương lai cũng không.”

‘Cạch’ một phát đập điện thoại, tâm tình mới tốt lên được thoát chốc đã không cánh mà bay, ông ta ném cho Mạc Tử Mộc một cái nhìn nanh ác, “Seven, cậu biết tôi tương đối quý cậu, đằng nào người trên đời này mà để tôi quý cũng không nhiều đâu! Nhưng mà khốn kiếp, tôi không định vì cái quý này mà mạo hiểm vào rắc rối nào đó, tuy hình xăm trên người cậu hấp dẫn cực kỳ, song tôi cũng rất sẵn lòng lôi cơ thể cậu ra để làm một cái mô hình đấy!”

Mạc Tử Mộc cũng chau mày thắc mắc, “Kìa Boss, tôi không hiểu ông đang nói gì cả!”

“Chính cậu sửa lịch thuyền đúng không?” Norton chất vấn.

Mạc Tử Mộc chỉ gọn lỏn hỏi lại, “Tôi sửa lịch thuyền gì cơ?”

Hít sâu một hơi, Norton gắng hỏi lần nữa, “Seven, tôi cho cậu thêm một cơ hội thành thật, có phải cậu đã sửa chữa lịch thuyền không? Rốt cuộc cậu mưu tính làm gì, Seven?”

Mạc Tử Mộc đơn giản trả lời, “Nếu ông đã tự nhận định xong, cần gì đến đáp án của tôi!”

Cơn phản hận bùng nổ chóng vánh, Norton dữ tợn nhấn chuông điện, trong vòng một phút đã xộc vào hai cảnh ngục, ông ta chỉ tay vào Mạc Tử Mộc, ra lệnh, “Nhốt vào hầm, không cho ăn uống, bao giờ nó chịu nhớ ra đáp án thì mới được phép cho ăn. Bắt tất cả phòng 204 khu C lại, tôi muốn thẩm vấn từng đứa một!” Hơi khựng, rồi thì bổ sung, “Làm cẩn trọng kín tiếng, đừng kinh động đến ai!”

Mạc Tử Mộc bị bẻ quắp tay ra sau lưng, dẫn đến một tầng hầm đen đặc và ẩm thấp, Berwick thành linh xuất hiện trợn trừng với cậu, gã rít, “Mày biết tao ghét nhất dạng người nào không? Tao ghét nhất cái dạng suốt ngày nhơn nhơn cang cáo như mày đấy.” Nói đoạn, liền vụt dúi cùi lên người cậu, hết cơn này đến cơn khác tới tấp nện xuống, mãi sau đánh cho Mạc Tử Mộc không còn nhúc nhích được gì nữa, gã mới chịu khoái trá thổ ra, ác độc nạt nộ, “Mày chết chắc rồi, chết rục như con chuột thối xác dưới cống đi, hợp với giống loài Mongoloid mày nhất đấy!”

Gã ngoa ngoắt sập cửa lại cái ‘rầm’, Mạc Tử Mộc bấy giờ mới từ từ thả cánh tay vẫn đang che đầu xuống,

toàn thân như sưng phù, đau nhức.

Cậu nằm trên mặt đất sền sệt, ngửa mặt lên trần, thế rồi đột nhiên cất ra một tiếng cười khê. Cậu móc đồng hồ xem, hiện tại là 2:35 chiều.

Thời gian dường như bị kéo dài miết mãi trong đêm tối, mới đầu sẽ gây ảo giác một giây tựa thể mười phút, rồi như một giờ, rồi như một ngày, sự dằng dặc trở nên vô tận vô hạn. Thế cho nên mới có rất nhiều người có thể căng mình chịu đựng tra tấn, nhưng lại gục ngã trước bóng tối. Đói khát và rét mướt sẽ bức cho một con người nguội lạnh nhất cũng khó lòng chịu đựng nổi sự lẻ loi này.

Đây không phải lần đầu Mạc Tử Mộc bị nhốt vào hầm, nhưng khác với lần trước, lần này cậu đã tiếp cận gần đến tự do.

Sự chờ đợi bên mép ranh hy vọng mới là sự chờ đợi đằng đằng tột đỉnh.

Mạc Tử Mộc trải qua một đêm lê thê nhất trong cuộc đời cậu, trời sáng, cửa mở, Berwick với sắc mặt rúm ró đi vào kêu cậu đứng lên, không ho he lấy một tiếng xách cậu dậy rồi áp tải đến chỗ Norton.

Bên bàn cơm đã có Norton chờ sẵn, nắng sớm ảm áp lùa qua những ô cửa kính màu sắc sỡ, đưa sắc màu chảy đầy không gian, đồ ăn sáng ngon lành trên bàn, mùi bơ ngậy ngậy quần quýt cùng hương café thơm nức. Norton ngẩng đầu liếc Mạc Tử Mộc, hơi nhú mày, đoạn hít sâu một hơi rồi hào phóng mời, “Ngồi xuống, ăn đi!”

Mạc Tử Mộc cũng không khách sáo, giăng tay ra khỏi Berwick, vừa ngồi xuống liền cầm ngay bánh mì nhét vào miệng, quần áo cậu lem luốc một lần nữa khiến hai đầu lông mày Norton nhú chặt hơn. Ông ta cầm khăn lau lau mồm, đoạn phóng mắt qua chỗ Berwick, “Sao hửm? Anh không cần ăn sáng à?”

Berwick sượng sùng, ấp úng chối, “Không, không, Boss, tôi xin phép đi trước!”

Khi còn lại mỗi mình hai người, lúc này Norton mới tỏ ra giận dữ, “Seven, đáng lý hôm qua chỉ cần cậu bảo tôi lịch thuyền tuần này là do Adolf tự động sửa, cậu đâu đến nỗi phải chịu khổ thế!”

Mạc Tử Mộc rót một ly sữa, chỉ tiếp lời, “Cho tôi một cốc nước được không?”

Norton hất đầu, ý bảo quản gia đi lấy nước, ông quản gia bực dọc đi mang nước đến.

“Nếu lúc ấy tôi nói, ông chịu tin tôi chắc?”

Norton lắc quầy quậy, chỉ chỉ tay vào Mạc Tử Mộc, “Seven, cậu không đủ lòng tin cơ bản nhất dành cho tôi!”

Mạc Tử Mộc nghe thấy hai chữ ‘lòng tin’ liền nhoẻn cười, Norton cũng cười, ông ta hỉ hả, “Dù thế nào, đám bạn cùng phòng cũ của cậu cũng không phải đi tới Hunter ấy, đó không phải mục đích của cậu ư?” Ông ta ngừng một lát, lại nói, “Seven, tôi nghĩ mâu thuẫn nho nhỏ ấy sẽ không làm rạn nứt quan hệ hợp tác giữa hai ta đâu, phải không nào?” Ông ta hỏi vậy.

“Xong danh sách cuối cùng, chúng ta còn là quan hệ hợp tác được ư?” Về điểm nhiên của Mạc Tử Mộc sau trước không hề thay đổi.

Norton nở nụ cười, thông dong đáp, “Đương nhiên không, có điều lúc ấy cả tôi cả cậu đều tự do rồi!”

Mạc Tử Mộc phết bơ lên bánh mì, cậu đáp nhàn nhạt, “Lúc ấy là lúc nào đây?”

“Nhanh thôi...” Norton cười khê, “Hôm nay cậu cứ việc nghỉ ngơi đi, ngày mai sáu giờ lại đến hoàn thành sổ danh sách còn lại. Bây giờ về đi, Ivan chờ cậu lâu rồi đấy.”

Seven quay trở lại nhà giam chính, thái độ Berwick xử sự với cậu lảng máng như đã có sự thay đổi lớn.

Tầm lên lầu, gã ta vươn tay với về ngăn ngữ, “Seven này, dù trước kia chúng ta có xích mích gì thì bỏ qua hết ở đây được không? Làm bạn đi, có lẽ sắp tới tao có thể giúp gì đó cho mày!”

Mạc Tử Mộc nhìn cái tay ấy một hồi, năm ngón tay ngắn cùn cùn, đặc biệt là ngón út, cậu chỉ cười tùm tùm bắt lấy bàn tay hình tứ giác nọ, vừa cười vừa khiêm tốn, “Boss khách khí quá rồi!”

Berwick đâu ngờ một Mạc Tử Mộc thoát nhìn cao ngạo và lạnh lùng té ra lại dễ thân như thế, lòng dạ không khỏi âm ỉ mừng thầm, mồm mép tía lía, “Trước chỉ toàn hiểu lầm thôi, sau này chúng ta là bạn, phải hòa hợp lẫn nhau chứ!”

Mạc Tử Mộc cười cười rút tay về, “Vây... Cảm ơn ngài nhé!”

Cửa phòng giam xoạch mở, cặp mắt sâu trùng của Ivan quan sát Mạc Tử Mộc khắp từ trên xuống dưới, đáy mắt le lói ra tia giận dữ.

Cổ tay cậu bị hắc cầm chặt, Berwick lập tức thể hiện thành ý gã ta, gã dè chừng lựa lời, “Ivan, hy vọng anh hãy nhẹ nhàng với Seven thôi, đừng làm khó mọi người...” Đoạn cuối còn chêm thêm một vế, “Anh cũng biết đấy, Boss Norton rất ưu ái cậu Seven.”

Chờ hắc xéo đi xong, Ivan liền ôm vòng quanh thắt lưng cậu, cười khà khà, “Xem chừng em càng ngày càng thuần phục được con ngựa mất lối ấy nhỉ.”

Mạc Tử Mộc gỡ tay hắc ra, đi vào phòng tắm. Về như Ivan cũng biết cậu mỗi mệ, tuy hắc khoanh tay trắng trợn đứng một bên nhìn cậu tắm nhưng không nổi thú tính, thật khiến Mạc Tử Mộc bất ngờ quá

chùng.

Cậu ngủ trên giường Ivan. Dù rằng Ivan thoát nhìn lắc các luộm thuộm thật đấy, song giường chiếu hắn ta luôn sạch sẽ, mềm mại, gần như ngày nào cũng thay mới. Nơi đầu sóng ngọn gió, Ivan có thể tình nguyện ngồi tù hơn hai mươi năm thay thái tử Bonanno cho thấy hắn là người cực kỳ biết chịu đựng, biết nhẫn nại, thế nhưng hắn vẫn đòi hưởng đãi ngộ khách sạn năm sao ngay trong tù Mammon... Ivan thật đúng là kẻ rất giàu dư vị.

Mạc Tử Mộc lằm thằm nghĩ ngợi trong đầu, sau đó thiêm thiếp ngủ say.

Giấc mơ bủa vây luôn luôn lạnh cóng, đêm đen mịt mù, chung quanh mờ mịt không phân biệt nổi phương hướng để đi, bỗng nhiên từ đằng sau có đôi tay ôm trọn cậu, toàn thân cậu rơi vào một cái ôm ấm áp. Cậu không còn run rẩy nữa, cả người bình lặng dần dần.

Khoảnh khắc này cậu cứ thấp thoáng cảm thấy, cậu chạy hoài, chạy mãi, hóa ra cũng chỉ bởi chờ đợi một cái ôm.

Sáng sớm tỉnh lại dưới ánh nhìn chăm chú từ Ivan, Mạc Tử Mộc bất gặp tia nhìn xấu xa cực kỳ trong mắt hắn. Cậu chau mày, cá tính cậu là nghiêm túc, thế nhưng lại cố tình mập mờ suốt với một gã lưu manh bất cần đời thế này. Ivan cười, luồn tay vuốt ve tấm thân bên dưới lớp quần áo của cậu, Mạc Tử Mộc khề cự nự nhưng trốn sao nổi bàn tay xảo quyệt đó đây. Lòng bàn tay Ivan sờn ráp, chạm vào người dẫn theo cơn ngứa nhột nhột, Mạc Tử Mộc không nhịn được liền bật cười, người ngợm mềm nhũn, Ivan bèn thuận thế đè lên cậu.

Ánh mắt cậu vừa giao với Ivan thì tránh đi ngay, Ivan ngấm nghĩa đường cong sườn mặt cậu, vừa cười vừa mở lời trước, “Kế hoạch em thế nào?”

“Kế hoạch gì cơ?”

“Kế hoạch vượt ngục đó!” Ivan thủng thẳng phản hồi.

Mạc Tử Mộc bình tĩnh đáp lại, “Tôi bảo với anh tôi sẽ vượt ngục bao giờ?”

Ivan nhìn chòng chọc sắc mặt không hề sợ hãi của cậu, đột ngột há mồm cắn tai cậu một cái. Mạc Tử Mộc bị đau, cúi bản lườm hắn.

Ivan chỉ tủm tỉm, “Em thật đúng là bướng bỉnh, vừa muốn được ôm, vừa giả vờ không thèm.”

Mạc Tử Mộc giận lấy, “Tôi muốn được ôm hồi nào chứ?”

Hàng lông mày rậm của Ivan nhướn nhướn, “Ô thế ra là không phải à, thế để anh kiểm tra thử tí nào.”

Mồm thì liến thoắng, chân len vào giữa hai chân Mạc Tử Mộc, còn tay kéo khóa quần cậu mò mẫm vào trong.

Mạc Tử Mộc giật nảy, toan cục cựa, tay cậu chồm động đã bị Ivan tóm được, ấn chặt trên đỉnh đầu cậu.

Ivan sờ tới sờ lui chán chê rồi mới nghiêm túc nhắc, “Seven, bên dưới của em cứng này?”

Cái vẻ trịnh trọng của hắn thật làm Mạc Tử Mộc tức chết, cậu cắn răng mắng, “Sáng ra anh mà không thể thì anh cóc phải đàn ông!”

“Anh là đàn ông! Em thì không!” Ivan nhìn xuống Mạc Tử Mộc, cười khi khi, “Seven ạ, một người đàn ông, khi mà hắn muốn, hắn sẽ thẳng thắn nói hắn muốn...”

“Đó là động vật!”

“Một người đàn ông, hắn sẽ dùng chính hành động để thỏa mãn nhu cầu xác thịt chứ không thêm dùng tưởng tượng!”

“Đó là cầm thú!” Mạc Tử Mộc lạnh lùng chỉnh lại.

Ivan càng cười tợn, “Bé ơi bé à, đàn ông chân chính thì phải biết lãng quên, bởi vì hắn có đủ niềm tin để bắt đầu cuộc sống mới...”

Im lìm một chập, sau rồi Mạc Tử Mộc mới hỏi, “Anh sẽ quên tôi sao?”

Ivan trầm tư giây lát, thế rồi hắn mỉm cười, “Seven, em sợ bị anh lãng quên à?”

“Anh sẽ quên tôi?”

Ivan biếng nhác lý luận, “Theo cái môn triết học yêu thích của em, cái gì cũng chỉ mang tính chất tương đối...”

Mạc Tử Mộc khẽ thở phào một hơi, “Thật tốt quá...”

Ivan vẫn treo trên môi nụ cười nghiền ngẫm, đoạn hắn cúi xuống, thăm thì bên tai cậu, “Anh còn chưa nói xong mà, em nghe nhé, anh muốn làm em vui, cưng bé bỏng ạ. Nhưng thế không có nghĩa em mơ tưởng trốn tránh được nghĩa vụ một người tình của em, em là của anh, nhớ đấy.”

Mạc Tử Mộc có thể tưởng tượng cảm thụ được đôi tay hệt như cái gọng sắt đang giam cầm cậu kia, cậu chỉ

có thể thở dài, chẳng hề giãy giụa, nghiêng mặt sang một bên.

Ivan rút tay ra khỏi đũng quần cậu, ôm chặt eo cậu, hôn vành tai xinh xinh, sau rồi mới lằm rằm cạnh nó, “Hợp tác đi, em.”

Mạc Tử Mộc không trả lời, ánh mắt cộc cằn của Ivan chợt lóe sáng, hắn đặt điều kiện tiếp, “Nếu em không chấp nhận, ngay bây giờ anh sẽ giam lỏng em và khử luôn cả ba thành bạn của em!”

Mạc Tử Mộc đành hít sâu một hơi, “Anh nói đi!”

Ivan phì cười, bình thản trấn an cậu, “Em đừng liều lĩnh quá trớn, anh hứa với em mọi sự sẽ thành công.”

“Ở cạnh anh là sự liều lĩnh nguy nan nhất cả cuộc đời tôi, hậu quả quá nghiêm trọng, cho nên sau này tôi chắc chắn sẽ cẩn thận.” Mạc Tử Mộc nghiêm trang hồi đáp, “Thoát khỏi anh là ước mong sớm sửa nhất hiện tại của tôi, mong anh có thể giúp tôi toại nguyện nó.”

Ivan không hề nổi giận như ý Mạc Tử Mộc đang cố tình chọc hắn nổi giận, ngược lại hắn chỉ lặp lại lời hắn nói, “Seven, mong muốn lớn nhất của anh là để em cảm thấy em được tự do và vui vẻ. Nếu em không muốn nửa đời còn lại của em phải chịu cảnh giam nhốt, tốt nhất em hãy nhớ kỹ lời anh đi!”

Mạc Tử Mộc bình tĩnh bảo, “Biết rồi.”

“Lặp lại lời anh xem nào, Seven.”

“Nếu tôi không muốn nửa đời còn lại của tôi phải chịu cảnh giam nhốt, tốt nhất tôi nên nhớ kỹ lời anh!” Mạc Tử Mộc nhắc lại đầy đủ không sót một chữ.

Ivan thở dài, ngao ngán lắc đầu, hắn thật bó tay với cái kiểu khôn lỏi mà lại rất chi non nớt này của cậu mà.

Hắn cúi xuống hôn môi Mạc Tử Mộc, căn dặn, “Anh đi nấu món gì đó cho em, đợi lát nữa sẽ có người đưa tới!”

Sau đó hắn trở dậy, vào phòng tắm tắm tấp một hồi, rồi rời đi.

Bữa sáng được giao đến gồm bánh bao nhân thịt, thời điểm Kaspersky giao cho cậu, chúng vẫn còn bốc khói hơi hổi.

Mạc Tử Mộc khoan chân ngồi trên chiếc giường sắt, bực bội ngoạm miếng bánh bao nhân thịt Ivan làm. Cậu không thể không thừa nhận, Ivan rõ là đồ đáng ghét, song món ăn hắn làm lại ngon quá đi thôi.

Cái bánh thứ hai còn chưa yên ổn vào bụng, Berwick đã lù lù xuất hiện, một câu cửa gã rớt cuộc làm Mạc Tử Mộc chẳng còn lòng dạ nào ăn nốt bữa ăn sáng ngon lành này nữa.

“Có một linh mục tên là Mai Lâm yêu cầu được gặp mày!” Berwick thông báo.

nguy cơ to đùng: hiện tại vào wp với tớ khó hơn lên gười @@

đc cái chap này nó hơi ngắn nhưng mà pink dễ sợ thành ra cũng đỡ ức chế == (nhưng k có nghĩa là k ức chế ==)

18. Chương 18

Mai Lâm vận bộ đồ linh mục màu đen của y, sau lưng là mệnh mang nắng vàng của biển Caribbean rơi vào từ ô cửa sổ.

Khi Mạc Tử Mộc mở cửa đi vào, Mai Lâm quay lại nhìn cậu, nụ cười nơi y luôn mang đôi chút ngại ngùng và mắc cỡ, song ánh mắt trong sạch của y vốn không phải ai cũng có; do đó mỗi khi Mai Lâm ngỏ lời với ai, hầu như chẳng mấy ai muốn để y thất vọng.

Mạc Tử Mộc ngồi xuống phía đối diện, Mai Lâm liền mở lời, “Seven, em khỏe không?”

“Khỏe ạ.” Mạc Tử Mộc hờ hững đáp.

Mai Lâm đổi tay cầm liên tục, vẻ chừng đang căng thẳng. Mạc Tử Mộc khẽ thở dài, cậu chuyển sang cách nói chuyện mềm nhẹ hơn, “Lâm Lâm, sao lại đến đây vậy?”

Mai Lâm ngược lên, “Anh đến thăm em thôi... Seven, và còn muốn thay mặt một người nói lời xin lỗi với em...”

Mạc Tử Mộc bỏ kính xuống, nhẹ nhàng chà ngón cái lên tròng kính mắt, không nói thêm gì.

“Dung... Dung Thanh lần ấy là sai. Anh... Anh biết sự tổn thương cậu ấy gây ra cho em không cách chi bù đắp được...”

“Lâm Lâm, anh hãy về Ý đi! Ở đây không có việc gì anh có thể giải quyết!” Mạc Tử Mộc chột cật ngang lời y, cậu lại nói, “Em không muốn... không muốn nghe lại cái tên đó lần nào nữa.”

“Vì em vẫn còn tình cảm với cậu ấy, phải không?” Mai Lâm chùng giọng hỏi.

“Không thể, Lâm Lâm.”

“Nhưng mà cậu ấy có tình cảm với em.” Giọng Mai Lâm bỗng phẳng chút khàn khàn, “Anh biết cậu ấy yêu em mà! Chẳng qua cậu ấy cảm thấy có lỗi với anh thôi!”

Mạc Tử Mộc lại chặn lời y một lần nữa, cậu hít sâu một hơi rồi mới bảo, “Lâm Lâm, anh đi ngay đi. Giờ trong mắt em, anh là anh, anh ta là anh ta! Em không mong một ngày nào đó... đến cả anh, em cũng chẳng muốn gặp!”

“Seven, lẽ nào không có lỗi nào bởi em? Nhiều khi em rất ương bướng, rất tuyệt tình, trừ phi phải rất hiểu em và nhẫn nại rất lớn, nếu không, không ai biết được cá tính trong nóng ngoài lạnh của em...”

“Anh ta có quyền không yêu em, nhưng anh ta không có quyền chà đạp lên tình cảm của em!”

“Cho nên, em dứt khoát không cho cậu ấy ngay cả một cơ hội chuộc tội?”

Mạc Tử Mộc giận dữ thét toáng, “Anh ta có cho em cơ hội hay không? Chỉ một thôi đã là đủ... Giờ anh muốn em thế nào? Cho anh ta cơ hội, giết anh ta, hay là trả thù anh ta?”

“Seven, chẳng nhẽ em không muốn trả thù?” Mai Lâm nhẹ nhàng lựa lời, “Em đã dùng cách tốt nhất để trả thù cậu ấy. Em không chịu nhận cậu ấy giúp đỡ, em cố tình đẩy mình vào cái nơi này... Em hãy tự hỏi chính bản thân em đi Seven, em thông minh mà. Em không thể nào không biết từ sâu trong tâm khảm Dung Thanh vốn đã hối hận rồi, em bắt cậu ấy mãi mãi phải hối hận, em bắt cậu ấy mãi mãi phải sống trong dằn vặt!”

Mạc Tử Mộc bật cười khe khẽ, cậu cũng đáp lại, nghèn nghẹn, “Lâm Lâm, trước mặt Chúa, con người luôn bình đẳng nhau, đúng chứ? Tại vì sao anh đối đãi tốt với Dung Thanh như vậy rồi, mà vẫn muốn rời bỏ anh ta?”

Mai Lâm khó xử trả lời, “Seven, anh không có cách nào ở bên cậu ấy đến già được. Anh xin em, cầu xin em cho cậu ấy một cơ hội đi, cho cậu ấy một cơ hội đền bù cho em, mang đến hạnh phúc cho em.” Ánh mắt y dõi thẳng vào Mạc Tử Mộc, chờ đợi Mạc Tử Mộc nhìn vào mắt y. Y mong mỗi Mạc Tử Mộc có thể đồng cảm được suy nghĩ của y, y hiểu rõ Mạc Tử Mộc hay tỏ ra lạnh lùng, nhưng bản chất cậu lại là người thấu đáo, bề ngoài lạnh nhạt nhưng bên trong ấm nồng.

Có điều Mạc Tử Mộc lại chẳng hề đáp lại cái nhìn mong đợi ấy, cậu chỉ thất thần nhìn ra ánh nắng rực rỡ bên ngoài ô cửa.

Dù là Lý Mạc, hay Mai Lâm, họ đều có thể chạm đến nơi chốn mềm yếu nhất trong cõi lòng cậu, tiếc rằng cậu không được an ủi gì bởi sự mềm mại đó hết. Cả hai con người ấy đều thiện lương, theo một góc độ nào đó còn có thể nói họ rất vô tư, dẫu có tổn thương cậu, cậu cũng không thể rên đau, vì rằng họ vô tư mà thiện lương, vô tư mà vô tâm.

Mãi một lúc lâu sau, Mạc Tử Mộc mới điềm đạm lên tiếng, “Lâm Lâm, có thể yêu một người như cách của anh, em rất ngưỡng mộ, yêu từ đầu đến cuối, không oán hờn không hối tiếc. Nhưng tình cảm của anh là của anh, tình cảm của em là của em, em sẽ không giúp anh chi trả tình cảm đâu, em sẽ không trở về với Dung Thanh.”

“Vậy em sẽ ở bên một gã trùm xã hội đen tàn ác, khát máu và xấu xa khét tiếng ư?” Mai Lâm khẽ nhủm.

“Nếu xét về một kẻ thuộc giới xã hội đen, Ivan chưa đến nỗi là tàn ác, cũng không khát máu!” Mạc Tử Mộc thuận miệng bênh vực, mà nói xong, bỗng chốc cậu ngộ ra cậu đang biện hộ thay Ivan mới khó tin, hơn nữa tự cậu còn biết cậu đang dối lòng. Ivan không tàn ác, không khát máu, chỉ vì hắn không thích để máu me rách việc vào những thời điểm chưa cần thiết. Thế nhưng đến thời điểm cần thiết rồi, hắn tuyệt đối sẽ không nường tay, giống như chiếc nĩa ăn cắm vào mắt Jude vậy. Sự hung hãn lan xa thành tiếng, toàn thế giới ngầm Mỹ quốc, có ai mà lại không biết đến con gấu xám đến từ Nga có tên Ivan đâu?

Tích tắc ấy, cậu cũng không khỏi vô thức nhủm mảy. Mai Lâm gần như dùng biểu cảm sững sờ phản ứng lại cậu, y lấp bắp, “Seven, em điên rồi, em là người nghĩa khí, hoàn toàn không giống cái gã đó điểm nào cả! Em sẽ tự hủy hoại em mất thôi!”

“Em đã bị hủy hoại rồi... Lâm Lâm, chớ nói rằng anh không biết. Anh à, em không quá mong đợi sự công bằng từ Chúa, nhưng liệu em có thể mong đợi sự công bằng từ anh không?” Lúc này, Mạc Tử Mộc ngẩng lên nhìn thẳng Mai Lâm, song đến lượt Mai Lâm tránh né ánh mắt cậu.

Y im lìm phút chốc, rồi phân trần, “Em biết không, anh và Dung Thanh cùng lớn lên trong cô nhi viện. Tim anh không khỏe cho lắm, suốt bao năm phải dựa dẫm thuốc thang. Viện trưởng chê anh không lao động được, cũng không bán cho ai nổi, thuốc của anh được ngày nào hay ngày đấy... Nhưng em biết tại sao anh sống được đến ngày hôm nay không? Là nhờ Dung Thanh, Dung Thanh chín tuổi đã đi ăn xin và bán máu để đổi lấy thuốc. Có một hôm bọn anh ra đường xin tiền, mưa tầm tã, Dung Thanh vì thiếu máu nên đã ngất xỉu, anh chỉ có thể đỡ cậu ấy đến một nhà thờ. Tại nơi đó anh đã thề với Chúa, anh muốn Dung Thanh cả đời được hạnh phúc, coi như trao đổi, anh nguyện ý dâng hiến cuộc đời này của anh cho Người.” Mai Lâm nhỏ giọng, khấn khoản van lơn, “Seven, anh biết kỳ thật em là một người khoan dung. Em tha thứ cho Dung Thanh đi, được không?”

Mạc Tử Mộc khản nghệt hỏi lại, “Nếu em tha thứ cho anh ta, em làm thế nào để tha thứ chính mình đây?”

Lại yên lặng kéo dài suốt hồi lâu. Sau cuối, ngay tại thời khắc Mạc Tử Mộc đứng dậy định tạm biệt, chợt Mai Lâm lí nhí nói một câu xin lỗi. Y lôi một tờ giấy ra từ túi áo mình, đó là một tấm thiệp hết sức đơn giản, trên đó là mấy con chữ được viết bằng bút máy, Mạc Tử Mộc tình tường hiểu được nó là gì. Mai Lâm luồn tấm thiệp qua lưới sắt, thùng thẳng bảo, “Seven, nguyện vọng đầu tiên của anh đó là, xin em quên đi lầm lỗi của Dung Thanh, trở về bên cạnh cậu ấy.”

Bác đánh cá lượm được một chiếc bình chứa một con quỷ, con quỷ ngon ngọt: Cảm ơn ông đã cứu ta, cho ta được tự do nhân lúc ta vẫn còn tin tưởng vào cổ tích. Để báo đáp ông, ta hứa sẽ thực hiện cho ông ba nguyện vọng.

Tấm thiệp này nhắc nhở Mạc Tử Mộc rằng, cậu nợ Mai Lâm, nợ y tất cả ân tình, nợ y ơn thu nhận và nuôi nấng cậu, nợ y ơn giáo dục cậu, và nợ y mọi thương tổn mà y đã thay cậu gánh đỡ. Mạc Tử Mộc không phải một người quen thể hiện lòng cảm kích, chính tấm thiệp này đã chứa đựng toàn bộ những biết ơn cậu dành cho Mai Lâm, là lời hứa cậu sẽ vì Mai Lâm thực hiện ba nguyện vọng, cậu bằng lòng vì Mai Lâm nhảy vào dầu sôi lửa bỏng để thực hiện cho kỳ được nguyện vọng của y. Thế nhưng Mai Lâm chưa từng có yêu cầu nào hết, Mai Lâm chỉ luôn mỉm cười, để rồi khi nguyện vọng đầu tiên thốt ra khỏi môi y, Mạc Tử Mộc mới vỡ vạc, hóa ra không phải nguyện vọng nào cậu cũng có thể đổi mặt.

“Đây là món quà duy nhất em tặng anh, anh biết nó là lời hứa của em. Seven...” Mai Lâm rút ra thêm một tờ đơn, y cắn môi, chiếc bút cầm trong tay ngần ngừ mãi mới dám kẹp lên giấy, đưa vào trong rào sắt, “Anh biết Seven là một người giữ lời hứa... Tờ đơn xin chuyển tù này, với tư cách là người giám hộ của em, anh đã gửi một mẫu lên tòa án liên hợp quần đảo Virgin. Có đủ chữ ký của em nữa, ngay cuối tuần này em đã có thể được chuyển sang nhà tù thiếu niên Florida. Dung Thanh sẽ bố trí thỏa đáng, em chỉ cần chịu án khoảng nửa năm là sẽ được hưởng chế độ tạm tha(1), trước mắt em cứ theo học ở Học viện Âm nhạc Florida đã, rồi bọn anh sẽ tìm dịp thích hợp đưa em về Vienna.”

Giấy trắng mực đen rõ ràng, thế nhưng trong mắt Mạc Tử Mộc lại chỉ là một mảng trắng xóa. Cậu không nhìn thấy gì cả, chỉ thấy lơ mơ bên dưới là một sign, chiếc bút cầm trong tay vô hình trung nặng trĩu trên tay tựa đá tảng, nặng tới nỗi thanh tỉnh cho Mạc Tử Mộc lĩnh ngộ được, hứa thì dễ — nhưng làm thì cực kỳ khó.

Cậu nhắm chặt mắt, ký qua loa tên mình lên giấy.

Đành rằng Mai Lâm chắc chắn nếu y chìa tấm thiệp đó ra, Mạc Tử Mộc nhất định khuất phục, cậu vốn dĩ là người rất giữ lời hứa, song y vẫn nơm nớp lo lắng, “Se... Seven, em, em sẽ thực hiện lời hứa thật ư?” Ất hẳn do gánh nặng trĩu lòng nhất đã buông nhẹ, đang nói chuyện lưu loát lạ thường, Mai Lâm lại bắt đầu cà lăm theo thói quen.

Mạc Tử Mộc đứng dậy, một lời chào cũng lười cho Mai Lâm, đi thẳng ra hướng cửa. Mai Lâm nhìn theo cậu, đáy mắt toát ra vẻ áy náy, song y vẫn kiên trì gặng hỏi, “S... Seven...”

Mạc Tử Mộc hơi khép mắt, vồn vện đáp, “Em sẽ giữ đúng lời hứa!”

Mai Lâm nhìn mãi vào cánh cửa đóng im ỉm, thở dài thật dài. Không phải y không thương Mạc Tử Mộc, ngược lại, ngoài Dung Thanh thì Mạc Tử Mộc chính là người quan trọng nhất đời y. Thời khắc rời khỏi Mammon, Mai Lâm bỗng hiểu, một mục đích tốt đi kèm với một phương pháp tốt chưa chắc đã là hay ho, y cũng rất lấy làm hận cái cách lấy ân tình ra để bắt chẹt Mạc Tử Mộc mới rồi của chính mình.

Nhưng mà, để có thể tạo cho Dung Thanh một cơ hội chuộc tội, để có thể tạo cho Mạc Tử Mộc một lối thoát thoát khỏi tình cảnh hiện thời và cái gã đang phiền nhiễu nhặng nhặng với cậu, trong quan điểm của một con chiên như Mai Lâm quả tình vô cùng bức thiết. So ra để Mạc Tử Mộc oán hận Dung Thanh, Mai Lâm thà để cậu oán hận y.

Mạc Tử Mộc đi ra phòng thăm hỏi với sắc mặt bợt bạt, khắp thân thể dục đầy nịch những nhóm tù nhân đang đứng đỉnh trong thời gian thông khí.

Mọi tù nhân ở Mammon đều có con mắt dè chừng y chang nhau, chúng tụm năm tụm ba lại rầm rầm rì rì, cứ như thể ngay sau đó sẽ nổ ra một vụ sống còn hoành tráng cực kỳ, nhưng trên thực tế, đúng là như thế thật. Thứ Ba mới sáng ngày ra, vừa mở mắt đã thấy Adolf bắt đầu hùng hổ trút mọi điên tiết lên đầu các phạm nhân, mà nguyên nhân trước đó là do gã ta phải hứng chịu cơn thịnh nộ từ Norton. Đầu tiên là khu D, những đứa nào từng xích mích với thằng Hatch hoặc từng cản nhằn gì về nó đều bị gã ta đi cho lên bờ xuống ruộng.

Tommy và Tom ra hiệu bằng tay cho Mạc Tử Mộc, cậu bèn bước qua phía họ.

“Sao trông mặt cậu nhợt thế kia?” Tom ân cần hỏi.

Mạc Tử Mộc thần nhiên phủ nhận, “Đâu có.”

Phiến môi dày bự chẳng của lão Jack run bần bật, “Đừng nói cậu ốm nha, Seven.”

Mạc Tử Mộc chỉ khẽ khàng lắc, sau rồi lại gật, “Tôi cảm thấy không khỏe lắm, tôi về trước nhé.”

Tom lo âu dõi theo cậu, đoạn cậu chàng quay qua hỏi Tommy, “Seven đang bồn chồn, liệu có khi nào kế hoạch chúng ta bị trục trặc gì rồi không?”

Tommy im bất không lên tiếng, bù lại là Jack trả lời cậu ta, “Không thể đâu, Seven thông minh thế kia mà, kế hoạch cậu ấy trăm phần trăm sẽ không vấn đề gì cả.”

Tom hít sâu một hơi, nín nhịn không thèm chấp nhặt với lão Nục Nịch.

Mạc Tử Mộc nằm co quắp trên giường, đến tầm ăn trưa thì Ivan về. Hắn ngồi cạnh Mạc Tử Mộc, chu đáo hỏi han, “Xảy ra chuyện gì à?”

Thấy Mạc Tử Mộc im thín thít, hắn cười cười lật vai cậu lại, “Lại giận đối ai?”

Bàn tay chồm chạm vào cơ thể cậu liền bàng hoàng, hắn lập tức rờ tay lên trán Mạc Tử Mộc, lông mày cau tít, “Em sốt!”

Mạc Tử Mộc cúi bả quay người đi, lui tít vào góc giường, phớt lờ Ivan.

Ivan đứng lên, đập ruỳnh ruỳnh vào song sắt. Berwick thò mặt đến. Tuy gã mù tịt không biết hắn là thần thánh phương nào, nhưng gã vẫn luôn ngấm ngấm một ít sợ hãi dành cho hắn, cũng xuất phát từ điểm này mà Berwick luôn giữ vững một thái độ lễ phép tối thiểu đối với Ivan.

“Chuyện gì thế, Ivan?”

Ivan lạnh lùng nói, “Seven sốt cao, tôi cần đưa cậu ấy đến chỗ Mike.”

Nhác nghe thấy tâm phúc của Norton bị ốm, Berwick tức khắc mau mắn mở cửa.

Ivan bế bồng cậu dậy hết như lần ốm trước, không ngờ bị cậu phản kháng quyết liệt. Cậu nhồm đầu gất gỏng, “Bỏ tay ra, Ivan, chuyện tôi không mượn anh quản!”

Ivan dữ tợn ấn cậu xuống giường, đứng đưng mà rằng, “Seven, nghe em nói muốn cố gắng tự lập bằng chính sức mình, đương nhiên anh vui lắm. Hiềm nỗi, từng phen trên người em đều thuộc về anh, anh không muốn chúng bị bất cứ thương tổn nào. Chờ đến lúc trở về thì nhớ kể anh biết, cái tên linh mục đó rốt cuộc đã huyền thuyên cái gì với em mà làm em sốt hừng hực cả lên như thế này.”

Mạc Tử Mộc lạnh lẽo lia mắt về phía hắn, cậu lạnh nhạt phun ra, “Anh cử người giám sát tôi?!”

Ivan cười mỉm, “Anh nói với em rồi, cái nhà tù này lọt vào một cái đình thôi, anh cũng rành rẽ.”

Cặp mắt sâu trùng nơi hắn rốt cuộc ẩn giấu những gì, Mạc Tử Mộc không tường tỏ, nhưng cậu lảng máng hiểu ra vài phần, dấu cậu có thoát khỏi Dung Thanh, thoát khỏi Donald, thoát khỏi Geoffrey, chỉ e cậu cũng rất khó thoát khỏi người trước mắt này. Mạc Tử Mộc nhắm mắt lại. Cậu mệt mỏi quá.

Thấy cậu được bế vào, Mike yên lặng. Lần nào lần nấy, anh ta cầm kim tiêm và truyền nước. Anh ta vừa đẩy đầu mũi kim vào tĩnh mạch Mạc Tử Mộc vừa thủ thủ, “Seven, thể chất cậu không tốt đâu, sau này bản thân phải tự chú ý nghỉ ngơi đi.”

Mạc Tử Mộc nhắm nghiền hai mắt, cậu thều thào, “Làm ơn, tôi không muốn gặp Geoffrey.”

Thực sự mà nói, hiện giờ cậu tuyệt nhiên không muốn gặp bất kỳ ai, nhất là cái biểu cảm ngạo nghễ và bệ vệ, đầy mùi mĩ mai của Geoffrey.

Mike im một chốc, mới đồng thuận, “Ừ.”

Mạc Tử Mộc lặng lẽ nằm trên giường, cơn sốt khiến đầu óc cậu choáng váng, tựa như có vô số bàn tay đang đè ấn đầu cậu, thân thể cậu, làm cậu không thở nổi. Những hình ảnh lộn xộn trong não cứ liên tiếp từng cái từng cái một, hỗn loạn trôi qua tầm mắt cậu.

“Chào cậu, tôi là Daniel, rất vui được gặp cậu!”

“Mai, Mai, Mai trong quả mận, Lâm, Lâm, Lâm trong rừng cây, một rừng cây toàn mận là mận, ha ha.”

“Gọi tôi Dung Thanh là được rồi, thực chất tôi có nửa dòng máu là người Hoa.”

“Hãy tự nhiên coi đây là nhà nhé, Seven. Anh, anh có sắp thêm một cái giường nữa trong phòng ngủ của anh đó. Hi hi, nhà bé tẹo hà, nhưng mà nó do tự tay anh mua đấy!”

“Khả năng chơi võ cầm của cậu rất tuyệt, xem ra cậu sẽ có tiền đồ xán lạn đây.” Nụ cười của Dung Thanh dường như thuộc về một nơi diêu vợi nào đó, vậy mà cậu không thể nhìn thấu, đằng sau nụ cười đầm đìa ấy lại là sát khí đang lẩn khuất.

“Anh bảo em rồi mà, Seven, lần sau không cho phép em làm mấy công việc đó nữa. Học phí và tiền sinh hoạt, anh sẽ nghĩ biện pháp!”

“Seven, em có nhớ ai đó đã từng rất toàn tâm toàn ý chăm sóc em không?”

Mỗi một hình ảnh gần cuối lại giống hệt một bức tường thành quật cậu ngã dúm dụi, chôn cậu dưới sâu thăm thẳm lòng đất đen kịt, vô phương hô hấp.

Mạc Tử Mộc kéo cổ áo, cảm giác tựa tựa như có ai đang bóp cổ cậu. Cậu ngạt thở, hoàn toàn không thở được.

Có người cởi lỏng cổ áo giúp cậu, không khí trong lành thoát chốc lùa vào trong buồng phổi. Cậu lớn tiếng thở dốc, cậu nghe thấy một giọng nói trên đầu văng lên cạnh tai, “Không ngờ tiếng em khóc nghe cũng yêu thật.”

Mạc Tử Mộc bình tĩnh, bắt gặp Ivan đang ngồi ở đầu giường nhìn cậu, trên môi hắn là ý cười ẩn ẩn.

Mạc Tử Mộc ngồi bật dậy theo phản xạ, cậu nhấc tay lên sờ, bất ngờ rằng gương mặt cậu đang phủ đầy nước mắt. Cậu cuống quýt chùi chùi.

Ivan ôm cậu, an ủi, “Được rồi mà, ai cũng có lúc nằm mơ mà khóc thôi, Seven. Có nước mắt ầu cũng là một điều may mắn.”

Mạc Tử Mộc hơi ngọ ngoạy song không giãy khỏi vòng tay hắn. Ivan ôm siết cậu, nói đơn giản, “Seven, cứ thoải mái khóc đã đời một trận đi!”

“Tôi có thể coi anh như vô hình được chắc?”

“Khi nào anh chết thì được!” Ivan cười tủm tỉm.

Cơ thể Mạc Tử Mộc run lẩy bẩy, Ivan chỉ ôm chặt cậu. Hắn biết đây là giây phút rất tuyệt vời để tiếp cận cậu. Mạc Tử Mộc dường như còn trẻ nhưng đã phải trải qua gặp ghềnh, cho nên cậu rất ít khi mềm yếu. Ivan dĩ nhiên không bỏ lỡ cơ hội này, hắn là một người thực dụng mà lại. Hắn ôm eo Mạc Tử Mộc, dáng người Mạc Tử Mộc thiên về mảnh khảnh, ôm cậu rất thích, như thể có thể bắt lấy cậu trọn vẹn, ôm gọn vào lòng.

Mạc Tử Mộc ngã vào ***g ngực Ivan, giờ phút này cậu thật không muốn giãy giụa gì nữa. Cậu như một con mồi bị thương đã mệt mỏi tột độ, biết rõ con sông phía trước đang ẩn nấp một con cá sấu lớn nhưng lại không thể kiềm nén cơn khát muốn được đến bên nó, uống một hớp nước.

Cánh tay Ivan rắn chắc và khỏe khoắn, vòng quanh cậu tạo thành một cái ôm vững vàng và ấm áp, nhưng Mạc Tử Mộc biết rõ, cánh tay này sưởi ấm cậu, đồng thời cũng tước đoạt tự do của cậu. Tiếc thay, sự ấm áp đó cũng như là con sông trước mắt, đầy ắp sức hấp dẫn khó lòng kháng cự đối với cậu.

Ivan ngồi xuống chiếc giường bệnh, tựa hờ vào tường, Mạc Tử Mộc chỉ có thể nương theo tư thế của hắn mà ngã vào lòng hắn. Cậu ậm ừ một câu bằng quơ, “Bộ gấu mà cũng có nước mắt ư?”

“Có chứ...” Ivan nhệt miệng, “Hồi nhỏ đá dầm chẳng hạn.”

Mạc Tử Mộc vô thức ngoảnh mặt qua liếc cái gã bên dưới một cái, hắn đồ con y hệt một tòa tháp khổng lồ, nghĩ đến cảnh tòa tháp này cũng có lúc đá dầm, cậu chợt nhiên nhoẻn miệng cười.

Ivan đan tay vào tay cậu mà nói, “Thấy chưa? Sau cơn mưa sẽ có cầu vồng, nên sau nước mắt chắc chắn sẽ có nụ cười.”

Mạc Tử Mộc thở dài một hơi, “Ivan, hôm nay anh gác hết mưu tính qua một bên đi nhé, có được không?”

Ivan hít hà mái tóc cậu, hắn yêu chết được cái mùi hương này, mỗi lần ngửi thấy nó, trong hắn lại sục sôi khát vọng được tiến vào cơ thể cậu. Hắn vươn lưỡi liếm lên phần gáy kia, vu vơ hỏi lại, “Mưu tính cái gì cơ?”

“Anh...” Mạc Tử Mộc toan nói hắn hãy dành cho cậu một cái ôm chân thật, một lời an ủi chân thật, song cậu cảm thấy ngắc ngứ khi phải nói ra. Nhất thời cậu không tìm đâu ra từ thích hợp để nói. Cậu tưởng tận rằng, Ivan là một kẻ tính toán lợc lỏi, những dụ dỗ chan chứa mà hắn bày ra ngày hôm nay biết đâu lại là vì một ngày nào đó chinh phục được cậu. Đến cuối cùng, Mạc Tử Mộc quyết định không tỏ bày nỗi lòng ấy của cậu nữa. Mong cậu cảm thụ được nơi đứng quần Ivan dần dần trở nên to hơn và cứng hơn, cậu chỉ đơn giản khép mắt, bình thản ngỏ lời, “Ngủ với tôi, Ivan.”

1. Chế độ tạm tha là một chế độ tù của Mỹ, đơn giản hiểu thì nó là chế độ ưu đãi tạm thời tha bổng cho phạm nhân ra tù theo điều kiện, có kèm lời hứa danh dự của phạm nhân.

—

tất cả đỉnh điểm hành động trong bối cảnh nhà tù Mammon sẽ dồn tụ hết vào trong chương sau ke ke ke

19. Chương 19

Ivan thực chất đã sớm không dần tình được, đến đây đột nhiên hắn khựng mọi động tác. Hắn ôm siết Mạc Tử Mộc hơn, mỉm cười, “Em à, anh muốn tiến vào trong em, không phải lần nào cũng vì bản năng anh đòi hỏi, mà nhiều hơn nữa là vì nó thuận theo tiếng gọi trái tim anh thôi. Anh yêu em, Seven. Anh hứa sẽ cho em thời gian. Chuyện này, trừ phi em muốn, còn không anh sẽ không bắt em ngủ với anh đâu.”

Dù sao chẳng nữa, Ivan có thể cảm thụ được sự rung động đến từ một nơi rất bé nhỏ của Mạc Tử Mộc, hắn biết cuối cùng đã lên được một bước tiến triển lớn rồi. Hắn ôm Mạc Tử Mộc chặt hơn, phải vậy, hắn sẽ cho cậu thời gian, nhưng không đòi nào nhận đáp án từ chối của Mạc Tử Mộc, và cũng sẽ không cho cậu có được cơ hội đó.

Ô cửa sổ cạnh giường không đóng kín, gió biển xao xác lùa vào từ bên ngoài, xáo tung mái tóc Mạc Tử Mộc, con người màu xanh sẫm dưới vầng trán đầy đặn kia của cậu sao mà đắm say. Cậu nhỏ nhẹ bảo, “Bây giờ tôi đang muốn, anh có làm không?”

Ivan nhận định Mạc Tử Mộc có sức hấp dẫn trí mạng với hắn từ lâu rồi, chỉ là không ngờ một câu ‘muốn’ này của cậu mà hắn cảm giác cả người đều khấn cấp trào sôi. Trong việc giường chiếu, Ivan bao giờ cũng có năng lực tự chủ cao kể cả khi bạn tình của hắn là Mạc Tử Mộc, đây cũng là điểm khiến hắn kiêu hãnh. Song cái thời khắc Mạc Tử Mộc chủ động đưa ra lời mời, Ivan cảm thấy có gì đó trong lòng hắn hình như sập toang, *** bốc lên như thủy triều, cuốn phăng cả thủy lý trí, cơ thể chỉ còn phản ứng theo bản năng.

Quần Mạc Tử Mộc bị tuột xuống dưới, dưới ráng chiều chói lòa, cặp chân thon dài của cậu như nhuộm một tầng da dày, bóng lên sự trơn láng của da dẻ nhẵn mịn, bất kể do cơn sốt hay do lửa tình mà tầng da ấy ửng lên sắc đỏ nhàn nhạt. Chân cậu hơi mở ra, Ivan mơn trớn thứ đó của cậu từ đằng sau, khoái cảm xộc tới khiến Mạc Tử Mộc dật ra từng đợt rên rỉ không ngừng, thân mình không ức chế nổi cứ rung rung, cọ xát thứ giữa hai chân Ivan. Ivan phải nghiêng rặng kèn kẹt mới kiềm chế được cơn kích động muốn lật ngay người cậu lại và vọt vào trong cơ thể cậu.

“Tự ngồi lên đi, Seven.”

Mạc Tử Mộc mơ màng nhắc nhở theo lời Ivan, hắn đỡ eo cậu, để cậu chậm chậm ngồi xuống cây cột nóng hầm hập sắp nổ tung tới nơi của hắn. Nơi động sau như bị xé rách, đau đón trào dâng, nhưng nỗi đau này lại mang đến cho Mạc Tử Mộc một sự lấp đầy xưa tan được cái rét hư vô.

Tia nắng đỏ quạch bên trong gian phòng nồng đậm như không thể loãng bớt, không cách nào phân biệt được ấy là do hoàng hôn chập choạng ngày chiều, hay là dục tình đang chan chứa.

Mạc Tử Mộc gần như chuyển động lên xuống theo bàn tay Ivan. Cậu gầy, nhưng dù sao cậu cũng là một cậu bé trẻ tuổi, Ivan lại một lần nữa làm cho cậu được diện kiến sức mạnh của hắn. Mỗi một lần va chạm lại đi kèm với cơn khoái cảm bủa vây đến run rẩy, mới ban đầu Mạc Tử Mộc còn cảm giác lúng túng, rồi càng về sau càng nương theo cơn sóng triều đắm tình ủa ập tới, chẳng mấy chốc cậu đã hoàn toàn bị vùi lấp giữa vòng xoáy dục vọng.

“Nói em muốn anh đi, muốn nhiều hơn nữa, Seven.” Ivan ngậm tai cậu, day cấn vành tai con con.

Mạc Tử Mộc chỉ khép mắt, nhẹ nhàng ừm một tiếng, nhưng không hé răng thêm. Ivan đột ngột nâng cậu cao hẳn lên rồi ấn mạnh xuống, khoảnh khắc đó, bộ phận tiếp xúc nhau ùa đến dòng khoái cảm khiến Mạc Tử Mộc không nén nổi tiếng kêu thảng thốt.

Cao trào ùn ùn tuôn ra, Mạc Tử Mộc mềm oặt nằm im thín thít trong lòng Ivan. Hai tay Ivan xoa nắn đầu ngực cậu, mảng chai sần trong lòng bàn tay ấy làm Mạc Tử Mộc tê dại bật lên tiếng thút thít. Cậu ôm mặt hẳn, kéo hẳn xuống hôn môi cậu, Ivan rốt cuộc nghe được lời nói chọc cho hẳn không còn nín nhịn được nữa. Giọng nói khàn khàn của Mạc Tử Mộc đã mời gọi hẳn rằng, “Tôi muốn nữa, cho tôi nhiều hơn nữa.”

Sau trận tình ái cuồng nhiệt, Mạc Tử Mộc chìm vào giấc ngủ say, trong cơn mơ hồ như có ai đó lau mồ hôi giúp cậu, sau đó tét chăn kỹ càng. Mạc Tử Mộc mập mờ nghĩ, sự chu cần này của Ivan thật khác xa với bề ngoài thô kệch của hẳn, con người này trong ngoài quá ư là đối lập.

Ivan khẽ cười nhìn xuống thiếu niên tóc đen đang gối đầu lên chiếc gối trắng tinh. Cậu là một báu vật hiếm có của trần thế, đáng lẽ cậu nên ở một nơi nào đó cao thật cao, người người ngưỡng vọng, thế nhưng lại bất hạnh rơi vào tay hẳn rồi. Có điều, nếu bản thân hẳn đã có vận may dồi dào đến thế, hẳn dứt khoát sẽ không để cậu bay đi mất đâu.

Ivan chỉnh chăn tỉ mỉ lại cho Mạc Tử Mộc, vuốt ve mặt cậu, xác nhận cậu đã hoàn toàn ngủ say, bấy giờ hẳn mới đứng lên đi ra ngoài.

Mike ngượng ngừng đứng ở phòng khám, Ivan cười bảo, “Chọn đứng đấy, Mike.”

Khóe miệng Mike hơi hơi nhướn, “Hy vọng cơn ác mộng của Seven sẽ chuyển biến tốt hơn, thưa ngài Ivan.”

Ivan gật gật đầu, hẳn lại mỉm cười, “Chà, đúng vậy, ác mộng quả là đáng sợ, ẩn sâu bên trong mỗi con người, dẫu có biết mình đang mơ cũng khó lòng thoát khỏi nó. Mike, mày có bị ác mộng không?”

Mike đáp, “Cám ơn ngài, tôi luôn ngủ ngon.”

“Ngủ ngon ngay ở trong Mammon sao?”

Mike thoáng ngần ngừ, “Thời gian đầu cũng có nằm mơ, nhưng đến giờ thì đã quen rồi.”

“Ồ há, Mike là người trọng nghĩa mà, ở đây quả thật cần thích ứng trong thời gian dài.”

Mike xấu hổ đỡ lời, “Tôi làm việc ở Mammon chưa cần bàn gì đến trọng nghĩa hay không... Đãi ngộ ở Mammon thực ra rất tốt.”

“Nhưng cũng đâu có an toàn, chuẩn chưa? Chả nhẽ Mike chưa từng ao ước sẽ trốn khỏi Mammon?”

Mặt Mike bỗng chốc rịn đầy mồ hôi lạnh, thứ đang được ẩn giấu trên ngoại hình cao lớn và tục tằn của Ivan làm Mike bỗng nhận ra tại sao thái tử gia tộc Bonanno từng cảnh giác dè chừng với hắn nhường ấy, thậm chí còn không tiếc tự chặt tay cũng muốn diệt trừ hắn bằng được.

Anh ta ấp úng, “Chưa có nghĩ tới điều đó...”

“Chắc vì mày không dám nghĩ rồi, Mike. Norton cho mày cơ hội báo thù để mày giết chết tên tội phạm đã cưỡng hiếp người yêu mày. Thế cho nên mày quyết cùng sống cùng chết với Mammon.”

“Nó là loại súc vật, nó chỉ xứng xuống địa ngục!” Mike cắn răng gằn. Bí mật sâu thẳm nhất đáy lòng dẫu đã bị người khác tở hơ ra miệng, Mike vẫn không khống chế được cơn phần nộ của mình.

“Mike, tao có thể cho mày một cơ hội...” Ivan thản nhiên đặt vấn đề, “Tao sẽ để mày rời khỏi đây, bù lại mày giúp tao thu xếp hai chuyện sau!”

Mike run giọng hỏi, “Chuyện gì?”

“Nhấn với Geoffrey, tao đã giao dịch ổn thỏa với cha hắn, ngoài một tỷ USD kia, Seven cũng là người lão ta đã hứa hẹn thay con lão là sẽ tặng tao. Ivan tao là một người giữ chữ tín, mong rằng gia tộc Geoffrey cũng chớ có tráo trở.” Ivan thản nhiên nói, “Giá trị của mày với gia tộc Geoffrey chỉ ở Mammon, mà tao thì không cần điểm này. Do đó, nếu chịu dưới trướng chúng nó, thà rằng mày hãy dưới trướng tao!”

Mike trở nên lo âu, mặt mày căng thẳng đến đỏ lựng. Anh ta nhìn theo bóng Ivan rời đi, thật lâu sau cũng không lên tiếng.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ, chớp ngoái đầu đã bắt gặp Mạc Tử Mộc đang vịn tường đứng đó, anh ta không khỏi lắp bắp, “S, Seven, cậu dậy rồi à?! Cậu... Từ lúc nào?”

Mạc Tử Mộc khề khàng gật đầu, cậu bảo, “Đủ để nghe được cuộc đối thoại giữa các anh!”

Mike nhất thời chết ngẹn, Mạc Tử Mộc lại điềm đạm nói tiếp, “Dưới trướng Geoffrey hay dưới trướng Ivan, anh vẫn còn con đường thứ ba để lựa chọn!”

“Là gì?”

“Giao dịch với tôi đi!”

Mike bèn cười khỏ, “Seven à, tôi biết cả gia tộc Geoffrey lẫn Ivan đều rất đề cao cậu, song trong mắt họ, cậu chỉ là một con mồi quý giá, còn tôi chẳng qua cũng chỉ là một con chó săn. Trò chơi mãi mãi được thực thi bởi bọn họ, còn hai ta căn bản chỉ là những thứ đã được mặc định sẵn, không thể thay đổi.”

Mạc Tử Mộc cười nhẹ. Sắc trời sau lưng cậu đã xám, dưới ánh đèn nóng sáng trên mái nhà, Mike dường như lại được trông thấy ánh sáng trong mắt Mạc Tử Mộc. Cậu thủng thẳng bảo, “Không, anh Mike, quy tắc trò chơi có lẽ bản thân anh đã rành rẽ lắm rồi, nhưng kết quả trò chơi luôn xảy ra ngoài dự đoán của anh.”

Cậu đứng thẳng, lại nói, “Sau khi sự thành, anh sẽ nhận được hai thân phận mới cùng mười triệu USD, vậy là anh đã có thể rời khỏi Mammon cùng Jennifer, đến một nơi nào đó bắt đầu cuộc sống mới.”

Mạc Tử Mộc mới chỉ liếc hờ mắt một lần đã nhớ được tên vợ mới cưới của anh ta, thế là Mike có chút giật mình, nhưng tuôn trào từ đáy mắt anh ta nhiều hơn là một loại khát vọng. Điều này thật sự là chuyện anh ta ước mong tha thiết nhất cho đến giờ. Anh ta nhìn rồi lại nhìn, chót cùng thì nhìn không được nữa nên đề nghị, “Trừ phi cậu dẫn tôi đi cùng!”

Mạc Tử Mộc ở chỗ Mike suốt ba ngày ròng mới ra, mà khoảng thời gian đó cả nhà tù hầu như đã phải trải qua một đại lễ rửa tội tàn khốc. Thăng Hatch sau khoản sống dở chết dở rốt cuộc cũng tỉnh lại đã thều thào khai tất cả những gì hay những ai hôm đó nó đã tiếp xúc và trò chuyện. Mọi món đồ và mọi con người ấy lại bị vây thành một vòng thẩm tra mới.

Toàn bộ nhà tù đều bị hệ lụy, vô số người vì muốn thoát thác tội nên càn quấy chỉ điểm sang đứa khác, đâm ra càng điều tra càng loạn. Ấy thế mà chai Whisky vốn bị nghi ngờ là đối tượng trọng điểm nhất kia, không hiểu có làm sao mà tìm mòn mắt cũng không thấy nó.

Adolf nổi sùng y hết một con chó đại bạ đầu cắn cắn, càng cắn càng uất mà hiệu quả thì bật tằm, trái lại, đám phạm nhân càng thêm phần hận thù ghê gớm với bọn cảnh ngục. Mãi đến tận khi Mike phải đứng ra tuyên bố anh ta không nhận thêm phạm nhân bị thương do bị ngược đãi nào nữa vì lẽ giường của anh ta đã đầy người, từ đó tình hình xem chừng mới có vẻ khá khảm hơn.

Thế nhưng dù thì gì, sự việc cũng đã trở thành giọt nước làm tràn ly, mọi người vốn lưỡng lự bấy lâu nay, cho tới thời điểm hiện giờ đã bị áp bức đến độ nghiêng rằng nghiêng lợi, nhất quyết phải sống mái một phen với đám cảnh ngục Mammon ác độc như lang sói này.

Số người tùm tốp rì rà rì rầm với nhau tăng đột biến nguyên cả giờ thông khí, Mạc Tử Mộc thì ngồi trên khán đài bóng rổ khu A. Leo lên vài bậc rồi ngồi xuống cạnh Kaspersky, cậu đưa đồng hồ cho ông ta, đoạn hỏi, “Hôm nay mua được bao nhiêu tin?”

Kaspersky nhận đồng hồ, gương mặt nhăn nheo lạnh tanh, chỉ nói đơn giản, “Rất tiếc, hôm nay tâm trạng không tốt, không muốn nói nhiều, cho nên không giao dịch!”

Mạc Tử Mộc nhìn bao quát sân bóng, từ vị trí cao cao này có thể nhìn trọn được toàn bộ sân, cậu bảo, “Không cần ông nói nhiều đâu, chỉ cần ông trả lời đúng hay sai là được rồi.”

Kaspersky hơi liếc mắt qua cậu trai trẻ tuổi, có thể nói cậu là người thông minh nhất trong số người ông ta đã gặp. Cậu như thể là một phạm nhân bất hạnh nhất mà cũng may mắn nhất, tuy nhiên có lẽ may mắn hay bất hạnh, cũng chẳng mấy may suy suyển được ánh mắt minh mẫn của thiếu niên này.

“Cậu nói đi.” Kaspersky im lặng hồi lâu, sau đó đồng ý.

“Nhà tù Mammon mười năm trước có tên cũ là nhà tù thiếu niên Seissa, trưởng ngục của nó là người Puerto Rico có tên Seeley Arous đúng không?”

Nắng mặt trời ban trưa của Mammon hết sức chói chang. Kaspersky rụt rụt cổ, thản nhiên trả lời, “Đúng.”

“Ông ta bị phán án tù có thời hạn hai mươi năm can tội giết hại người vợ của chính mình, đúng không?”

“Đúng.”

“Mà thực tế, vị trưởng ngục xui xẻo đó là oan uổng. Vợ ông ta không chịu nổi bao nhiêu năm làm việc xa nhà của ông ta mà dan díu với bồ, kẻ này đã vợ vét tất tài sản của họ xong thì nung nấu ý định ruồng rẫy người vợ của vị trưởng ngục, thế nhưng lỡ tay giết chết bà ấy. Kẻ đó chính là luật sư riêng lúc ấy của vị trưởng ngục, sau này trở thành chủ tịch Johnson của văn phòng luật sư David tại New York.”

Nét mặt Kaspersky trước sau vẫn không biểu lộ cảm xúc nào, song bàn tay nắm đồng hồ đã thật sự khít khao.

“Còn vị trưởng ngục nhà tù ấy chính là ông... Đúng không nào?”

Kaspersky mãi thật lâu sau cũng không đưa ra đáp án, nhìn theo cặp mí sùm sụp của ông ta có thể thấy ánh mắt ông ta đang phóng về một nơi vô định, ngập ngụa oán hận. Ông ta vẫn hằng nhẫn nại, tưởng đến một ngày nào đó ông ta có thể ra khỏi đây... Thời gian bén ngọt còn hơn cả mọi lưỡi dao khắc, dẫu có bao góc cạnh sau chót cũng bị nó chặt phẳng, và cuối cùng oán hận sẽ chỉ còn là bản năng cầu sinh nhỏ mọn. Thế mà tại thời điểm cái nguyện vọng tận cùng ấy sắp bị tước đoạt, Kaspersky lại cay đắng nhận ra, nguyện vọng tận cùng của ông ta hóa ra không phải sinh tồn, mà là sống để báo thù.

Mạc Tử Mộc kiên nhẫn chờ đợi. Suốt một hồi lâu lắc, Kaspersky mới chịu cất tiếng, giọng khản đặc, “Cậu muốn biết điều gì?”

“Norton có một tài khoản bí mật, ông ta dùng nó để cất đồng tiền bất chính. Nguyên nhân tài khoản này bí mật đến cùng cực là bởi vì nó ban đầu là tài khoản của một vị trưởng ngục. Vị đó có biên bản tín dụng rất ổn hơn vài chục năm, vợ ông ta từng là một nhà đầu cơ vốn nổi tiếng, có quan hệ khăng khít với bên ngân hàng. Ông ta lại còn là quý tộc thượng đẳng, các khoản xuất nhập tiền nong chả mấy khi bị để mất. Vị quý tộc ấy không thích dùng tiền mặt cũng không sử dụng ngân hàng trực tuyến, thói quen của ông ta là giữ lại các séc đã ký.” Mạc Tử Mộc nhìn xuống nhóm người áo xanh bên dưới, cậu lại tiếp tục, “Tôi muốn biết... Norton chắc không đến nỗi lấy thẻ an toàn của ông mà đến ngân hàng mua séc, thế thì ông ta dùng cách nào để rút tiền từ ngân hàng của ông mà không bị hoài nghi?”

“Tôi và ngân hàng có một mật mã điện thoại đã được giao ước, mỗi một năm ngân hàng cần xác nhận mật mã mới với tôi, nó chính là lý do tôi sống được tới giờ.” Cách lát sau, Kaspersky mới giải thích, “Nếu tôi tiết lộ cho cậu, cậu phải thực hiện một nguyện vọng thay tôi.”

“Tôi không thể đưa ông ra khỏi đây, nhưng tôi có thể giúp ông báo thù!”

“Thành giao!” Kaspersky bình thản đồng ý.

Sự hào hứng hoàn thành sổ danh sách chưa xong của Norton trở nên rệu rã dần, ông ta tuyệt nhiên chẳng còn cảm hứng muốn nhanh chóng kết thúc nó nữa.

Mà về như ông ta lại lấy làm hứng thú với chuyện Mạc Tử Mộc chịu ký tên vào đơn chuyển tù hơn, vậy nên đã sai Berwick gọi Mạc Tử Mộc tới. Ông ta nhíu mày, trách cứ, “Seven, tôi đã tưởng chúng ta đã thỏa thuận nhau...”

“Không có gì ảnh hưởng đến sự thỏa thuận của chúng ta, Boss Norton ạ!” Mạc Tử Mộc nhướn cười, “Chẳng phải chúng ta sắp tiếp cận được tự do rồi đó thôi?”

Hai đầu lông mày nhíu tít hơn, Norton nói, “Cậu trai trẻ... Sốt sáng quá. Người trẻ tuổi như các cậu luôn luôn thiếu kiên nhẫn!” Đoạn, ông ta đứng dậy, tự rót cho mình một ly rượu đầy rồi lại khuyên giải, “Seven, cậu là người thông minh. Sai lầm dễ phạm phải nhất của người thông minh chính là hay trù trù...”

Mạc Tử Mộc chỉ cười nhẹ, “Giống ông đúng không? Tuy rằng Ivan cường thế, trên dưới gia tộc Bonanno cũng đều coi trọng anh ta, song Henry Bonanno dù sao cũng là thái tử. Thái tử... kể cả hắn có làm ra hành động tàn sát tay chân, lá mặt lá trái khiến các bậc trưởng bối Bonanno bất mãn, nhưng nói gì thì nói hắn vẫn là con trong nhà. Giả sử Boss Norton chớp thời cơ này, trợ giúp Henry diệt trừ Ivan, tôi đoán đây chính là một ân huệ cực lớn lao đấy, mà quan trọng nhất là... ông sẽ không phải chia chác món lợi với bất kỳ ai cả!”

Con mắt đằng sau cặp kính gọng vàng của Norton không khắc chế được sự kinh hoàng ngồn ngồn, dấu chỉ chớp nhoáng, nhưng rượu trong tay ông ta vẫn bị vẩy tóe ra. Ông ta trầm giọng, “Là ai nói cậu biết? Ivan à?”

“Không, không, Boss, là suy đoán của tôi thôi. Nếu Ivan nghĩ thế, anh ta không đời nào nhiệt tình làm người giao dịch cho các ông đâu, đúng chưa nào? Ivan là con thuyền cứu nạn Noah mà ông đã cho tôi, tôi có lo nghĩ nhiều chút cho anh ta âu cũng là lẽ dễ hiểu, có vẻ tôi đã bắn khoản quá rồi.” Mạc Tử Mộc cười đáp.

Norton cũng cười lại, ung dung bảo, “Seven, những lời ban nãy, tôi tha thứ cho cậu trẻ người non dạ. Cậu nên biết, trên đời này có rất nhiều kẻ phải bỏ mạng chỉ vì ăn nói không biết suy nghĩ thôi đấy!”

“Ông nói đúng!” Mạc Tử Mộc cười hùa, “Boss, tôi không theo đuổi thứ gì, ông biết mà, ngoại trừ tôi chỉ muốn sống sót thoát khỏi nơi đây!” Nói dứt câu liền lễ phép cúi chào, kể đó xoay lưng rồi đi.

Norton dõi chăm chăm theo bóng cậu, biểu cảm trên mặt biến đổi đủ chiều. Ông ta lẩm bẩm, “Seven, cậu thông minh lắm, tôi thật muốn cậu có thể sống sót rời khỏi đây, vì sao cậu lại không thông minh thêm chút nữa?”

Kể từ sau đó, hai người không còn gặp nhau, nhưng thái độ Berwick lại biến đổi thấy sợ, gã đường hoàng trở thành bạn tốt của Mạc Tử Mộc.

Dưới sức chèn ép của gã, Tea Bag khu B cũng trở nên biết điều không ít, vừa vặn ô dù cho Tea Bag là Adolf cũng đang tâm trạng nặng nề nên cũng không đếm xỉa tới nỗi hậm hực của Tea Bag. Ivan thường xuyên vắng mặt, Mạc Tử Mộc cũng an toàn hơn hẳn.

Hết thấy điều này không ảnh hưởng mấy đến những hoạt động mạnh mẽ cho ngày cuối tuần.

Mới sớm tinh mơ của ngày hôm ấy, Ivan hôn Mạc Tử Mộc tỉnh lại. Hắn kề vào tai cậu thì thầm, “Tối nay ngoan chờ anh chỗ Norton đi! Gặp em sau nhé, bé!”

Mạc Tử Mộc không mở mắt, Ivan lại trao một nụ hôn lên trán cậu, sau đó trở dậy đi khỏi.

Đến khi bước chân hắn ta đã hoàn toàn khuất tiếng, Mạc Tử Mộc mới chậm rãi mở mắt. Cậu nhìn bức tường trắng phía trước, tự mỉm cười.

Tối, Ivan không về, có điều Norton lại sai Berwick đi gọi Mạc Tử Mộc tới chỗ ông ta.

Cái nhìn Berwick dành cho cậu có gì đó lạ lùng. Mạc Tử Mộc đi cách gã hẳn một quãng mới ngoái đầu cười, “Ngài lấy làm khó hiểu vì sao tôi có tên trên danh sách Hunter chẳng?”

Cặp mắt ngựa lồi của Berwick úp úp mở mở, “Đêm nay không chơi Hunter!”

Mạc Tử Mộc rỉ tai gã, “Tại sắp xếp mới của Boss Norton đó. Ông ấy để tôi đi gặp thái tử gia tộc Geoffrey làm giao dịch.”

Berwick như bừng tỉnh đại ngộ, bèn buông một tiếng cười trào phúng, “Thảo nào, nguyên chiều nay đích thấy bóng Adolf đâu. Chẳng thấy ai nhắc đến đêm nay có Hunter mà Boss Norton lại gọi điện cho bố gác, báo đêm nay sẽ có mấy thằng phạm nhân ra ngoài cổng Mammon.” Berwick hít sâu một hơi. Gã biết tổng Mammon che đậy vô vàn bí mật, trò chơi Hunter cũng lắm là mối cân bằng cho mỗi cuộc đối chác, nhưng gã vẫn mãi bị giữ khoảng cách một lớp lưới với bí mật ấy. Càng thế, càng làm cho Berwick đau đầu cảm giác thua thiệt khi bị xa rời trung tâm quyền lực.

Gã hiểu Mạc Tử Mộc ắt hẳn cách bí mật này rất gần, Norton thường thường gặp cậu buổi tối, nhất định là có liên quan đến bí mật. Bụng dạ Berwick rục rịch khôn nguôi, song gã cũng ngầm rõ một điều, thứ bí mật ấy ở Mammon này, nên biết càng ít càng tốt.

Mạc Tử Mộc lại cười với gã, “Nó là một giao dịch kín, ngài tuyệt đối đừng rò rỉ ra với ai à nha.”

Được bật mí thế đương lúc bản thân còn đang ngầm phỏng định, Berwick không khỏi thấy thỏa mãn giống

như vớ được việc riêng gì đó của Norton. Gã cảm thấy may mà gã đã có dự kiến từ trước, móc nối quan hệ thân mật sớm cùng Mạc Tử Mộc.

Gã lại vụng trộm hỏi, “Thế có nghĩa Hunter lần này là giả ư?”

Mạc Tử Mộc nở nụ cười, “Chuẩn đấy. Chứ không sao có thể cho tôi đến chỗ ông ấy ăn tối trước Hunter được?”

Berwick thở phào một hơi, “Gia tộc Geoffrey...” Gã chừng như đang cực kỳ sốt ruột. Thân làm cảnh ngục lớn tuổi ở Mammon mà không có chỗ dựa vững chãi, chẳng phải nghĩa là gã muôn đời chỉ là ma mới bị sai vật thôi sao? Nó phải chăng là duyên cớ gã nai lưng ra làm mà đồng tiền thu về lại chỉ còm cõi?

“Chắc Boss muốn tìm một chỗ để nương cậy nhỉ!” Mạc Tử Mộc điềm nhiên đưa đề tài.

“Ngài trưởng ngục cũng từng hợp tác khá lâu với gia tộc Bonanno cơ mà, phải không?” Berwick thì thào hỏi nhỏ. Có thể từ chỗ Mạc Tử Mộc moi ra được những tin tức trọng đại chính xác như vậy rồi, Berwick vô cùng bằng lòng chia sẻ những tin mật với cậu.

Mạc Tử Mộc cười đầy ẩn ý.

Hợp tác lâu dài đồng nghĩa với ân oán tích lũy càng nhiều. Berwick cũng cười cười tỏ vẻ đã hiểu.

“Adolf tính toán giao thiệp lâu dài cùng thiếu gia Geoffrey.” Mạc Tử Mộc chùng giọng kể.

Berwick bị tin đó gây cho hoảng hốt, “Gã... Gã ta cũng...”

Mạc Tử Mộc gật gù, “Đương nhiên, ngài ấy muốn làm thân với thiếu gia Geoffrey chết đi được ấy chứ. Boss Norton cũng không phải không biết chuyện đó, nếu không hôm nay cần gì kêu ngài đưa mỗi tối? Là do ngài ấy cực kỳ khó chịu về chuyện Boss Norton đòi dùng tôi chứ không phải dùng ngài ấy để tiếp cận thiếu gia Geoffrey!”

Berwick xì một tiếng khinh miệt, lầu bầu, “Thằng Froggy mồm rộng chỉ biết luồn háng bọn có tiền.”

Mạc Tử Mộc cười hì hì, “Nói thì là vậy, cơ hội xếp được ngày hẹn với Geoffrey vốn dĩ khó khăn. Lần này hẳn không phải đến giết người xong rồi đi chứ nhỉ?” Nói tới đây thì cậu thoáng ngừng, “Trong trường hợp không phải Adolf có gia tộc Bonanno đứng sau làm ô dù, ngài nói xem, ngài ấy liệu có thể bình chân như vại giống hiện giờ không?”

“Có lý!” Berwick bậm môi. Cứ chờ đợi Adolf mắc họa, nhưng hết lần này lần khác gã lại chẳng bị gì sất, đã thế còn làm mưa làm gió trong nhà tù, tựa trung lại thật quá sức làm Berwick hận vô cùng tận.

“Ngài biết Powell chết như nào không?”

“Thằng Bào Ngư ấy à? Thằng cha ấy...”

“Tôi chọc mù một mắt của gã, nhưng tiền gã về nơi suối vàng lại là Adolf. Chúc tước gã Bào Ngư tại Mammon dành rằng thấp hơn Adolf một cấp, song Norton thể hiện cho gã ta rõ: quyền lực gã thực chất là ngang hàng phải lứa với Adolf cơ. Adolf phải khử gã đi thì ngày hôm nay mới một mình chi phối gọn ghẽ cục diện trong lòng bàn tay được. Ngài Berwick, cả ngài lẫn tôi đều phải coi chừng gã Froggy mới được.”

Mặt mũi Berwick tức thì méo mó, “Chẳng qua gã ỷ lại chỗ dựa là gia tộc Bonanno!”

“Vậy nên, ngài Berwick, giả như ngài có Geoffrey là chỗ dựa, cục diện sẽ tốt hơn nhiều.” Mạc Tử Mộc vỗ vỗ vai gã ngụ ý tiếu nuối. Đột nhiên cậu lái sang chủ đề khác, “Khoan dẫn bạn cùng phòng của tôi đến đây đã. Họ đều đang hoang mang thấp thỏm, tôi không muốn họ biến chuyện từ giả thành thật, chọc cho thiếu gia Geoffrey cụt hứng. Tôi cũng không định phá hỏng việc của Boss Norton ngay lần đầu tiên.”

Berwick chỉ đáp lại lơ đãng. Gã cứ bồn chồn mãi, sau cuối cũng ngổ lờ, “Seven à, mày xem, có thể nào giúp tao...”

“Dạ?”

“Giúp tao gặp thiếu gia Geoffrey một tẹo!”

Mạc Tử Mộc mở lớn mắt, “Boss đùa à? Nếu để trưởng ngục Norton hoặc Adolf biết, tôi sẽ gặp phiền phức lớn, mà ngài cũng không tránh khỏi bị liên đới đâu.”

Berwick thuyết phục, “Seven, mày biết mày gây thù chuốc oán cỡ nào với thằng Tea Bag khu B không? Mấy ngày mày nằm dưỡng bệnh thì vừa dịp thằng Jude thôi khám, bằng không mày ăn nguy hiểm là cái chắc?! Công nhận Ivan là đại ca khu A, nhưng hắn đẳng nào cũng chỉ là một phạm nhân. Cảnh ngục có khả năng quản được chỗ đó không mấy ai đâu, mày biết rõ mà! Nếu mày chịu giúp tao, tao cũng giúp mày đối phó triệt để với bọn Tea Bag!”

Chau mày, Mạc Tử Mộc lắc đầu, “Ừ đúng là tôi có xích mích với Partner của Tea Bag là Jude, nhưng đó không phải vấn đề to tát, tôi nhún nhường họ đôi chút là được.”

Berwick lại hít sâu, “Seven, mày bị thiếu à? Mammon không phải chỗ thiếu. Mày biết việc có công với một cảnh ngục và việc làm cho cảnh ngục khó chịu, hai cái đó kết quả khác nhau một trời một vực đấy.”

Về khó xử liền dậm trên gương mặt Mạc Tử Mộc. Im lìm mãi hồi lâu, cậu mới miễn cưỡng đồng ý, “Thế ngài phải chờ đến khi nào có tín hiệu mới được phép lộ diện cơ!”

Kết quả thế này thật vượt quá mong đợi, Berwick liền ríu rít, “Ồ kê ngay và luôn.”

Hai người đi tới cửa tòa nhà lớn, Mạc Tử Mộc bình tĩnh dặn dò, “Tiễn tôi tới đây được rồi! Boss Norton không thích người lạ vào phòng cho lắm!”

Berwick gật lia lịa như gà mổ thóc. Mỗi lần đụng mặt Norton là y như rằng cái mùi châm biếm cực điểm song song với sự mệt mỏi quá quắt từ ông ta thiết tình làm Berwick ám ảnh mãi. Mạc Tử Mộc gật đầu đồng tình rồi bước vào cung điện của Norton.

Berwick xác định, “Tao chờ mày!”

Mạc Tử Mộc cười đáp lại, đi dọc theo dãy hành lang.

Một đầu bàn cơm đã có Norton ngồi sẵn, mắt ông ta chòng chọc nhìn Mạc Tử Mộc tiến vào. Mái tóc đen nhánh của cậu bị gió thổi hơi bù lên, càng góp phần làm cho dáng vẻ trầm tĩnh thường ngày của cậu thêm cổn cổn.

Norton hít sâu một hơi, rồi lại thở ra.

Tâm tình ông ta lúc này hết như bầu trời đang nhấp nháy màu cầu vồng lại không đâu đổ mưa, có lẽ chưa đến nỗi là ngấm ngùi, song chung quy vẫn man mác mất hứng.

Trên bàn cơm bày đồ ăn la liệt, thoạt nhìn thì thật giống như là một bữa tiệc đón mừng năm mới. Vẫn thế, vắng mặt ông quản gia. Norton hình như không thích biểu lộ quá nhiều trước mặt người thân cận, cho nên có mặt Mạc Tử Mộc là sẽ vắng mặt ông già đó.

Mạc Tử Mộc lẳng lặng ngồi xuống, Norton rót cho cậu một ly rượu.

“Bật nhạc được không?”

Norton thu tay lại, mỉm cười hòa nhã, “Faust Symphony à?”

“Vậy thì còn gì bằng!”

Norton thở một hơi, đoạn đứng dậy tìm đĩa và đặt nó vào máy hát.

Tiếng nhạc giao hưởng cất lên, Norton mở lời, “Seven, nhiều khi tôi thấy hai ta có nhiều điểm chung quá. Nó là lý do tôi quý cậu lắm đấy.”

“Ông quá khen. Tôi sao mà giống Boss được?”

Norton chọc chọc tay vào cậu, “Khỏi cần khiêm tốn, sự giống nhau mà tôi nói đến ý chỉ hai ta đều khác xa cái giống loài ở Mammon này. Rất một lũ cục súc, nhâng nháo mà ngu xuẩn! Chúng ta đều đam mê nghệ thuật, hướng về những cái thiêng liêng, hơn nữa chúng ta đều bị cưỡng ép phải nhúng chàm những tội ác mà chúng ta căm ghét.”

Mạc Tử Mộc chỉ lặng lẽ lắng nghe. Norton lắc đầu nguầy nguậy, ngập ngừng, “Tôi nghĩ, nếu ở Mammon có ai đó hiểu được tôi, người đó chỉ có thể là cậu, chỉ có thể là cậu!”

“Tôi sẽ cố gắng, thưa Boss! Hôm nay có cần kết thúc danh sách còn lại của Bonanno không?”

Norton thở dài sườn sượt, “Không, không, Seven, kế hoạch này hủy bỏ. Không cần mớ đến hàng danh sách đó nữa. Chúng ta đều là Faust, vọng tưởng giao dịch được với ác quỷ, nhưng chả bao giờ được toại nguyện.” Ông ta lại gật đầu, “Seven, tôi biết cậu rất thông minh, Có điều, vài lúc chúng ta đành phải chấp nhận sự sắp đặt của vận mệnh thôi, đúng không?”

Mạc Tử Mộc mỉm cười, cậu từ tốn nâng tầm mắt, đáp trả ông ta, “Ý ông là, tối nay Ivan nhờ ông trông nom tôi, nhưng ông đang muốn khử tôi chứ gì?”

Nghe cậu nói vậy, Norton lập tức chau mày. Mạc Tử Mộc hồ hững uống cạn ly rượu, lại nói tiếp, “Vốn lâu nay, hậu thuẫn cho ông chính là thái tử gia tộc Bonanno, đó chính là nguyên nhân tại sao hần ta đẩy Ivan đến nhà tù này. Gia tộc Bonanno cần người tiếp quản của họ giám sát danh sách mọi hoạt động tiền bất chính trong này, mà vừa hay thái tử Bonanno cũng đang cần ông giám sát Ivan. Hiềm nỗi, khi có trong tay sổ danh sách ấy, ông đã thay đổi chú ý, ông quyết định câu kết với Ivan, đằng nào Ivan dù ở trong tù cũng vẫn được các bậc trưởng bối của gia tộc Bonanno đánh giá cao. Mượn gia tộc Bonanno của Mỹ chống đối lại gia tộc Geoffrey của Anh thật sự là một nước cờ thần sầu. Ivan muốn lật ngược ván bài, còn ông thì muốn ôm được đồng tiền bẩn của ông!”

Sắc mặt Norton thoát cái hóa thành sầm sì. Mạc Tử Mộc cầm lấy chai rượu lại tự rót cho mình một ly, đoạn điềm đạm bảo, “Trên thực tế, những kẻ nhát gan... Những kẻ nhát gan rất hay lo bò trắng răng mà lòng tham thì dồi dào. Ông thu được một tỷ USD từ Geoffrey, hề nghĩ đến chuyện phải chia đôi nó cho Ivan, chỉ bằng ông độc chiếm. Huống hồ ông có gan tổng tiền Geoffrey bên Anh nhưng không có gan sách nhiễu chủ nhân Bonanno của mình. So với gia tộc Bonanno thuần túy là xã hội đen, hiển nhiên gia tộc buôn bán vũ khí bán công bán tư Geoffrey dễ bắt bí hơn nhiều, phải không nào? Geoffrey đã thanh toán số tiền một tỷ USD ắt sẽ không cần một tờ danh sách con con như thế, hần yêu cầu phải thủ tiêu sạch sẽ các loại bằng chứng đi, và chứng cứ này chính là Mammon. Thành ra ông mới phân công hợp tác cùng Ivan, anh ta phụ trách xua đuổi đám phạm nhân ra ngoài, trong khi đó ông phụ trách thu hoạch xác người, phải không nào?” Thoảng khựng, rồi cậu cười hì hì, nói như tự đối đáp với bản thân, “Thứ Bảy, ắt là yêu cầu của Geoffrey rồi!”

Norton giữ nguyên xi một tư thế, không nửa động tác nhúc nhích, ngồi im re trên ghế. Mạc Tử Mộc ngoảnh đầu, cười cười, “Ivan để tôi ở lại đây như con tin, nhưng ông biết do đâu Ivan lại vững dạ để tôi ở lại không? Là vì Mike mới cho tôi một liều thuốc chế, tôi đã bỏ nó vào ly rượu của ông, giờ thì ông không tài nào cử động được là nhờ ơn anh ta cả đấy! Ông nghĩ Mike là tay sai của Geoffrey à? Ông nhầm to rồi, từ lần đầu tiên gặp Mike, tôi đã biết chắc anh ta không phải người của Geoffrey. Tôi nói đúng chứ hả, Mike?” Đầu

cậu quay về một góc khuất trong dãy hành lang vắng đặc.

Trên hành lang như có tiếng ai thở dài, thế rồi Mike cầm súng lộ diện, anh ta bảo, “Ivan tưởng đã nắm thóp cậu lắm rồi, nhưng tôi nghĩ ngài ấy vẫn chưa đủ độc vị được cậu đâu, cậu còn lợi hại vượt xa sức dự liệu của ngài. Thật sự rất lợi hại. Nói cho tôi nghe tại sao cậu biết về những điều này. Ai đứng sau cậu?”

Mạc Tử Mộc treo trên môi nụ cười mờ nhạt, “Tôi chẳng khoái làm chó cho kẻ khác!”

Mike thở dài, khuôn mặt anh tuần bày vẻ ngẫm nghĩ, “Tôi chưa hiểu, tại sao tôi lọt sơ hở chứ?”

Mạc Tử Mộc cười đáp, “Thực ra lý do rất đơn giản thôi.”

Mike chìa súng về phía cậu, anh ta cũng bật cười, “Nói tôi nghe thử!”

Cậu đứng dậy, chạm tay lên nòng súng anh ta, lại mỉm cười, “Vì tôi khác anh. Anh tồn tại bên trong thế giới, tôi tồn tại bên ngoài thế giới!”

Mike bị lời này làm cho chấn động, sột soạt bên tai dường như có động tĩnh gì đó, anh ta hốt hoảng quay ngoắt đầu lại nhưng vẫn là quá trễ. Sau đầu dội truyền đến một cơn đau văng vắt, cả người anh ta té nhào trên mặt đất, súng cũng bay văng ra xa.

Một thân hình còi còi vụt phát, súng lục liền nằm gọn lớn trong tay cậu chàng.

Tommy đứng đỉnh báo cáo, “Lão quản gia già của Norton đang hôn mê ở bếp rồi.”

“Có cần giết tên bác sĩ này không? Seven?” Tom bưng bưng cầm súng trở vào Mike nằm rạt trên đất.

Mạc Tử Mộc hơi thở ra, cười can, “Khỏi ạ. Bác sĩ Mike chỉ bị mỗi tội là vẽ tranh không đẹp lắm, còn lại không có gì sai trái.” Cậu chuyển mắt quan sát, “Chia nhau ra tìm bảo bối của Boss Norton nhanh đi! Chúng ta ở trong này quá lâu là gã Berwick sẽ nổi đóa.”

Norton bất động toàn thân ngồi vật vã trên ghế, chỉ có thể nhìn thẳng Tom láo toét lục lợi phòng. Lâu đài cổ này rộng thênh thang, những món đồ sưu tầm vụn vặt của Norton làm Tom trong khoảng thời gian ngắn lung tung beng hết cả. Mạc Tử Mộc di chuyển liên tục từ gian ngoài, đại sảnh đến phòng làm việc sau dãy hành lang trải thảm đỏ. Cậu cứ từ từ dạo bước, đánh giá những tấm da người, thế rồi bỗng dừng cậu phì cười, “Uncle Norton là một người yêu nghệ thuật... Nghĩ về món sưu tầm của ông ấy thì cậu phải nghĩ nhả nhận mới được. Nhìn xem, đây là vị Thánh Bartolomeo tử vì Đạo, bị hành quyết lột da, Ngài chính là nhân vật Uncle Norton thích nhất. Cậu thấy không, tay phải Ngài cầm dao, tay trái cầm chính bộ da của mình, thật là ý vị quá chừng.” Mạc Tử Mộc cười vui vẻ khi trông thấy gương mặt chuyển thành sạm sịt của Norton. Cậu quyết định, “Kiểm tra cái khung kính này xem nào!”

Tom rờ rẫm cái khung một lát, sau cười phe phé, “Chuẩn không chỉnh, chỉnh là hỏng.”

Mạc Tử Mộc đưa mắt về phía khuôn mặt tuyệt vọng của Norton, cười nói, “Boss, ông nói đúng lắm, xem ra tôi quả thật hiểu ông tương đối đấy.”

Tom quả nhiên có ngón nghề trong mấy trò này. Cậu ta lanh lẹ gỡ bỏ được đồng lắp ráp của Norton, rút được cuốn sổ ghi chép từ trong đó ra, thấy cho Mạc Tử Mộc.

Mạc Tử Mộc xem lướt lướt rồi ung dung xé bỏ tờ cuối cùng, cậu bảo, “Boss, ông từng nói ông là người luôn làm đến nơi đến chốn. May mắn thay, phương diện này tôi cũng rất giống ông, hãy để chúng tôi hoàn thành nó nào!”

Jack xách lão Norton lên cùng đi vào phòng làm việc tí sâu với Mạc Tử Mộc. Cậu thông thạo bật máy tính, thuần thục mở phần mềm, phát mệnh lệnh. Tiếp theo cậu ra ngoài cửa, Berwick đang cón cào đi tới đi lui, cậu bèn thấp giọng gọi gã, “Boss muốn điều một chiếc bồn chở nước(1), ngài mang một cái đến đây đi.”

Berwick thắc mắc, “Boss cần bồn chở nước làm gì thế?”

Mạc Tử Mộc quả trách liếc gã rồi lại đánh mắt ra sau lưng. Berwick tức thời làm động tác khóa mồm.

Sau khi Berwick đi lấy bồn, Mạc Tử Mộc lại trở vào tiếp tục thao tác.

Đến khi Berwick ịch đẩy một chiếc đến, Mạc Tử Mộc ý nhắc gã đứng ở cửa. Berwick cứ sồn sồn, “Để tao gặp Boss tí được không?”

Mạc Tử Mộc khước từ, “Không được, Boss đang làm việc. Ngài định để Boss biết ngài đang lăm le với chuyện của ông ấy à?”

Berwick lúng búng trình bày, “Không phải tao không tin mày, Seven, dù sao chúng mày cũng là phạm nhân Mammon. Người làm việc cho trưởng ngục Norton tuy nhiều thể loại, nhưng mà...”

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, thế rồi chấp thuận, “Được rồi, ngài chờ ở cửa đi, tôi báo lại cho Boss đã! Nhưng đừng có đi vào, ngài biết đấy...”

“Tao không vào đâu, tuyệt đối không vào!” Berwick vội vàng cam đoan.

Mạc Tử Mộc xoay lưng đi vào, từ xa Berwick có trông thấy Tommy, Tom và Jack đang ngoan ngoãn đứng cách cửa không xa. Tiếng bước chân Mạc Tử Mộc yên ắng dần, rồi một chốc sau đó, bên trong truyền ra tiếng Norton lạnh lùng hỏi, “Berwick, anh cũng muốn vào đây dùng bữa tối ư?”

“Nâu, nâu, nâu Boss, cứ ăn đi, cứ ăn đi, đừng khách khí, đừng khách khí!” Berwick thở phào nhẹ nhõm. Trong khi đó, Tom đứng tít trong cùng trộm giờ ngón cái lên với Mạc Tử Mộc đang nói nhại giọng, Norton quả tình điên tiết tới mức mặt mũi xanh lét mà khổ nỗi không cách nào mở miệng.

Mạc Tử Mộc cười tươi. Bản chất Mammon là một nơi kỳ quái, cho nên nó cũng là nơi có thể học được những kỹ năng kỳ quái, mà kỹ thuật miệng cậu được học cũng là một trong số đó. Vang lên một âm thanh từ phía máy tính, Mạc Tử Mộc liền lấy chiếc di động vệ tinh đẹp đẽ của Norton ra tải dữ liệu xuống, rồi cậu mới ra lệnh phồng theo giọng Norton, “Đẩy bồn nước vào đây!”

Tom ‘vâng’ rồi ra ngoài đẩy bồn nước vào, gã Berwick cũng không dám ý kiến.

Mạc Tử Mộc trói chặt Norton xuôi xị như cọng bún bằng dây thừng, bịt miệng, nhốt ông ta vào bồn nước, tiện thể nhét luôn cả mấy bộ cảnh phục ông ta chưa bao giờ mặc đến vào theo. Chưa hết, cậu còn cầm một con dao ăn luôn vào tay Norton, mỉm cười, “Boss, ông giỏi dùng dao lắm mà, hý vọng bây giờ ông đừng làm mọi người thất vọng nhé.” Cậu đóng kín bồn nước rồi dứt khoát nói, “Đi thôi!”

“Đừng đi! Se... Seven!” Mike tựa như tỉnh táo lại, anh ta chạt vật nhả từng chữ, “Ivan cử tôi bảo vệ cậu. Cậu mà ra khỏi đây sẽ rất nguy hiểm!”

Mạc Tử Mộc bật cười khe khẽ, “Ivan giỏi đóng kịch quá. Anh ta đứng oang oang ngay cửa là nhằm xúi tôi dẫn anh cùng đi! Đáng tiếc anh lại không cho rằng như thế, bức tranh cầu vồng của anh chỉ có sáu màu, thiếu màu xanh, màu sắc đó đại diện cho ý nghĩa tình yêu đồng tính. Liệu anh có biết, anh rất sợ chạm mắt Ivan, bởi vì ánh mắt anh nhìn anh ta hoàn toàn khác lạ. Xin lỗi, cuộc tình đau khổ của anh làm cho tôi nực cười!” Mạc Tử Mộc lại làm Mike lần thứ hai ngất xỉu. (sắc mùi ghen tuông =))))

Berwick nhắc thấy bọn cậu đẩy bồn nước ra cũng cuống quào theo sau. Mạc Tử Mộc như lừng chừng mãi mới gọi nhỏ, “Berwick, ngài ra đẩy bồn nước đi nào!” Berwick vừa mừng vừa sợ, vội vã nhận bồn, hít sâu một hơi, gã cảm thấy sau tối nay e rằng mọi thứ sẽ bước sang một trang mới.

Tom đi sau gã Berwick đang ề lưng ra đẩy, dấu tim gan cậu chàng muốn phọt ra tới nơi nhưng cậu ta vẫn phải bầm bụng cố nín cười.

Cậu ta chưa bao giờ được thấy cảnh một lũ đi vượt ngục lại được vinh dự có một cảnh ngục và một trưởng ngục đưa tiễn thế này, đều ứ chịu được, nhất là gã cảnh ngục lại còn đang hí hửng y như vớ được cơ hội ngàn vàng không bằng, thành thử cái màn này nhìn kiểu gì cũng thấy rất chi hân hoan.

“Seven!” Nhóm bọn cậu đang đi thì thỉnh thoảng từ sau lưng có người gọi giật một tiếng, Tom chồm ngoái đầu ngoáy thử liền bị dọa tí thì bay biến hồn phách. Adolf đứng ngay tại chỗ cách bọn cậu ước chừng có năm mươi mét.

Tom tinh tường nhận ra hai người cạnh cậu ta bất ngờ thở nặng nhọc hẳn. Adolf ngoắc ngoắc tay, xăng giọng, “Mày qua đây một tí!”

Biểu hiện bình tĩnh của Mạc Tử Mộc trấn an tinh thần cả bọn bình lặng hơn chút, cậu quay lại bảo, “Tôi qua đó xem gã ta muốn gì.” Rồi nhanh chóng đi về hướng Adolf. Tom thấy Adolf lăm thẳm câu gì đó đã dẫn Mạc Tử Mộc đi ngay, cậu ta không khỏi la oai oái, “Bộ gã phát hiện ra gì rồi hở?!”

Một câu này đồng thời làm cả Berwick lẫn Tommy biến sắc mặt.

Adolf đem Mạc Tử Mộc về chỗ nhà kho, gã bảo, “Seven, càng ngày mày càng gồm đầy nhỉ? Lần trước xách mười bảy mười tám cái đèn ***g, lần này lại thậm thụt gì nữa đây?”

“Con chuột ạ!” Mạc Tử Mộc cười cười trả lời.

Hơi chau mày, rồi Adolf lập tức thở phào, “Mày luôn có cách xoay xở, cho nên tao biết mày luôn có bản lĩnh để trở về, đúng không?”

“Mong là thế ạ!”

“Ấy ày, không đâu, chắc chắn mày sẽ trở về được. Nhưng buồn lắm cơ Seven ơi, tao sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu.”

Nói dứt, gã trở tay đẩy mạnh cậu vào kho cất đồ, bên trong đứng chực sẵn hai người: Tea Bag... Và Jude đã lâu chưa gặp. Mắt nó che một cái bịt mắt, khuôn mặt vốn tuần tú của nó hiện giờ trở nên hung tợn gấp mấy lần.

Mạc Tử Mộc sượng trân, vụ này hoàn toàn nằm ngoài tầm dự tính của cậu. Adolf banh rộng cái mồm đã đủ rộng lắm rồi của gã, cười ngoác, “Tea Bag, giao nó cho mày này!”

Tea Bag móc ra một con dao nhọn hoắt, Mạc Tử Mộc bất giác rụt lùi ra sau, thế nhưng Adolf đã khóa trái cửa lại.

Trong nhà kho chỉ có độc một cái bóng đèn mờ mờ, vóc dáng không quá cao của Tea Bag bị ánh đèn kéo cái bóng đen ngòm ra dài mãi miết, đứng đằng sau là Jude với mái tóc vàng và cả cái miếng vải đen sì che bên mắt trái.

“Tao rất lấy làm tiếc, thẳng thắn mà nói, tao đã gặp rất nhiều mỹ nhân, nhưng đẹp cỡ mày thì thật đúng là đếm trên đầu ngón tay, khí chất mỹ nhân rõ là ít ỏi. Nhưng biết làm sao giờ, tao là người chung thủy, nếu Partner của tao hận mày, tao nhất định phải giúp em cao hứng...” Gã càng tiến càng sát gần, Mạc Tử Mộc không thể lui thêm bước nào nữa, kể cả Mạc Tử Mộc xưa nay luôn khôn ngoan và bình tĩnh, nhưng đến giờ phút này, mồ hôi vẫn không khỏi túa trên vầng trán cậu.

Tea Bag xông tới, rúi thay mũi dao của gã không đâm được vào chỗ bẫy yếu của Mạc Tử Mộc. Gã ré thảm rồi gục xuống, Jude đạp chân lên lưng gã, cầm thù lườm gã bằng con mắt duy nhất của nó. Sau lưng Tea Bag bị cắm một con dao nhỏ, mắt gã trợn trừng như không sao tin nổi chuyện đang diễn ra, chỉ có thể hấp

hộp ba cái ngắc ngoải rồi không còn động đậy gì được.

Mạc Tử Mộc chứng kiến hết thấy diễn biến cảnh này, nhất thời nín thinh. Lúc này Jude ngược đầu, môi nó tái nhợt, sau nó thũng thẳng nói, “Seven, tao lại cứu mày rồi.”

Mạc Tử Mộc khó khăn hỏi nó, “Cậu muốn gì?”

“Tao biết đêm nay mày sắp chuồn khỏi đây, hãy dẫn tao theo cùng!”

Mạc Tử Mộc hiểu một điều rằng, Jude đã không còn là Jude ngây ngô và nhát gan của hồi xưa nữa. Nó giống con sâu bướm đã trải qua lễ rửa tội của Mammon, nhưng mà không hề lột xác thành bướm mà lại lột xác thành một con mãng xà.

“Bên ngoài hăng còn Adolf!” Mạc Tử Mộc thản nhiên nhắc nhở.

“Giết luôn!” Ánh mắt Jude toát ra sát khí nồng đậm.

Mạc Tử Mộc bèn chần chờ, “Cậu ra ngoài nói chuyện với gã, lại gần gần đây một chút. Tôi mở cửa nhất định sẽ làm gã chú mục, cậu hãy nhanh tay rạch một nhát trên cổ họng gã. Nhớ một nhát là phải lấy mạng gã ngay!”

Jude cười khinh khích đi tới, Mạc Tử Mộc vô thức lui ra tránh nó một quãng. Cậu không muốn quá gần Jude, song Jude lại áp sát vào cậu, “Seven, xem nào, ai ai cũng giấu giếm một con quỷ trong tâm mà thôi, không nhất thiết phô bày vẻ thanh khiết từ đời tám hoánh nào của mày trước mặt tao đâu... Kế hoạch giết người của mày bù tai nhĩ, lần nào mày làm chuyện gì cũng vậy, nghe ra tưởng khó, kỳ thật rất dễ!”

Nó mở cửa đi ra ngoài, gọi tới, “Boss Adolf, đại ca Tea Bag hỏi ngài là xử lý xác nó thế nào đây?”

“Chết chưa?”

“Chết tươi rồi!”

“Chùi chùi... Cũng hơi tiếc thật!”

Mạc Tử Mộc biết đã đến thời điểm. Cậu mở cửa, mỉm cười, “Tiếc gì cơ? Hả Boss?”

Nét giật nảy vừa mới nháng lên trên mặt Adolf, con dao nhỏ của Jude liền vung lên, Adolf gần như theo phản xạ giờ ngay thanh dùi cui gã vẫn dùng để vung vẩy lên để chắn, lưỡi dao cắt qua thân dùi cui chứ không phải cắt qua cổ họng gã như kế hoạch đã định.

“Mày chưa chết?!” Adolf kích động lùi chân lại, xoay tay hất văng con dao của Jude đi, “Khó lường, mày đúng là bản lĩnh, nhưng rất buồn hôm nay chính là ngày giỗ của mày!” Gã khua loạn dùi cui, tay kia thì sờ đến khẩu súng giắt bên hông.

Có điều, chỉ nghe ‘chát’ một tiếng trầm đục, Adolf ngã nhào xuống đất. Berwick trợn lớn cặp mắt lồi, vừa cầm dùi cui vừa thở phì phò đằng sau gã Adolf.

Tảng đá nặng nề đè nén trong lòng cậu nhẹ nhõm hẳn, cậu nói với giọng khàn khàn, “Cám ơn ngài nhiều lắm, ngài Berwick!”

Tới bấy giờ Berwick mới như chợt nhớ ra hậu quả, gã bắt an phân vân, “C*t thế, xử lý hai đứa này sao giờ?”

Mạc Tử Mộc bình thản nêu ý kiến, “Không thể để chúng chết trong tù, nếu không Boss Norton sẽ nghi ngờ chúng ta tấn công Adolf ngay!”

Berwick đồng tình rầm rập, “Phải, phải!”

“Tha chúng ra ngoài rừng, bỏ cho đám sói Mammon đi!” Mạc Tử Mộc cắn răng nói.

Con mắt đơn độc của Jude lóe lên ý cười, tựa thể đang châm biếm, tựa thể đang bi ai.

Berwick mừng rỡ, rồi rít a dua a tòng, “Ý hay lắm!”

Mạc Tử Mộc trối Jude lại, nó làm như không chịu, Berwick phải tàn ác dọa dẫm, “Jude, nếu mày dám động đây, tao bắn mày chết ngay! Tao sẽ đổ tội là mày âm mưu vượt ngục, giết Adolf giờ chứ lại!”

Áng chừng ngại gã nạt nộ, Jude biết điều đứng yên cho Mạc Tử Mộc trối ngoặt rồi bị đẩy đi trước.

Berwick tất nhiên không dám mở nắp bồn chứa nước đặt Adolf chung chỗ với món đồ Norton đang chuyển giao cho Geoffrey, do đó Adolf ngất xỉu bị chèn chặt bên dưới bồn, còn Mạc Tử Mộc áp giải Jude. Và thế là cứ như vậy, Berwick mở cổng nhà tù Mammon, đẩy cái bồn chở nước đang chứa hai vị đồng nghiệp, dẫn bốn tù nhân đang tính toán vượt ngục đi khỏi Mammon trót lọt.

1. Bồn chở nước

—

cho tớ hỏi =)) có bạn nào đang đọc dòng này là người đã dạy con gà Simsimi cái này không =)) tự dưng tớ thương chú quá =))

Ảnh thứ hai là con Mon Đố chơi =)))

20. Chương 20

Benjamin dứt mắt khỏi kính viễn vọng, đoạn quay qua Geoffrey đang lạnh lùng đứng cạnh bên, báo cáo, “Ra rồi, nhưng mà không chỉ có bốn đứa, đại khái là tám đứa...”

Nore gần đó cũng nhú mào, cười cười chêm lời, “Geoffrey, con mồi của mào cũng bản lĩnh thật, lúc nào cũng có thể nghĩ ra được ối trò!”

Geoffrey thần nhiên bảo, “Biết đâu do trùng hợp hôm nay bọn tù Mammon có tiết mục lớn!” Hắn ngoảnh mặt, “Tao nói rõ rồi đấy, những đứa khác tùy chúng mào thích giết sao thì giết, nhưng đứa trẻ trẻ tóc đen là của tao! Chúng mào không được phép đụng vào!”

Nore cười há há, Marcia bị trở về với vết thương nặng không hé răng, chỉ có Benjamin hơi nhăn mặt, kiến nghị, “Geoffrey, nếu mào đã muốn giết nó thế thì ai trong chúng ta ra tay chẳng phải như nhau à? Trời tối om thế này mà phải đi phân biệt nó với đứa khác, lằng nhằng lắm.”

Geoffrey không trả lời hắn, hắn ta chỉ trầm giọng, “Nore, Marcia, chúng mào nghe rõ chưa?”

Nore nhún vai, bó tay đồng ý, “Rồi rồi, rõ lắm rồi, người đẹp bé nhỏ đó là của mào.”

Benjamin quay qua hỏi, “Mào huyền thuyên vụ gì thế?”

Marcia trề môi, lẩm bẩm, “Nó là một mỹ nhân tuyệt hạng, nhìn thôi đã ngứa ngáy.”

Geoffrey lạnh rét sửa lời, “Marcia, tao chúa ghét mào ăn nói bằng cái giọng đó. Tao hỏi mào lại lần nữa, đã nghe rõ chưa?”

“Biết rầu, bố nghe thấy rầu!” Marcia vác khẩu súng bắn tĩa lên vai, bảo với Nore, “Này Nore, mào đi cùng tao đi!”

Nore mỉm cười, “Tao tưởng mào ghét cay ghét đắng tao chứ?”

“Ngó kỹ thì mào cũng không đến nỗi đáng ghét thế!” Marcia cười, đi xa dần dần với hắn.

Bóng chúng khuất hẳn, lúc này Benjamin mới e ngại dò hỏi, “Geoffrey, chúng nó nói đúng à, mào quan tâm đến thằng đó sao?”

Geoffrey thong dong nói lỏng cổ áo, chẳng thốt lấy nửa lời, từ tốn mất dạng trong màn đêm.

Gương mặt ngọt ngào tựa búp bê của Benjamin thoát cái trở nên u ám, dưới ánh trăng mờ lung càn đậm mùi kinh dị. Hắn lạnh lẽo gọi, “Kuusou...”

Có một gã người Nhật mang theo khuôn mặt lạnh băng đi ra, Benjamin hỏi gã, “Thằng đó thật sự đẹp lắm à?”

“Khí chất rất tuyệt, có mùi của hoa anh đào Nhật Bản, vừa ngọt vừa rét!”

Benjamin ngửa mặt lên trời tưởng tượng hồi chốc, sau mới lạnh lùng ra lệnh, “Giết nó đi!” (gian tình XD)

Kuusou không cần nói gì nhiều nhận, chỉ đơn giản gật đầu, thế rồi chóng vánh biến mất vào bóng đêm.

Benjamin quan sát kỹ lưỡng, tám chấm nhỏ kia đang chụm lại một chỗ. Bộ đàm của hắn vang lên, là Marcia gọi, gã sốt sắng nhờ vả, “Ê bạn, hộ tao cái!”

“Giữ hả?”

“Bám theo một đứa đeo kính giùm tao! Coi như tao nợ mày lần này!”

“Tao không nhìn rõ đâu...”

“Thôi mà, tao biết lần trước cả lũ thất bại, Geoffrey đã tận trang một loạt thiết bị tân tiến rồi. Chắc chắn mày có thể dò ra được nó, đúng không?”

“Thôi được rồi...” Benjamin khẽ mỉm cười.

Lúc bấy giờ, đám Mạc Tử Mộc đã đi vào phạm vi rừng Mammon, cậu phân phó, “Ngài Berwick, ngài phụ trách giải quyết Adolf nhé, bọn tôi sẽ phụ trách Jude! Hẹn nhau chỗ này!”

Berwick căn bản đã đâm lao rồi, giờ chỉ còn nước theo lao thôi. Gã cũng không an tâm giao Adolf cho đứa khác xử lý, thế là gật đầu.

Mạc Tử Mộc phụ Berwick một tay, lôi Adolf nằm dưới bồn ra ngoài. Adolf như hơi thanh tỉnh lại, gã ngó nghĩa xung quanh một chút, thế rồi bất thành linh trốn mất gào the thé, “Berwick, đồ ngu!”

Tom nhanh tay nhanh mắt đã sớm cởi tất ra, cậu chàng mau lẹ nhào lên nhét ngay đôi tất thối vào mồm Adolf.

Mọi người luống cuống trối chặt gã lại bằng roi mây, nhấc gã đứng dậy. Berwick hưng phấn mở to cặp mắt ngựa lồi, thô bạo đấm đá Adolf tới bởi một trận mới gầm gừ quát nạt, “Thằng Froggy mồm rộng kia, giải thì lại đây, lại đây thử xem, lại cắn tao thử xem!”

Mạc Tử Mộc bèn nhắc, “Đừng lãng phí thời gian, trì hoãn việc của Boss Norton đã là không hay rồi! Chúng ta còn phải chờ thiếu gia Geoffrey nữa!”

Berwick mừng húm, “Đúng đấy, đợi tao đi vứt gã này cho sói đã!”

Gã ta cong dít lên thực hiện nhiệm vụ, đến lượt Mạc Tử Mộc thoăn thoắt mở bồn chứa nước, lôi đồng đồng phục cảnh ngục từ trong ra, vận vào.

Tommy mặc bộ trưởng ngục của Norton. Tom huyết sáo leo lẻo, bông đùa, “Chu choa, trông ông ra đáng trưởng ngục gớm.”

Ba người đã thay xong xuôi quần áo, Jack lo lắng hỏi, “Seven, còn tui thì giờ sao?”

Mạc Tử Mộc cười động viên, “Yên chí, đợi bọn tôi chế ngự được đám bảo an trên thuyền sẽ đón ông!”

Tommy hất đầu, “Nhanh lên nào! Không nhanh là thợ săn tới đấy!”

“Seven, mau thả tao ra!” Jude bị trối ngoặt tay sau lưng, giục giã.

“Cậu tha con chó điên này theo làm quái gì? Giết quách đi cho gọn!” Tom hầm hà hầm hừ.

Mạc Tử Mộc tới gần Jude nói, “Tôi đã thực hiện lời hứa của tôi rồi, nhưng tôi không tin cậu. Jude, chó nên khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi nữa, bớt đòi hỏi đi!”

Con mắt độc nhất của Jude nháy ra tia sáng, biết điều ngậm mồm không còn cảm râm.

Mạc Tử Mộc cười, quay sang vỗ vỗ bồn chứa nước, “Uncle, nếu giờ tay ông cử động được thì nhanh nhanh tự cởi dây trối đi, thợ săn sắp tới rồi đó!”

Cả bốn không lè mè lâu la, nhanh chân chạy thẳng vào trong khu vực cấm. Mammon vào mùa khô, cỏ khô cũng ngợp đầy non nứi, nước huỳnh quang rõ khuất trong những lùm cây rất khó để lẫn dấu, song may mắn là dọc chặng đường, bọn cậu không hề nghe thấy tiếng còi báo động.

“Seven, tôi nghe đám Sticks kêu đêm nay sẽ bạo động đấy. Hình như tụi nó mua chuộc được một thằng cảnh ngục, thằng đó sẽ mở cổng nhà tù cho tụi nó rồi tụi nó sẽ giết hết những cảnh ngục khác, tẩu thoát khỏi Mammon!” Tom tường thuật.

“Kế hoạch tốt nhỉ!” Mạc Tử Mộc dừng dừng đáp lời. Cậu xoay đi tìm kiếm ký hiệu đánh dấu.

“Cơ mà... Chúng nó cũng bảo thuyền tới đêm nay là thuyền tạp hóa của chúng nó... Cậu nói xem thuyền đây với thuyền cho bọn mình có phải là một không?” Tom so so vai, khó hiểu hỏi.

Mạc Tử Mộc thẳng lưng trở lại, mí mắt hơi đảo quanh, sau đó thở dài, bụng dạ ngấm ngấm mắng, “Đồ Ivan đáng ghét.”

Tommy nêu nhận định, “Có nội ứng, có thuyền, dễ bề bọn ở Mammon sôi máu hết cả rồi!”

“Ai!” Bọn cậu bất thành linh bị một đồng kẻ áo đen bao vây.

Mặt thẳng Tom trắng bệch trắng bạc vì sợ. Một tên áo đen đứng đằng trước cầm cây đèn pin nhỏ lia vào Mạc Tử Mộc khắp từ trên xuống dưới rồi mới ướm hỏi, “Norton để chúng mày ra đây sao?”

Mạc Tử Mộc trầm ngâm một chút, thế rồi hết sức bình tĩnh, cậu trả lời, “Phải! Đi thẳng đường này là lên Mammon! Còn cần chúng tôi dẫn đường không? Chúng tôi còn phải xuống xem dưới kia nữa!”

“Thôi khỏi!” Tên áo đen cũng không dài dòng nhiều. Tay kẻ nào kẻ nấy đều lăm lăm vũ khí hạng nặng, nhanh như chớp xông đến con đường Mạc Tử Mộc đã chỉ.

Thấy chúng biến mất trong lòng bóng tối phía trước, bấy giờ Tom mới nhẹ nhõm. Cậu ta vất tay lên vai Mạc Tử Mộc, ai oán thắc mắc, “Khiếp, may nhờ có cậu. Chúng nó là bọn nào đấy?”

“Người của gia tộc Geoffrey!” Mạc Tử Mộc thở ra một hơi. Những kẻ ban nãy nói giọng Anh chuẩn, cậu tự nhủ, hy vọng là người của gia tộc Geoffrey, chứ nhớ là người của Henry Bonanno thì...

“Sao thế?!” Tommy cảm nhận được mối tơ vò nhỏ nhỏ đó của cậu.

“Không, đi thôi. Xem chừng dưới kia không có báo động rồi!” Cậu phủ định, nhanh chóng chạy xuống trước.

“Chúng ta may quá quá đi thôi!!!!!!...” Khoảnh khắc bàn chân Tom đạp được trên bãi cát bờ biển Caribbean, cậu ta mừng tới nỗi nhảy nhót tứ phía.

“Giờ thì ra bến đi nào!” Vừa nói vừa ngoảnh đầu lại, song chớp nhoáng cậu ta chờ người. Tommy đang chìa súng vào họ. Cậu ta lấp ba lấp bấp, “Kìa ông, ông Tommy, ông điên hả?”

Tommy bùi ngùi, “Tôi có lỗi với bạn bè tôi, xin hãy tha thứ cho tôi không còn cách nào khác. Seven, qua đây với tôi!”

Tom gào toáng, “Tommy, kẻ nào đã giật dây ông?”

“Là ta!” Từ sau lưng Tommy xuất hiện Donald, ông ta vẫn một bộ quần áo thủ công đất tiền, tóc bạc tuy bị gió thổi lộn xộn nhưng chẳng mấy may ảnh hưởng đến tác phong quý tộc nơi ông ta.

Ông ta mỉm cười bảo, “Ta biết ngay đứa bé này làm sao mà chịu nghe lời cho được!”

Tommy vừa trở súng vào Mạc Tử Mộc vừa lên tiếng, “Donald, con gái tôi đâu?”

Donald đứng đỉnh đáp, “Ông phải tin tưởng lời nói của quý tộc!” Phẩy tay một cái, gã vệ sĩ da đen của ông ta xốc theo một cô bé non nớt đi tới.

“Nari, Nari của ba...” Gần như liếc mắt một cái liền nhận ra con gái mình, bàn tay khiếm khuyết của Tommy nhất thời run bần bật. Donald chau mày đặt vấn đề, “Con gái ông đổi lấy con trai ta, thế nào?!”

“Cha á?!” Tom kinh ngạc trừng trợn mắt, quay phắt qua hỏi Mạc Tử Mộc đang tái mét mặt mày, “Lão già Donald này với lão già Donald mà Powell để mặc cho ông ta cưỡng bức cậu là một á?”

Thấy Mạc Tử Mộc im bật, toàn thân Tom liền rần rật khí lạnh, như thể giật mình nhớ ra đúng là có lần Tommy đã nói Donald là cha Mạc Tử Mộc, có điều khi đấy cậu ta hoàn toàn không chú ý lắm đến mối quan hệ nghe thôi đã rùng rợn giữa hai người. Cậu ta hét, “Đừng, Tommy! Ông điên hả? Sao ông có thể bán đứng anh em, giao cậu ấy cho loại cầm thú đó chứ!”

Jude đứng bên xen mồm vào, “Tom, hiềm dịp cha con người ta được ngày đoàn tụ, mày nên có phép lịch sự tối thiểu mới phải!”

“Lịch mới chả sự cái đầu mày, mày câm đi?!” Tom quát.

Donald vẫn chỉ thông dong mỉm cười, “Chàng trai một mắt này quả là có phép tắc cơ bản.”

Jude cũng nở nụ cười thừa lại, “Cảm ơn ngài!” Dù bị chột mắt một mắt, song dung mạo nó vốn tuấn mỹ, cười lên càng mang vẻ ngọt ngào.

Tommy đẩy Mạc Tử Mộc về hướng Donald, gã vệ sĩ da đen liền đẩy mạnh cô bé con, Tommy cũng đồng thời đẩy Mạc Tử Mộc. Nhưng chỉ trong một tích tắc như tia lửa lóe lên, Mạc Tử Mộc đang bị ngã chúi về phía Donald bỗng vung tay một cách đột ngột, một đòn khóa mẫu mực bẻ bàn tay đang vươn tới đỡ của Donald ngoặt ra đằng sau, nĩa ăn chìa thẳng vào cổ ông ta.

Mà Tommy thì kéo con gái lùi lại mấy bước, quay đầu súng sang gã vệ sĩ da đen.

“Không được động đây!” Donald thẳng giật mình liền bị Mạc Tử Mộc ra lệnh. Tay cậu ấn mạnh hơn, máu ông ta chảy dọc theo cây nĩa ăn nhỏ xuống, cậu lạnh lùng đe, “Donald, ông đừng tưởng tôi không dám giết ông! Kêu vệ sĩ của ông nộp súng mau!”

Donald luôn luôn đường bệ, giờ phút này trở nên khốn khó. Thật không thể ngờ chỉ ngần ngừ mấy tháng mà Mạc Tử Mộc đã tinh thông kỹ thuật đánh võ và mạnh lên nhiều thế, ông ta bèn tìm lời hòa giải, “Seven, gì cũng nên từ từ! Con biết ta cũng chỉ mong tốt cho con thôi mà! John, nộp súng!”

Gã vệ sĩ da đen hung hăng trừng Tommy, buộc lòng phải đặt súng lên bờ cát. Thằng Tom ranh ma như lúc này mới sức tỉnh, nhanh nhẹn chạy qua nhặt súng!

“Cám ơn ông!” Mạc Tử Mộc cười lạnh, “Du thuyền ông đậu chỗ nào?”

Donald chỉ ra hướng xa xa, “Bên kia!”

“Dẫn bọn tôi đi!” Mạc Tử Mộc đẩy ông ta đi phía trước, Tommy và Tom ở sau áp giải John.

Còn chưa đi đến một dặm đã thấy chiếc du thuyền cỡ nhỏ đặt làm của Đan Mạch lừng lững ngay trước mắt, toàn thân nó bao gồm rất nhiều bộ phận sử dụng gỗ hồ đào tinh mỹ để trang trí, vừa sang trọng, vừa tôn quý, thật sự rất phù hợp với thân phận Donald.

Mạc Tử Mộc quét chân, đập vào đầu gối Donald, ông ta khụy xuống mặt đất.

“Không lường được rằng Tommy lại chọn liên thủ với con!” Donald cố gắng thẳng lưng để hình ảnh mình không đến nỗi quá nhục nhã.

Thế nhưng Mạc Tử Mộc mạnh bạo giẫm lên lưng ông ta, đập chặn ông ta xuống, cậu lạnh lùng mà rằng, “Xin lỗi nha, chiếc thuyền tôi đặt trước có đông người nhắm quá, ngồi thuyền ông cho tiện vậy. Với cả, nói chung ông cũng đã làm được một việc tốt rồi, giúp ông Tommy tìm được con gái, ông nên cảm ơn chúng tôi đã cho ông cơ hội chuộc tội.” Cậu cắn răng, “Chứ đáng ra ông phải xuống địa ngục mới phải, không đúng ư?”

Trên đỉnh núi Mammon ầm lên một tiếng ‘Bùm’ như có gì đó nổ tung, lửa liếm ngút ngàn tầng trời.

Mạc Tử Mộc nhướn cười, hỏi băng quơ, “Ông có biết hôm nay là ngày gì không nào?”

Thoảng cái chớp mắt, Donald cảm giác ông ta không sao theo kịp nổi luồng suy nghĩ của Mạc Tử Mộc. Từ một thiếu niên non trẻ, dễ dàng bị chiếm đoạt, dường như tới giờ cậu đã chín chắn thành một con người giàu mưu mẹo và tính toán, cậu trở nên đầy ắp khí chất xâm lược chứ không còn là chống cự thụ động nữa rồi. Đang lúc ông ta hăng còn đang miên man nghĩ ngợi, Mạc Tử Mộc chợt cười, “Hôm nay là một ngày trọng đại của Mammon, bởi vì kể từ ngày hôm nay, Mammon —— chỉ còn là một truyền thuyết. Nó sẽ không còn tồn tại nữa.”

Chân cậu nhấc khỏi lưng Donald, Tommy và Tom mỗi người một súng bảo hộ hai bên cậu, cùng nhau chậm rãi lùi về hướng du thuyền.

Jude nhanh nhẹn theo lên, song Mạc Tử Mộc ngăn nó lại. Cậu bình thản từ chối, “Không, Jude. Đến đây thì đường ai nấy đi!”

“Mày định nuốt lời?!” Jude rít khê.

Mạc Tử Mộc chỉ mỉm cười đáp trả, “Tôi đã đưa cậu rời khỏi Mammon, hiện nay cậu đã ở bên ngoài nhà tù rồi. Jude, tôi không muốn giết cậu, nhưng tôi cũng không có hứng tự thả một con rắn vào trong chân mình. Hẹn gặp lại, Jude, nếu như chúng ta còn có thể gặp lại!”

Dứt lời, cậu liền theo ba người kia lên du thuyền. Đứng sau lan can thuyền, cậu cười nhẹ, phóng mắt về phía Donald đang được gã vệ sĩ nâng dậy và nói lớn, “Nếu tôi là ông, tôi sẽ không đại ra chỗ bến tàu đâu, chỗ đó giờ đang chen chúc đủ loại lính đánh thuê rồi, chúng là do Norton mời đến để giúp ông ta diệt khẩu, chắc chắn chúng sẽ nhận ra Công tước đấy. Dĩ nhiên, nếu ông may mắn sống sót, tôi nghĩ ông dễ khi phải tốn tinh lực không ít để giải thích cho tòa án lý do ông có mặt trong cuộc bạo động nhà tù này!” Mạc Tử Mộc cởi bộ cảnh phục, thực hiện một nghi lễ quý tộc tiêu biểu, cậu trao lời sau cuối, “Tạm biệt... Cha! Gọi ông một tiếng cha, không có nghĩa tôi thừa nhận tôi cùng chung dòng máu với ông. Giống như trong mắt ông thì Mithra là vị thần Ánh sáng, ban cho ông chức tước và địa vị; nhưng trong mắt tôi, Mithra đứng giữa bóng tối và ánh sáng, Ngài là vị thần trọng tài đem đến công bằng và chính nghĩa!” Đoạn, cậu quay sang nhìn con mắt độc nhãn rừng rục thù hằn kia, cậu im lặng chốc lát rồi bảo, “Tôi không nói tạm biệt với cậu, Jude!”

Sắc mặt Donald hóa thành xám xịt khi nhìn theo chiếc du thuyền rẽ sóng đi xa, trong lòng ông ta ngổn ngang những tư vị kỳ lạ.

Chứng kiến một con ửng non nốt trưởng thành luôn đan xen hai loại xúc cảm một buồn một vui. Vui vì được tận mắt thấy nó càng ngày càng bắt phàm đến hoàn mỹ, buồn vì mãi mãi cũng khó lòng bắt được nó vào tay.

Du thuyền đi xa dần dần, Mạc Tử Mộc thấp thoáng nhìn được Geoffrey vọt ra từ rừng rậm, hấn bạt mạng chạy về phía cậu, giơ tay và gào thét điều gì đó, thậm chí nhảy vào lòng biển lạnh căm căm cũng không màng, những con sóng bạc đầu như nuốt chửng lấy hắn.

Mạc Tử Mộc lại khê cười, “Con thuyền tạp hóa kia đúng là rầy rà không ít thời gian của cậu nhỉ, Geoffrey, cậu lại thua rồi, tôi cũng không nói hẹn gặp lại với cậu đâu.”

Cậu trông đến những bóng người mỗi lúc một li ti trên bờ biển, chúng càng tôn lên ánh lửa đỏ rực đang cuồng loạn bốc cháy trên núi Mammon, lúc bấy giờ phong thanh như có tiếng thét thảm thiết của Berwick cùng Adolf, Norton vọng ra từ khu rừng. Đúng, chúng đang lặp lại vận mệnh của muôn vạn những tù nhân đã từng bỏ mạng tại Mammon.

“Mạng chả khác nào một ả gái *** trần truồng, chẳng giấu được gì sất.”

Đúng vậy, Norton, mạng không che đây được bí mật cho ai cả, tương tự cũng không thể che đây được cho ông.

“Tuy ngắm cầu vồng qua cửa kính sẽ khác xa so với đứng ngắm giữa trời không, nhưng cầu vồng vẫn là cầu vồng, tranh của anh đẹp đấy!”

Xem tranh anh, rốt cuộc cũng hiểu, người anh thích không phải đối tượng trắng mặt của anh, mà là Ivan.

“Anh có thể nhắn là, Seven muốn hỏi Geoffrey một câu, hỏi hán đã yêu thầm tôi được bao lâu rồi? Nếu hán không muốn trả lời câu hỏi này, tôi đây cũng đã từng tỏ đáp án.”

Đáp án tôi đã sớm biết, tiếc thay tôi càng biết rõ hơn rằng không có gì có thể làm cậu bớt cái kiêu ngạo nơi cậu.

Tommy hỏi, “Seven, đang nghĩ gì thế...”

Thời điểm ông hỏi câu này, tôi đang nghĩ một câu nhắc đến “ông bố” kia là do ông lỡ miệng, hay là ông đang ráng sức cảnh báo. Đến tận cùng tôi có thể tin tưởng ông không, thật may cả tôi lẫn ông đều đã chọn lựa chính xác.

“Có thích lên giường với anh không?”

Dẫu cho làm chuyện ấy với anh tuyệt cỡ nào, dẫu cho quá trình có say đắm biết bao nhiêu, nhưng mà Ivan ơi, ngủ với nhau mà phải gượng ép bản thân chính là một sự sỉ nhục.

yep, anh Ivan đã chính thức lạc vợ:)))))))) hẹn gặp lại anh ==))

tạm biệt Mammon ^ 3 ^ hết nhà tù rồi, bị nổ tung rồi, vượt ngục thành công rồi:D/ đời bối cảnh về với London hoa lệ của cái bộ sậu trong Bóng Tối Ngăn Trở nào:D/

VỸ THANH

Mammon từ từ mất dạng trong tầm nhìn mờ mịt, Mạc Tử Mộc đột nhiên cảm giác sống lưng mình lạnh ớn. Bấy lâu nay trải qua vô số lần sinh tử dường như đã hình thành cho cậu một loại phản xạ, cậu nhanh chóng quay ngoắt người, một tia bén ngọt xẹt qua mệnh môn(1) cậu, gã người Nhật Bản cầm thanh kiếm cong chém tới ngay đằng trước cậu. Một nhát chém hụt, ánh mắt gã chẳng chớp lấy nửa phân, tức khắc vùng ngang kiếm chém tới nhát thứ hai.

Mạc Tử Mộc hoảng sợ hét lên, không thể ngờ rằng thợ săn lại ở ngay trên thuyền bọn cậu.

Giờ phút này, cậu nhận ra lúc đó Geoffrey gào thét điều gì, hẳn đang kêu cậu hãy coi chừng Kuusou. Trái tim Mạc Tử Mộc thiếu điều vọt ra khỏi ***g ngực, và chỉ một tích tắc ấy, cậu bất chợt cảm thấy người mình nhẹ bẫng, có ai đã vác cậu lên. Mạc Tử Mộc vội cúi xuống nhìn, Jack với thân hình đồ sộ đang đứng chắn trước cậu y hệt một bức tường sừng sững.

Lưỡi kiếm chém vào cánh tay Jack, rách toang tầng thịt dày ụ, máu tươi tuôn xối xả.

Tom và Tommy nghe được âm thanh ồn ào liền chạy tới từ buồng lái, Jack lập tức ném Mạc Tử Mộc sang cho Tommy, Kuusou nhanh chóng thôi rầy rà với bức tường thịt trước mặt mà tiếp tục tấn công mục tiêu. Tommy và Tom loạn xạ nổ súng về phía gã, nhưng Kuusou lại biến mất như bốc hơi một cách đột ngột, nhoáng cái đã không còn thấy bóng dáng đâu cả.

“Giàng ơi!” Tom hét tướng, “Ma cà rồng chắc?”

“Không, là nhãn thuật Nhật Bản. Mau tránh xa những chỗ tối đi, gã ta mặc một bộ đồ đen, có thể ẩn núp được ở tất cả những nơi nào có màu đen.” Mạc Tử Mộc hô lớn.

Đồng loạt Tommy, Tom, Jack và Mạc Tử Mộc cùng chụm lưng vào nhau. Tom căng thẳng quét mắt bốn phía, “Cái du thuyền này bé tèo tẹo, gã người Nhật kia rốt cuộc trốn chỗ nào?”

“Kìa!” Tommy báo động.

Lại một tia sáng sắc lẹm rẹt qua, gã đàn ông Nhật Bản ló ra từ bóng tối, quá trình ấy thật giống như một hình nhân bằng giấy tự đứng sung mãn biến thành một con người bằng da bằng thịt. Tommy đẩy mạnh thẳng Tom hăng còn đang dao dác hết nhìn Đông lại tới nhìn Tây ra, cánh tay ông cũng đồng thời bị ánh sáng sắc bén kia chặt văng đi.

Cây nĩa ăn trong tay Mạc Tử Mộc nháy mắt phóng tới, phập, Kuusou lại lần nữa biến mất.

“Ba ơi!” Thấy bố mình đã lâu mới được gặp lại bỗng nhiên bị cụt tay, cô bé con cuồng quýt chạy ào ra.

“Chớ di chuyển, chớ di chuyển, Nari ngoan, tựa lưng vào tường đi!”

Đành rằng sợ hãi tốt độ, song bé Nari vẫn vâng lời tựa lưng vào tường.

Mạc Tử Mộc quan sát chung quanh, cậu chậm chậm bước ra, lạnh lùng lên tiếng, “Tao biết mày bị thương rồi! Tao đảm bảo cây nĩa ăn căn này đã đâm trúng mày, chả mấy chốc máu mày sẽ làm mày bại lộ thôi. Bọn tao còn một khẩu súng, bọn tao có bốn người, tỷ lệ thắng của mày không cao, chỉ bằng hai bên hãy cùng đàm phán!”

Cậu đứng dưới bóng đèn, đột nhiên thoáng một giây cậu cảm thấy trong buồng có gì đó không ổn, trên mặt

đất không đâu hiện một cái bóng giáng xuống từ trên trời y chang một con dơi to rơi từ trên cao xuống. Tay cậu sau trước vẫn chăm chăm cầm một cây nĩa, hiềm nỗi cậu còn chưa kịp phóng đã âm vang hai tiếng ‘pằng pằng’, con dơi lập tức nặng nề té rớt xuống mặt đất tựa như một con chim gãy cánh.

Phía bên ngoài cửa đi vào một thanh niên trẻ tuổi tóc đen, hần tùm tùm cười, “Nguy hiểm thật, may mà chúng mày làm nó bị thương rồi. Chứ không muốn giết Kuusou sẽ phải nhọc nhằn kinh khủng à nha!”

“Mày là...” Mạc Tử Mộc đưa mắt về phía người này, đây không phải lần đầu tiên cậu gặp hắn, hắn chính là người thanh niên mang vẻ mặt như một chuyên gia đàm phán. Cậu phun ra một cái tên, “Nore!”

Nore mỉm cười, “Vinh hạnh quá đi mất! Bỏ súng trước đi đã được không?”

Súng của Tommy đã văng ra cùng với cánh tay bị chặt đứt, còn lại mỗi mình thằng Tom đang cầm súng đứng đối diện bọn họ. Cậu ta nuốt nước bọt ừng ực, sau cùng hạ súng xuống. Nore gật đầu, vừa cười vừa nói, “Hèn chi chúng mày sống được đến giờ. Chúng mày rất khôn ngoan vì biết việc nhận định tình hình có tầm quan trọng thế nào!”

Trừ Tommy, Mạc Tử Mộc đành thuận theo yêu cầu từ Nore, từ từ trói tay các bạn cậu ra sau lưng. Nore sau phen kiểm tra kỹ càng rồi mới trói cả Mạc Tử Mộc lại.

Xong xuôi, hắn mở khoang đáy của thuyền mà bảo, “Chúng mày chịu khó đợi ở đây một lát nhé!”

Mọi người chỉ có thể đi xuống từng bậc cầu thang theo lời hắn. Nari vừa xuống được cầu thang tức thì rống lên, trong khoang thuyền chất chồng những xác chết, rành rành đều là người của Donald, từ người hầu, vệ sĩ đến thuyền viên, người nào người nấy lòng gan phèo phổi rớt ra ngoài, các bức tường bắn loang lổ máu. Chả trách lúc bọn cậu lên thuyền thì lại chẳng thấy bóng dáng ai. Donald thích phô trương thế kia mà, làm gì có chuyện ông ra chỉ mang theo một vệ sĩ đi kèm cho được.

Thế này coi như Kuusou đã đỡ một tay cho bọn cậu nhỉ. Mạc Tử Mộc ráng tránh để khỏi phải nhìn đến những người bị mổ phanh ngực không khác gì những con ếch, cậu leo đèo vào nhà bếp cùng mọi người. So ra thì trong này chật chội hơn bên ngoài, lại cộng thêm cả lão Jack như một bức tường thịt ngồn ngộn, thành thử tất cả đều bị chen chúc như cá mèi đóng hộp(2), khó thở dã man, nhưng tính ra cũng chẳng ai dám đi ra ngoài kia để mà bị ngửi cái mùi máu tanh tươi phát buồn nôn ấy. Trong bếp thoang thoảng mùi thơm của rau và bánh nướng, có lẽ Donald vì Mạc Tử Mộc nên đã dặn người làm chuẩn bị chút ít đồ ăn nhẹ.

Nore mỉm cười nhìn lựa chọn của bọn cậu, dường như không mấy đoái hoài đến xác chết la liệt dưới chân, hắn chỉ vào nhà bếp vợ hết sạch dao và đồ làm bếp lại một lượt rồi cười hỏi, “Thấy rộng rãi hơn chưa nào?”

Mạc Tử Mộc thở phào một hơi, “Mày giỏi hoạt quá!”

Nhướn nhướn mày, Nore cười khi khi, “Quá khen!”

Hắn lôi túi cứu thương bằng bó tay cho cả Tommy lẫn Jack, lúc này Mạc Tử Mộc mới bảo, “Cám ơn!”

Nore cười đáp, “Mày thật biết ân oán rành rọt!”

Mạc Tử Mộc không đáp trả. Xong việc Nore cũng trở về trên boong tàu.

Thuyền tiếp tục rẽ sóng lướt đi, Tom lí nhí hỏi, “Tên thợ săn này rốt cuộc vì sao không giết chúng ta vậy?”

Mạc Tử Mộc lắc đầu. Bé Nari ôm ba mình khóc thút thít, Tommy thở dài động viên cô bé, “Ngoan con, ổn rồi ổn rồi!”

Thuyền lái xa hơn hẳn dự tính của bọn cậu. Thế nhưng trời còn chưa sáng bạch, Nore lại lần nữa chui xuống dẫn Mạc Tử Mộc đi lên.

Tom hình như đã quen dựa dẫm Mạc Tử Mộc, nhác thấy Mạc Tử Mộc sắp đi, cậu ta bèn hoảng hốt, “Mày định đưa Seven đi đâu?”

Nore không trả lời, ngược lại chỉ có Mạc Tử Mộc cười nhàn nhạt, “Các cậu bảo trọng nhé, tạm biệt!”

Mạc Tử Mộc đi lên khoang trên của con thuyền, hóa ra bọn cậu đã cập bờ vào một hòn đảo nho nhỏ, trên hòn đảo kỳ lạ này dang dặt những rừng cây, hiển nhiên đây là đảo tư nhân thuộc quần đảo Virgin và thuộc về một phú hào giàu có. Thuyền đậu tại một bến tàu tư nhân, mà nơi bến tàu đã có sẵn một thanh niên trẻ tuổi vận áo đen đang đứng nhìn bọn cậu xuống thuyền.

Mạc Tử Mộc hơi liếc mắt trông qua, thế rồi sắc mặt cậu bỗng chốc tái nhợt hẳn. Người đó, bất ngờ rằng lại chính là —— Dung Thanh.

Seven Giam Cầm / Hoàn

1. Mệnh môn: Kinh huyết ở khoảng giữa hai trái thận (ngay dưới rốn).

2. Cá mòi (tên tiếng anh là pilchard hay sardine) là một vài loài cá dầu nhỏ thuộc họ cá trích. Tên Sardine được đặt theo một hòn đảo địa Trung Hải của Sardina nơi chúng đã từng sống dạt dào.

Cá sống dọc ven biển, thường di chuyển thành bầy khoảng từ 10 – 50m dưới mặt nước. Sự sinh sản của cá mòi thường ở trên biển cả. Nghề đánh cá mòi đã có từ thời cổ đại. Đó là một loại cá rất giàu chất Omega-3, photpho, vitamin B3, vitamin B6.

Người có sáng kiến đóng hộp cá mòi là ông Pierre Joseph Colin (1784-1848), người gốc ở Nantes thuộc phía tây nước Pháp trên bờ Đại Tây Dương. Vào năm 1820, dựa trên cách bảo quản thực phẩm của Nicolas

Appert phục vụ trong quân đội Napoléon, ông có sáng kiến khử trùng những con cá mòi trong những chiếc hộp bằng thiếc do khám phá về vi khuẩn của bác sĩ Louis Pasteur; sáng kiến này đã làm đảo lộn cả ngành đánh cá và kỹ nghệ bảo quản thực phẩm và cũng làm cho cả thế giới biết về món cá mòi đóng hộp, có thể nói cách bảo quản thực phẩm bằng cách đóng hộp thiếc có kể từ khi ấy.

1 vài hộp cá mòi sản xuất trên thế giới:

—

bye Mammon, bye 7 Giam Cầm, sang Săn Tình thôi, love ya ^o^

21. Chương 21: Săn Tình

Số lượng phú hào tại quần đảo Virgin vốn dĩ chỉ chút như sao trời, hiển nhiên đây chính là một hòn đảo tư nhân. Sau những rừng cây rậm rạp xanh tốt lấp ló một góc biệt thự, mới nhìn thật có hơi hướm gì đó về sự ẩn dật.

Chiếc thuyền riêng đặt làm đậu ngay tại bến tàu, trên đó có hai người trẻ tuổi đang đứng.

Người đứng đằng sau thoạt nhìn tràn trề vẻ tự tin của một nhà đàm phán, ngoại hình điển hình cho dòng máu lai Á Âu, tóc đen mắt đen trong khi nét mặt rõ ràng và lập thể đậm mùi châu Âu. Đứng trước hắn là một thiếu niên xinh đẹp người châu Á, hơi gầy và cao dong dong, mặt mày cũng rõ rệt đường nào nét nấy. Khác với vẻ khỏe khoắn và sôi nổi thường thấy ở những người trẻ trung, ở cậu thấy được nhiều hơn là sự mềm mại.

Cậu chính là Mạc Tử Mộc vừa mới vượt ngục thành công, còn người đứng sau cậu chính là người lai mang dòng máu Ý – Nore.

Hắn đẩy cậu dõm bước lên trước, lưỡi biếng cười cười, “Seven, về nhà rồi, xuống đi, có người đang chờ mày!”

Mạc Tử Mộc tái mét, liếc mắt qua người đang đợi ở bến tàu. Hắn ta vận chiếc áo len ba lỗ giản dị, quần Tây vừa khít, rất ra dáng thanh thoi ở nhà. Dấu dấp về hần thư sinh biết chừng nào, nhưng Mạc Tử Mộc ngầm hiểu bản chất hắn không hề giống như những gì hắn bộc lộ. Cậu đau đầu nhìn mãi con người trẻ tuổi hào hoa phong nhã ấy, chợt cảm thấy buốt lạnh khôn tả, cảm giác ấy đan quện trong cậu những mệt mỏi, những đớn đau.

“Em đến rồi!” Dung Thanh nhẹ nhàng lên tiếng trước.

“Tôi không hề muốn đến đây!” Mạc Tử Mộc cố bình tĩnh hết sức có thể, đáp trả lại.

Dung Thanh chỉ nói ngắn gọn, “Vào nhà đi!”

“Dung Thanh!” Mạc Tử Mộc chặn ngang, “Chúng ta đã không còn liên quan tới nhau rồi!”

Nore nhún vai đứng đĩnh, “Seven, nghe tao này, nếu mày vẫn còn để ý chuyện có gặp lại Dung Thanh nữa hay không chứng tỏ trong lòng mày vẫn có hấn tồn tại! Mày thuộc dạng khó gần, có nghĩa những ai có thể tiếp cận đến trái tim mày sẽ để lại dấu ấn rất sâu trong đó! Mày chỉ cần nghĩ đến Dung Thanh thôi là đã tái mặt, đau khổ – là vì mày vẫn còn yêu. Tại sao không thử trao cho nhau nhiều cơ hội hơn?”

“Mày sẽ yêu một con dao đã rạch ngang trái tim mày được à?” Mạc Tử Mộc lạnh lùng hỏi.

Nore hơi sững sờ, thế rồi cười khỏ, hấn vẫy tay với Dung Thanh và nhắ, “Việc mày nhờ, tao giúp đến đây thôi, tao còn phải đi xử lý mấy đứa còn lại. Chia tay mày ở đây nhé... Chúc may mắn.”

Dung Thanh chỉ đơn giản gật đầu, song Mạc Tử Mộc chợt bật thốt, “Mày muốn làm gì các bạn tao?”

Nore cười khì khì, chỉ bảo, “Thế phải còn xem mày có nghe lời Dung Thanh không đã.”

Rèm mi đen dài của Mạc Tử Mộc khe khẽ hấp háy.

“Nore đùa đấy. Cậu ta đáp ứng anh sẽ trông chừng giùm các bạn em rồi.” Dung Thanh bèn giải thích.

Nore cười tủm tỉm, đoạn nhảy lên boong thuyền. Hấn vừa cười vừa nói với Dung Thanh, “Trong quan điểm của tao, nếu đã mất đi thứ gì thì không nên bịn rịn nhiều quá. Thứ đã không chiếm được, thà rằng hủy diệt đi còn hơn cứ phải vương vấn mãi!”

Mạc Tử Mộc thần nhiên nhận xét, “Quả là cùng một giuộc với nhau!”

Gượng gạo cười, Dung Thanh chỉ biết tìm cách ngắt chủ đề, “Đến khi nào mày không có được thứ gì đã rồi hăng nói!”

Nore ung dung vẫy tay với hấn, chả mấy chốc đã lái thuyền đi tít xa trên mặt biển Caribbean xanh thẳm.

“Đi nào!” Dung Thanh gọi, âm giọng không khẩn thiết cũng không gay gắt, nhưng Mạc Tử Mộc hiểu lời người này nói ra đồng nghĩa với việc không chấp nhận làm trái ý.

Dọc theo bờ cát, cậu bước về phía căn biệt thự. Hai người sau trước sánh vai nhau, giống như ngày nào, bọn cậu cũng không nói gì nhiều. Nhưng buổi ấy và hiện tại đã khác xa nhau rồi, niềm hạnh phúc từng đọng đầy cõi lòng cậu vốn dĩ đã sớm vụt tan.

Cậu đi vào biệt thự. Mọi chốn ở của Dung Thanh đều được trang trí theo phong cách Trung Quốc, nào màn cuốn, nào rèm trúc đều thể hiện rất rõ sở thích của chủ nhân nó, và lẽ tất yếu căn nhà này cũng không ngoại lệ. Thế nhưng sự an nhàn tách biệt thế sự này chỉ là vỏ ngoài. Nơi đây ngay cả một vệ sĩ đi tuần cũng không thấy, song các góc đều có giấu tia hồng ngoại, cửa kính yêu cầu phải quét con người mới ra vào được, không chỗ nào là không lắp đặt thiết bị bảo vệ cao cấp nhất.

“Ngồi đi em!” Dung Thanh đưa Mạc Tử Mộc vào rồi chỉ ghế sofa, Mạc Tử Mộc đành ngồi xuống theo lời hắn.

Dung Thanh rót một chén trà cho cậu, Mạc Tử Mộc nhận lấy, không hề chống đối. Dung Thanh bước tới ôm cậu từ đằng sau, cậu cũng không cử động. Hắn nói nhẹ nhàng, “Chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?”

Cậu bật cười khe khẽ, “Bắt đầu lại từ đầu? Vậy thì dĩ vãng của chúng ta bỏ đi đâu?”

Dung Thanh gật gật, “Anh biết gút mắc ấy trong lòng em rất khó có thể gỡ bỏ. Em muốn gì, cứ ra điều kiện đi. Em muốn tính toán lần này thế nào, gì anh cũng đáp ứng em.”

Hắn vừa nói dứt, Mạc Tử Mộc thành linh giật tay hắn ra, đứng bật dậy. Cậu lớn giọng, “Tôi muốn có một tuổi mười bảy trong sạch, tôi muốn bản thân mình vẫn còn ước mơ, tôi muốn một Seven vẫn còn tin tưởng vào tình yêu, tôi muốn một Seven vẫn còn ước ao tình cảm gia đình! Không phải là thằng tội phạm trốn ngục từng bị cưỡng bức, bị cha đẻ mình cưỡng bức, bị phán án, bị ngồi tù... Tôi muốn chưa bao giờ gặp phải anh cả! Dung Thanh, anh có thể thỏa mãn chúng hay chăng?”

Dung Thanh hơi cúi đầu, “Seven, chúng ta có rất nhiều sự lựa chọn. Anh hy vọng em có thể chọn ra điều tốt nhất cho chính mình!” Sắc mặt hắn có vẻ bợt bạt, sau rồi hắn nói, “Anh biết em sẽ không lựa chọn, nhưng anh vẫn muốn chọn cho em một lần!”

Mạc Tử Mộc lạnh nhạt phủ định lời hắn, “Anh chưa bao giờ chọn cho tôi đường sống!”

Dung Thanh nâng tầm mắt, ánh mắt hắn ta bỗng chốc làm Mạc Tử Mộc ớn lạnh. Hắn bình thản bảo, “Đúng, sau này em cũng không có đâu!”

Mạc Tử Mộc cảm thấy một cơn váng vất ập đến bất thành linh, chân cậu mềm nhũn, cả người khụy xuống, nhưng cậu không ngã xuống đất mà ngã vào lòng một người.

Trong cơn mơ màng, dường như cậu nghe thấy giọng người đó nghèn nghẹn, “Anh xin lỗi, Seven! Hãy để chúng ta bắt đầu lại lần nữa, được không?”

Lần tiếp theo Mạc Tử Mộc mở mắt, cậu phát hiện mình đang nằm trên sofa, đầu gối trên đùi một người, trí óc cậu đang trong tình trạng vô cùng chênh choáng.

Người kia cười cười hỏi han, “Em dậy rồi à?!”

Mạc Tử Mộc đỡ đầu ngồi dậy. Trong bầu không khí thơm thơm mùi rượu vang, và Dung Thanh mặc bộ quần áo đen đang ngồi trên sofa đọc dở một cuốn sách. Hắn nhìn cậu, mỉm cười, “Không biết uống rượu thì uống ít thôi! Bị say khổ lắm!”

“Say à?” Mạc Tử Mộc nhìn khắp gian phòng quen thuộc, kia là cây ngọc lan mà Dung Thanh yêu đặt trong bình hoa trắng men ngọc bích, đằng nọ là chiếc đồng hồ cây cổ điển dật ra âm thanh tik tak, tik tak đều đều. Đáy lòng Mạc Tử Mộc chợt cuộn trào. Nơi này là biệt thự trên quần đảo Virgin của Dung Thanh, nơi từng khiến cậu xiết bao khát khao, cuối cùng lại là nơi hắn vận cơn ác mộng khủng khiếp của đời cậu.

“Em ngủ lâu lắm rồi... Đầu còn đau không?” Dung Thanh dịu dàng vuốt đầu cậu, theo bản năng cậu giờ tay lên chắn thì lại bị Dung Thanh cầm lấy.

“Rõ là giấc mà!” Cặp mắt đen láy của Dung Thanh dừng lại ở cậu, rồi hắn điềm nhiên nói, “Em say đến nỗi thế, anh lên giường với em kiểu gì?”

“Dạ!” Mạc Tử Mộc giật nảy. Chẳng lẽ chỉ là ác mộng? Tất thấy những gì đã từng xảy ra, phải chăng chỉ là một cơn ác mộng?

Dung Thanh nắm tay cậu, thuận thế kéo cả người cậu vào lòng, ôm cậu hôn lên mép tóc cậu, sau đó hắn kề sát lỗ tai cậu và thì thầm, “Có vài việc, anh thích làm lúc em tỉnh táo hơn!”

Đường nhìn Mạc Tử Mộc bao quát mọi góc nẻo gian phòng, cậu bỗng bắt gặp một chiếc máy bay giấy nằm dưới gầm sofa. Ngày ấy, cậu ở trong phòng khách thấy chán quá, thế là gấp một chiếc máy bay giấy tự chơi, tới lúc Dung Thanh vào, chiếc máy bay vừa vụn bay tấp vào gầm sofa.

“Ra chỉ là một cơn ác mộng thôi!” Cậu khép mắt, cảm giác cả người nhẹ hẫng, để kệ Dung Thanh hôn cậu, vuốt ve cậu.

“Em mơ thấy ác mộng!” Cậu chùng giọng kể.

“Mơ gì nào...” Dung Thanh chậm chậm cởi quần áo cậu. Mạc Tử Mộc cười mỉm rồi nói, “Mơ thấy anh đem bán em!”

Bàn tay Dung Thanh len vào trong áo cậu, chạm đến đầu ngực cậu, hắn cúi người bên tai cậu, “Bán em cho anh nhé?”

Cậu liền hít sâu một hơi. Mọi thứ hóa ra chỉ là một cơn ác mộng hoang đường, những gì của hiện tại vẫn là của hiện tại, chưa có gì xảy ra hết.

Hai người tiện đà trượt xuống tấm thảm dưới sofa. Dung Thanh ngẩng ngó Mạc Tử Mộc nằm trên tấm thảm lông lặc đà, đôi kính của cậu bị tháo xuống, vàng trán đầy đặn, sống mũi thẳng, lông mi cong vút nửa khép nửa mở. Cậu vẫn thanh thuần biết mấy. Hắn cúi xuống hôn cậu, môi hắn du di dọc theo lớp áo đã vạch rộng, hôn lên hai điểm nhô trên khung ngực, Mạc Tử Mộc liền hớp lấy không khí.

Dung Thanh ngạc nhiên, như là không nghĩ Mạc Tử Mộc lại miễn cảm nhường vậy. Ánh mắt hắn nhìn xuống Mạc Tử Mộc trở nên rối rắm.

Mạc Tử Mộc cảm giác bàn tay đang nắm cổ tay mình đột nhiên mạnh bạo hẳn, dường như đang muốn chặt chẽ đóng đinh cậu trên nền đất. Cậu bèn trộm mở mắt ra, thấy Dung Thanh vẫn đang hết sức dịu dàng nhìn cậu.

“Seven...” Dung Thanh cất lời, “Anh có món quà muốn tặng em!”

Mạc Tử Mộc nghe được hai chữ “món quà” liền vô thức rung mình. Run run giọng, cậu hỏi, “Quà gì ạ...”

Dung Thanh cúi xuống hôn cậu, gọn ghẽ nằm đè bên trên cậu. Hắn khẽ cười, “Làm xong sẽ cho em xem!”

Muốn coi như tỉnh bơ, nhưng không hiểu do đâu trái tim cứ run rẩy mãi, cậu không thể bình tĩnh, những cái mơn trớn của Dung Thanh cũng không cách nào làm cậu rung động. Cậu bần khoản một thôi một hồi, sau cùng cậu buột miệng, “Dung Thanh, cứ để cho em xem món quà của anh trước đã có được không?”

Dung Thanh ngược mắt, mỉm cười đồng thuận với cậu, “Em đúng là nôn nóng mà, được rồi!” Hắn cầm tay Mạc Tử Mộc kéo cậu đứng dậy và dắt cậu lên lầu.

Phòng ngủ Dung Thanh trái ngược hoàn toàn với phong cách biệt thự hắn yêu thích, cấu trúc nơi đây rõ rệt, lạnh mà cứng cỏi. Đồ đạc theo phong cách hình học tràn đầy cái hồn của hiện đại, song bên cạnh đó lại thiếu đi nét êm dịu, ngoại trừ chiếc giường lớn mềm mại và trắng toát thì các sản phẩm dệt lụa không có là bao nhiêu.

Dung Thanh rút một tờ giấy từ chiếc bàn làm việc kê sát cửa sổ, đi qua ôm Mạc Tử Mộc đang ngồi trên giường, đưa nó cho cậu.

Mạc Tử Mộc cầm nó trong tay, ướm hỏi, “Nó là gì thế ạ?”

“Giấy đăng ký kết hôn của bọn mình!”

“Kết hôn ạ?!” Mạc Tử Mộc giật mình, cảm thấy đầu óc ong ong. Chau mày, rồi cậu nói nhỏ, “Dung Thanh, em vẫn còn là vị thành niên mà!”

Dung Thanh nhìn cậu, cười hiền hòa, “Chỉ cần em đồng ý thôi, những thứ khác cứ giao cho anh, nhé?”

Hắn nhét một chiếc bút máy ngòi vàng đẹp đẽ vào tay cậu mà nói, “Ký đi, Seven. Anh hứa cả đời này sẽ trân trọng em!”

Từ cái giây vừa nãy Mạc Tử Mộc đã cảm giác thần trí cậu chao đảo dữ dội, hiện tại cộng thêm lời này, cậu không sao đọc rõ được nội dung trên giấy.

Khoảnh khắc ấy, bỗng cậu thấy u mê hết sức. Cậu yêu Dung Thanh vậy mà, thế nhưng tờ đăng ký kết hôn này chẳng thể cho cậu niềm hạnh phúc, thay vào đó là nỗi sợ hãi và bàng hoàng. Có điều không cho phép cậu có chút xiu nào lưỡng lự, Dung Thanh đã dứt khoát cầm tay cậu, ký tên cậu vào mục chữ ký trên giấy.

“Seven, từ giờ trở đi, em thuộc về anh!” Giọng nói Dung Thanh bộc lộ sự phấn chấn vô vàn. Hắn đẩy cậu xuống giường, se sẽ bên tai cậu, “Chúng ta tiếp tục nào!”

Hai đôi môi bọn cậu gắn kết cùng nhau, nụ hôn không quá cuồng nhiệt nhưng triền miên. Chầm chậm, cậu lạc lối trong chiếc hôn dịu dàng ấy, óc não chỉ là một mảng đen kịt nhưng bốn bề lại êm ái tựa bông. Một thứ xúc cảm chột dấy lên trong tâm trí cậu, về một nụ hôn, nó độc tài, nó đậm đặc tính chất xâm lược, vừa khởi đầu là dẫn theo hương tình nồng nàn, sau đó cơ thể cậu sẽ nóng lên và từ từ rơi vào mất kiểm soát.

Cặp mắt sâu trùng lấp lóe ý cười ẩn hiện, nụ cười phớt bất cần đời trên môi, kẻ đó hỏi cậu, “Bé này, em có thích lên giường với anh không?” Nghe như thờ ơ, thực chất cái ngang ngược trong ngữ điệu ấy thật khiến người ta ấn tượng mãi.

Mạc Tử Mộc tựa thể bị điện giật, cậu đột ngột mở choàng mắt. Trên trần nhà là bóng đèn sáng rõ, lấp đầy xung quanh, tấm thép sáng choang càng thêm phụ trợ cho lối kiến trúc hiện đại. Từ tấm thép, cậu có thể tường tận trông rõ bản thân mình đang nằm trên mớ quần áo lộn xộn, và theo lớp quần áo lơ lửng, Dung Thanh dần dần dời chiếc hôn xuống mỗi lúc một sâu, sau đó hắn kéo khóa quần cậu, thông thả cởi quần cậu, đến lúc toan tiếp tục nụ hôn thì bất chợt hắn khựng lại.

Bức tranh thần thánh bùa mê và cám dỗ như một thân dây leo từ tốn duỗi mình ra trường bò, đan thành chiếc lưới vây trời trông mắt và trái tim nhân loại. Im ỉm, âm thầm, nhưng nó hết như có sự sống. Chỉ là, đối với người đang mang nó trên người, nó chính là nỗi nhục nhã khó có thể rũ bỏ, nó là dấu ấn vĩnh hằng. Nhoáng cái, Dung Thanh hết như bị ngã từ trên đỉnh núi xuống tận đáy vực sâu.

Mạc Tử Mộc dừng dừng lên tiếng, “Hết hôn rồi rồi chứ gì?” Cậu co hai chân lại, tự kéo quần. Sau khi thất chũn chu mọi cúc quần cúc áo, cậu mới nói, “Dung Thanh, giờ thì anh nên hiểu, chúng ta không cách nào quay trở về quá khứ được đâu!”

Cậu đi ra cửa và bỏ lại một câu rằng, “Dung Thanh, xin đừng để chúng ta gặp lại nhau nữa!”

Mạc Tử Mộc chậm rãi bước xuống từng bậc cầu thang theo tấm thảm trải mềm mượt. Thì ra ác mộng cũng là hạnh phúc theo một khía cạnh nào đó, bởi lẽ ác mộng rồi cũng sẽ hồi tỉnh, và tỉnh lại rồi, bạn sẽ hân hoan với cuộc sống hiện tại. Mạc Tử Mộc khép hờ mắt, vươn tay muốn đẩy cánh cửa kính nọ, lại phát hiện nó kẹt chặt không sao mở nổi, quan sát bốn phía cũng không thấy cái nút gì có thể mở được.

Ngoài kia đang là hoàng hôn biển Caribbean trắng lệt vô ngần, vậy mà nó lại chỉ là gần ngay trước mắt, xa tận chân trời, vì rằng cậu và nó đang cách nhau qua một tấm kính thủy tinh.

Cơn lạnh buốt trời lên từ đáy lòng Mạc Tử Mộc. Cậu bất thần quay người lại, bắt gặp Dung Thanh tựa mình trên cầu thang. Hai người cứ chằm chằm đối diện nhau thật lâu, thật lâu, rồi Dung Thanh mới trình bày, “Seven, căn biệt thự này được xây dựng giống hệt dựa theo căn cũ, nhưng không có quầy rượu, như thế em sẽ không uống rượu, anh sẽ không phạm sai lầm. Bến tàu cũng gần hơn, anh sẽ đuổi kịp chiếc du thuyền kia một cách nhanh chóng!”

Sắc mặt Mạc Tử Mộc trắng bệch đi, môi cậu vuột ra những âm từ run rẩy, “Dung Thanh... Anh đừng...”

Dung Thanh lại tiếp, “Ở đây có phòng đàn tuyệt lắm, phong cảnh cũng rất đẹp, từng các phòng đều làm bằng kính. Nơi này không phải Mammon, không có đường hầm, mọi đường cống mái nhà, cửa thông gió đều từ thép không gỉ chế tạo. Về cơ bản, không ai trốn nổi khỏi nơi này đâu, Seven... Anh đoán em kiểu gì cũng sẽ tận dụng lấy nhỏ thắng lớn, anh cũng biết mối giao hảo sâu sắc giữa em cùng gia tộc Bonanno, cho nên anh sẽ không để em dễ dàng chạy khỏi đây, tốt nhất em hãy bỏ cái ý định đó đi. Nếu anh là em... Trước tiên anh sẽ tập quen với chuyện sống an ổn ở đây mãi mãi!”

“Đây là lời hứa hẹn của anh sẽ trân trọng tôi cả đời đấy à!” Mạc Tử Mộc lắc đầu mà cười, “Dung Thanh, liệu đã từng có ai nói anh rằng, anh rất tàn nhẫn hay chưa?”

“Thời gian sẽ không dừng lại vĩnh viễn tại khoảng này đâu. Những khoảng của cuộc sống luôn luôn thay thế nhau, bao phủ nhau, rồi đến một ngày, rốt cuộc bọn mình sẽ không còn thấy vết nhơ của xưa cũ nữa, Seven... Bọn mình hãy bắt đầu lại từ đầu đi!”

Mạc Tử Mộc cười váng, buồn cười đến nỗi nghiêng ngả, gập cả người. Cười chán chê một hồi xong cậu mới chằm chằm thẳng lưng lại, “Tôi có một điều kiện!”

Tự dưng nghe được từ miệng Mạc Tử Mộc đề đạt điều kiện, tim Dung Thanh đập rộn, hấn cuống quýt đáp, “Em nói đi!”

Mạc Tử Mộc mỉm cười, “Giết Mai Lâm đi!”

Dung Thanh vừa nghe đã thốt lên không cần suy nghĩ, “Em điên rồi, em có biết Lâm Lâm đối xử tốt với em cỡ nào không?”

Mạc Tử Mộc thản nhiên trả lời, “Nhưng nếu không như vậy, sao tôi mình chứng được rằng anh chỉ yêu một mình tôi?”

Dung Thanh nhìn cậu rất lâu, chậm rãi đi xuống cầu thang, đoạn hấn khàn khàn mở miệng, “Em đúng là một đóa hoa độc!”

Khẽ cười, cậu nói, “Có thể tôi có độc, mỗi tội tôi không phải hoa, tôi không thích bị anh tự ý bài trí kể cả căn nhà kính của anh có bày biện đẹp bao nhiêu!”

Bên ngoài cửa ầm lên vài tiếng súng nổ, Dung Thanh không hề cử động, đám vệ sĩ canh phía ngoài liền tức tốc xông ra. Trong vườn hoa đứng sẵn một lão béo lặc lè đang khổng chế Nore, lão ta dùng mặt Nore để che đầu mình, ánh chừng cực kỳ có kinh nghiệm.

“Nore, mày mà lại chịu thua một lão béo đàn độn thế này à!” Dung Thanh hời hợt gọi.

Nore bèn cười khở, “Nếu nói Hanada Masatada là một lão béo đàn độn thì tao thua là xứng đáng!”

Gia tộc Hanada là một gia tộc đồ vật lâu đời, sau này phát triển thành công ty bảo an Hanada tiếng tăm lừng lẫy, vệ sĩ và sát thủ nhà bọn họ rất có tên tuổi, chỉ tiếc rằng nhân số khá ít. Dung Thanh đây cũng là lần đầu tiên được gặp Hanada Masatada – vệ sĩ cao cấp nhất của gia tộc Hanada, ai có thể liệu được đó lại là một lão béo mập, đã thế còn là người Mỹ.

“Hanada Masatada...” Dung Thanh thoáng nhíu mày, “Chúng tôi và gia tộc Hanada xưa nay tuyệt nhiên không hề mắc mớ ân oán, ngài Hanada đây...”

“Miễn dài dòng, dẫn Seven qua đây!” Jack đánh mặt lại. Bình thường lão ta ít khi nói chuyện, nhưng những lúc ấy lão ta toàn trưng ra dáng vẻ ngốc nghếch, còn lão ta của hiện thời lại toát ra mùi sát khí bức cho người cảm thấy khó thở.

Dung Thanh lạnh lùng đàm phán, “Ngài Hanada, tôi không cho rằng gia tộc ngài sẽ đồng ý cho ngài chuốc thù với gia tộc Cruise. Ngài có muốn gọi điện thoại trước cho trưởng bối các ngài không?”

Jack nhếch mép cười, “Rất lấy làm tiếc, anh Cruise. Sai lầm anh đã phạm phải là bắt cóc đối tượng mà khách hàng của tôi đã ủy thác!”

“Khách hàng của ngài là...” Dung Thanh gặng hỏi.

Jack lạnh nhạt trả lời, “Gia tộc Hanada chúng tôi luôn có quy tắc, mong anh không lấy làm phiền vì tôi không thể tiết lộ danh tính khách hàng cho anh! Tôi nhắc lại lần nữa, dẫn Seven qua đây!”

Dung Thanh hít sâu một hơi, “Chúng ta hãy trao đổi con tin!”

Jack cười khẩy, “Anh Cruise, anh cũng là một nhân vật tầm cỡ, anh nghĩ tôi sẽ làm thế à?”

Dung Thanh cũng cười lạnh đáp trả, “Sao tôi biết được ngài có lật lọng, làm bạn tôi bị thương hay không?”

“Cái tên Hanada chính là biểu tượng cho danh dự.”

Dung Thanh cắn chặt răng, chỉ đành đẩy Mạc Tử Mộc tới, “Hy vọng ngài giữ lời!”

Nore cười gượng, “Xin lỗi, Daniel!”

Mạc Tử Mộc mỉm cười, bước về hướng Jack. Jack không chế Nore đi tới du thuyền.

Mạc Tử Mộc lên thuyền, thế rồi ngoái lại nhìn Dung Thanh. Cậu cười nhẹ nhàng, lấy ra từ trong ngực một tờ giấy, xé vụn nó, “Cám ơn món quà của anh, nhưng tôi không cần nó! Nhờ anh chuyển lời cho Mai Lâm rằng tôi đã hoàn thành nguyện vọng đầu tiên của anh ấy rồi, tôi cho anh cơ hội chọn lựa ở bên tôi, là tự anh bỏ qua cơ hội!” Đoạn, cậu phát tay lên trời, những mảnh giấy rách bay loạn ngợp không trung, lả tả vương vãi giữa hai người bọn cậu như thể màn cảm ơn mỗi khi một vở kịch khép màn.

Du thuyền mang theo cậu đi dần xa, bấy giờ cậu nói với Jack, “Buồn thật, bất ngờ quá đỗi vì tôi đã nhầm, không hề ông lại là nhân vật lợi hại thế đấy.”

Jack bảo, “Seven, trên đời có rất nhiều người cậu không thể nhìn thấu. Nhưng tôi cũng phải khen cậu rất may mắn: Cậu có một người dốc lòng che chở cho cậu. Trong trường hợp tôi là cậu, tôi sẽ không suốt cả ngày chỉ toàn nung nấu ý đồ trốn thoát khỏi người ấy như cậu đâu!”

Mạc Tử Mộc cười hỏi, “Ý ông là Ivan đó à? Chẳng phải ngay cả bản thân mình, anh ta lo còn chưa xong đây thôi?”

Jack bâng quơ mà rằng, “Cậu lo bò trắng răng quá. Henry Bonanno sao có thể là đối thủ của Ivan chứ, tầm này hần ta chết chắc rồi!” Đến đây, lão hít sâu một hơi, nói gọn lỏn, “Seven, tôi mong chặng đường tới đây cậu chớ nên quây lung tung để chúng ta có thể bình an đến New York, ngài Ivan đang ở đó chờ cậu!”

Sau chương này, có lẽ sẽ càng có nhiều bạn ghét Dung Thanh lắm /_ (điển hình là cô Káo-máu-M-chung-hội-với-Thụy-Dương-máu-M-nốt, cô cứ thọc ngoáy liên tị vào nỗi đau của tui /_)

Cứ mỗi lúc dịch đến đoạn nào có Dung Thanh là đều nghe Múa Cỏ Nước, bản nhạc mà ngày đầu tiên Seven gặp anh, cảm thấy anh sao mà hợp với khúc nhạc này đến thế; và mỗi lần như thế lại đau lòng vì anh.

Có lẽ sau khi dịch xong bộ 4 của BTNT, sẽ viết một bài về anh, về chàng trai có cái tên dịu dàng với bản đàn Múa Cỏ Nước cũng hết sức dịu dàng đó chẳng?

/_

mệnh trắc ẩn lắm, hự hự

22. Chương 22

Mạc Tử Mộc bèn hỏi, “Tom và Tommy đâu rồi?”

Jack lạnh lùng đáp, “Bên dưới. Tôi còn chưa kịp xử lý họ!”

“Xử lý?!” Hai chữ này như nện một đòn vào Mạc Tử Mộc, cậu lấy làm kinh hãi.

Bên cạnh là tiếng Nore cười đầy chật vật, “Tao đang tính thả chúng nó đi nhưng lại sai lầm thả Hanada Masatada trước! Nếu quang minh chính đại một chọi một, lão ta mơ mà có cơ may thắng nổi tao!”

“Những ai cần chết trên đảo Mammon đều đã chết sạch rồi, người có thể rò rỉ ra thân phận của cậu không còn nhiều. Hai người kia không biết cách tự bảo vệ mình, mục tiêu quá rõ, giết họ mới có thể bảo đảm an toàn cho cậu!” Jack thốt ra lạnh tanh.

Tay siết thành nắm đấm, Mạc Tử Mộc liền chất vấn, “Jack, lẽ nào ông đã quên họ từng chiếu cố ông thế nào à? Có thể trong mắt ông, năng lực bọn họ chỉ còn con như loài kiến, nhưng liệu ông có nghĩ ngay cả khi họ đang đương đầu với sinh tử, họ cũng không hề bỏ rơi ông không?!”

“Người chưa bao giờ bỏ rơi tôi là cậu!” Jack vặc lại, nhưng ngay sau liền im miệng vì dường như cảm thấy mình đã nói quá nhiều. Lão ta xoay đi mở cửa khoang đáy, lát sau dẫn từ trong ra ba người và quãng họ trên đất y hệt vút mấy con gà con.

Vừa thấy Mạc Tử Mộc, Tom vừa mừng vừa hãi, rồi rít gọi, “Seven, Seven, cứu bọn này với!”

Mặt mày Tommy nhợt nhạt, trên mặt Nari cũng ngân ngấn nước mắt, Mạc Tử Mộc thấy vậy liền vội chạy qua đỡ họ dậy.

“Xin ông! Đừng giết họ!” Mạc Tử Mộc thấp giọng cầu xin.

Jack làm như tai ngơ mắt điếc, xách Nore lên trước. Nói thật thì, Mạc Mộc không thích tên lai Ý này nhưng cũng không hận ghét hẳn. Hắn đã tiếp tay cho Dung Thanh bắt cóc cậu, song hắn không ham mê giết chóc quá đà, vả lại cũng từng cứu bọn cậu một bận.

“Ông...”

Không cho Mạc Tử Mộc nói hết, Jack đã ngắt ngang, vành môi dày bự của lão ta giật giật, “Seven, cậu vẫn chưa dứt hẳn tình với Dung Thanh đấy à? Ngay cả thằng này mà cậu cũng muốn cứu?”

Mạc Tử Mộc lựa lời khuyên bảo, “Jack, người này không xấu, ông không nhất thiết phải giết hắn!”

Jack cười lạnh, “Tôi đâu có giết. Giờ tôi thả hắn đi, hắn vẫn còn sống cơ mà!”

“Ông trói tay người ta sau lưng rồi ném xuống biển mà tính là thả?!”

Jack đáp tỉnh rụi, “Tôi không nuốt lời là được!” Sức lão ta mạnh gớm ghê, chỉ một tay đã xách bổng cả người Nore chìa ra ngoài lan can thuyền.

Nore nhìn thoáng xuống mặt biển Caribbean xanh biêng biếc, đành cười khổ một tiếng. Jack buông tay, hắn liền rơi thẳng xuống biển. Cứ tưởng phải rơi tôm xuống biển rồi cơ, ngờ đâu rơi được nửa chừng thì đột nhiên dừng lại, hắn cố gắng ngoái đầu nhìn, trông thấy hai tay Mạc Tử Mộc đang túm chặt sợi dây thừng trói hắn.

Bởi xung lực do sức rơi cơ thể Nore mà bụng Mạc Tử Mộc bị va mạnh vào lan can. Jack giật nảy, cảnh cáo, “Seven, cậu có hành động như nào cũng chỉ là dư thừa thôi!”

Đến lượt Tom bị lão xách lên, cậu chàng run như cây sậy. Jack bảo, “Tom, hôm nay tôi sẽ dạy cậu biết thế nào là mèo tập bơi!”

“Óa óa Xin anh dừnggggggg” Tom hét chói tai cũng vô dụng, Jack tức khắc quăng ngay cậu ta xuống biển chẳng một giây chần chừ. Mạc Tử Mộc vừa hãi vừa giận không để đầu cho hết. Bấy giờ, Jack lại ném xuống một cái phao cấp cứu, hét vọng ra, “Nể tình chúng ta đã làm bạn cùng phòng suốt nửa năm, tặng cậu đây! Chúc cậu sớm cập bờ.”

Thấy Tom lồm bồm đập nước mấy phát đã ôm được cái phao, Mạc Tử Mộc mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Đành rằng đang trong tình thế nước sôi lửa bỏng, nhưng nghe thấy tiếng thằng Tom chửi đồng từ xa xa văng lại, đến Mạc Tử Mộc cũng nhin không nổi, cười phì một tiếng.

“Còn các ông...” Jack chuyển mặt sang hướng Tommy chỉ còn một cánh tay khiếm khuyết. Mạc Tử Mộc kêu lên, “Jack, tay Tommy mới bị đứt, không thể để ông ấy xuống biển được. Máu ông ấy sẽ hấp dẫn cá mập đến mất.”

Jack ỉ ôi, “Lạy Chúa, Seven ạ. Cứ cái tính này thì cả đời cậu chỉ có thể bám dính lấy mấy kẻ già yếu tàn tật được thôi.” Mồm thì nói vậy, nhưng tay cũng đã biết đường nhân nhượng, chỉ sang thuyền cứu sinh phía đuôi thuyền, “Các ông! Lên thuyền cứu sinh, mau!”

Bé Nari dìu Tommy cùng lên thuyền cứu sinh, Jack một súng bắn đứt phăng dây thừng, con thuyền cứu sinh nhanh chóng dập dềnh theo sóng nước.

Ánh mắt Mạc Tử Mộc chợt lập lòe ánh sáng. Cậu râm rì hỏi, “Làm giao dịch không, Nore?”

Nore ngoảnh đầu, nở nụ cười, “Tao còn đường để lựa chọn à?”

Mạc Tử Mộc vung tay một cái, trong tay cậu tuột ra một cây nĩa ăn, nó chính là mục đích mới này cậu tiến lên đỡ Tommy. Đầu nĩa nhọn hoắt cắt đứt dây thừng, Nore tung mình lên thuyền, còn Mạc Tử Mộc nghiêng người nhảy ùm xuống biển.

Nore song phi, một cước trực tiếp đá bay khẩu súng trong tay Jack. Hắn cười hì hì, “Tao vừa thỏa thuận một giao dịch, e rằng phải rầy rà cùng mày vài ngày đấy! Tao không giống mày, con người tao trọng nhất chữ tín, vậy nên tao tên là Nore!” (Nore đọc đồng âm với nuô – lời hứa trong tiếng Trung)

Tommy và bé Nari hợp sức kéo Mạc Tử Mộc lên thuyền. Con người bấy lâu nay luôn rất mực kiệm lời giờ phút này dùng cánh tay tàn tật của ông ôm lấy Mạc Tử Mộc. Cậu vỗ vỗ ông, sau đó khấn trương kéo luôn cả thằng Tom này giờ cứ trôi lòng vòng tại chỗ lên thuyền luôn. Mặt Tom trắng bệch, run cầm cập. Nơi đây chệch khỏi đảo Mammon khá xa nhưng vẫn chung một dòng chảy xiết, bọn cậu không cần tốn quá nhiều công sức, con thuyền cũng tự động trôi mỗi lúc một xa dần.

Cảnh đêm biển Caribbean có đẹp chừng nào Tom cũng không còn lòng dạ mà ngắm nghía. Cậu ta tính hỏi Mạc Tử Mộc giờ đi đâu, nhưng Mạc Tử Mộc lại chỉ đắm đắm nhìn biển rộng, không có ý chuyện trò với cậu chàng. Con thuyền cứ sinh xuôi bập bênh theo sóng biển. Ngay tới lúc thằng Tom sắp bị rút sạch kiên nhẫn, đột nhiên Mạc Tử Mộc lại thở phào một hơi, “Đến rồi!”

Một chiếc du thuyền tư nhân xuất hiện trong tầm mắt bọn cậu. Như phát hiện tung tích bọn cậu, chiếc du thuyền lập tức vèo vèo lái qua. Nari căng thẳng, Mạc Tử Mộc chỉ đơn giản an ủi cô bé một câu rằng, “Đừng sợ!”

Chả mấy chốc chiếc du thuyền đã tiến gần bọn cậu, trên du thuyền có một người đàn ông gầy guộc, cổ áo khoác dựng đứng, kính râm đen ngòm, đầu còn đội mũ, kiểu cách ăn mặc che khuất hoàn toàn diện mạo trong đêm đen. Tommy cùng Tom đều là người qua đường, đương nhiên biết người này không muốn để họ biết mặt thật. Quả nhiên sau khi lên thuyền, y chỉ đơn giản ra hiệu bằng tay với Mạc Tử Mộc, cậu cũng không đối đáp mà lập tức cùng y vào phòng.

Vào một hồi lâu lắc rồi cậu mới đi ra, lúc này đất liền đã ẩn hiện trước mắt. Mạc Tử Mộc ôm theo một cái thùng, đặt lên bàn, mở thùng lôi ra ba bộ quần áo, ba cuốn sổ hộ chiếu và hai tấm thẻ. Cậu dặn, “Ở đây gồm ba bộ quần áo, mọi người thay đi. Hộ chiếu này sẽ cho mọi người thân thể mới, còn tấm thẻ ngân hàng này cất một khoản tiền đủ để mọi người mua một trang trại hoặc một con xe maoóc.”

Cậu lần lượt giao chúng vào tay cho Tommy và Tom, “Chúng ta tạm biệt nhau ở đây! Rồi sẽ có ngày gặp lại!”

Cả Tommy lẫn Tom đều là người hiểu chuyện, nhanh nhẹn cầm quần áo vận vào. Tommy là người đầu tiên rời đi, ông ta dùng cánh tay tàn tật cụng khế với Mạc Tử Mộc rồi chùng giọng, “Không tạm biệt cậu đâu, Seven, nhưng tôi sẽ trọn đời ghi nhớ những gì cậu đã làm cho chúng tôi!”

Mạc Tử Mộc mỉm cười, đung vai với ông ta. Tommy và bé Nari liền nhanh chóng xuống thuyền.

Thằng Tom cầm chặt tay Mạc Tử Mộc, “Khi mùa đông đến, cậu sẽ tới Las Vegas gặp tôi đúng hông?”

Mạc Tử Mộc nhướn mày đùa, “Đây là tính trong trường hợp cậu chưa bị thua rỗng hầu bao à nha!”

Tom lí nhí, “Cậu biết có thể tìm tôi ở đâu mà, nhá?”

Mạc Tử Mộc ừ ả đáp lại. Tom giơ tay vẫy vẫy cậu, đi chưa được bao xa, lại vẫy vẫy cậu. Rồi gần lúc sắp xuống thuyền, cậu ta tự dưng chạy lộn trở lại ôm chầm Mạc Tử Mộc, mắt đỏ au, “Cảm có được điều đó, tôi sẽ chờ cậu ở Las Vegas!”

“Sẽ còn gặp lại nhau mà!”

Phía ngoài cửa khù khụ dăm ba tiếng ho, Tom đành sụt sịt, chuyển sang vỗ vai Mạc Tử Mộc, “Thôi không gây trở ngại cho cậu nữa!” Nói xong liền nhanh nhẩu nhảy xuống du thuyền, nhoáng cái đã mất dạng tại bến tàu.

Giờ phút này, người ở ngoài cửa mới đi vào, bảo, “Seven, hy vọng quyết định của cậu sẽ không chuốc rắc rối gì cho cậu!”

Mạc Tử Mộc cười nói, “Cám ơn anh, Andy!”

Andy tháo kính, rút ra tấm thẻ đưa cho cậu, “Năm mươi triệu USD chuyển khoản từ tài khoản của Seeley Arous, trong đó số tiền của Henry Bonanno gửi chiếm nhiều nhất, riêng mình hắn đã là ba mươi triệu. Y theo yêu cầu của cậu, mỗi thẻ tôi cắt mười triệu, trừ hai thẻ vừa cho đi rồi thì còn ba thẻ!”

Mạc Tử Mộc mỉm cười, “Norton cũng nhiều tiền ghê...”

“Mặt khác... Tổng cộng cậu mở thay Norton và Adolf tám mươi thẻ tín dụng, mỗi thẻ tôi đều giúp cậu làm chịu nợ một trăm nghìn USD, cho nên mỗi người bọn chúng nợ số tiền là bốn triệu USD. Tôi đã kiểm tra, tiền của Adolf hầu hết đều đút vào căn biệt thự gần biển nợ, bốn triệu là kỳ hạn đầu của gã... Còn Norton có vẻ không chơi bất động sản...”

Mac Tử Mộc cười khẽ, “Uncle Norton luôn biết nhìn xa trông rộng, hiềm nỗi ông ta vô pháp dẫn xa được đến vậy!”

Andy cũng bật cười, “Tôi không rõ chúng còn sống không, chính ra có sống cũng què quặt... Mà, tôi tuân cứ liệu của Johnson cho một khách hàng của gã ta rồi, đoán chắc bây giờ gã ta đang phải trốn chui trốn lủi khỏi sự truy sát của vị tham nghị viên đó đấy!”

Mạc Tử Mộc bèn đáp, “Có một ông lão sẽ rất biết ơn anh.”

“Tôi không hứng thú gì lắm với lòng biết ơn của ai cả!” Andy bày đặt nhún vai, lại bảo, “Còn đây, hộ chiếu của cậu này! Seven, từ hôm nay cậu chính thức tên là Mạc Tử Mộc. Xin chúc mừng cuộc sống mới!”

Nhận cuốn hộ chiếu và hít sâu một hơi, cậu ngỏ lời cảm ơn, “Andy à, không có anh thì tôi không đến được ngày hôm nay. Cảm ơn tất cả những điều anh đã giúp đỡ tôi!”

“Thực ra từ lúc tôi nhận được bức email đầu tiên của cậu, tôi đã phân vân có nên giúp cậu hay không rồi!” Andy cười ngất, “Nhưng vì cậu đã giúp tôi nên tôi không lý nào lại từ chối sự ủy thác của cậu!”

“Tôi không nghĩ thế!” Mạc Tử Mộc nói, “Tôi thật sự nhờ vả được anh giúp đỡ!”

“Bất luận thế nào, tôi cũng rất vui được chọn đứng về phe cậu! Seven, chọn giúp cậu là chuyện mạo hiểm dữ dội, và nó làm tôi khoái trá phải biết!”

Thuyền cập bờ tại một bến tàu nhỏ thuộc bang Florida. Mạc Tử Mộc cởi bộ cảnh phục trên người, khoác vào chiếc áo vàng ngà, đoạn cậu quay sang chào Andy, “Chúng ta tạm biệt nhau ở đây nhé!”

Andy bắt tay Mạc Tử Mộc, “Tạm biệt, Mạc Tử Mộc!”

Cậu hoạt bát nhảy xuống bến tàu. Hiện tại trời hửng còn đang hưng hửng sáng, màn sương mù lãng đãng lấp kín bến tàu, bến đường là những cột đèn kiểu cổ tỏa ra thứ ánh sáng vàng nhạt lơ mờ, bến tàu tắm mình trong ánh sáng đó càng như được khoác thêm một tấm áo mê mụ.

Andy dõi theo bóng dáng mảnh khảnh bước đi kia, hướng ấy có gió ào ào nổi lên từ khơi xa phát lên góc áo, bóng hình cậu ấy dường như lẹ làng hơn. Andy lẩm bẩm, “Cậu rất xinh đẹp!” Y tự nhướn lông mày, lại tự cười, “Kỳ thực tôi đã muốn được nói câu ấy với cậu từ rất lâu! Tạm biệt cậu nhé, Seven.”

Sáng sớm ngày thứ Hai của London ngập chìm trong mù sương. Trong Viện bảo tàng Anh quốc, một thanh niên cao ráo đang đứng nói chuyện với người phụ trách bảo tàng.

Cô thư ký mới chớm thả chân vào văn phòng đã lia mắt nhìn chàng trai ấy một cái, ánh mắt cậu cũng để ý sự xuất hiện của cô, thế là liền quay qua mỉm cười hết sức lễ độ.

Đó là một chàng trai còn rất trẻ, trên mặt đeo một cặp kính đen càng tô đậm thêm dáng dấp thư sinh nơi cậu. Cậu thoát nhìn lạnh lùng nhưng thực tế lại không hề, đoán chừng cậu cũng có thân phận cao đây, nhã nhặn, lễ phép, không có kiểu hợm hĩnh của mấy kẻ thừa tiền. Thế là cô thư ký nhanh chóng dành đây cảm tình tốt cho chàng thanh niên.

“À, chính xác, cậu quả thật là cậu Seven, thư ủy nhiệm của cậu ấy đây.” Cô thư ký đặt giấy vào trong tay Mạc Tử Mộc, tim cô thế là lại càng đập tợn. Ôi cha mẹ ơi, tay cậu ấy đẹp quá đi mất, vừa thon thả vừa khỏe khoắn.

“Cám ơn chị ạ!” Đương lúc cô thư ký đang đỏ mặt và tim đang đập bùm bụp, Mạc Tử Mộc đứng trước mặt bèn bắt tay cô, tiện thể cầm luôn cả tờ The Times(1) trên mặt bàn. Trang hai có đăng: ‘Bạo động ở nhà tù Hoa Kỳ: Công tước Sutherland trở thành nghi phạm!’

“Ngài quản lý!” Mạc Tử Mộc ngoảnh mặt nói với người phụ trách bảo tàng mặc bộ đồ Tây hiệu Armani, “Thế, tôi cho người bê pho tượng đi nha.”

“Ồ, dĩ nhiên rồi...” Người phụ trách nói đầy vẻ tiếc nuối, “Cậu Seven, cậu có ý định để bức tượng này ở đây lâu dài không? Chúng tôi sẽ trả tiền thuê cho cậu, hơn nữa sẽ miễn phí trông coi và tu sửa...”

“Cám ơn ngài, nhưng rất xin lỗi, nó là vật mẹ tôi yêu thương, bà ấy muốn ngày nào cũng được ngắm nó. Nếu không phải vì sửa sang nhà cửa, chúng tôi cũng không đồng ý cho thuê nó đâu!”

“Thật đáng tiếc mà...” Người phụ trách thở dài sườn sượt, sau rồi làm động tác mời.

Mạc Tử Mộc mỉm cười chào, đoạn nhắc chân rời đi.

“Đúng là nhà giàu...” Người phụ trách lại tiếp tục thở dài, “Bức tượng Mithra vô giá ngàn ấy mà lại chỉ coi như vật trang trí trong nhà...”

“Cậu ấy đẹp quá đi...” Cô thư ký cũng song song đó nãy nê một tiếng thở theo, “Lại rất có giáo dục!”

“Có khi cậu ta thuộc gia tộc Sutherland biết đâu chừng...” Người phụ trách cười cười ra chiều sâu xa.

Mạc Tử Mộc ngồi bên ngoài bar rượu, hôm nay ánh nắng rực rỡ khôn cùng. Được xưng hô là vương quốc Drink, trong một ngày thời tiết dễ chịu nhường này, người người nhà nhà cùng ngồi đông đúc ngoài quán bar. Thỏa thích phơi nắng, để chất còn chậm rãi thăng hoa trong máu thịt, hình thức thư giãn rất mực hưởng thụ này được người châu Âu ưa chuộng nhất.

Mạc Tử Mộc tự chọn cho mình một chỗ ngồi yên ắng và khuất ánh mặt trời. Cậu rút di động ra, trù trù hồi chốc, sau rồi bấm số.

Chưa chi đã có người nghe máy. Cậu chỉ alô một tiếng gọn lỏn, bên kia lập tức vọng tới dồn dập tiếng người nói, giọng nói vốn dĩ man mác vị biếng nhác giây phút này gấp gáp hẳn. Hấn hỏi, “Seven, rốt cuộc em đang ở đâu?”

“Không muốn trả lời.” Mạc Tử Mộc băng quơ đáp.

Đến đây, người bên kia cũng dịu giọng lại, chưa kể còn bồi thêm một tiếng cười khinh khịch, “Ok, bé, thích nói gì thì nói đi nào.”

“Tôi biết thừa anh khoái trò khổ nhục kế, ngay cả tôi cũng suýt nữa bị anh qua mặt. Nhưng giờ có vẻ anh sống sung sướng lắm nhỉ, nói vậy khổ nhục kế của anh lại thành công rồi. Tôi từng nói tôi sẽ trả nợ anh, bây giờ di động đang gửi dữ liệu về gia tộc Bonanno và bằng chứng cuộc giao dịch giữa Henry Bonanno và Norton... Anh cần chứ? Norton móc nối với Henry dù là để tự đe dọa gia tộc hay là để giết người diệt khẩu, anh cũng cần chứng cứ mà!” Mạc Tử Mộc thùng thảng bảo, “Ivan, món hồi đáp này của tôi thế đã đạt chưa?”

Ivan dài giọng mà rằng, “Seven, không cần mấy cái đó của em, anh vẫn thừa sức cho tên Henry đi đòi nhà ma!”

Mạc Tử Mộc chỉ hiền lành cười. Mở hộp đàn đem theo bên chân, cầm cây vĩ cầm, cậu cười nói vào tai nghe, “Dữ liệu gửi đi cũng cần một ít thời gian, tôi kéo đàn cho anh nghe nhé!”

Rồi cậu để điện thoại trên bàn, bắt đầu kéo vĩ. Khúc nhạc cậu chơi mang âm hưởng tươi tắn, như một chú chim sẻ tung cánh lên chào nắng sau cơn mưa rào, tiếng hót líu lo vui thích chan chứa không gian. Tiếng đàn trong veo, vang dội và có tiết tấu nhanh, chú chim sẻ mau chóng vỗ cánh hướng thẳng về vòm trời, tình cảm như căng ních trong từng giai điệu tuôn chảy. Cậu thanh thần và phóng khoáng vượt lên dây E(2), kỹ thuật kéo đàn điêu luyện thu hút rất nhiều khách đi đường. Tiếng đàn đến hồi chấm dứt, xung quanh đồng loạt rộ lên tiếng vỗ tay khen ngợi cậu nức nở.

Mạc Tử Mộc hạ đàn, hành lễ với đám đông dồn lại xem, tỏ ý cảm ơn.

Cậu nhấc di động lên hỏi, “Nghe xong chưa?! Không còn gì hối tiếc nữa chứ?”

Ivan hít một hơi, cười khen, “Ừm, Hora Staccato(3), em kéo rất hay, chắc chắc... Như là đang được nghe Heifetz(4) diễn tấu ấy!”

Mạc Tử Mộc phì cười. Ivan nghe được tiếng cười của cậu trong điện thoại, thế là nói, “Thực ra, nói kiểu thì kiểu, anh vẫn thấy tiếng rên rỉ của em hay hơn gấp trăm ngàn lần.”

Lúc này có một anh bồi bài đi tới, nói bằng tiếng Ý, “Thưa cậu, đây là café của cậu!”

“Ivan...” Mạc Tử Mộc lại gọi, “Dữ liệu gửi xong rồi! Giữa chúng ta thế là cũng xong xuôi. Còn nữa, khúc nhạc này đáng lẽ nên gọi là Chiền Chiện thì hợp hơn, vì rằng người sáng tạo nó ban đầu không phải Heifetz mà là con người Gypsi(5) mang trong mình dòng máu Romania – Dinicu(6).”

Nói xong cũng cùng lúc cậu tắt điện thoại. Ivan mau chóng hất điện thoại đi, hỏi ngay người đang căng thẳng làm việc với máy tính, “Em ấy ở đâu?”

“Anh... Gần Wales(7). Vị trí cụ thể chưa xác định được!” Người đang gõ phím từa mô hôi đầm đìa trên trán, “Tại cậu ấy đang ở châu Âu xa quá, thời gian nói chuyện lại không đủ.”

Ivan nhướn mày, mỉm cười nghiền ngẫm, “Wales à? Đứa bồi bàn hồi nãy nói tiếng Ý, chả nhẽ định lừa để tao tưởng em yêu đang ở Ý à?”

“Tính tiền!” Mạc Tử Mộc đặt tờ năm mươi bảng lên bàn.

Bồi bàn nhìn lướt qua tách café trên bàn vẫn chưa hề được động vào, kính cẩn thưa, “Thưa cậu, một tách café chỉ có hai bảng rưỡi thôi...”

Mạc Tử Mộc đứng lên, cầm theo hộp đàn, “Số tiền thừa là thù lao anh dạy tôi tiếng Ý!”

Cậu xoay đi cùng với hộp đàn vĩ cầm, anh bồi bàn kia vội vã nói vọng đằng sau lưng, “Thưa cậu, tôi còn có thể dùng tiếng Hungary, tiếng Tây Ban Nha để nói, Thưa cậu, đây là café của cậu!”

Mạc Tử Mộc nhẹ nhàng cười, ngoái đầu nhìn anh ta một cái nữa rồi mới nhấc chân bước đi.

Ivan nghe đi nghe lại đoạn ghi âm, tự cười một mình, kế tiếp quay sang hỏi một người anh tuấn trẻ tuổi đang đứng cạnh hắn, “Mike, xem chừng trình độ âm nhạc của mày cần phải trau dồi thêm nữa rồi!”

Mike cười méo xệch, “Ngài muốn đến châu Âu sao, ngài Ivan?”

Ivan trầm ngâm một lát, nhỏ toẹt điều thuốc trong mồm đi, “Tao từng xem một bộ phim, trong phim cũng có một đứa tương đối giống Seven, đọc rất nhiều sách, đâm ra dù có bị sa chân vào vũng lầy cũng không chịu thừa nhận đôi cánh của mình đã ô uế. Tao rất thích một lời thoại thế này: Có một loài chim không thể bị giam nhốt trong ***g, bởi vì chúng có bộ cánh quá rực rỡ.”(8)

Mike ưu tư một hồi, sau đó rụt rè hỏi, “Vậy ý ngài... Ngài tính để Seven tự do?”

“Mơ đi...” Cặp mắt sâu trũng của Ivan lóe ra ánh sáng, “Ý tao là đối phó với loài chim này phải có sách lược!”

Mike nghe vậy, gượng gạo nặn ra nụ cười.

Đấy gần như là tin tức cuối cùng của Mạc Tử Mộc, kể từ đó cậu như bốc hơi khỏi nhân gian. Cùng với sự mất tích của cậu còn có Norton, Jude, Berwick và Adolf gặp rủi ro tận cùng. Chúng bị một khẩu súng ngắm từ xa bắn chết trong rừng Mammon, đến khi phát hiện thì thi thể đã bị đàn sói Mammon xâu xé chả còn nguyên vẹn.

Những người đến dọn dẹp tàn cuộc ở Mammon đều tả lại rằng, nơi đó là địa ngục trần gian.

Thế nhưng, vốn ngay ý nghĩa bản thân Mammon đã là quỷ dữ rồi.

Công tước Sutherland bị hạn chế không cho rời khỏi Mỹ, ách chừng ông ta phải vật lộn chán chờ nửa với quan tòa.

Geoffrey cũng bật vô âm tín, mà xem ra hẳn cũng cần thời gian tương đối lâu để thừa nhận kết quả trận đánh cợt.

Bán đảo Gower(9) thuộc Wales có một quán rượu nằm nép mình ven biển, từ quán có thể bao quát góc nhìn về hướng khơi xa. Rất đông du khách thích ghé thăm quán rượu, gọi đồ ăn, gọi thức uống, sau đó họ sẽ ngồi bên ngoài quán ngắm cảnh mặt trời lặn trên biển cả. Cứ hoàng hôn mỗi độ cuối tuần, sẽ có một chàng trai đeo mặt nạ cười đến chơi một khúc nhạc Romania tươi vui, cũng là khúc nhạc mà các thực khách quen thuộc của quán rượu yêu thích nhất.

Có thể là nhờ chiếc mặt nạ tươi cười, hoặc cũng có thể nhờ âm nhạc réo rất vui tai, nói chung mọi khách khứa ghé quán đều cảm thấy muôn vàn vui vẻ. Do đó, hễ đến cuối tuần lại có đông đảo người rất sẵn lòng tụ tập nơi đây để nghe chàng trai tóc đen ấy kéo một khúc nhạc. Ngày hôm nay cũng là một buổi biểu diễn thành công, khách quán vỗ tay rầm rầm, mà những lúc chàng trai định rời đi, họ sẽ thường níu cậu lại. Chàng trai không nói câu nào cũng không lộ mặt thật, song chừng như cậu cũng không phải tuýp người khó giao thiệp. Thông thường nếu có vị khách nào muốn được nghe đàn thêm, cậu rất vui lòng phục vụ tiếp. Song hôm nay cậu lại chỉ gật gật đầu bày vẻ xin lỗi, thế rồi nhanh nhanh chóng chóng chạy khỏi sảnh ăn.

Cậu trở vào gian phòng nghỉ mà bà chủ đã đặc biệt chuẩn bị cho cậu, tháo mặt nạ xuống, còn ai vào đây ngoài Mạc Tử Mộc đã mất tung tích gần hai năm nào. Cậu nhấc chiếc áo bành tô đen vắt trên ghế, khoác vào người, quần khăn quàng cổ che nửa mặt rồi cầm hộp đàn rời đi theo cửa sau quán rượu.

Mới vừa rồi, có một gã lều khều và lều nghêu y chang cây gậy trúc thò mặt vào, gọi một ly bia, bộ dạng đủng đà đủng đỉnh cứ như đang đợi ai.

Tim Mạc Tử Mộc khi đó xém chút vọt ra rồi. Gã là Sticks lâu lắm cậu chưa gặp, ai biết được gã vẫn còn sống thế này đâu, mà cũng không biết gã còn liên lạc với Ivan hay không nữa.

Mạc Tử Mộc ôm theo tâm trạng rối bòng bong đó bước nhanh trên ngã tư vắng vẻ thuộc vùng nông thôn Anh quốc để về nhà. Cậu có thuê một căn hộ để ở. Chú chó đốm nhà hàng xóm nhắc thấy bóng cậu đã xông xộc chạy tới đón. Chủ nhân nó là ông Steve bị tai nạn giao thông làm liệt hai đùi, thành thử đi đâu cũng cần đến xe lăn.

Thường thường Mạc Tử Mộc sẽ chơi với nó một lát, nhưng hôm nay ngoại lệ, cậu chỉ vỗ vỗ đầu chú chó của ông Steve mấy cái rồi về phòng ngay.

Trong phòng đang bật hệ thống sưởi, dễ chịu và ấm áp. Cậu cởi khăn quàng cổ và áo bành tô rồi ngồi trên sofa, ngẫm nghĩ không biết có nên rời khỏi nơi này không. Cậu phiền não đỡ trán mình, nhắm mắt lại. Chắc là trùng hợp thôi nhĩ. Cậu đã sống quen với sinh hoạt nông thôn ở đây rồi, mới chỉ vì một chuyện thân hôn nát thân tính thôi mà đã định bỏ lại cả thấy để chuyển đến một nơi xa lạ bắt đầu lại từ đầu ư? Thế là cậu lưỡng lự.

Mạc Tử Mộc đứng dậy, vào bếp bật máy nướng(10) nướng vài ổ bánh mì. Thịt xông khói trong tủ lạnh thì lôi ra rán tạm, cộng với thái mấy lát cà chua, bánh mì nướng chín thì xịt một ít nước sốt salad, kẹp thịt xông khói vào chính giữa rồi tự pha một tách café uống liền. Cậu không rảnh việc bếp núc nên mỗi lúc không ăn cơm ở quán rượu, cậu toàn tự làm món sandwich này lót dạ.

Xong xuôi, cậu ngoạm miếng bánh sandwich đối diện với vườn cây xanh mướt mà. Nhà ở Anh luôn có một khoảnh sân nho nhỏ, bình thường người ta vẫn thích trồng đầy cây nọ hoa kia rợp sân hoặc một bệ lò giúp ích cho quay nướng tiệc BBQ. Tiếc rằng Mạc Tử Mộc không có thú vui tao nhã đó rồi. Sân nhà cậu gồm đủ kiểu cây hương liệu, từ hành lá dậy mùi mà người Tàu thích xào nấu đến hương ngò tây(11) thơm nức mà người Tây khoái ăn, lúc cậu ăn ngán sandwich thì chuyển sang ăn luân phiên hai cây này. Cả ngò tây lẫn hành lá sinh trưởng giao hòa cùng chỗ, lá lá đan xen nhau xanh mơn mơn.

Thức ăn đôi khi cũng có tác dụng trấn định tâm lý. Ăn no, Mạc Tử Mộc bắt đầu cảm thấy sự tình không đến nỗi nát bét như cậu tưởng tượng. Theo những gì cậu hiểu về Ivan, cậu rõ một điều rằng Ivan không thích mấy kẻ đại loại như Sticks. Nếu hắn muốn chọn tâm phúc thì may ra Mike còn hợp hơn. Ừ thì hắn lưu manh, nhưng lưu manh không có nghĩa sẽ đề cao lưu manh. Mạc Tử Mộc thầm dè bỉu trong lòng.

Ngay như chuyện Sticks sao chạy khỏi Mammon được, Mạc Tử Mộc cũng chẳng mấy may quan tâm. Cậu chỉ muốn từ nay về sau không còn là Seven nữa. Đúng, cậu phải sống với thân phận hoàn toàn mới, không phải một Seven bị lãng nhục. Nghĩ đến đây, cậu bèn thở ra một hơi dài thật dài, thế rồi lên lầu đi vào phòng ngủ, tiếp đó gieo cả người mình xuống giường, mệt mỏi nhắm mắt.

Trong mơ hình như có ai hôn phớt cậu, môi cậu bị tách mở, đầu lưỡi kia chen vào liền như gió cuộn, điên đảo khắp cả khoang miệng cậu. Thật là một nụ hôn bỏng rẫy đến nỗi khắc sâu trong tâm trí, cho nên, dù Mạc Tử Mộc đã lâu chưa được trải qua cảm giác này nhưng lại như bị nụ hôn xối tung ra tất cả hơi nóng của thân thể cậu.

Bất kể ai đã từng trải nghiệm qua đam mê xác thịt, về sau, mỗi khi một mình trong đêm tối sẽ thường ôm theo một nỗi đơn côi khó tan, ngay cả Mạc Tử Mộc cũng không ngoại lệ. Cuộc sống vùng nông thôn giản đơn và chân chất mang đến cho cậu sự an ổn, kèm theo là cả nỗi niềm cô quạnh. Sau mỗi lần thả mình vào giấc mộng đêm khuya, khi tỉnh giấc cũng là lúc cậu ngượng ngùng bồng khỏi hình ảnh cậu đang quan hệ với Ivan, giữa hai chân cậu ướt dớp. Những lúc ấy, cảm xúc dành cho Ivan lại rất đối phức tạp. Cậu hận hắn đã mở toang cánh cổng của thú vui nhục dục cho cậu, rồi lại không thể không cảm ơn hắn đã dạy bảo cậu nhiều điều. Hưởng thụ đam mê ái tình cũng là một trong số đó.

Mạc Tử Mộc hoàn toàn thả lỏng, tựa như biết bao giấc mơ khác, cậu biết cậu sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi.

Thế nhưng giấc mơ hôm nay về chừng có điểm khác biệt. Nó thật quá, thật tới nỗi làm cậu sợ phải mở mắt. Bàn tay nọ mò mẫm vào áo cậu, chạm vào hai đầu ngực cậu, mắng chài sẵn trong lòng bàn tay chà miết da thịt truyền đến một xúc cảm tê dại như điện giật. Cậu không kiềm nổi, vượt miệng một cái tên, “Ivan...”

Bên tai vang lên tiếng cười khe khẽ, “Anh đây... Bé yêu!”

Vành tai cậu bị người ấy ngậm trong miệng, giọng nói của hắn ậm ừ, phảng phất vị bất cần đời.

Hắn thuần thực kéo bỏ khóa quần cậu, dùng tay chơi đùa với hạ thể của cậu, cảm thụ từng đợt run rẩy nơi cậu.

Thực ra, khi hắn được nhìn thấy cậu, vốn dĩ hắn không định làm chuyện ấy. Vô hình trung để Mạc Tử Mộc nằm tường giữa bọn họ chỉ có *** nào phải mục đích của hắn. Khổ nỗi là, đến lúc trông thấy cậu nằm buồng lơi trên giường, người vận áo sơ mi và quần bò đen, áo gilê len bên ngoài còn chưa thềm cởi, tổng thể cách ăn mặc này làm Mạc Tử Mộc trông như một cậu học sinh hiền lành. Song hắn cũng ngầm hiểu, dưới lớp quần áo che chắn kia là một cơ thể gợi cảm bậc nhất, vòng eo thon thả, gò mông vừa mẩy vừa tròn, đôi chân dài, thật không chỗ nào là không khiến người thất hồn lạc phách.

Mạc Tử Mộc đang ngủ rất say, khuôn mặt nghiêng nghiêng vẫn có thể tường tận thấy rõ đường nét xinh đẹp của cậu. Tóc đen mày đen dễ gợi đến những bức tranh thủy mặc của người Trung Quốc, phần hồn trong chúng chỉ có thể cảm chứ khó diễn đạt được bằng lời. Gương mặt cậu như đang vô cùng thoải mái, môi cũng vênh lên ngây thơ làm sao, nhưng vào mắt hắn thì đều hóa thành thuốc kính tình cả thấy.

Ừm, thôi cứ làm đã rồi tính sau!

Mạc Tử Mộc và người nọ cùng trao nhau cái hôn nồng nhiệt, dưới hạ thể đã nóng bỏng, mong mỗi khăn thiết được giải phóng, người kia ân cần giúp cậu cởi bỏ hết những gì vướng víu. Hắn mặc một chiếc quần sớ, cố tình chà xát nó vào hạ thể cậu. Mạc Tử Mộc không nén nổi rên rỉ và hít sâu, ôm lấy cổ hắn, đùi phải vô thức co lên áp vào thân thể hắn, càng thuận tiện cho hắn tiến vào. Quá trình đi vào ban đầu không quá thông thuận, nhưng về như hắn cũng bởi thế mà lấy làm khoái trá. Hắn không quá sốt sắng đòi hỏi phải gặt hái thành quả ngay; trái lại, quá trình chờ đợi càng khiến miếng ngon đưa lên miệng thêm phần ngọt lịm, không ai hiểu rõ đạo lý này hơn hắn.

Giường bắt đầu rung lên từng đợt. Người đang đè trên Mạc Tử Mộc có sức mạnh hết sức tráng kiện, thành ra chiếc giường gỗ trở nên khó có thể chống đỡ. Từng phút trôi qua, theo những động tác chuyển động của hắn mà nó lệch khỏi vị trí ban đầu. Khoái cảm nghẹn tã càng dẫn lối Mạc Tử Mộc thành mất trí, chỉ biết thỏa sức rên rỉ đứt quãng trong dự vọng mãi mê và hỗn loạn sau mỗi lần va chạm.

Cao trào đầu tiên qua đi, Mạc Tử Mộc mệt lả, thở hổn hển, nhưng vật cứng rắn còn vùi trong cơ thể nhắc tỉnh cậu rằng đối phương hằng chưa đủ thỏa mãn. Hắn lật cậu lại, lót gối xuống bụng cậu để mông cậu nâng cao hơn, bàn tay đẩy vết chai của hắn ve vuốt đường cong hoàn hảo này. Như một nhà sư tầm tử mẫn nghiên cứu món đồ thượng đẳng, hắn ngắm nghía kỹ lưỡng bức xăm tinh xảo trên làn da cậu, đoạn cười khê và ca ngợi, “Bức tranh không thể hợp với em hơn được nữa. Nó quả là một nơi dẫn dụ mọi thiên thần cũng phải luyến lưu đến quên đường về.

Mạc Tử Mộc hình như vẫn còn ngủ sâu. Người đằng sau cậu đã y theo cái tư thế bày sẵn mà tiến vào bên trong cậu, lực đạo va chạm làm Mạc Tử Mộc có phần khó chịu, nhưng ngay sau đó, dòng khoái cảm từ từ ùn ùn lên đã phủ lấp hết thấy. Bàn tay người kia men xuống dưới bụng cậu, mơn trớn phần hạ thể. Rất nhanh, một Mạc Tử Mộc vừa qua cơn cao trào lại tiếp tục lần nữa hưng phấn trở lại. Những rên rỉ và những đợt chuyển động cuộn thành dòng thủy triều đam mê, bốc lên nhấn chìm hai con người, mọi lý trí đều mất tăm theo khao khát. Mạc Tử Mộc kêu thành tiếng khi đạt đỉnh lần tiếp theo... Vậy mà người kia vẫn chưa có ý định kết thúc cuộc vui này.

Hắn xoay người cậu về, nhìn xem mắt cậu, thấy cậu vẫn đang ngủ. Thế là hắn cười khê khàng, cúi đầu cắn

xuống bờ môi xinh xinh, không nhẹ không mạnh, vừa đủ để đôi môi Mạc Tử Mộc hơi sưng bóng. Nụ hôn tiếp tục chặng đường di chuyển dần xuống dưới, lướt qua nơi nào đều cố tình in lại dấu vết nơi đó trên da dễ cậu. Đến khi môi hắn trở đến nơi hạ thể đã được giải phóng hai lần, hắn rành rẽ cảm thụ được Mạc Tử Mộc phát run như muốn xoay người trốn tránh. Hắn liền vươn cánh tay lực lưỡng, kiên quyết mở bành đùi cậu ra, đưa lưỡi liếm phần đỉnh cái đó của cậu. Nó được kích thích, dần dần lại cứng, dịch thể trắng nhờ ri rỉ trườn xuống, hắn đắc ý bật cười. Tới giờ này, Mạc Tử Mộc thành linh mở bừng mắt. Cậu nghiêng răng máng, “Đồ đểu, Ivan.”

1. The Times là nhật báo quốc gia được xuất bản hàng ngày ở vương quốc Anh từ năm 1785, và được xuất bản dưới tên The Times (tiếng Anh của “Thời báo”) từ năm 1788; nó là “Thời báo” đầu tiên. Trong phần lớn của lịch sử nó, nhật báo này được coi là tờ báo danh giá của nước Anh.

The Times được xuất bản bởi Times Newspapers Limited, công ty phụ của News International, nó thuộc về tổ chức News Corporation, dẫn đầu là Rupert Murdoch. Nó có nhiều ảnh hưởng đối với chính trị và dư luận về sự kiện ở nước ngoài.

Ngoài nước Anh, The Times đôi khi được gọi là The London Times hay The Times of London (Thời báo London) để phân biệt nó với nhiều thời báo khác như là The New York Times. Tuy nhiên, nó là báo “Times” đầu tiên, và nó là báo quốc gia, không chỉ của thành phố London. Nó cũng tạo ra font chữ Times New Roman được sử dụng khắp nơi, font chữ này do Stanley Morison của The Times cộng tác với Công ty Monotype.

Mới đầu nó được in ra giấy khổ rộng 200 năm nay, nhưng nó đổi qua cỡ compact vào năm 2004. Giá mặt của nó ở Vương quốc Anh là 60p ngày thương (20p cho học sinh) và £1,10 vào chủ nhật. Tờ liên quan chủ nhật của The Times là The Sunday Times, in ra giấy khổ broadsheet. Giá mặt của nó là £1,80.

2. Vỹ cầm gồm có 4 dây lên theo quãng 5 đúng: G, D, A, E.

Dây E: Tươi sáng, càng lên cao càng sáng – chói – nhạt và mỏng.

Dây A: Sáng dịu dàng, mềm mại.

Dây D: Vang đầy đặn, mờ dịu có tính chất ca xướng

Dây G: Vang đầy đặn, trầm, sâu sắc, có nhiều kịch tính.

3. Hora Staccato được soạn khoảng năm 1906, nguyên bản là vũ khúc dân tộc của người Romania, sau được cải biên thành bản nhạc giao hưởng dành cho độc tấu vỹ cầm, trumpet, sáo, lưu truyền rộng rãi.

Bản nhạc giống như âm rung tiếng chim hót riu rít và thác nước chảy ào ào, vẽ nên khung cảnh vũ hội tung bừng ở nông thôn cùng bầu không khí khoái trá.

Nghe ở đây nhé: <http://mp3.zing.vn/bai-hat/Hora-Staccato-Dinicu-Heifetz-Jascha-Heifetz/ZWZDU089.html>

4. Jascha Heifetz (20/01/1901 – 10/12/1987) là một nghệ sĩ vĩ cầm, sinh ra ở Vilnius, Litva. Ông được coi là một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất của mọi thời đại.

5. Người Gypsy (tức người Di-gan) là một dân tộc với dân số khoảng 15 triệu người, sống thành nhiều cộng đồng trên khắp thế giới. Trong văn học hiện đại và dân gian, người Gypsy vẫn được cho là các bộ lạc du mục. Tuy nhiên, ngày nay đa số họ đang sống định cư. Các cộng đồng người Gypsy sinh sống nhiều không những tại các vùng đất lịch sử của họ tại Nam Âu và Đông Âu, mà còn tại châu Mỹ và Trung Đông.

Trong tiếng Anh, tên gọi chính thức của dân tộc này là Romania people. Từ tiếng Anh Gypsy bắt nguồn từ từ Hy Lạp.

6. Grigoras Dinicu (03/04/1889 – 28/03/1949 (hoặc 05/08/1948)) là một nhà soạn nhạc người Romania đồng thời cũng là một bậc thầy vĩ cầm nổi tiếng thế giới, nổi tiếng với bản Hora Staccato (1906) và phổ biến rộng rãi sự hòa âm Ciocărlia do ông nội của ông là Anghelus Dinicu viết cho nai (sáo Pan Flute của người Romania).

Heifetz từng khen ngợi Dinicu là nghệ sĩ vĩ cầm vĩ đại nhất mà ông từng gặp.

7. Wales là một trong bốn quốc gia cấu thành Vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ireland. Wales tọa lạc ở Tây – Nam Đảo Anh và giáp Anh về phía Đông, eo biển Bristol (Môr Hafren) về phía Nam và biển Ireland (Môr Iwerddon) về phía Tây và phía Bắc, và cũng nằm bên cửa sông Dee (Afon Dyfrdwy) về phía Đông – Bắc. Wales là công quốc lớn nhất thế giới.

Từ thế kỷ 19 trở đi, nhiều nơi của Wales đã được công nghiệp hóa cao độ, xuất khẩu số lượng lớn than đá và thép và thiết lập một cơ sở chế tạo lớn. Đến thời gian gần đây mới bị lĩnh vực dịch vụ vượt qua.

2/3 dân số của Wales sống ở các thung lũng và đồng bằng ven biển phía Nam, một số lượng đáng kể tập trung ở phía Đông Bắc. Các phần dân số còn lại ở Trung Wales, vùng Tây và Tây Nam chủ yếu là nông thôn và có đặc trưng là các vùng đồi núi.

8. Có một loài chim không thể bị giam nhốt trong ***g, bởi vì chúng có bộ lông quá mức rực rỡ.

Đây là câu thoại của nhân vật Ellis Boyd ‘Red’ Redding thuộc bộ phim Nhà Tù Shawshank. Nguyên văn của nó là:

I have to remind myself that some birds aren't meant to be caged. Their feathers are just too bright and when they fly away, the part of you that knows it was a sin to lock them up does rejoice, but still, the place you live in is that much more drab and empty that they're gone. I guess I just miss my friend.

Tạm dịch (thông cảm đi nhé, mình hơi bị abcxzyz trong khoản tiếng Anh Ó_Ồ):

Tôi luôn tự nhắc nhở mình rằng, có một loài chim không thể bị giam nhốt trong ***g. Bộ cánh của chúng quá mức rực rỡ, và khi chúng bay xa, một phần trong bạn sẽ hiểu rằng việc giam cầm chúng để mua vui chính là một tội ác. Cái nơi này tăm tối và trống rỗng tới nỗi họ buộc phải ra đi. Tôi nghĩ tôi sẽ nhớ người bạn của tôi nhiều lắm.

Đôi nét về bộ phim Nhà Tù Shawshank:

Nhà tù Shawshank (The Shawshank Redemption) là một bộ phim tâm lý của Hoa Kỳ phát hành vào năm 1994, do Frank Darabont viết kịch bản và đạo diễn, dựa trên tiểu thuyết của Stephen King: Rita Hayworth and Shawshank Redemption. Các diễn viên chính trong phim là Tim Robbins trong vai Andy Dufresne và Morgan Freeman trong vai Ellis Boyd 'Red' Redding.

Bộ phim khắc họa nhân vật Andy sống gần hai thập kỷ trong nhà tù Shawshank cấp tiểu bang, một nhà tù hư cấu tại Maine, và tình bạn của anh với Red, một người bạn tù. Bộ phim này là một thí dụ điển hình cho khoảng cách tiềm ẩn giữa thành công bước đầu tại các rạp chiếu phim và sự nổi tiếng rực rỡ. Mặc dù bị thờ ơ khi chiếu rạp và không thu đủ lợi nhuận để khóa lấp chi phí làm phim, The Shawshank Redemption lại nhận được những lời nhận xét tích cực từ những nhà bình luận và sau đó nổi tiếng qua truyền hình cáp, video gia đình, và DVD. Nó tiếp tục được hoan nghênh bởi những nhà bình luận và khán giả, kể cả sau 14 năm từ khi được phát hành đầu tiên, và thường được xếp vào hạng một trong những phim vĩ đại nhất mọi thời đại.

Nếu đã thích Vượt Ngục thì hãy xem cả bộ phim này ^^ tiện nói luôn, trong này cũng có nhân vật cảnh ngục Norton đấy:"D nhân vật chính cũng giúp ông ta làm ăn phạm pháp, và sau này bỏ trốn thì rút tiền của ông ta, còn ông ta thì tự sát bằng một khẩu súng:"D

9. Gower là bán đảo nằm ở phía Nam Wales, nhô từ vùng ven biển vào Bristol Channel và là một đơn vị hành chính của thành phố và quận Swansea.

Gower có vô số các bãi biển quyến rũ du khách với những bãi cát trắng, nước xanh vắt và một hệ sinh thái biển phong phú. Năm 1956, bán đảo Gower là nơi đầu tiên được Vương quốc Liên hiệp Anh công nhận là Thắng cảnh thiên nhiên.

đẹp hén:X

10. Máy nướng bánh mỳ:

11. Ngò tây (hay mùi tây) là các loài thực vật thuộc chi *Petroselinum*, trong đó được biết đến nhiều nhất là *P. crispum* (ngò tây thường), *P. neapolitanum* (ngò tây lá quăn), *P. crispum tuberosum* (ngò tây lấy củ). Chúng là các loài cây thân thảo sống hai năm có lá màu lục sáng, sử dụng rất phổ biến trong ẩm thực của khu vực Trung Đông, châu Âu và Bắc Mỹ. Thành phần sử dụng chủ yếu là lá của nó, giống như mùi tàu (*Coriandrum sativum*), mặc dù loài này có mùi vị nhẹ hơn.

Ngò tây lá quăn cũng hay được dùng làm rau trang trí trong món ăn. Tại một số khu vực ở châu Âu và Tây Á, nhiều món ăn được chế biến với lá ngò tây thái nhỏ rắc lên trên, thường được dùng rất nhiều trong các món ăn có nhiều hương vị. Mùi vị của ngò tây đặc biệt thích hợp với món cá. Ngò tây cũng là thành phần cơ bản trong một số món xà lách của khu vực Tây Á, chẳng hạn tabbouleh- món ăn quốc gia của Lebanon. Tại Nam và Trung Âu, ngò tây là một phần của loại rau thơm bouquet garni, gồm nhiều loại rau thơm khác nhau, sử dụng trong nước hầm (xương, thịt v.v), xúp và nước sốt.

Ngò tây lá quăn và ngò tây lá phẳng:

Cây ngò tây này cũng là nguồn gốc cái bút danh Triệt Dạ Lưu Hương ^^ (ai nghe kể rồi thì không cần đọc tiếp, ai chưa biết thì tiếp tục đọc =)). Hồi Hương còn du học bên Anh, trong lúc viết Diệp Gia, trước cửa nhà trọ của bà có trồng loài cây này, chính vì thế cái bút danh Triệt Dạ Lưu Hương (hương thơm lan tỏa suốt cả đêm dài) cũng bắt nguồn rất đơn giản và... lãng xẹt từ đó =)) Nên, có thể thấy, London và những sinh hoạt của Tiểu 7 hay của các nhân vật khác thuộc series này của bà đều là từ chính sinh hoạt thời ở Anh mà bà đã trải qua hoặc quan sát ^^

—

bây giờ là 5h sáng @@ pozt xong mình đi ngủ...

ô, chap này xin cho mình lắm nhầm mấy lời =.,=

đầu tiên là dịch chap này đã làm mình mất không ít máu =.,= chép, hêm phải mất máu vì đôi gấu x mèo trên kia (dịch bao lâu rồi mà giờ mới mất máu thì kỳ quá =))), mà là sau khi dịch xong chap này thì phát hiện: tay trái 5 nốt muỗi đốt (trong đó 3 nốt đến giờ vẫn còn đỏ =.,=), tay phải 2 nốt, chân trái 1 nốt =.....= Chap này, em Bầy đang ngủ (không bỏ màn, mà thực ra bỏ màn cũng chả tác dụng) thì bị 1 con gấu đóng vai muỗi đêm hôm đến chích trộm, còn mình thì đang ngắm Bầy bị “muỗi” chích thì cũng bị mấy con muỗi nào đó chích cho còn k biết, đến lúc chán chê mê mãi sau mới thấy ngứa =.,=

trên đây là lời cảm thán về con muỗi nó như vậy thôi =))

23. Chương 23

“Chịu tỉnh rồi à, hửm?” Ivan vừa cười vừa nâng mắt nhìn Mạc Tử Mộc. Cậu đành hít sâu một hơi, cố gắng gỡ tay hấn ra hông khép chân lại, thế nhưng có vận sức đến mấy vẫn không hiệu quả, trong khi kẻ kia chỉ cười tà tà bất động. Sau cuối, cậu đơn giản ngã vật xuống gối, nhắm mắt cóc thèm nhìn nữa.

Ivan cười cười, tiếp tục khiêu khích cậu bằng những cái hôn mút, cậu rên lên, buộc lòng phải mở mắt nói lớn, “Đủ rồi, tôi nói đủ rồi!”

“Em nói là hôm nay em sướng lắm chứ gì?” Cặp mắt sâu trũng của Ivan nhìn cậu ra chiều buồn cười.

Mạc Tử Mộc im bất hồi chốc rồi mới phải ừ một tiếng thỏa hiệp. Trông thấy cái ánh mắt vừa cợt nhả vừa không chút nào đứng đắn của hắn, cậu bị chọc giận bèn quát, “Tôi sướng đấy, được chưa? Rõ là đồ đều!”

Ivan càng cười tợn, đè lên người cậu, chóp mũi đụng chóp mũi. Hắn khê khàng nói, “Seven, em phải công nhận đi, anh đều nhưng mà em lại thích thằng đều là anh à nha! Em muốn làm tình với anh, muốn muốn muốn quá trời! Nó là sự thật!”

“Tự sướng!” Mạc Tử Mộc chỉ hừ lạnh.

“Mỗi lần em nằm mơ về chuyện đó bộ không phải đều mơ thấy anh là đối tượng lý tưởng của em à? Em gọi tên anh, tưởng tượng đang quan hệ với anh...”

“Lẽ nào anh chưa bao giờ mộng tỉnh?” Mặt Mạc Tử Mộc đỏ lựng, dù cậu có ráng bình tĩnh đến mấy song chính tiếng rên rỉ vô thức mới nãy đã vén bức màn đang đầy diễm vô số điều thầm kín.

“Anh có chứ. Đêm nào anh cũng mơ thấy anh đang mê mải trên thân thể em, là bởi vì anh yêu em!” Ivan tỉnh bơ trả lời.

“Vậy anh đã yêu xong chưa?”

Ivan cười mỉm, “Giờ đây hử, em định qua cầu rồi rút ván đấy à? Bé ngoan, không được đâu, em phải về New York với anh! Những ngày tháng bóc đồng đã hết rồi, hiểu không hửm?”

Mạc Tử Mộc đành quay đi. Cậu tinh tường hiểu, người như Ivan lúc nói chuyện cứ luôn tùm tùm cười tưởng chừng hân hân quan, nhưng thực sự, mỗi một lời hắn nói đều bao hàm hành động rõ rệt.

Ivan bế cậu vào bồn tắm, chu áo và dịu dàng tắm cho cậu. Mạc Tử Mộc cũng không định bị mê mải bởi sự săn sóc ngọt ngào này. Có những lúc thợ săn giúp con mồi chữa trị vết thương, chẳng qua chỉ nhằm vỗ béo.

Mọi thứ ổn thỏa xong, Ivan liền bế Mạc Tử Mộc trở về giường, cả hai trần như nhộng nằm đắp chăn. Đêm nay là Giáng Sinh nhưng trong phòng đang bật lò sưởi, hai cơ thể nóng hổi quấn quýt lấy nhau không hề cảm nhận được bóng dáng cái lạnh nữa.

Mạc Tử Mộc bỗng cất tiếng, “Anh có khiếu hài hạ người khác quá đấy!”

Ivan mỉm cười, “Được một lời khen của Seven thật không dễ dàng.”

Hắn tỏ ra rộng lượng và thoải mái thế, Mạc Tử Mộc chỉ còn biết ngậm miệng, nhắm mắt ngủ.

“Seven...”

“Nói gì nói đi!”

“Để anh hầu hạ em cả đời nhé?”

Đùa à? Tôi đang sợ mình không sống nổi tới ngày mai đây. Mạc Tử Mộc tức tối nghĩ thầm trong bụng, không thềm đáp lại nữa, sự rã rời sau cuộc ái tình vừa rồi làm cậu không còn sức lực để mà suy nghĩ cách đối phó với con gấu này. Cậu đoán Ivan đang chăm chú nhìn cậu trên đỉnh đầu cậu, bất kể cảm xúc biểu lộ nào của cậu đều bị con gấu ranh ma này thu hết vào tầm mắt. Mạc Tử Mộc gắng ép não mình thôi vùn vụt xoay đảo lại, chật vật và nặng nề như thế, cuối cùng cậu cũng dần dà chìm vào giấc ngủ.

Khoảnh khắc tỉnh lại, xoang mũi ngập tràn hương thơm, Mạc Tử Mộc tức thì mở choàng mắt, xoay mình xuống giường, chân trần êm ru bước xuống tầng dưới theo tấm thảm trải. Không gian thoang thoảng mùi caramel, mắt cậu liền ngời sáng, Ivan đang làm món sườn xào chua ngọt.

“Xỏ dép vào đi!” Ivan liếc liếc sang đôi chân đất của cậu.

Lưu manh giả danh sạch sẽ! Khóe miệng Mạc Tử Mộc giật giật.

Chỉ một lát sau đã có một đĩa sườn xào chua ngọt đỏ bóng ngon lành đặt trên bàn ăn, Ivan cười gọi, “Em ăn trước đi!”

Mạc Tử Mộc cầm đũa ngồi xuống bàn ăn. Ivan đắc ý giới thiệu, “Nếm thử xem. Hai năm nay anh nấu món này không dưới trăm lần!”

Mạc Tử Mộc nghe vậy thì thoáng khựng, sau rồi cậu gấp một miếng bắt đầu ăn. Kể đó, Ivan bẻ món rau tới. Ở đây không có phổ người Hoa thành thử rau cũng chỉ là loại rau địa phương. Dưa chuột hơi giống dưa chuột Trung Quốc nhưng mủn và không giòn, Ivan xào nó với ngò tây trồng trong sân nhà Mạc Tử Mộc, ngon tuyệt.

“Ăn thêm rau đi này!” Ivan gấp ngò tây vào bát cho Mạc Tử Mộc.

Mạc Tử Mộc dừng dừng nói, “Tay nghề nấu nướng của anh tốt đấy chứ, không làm đầu bếp đúng là phí.”

Ivan mỉm cười, “Gả cho anh đi, sau này anh sẽ luôn nấu cơm cho em!”

“Tại sao lại là tôi ‘gả’ cho anh?!” Mạc Tử Mộc nhướn nhướn hàng mày đen.

Ivan đơn giản ‘à’ một tiếng, thủng thẳng bảo, “Nếu em cảm thấy hợp thì đổi thành anh gả cho em cũng được!”

Nhất thời, Mạc Tử Mộc ghen lời. Cậu nhận ra sơ sẩy một cái là sa bẫy của gã lưu manh này ngay, cậu sợ Ivan chớp lấy cái chủ đề này, thế là cầm củi tập trung ăn sạch bát cơm. Hai người im lìm một hồi, rồi Ivan đột nhiên nhấc tay lên. Mạc Tử Mộc sững sốt, Ivan lại chỉ cười, “Mặt em dính cơm này!”

Hắn lấy hột cơm đang dính trên mặt xuống giùm cậu, cậu liền rũ mắt, không nói gì, tiếp tục khều cơm trong bát, chốc chốc Ivan lại gấp vài món đặt vào bát cậu. Lúc này có tiếng chuông vang ngoài cửa, Mạc Tử Mộc toan đứng dậy đã nghe thấy có giọng ai eo éo nói bên ngoài, “Bà có việc gì không?!”

Sticks cũng đến mới sợ! Nghĩ đến cảnh tình ái nóng bỏng trước đó, bản thân cậu suông sã kêu to những âm thanh khó lòng cầm cự, Mạc Tử Mộc vừa thẹn vừa giận, hung hăng lườm Ivan một cái rồi cuống quýt chạy qua, giật gã Sticks hăng còn đang định oang oang phát biểu vì chủ nhân ra.

“Ôi, lạy Chúa, bé con của bác, cái tên đó từ đâu ra thế? Cháu có gặp rắc rối gì không?” Bác đầu bếp có tên Martha ở quán rượu nói nhỏ với Mạc Tử Mộc, “Bác quen với ngài Bush cảnh sát trưởng đó...”

“Đừng lo ạ, bác Martha, đây là... một người quen, tình cờ đến chỗ cháu tá túc nhờ thôi!”

Bác Martha thở phào một hơi, “Sao trông chẳng tử tế gì vậy!”

“Mụ tinh mắt phết đấy, mụ già!” Âm giọng kia lại eo éo từ sau lưng Mạc Tử Mộc.

Bác Martha hoảng tới nỗi che tay kín ngực mình.

Mạc Tử Mộc không chịu nổi nữa, cậu quay sang gào vào phòng bên trong, “Ivan, phiền anh quản gia súc nhà anh một tí đi này!”

“Mày nghe thùng chưa...” Ivan biếng nhác ra lệnh.

Gã Sticks đã rời Mammon hai năm rồi mà vẫn gầy tong teo như cây gậy trúc, gã lầu bầu trong mồm nhưng cũng chỉ còn nước đi vào trong.

“Đừng sợ, bác, tên này ăn nói bậy bạ nhưng không phải người xấu.” Mạc Tử Mộc lựa lời trấn an, “Bác tới có chuyện gì không ạ?”

“Ừ thì là thế này. Tối này quán rượu tổ chức vũ hội hóa trang để mọi người đón Giáng Sinh, cháu cũng ghé quán nhé!”

Mạc Tử Mộc cười nhẹ. Cậu biết mọi người vì không muốn để cậu đón Giáng Sinh một mình như năm ngoái nên đã tổ chức hẳn một buổi dạ hội, đáy lòng cậu âm áp nhiều lắm. Cậu trả lời, “Vâng, tối cháu sẽ qua!”

Martha trộm phóng mắt ra đằng sau cậu, sau đó đi khỏi với mớ hoài nghi trong lòng.

Mạc Tử Mộc đóng cửa, lập tức lên lầu.

Sticks gian nan sử dụng đôi đũa, gĩa ta cầu nhàu, “Đại ca, em cảm thấy anh thừa sức đóng gói phứt nó lại rồi vác về. Em không hiểu anh mắc gì phải hỏi ý kiến một bọc hành lý rằng nó có muốn theo anh không!” Rõ ràng rành, gĩa ta phần uất vì mới bị Mạc Tử Mộc chửi là gia súc, cho nên quyết ăn miếng trả miếng bằng được.

Ivan lại chỉ đứng đĩnh nói, “Tao còn ngồi cùng bàn ăn cơm với gia súc của tao được cơ mà, sao lại không thể trưng cầu ý kiến hành lý của tao được nhỉ?”

Sticks nín thính, đành đổi đũa sang nĩa ăn, xiên thịt keng keng hồng giải tỏa nỗi bức xúc của gã.

Mạc Tử Mộc vận vào một chiếc áo len xám sẫm, chiếc quần bò đen trước đó đã dính ứ đọng dịch thể, do đó cậu thay sang một chiếc quần bò màu chàm nhạt. Cậu đi qua phòng khách, nhấc áo bành tô và khăn quàng cổ từ sofa rồi đi thẳng ra cửa. Song, vừa mới mở cửa, cậu đã bị ai đó hung hăng kéo cửa lại cái rầm.

“Seven, đại ca đã đích thân tới đón mày về, mày không báo nổi một lời đã chạy như thế, có phải quá hỗn hào rồi không?!” Sticks vênh vang tựa nghiêng bên cửa, chất vấn.

“Đó là việc của anh ta, can hệ gì tới tao?” Mạc Tử Mộc lạnh lùng nói, “Người Trung chúng tao có một câu tục ngữ thế này, chó ngoan không ngồi bậy giữa đường! Phiền mày tránh ra!”

Sticks cười nhạo báng, “Không can hệ mày? Mày tưởng không có đại ca tao mà mày được rửng mỡ ở cái chỗ quê mùa này á? Mày có biết thiếu gia Cruise, rồi thì gia tộc Sutherland huy động bao nhiêu nhân sự tìm kiếm mày không? Không nhờ đại ca nhà chúng tao cho một đồng Seven chạy loạn khắp thế giới thì mày đã bị tóm cổ rồi bị hiếp bao nhiêu lần hả?!”

“Thôi!” Ivan chau tít lông mày, nạt, “Em ấy đi tham gia một buổi dạ hội thôi mà. Tao không hạn chế tự do của em yêu!”

“Sếp” cũng đã thân chinh khoan hồng độ lượng, thành thử Sticks cầm đèn chạy trước ô tô chỉ có thể sượng sùng buông tay ra. Mạc Tử Mộc nhếch mép, mở cửa, khoác áo khoác và quần khăn đang hoang rồi mới đi. Rất nhiều gia đình trong thị trấn đều đặt cây thông nơi cửa, giờ cũng đã vào tầm chạng vạng, đèn màu nhấp nháy trên tán cây, muôn vàn sắc màu đua nhau nhảy múa sắc sỡ, đẹp không sao tả xiết.

Như thường lệ, cậu vào quán bằng cửa sau, bắt gặp nhóm nữ đầu bếp và bồi bàn quán đang hân hoan trang điểm.

Quán đã thuê không ít trang phục diễn từ câu lạc bộ sân khấu của học viện, bà chủ và các nữ đầu bếp cũng đã làm thêm khá nhiều bộ, ai nấy đều vô cùng phấn khởi chọn lựa bộ trang phục và mặt nạ cho mình.

Martha chọn bộ váy của Bạch Tuyết. Bác ấy mập, mặc váy Bạch Tuyết, khéo lại thành Bạch Tuyết béo nhất trên đời, nhưng ai ai cũng khen ngợi bác ấy đẹp quá, khuôn mặt bác cũng đỏ lia, nhận lời khen của mọi người.

Bà chủ Jane thì chọn bộ váy của Nữ hoàng Elizabeth. Bộ váy phải nói là hợp tuyệt đối với Jane, càng thêm phụ trợ cho sự uy nghi nơi bà, đồng loạt mọi người lại xuýt xoa khen ngợi.

“Lại đây nào, cục cưng, cháu cũng chọn một bộ đi!” Jane vỗ mông Mạc Tử Mộc. Bà rất khoái vỗ mông người, cái thói quen vỗ mông Mạc Tử Mộc ban đầu cũng làm cậu xấu hổ, riết thành quen. Mạc Tử Mộc cười gật đầu, lật từng bộ xem thử. Trong số chúng bất ngờ thay lại có bộ trang phục của Faust, thế là cậu mỉm cười, chọn luôn bộ đó, đội mũ và đeo mặt nạ.

Người thuộc thị trấn không nhiều nhưng đều vui vẻ tụ họp lại cùng nhau như thể ngày hội. Còn chưa tới giờ thấp đèn mà trong quán đã nô nức bao nhiêu là người.

Tất cả đều hóa trang mình thành đủ thể loại nhân vật, dù ngày thường mọi người thuộc hạng người ra sao, đến giờ phút này đều dừng cảm ăn vận thành hoàng tử công chúa thành ra cũng tương đối có nhiều vai hề. Mạc Tử Mộc ngồi khuất trong một góc quán, gọi một ly Cider(1), thoải mái ngồi trên ghế thưởng thức khung cảnh náo nhiệt.

Toàn bộ đồ ăn thức uống đêm nay đều do Jane chuẩn bị sẵn, nào gà tây, nào khoai tây rán, nào cá chiên xù, bày biện theo kiểu tiệc đứng. Bàn ghế giữa quán đều được kê sang hết một bên chừa lại khoảng trống rộng rãi, cho nên Mạc Tử Mộc gần như là khuất lấp giữa cả một chồng bàn. Cậu nhâm nhi rượu, định bụng cứ thế này trải nghiệm một đêm thanh tĩnh giữa khung cảnh tưng bừng.

Ẩm thực Anh vốn dĩ đã không trù phú, thua xa cả nước Pháp láng giềng. Khoai tây rán và cá chiên xù là món ăn mà người Anh thích ăn nhất cũng như phổ biến nhất, nhưng điểm ấy cũng không ảnh hưởng đến sự sôi nổi của bữa tiệc đêm. Sau ăn uống như thông lệ là vũ hội, âm nhạc nổi lên, không đâu khác chính là Porunacabez(2) mà bà chủ thích nhất. Bấy giờ, từ ngoài cửa đi vào một người đàn ông thân hình cao lớn mặc trang phục quý đỏ chói tựa tựa như trang phục quý tộc nước Anh, thật đẹp trai và rắn rỏi. Hắn cao ngất, ít cũng phải mét chín, đôi chân và vòm ngực cường tráng cho thấy hắn là một người đàn ông đầy ắp sức mạnh. Những người có mặt trong quán rượu đều râm ran tán thưởng hắn, châu đầu chụm tai hỏi nhau xem hắn là ai.

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, gã quý kia liền đi về hướng cậu. Một vũ hội Anh quốc như lệ, điệu nhảy đầu tiên sẽ là điệu nhảy không mời, mà khéo thay, Mạc Tử Mộc đang mặc bộ trang phục xám đậm của Faust, trong khi đó người kia lại mặc bộ trang phục của con quỷ Mephisto,(3) suy nghĩ của hầu hết mọi người đều cho rằng đây là bạn nhảy Mạc Tử Mộc đã mời.

Martha bỗng che miệng thốt lên, “Lạy Chúa tôi...”

Bình thường, điệu nhảy đầu tiên sẽ bắt đầu từ bà chủ Jane, nhưng hình ảnh con quỷ đi lên sân khấu hoa lệ chìa tay mời Faust đang ẩn mình trong một góc đã đoạt đi lực chú ý của mọi người, ngay cả Jane cũng quên bẵng mất tiết mục của bà.

“Lại đây nào, bé của anh, đừng để người quen của em thất vọng chứ. Hãy cho họ chiêm ngưỡng tiết mục xuất sắc nhất đi nào.”

Da đầu Mạc Tử Mộc cứng đờ, buộc lòng phải đặt tay vào bàn tay to kia. Bàn tay của con quỷ rất mạnh mẽ, trong lòng bàn tay ấy đầy những vết chai sần như cày thể hiện ra sức mạnh nơi chủ nhân nó.

“Anh làm ơn đừng có phô trương như thế được không?”

“Phô trương? Ý em là anh phải vò đầu bứt tóc, rút mồ hôi mẹ chảy mồ hôi con để kiếm trang phục Mephisto ấy hả? Thực ra cũng không khó tìm lắm, quan trọng là tìm cỡ vừa người thôi! Rồi, đến đây với anh nào. Faust nhất định phải khiêu vũ với quỷ mới được!”

“Biết tổng thì nói là biết đi!”(4)

“Từ hồi ở Mammon phát hiện em thích bản opera kia, anh vẫn tìm hiểu kỹ càng Faust, giờ thì anh tâm đắc lắm đó!” Ivan vừa nói vừa di chuyển bước chân, khéo léo xoay Mạc Tử Mộc một vòng.

“Thế nên anh xem nó thành Faust phải khiêu vũ với Mephisto?”

“Đây là số phận sau cùng của Faust, đồng thời cũng là kết cục hạnh phúc nhất!”

“Bullshit!”

“Nè nè cẩn thận lời ăn tiếng nói đi bé, em học nghệ thuật cơ mà!” Ivan nhấc cao tay định để cho Mạc Tử Mộc xoay, song Mạc Tử Mộc ứ thêm xoay. Cậu chỉ thờ ơ nói, “Tôi không nhảy bước nữa!”

Ivan bật cười khe khẽ, “Được rồi, thế anh nhảy!” Hắn bèn khom mình xuống, y hệt con vịt Donald xoay một vòng tròn dưới tay Mạc Tử Mộc chọc cho toàn thể mọi người cười lớn rồi vỗ tay rầm rập. Ivan đứng thẳng lưng lại, ôm lấy Faust đứng trước mặt mình mà rì rầm, “Thấy chưa bé yêu. Thắng bại giữa đàn ông không quyết định ở chỗ đó.”

“Thế quyết định bằng cái gì?”

Ivan cõng mặt nạ ra, nụ cười bất cần đời của hắn bùng sáng, đồng thời hắn cũng chậm chậm cõng mặt nạ Mạc Tử Mộc, ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cậu, đoạn mỉm cười, “Anh muốn thắng, nhưng anh cũng không muốn em thua!” Nói dứt, bất ngờ hạ môi xuống ép lên môi Mạc Tử Mộc. Cả hai người hôn nhau mê đắm trước mặt toàn đám đông.

Bác Martha che kín miệng, giật giật bà Jane, “Chúa, Chúa ơi, Chúa ơi...”

Bà Jane hít sâu một hơi, “Ông anh này hơi bị vạm vỡ quá. Mà thể cũng hay, miễn Mạc cục cứng chịu được thì cũng không thành vấn đề!” =))))))

Mạc Tử Mộc thở dốc nhìn vào cặp mắt sâu trũng đằng trước, tự nhủ chắc chắn mình bị choáng đầu mất rồi. Ivan bất chợt thổ lộ, “Seven, cười anh nhé!”

Khi nói lời này, thái độ hần nhân nhả không khác gì mấy tiếng đồng hồ trước giục cậu xỏ dép vào hoặc ăn cơm đi, nhưng môi cậu đã run lên sè sẹ. Mãi sau, cậu mới đáp qua loa, “Tôi chưa nghĩ đến việc ở cùng người như anh cả đời!”

Ivan chép miệng phản đối, “Seven, anh không quá thông minh, nhưng mà thể lại vừa vặn xứng đôi với em!”

“Nói không biết ngược. Ai xứng đôi với anh cơ chứ!”

“Em khó tính khó bề y chang cây đay ấy, không hợp với cái bao tải thô ráp như anh thì hợp nổi với ai đây!” (đay dùng để làm bao tải =))

Bản nhạc đến đây thì hết, Mạc Tử Mộc liền cầm quần áo dời gót ra cửa. Ivan đi theo sau cậu cứ liên hồi cười đùa, “Ấy ấy, em chớ có giống đàn bà chỉ ưa nghe ngon ngọt thể chứ!”

“Cút đi chỗ khác đi!” Mạc Tử Mộc ngoái đầu, dữ tợn đập hấn một cú.

Ivan giữ chặt cậu lại, vòng tay siết quanh cậu, “Nhìn kìa, tuyết rơi rồi! Bọn mình về nhà làm tình đi!”

Mạc Tử Mộc giận dữ mắng, “Tuyết rơi với làm chuyện đó liên quan gì đến nhau?”

Ivan nhướn mày, lại cười khi khi mà bảo, “Thì cởi hết quần áo sưởi ấm lẫn nhau!”

Rõ ràng ý tứ thì ám cúng, nhưng qua cái ngữ điệu trớt nhả lười biếng của Ivan tự nhiên lại thấm đẫm một mùi *** khó tả. Mạc Tử Mộc bất giác liên tưởng đến hình ảnh nọ, mặt cậu đỏ bừng, quát nạt gã kia, “Đều đến thể là cùng!”

Bọn cậu ghé sát rạt nhau, vừa cười vừa mắng nhau, ai đi ngang qua thoạt nhìn cũng đều nghĩ đây là một đôi tình nhân.

Thế rồi, sắc mặt Mạc Tử Mộc bỗng trầm xuống. Ivan bèn quay qua nhìn, bắt gặp Mai Lâm mặc bộ quần áo linh mục màu đen đang lạnh lùng đứng tại nơi cách họ chừng mấy mét.

Lông mày nhăn tít lại, Ivan lầm bầm, “Lại cái tên linh mục đó!”

Ngay thời khắc Mạc Tử Mộc trông thấy Mai Lâm, cậu đã vô thức rụt lùi hai bước, nỗi xấu hổ không hiểu nổi nguyên do, lạ lùng trào lên.

“Seven, lại đây!” Mai Lâm gọi.

“Đừng qua đó! Seven!” Ivan can.

Mạc Tử Mộc giằng khỏi vòng tay Ivan, chỉ vồn vện một câu, “Anh về đi!”

Tuyết rơi lớn dần, bông tuyết xao xác xõa tung không trung, thả mình bám trên những cây thông Noel huy hoàng bao sắc màu càng tô điểm cho cái không khí ngày Giáng Sinh. Sau lưng Mai Lâm là một chiếc Limo. Mạc Tử Mộc chẳng nói chẳng rằng, đi vào xe ngồi, Mai Lâm ngồi cạnh cậu. Xe lao đi, Mạc Tử Mộc chỉ nín bật, dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

Xe đỗ bên bờ biển, tài xế tắt máy xuống xe.

Mai Lâm không nói gì. Mai Lâm bình thường mỗi lần nói chuyện lại đều lấp bắp. Y là người lạnh tính, hiếm khi nào thấy y nổi giận, nhưng mẫu người như y hễ cố chấp là như biến đổi thành người khác, ai cũng phải cúi đầu trước y vì mọi người đã quen với sự dịu hiền rồi sẽ ngại ngần sự nghiêm nghị từ y. Dung Thanh cũng thế, Mạc Tử Mộc cũng thế.

Mạc Tử Mộc thở dài, sau rồi mở lời trước, “Anh đến đây làm gì vậy?”

“Đến hỏi em một chuyện!”

“Anh... muốn hỏi gì?!”

“Có phải chỉ cần anh chết, em sẽ tha thứ cho Dung Thanh, bắt đầu lại từ đầu với cậu ấy? Em sẽ không u mê chọn ở bên cái gã côn đồ kia nữa?”

Cậu ngoảnh mặt đi, nhìn cảnh biển đêm đang xô bờ sóng cả trong đêm tối, cậu nói, “Lâm Lâm, xin anh đừng làm khó em nữa. Em đã giữ lời hứa. Nếu anh ta chọn anh rồi thì xin anh hãy tôn trọng đáp án này được không?”

“Em không!” Mai Lâm lạnh nhạt sửa lại.

“Em có!”

“Em thừa biết A Thanh sẽ không giết anh. Em cố tình. Em căn bản không hề có thành ý thực hiện lời hứa!”

“Mai Lâm, anh công bằng một chút đi. Chẳng lẽ anh bắt em phải ở cạnh một người mà em đã không còn yêu để rồi cả hai dần vật nhau cả đời ư? Kể cả đó là vì thực hiện lời hứa của em?”

“Em nói dối!”

“Em không nói dối!”

“Em dám nói tới đó em đã không thật sự tin rằng mọi chuyện từng xảy ra chỉ là một giấc mơ hay sao? Em cũng giống Dung Thanh, chỉ hy vọng nó là ác mộng, em và cậu ấy vẫn là người yêu, cậu ấy không gây tổn thương em, em vẫn có thể hạnh phúc với cậu ấy.”

Mạc Tử Mộc im lìm rất lâu, nén nhẫn nhịn, sau rồi nước mắt cũng không kiềm được mà tuôn trào, “Thì ra anh cũng biết em và Dung Thanh không thể có được hạnh phúc...”

Sự lạnh lùng của Mai Lâm như bị nước mắt của cậu đánh vỡ. Y vội vươn tay ôm chầm cậu, “Nếu em thật lòng cảm thấy việc ở bên Dung Thanh là chuyện khó khăn, vậy em hãy chứng minh cho anh xem, rằng em hạnh phúc thế nào!”

Khi Mạc Tử Mộc về nhà, Ivan đang nướng bánh quy bơ. Thấy Mạc Tử Mộc về, hắn chỉ quay mặt qua, “Em về rồi à!”

“Ừ!”

“Ngồi ăn đi!”

“Ừm.”

“Đây, trà sữa của em!”

Cậu cúi xuống nhìn cái tách, “Sao lại là trà sữa?”

Ivan cười tủm tỉm, “Vì thế thì vừa hợp sở thích của em vừa hợp sở thích của anh. Em thích trà, còn anh thích sữa!”

Bánh quy bơ nướng giòn rụm, Mạc Tử Mộc ngồi ăn với Ivan trên cầu thang. Thế rồi cậu bỗng hỏi, “Anh đã giết bao nhiêu người?”

“Nhiều lắm...” Ivan băng quơ cười đáp.

“Sau này anh còn giết bao nhiêu người nữa...”

“Chắc vẫn nhiều lắm...” Hấn nhún vai.

Mạc Tử Mộc cười nhẹ, uống một hơi cạn tách trà sữa, “Anh nấu ăn giỏi hơn tôi, nhưng tách trà sữa này người Mỹ mãi mãi không thể pha ngon như người Anh được. Từng có một người Anh chia sẻ với tôi, trà sữa muốn ngon thì phải pha nhiều sữa, nhưng tuyệt đối không được quá một phần tư. Quá một phần tư, trà sẽ ngấy!”

Ivan nở nụ cười, “Lần sau sẽ không quá một phần tư.”

Đúng lúc này Sticks thò mặt vào. Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi, bảo, “Tôi không thấy mặt gã này, tôi lên gác trước đây!”

Nói xong, cậu liền bốc một miếng bánh ngậm trong miệng, chạy nhanh lên lầu. Sticks nhăn mặt cúi kính nhìn theo bóng cậu, “Thèm vào, tao cũng chẳng ưa gì nhìn thấy cái mặt mày!” Đoạn, gã quay sang kể lể với Ivan đang ngồi tỉ mẩn nhai món bánh, “Đại ca, em thấy chính ra thằng Mike cũng không tồi đâu, nói kiểu gì cũng là người trong hội, lên giường xuống giường cũng tiện hơn. Chớ cái thằng Seven này nhìn thì tưởng còn bé bỏng, bé bỏng gì nó, thực tế bụng một bồ dao găm... Anh thấy nó chưa, đi thì đi phứt đi, còn lết lút cầm cây gậy đầu cầu thang lên làm gì không biết. Anh cẩn thận không tối nó ám sát anh lúc nào chả biết đấy.”

Gã vừa dứt được cái mồm, lập tức Ivan quăng lại hết chén đĩa trong tay phi vài ba bước đã nhảy lên lầu trên, Sticks cuống quào chạy theo sau. Cửa phòng ngủ đóng kín, Ivan đẩy thử không ra, cửa đã bị chặn từ bên trong, không nhúc nhích nửa phân. Ivan co chân đá thẳng thùng vào cửa, cửa bị đá bay đi, một cây gậy rơi leng keng trên đất, đằng sau nó là cái tủ, sau cái tủ là cái giường.

Hai người chui vào. Sticks nhìn lia qua rồi phán, “Thằng nhãi về để lấy gì đó!”

Ivan không nói, chỉ mở toang cửa sổ ra xem, nhìn thấy Mạc Tử Mộc đang chạy vụt đi, gió đêm thổi tung áo khoác cậu, tóc đen bay phơ phất. Ivan nhìn, nhìn mãi đến khi bóng lưng kia hoàn toàn chìm lẫn vào bóng đêm, hấn mới mỉm cười, “Em yêu về lấy Passport. Giờ tên em yêu là Mạc Tử Mộc, một cái tên tiếng Trung rất hay.”

“Phong tỏa toàn bộ thị trấn này lại, em không tin không xách cổ được thằng nhãi đó về!” Sticks nghiêng răng kèn kẹt.

“Không vội...” Lời Ivan nói còn chưa xong, bên dưới đã lạch cạch có tiếng người mở cửa.

Còn ai có chìa khóa gian phòng này chứ? Chủ nhà à?

“Mạc Tử Mộc, ở đâu đấy? Tôi này, tôi đến rồi đây này!” Khẩu âm kẻ mới đến là giọng New York. Tương

phản với trọng âm chuẩn từng chữ một của Anh quốc, thứ tiếng Anh này nghe ra có phần mềm mại hơn. Ivan đánh mặt lại.

Kể vừa vào phòng khách đang đứng cởi áo bành tô ra đã bị ai quật xuống đất, gáy bị một cái giày da giẫm lên. Tên kia nhìn y một cái rồi eo éo mà rằng, “Chồ, tai to mặt nhớn đấy, ông chủ Andy của David...”

“Người... Các người là ai?”

Ivan ngồi xuống ghế sofa, cười khì khà, “Hóa ra người ngoại ứng cho Seven là mày... Tao biết em của tao thần thông quảng đại lắm mà!”

“Đừng, đừng hiểu lầm! Tôi là luật sư của Seven!” Andy gắng gượng giơ tay lên la ó.

“Quả nhiên chỗ quen biết lâu năm! Cũng biết em yêu tên là Seven cơ đấy.” Ivan chậm rãi rút một điều thuốc gỗ lên hộp thuốc lá, Andy vã mồ hôi như tắm. Ivan châm thuốc, rồi mới thản nhiên lên tiếng, “Nếu đã là bạn Seven, thế phải khách sáo chút nhĩ...?”

Sticks nghe thế liền cười lạnh, giày da càng giẫm mạnh hơn, Andy la oai oái. Ivan hít sâu một hơi, trừng trộ Sticks, “Sticks... Tao đang nói phải khách sáo!”

Tới lúc ấy Sticks mới ngộ ra “sếp” đang nói khách sáo nghĩa đen, không khỏi cụt hứng thu chân về, xốc Andy đứng dậy.

Andy đứng thẳng trở lại mới như sức nhớ ra mình đường đường là một luật sư tầm cỡ, y nhanh chóng đánh quá qua qua người trước mắt, hình như quen lắm, nhưng nghĩ mãi chẳng nhớ ra nổi là ai. Trời lạnh như này mà gã đó chỉ mặc độc một cái T-shirt màu đen dài tay, quần bò màu lam, cổ áo còn không cài cúc lộ ra lông ngực ẩn hiện càng tăng thêm vẻ thô lỗ trên tạng vóc to con của hắn, nhưng ánh sáng nhấp nháy nơi đôi mắt sâu trũng kia lại cho thấy đây là kẻ khôn khéo và quyền lực.

“Xin lỗi, luật sư, không biết là người quen. Seven là em yêu của tôi, có việc gì luật sư cứ nói với tôi!” Ivan nhìn qua đã biết tên gầy guộc kia là một người nhanh trí, biết nhìn nhận tình thế.

Andy cười khổ, tự hỏi sau Seven lại chọc vào một nhân vật khó chơi cỡ này. Ivan lại mở miệng, “Sao nào, ngài luật sư?”

“Là như này, tôi đến tính nhắc cậu ấy sắp tới ra đường nên chú ý. Ông chủ cũ của David là Johnson, chắc anh cũng biết gã này, bây giờ gã không dính dáng gì đến David hết. Trước kia hắn đã hãm hại Thống đốc quận Kent(5) nên đang bị truy nã...” Andy vừa trình bày vừa quan sát biểu cảm mỗi lúc một nghiêm trọng hơn của Ivan. Y ngừng ngừng, rồi mới nói tiếp, “Kỳ thực Johnson còn có một vai trò nữa là luật sư tư nhân của Công tước Sutherland, đảm nhiệm giải quyết tất cả văn bản pháp luật về tài sản của Công tước. Ông Công tước này dù là người Anh nhưng lại không tin Chính phủ Anh nên đã thuê luật sư tư nhân là người Mỹ, mà kẻ này chính là Johnson.”

Ivan nhúu chặt mày, nhắc, “Nói tiếp đi!”

“Hai năm trước, Công tước Sutherland từng kêu Johnson làm lại di chúc. Trong di chúc này, 80% tài sản ông ta đều để lại cho Seven. Theo tin tức tôi nhận được, thời gian gần đây, Johnson bị dồn vào đường cùng đã đem bán lại nội dung bản di chúc này cho đứa con cả của Sutherland... Kiefer!”

Ivan ‘soạt’ cái đứng dậy, phân phó nhanh với Sticks, “Thông báo cho người phong tỏa mọi đường lối thị trấn. Và nhắn với gia tộc Geoffrey, rằng tao muốn nhờ họ tìm giúp một người!”

1. Cider, tức rượu táo, là sản phẩm lên men từ nước ép táo (hay nước táo cô đặc) không qua chưng cất.

Theo quan niệm của người Mỹ, nước táo lên men có cồn gọi là “hard cider” (rượu táo có cồn), còn nước táo ép nguyên chất, không cồn gọi là “sweet cider”(rượu táo ngọt). Rượu táo được hình thành từ quá trình lên men nước táo ép dưới tác dụng của các loài nấm men tự nhiên có trong táo.

Theo định nghĩa của người Anh, rượu táo “thật sự” phải đảm bảo các yêu cầu sau:

Dịch trước lên men chỉ bao gồm nước táo ép chưa thanh trùng.

Không sử dụng nước táo cô đặc.

Nếu hàm lượng đường trong táo thấp, có thể bổ sung đường trước lên men.

Sản phẩm không được thanh trùng, bổ sung chất màu, hương hay CO₂ nhưng có thể bổ sung chất tạo ngọt.

Có thể bổ sung nước, tuy nhiên không vượt quá 10% thể tích sản phẩm.

Không sử dụng màng vi lọc.

Nồng độ cồn từ 1,2 – 8,5%v.

2. Porunacabez (hay Por una Cabeza) là bản tango tiếng Tây Ban Nha do Carlos Gardel viết nhạc và Alfredo Le Pera viết lời, được sáng tác năm 1935, nói về 1 thương nhân du hành trên con ngựa của mình so sánh niềm đam mê về loài ngựa của bản thân với sức hút của anh ta đối với phụ nữ.

bài này là bài Sâm dạy Lâm nhảy XD (mà hình như cái vodpod nó cũng kiểu như bị chặn ấy, tởng ngồi wifi nhà thì không thấy hiện ra khung nhạc, còn cắm Dcom thì thấy, nên ai không thấy khung nhạc nghe luôn trong bài này thì nghe ở link nàynhé)

3. Nôm na hình tượng của Faust và Mephisto cho dễ hình dung Tiểu Bầy và đại ca lúc ấy =))

Mephisto (bên trái) – Faust (bên phải)

Mephisto =)))))))))))))

4. Biết tổng thì nói luôn đi

Nguyên văn là: Tri chi vi tri chi.

Câu đầy đủ của nó xuất phát nguồn từ sách Luận Ngữ: Tri chi vi tri chi, bất tri vị bất tri, thị tri dã.

Nghĩa: Hiểu, biết mà biết mình hiểu biết, thì gọi là hiểu biết. Không hiểu, không biết mà tự biết mình không hiểu, không biết thì xem như đã tự hiểu biết rồi vậy.

Hoặc hiểu đơn giản hơn nữa thì là: Biết thì nói là biết, không biết thì nói là không biết. Thế mới thật là biết vậy.

5. Quận Kent

Có khá nhiều địa danh này, như ở Anh có một hạt Kent, còn ở Mỹ có ba quận, nên không chính xác được quận Kent trong này chỉ chỗ nào. Song Johnson ở Mỹ, nên khả năng quận Kent ở Mỹ hơn.

Quận Kent đầu tiên thuộc tiểu bang Texas, Hoa Kỳ. Quận lỵ đóng ở thành phố Jayton.

Quận Kent thứ hai thuộc tiểu bang Maryland, Hoa Kỳ, bên Eastern Shore. Quận được đặt tên theo hạt Kent ở Anh. Quận lỵ là Chestertown. Đây là quận đông dân nhất trong 23 quận của Maryland.

Quận Kent thứ ba thuộc tiểu bang Michigan, Hoa Kỳ. Quận lỵ đóng ở Grand Rapids. Quận này là một phần của vùng thống kê đô thị Grand Rapids–Wyoming vùng thống kê đô thị.

—

pink rất mặt Q_Q pink từ cấp bậc nhỏ nhất (tắm cho nhau, nấu ăn cho nhau, tán tỉnh nhau nơi công cộng, bleh blah bluh bluh) đến pink cấp độ kinh khủng (câu hôn, mà bé Bầy cũng không có ý từ chối kia... thiếu điều đám cưới nữa thôi) Q_Q *giấy đàn ông đạch* nhưng cái độ bỉ của anh Ivan mà bé Bầy chịu được, phải công nhận là khổ thân bé quá mà = =

haizzz, và có khi là mọi người chỉ còn được đọc Bầy 2 tuần nữa thôi là phải bye bye Bầy rồi (không biết

đến bao giờ mới được gặp lại:)) nên mn cứ nhâm nhi từng chap từ từ nhé:))))). Tiện thể cảm ơn mn những ai đã ủng hộ tớ trong contest của Bách Việt nhé ^_^

Và, cuối cùng, chúc mừng 6Jib:D/ (cái mạng cùi bắp, up từ 4h chiều mà mãi không post được TT_TT)

24. Chương 24

Mạc Tử Mộc toát mồ hôi nhảy lên toa tàu, tìm cậu nện bình bịch dễ sợ. Không biết Ivan có đuổi theo không, hay là hắn đã đến đây rồi. Một khắc ấy, tâm trạng cậu bỗng rối ren, ngay cả bản thân cậu cũng không rõ nó là vì những chuỗi ngày yên ả lắng đọng thành cô đơn của hai năm qua cuối cùng đã kết thúc, từ giờ cậu lại phải lang bạt về một nơi xa lắm; hay là vì lần từ biệt này, cậu và Ivan không biết tới chừng nào mới có thể gặp lại.

Cậu nhắm mắt. Đường như có ai đi lách qua cậu, huých cậu gì đó, cậu bèn co chân lại, người nọ rẽ vào rồi ngồi xuống cạnh cậu. Mạc Tử Mộc ngã vào lưng ghế, đoàn tàu vững vàng lăn bánh, cậu khẽ khàng thở hắt ra.

“Thưa anh, vé anh đâu?” Nhân viên tàu hỏi.

“Phiền ông, chúng tôi muốn mua vé bổ sung!” Người bên cạnh lên tiếng, giọng nói yếu ớt nhưng không tạo cảm giác hiền hòa mà lại là sự bột phát và lạnh cồng. Mạc Tử Mộc liền mở bừng mắt, bắt gặp Jude đã lâu không gặp đang ngồi ngay kế bên, cười với cậu, “Mất tôi không tốt, em họ tôi muốn đưa tôi đi Cardiff(1) nên chưa kịp mua vé.”

Cảm thấy bên eo có vật cứng chọc vào, Mạc Tử Mộc bất đắc dĩ nhìn Jude, rồi bảo, “Vâng, mất anh ấy bị hỏng, cần lên thành phố khám.”

Người nhân viên tàu có cái mũi đỏ như cà chua bèn chuyển qua đánh giá Mạc Tử Mộc. Khí chất tốt đẹp nơi cậu cực kỳ giàu sức thuyết phục, bởi thế nên nhân viên tàu quyết định rút bút điền thêm vào lễ trống của vé, “Được rồi, nhân nhượng một lần này thôi nhé.” Đoạn thu tiền rồi bỏ đi.

“Mày luôn có thể xúc động đến người khác nhỉ...”

Jude gí sát vào tai Mạc Tử Mộc ào ào.

Mạc Tử Mộc khép hờ mắt, nói nhỏ, “Jude, cậu cũng thoát rồi, về chừng chúng ta không còn gì liên quan đến nhau nữa phải không?”

Jude bật cười hình hích, “Seven, mọi thứ của tao đều nhờ mày ban tặng, sao đến lúc tao muốn báo đáp mày thì mày lại nói không liên quan là thế nào?”

Đoàn tàu êm ái lao mình về phía trước. Mạc Tử Mộc phóng mắt ra ngoài cửa sổ, Jude cười hỏi, “Seven, đang nghĩ gì thế?”

Mạc Tử Mộc đáp khẽ, “Nghĩ đến lần đầu tiên tôi gặp cậu.”

Jude mỉm cười, “Trùng hợp thay, tao cũng đang nghĩ đến lần đầu tiên thấy mày... Mày không mặc gì, chân rất dài. Lúc ấy tao đã nghĩ đó là đôi chân đẹp nhất mà đời này tao được gặp.” Tay nó mò vào đũng quần cậu, lươn lẹo kéo khóa xuống. Mạc Tử Mộc vừa giật mình thì nó đã đe, “Seven, khôn hồn chớ có cựa quậy... Hiện tại tao thật sự đang yêu mày... yêu đến mức muốn mày chết đi cho rồi đây. Đừng để tao có cơ hội đó.”

Mạc Tử Mộc cứng đờ ngồi lại, chỉ có thể để mặc bàn tay kia len vào quần cậu. Cậu mau chóng kéo áo bành tô đang vắt trên tay vịn ghế tới che đi động tác của bàn tay nọ. Jude từ tốn xoa nắn, đưa lưỡi liếm vành tai cậu, rử rử, “Còn lần đầu tiên mày gặp tao thì mày nghĩ gì nào?!”

“Xin lỗi!” Bị động tác Jude chọc cho phải hít sâu một hơi, sau cậu mới nói, “Tôi chẳng nghĩ quái gì cả, tôi chỉ thấy cậu gào nghe điên tai quá thôi!”

Jude đột ngột bóp chặt tay, bàn tay đang nắm trên vịn ghế của Mạc Tử Mộc liền trở nên căng thẳng. Jude rít khẽ, “Seven, mày thích tự chuốc khổ lắm đấy à? Hai năm nay vẫn không thay đổi tí nào à?”

Nó bỏ tay ra, bấy giờ Mạc Tử Mộc mới thả lỏng người trở lại. Cậu ngả người ra sau, lại nghe thấy tiếng Jude rầm rì, “Mày không thích nghe tao kêu, nhưng tao lại thích nghe mày kêu lắm. Seven, tao vẫn rất thích nghe tiếng mày kêu trên giường!” Lúc này đoàn tàu đã ngừng chặng đường, Jude dứt tợn ra lệnh, “Xuống!”

Mạc Tử Mộc bị nó lôi xuống xe. Cậu hít sâu một hơi, trong lòng thầm biết rõ sự điên cuồng của Jude không hề thua kém Norton, có khi còn cực đoan hơn Norton gấp vạn. Chỉ là không ngờ nó quyết đòi mạng cậu thật, do đó cậu chỉ có thể duy trì cái tư thế đi sát vào nhau, đi trước Jude.

Hai người cứ thế loạng choạng ra khỏi nhà ga. Jude kéo Mạc Tử Mộc vào một nhà trọ.

Mạc Tử Mộc quan sát sơ qua nơi này. Bất ngờ thay, đây là phố người Hoa, nhà trọ cũng do người Hoa mở.

Jude móc điện thoại đứng sang một bên gọi một cuộc, sau đó mới đặt phòng, đẩy Mạc Tử Mộc vào. Còn mắt còn lại độc nhất của nó ác độc trừng cậu một hồi rồi âm hiểm nở nụ cười, “Seven, không nghĩ có ngày mày lọt vào tay tao!”

Mạc Tử Mộc bước qua cửa sổ, vén nhẹ tấm rèm lên, nhìn thoáng qua cảnh sắc quen thuộc bên ngoài, đoạn cậu bình thản lên tiếng, “Hóa ra là do Geoffrey gọi cậu tới ư?”

Sắc mặt nó thoát cái cứng ngắc, “Tại sao mày lại đoán là Geoffrey?”

“Người đưa cậu ra khỏi Mammon cũng là Geoffrey đúng không?!” Mạc Tử Mộc bảo, “Có vẻ Geoffrey cũng tin tưởng cậu nhiều đấy nhỉ?”

Về mặt Jude trở về nguyên dạng, nó cười nói, “Chả nhẽ không? Trên đời này, người có thể bắt được Seven không nhiều, hên thay tao chính là một trong số đó. Cho nên Ivan thì có là gì. Hắn có thể dè mày, tao cũng có thể!”

“Thật là quý hóa!” Mạc Tử Mộc cũng cười đáp lại.

Jude phe phẩy khẩu súng trong tay nó, “Seven, cởi quần áo mày ra!”

Cậu hít sâu một hơi, chậm rãi cởi chiếc áo bành tô trên người. Động tác cậu hết sức rề rà, thế là Jude cười lạnh, “Seven, tao biết mày lắm trò lắm, nhưng lòng kiên nhẫn của tao cũng không dư dả gì đâu. Trong vòng một phút nữa mà mày còn chưa chịu cởi xong...”

Mạc Tử Mộc mỉm cười, ngón tay thon dài của cậu cởi đến áo trong, rồi cậu mới nói, “Jude, so với Ivan, ít nhất cậu còn kém xa điểm này. Ivan chưa bao giờ ghét việc tôi cởi quần áo chậm, vì anh ta tin tưởng vào bản thân mình!”

Con mắt độc nhất xanh biếc của Jude lóe ra một tia nhìn hằn học, “Mày đúng là đàn ông ***. Chỉ cần ai chinh phục được thân thể mày là đã có thể chinh phục được cả tâm hồn mày!”

Nghe vậy, cậu cũng không bị kích động, chỉ điềm đạm hỏi, “Tôi có thể hỏi cậu một điều không?”

“Ồi Seven mà cũng có lúc khó khăn cơ á?”

“Có chứ. Nhất là khi gặp cậu!”

“Nói thử xem!”

“Tôi không hiểu lý do cậu hận tôi nhường ấy là vì sao? Nếu nhận định khách quan thì tôi và cậu là tình cờ gặp nhau, tuy không thể nói tôi dốc lòng giúp đỡ cậu nhưng cũng đã rất cố gắng, vậy mà thái độ của cậu lại hận thù tôi như thể tôi ruồng bỏ cậu ấy. Lẽ nào cậu luôn tưởng tượng tôi là người yêu của cậu?”

Tia sáng bùng ra từ đáy mắt Jude tưởng chừng có thể đốt cháy da thịt người khác được, nhưng Mạc Tử Mộc vẻ như rất hứng thú nói chuyện lâu dài với nó. Ngặt nỗi Jude lại chặn lời, không cho cậu nói tiếp, “Mày nghĩ mày kéo dài thời gian thế là xong hả? Thế tao trân trọng báo cho mày biết rằng không ai cứu nổi mày đâu. Geoffrey đang ở xa tít tại London, cứ coi như anh ta ngồi trực thăng cũng phải một tiếng sau mới đến đây được, mà khoảng thời gian đấy thừa đủ cho tao dè mày biết bao lần không đếm xuể rồi. Giờ tao cho mày mười giây, mày mà còn lẩn tránh không cởi, tao sẽ nổ súng. Seven, mày rõ mà... Tao không đùa đâu!”

Mạc Tử Mộc bèn tỏ vẻ nhượng bộ, “Tôi đếm thay cậu nhé!”

“Mười!” Cậu thông dong cởi một cúc áo của mình.

“Chín! Một cúc nữa.

“Tám!” Lại một cúc nữa.

... Đếm tới năm, cậu mới cởi xong cúc áo... “Bốn!” Đến lượt chậm rãi cởi thắt lưng. Tới nước này Jude quả thực điên tiết tới độ rồi, miệng nó giật giật, chỉ muốn một phát súng bắn quách người trước mắt này đi, song ngẫm nghĩ giết cậu như vậy thì nhẹ nhàng cho cậu quá. Mục đích sâu xa của nó là phải đè cậu xuống, làm nhục cậu, giày xéo cậu, sau đó ăn tươi nuốt sống cậu.

Đáng tiếc, nguyện vọng này của nó không thực hiện được. Cánh cửa bất thành linh bị đá văng đi đang lúc Jude tập trung tinh thần cao độ, tiếng động xé tai làm nó giật nảy hoảng sợ. Chớp ngay khoảnh khắc nó phân tâm, tay Mạc Tử Mộc nháng lên, dây thắt lưng phóng tới quấn quanh tay nó, giật phăng khẩu súng đi.

Một thanh niên tóc vàng có ngũ quan tuần mỹ và nét mặt cao ngạo đi vào, từng phân trên người đều thể hiện rõ ràng thân phận thuộc về giới quý tộc thượng lưu của hắn.

Mạc Tử Mộc điềm nhiên cười nói, “Ừ cậu hiểu tôi lắm. Nhưng chỉ tội cậu không hiểu Geoffrey rồi, xưa nay hắn ta chưa bao giờ chịu ngồi một chỗ chờ kết quả. Hắn là tuýp người nóng vội!”

Geoffrey đảo mắt qua hai người, lông mày chau lại, đoạn trầm giọng hỏi Jude, “Mày định làm gì?”

Sắc mặt Jude tái mét, không dám nói, thay vào đó lại là Mạc Tử Mộc cất lời, “Geoffrey, chuyện của tôi không can hệ đến cậu!”

Geoffrey khựng lại, lạnh lùng phun ra, “Seven, mày đừng có nhâng nháo! Tao đã cứu mày!”

“Cứu tôi? Nếu cậu chịu tuân thủ trận đánh cược thì cậu sẽ không dẫn con rắn này rời khỏi Mammon, tôi sao có thể bị gặp nguy hiểm?” Mạc Tử Mộc lạnh lùng đáp trả. Sắc mặt Geoffrey tái xanh tái xám, chỉ có thể chống chế, “Mày tưởng mỗi con rắn này truy tìm mày à? Nó chỉ là một đứa vật vãnh mà thôi. Chứ mày có biết Kiefer Sutherland vung ra bao nhiêu sát thủ kiếm mày không?”

Mạc Tử Mộc chỉnh trang lại gọn gàng quần áo. Cậu đi ngang quá Geoffrey, khẽ cười, “Ừ... Nhưng thế thì đã làm sao? Cậu kiêu gì chả lý do lý trấu. Geoffrey, tôi lặp lại, chuyện của tôi hoàn toàn không can hệ tới cậu. Tôi chẳng hứng gì gặp lại cậu!”

Nháy mắt ấy, Geoffrey cảm giác máu ùn ùn đổ dồn về não, hắn đột nhiên túm chặt Mạc Tử Mộc, ép cậu

lên cửa, “Seven, vì sao... mày lại đáng ghét thế cơ chứ!”

Mạc Tử Mộc im lìm hồi chốc, sau mới bình thản trả lời, “Xin lỗi, chỉ cần thấy cậu là tôi không kiềm chế được. Tôi không muốn làm cậu tổn thương nên chúng ta đừng gặp nhau nữa! Cậu là người kiêu ngạo, do đó tôi nghĩ cậu chắc chắn sẽ giữ lời hứa!”

Geoffrey cúi nhìn Mạc Tử Mộc thật lâu, sau rồi hần bật cười, dữ dằn gằn một câu, “Tao thì cho rằng tao rất tôn trọng mày!” Hần hung hăng dứt ra khỏi cậu, bọn vệ sĩ liền bao vây cậu ra khỏi nhà trọ theo hần.

Xe của Geoffrey không thể đoán định là hiệu gì, bề ngoài trông hết sức bình thường, chẳng qua chỉ thấy nó hơi lớn chút. Khi nhìn xuyên qua lớp kính tối màu tuyệt nhiên không tài nào thấy được có gì ở bên trong, nhưng chỉ cần mở cánh cửa kia ra sẽ phát hiện trong đó là cả một thế giới xa hoa đỉnh điểm. Mạc Tử Mộc bị đẩy ngã vào hàng ghế da rộng rãi nọ.

Geoffrey ngồi vào xe, lập tức hai tấm kính ngăn cách ghế lái và ghế sau khép chặt lại, toàn bộ đuôi xe trở thành một không gian kín kẽ.

Mạc Tử Mộc bị Geoffrey ấn xuống ghế. Cậu cắn răng, “Geoffrey, cậu đừng để tôi coi thường cậu!”

Như nghe thấy một câu chuyện hài hước, Geoffrey buồn cười lắc đầu, “Đừng nói dối nữa, Seven. Tao luôn luôn phấn đấu chỉ nhằm được mày đặt vào mắt, song thực tế, mày vẫn chỉ một mực đùa cợt tao. Người như mày, chỉ có lớn mạnh hơn mày, mày mới chịu khuất phục, còn mềm mỏng với mày chỉ có nước bị mày lợi dụng thôi! Biết thế tao đã cương quyết với mày từ mười năm trước thì mày đã sớm thuộc về tao rồi, không đúng chẳng?”

Hai người ra sức ẩu đả một hồi. Geoffrey không ngờ Mạc Tử Mộc thì ra lại khó phục tùng như thế, bao nhiêu năm trải qua huấn luyện chiến đấu gian khổ như Geoffrey mà cậu cũng có thể chống cự được trong một quãng thời gian. Lửa giận bốc lên trong thâm tâm hần, hần liền vung tay giáng cho cậu một cái tát. Máu cậu trào ra khỏi khóe môi, nhất thời hành động cả hai đều ngừng trệ. Mạc Tử Mộc nâng tầm mắt, thờ ơ quét mắt qua Geoffrey một cái, ánh mắt bao hàm ý tức miệt thị không thể diễn tả thành lời. Một cái nhìn này đã dập tắt cả thấy những dục niệm, những phần nộ cường liệt của Geoffrey, hết như một chậu nước đá giội ụp xuống từ đầu tới chân hần, rét buốt thấm vào tận xương tủy làm hần đông lạnh.

Jude nhìn chiếc xe kia rung khe khẽ lên, con người híp rút lại, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Ngay tích tắc nọ, từ con phố đối diện bỗng vọt ra mấy chiếc xe, Jude vội vã gấp lưng lại. Những kẻ trong xe kia giờ súng ra nã đạn như điên, đạn bay tới tấp vào những vệ sĩ đứng canh bên ngoài xe Geoffrey, may thay họ đều đã được huấn luyện, chớp nhoáng vòng ra núp hết sau xe.

Đám xe đó đổ phía trước xe Geoffrey chặn đường, tấn công toàn lực vào nó. Dù xe Geoffrey là đối tượng tiêu diệt chính yếu nhưng dường như chỉ sây sát thân xe chút đỉnh. Một đợt âm thanh ‘lạch cạch’ rộ lên, số vũ khí lắp trên xe Geoffrey cũng bắt đầu phản kích lại sự hăm dọa âm ỹ của địch. Nhưng kể cả những món vũ khí hạng nặng đó có uy lực đến mấy, Geoffrey vẫn phải nhanh nhẹn mở cửa xe, dẫn Mạc Tử Mộc thoát khỏi chiếc xe dưới sự bảo hộ do các thuộc hạ mở đường máu cho. Họ vừa chạy chưa xa thì ‘Bùm’ một tiếng,

chiếc xe của Geoffrey bốc thành một quả cầu lửa. Không rõ kết cấu như nào, tuy xe tự phát nổ thành quả cầu lửa nhưng không nổ quá mạnh, nhờ thế Geoffrey và Mạc Tử Mộc có thể mượn nó để ẩn thân rút lui trốn lốt.

Geoffrey tức khắc quay sang sai phái lực lượng tiến hành phản công lại mấy chiếc xe kia. Lực lượng của gia tộc Geoffrey kéo đến mỗi lúc một đông, kẻ địch liên thức thời rút quân. Tuy hầu hết số chúng đã bị gia tộc Geoffrey tàn sát nhưng tiến lùi rất có bài bản, áng chừng vô cùng chuyên nghiệp.

Mạc Tử Mộc bị còng tay, bắt đứng sau lưng Geoffrey. Sau khi trận chiến đến hồi tan rã, Geoffrey mới phát giác chỉ còn lại một cái còng nằm chổng chơ trên nền đất, còn người thì đã mất hút. Hắn nổi xung nổi đóa gào lên, “Mau chóng bắt người về ngay cho ta!”

Người đồng thời mất tích còn gồm cả Jude chột mắt nữa, có vẻ nó cũng lợi dụng tình hình hỗn loạn mà lui mất... Song giờ phút này Geoffrey đã chẳng còn lòng dạ đâu mà quan tâm chuyện đó.

Gà rán Burger King(2) của Anh đành rằng ăn hoài cũng chỉ có vậy, nhưng đằng nào nó cũng là thương hiệu thức ăn nhanh của địa phương nên vẫn được quần chúng ưa chuộng, nhưng đến tầm chiều cũng không có quá nhiều người đi ăn. Vài ba du học sinh gọi suất hành chiên(3) rồi chọn bàn bên khung cửa kính sáng choang, vừa lật sách vừa hàn huyên như đang học nhóm.

Cửa ra vào được đẩy ra, một chàng trai Hoa Kiều trẻ tuổi bước vào, nhóm sinh viên chợt thích thú, nhỏ tiếng bàn tán với nhau, “Thật là một anh chàng châu Á phong cách quá chừng!”

Mạc Tử Mộc gọi một suất khoai tây chiên rồi chấm tương cà ăn. Cửa lại mở ra, tay cậu hơi ngưng lại, nhưng rồi vẫn ăn tiếp một cách bình tĩnh.

Người mới đi vào đeo một cái bịt mắt, chỉ còn lại một con mắt duy nhất, tuổi xem chừng cũng còn trẻ, diện mạo có thể coi là tuấn mỹ, đầu đội mũ nhưng, mình khoác áo jacket, toàn thân toát ra vẻ âm u kiểu gì đó.

Jude vào quán, nhìn bao quát cả sảnh ăn rồi mới cười cười với nhóm sinh viên. Chúng lại chụm đầu rỉ tai nhau, trông ác thật, chúng bàn luận, hai sinh viên còn lại đều le lưỡi. Jude cũng kêu một suất khoai tây chiên như Mạc Tử Mộc. Nó ngồi cắn khoai nhưng ánh mắt lại nanh nọc ngó lom lom vào lưng cậu.

Đầu đường loạn xạ ngẫu cả lên. Người của Geoffrey chắc không lường được Mạc Tử Mộc không hề trốn, đã thể còn hết sức ung dung ngồi ăn trong quán đồ ăn nhanh ngay giữa trung tâm phố tập nập.

Mạc Tử Mộc không ăn hết. Cậu cầm số khoai thừa trong tay, đoạn vớ lấy áo bành tô và bước ra ngoài. Jude cũng mau lẹ phun khoai trong mồm đi rồi đuổi theo.

Nhóm du học sinh lấy làm hiếu kỳ về hai người quái dị nọ, tiếp tục châu đầu râm ran phỏng đoán quan hệ hai người với nhau.

Chúng thấy chàng trai xinh đẹp ngoái đầu nói câu gì đó với chột mắt xong thì bỏ đi, chột mắt chỉ cười khẩy rồi cũng bước nhanh theo sau. Hình như hai người va phải nhau, sau đó không rõ xảy ra chuyện gì nữa, chàng trai trẻ tuổi quay mặt lại, mặt mũi bê bết toàn máu là máu. Người qua đường la hét chói tai, đám đông cảnh sát đang nườm nượp quanh đó cũng tuýt còi chạy tới. Người chột mắt áp úng về chừng khiếp hãi, sau rồi phải bỏ chạy. Nó chạy càng nhanh, người đuổi theo nó càng nhiều.

Nhóm sinh viên cũng giật thót, chạy qua hóng tình hình. Cảnh sát đi sang đỡ chàng trai trẻ tuổi đứng dậy, cậu chỉ rút khăn tay, tao nhã lau vết máu trên mặt, đoạn mỉm cười trả lời cảnh sát. Lời vừa nói xong, nhóm cảnh sát đều thộn hết cả mặt ra.

Mạc Tử Mộc nói, “Xin lỗi các anh. Người vừa nãy đụng phải làm tương cà bắn lên mặt tôi.” Dứt câu, cậu còn xin lỗi một lần nữa, tiếp theo gật đầu chào và nhanh nhẹn rời đi. Ông cảnh sát quay đầu lại gọi mấy tiếng, tuýt còi leo lẻo nhưng vô pháp ngăn cản được sự hăng hái truy đuổi của đồng nghiệp, thành thử cũng đành đuổi theo.

Dầu Cardiff là thành phố sầm uất nhưng đúng lý cũng chỉ là thị trấn không lớn, tự dưng xảy ra giết chóc nhau ngay trên đường thế này, hầu như toàn bộ lực lượng cảnh sát đều được phát động.

Người của Geoffrey buộc lòng phải rút lui khỏi một số tuyến đường quan trọng. Mạc Tử Mộc quần khăn quàng cổ, leo lên xe bus. Cậu lẳng lặng nhìn chiếc xe dần dần rời trạm qua lớp cửa kính sổ, khẽ cười, tựa đầu vào ghế cuối. Xe đi đường chóc chóc lại xóc, bỗng chốc cậu cảm thấy chán nản quá đỗi, thật lòng mong muốn được ngủ một giấc. Thế nhưng đến khi tỉnh lại thì sao nào? Có khi cậu đã lại rơi vào tay ai. Cậu cứ tưởng ra khỏi Mammon rồi cậu sẽ không còn là con mồi nữa, có điều trên thực tế, cậu vẫn đang phải chạy trốn khỏi sự truy đuổi đó thôi.

Thời điểm chiếc xe chạy đến một trạm kiểm soát thì đột nhiên dừng lại. Bấy giờ trời đã đen ngòm, đèn đường quốc lộ tỏa ra quang sáng vàng vàng, con đường cao tốc của Anh quốc dường như bị tắc nghẽn. Mạc Tử Mộc mở to mắt, phóng mắt xem xét đằng xa, chỉ thấy một loạt lan can đường đang dần ngang, có mấy vị cảnh sát đi về hướng này.

Ven đường đang đỗ một con Cadillac Roll-Royces(4) màu đen, đứng cạnh là một tên áo đen đang nói chuyện với một vị cảnh sát.

“Kiefer!” Chớp mắt ấy, quả tim Mạc Tử Mộc đột ngột nảy lên. Cái khuôn mặt nhợt nhạt bệnh hoạn đó của Kiefer, cậu quen không thể nào quen hơn.

Lần đầu tiên gặp gỡ, gã bưng một ly Cocktail tới giới thiệu với cậu về mình. Lần gặp thứ hai, gã cử người tặng cậu một xấp séc, thế rồi mọi thứ mờ nhòa đi, là hình ảnh gã vịn vẹo khuôn mặt kính khùng, lao tới bức hiếp cậu, tiếp theo là mặt mũi gã ê chề nước mắt, khóc lóc van lơn, cuối cùng là tiếng hét thống thiết dữ tợn đòi xé nát cậu cho kỳ được. Mạc Tử Mộc hiểu một điều rằng, trong số những người đang đuổi bắt cậu, kẻ duy nhất quyết không cho cậu cơ hội được sống sót chính là Kiefer. Cậu quan sát bốn phía, toan đứng dậy thì mấy vị cảnh sát kia đã tới gần.

Mạc Tử Mộc không thể không ngồi xuống trở lại, khẽ nhích từ vị trí gần cửa sổ dịch chuyển dần ra ngoài lối đi, màng tai chỉ còn rồi ren âm thanh tim cậu đập loạn.

Cảnh sát lần lượt kiểm tra giấy tờ tùy thân của mọi người, một mặt nói xin lỗi, đồng thời chú ý kỹ lưỡng mặt từng người.

Trong số đó đã có một cảnh sát đứng trước mặt cậu, yêu cầu, “Xin lỗi cậu... Cậu có thể cho tôi xem giấy tờ tùy thân được không?”

Mạc Tử Mộc bình tĩnh đưa giấy tờ tùy thân ra. Vừa đưa được vào tay cảnh sát thì thành linh có một chiếc xe du lịch lao vút đi, tông đổ cả lan can chắn. Đám cảnh sát tức thì hỗn loạn, tiếng còi the thé rít lên từng hồi. Viên cảnh sát trên xe chỉ vội vàng nhìn thoáng giấy tờ của Mạc Tử Mộc một cái rồi cũng nhảy xuống xe đuổi theo. Mạc Tử Mộc bèn thở phào một hơi nhẹ nhõm. Xung quanh ỉn ỏi tiếng còi, trên đời thật không ở đâu khoái tuyết còi bằng cảnh sát Anh quốc.

Xe cảnh sát đồng loạt ò e đuổi theo, thậm chí cả Kiefer cũng leo lên xe phóng theo sau. Mạc Tử Mộc ngồi yên trên xe bus, xe đóng cửa và lại tiếp tục chặng đường. Cuối cùng, xe bus đỗ ở nhà ga.

Chạy vào cửa nhà ga, cậu cúi gầm đầu ráng bước đi thật nhanh khỏi khu vực tầm tới đó hết sức có thể, bởi vì khắp nơi của nhà ga đều đầy rẫy những kẻ mang vẻ mặt thậm thụt.

Mạc Tử Mộc trông thấy lối ra ngày càng sáng sủa, phân vân mãi mới toan bước chân đi qua thì bị kéo giật lại. Một gã da đen bịt kín miệng cậu, mặt mũi hắn nhìn không rõ được trong chập choạng. Phản xạ đầu tiên của Mạc Tử Mộc đó là nhấc chân tấn công nhằm tự vệ, nhưng người kia lại như đã quá rành rẽ ngón đòn tấn công của cậu, hắn vỗ nhẹ một cái thôi đã đủ chặn chân cậu lại.

“Bé, là anh này!”

“Ivan!”

“Ừ, anh!” Một chiếc xe bus lướt qua, đèn xe chiếu rọi một khoảng, rồi cuộc Mạc Tử Mộc cũng nhìn rõ được gã da đen ấy chính là Ivan.

“Anh... Sao lại ăn mặc thành như vậy?!” Dù đang trong hiểm cảnh nhưng cậu thật không thể nhịn được cười mà.

“Chậc... Em thích à?”

Cậu bèn ngoảnh mặt đi, “Sao anh tìm được tôi vậy?”

“Bé, anh đuổi theo em nguyên một đường, đúng lúc thằng Jude trốn chạy khỏi sự truy bắt của đám cảnh sát Wales, anh mới đuổi theo em ra trạm xe. Khổ nỗi xe lại chạy mất tiêu nên anh thuê một chiếc xe khác đuổi theo, kết quả giữa đường Sticks lại muốn đưa xe. Anh đành tặng xe cho gã chơi rồi thuê chiếc khác, lái 200 yard/giờ mới đuổi kịp em.”

Mạc Tử Mộc hiểu thực ra hắn muốn giúp mình, định nói cảm ơn, nhưng cuối cùng lại không nói mà chỉ hỏi một câu, “Jude bị bắt rồi à?!”

Hai đầu lông mày của Ivan nhăn tít lại, “Anh không biết, mà hình như không phải đâu.”

Mạc Tử Mộc cũng bần khoản theo, “Cậu ta làm mích lòng Geoffrey rồi, chắc không ở Anh lâu được nữa.”

Ivan mỉm cười, “E là bọn mình cũng thế!”

Mạc Tử Mộc liền cười khẩy, “Bộ anh không phải cùng hội cùng thuyền với gia tộc Geoffrey đó à?”

Ivan chép miệng, mạnh bạo hôn Mạc Tử Mộc đã đời một trận rồi mới bảo, “Cái tính này của em quả tình là làm người ta chỉ muốn đè em xuống mà hùng hục làm tới lúc em phát khóc mà!” Xong lại hờ hững nói, “Xem chừng Geoffrey cũng rất dễ tâm đến em, vì chuyện hồi trước mà cãi vã âm ỹ với ông già rồi, thành thử giờ lão già nhà Geoffrey có vẻ đã lực bất tòng tâm với hắn. Lão ta nói bóng gió rằng anh có thể trích phần trăm để trao đổi em với lão... Tiếc rằng anh lại thấy tiếng rên rỉ của em còn hấp dẫn anh hơn thế.”

“Giá ngon thật.” Mạc Tử Mộc bàng quan đáp lời, “Anh luôn giỏi giang về buôn bán kia mà!”

“Thỉnh thoảng chịu lỗ tí tẹo cũng không sao cả!” Ivan lôi một bọc quần áo ra từ chiếc túi du lịch hắn xách theo, “Em còn phải đến Vienna làm nghệ sĩ, hắn không muốn bị Kiefer bắn cho lủng người hay bị lão già nhà Geoffrey vác về làm quà cho thằng con quý tử đâu nhỉ.”

Mạc Tử Mộc cúi đầu xem liền thấy đó là một bộ váy quý bà, đi kèm còn đầy đủ cả áo choàng nhung, túi xách thêu tinh xảo và mũ đen có mạng che. Ivan cười khoái trá, “Phu nhân, mặc đi nào em!”

Mạc Tử Mộc biết tổng Ivan đang nửa thật nửa giả chòng ghẹo cậu, song tình thế hiện tại thì biết làm sao giờ. Cậu đành thở dài, bắt đầu thay quần áo. Ivan đứng chắn trước cậu như một tấm bình phong thiên nhiên. Vả lại hai bên đường đều có máy mua sắm tự động, Mạc Tử Mộc không lo mình bị lộ.

Cậu lần lượt mặc từng lớp váy lên người, sau cùng xỏ tất, đi giày cao gót và khoác thêm áo choàng là xong. Cậu không khỏi ngẫm cảm ơn Ivan không đùa dai quá đà, tấm áo choàng có công dụng rất lớn trong việc lấp liếm việc cậu không có ngực khỏi ánh mắt mọi người, bằng không bắt cậu đeo ngực giả, để cậu đột quỵ tại chỗ được luôn.

“Xong rồi!” Mạc Tử Mộc thấp giọng gọi.

Ivan tiến lên hai bước rồi xoay người lại, Mạc Tử Mộc nhận ra gã lưu manh này đang vận một bộ đồ Tây đen, bên trong là áo sơ mi trắng tinh tươm, nom rất chi phong độ, ra dáng quý ông cực kỳ chứ chả đùa. Ivan ngăm nhìn Mạc Tử Mộc đầy nghiền ngẫm, sau đó nở nụ cười, “Em đẹp quá, Seven.”

Cậu và hấn cầm tay nhau đi ra nhà ga, trong mắt của mọi người, bọn cậu giống hệt một cặp vợ chồng thượng lưu của Anh quốc.

Ivan cười khi khi, “Phu nhân, bọn mình đi đâu làm tình đây?”

Mạc Tử Mộc hít vào một hơi thật dài, bỗng dưng giác ngộ ra cái bản chất lưu manh của gã này chả liên quan gì đến cái mã của hấn hết.

1. Cardiff là thành phố, thủ phủ của xứ Wales, tọa lạc tại phía Nam của các cửa sông Taff và sông Ely bên eo biển Bristol. Cardiff là một trung tâm công nghiệp và hải cảng quan trọng. Thành phố có các ngành công nghiệp chế tạo: Thép, máy móc, chế biến thực phẩm, các sản phẩm kim loại, hàng dệt và giấy.

2. Burger King, viết tắt là BK, là hệ thống nhà hàng thức ăn nhanh, trụ sở đặt ở Miami-Dade County, Florida, Mỹ, bắt đầu hoạt động từ năm 1953.

Không rõ lắm tại sao bà Hương viết nó là thương hiệu của Anh ‘_____’

3. Hành chiên

đại loại là hành tây tẩm bột rán, như khoai chiên mình ăn bình thường thôi O_O cơ mà món này lạ nhỉ, chưa ăn món này bao giờ O_O

4. Cadillac Roll-Royces

—

Đoạn cuối truyện thật là thương em 7 ghê gớm =)))))) thật bất lực vì anh nhà mà =))))))

cái phần 2 này nó thật đúng nghĩa của Săn Tình mà Ò_Ó em 7 cứ như báu vật phải chạy khắp nơi, từ Ivan, Dung Thanh, Donald, Kiefer, Geoffrey, Jude. Khổ thân em phận hồng nhan gieo tình nhiều quá nên giờ khổ vậy đó.

Chương sau là đôi tình nhân khốn khổ phải dắt tay nhau bỏ trốn giữa lòng Anh quốc, trong khói bom hiểm nguy, đôi ta vẫn có nhau và trao nhau những yêu thương nồng thắm =))))))

hết phần PR truyện =)) sau đây là PR về mặt hình ảnh =)) đây là Geoffrey:))))

25. Chương 25

Ivan là tuýp người thiết thực. Hắn chọn một gian phòng B&B(1) thanh tĩnh nhưng không thiếu phong cách. Chủ nhà sâu xa liếc nhìn bọn cậu, phán gọn lỏn, “Hai mươi lăm bằng một người gồm cả bữa sáng kiểu đất liền, thêm hai bằng nữa thì được bữa sáng kiểu Anh.”

Ivan sòng phẳng đưa hắn năm bằng cho chủ nhà, chủ nhà liền gỡ chìa khóa giao cho hắn.

Mạc Tử Mộc cúi gầm đầu, nhanh chóng lên lầu. Vừa vào phòng là Ivan đã càu nhàu, “Bữa sáng kiểu Anh là sao? Chẳng lẽ bữa sáng của người Anh ngon lành hơn toàn bộ các quốc gia trên đất liền khác của châu Âu á?”

Mạc Tử Mộc cười cười, tháo mũ với mạng che mặt xuống, “Bữa sáng kiểu Anh có trứng ốp và thịt xông khói, còn bữa sáng ở đất liền thì chỉ có bánh mì và sữa thôi.”

Ivan cười nhạo, “Ấm thực Anh quốc cũng chỉ còn mấy thứ tinh hoa còn con ầy để mà lấy vải thưa che mắt Thánh.”

Mạc Tử Mộc vừa tụt váy vừa tán dóc với Ivan, giữa chừng chợt cảm thấy có gì đó bất thường, cậu vội ngẩng đầu lên liền bắt gặp Ivan đang tựa lưng vào tường, cười tủm tỉm nhìn cậu. Phản ứng đầu tiên của cậu là đỏ mặt, nhưng chống đối tên gấu lai dê này hiển nhiên không phải lựa chọn sáng suốt, vậy nên cậu đành hậm hực quay đi chỗ khác tiếp tục cời bộ váy. Váy còn chưa cời được nửa, Ivan đã ôm lấy cậu. Hắn miết môi bên cổ cậu, râm rì khe khẽ, “Seven...”

Không rõ là do hệ thống sưởi trong phòng bật lớn quá hay thân nhiệt người đằng sau cậu quá đối nóng bỏng, cậu đột nhiên cảm thụ được xúc cảm hạnh khô trở lên trong cơ thể mình. Cậu lặng lẽ đợi gã lưu manh tiếp sau đây sẽ phun ra mấy lời lẽ đại loại như, bọn mình làm đi.

Thế nhưng, ôm cậu từ đằng sau, Ivan chỉ khẽ khàng, “Seven, anh thích em!”

Thường thường, Mạc Tử Mộc hay cười nhạt với Ivan, một phần là vì đôi lúc cậu có thể thấu đáo được những suy niệm cặn bã trong đầu hắn, một phần khác là vì cậu biết Ivan rất ranh mãnh trong việc lập mưu tính kế, và một phần khác nữa chính là do cách ăn nói và hành động thô lỗ, cục cằn của hắn. Rào chắn kháng cự đó khiến cậu và Ivan trước sau vẫn chỉ thuộc hai hướng đi bất đồng nhau, song giây phút này, cậu lại thấy thần trí mình bừa bộn hẳn, cả người cứ miết mãi rơi, rơi xuống một vùng đất trói buộc cậu lại với Ivan. Mạc Tử Mộc chưa bao giờ thiếu người yêu thích cậu. Chỉ là, những người ấy chưa một ai thể hiện nó ra bằng lời nói, sự yêu thích của họ ngập tràn những chinh phục, những chiếm hữu. Cậu chưa từng có được tâm trạng hạnh phúc vì được yêu thương thế này. Đương lúc Ivan hôn say mê lên tấm lưng cậu, Mạc Tử Mộc đột nhiên quay lại, gần như là sa đọa, cậu vỗ vập hôn Ivan.

Như bị cậu gây shock, Ivan thoáng dờ người ra quan sát động tác của cậu. Mạc Tử Mộc liếm môi, lạnh lùng hỏi, “Anh có làm không?!”

Ivan cúi đầu cười khùng khục, thế rồi bất thành linh bế bổng cậu đè xuống giường, nói từ trên cao, “Seven,

em thích anh phải không?”

Mạc Tử Mộc không trả lời, chỉ kẹp hai chân quanh hông Ivan, khơi mào lửa dục của hắn. Hai người liền quần quýt lẫn nhau không buông.

Đang trong thời khắc tình ái nồng nàn, Ivan lại đứng dậy, hơi vén rèm dỗi nhìn bên ngoài. Mạc Tử Mộc cũng nhận ra có biến, bèn nhỏ giọng hỏi, “Chuyện gì thế?”

Ivan cười nói, “Thiếu gia Geoffrey đánh hơi nhanh thật, dưới kia tỷ lệ lớn là chó nhà hắn! Mặc quần áo vào, chúng ta đi thôi!”

Mạc Tử Mộc lập tức bật dậy, vịn áo len và quần bò vào. Ivan cẩn trọng đẩy cửa sổ lên, lấy đà cho Mạc Tử Mộc.

Cậu nhảy lên cửa sổ, khéo léo lách ra được ban công bên ngoài. Ivan mặc đồ Tây, tay cầm gì đó, đoạn mở cửa rồi ném thứ đó xuống. Vật kia vừa được quăng đi, tức khắc khói đặc mù mịt tứ phía, một loạt tiếng người trầy trụa lẫn xuống cầu thang.

Ivan bám tay leo ra ngoài ban công, kế đó nhảy xuống sân vườn phía dưới. Mạc Tử Mộc chùng giọng hỏi, “Anh giết người à?”

Ivan chỉ nhướn nhướn lông mày, “Tấn công thôi mà, cơ mà anh chỉ tặng chúng nó chút ít đạn hơi cay thôi...”

Mạc Tử Mộc bèn chuyển mặt đi, chỉ nghe tiếng Ivan vang lên lười nhác, “Kỳ thực anh cũng không máu giết người lắm đâu. Nếu em không vui vì điểm này thì cứ nói!”

Mạc Tử Mộc cau bẳn vặc lại, “Anh thích giết người không thì ảnh hưởng gì tới tôi?!”

Ivan mở cổng, lệ làng đánh ngắt hai tên vệ sĩ xông đến rồi bày vẻ khách sáo, “Xin lỗi nha, choảng ngã ngài rồi!” Đoạn, quay đầu sang hỏi Mạc Tử Mộc, “Thế đã đủ lịch thiệp chưa em?” Đúng lúc này, lính đánh thuê của Geoffrey đã xông vào được phòng họ, chúng nhòm xuống từ ban công rồi hú hét, “Dưới kia kìa!” Lập tức có bốn năm tên vệ sĩ chạy tới từ xa.

Mạc Tử Mộc toan chạy đi thì bị Ivan cố tình giữ lại, mồm miệng đùng đỉnh hỏi, “Nè nè, còn chưa xin lỗi người ta xong mà. Thế thì có đủ lịch thiệp không đây?”

Mạc Tử Mộc gần như cắn răng, nói vội với hai tên vệ sĩ lạ hoắc, “Xin lỗi!”

Đến đó Ivan mới chịu buông tay, hai người ngay lập tức chạy trốn. Đường xá London, Mạc Tử Mộc nắm rõ như trở bàn tay, cộng thêm những đòn tấn công chớp nhoáng của Ivan, phải nói là vệ sĩ của Geoffrey đụng phải hắn còn chưa kịp làm gì đã bị hắn quật ngã. Bọn cậu chạy điên cuồng một thời gian rất cuộc

cũng thoát được đám vệ sĩ đồ đen đông như kiến cỏ nhà Geoffrey.

“Giờ mình đi đâu giờ? Nhà hát opera chẳng? Hay là nhà hàng cơm Tây đi!” Ivan thở hồng hộc, cười đồ đưa với cậu.

Mạc Tử Mộc bực bội lườm hắt một cái rồi đề nghị, “Đến chỗ này!”

Cậu thông thuộc dẫn Ivan tới một con đường, nơi đó mắc rất nhiều đèn ***g đỏ, bên ngoài các cửa quán còn treo câu đối và hoành phi. Ivan nở nụ cười, bảo, “Em đưa anh tới phố người Hoa à?”

Mạc Tử Mộc không đáp, đi loanh quanh mấy vòng rồi mới vào một con hẻm, tiến đến một căn nhà xập xệ, cậu sờ soạng tấm thảm ngoài cửa một lát rồi lấy được chìa khóa vào nhà. Đó là một căn nhà kết cấu một phòng ngủ(2), trong nhà cất đầy những con búp bê hoặc những đồ vật độc đáo, từ quái vật hồ Loch Ness đến thẳng hệ Venice. Nếu không phải bị phủ một lớp bụi dày quần quanh nổi đù hiu thì đây thật sự là một căn nhà vui vẻ.

“Chỗ này là...” Ivan dạo vòng quanh nhà rồi nhận định, “Nơi em đã ở trước đây!”

Mạc Tử Mộc vuốt ve con búp bê móc trước cửa, “Là nhà tôi thuê ở cùng mẹ. Sau khi mẹ bị tai nạn, tôi được tiền bồi thường nên đã mua lại căn nhà.”

“Thế chẳng phải Geoffrey rất quen thuộc chỗ này sao?” Ivan lặng yên hồi chốc mới lên tiếng.

Mạc Tử Mộc điềm nhiên đáp, “Người đó tự tin quá mức. Cậu ta tuyệt đối không ngờ được trong khi đang ráo riết truy đuổi tôi thì tôi lại chạy về đây đâu!”

“Hắn bất hạnh thật!” Ivan mỉm cười, “Hắn rất dễ tâm đến em, nhưng em lại có vẻ vô cùng ghét hắn!”

“Tôi không ghét!” Mạc Tử Mộc nhìn mãi vào con búp bê, “Tôi chỉ không muốn gặp thôi!”

Ivan lại khẽ cười. Hắn lơ mờ phỏng đoán, Geoffrey chắc chắn đã lỡ phạm phải một sai lầm không thể cứu vãn rồi, do đó ngoài miệng hắn thì biết điều không dò hỏi thêm nữa mà nội tâm thì khắp khởi mừng thầm vì một tình địch mạnh chưa cần chiến đã chết yếu như thế.

Không bật đèn, nhưng thành phố London mù sương đêm nay rạng ngời ánh trăng đến lạ lùng. Nương theo ánh trăng, Ivan tỉ mỉ tham quan căn nhà này. Phòng ngủ ngăn đôi, gian rộng hơn dán chỉ chít các bản nhạc phổ, đến cả trần nhà cũng không chừa; trên tường treo một khung ảnh, trong ảnh là một đôi mẹ con đang ôm nhau.

Khẽ đảo mắt qua Mạc Tử Mộc đang ngồi thờ người trong phòng khách, Ivan móc một cái bật lửa từ ngực áo ra, bật lên xem tấm ảnh này. Người mẹ trong ảnh có vẻ mặt rất hồ hởi, ánh mắt nửa mở nửa khép

như là đang nhập nhèm buồn ngủ, song bà vẫn là một người phụ nữ quyền rũ và có phong thái. Đứa bé trai đứng bên thì mang trên môi một nụ cười nhẹ nhàng, nắm chặt tay mẹ cậu.

Khung ảnh này tiết lộ cho Ivan biết rằng, những gì Mạc Tử Mộc biểu lộ hăng còn chưa đủ, có rất nhiều thứ còn ẩn giấu hơn thế. Hắn đưa mắt nhìn về phía cậu, thấy cậu đang thất thần.

Ivan bước nhẹ qua, Mạc Tử Mộc đang ngồi một mình trên ghế sofa, tay cầm thành hễ. Vốn trong phòng không có thiết bị sưởi thành ra rất lạnh, Ivan bèn tiện tay vớ lấy chiếc áo choàng Gypsy lòe loẹt màu, choàng lên đầu gối cho cậu.

Mạc Tử Mộc bị hắn làm giật mình, mắt tự nhiên quay mặt qua. Ivan khẽ cười, dạm hỏi, “Em lại khóc à?”

Đối phương không trả lời. Ivan tiếp tục nói với giọng điệu chế giễu, “Em đúng là đứa ngốc. Khóc vì một người đàn bà ích kỷ có đáng hay không?”

“Anh nói bậy bạ gì đấy?” Mạc Tử Mộc bực dọc nạt lại.

“Lẽ nào không đúng? Bà ấy chỉ thích sống theo ý mình, trốn tiết trong thế giới của mình, tuổi tác tăng cũng không tỷ lệ thuận với những trải đời mà bà ấy có. Sau này làm mẹ rồi, bà ấy cũng không chịu trưởng thành, bà ấy từ chối mọi thay đổi phải trả giá, hưởng thụ sự chiều chuộng của con trai. Thế rồi tình cờ, bà ấy bị bộ mặt thật của thế giới làm điều đúng nên đã lựa chọn trốn tránh, để lại sự bàng hoàng cho người duy nhất yêu bà ấy trên đời này... Kiểu phụ nữ ngu xuẩn này, có tặng anh anh cũng...”

Lời còn chưa lắm nhắm xong hết đã bị Mạc Tử Mộc lao vào đánh. Cậu như hóa thành một con mèo xù lông, vừa đánh vừa quát, “Anh có tư cách gì đi nhận xét về một người anh không hề quen biết chứ? Anh hiểu bà ấy được bao nhiêu?” Cậu đấm đập Ivan túi bụi không mảy may nương tình, dẫu có là Ivan cũng bị cậu cào cho sứt sọc bầm dập.

“Anh... Tại sao anh không đánh trả?” Mạc Tử Mộc giận lẫy, dồn dập thở dốc.

Ivan cười, vô tình lại làm cho khóe môi bị đánh sưng rách ra, hắn không khỏi hít một hơi, “Em có đánh được bà ấy đâu nào. Chỉ đành để em đánh anh thôi vậy...”

Mái đầu Mạc Tử Mộc thấp xuống, giọng cậu nghẹn đặc, “Anh mắc gì phải thế? Anh biết thừa là tôi không thích anh. Thật đấy, tôi không thích anh được đâu...”

“À ” Ivan dài giọng, “Nhưng anh thích em mà!”

Hắn bắt gặp dòng nước mắt lăn dài trên gương mặt cậu, hắn mở rộng vòng tay ôm cậu vào lòng, nghe tiếng cậu khóc nức nở trong cái ôm của hắn. Nhưng liệu cậu có biết đáy lòng hắn đang gào thét, hắn muốn chết đi được, hắn muốn gào lên thế này: Anh muốn em trọn đời yêu anh, muốn em mãi mãi không bao giờ rời xa anh!

Một câu ấy của Ivan là rút kiệt từ tâm can hần, là tiếng lòng của hần. Nhưng chịu thôi, vì Ivan là một kẻ thực dụng.

Trong khi đó, Mạc Tử Mộc là kiểu người kiêu hãnh. Cậu đòi nào chịu để người ta chứng kiến hình tượng yếu đuối của cậu, song Ivan lại bằng lòng dung túng tất cả sự yếu đuối nơi cậu. Chỉ có cách ấy mới khiến Mạc Tử Mộc dễ dàng bị chiếm lĩnh và chinh phục.

Ivan siết chặt eo cậu, hôn lên cơ thể thơm ngát không tồn tại ở người châu Âu. Mùi hương này sao mà lạ, sao mà thanh mát, thực tình giúp cho tâm tình dễ chịu lên nhiều lắm. Da thịt trẻ trung của cậu cũng rất đổi mềm mại. Ivan mỉm cười, ôm cậu càng gọn ghẽ.

Về như Mạc Tử Mộc cũng chưa nhận ra cái ôm này như thể đại biểu cho một loại công cụ. Cậu đã rồi, ngủ thiếp đi trong ***g ngực Ivan. Cơ buồn ngủ từ cậu cũng lây sang Ivan, được ôm cậu ngủ trong lòng hần làm hần mãn nguyện tận cùng. Hần đặt cằm trên đầu cậu, dựa lưng vào tường, cũng chập chờn tiến vào giấc ngủ.

Văng từ bên ngoài là tiếng loạt soạt rất nhỏ, Ivan đột ngột mở choàng mắt, báo động, “Có người!”

Mạc Tử Mộc nhíu mày, cùng hần dè chừng tiến ra cạnh cửa sổ, dòm kỹ. Dưới lầu đang dựng đầy xe cảnh sát và một chiếc xe đen bóng khác.

“Mình bị bao vây rồi!” Ivan nói ra chiều nan giải.

“Là Geoffrey...” Mạc Tử Mộc thê thọt.

“Có vẻ bây giờ chỉ còn cách liều thôi!” Ivan tỉnh rụi dặn cậu, “Anh lôi kéo sự chú ý của đám Geoffrey, em nhân đó tìm cơ hội đi nhé!”

Mạc Tử Mộc cúi đầu nói, “Tầng trên có đường sang được tòa nhà bên cạnh, có đi thì đi cùng nhau!”

Ivan không dài dòng thêm, kéo tay Mạc Tử Mộc đi ngay, tiện thể cầm lấy tấm áo choàng trên ghế sofa, mở toang cửa ném ra ngoài. Những kẻ châu chực ngoài cửa hiển nhiên đã nhận được lệnh là không được nổ súng bừa bãi, bởi vậy tự dừng lại có cái gì đó ụp xuống, họ đều phải đồng loạt lùi ra sau.

Mạc Tử Mộc và Ivan chớp ngay thời khắc ấy chạy vụt ra ngoài, động tác cả hai đều mau lẹ, ba bước chạy thành hai, phóng lên sân thượng rồi khóa trái cửa. Mạc Tử Mộc có tả sân thượng thông sang một tòa nhà khác, nhưng trên thực tế, hai tòa nhà cách nhau tối thiểu cũng phải hơn bảy tám mét, Ivan buộc lòng nhíu mày.

Mạc Tử Mộc mỉm cười, ôm một tấm ván gỗ từ sau ống cống ra, đoạn đặt nó giữa hai tòa nhà.

Ivan đoán định tấm ván gỗ nọ rồi tắc lưỡi, “Hẹp quá!”

Mạc Tử Mộc bước ra gờ tường, giẫm lên tấm gỗ và ngoái lại mỉm cười với Ivan. Trái tim Ivan chợt đập rộn vô cớ, vừa nhoẻn cười lại, Mạc Tử Mộc đã chậm chậm bước theo tấm gỗ hẹp đi sang tòa nhà bên kia, vừa đi vừa nhắm mắt, từng bước từng bước chênh vênh giữa bầu trời.

Tim Ivan đập cuống quýt thật sự, rồi đến tận lúc bàn chân Mạc Tử Mộc ổn định đặt tới gờ tường bên kia, bấy giờ hắn mới nhẹ nhõm thở dài và phát hiện, tự chừng nào lưng hắn đã toàn mồ hôi ướt đầm.

“Anh sang đây!” Hắn vẫy vẫy tay với Mạc Tử Mộc, thế nhưng cậu lại rút tấm ván gỗ lại một cách khó hiểu!

Ivan sững sờ, mé bên kia chỉ thấy Mạc Tử Mộc lên tiếng, “Ivan, dù tôi thích tiết mục cùng nhau chạy trốn mà anh sắp xếp lắm, nhưng tiếc rằng tôi thích chạy một mình hơn!”

“Em nói gì vậy?” Ivan cau mày.

“Tôi biết anh là đối tác thân thiết của gia tộc Geoffrey và cũng là đại lý cho họ ở châu Mỹ, chưa kể anh là người duy nhất của gia tộc Bonanno tình nguyện đứng ra ủng hộ gia tộc Geoffrey. Lão gia Geoffrey là người cực kỳ biết trù tính lời, lão ấy sẽ không đẩy đối tác khăng khít của gia tộc lão vào nơi nguy hiểm chỉ vì một món quà dành cho thiếu gia Geoffrey đâu. Anh một thân một mình mang theo mỗi Sticks đến Anh là bởi thế chứ gì?”

Ivan toan nói thì Mạc Tử Mộc gơ nhẹ tay lên, thấp thoáng như là một cái di động. Ivan giật mình, tay vô thức sờ vào túi mới hay di động không biết đã bị Mạc Tử Mộc lấy đi từ bao giờ, trong máy vẫn còn lưu đoạn trò chuyện giữa hắn và gia tộc Geoffrey mà hắn chưa kịp xóa. Hiện tại có nói gì cũng chỉ là trò hề mà thôi, đó cũng không phải là cá tính Ivan, ngược lại, hắn chỉ cười bảo, “Bé yêu, anh tưởng em sẽ thích trò chơi kích thích này chứ.”

Mạc Tử Mộc mỉm cười, “Ivan à, có phải bây giờ tôi đi được rồi không...” Cậu đặt di động trên gờ tường, sau đó xoay lưng, tiêu sái rời đi.

Những người đã được thông tri kế hoạch đành phải kiên nhẫn chờ người phía dưới ủa tới. Cửa bị đá toang, một người đàn ông đầy uy nghiêm, tuổi trạc trung niên bước vào.

Ngũ quan lão thực chất khá anh tuấn, nhưng nếu chỉ liếc mắt sơ qua nhìn rất dễ xao nhãng điểm này.

Lão nhìn bóng lưng Ivan đứng ngược chiều với lão, bèn đi đến bên hắn rồi tâm sự, “Không ngờ anh lại bị thăng bé đó cho ra rìa...”

Ivan nở nụ cười, “Thế nên, mãi mãi sẽ không thể tìm thấy ai có thể hấp dẫn tôi được như Seven...”

Người đàn ông trung niên đồng thời cười lại, “Nói chung, phiền anh nhanh nhanh chóng chóng mang thằng bé đó khỏi Anh giúp ta, đề phòng ta sẽ thay đổi chủ ý đấy!”

Ivan khẳng định, “Ông sẽ không đâu!”

Người đàn ông chau mày vì câu trả lời của hắn, còn hắn tiếp tục cười nói, “Bởi lẽ lão gia Geoffrey là mẫu người thực tế... Đây là nhận xét của em ấy về ông đấy!”

Lão xem chút nữa tự cắn phải lưỡi, lông mày càng nhíu chặt hơn, “Thằng bé này... Thảo nào Geoffrey mê mẩn nó thế. Thế càng phiền anh giải quyết nó nhanh nhanh giúp!”

Mạc Tử Mộc đi khỏi phố người Hoa bằng một cửa ngõ khác. Vừa ra khỏi khu phố chưa được dăm bước, chợt sống lưng cậu ớn lạnh, chớp quay người lại đã bắt gặp Jude đứng chình ịch ngay sau lưng, cậu hoảng hốt, “Cậu?!”

Jude cười mỉm, “Seven, chúng ta lại gặp nhau!”

Trông thấy khẩu súng lăm lăm trong tay nó, Mạc Tử Mộc bất giác thấy rầu lòng. Sa vào tay con rắn này, cậu thà chơi tiếp cái trò chạy trốn kia của Ivan còn hơn.

Jude hung tợn chớp lấy cánh tay cậu, đẩy cậu đi trước. Trong góc khuất đồ sẫm một chiếc Limo đen sì, Mạc Tử Mộc bèn thở hắt ra, “Hay cậu nên chờ đến khi Geoffrey chính thức nắm giữ lực lượng gia tộc Geoffrey rồi hẵng bán mạng cho hắn đi. Lão gia Geoffrey ắt không thích người khôn ngoan và giàu năng lực như cậu thay con ông ta làm chuyện mà ông ta không thích đâu.”

Jude chỉ cười sảng sặc, “Đây... không phải xe nhà Geoffrey. Mà đoán xem xe ai nào?”

Sắc mặt Mạc Tử Mộc thoát chốc trắng bệch hẳn. Jude thì thảo vào bên tai cậu, “Là thiếu gia nhà Sutherland đó. Nếu mà có cơ hội lựa chọn lần nữa, mà liệu có còn chọn tha cho tao khi còn ở tù không?”

Vệ sĩ đi từ trong xe ra, mở cửa, Mạc Tử Mộc liền bị thô bạo đẩy vào. Jude cũng leo lên xe, đoạn nhặt sợi dây thừng thô kệch tới trói chặt tay cậu ra sau lưng. Nó cười ra chiều âm hiểm, “Seven, tao biết ở Mammon mà đã học được rất nhiều mảnh lời, tao biết chứ. Vừa hay tao cũng giống mày. Tao biết mày rất giỏi tháo còng, không biết mày có thể tự cởi sợi dây thừng tao trói mày không đây.” Thế rồi, nó ra lệnh, “Đến cầu cảng Tây Phil!”

Thấy bọn vệ sĩ ngần ngừ, nó bèn chêm thêm, “Khử nó ở đó vừa tiện thủ tiêu xuống biển, không để lại tang chứng!”

Mạc Tử Mộc nhắm mắt lại. Cậu suy nghĩ rất căng không biết phải làm sao để thoát khỏi con rắn này. Jude dường như rất tường tận cậu, thế nhưng cậu lại chẳng hiểu gì mấy về con rắn đang liên tục lột xác này. Điều duy nhất cậu có thể khẳng định, đó là Jude chắc chắn không bao giờ chịu giết cậu rồi hủy xác

như ý muốn của Kiefer, còn những cái khác, cậu chịu, đoán không ra.

Xe đỗ lại ở cảng. Nơi đây là một bến cảng tư nhân, thời điểm này vô cùng vắng vẻ, trên cảng chất đầy những thùng hàng và một ít vật kim loại bỏ đi.

“Đến nơi rồi!” Tên vệ sĩ vừa nói dứt miệng đã bị Jude thẳng thừng nổ súng. Máu đỏ phun tóe loe, vấy dính cả lên khuôn mặt đang khép chặt mắt của Mạc Tử Mộc.

Mạc Tử Mộc rõ, mọi người đều cho rằng Jude chỉ là một kẻ vặt vãnh không đáng nhắc tới, song không ai hiểu được rằng nó cực đoan quá khích tới cỡ nào. Những ai rắp tâm muốn thao túng nó đều phải trả giá đắt, Kiefer cũng không ngoại lệ.

“Ngại quá, phải đánh phủ đầu mới được!” Jude cười cười, từ tốn lôi bộ đàm trên người bọn vệ sĩ rồi nói, “Thiếu gia Kiefer, ngài nghe thấy tiếng súng không?”

Bên kia im lặng một lát rồi hỏi, “Tại sao không phải do Minton nghe máy?”

“Tôi giết rồi!”

“Cái gì?!”

Miệng Jude nhếch lên thành một ý cười giễu cợt, “Thiếu gia Kiefer, điên sao mà tôi phải rửa cổ chờ tay sai của ngài tới giết tôi thì ngài mới hài lòng?”

Bên kia lại lặng yên hồi chốc như đang cân nhắc thua thiệt, sau mới thả nhẹ giọng nói, “Jude, Seven đâu?”

“Đang ngồi ngay bên cạnh tôi. Muốn nói chuyện với em trai ngài hả?” Jude phì cười.

“Khỏi. Jude, tao sẽ chuyển ngay một trăm nghìn bảng Anh vào tài khoản của mày, mày giết nó cho tao!”

Jude cười khẩy, “Kiefer thiếu gia ạ, ngài thấy giờ mà ngài vẫn còn tư cách đòi hỏi như thế á?”

“Mày muốn thế nào?”

“Ngài hãy mang một triệu bảng tiền mặt tới đây, chúng ta tiền trao cháo múc. Ngài muốn giết muốn nấu em trai ngài thế nào thì kệ ngài, tôi không nhúng tay... Kiefer, đến một mình thôi. Ngài mà giở trò gì thì... Seven chẳng nào cũng từng là bạn cùng tù với tôi, chắc chắn vẫn còn lưu luyến nhiều tình cảm lắm, biết đâu tôi lại mềm lòng, để rồi giao đoạn ghi âm cuộc nói chuyện cùng ngài cho Seven cầm đến cảnh sát thì ồ. Lúc ấy, để khi tài sản nhà Sutherland càng sớm về tay Seven thôi...”

“Ghi âm... Mà y sửa quái gì thế?!” Kiefer la lối.

Mạc Tử Mộc thiếu điều bật cười. Xem ra, chẳng qua vì quý tộc được ưu ái đặc quyền, chứ nếu đặt họ cùng một vạch xuất phát với tội phạm, tội phạm bao giờ cũng chiếm phần thắng nhiều hơn.

“Ngài hãy đến một mình, bằng ghi âm coi như tôi tặng khuyến mãi cho ngài. Đừng quên tiền mặt của tôi. Đừng biện bạch là ngài không có, tôi biết tổng mối quan hệ giữa gia tộc Sutherland và Chính phủ Anh cũng không tốt lắm, hẳn trong nhà ngài luôn luôn phải trữ sẵn một khoản tiền mặt như thế nhỉ?”

Kiefer ngậm ngùi rất lâu mới chấp thuận, “Mày đang ở đâu?”

“Cảng Tây Phi, gần đây đang thi công sửa chữa, yên ắng lắm... Ngài cứ đi qua cầu London(3) rồi nhìn về phía Tây, thấy tháp London(4) thì đi bộ chừng mười phút sẽ tới nơi, chỗ của tôi hiện giờ có thể quan sát được ngài đến hay chưa. Tôi không kiên nhẫn đâu đấy. Biệt thự của ngài không xa chỗ này, trong một tiếng đồng hồ nữa ngài bắt buộc phải có mặt.”

“Được rồi!” Suy xét thật lâu sau, rồi Kiefer cũng chỉ còn nước nhượng bộ.

Jude đánh mắt qua Mạc Tử Mộc, chợt nhiên cười bí hiểm. Nó móc điện thoại trên người cậu rồi gọi một cuộc gọi, nói với người nhắc máy, “Linh mục Mai đấy à?”

Mạc Tử Mộc này giờ vẫn chỉ lặng lẽ, giờ phút này thành linh mở mắt, vừa bật dậy đã bị Jude tát đau điếng. Cậu ngã xuống sofa song không hề rên đau, máu tươi rỏ theo khóe môi cậu.

“Ai... Ai thế?” Đang ngủ thì bị đánh thức, nhưng tiếng người ở đầu dây bên kia vẫn rất hiền hòa.

“Tôi là bạn tốt của Seven!”

“Seven, cậu ấy xảy ra chuyện gì sao?!” Tiếng Mai Lâm tức khắc lưu loát hẳn lên.

“Không hề gì, vẫn còn sống...”

“Cậu muốn gì?”

“Chuộc một triệu USD, nó sẽ được sống tiếp...”

“ĐƯỢC!”

“Thế anh hãy cầm số tiền đó đến đây. Chỉ được phép đi một mình thôi!”

“Không!” Tới đây Mạc Tử Mộc không sao chịu nổi nữa, gào lên. Mai Lâm liền cuống cuồng, “Seven, Seven em sao rồi?”

Dường như rất lấy làm hả hê vì sự đau khổ lo lắng của cậu, Jude đắc ý mà rằng, “Đó, nghe thấy giọng nó rồi đấy...”

“Để tôi đi thay!” Từ tai nghe lọt ra một âm thanh khác, giọng nói ấy nhàn nhạt, mới nghe chừng như ôn hòa nhưng vẫn toát vẻ quyền uy sắc nét.

Là Dung Thanh. Mạc Tử Mộc mệt mỏi nhắm mắt. Jude có phần ngẫm nghĩ, thế rồi đáp ứng, “Ra là thiếu gia Cruise. Thế thì còn gì bằng, tôi tưởng anh đang không ở Anh cơ...”

“Không, không, để mình đi! Trả điện thoại cho mình, Dung Thanh!” Lại truyền đến giọng Mai Lâm, hình như hai người đang tranh giành.

“Đưa điện thoại cho tôi!” Mạc Tử Mộc yêu cầu.

Jude ngập ngừng nhưng lại nhanh chóng mỉm cười hồi đáp, “Sao thế? Không nghe lọt tai người tình cũ của mình đi âu yếm với người khác à?”

Gì thì cũng là chuyện làm Mạc Tử Mộc đau khổ, thành thử nó rất ưa thích chí, đặt di động sát vào tai cho cậu.

“Dung Thanh!” Mạc Tử Mộc gọi.

Đối phương như bị bất ngờ, khàn khàn hỏi thăm cậu, “Seven, em khỏe chứ?”

“Đưa điện thoại cho Lâm Lâm, tôi có chuyện cần nói với anh ấy!” Mạc Tử Mộc nói vô cùng ngắn gọn, hoàn toàn không có ý định trò chuyện cùng Dung Thanh.

Mai Lâm gần như là bỏ nhào vào chiếc điện thoại, “Seven, Seven, anh đây!”

Cậu hơi chần chừ, rồi cậu hỏi, “Mai Lâm, nguyện vọng cuối cùng của anh là gì vậy?”

Mai Lâm ngơ ra, còn Mạc Tử Mộc chỉ cười, “Con quý hứa sẽ cho người đánh cá ba điều ước. Chỉ cần thực hiện xong chúng, nó sẽ được tự do. Em muốn được tự do, nên Lâm Lâm à... Hãy để em thực hiện nốt nguyện vọng cuối cùng cho anh nhé!” Bờ môi cậu run lên nhẹ nhẹ, “Nguyện vọng cuối cùng này, em sẽ nói thay anh. Em hứa, sẽ mang Dung Thanh trở về an toàn với anh!”

Jude cười lạnh.

Mai Lâm bật khóc, y vừa khóc vừa nghẹn ngào, “Seven... Anh chỉ muốn các em hạnh phúc.”

“Hạnh phúc không phải vĩnh hằng, nó chỉ là sự thỏa mãn trong thời khắc nào đó mà thôi, như là lúc em hứa sẽ làm ba điều vì anh, em rất thỏa mãn, em cảm thấy vô vàn hạnh phúc. Em và Dung Thanh cũng từng có hạnh phúc... Nhưng nếu nó chỉ là thứ có thể gặp mà không thể cầu, vậy thì chúng ta cần gì phải khổ đau vùng vẫy để gò ép nó hả anh?”

Mai Lâm không đáp, khóc òa không ngừng.

Jude thu điện thoại lại, “Bến cảng Tây Phi, tôi không chờ lâu đâu. Cảm phiền hai vị trong vòng hai tiếng đồng hồ hãy chuẩn bị tiền và xách đến đây. Đi qua cầu London, khi cách cảng ba trăm mét hãy xuống xe đi bộ để tôi có thể đảm bảo thấy được chỉ có một mình Dung Thanh đến.” Nói xong thì cúp điện thoại, ném cho Mạc Tử Mộc cười gian xảo, đoạn nó lại gọi một cuộc điện thoại nữa. Lần này, người tiếp điện thoại là một người đàn ông có giọng nói trầm thấp mà quyến rũ, thậm chí còn phảng phất mùi vị bất cần đời.

Mạc Tử Mộc thật sự đã mệt mỏi cùng cực. Cậu chỉ đủ sức thốt lên một từ cuối cùng, “Đồ điên!”

1. B&B, tức Bed & Breakfast, một hình thức nhà trọ của người Anh cung cấp chỗ ngủ kèm cả bữa sáng.

2. Nhà kết cấu một phòng ngủ

Không biết có ai quen không, chứ đây chính là nhà của bác Shuusuke khi bác làm huấn luyện viên bên Mỹ đó:”D

Nguyên văn của nó là “nhất thất nhất thính”, hiểu nôm na là một phòng một sảnh, nhưng khi tìm hiểu về loại nhà này thì tớ thấy chúng đều có đầy đủ các phòng rất tiện nghi và rộng rãi, thậm chí là còn rất sang và đẹp, chúng đều có 1 đặc điểm chung duy nhất là chỉ có một phòng ngủ, nên tớ dịch nó thành “kết cấu một phòng ngủ”cho dễ hiểu.

còn đây là ví dụ một kiểu căn hộ một phòng ngủ đó cho mn dễ hình dung (đương nhiên nhà Tiểu 7 thì bé hơn rồi ~):

3. Cầu London là cây cầu bắc qua sông Thames, nối liền London và Southwalk, nằm giữa Cầu Đường Sắt Cannon Street và Cầu Tháp. Cầu là một phần của đường A3 và hay bị nhầm lẫn với Cầu Tháp London.

4. Tháp London hay Cung điện và pháo đài của Nữ hoàng, là một di tích lịch sử nằm ở trung tâm London, Anh, trên bờ Bắc của sông Thames.

Chức năng chính của tháp là một pháo đài, cung điện hoàng gia, và nhà tù (dành cho các tù nhân hoàng gia có địa vị cao, chẳng hạn Nữ hoàng Elizabeth I từng bị giam tại đây). Nơi đây còn có một khu vực để hành hình và tra tấn, một kho vũ khí, một kho bạc, một vườn thú, Royal Mint – xưởng đúc tiền của hoàng gia Anh, một đài quan sát, và từ năm 1303 là nơi lưu giữ các vương miện của Vương quốc Anh.

Năm 1988, UNESCO đã công nhận tháp London là di sản thế giới.

Tháp London là một tòa nhà bị ma ám kinh hoàng ở nước Anh. Hồn ma của Nữ hoàng Anne Boleyn, bị chặt đầu trong năm 1536 do chống lại vua Henry VIII, được nhìn thấy ở nơi bà được chôn cất, và đi quanh tháp, không đầu, mặc áo trắng xóa. Các hồn ma khác bao gồm Henry VI, Lady Jane Grey, Margaret Pole, và một vài hoàng tử.

26. Chương 26

Mở đầu tiên là Kiefer. Gã lần chần khá lâu ở xe, thể rồi chót cùng, có vẻ tư tưởng phải khử bằng được Mạc Tử Mộc đã cổ vũ gã đi ra.

Tay xách theo cái valy bảo hiểm, gã đi về phía bọn cậu. Đúng rồi, gã có tiền cơ mà, gã tin không ai khước từ được sức hấp dẫn của cả một két tiền được đầu, huống hồ Jude và Mạc Tử Mộc còn là kẻ thù không đội trời chung. Kiefer hồi hộp, thở sâu. Tuổi gã chưa lớn, đáng về còn có thể tả là anh tuấn, nhưng vì lý do đủ thể loại mà sắc mặt gã héo hơn cả ông bố Donald của gã, da dẻ bủng beo, gò má hốc hác. Bởi thế, không chỉ khiếm khuyết khí chất của con cháu nhà quý tộc, nom gã còn có gì đó không được đàng hoàng.

“Jude...” Kiefer xách cao cái valy gã mang theo, “Tao đã mang số tiền mày yêu cầu đến rồi đây!”

“Mở valy, ném xuống!” Nghe thấy tiếng Jude lẩn quẩn ngay trước mặt, lòng gã ngấm ngấm hoan hỷ, lập tức khom lưng mở valy ra, bên trong là tiền Euro chật ních. Kiefer lấy một xấp tiền ngẫu nhiên lên lật lật, “Mày xem, cả valy toàn tiền là tiền!”

Jude từ tốn rời khỏi chỗ ẩn thân. Kiefer chỉ vào mớ tiền dưới chân gã mà rằng, “Tiền mày đòi, tao đã mang đến! Seven đâu?”

Con mắt độc nhất của Jude hơi đảo qua gã ta, rồi ‘ầm’ một tiếng, thùng hàng container bên cạnh mở ra. Kiefer trông thấy trong đó đúng là Seven đang bị trói ngoặt tay sau lưng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Về mặt gã móp méo thành biểu cảm châm biếm, “Seven... Ô kìa, quả nhiên cứng đây rồi!”

Mạc Tử Mộc bày vẻ dửng dưng, “Tôi đây!”

Dù bị trói nhưng cậu tuyệt nhiên không tỏ ra hoang mang, như thể ngay sau đây có phải chết thì cậu cũng thờ ơ. Kiefer cảm giác cực kỳ bất mãn, giống như một bữa tiệc linh đình gã đã chờ từ lâu, chờ mãi mới đến lúc được ăn vào mồm mới phát hiện nó chẳng ngon như mình tưởng tượng. Gã cười lạnh, “Giống đồn mạt như mày mà cũng can đảm phét nhì? Nhưng có thể tiền mày về Tây thiên, có tồn trăm nghìn bằng tao cũng thấy đáng giá lắm!”

Mạc Tử Mộc yên lặng, rồi đáp, “Tôi lại không thấy đáng giá đâu!”

Kiefer ha há bật cười, “Loại tạp chủng như mày cũng biết mình biết ta à nha, cũng tự biết là mình chả đáng mấy cái ấy à!”

Mạc Tử Mộc thần nhiên đáp lời, “Tôi đang nói anh không đáng số tiền ấy thì có!”

Nét mặt Kiefer lạnh tanh trở lại, “Ý mày là sao?!”

Khẽ nhìn sang bên Jude, Mạc Tử Mộc nói, “Ngoài anh ra, cậu ta vẫn còn bán tôi cho mấy khách nữa cơ, tiếc rằng anh không phải khách cuối cùng. Tôi không cho rằng cậu ta sẽ... giữ lời! Tôi mà là anh, tôi không đời nào đi tin một tù nhân vượt ngục của Mammon!”

Thần sắc Kiefer thoát cái biến đổi, gã thành linh giơ khẩu súng lục đã gài sẵn trong lòng bàn tay lên. Thế nhưng tiếng súng vang lại là tiếng đạn mà Jude bắn xuyên vào ngực gã, nó cười cười, “Gã ta không tin tao, gã ta tin quá trốn vào tiền bạc. Có điều tao không phải loại người vung tiền ra là mua được...”

Kiefer như không thể thừa nhận được kết cục này. Mãi một lúc lâu sau, gã ta mới ngã phịch xuống đất.

Mạc Tử Mộc hít sâu một hơi. Jude thổi phù nòng súng rồi bảo, “Seven, dù trông mày rất ngứa mắt nhưng cũng chưa đến nỗi tởm bằng cái bọn này, cho nên tao quyết định sẽ đứng về phe mày!”

Jude kéo một chân Kiefer đẩy lên thùng hàng. Mạc Tử Mộc bị nhìn phải con mắt vô hồn trợn trừng của gã bèn vội vàng dời đường nhìn đi. Song về như Jude không chịu buông tha cậu dễ dàng thế rồi, nó cười hình hích, “Seven, tao đoán mày chưa được hưởng tình cảm máu mủ ruột rà bao giờ đâu há!”

Biết thừa cậu có trả lời kiểu gì cũng đều bị Jude hoành hộc cả thôi, thế nên phương án tốt nhất của cậu là tăng lờ. Vậy mà không ngờ, Jude phết tay vào ngực Kiefer rồi bôi đồng máu ướt đó lên mặt cậu, đoạn dán rạt vào lỗ tai cậu, thì thào, “Thế thì hãy tận tình hưởng thụ một lần đi này.”

Nóng tay nhóp nhép đậm mùi máu tanh quệt trên mặt cậu, đột nhiên cậu sinh ra cơn buồn nôn dữ dội. Cậu xoay người đi nôn mửa, nôn đến nỗi cả mặt cũng ố ra. Jude nhăn mặt, tránh cậu cả quãng, “Này này Seven, tao nhớ mày đâu phải kiểu mong manh dễ vỡ thế này hả? Mày giỏi lắm cơ mà, đêm Hunter mày còn tát tao chỉ vì tao nhặng xì nữa đó! Ấy dà dà, nói con người luôn luôn đi trên con đường thay đổi là vậy. Có kẻ trở nên mạnh hơn, như tao, và có kẻ xuội hơn hẳn, như mày.”

Mạc Tử Mộc vô lực tựa đầu vào thùng hàng, bàng quan lời mỉa mai từ nó. Jude ngó đồng hồ, cười nói, “Một triệu tiếp theo đã đến!”

Nó rút khăn tay trên người Kiefer ra, nhét vào mồm Mạc Tử Mộc rồi lột sạch quần áo cậu, đổi sang quần áo Kiefer. Nó bịt đầu Kiefer vào một cái bao lớn, cười hả hê, “Không chê được. Dù tướng mạo mày và Kiefer khác xa nhau nhưng vóc người thì hao hao, đúng là nòi nhà Sutherland.”

Nó lôi Kiefer ra ngoài, đóng cửa thùng hàng lại, sau đó đặt xác Kiefer cần trục, tự lảm bảm, “Seven, ở đời

luôn phải đứng trước chọn lựa. Hy vọng hiện tại mày có thể chọn đúng!” Nói xong thì cười sảng sặc.

Dung Thanh vận một chiếc áo khoác, dù đứng nơi bến cảng nhộn nhịp vẫn đủ sức thấy được đây là một thanh niên rất phong độ, tay hắn cũng xách theo valy. Jude nhìn hắn, tấm tắc ghen tỵ, “Không hổ là người duy nhất mà Seven đã từng thích, không tồi không tồi!”

“Jude, chuyện gì cũng có thể từ từ thương lượng! Thả Seven ra, tôi lấy danh nghĩa gia tộc Cruise đảm bảo an toàn cho cậu. Mặt khác, tôi sẽ đưa cho cậu thêm một triệu bảng Anh nữa! Kiefer cho cậu được, tôi có thể trả gấp bội!” Quả nhiên trong vòng một tiếng đồng hồ, Dung Thanh đã điều tra cụ thể được thân phận của kẻ tổng tiền mà hắn đang phải đối mặt.

Jude cười vánh, vỗ tay bôm bốp, “Ôi chào, anh nói chuyện trọng tâm thật đấy! Phàm là tiền thì khó mà không động tâm cho được! Năm xưa anh cũng thành khẩn như thế mà lừa Seven lên giường cha con bọn Kiefer chứ gì?”

Dung Thanh không trả lời về sau của nó, hắn vồn vện hỏi, “Nếu cậu không cần tiền thì cần gì?”

Jude nhếch mép, “Cần một đáp án. Đáp án này, anh cũng muốn biết đấy!” Nó và Dung Thanh nhìn nhau một hồi, sau nó chỉ tay lên trời mà nói, “Lựa chọn của Seven là gì nào?”

Dung Thanh vừa ngược mặt đã thấy bóng người đang treo lơ lửng bên trên, theo bản năng bỗng thấy cuống quýt. Còn chưa đợi hắn phản ứng, người kia rơi xuống từ trên cao, hắn chỉ còn biết lao lên đỡ theo phản xạ, thế nhưng bước chân tiếp theo còn chưa vững được đã rớt xuống chiếc bẫy mà Jude bày sẵn. Thi thể Kiefer nặng nề rơi đập lên hắn, đợt va đập gần như làm hắn bất tỉnh.

Jude lại chép môi, “Khá khen cho đáng vẻ diễn trai của anh, mỗi tội chỉ số thông minh tầm phào quá, một cái bẫy như thế mà cũng nhảy vào được.”

Dung Thanh bị thương, đầu óc choáng váng, khóe miệng rướm ra tia máu. Hắn ho khan, rồi hắn cất lời, “Đây là lựa chọn của tôi!”

Jude cười gian ác mấy tiếng, “Giờ thì đến lượt xem lựa chọn của Seven nhá!” Nó đập nắp ống nước ngầm lại xong mới gọi Seven, “Nội một tối mà giải quyết đồng thời ba mối phiền toái cho mày, mày nên hậu tạ tao thế nào đây hả, Seven!”

Thời điểm Ivan đến, Jude dường như không cần rõ thêm nữa. Nó giáng súng vào đầu Mạc Tử Mộc, nhìn Ivan đến tay không, “Đại ca Ivan phong trần thế, một xu cũng không cầm đến. Anh không quan tâm tính mạng của Partner nhà anh à? Chẳng phải anh thích nghe tiếng nó rên rỉ lắm sao?”

Ivan đứng đĩnh nói, “Thằng khác có thể không hiểu mày, nhưng tao còn lạ gì. Jude không phải đứa hoa mắt vì tiền. Một triệu với mày mà nói, chả bõ. Mày chỉ muốn cái cảm giác được đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay thôi.”

“Quả là đại ca Ivan có khác... Thật biết nhìn người!” Jude cười khoái trá, “Vây, nếu đại ca Ivan đã biết tiền không thể làm vừa lòng tôi được rồi, anh định lấy gì để trao đổi với tôi?”

“Jude! Giẫm lên đầu người đời dù có khoái chí thật đấy, nhưng đến khi tưởng đến hậu quả thì khổ lắm. Tao có thể kể trước cho mày nghe, người của gia tộc Geoffrey đã bao vây bên cạnh rồi. Mày giết được bọn tao nhưng trốn thoát kiểu gì được... Seven và mày cũng không thâm cừu đại hận, nhưng tao và mày thì có thù một con mắt. Chỉ bằng mày áp giải tao để đột phá vòng vây của Geoffrey đã rồi tính tiếp, sao hả?”

Jude cười khanh khách, “Đại ca Ivan ơi, tôi không có bản lĩnh đi áp giải anh đâu.. Thế này đi, anh đến chỗ cái cần trụ kia rồi tự móc treo mình lên đó! Nhớ đừng có bày trò!”

Ivan đánh giá cái cần trụ lủng lẳng giữa không trung, nhàn nhạt hỏi, “Treo xong thì được ích lợi gì?”

Hình như không liệu được Ivan lại mở mồm hỏi thế, Jude vừa chỉ súng vào đầu Seven vừa nói, “Đại ca Ivan, tôi tưởng anh tới để cứu cục cưng nhà anh!”

“Sao mày nói chuẩn thế! Tao tới cứu em, không phải tới để ngắm!” Ivan nhún vai.

Jude bật cười, rút tấm khăn tay bịt miệng Mạc Tử Mộc ra, “Xem chừng đại ca Ivan không yêu mày nhiều như tao nghĩ mất rồi?!”

“Anh ta là thế mà. Khi anh ta bỏ công làm gì mà không đòi hỏi lại gì đó từ cậu, anh ta sẽ không còn là Ivan!”

Ivan cười tủm tỉm, “Thấy chưa, người yêu phải thấu hiểu nhau thế thì mới thành vợ chồng được!”

“Vợ chồng!” Jude cười lạnh, đoạn hất Mạc Tử Mộc ngã nhào xuống đất. Nó giẫm lên ngón tay cậu, ác liệt chà đạp, “Vợ anh mà hết chơi được vỹ cảm, hết xinh đẹp, anh nói thử coi nó còn tài nghệ gì nổi?!”

Mạc Tử Mộc đau tới độ cả người run bần bật song vẫn không than lấy tiếng tiếng. Ivan bật thốt, “Ê khoan!”

Con mắt độc nhất của Jude chậm chậm mở lớn, “Sao nào? Đổi ý rồi?!”

Ivan cười hà hà, “Lâu lắm không vận động, tự dưng tao lại muốn chơi thử trò kia!”

Jude mỉm cười, “Vây mời đại ca Ivan nhanh lên hộ!”

Ivan rướn người, nhảy lên cần trụ, động tác hết sức nhanh nhẹn. Tuy rằng trục cần cầu cao đến mười mét, nhưng hấn chẳng mất nhiều thời gian lắm để đến được mục tiêu, sau rồi hấn tự treo mình vào cần trụ.

Jude nhìn dáng người cao to đứng đưa bên trên, bụng dạ nở hoa hết cỡ. Nó cười lớn, “Seven, tao phục mày gớm. Lũ này lên giường với mày đến nỗi chết mê chết mệt, ngay cả mạng sống cũng sẵn sàng dâng hiến, mày quả thực là báu vật đấy có biết không!”

Nó kéo Mạc Tử Mộc tới buồng điều khiển cần cẩu, ôm Mạc Tử Mộc khởi động cần trục. Nó tự giễu, “Đại ca Ivan, một người rất khí phách! Mày hận hấn nhả, Seven... Ồm, lúc hấn cường bức mày, có phải mày rất muốn giết hấn không?”

“Thật buồn là anh ta không hề cường bức tôi!” Mạc Tử Mộc hời hợt đáp lại. Đành rằng lúc đó cậu đều là do không còn cách nào khác, song sự thật rằng, Ivan chưa bao giờ cường bức cậu, hấn chỉ có ép mua ép bán mà thôi.

Jude cười lạnh, rít qua kẽ răng, “Ồ nhỏ, tao quên mất mày lằng lẩn lắm mà!” Nó đẩy tay, cần trục kia bắt đầu chuyển động, Ivan bị treo trên đó văng tới văng lui vẻ như đang lâm vào nguy hiểm khôn cùng. Jude hả dạ cười ngất.

Mạc Tử Mộc đột ngột húc khuỷu tay vào chỗ yếu của nó. Sự an phận nơi cậu gần như gây ảo giác cho Jude quên khuấy mất sự tồn tại của cậu, đòn tấn công này xem chừng húc gãy xương sườn nó, nó đau tới mức hét âm lên. Mạc Tử Mộc bèn thuận thế bổ thêm một đòn nữa rồi đá phăng cửa xe, lăn mình xuống.

Trước mắt Jude tối sầm tối sịt lại. Đến lúc đỡ hơn, nó cầm súng nhảy từ trên xe xuống.

Sắc trời lúc này đã nhuộm màu xanh xám, phía chân trời dần dần lấp ló nắng ban mai.

Jude nở nụ cười, lấy làm khó hiểu, “Seven, mắc chi phải quỳnh quáng thế cơ chứ, sớm muộn gì tao chả thả mày. Đẳng nào chúng ta cũng từng có tình cảm thân thiết, tao quên sao được chính mày đã xin xỏ Boss Norton cho tao được đến phòng y tế, chính mày đã nói với thằng Tom rằng nó không phải cừ đầu đàn nên không được phép bỏ rơi tao... Chà chà, chúng ta tình sâu nghĩa nặng ngần vậy, ấy thế mà mày không hề tin tao!”

Nó đá đổ một thùng dầu gần đó, rút ra một dây vải cotton thấm đầy dầu diesel, kéo tới phía dưới trục cần, mở nắp ống nước ngầm rồi vút vải xuống, sau đó nhấc nguyên thùng dầu đổ xuống toàn bộ. Tiếp theo, nó chui lên xe, điều khiển tay lái cần cẩu cố định tới một hướng, xe cần cẩu liền từ từ trở đến một chồng thùng container cao ngất.

Nó nhảy xuống xe, cười ngặt nghèo vang vọng tứ phía, “Seven của chúng ta là người rất biết chọn lựa. Hôm nay tao sẽ cho mày một đề chọn lựa nữa. A, một mình mày chạy, cho hai tên tình nhân của mày toi một thể. B, mày cứu, nhưng hai người mày chỉ được cứu một, mày kéo dây lửa này đi tránh cho thiếu gia Cruise chết cháy. Hoặc là C, mày cần chiếc cần cẩu này để nó ngừng đi sang bên trái, nếu không đại ca Ivan sẽ bị đâm vào thùng hàng mà chết tươi!” Nó châm một que diêm rồi xuống, cười hài lòng, “Seven, chọn đi!”

Nháy mắt que diêm rơi xuống, vải cotton thấm dầm dầu diesel tức thì bùng cháy. Mạc Tử Mộc lao ra gần như cùng tích tắc ấy, mục tiêu trước hết của cậu là vải cotton. Cậu cởi áo, phủ lên ngọn lửa, nhưng sức cháy của dầu diesel vượt xa dự liệu của cậu, ngọn lửa xé toang những gì ngăn cản nó để tiếp tục vũ điệu

rực cháy. Mạc Tử Mộc chẳng nghĩ ngợi nhiều nhận nữa, trực tiếp dùng tay trần chộp lấy miếng vải cháy, dốc sức rút nó trở về, lửa đốt phồng hai tay cậu cũng không ngăn trở được động tác của cậu.

Jude nhìn trần trời cảnh đó, khẽ thì thào, “Seven, ra là mày cũng biết liều mạng cứu người...” Nó giờ khẩu súng lên, “Thật tốt, Seven như vậy mới hoàn mỹ chứ. Vĩnh biệt, Seven!”

Mạc Tử Mộc căn bản không có thời gian đi chú ý nòng súng nhắm nhe của Jude, toàn tâm trí cậu lúc này chỉ có một thôi thúc duy nhất là kéo được dây vải chết chóc kia ra khỏi ống nước ngầm.

Phát súng của Jude cứ do dự mãi, trong khi đó cần cẩu vẫn đang tiến về phía trước, đập vào thùng hàng. Jude lẩm bẩm, “Xin lỗi, đại ca Ivan, không dè kết cục của anh lại trở thành một mớ thịt bầy nhầy. Anh nói anh hiểu Lover của anh cơ mà, hẳn sẽ không oán hận nó đâu nhỉ. Anh không oán nó thì cũng sẽ không oán tôi, chí ít anh cũng đã được biết đáp án!”

Khoảnh khắc chót cùng Mạc Tử Mộc rút được dây vải cháy rực kia ra khỏi ống nước ngầm cũng là lúc Jude cười nói, “Tao đồng ý với mày, Seven, tao để lại mạng cho Cruise. Cuối cùng tao cũng không làm mày thất vọng, đúng chứ?” Nó nhấc tay, nổ súng, mà ngay thời khắc nghìn cân treo sợi tóc tột độ như thế, có bóng người bất thành linh xông tới đẩy Mạc Tử Mộc ra. Cậu ngã xuống đất, chớp nhoáng vớ lấy một khúc gì đó quăng mạnh đi. Thanh sắt bay vèo vèo, đập trúng cánh tay Jude, nó thét toáng. Bấy giờ xôn xao xung quanh là tiếng động cơ ô tô đông đảo, Jude vừa quay qua nghe liền hấp tấp chạy sâu vào trong cảng.

“Ivan! Ivan!” Mạc Tử Mộc ôm chầm lấy Ivan đầm đìa máu. Phát đạn ban nãy không bắn trúng cậu cũng bắn trúng Ivan.

Hắn chậm chậm mở mắt, nói nhỏ với cậu, “Cho anh điều thuốc đi em!”

Cậu luống cuống lục trong túi hắn, run rẩy lấy điều thuốc ra, châm bật lửa rồi đưa đến bên môi hắn.

Ivan hút mạnh mấy hơi. Đôi mắt Mạc Tử Mộc đong đầy nước, “Ivan, lựa chọn kia...”

Ivan gằng gượng quơ quơ ngón tay bết máu của hắn, an ủi cậu, “Không cần giải thích, bé ngoan. Anh biết em không phải vì bản thân em mà chẳng qua chỉ vì cái tên linh mục cà lăm kia thôi mà. Bé, anh nói rồi, có thấu hiểu nhau như thế chúng ta mới là vợ chồng!”

Nước mắt tuôn rơi khỏi vành mi cậu, thốn thốn lăn dài. Ivan mỉm cười, “Anh nhiều lần thấy em khóc rồi. Seven, chỉ có bây giờ em mới đang khóc vì anh.”

Một đoàn xe đỗ xích lại, gã lêu nghêu vừa xuống xe đã gọi rống, “Đại ca, anh xảy ra chuyện gì?”

Tiếng Sticks bình thường cứ eo éo éo éo, giờ mới biết là do mỗi lần gã to mồm thì giọng gã chói tai y như tiếng công chiêng.

“Nhanh lên! Sticks!” Mạc Tử Mộc vẫy tay lia lịa với gã.

Sticks nhác thấy người đang nằm xuội lơ liên kinh hãi, “Trời ơi!”

Đám vệ sĩ vội vã nâng Ivan lên ô tô, Mạc Tử Mộc theo sát cả chặng đường. Ô tô nhà Geoffrey gần như lái hết tốc lực chở Ivan đến bệnh viện. Bên ngoài phòng cấp cứu, Mạc Tử Mộc ngồi lặng lẽ một mình, cũng không ai để tâm đến cậu, chỉ có một y tá tới giúp cậu sát trùng và băng bó tay. Sau khi băng xong vết thương cho cậu, y tá nhìn đến bàn tay xinh đẹp thon thả kia mà không khỏi xót xa lắc đầu. Đôi tay không bị vết thương nào nghiêm trọng quá cỡ nhưng từ nay sẽ mãi mãi mang sẹo, nó sẽ không còn là một đôi tay hoàn hảo nữa rồi.

Ivan dường như vẫn trong tình trạng nguy kịch. Gã Sticks lạnh rét nhả ra một câu, “Tao biết kiểu gì cũng có ngày đại ca phải chết trong tay mày mà.”

Mạc Tử Mộc im thin thít. Cậu ngồi trông hẩn trong phòng điều trị đặc biệt dành cho Ivan.

Dung Thanh cũng được chữa trị ở bệnh viện này. Xương đùi hẩn bị gãy, não chịu chấn động cho nên cần tĩnh dưỡng, nhưng tổng thể cũng không bị gì trầm trọng quá. Mai Lâm đến, quỳ xuống vuốt ve tay Mạc Tử Mộc, mắt ầng ầng nước không nói được điều gì. Sau cùng, y chỉ nói, “Seven, em tự do.” Rồi bỏ đi.

Geoffrey cũng tới. Hẩn nhìn Mạc Tử Mộc đang ngồi bên cạnh Ivan, lúc này ánh mắt cậu chỉ một mực dừng trên khuôn mặt Ivan mà không đặt thêm bất cứ ai vào tầm nhìn, ngay cả lúc Geoffrey vào, cậu cũng lười ngẩng lên nhìn. Rốt cuộc Geoffrey cũng không nói lời nào, xoay gót rời đi.

Khoảng chừng ba ngày sau, Mạc Tử Mộc mở miệng, “Ivan, anh cùng lắm cũng bị thương ở vai thôi mà, nằm hơi lâu rồi thì phải!”

Ivan đang hôn mê nghe câu này xong lại nâng mi mắt, nhập nhèm hỏi, “Đây là đâu?”

Mạc Tử Mộc bảo, “Anh kêu Sticks mua lại bệnh viện này rồi chứ gì.”

Ivan dờ dề nhìn sang cậu, “Sao em vẫn ở đây?”

Cậu điềm nhiên trả lời, “Xem anh nằm được bao lâu.”

Ivan chìa tay ra từ tấm chăn, cầm lấy cổ tay cậu, “Bé yêu, lên đây với anh!”

Mạc Tử Mộc đứng dậy, thong thả cởi quần áo mình. Ivan thấy cơ thể mảnh khảnh của cậu dần dần trần trụi liên lập tức rút sạch dây dợ vương vãi trên người hẩn ra!

Mạc Tử Mộc lên giường, ngồi trên đùi Ivan, từ tốn cởi thắt lưng bộ quần áo bệnh nhân của hắn, đưa tay vào, lấy ra vật đã sớm hừng hực của hắn.

Cậu nhắm chuẩn nó, chậm rãi ngồi xuống. Ivan chưa bao giờ thấy Mạc Tử Mộc chủ động cỡ này, bản thân hắn xưa nay luôn tự hào mình giàu năng lực tự chủ cũng suýt chút nữa sụp đổ. Hắn gian nan đè nén cơn rung động của mình, để tùy cậu tự lực vận động trên người hắn. Nhìn cậu, hắn bỗng trào dâng xúc cảm ấm áp quá đỗi. Hắn và cậu đã cùng nhau rất nhiều lần nhưng chung quy đều xuất phát nguồn từ dục vọng, thế nhưng lúc này đây hắn lại cảm thụ được một tình cảm sao mà đầm ấm.

Hắn vươn tay kéo Mạc Tử Mộc xuống, lật mình đè lên cậu, đụng vào từng điểm mẫn cảm quen thuộc nơi cậu, lắng nghe âm thanh hắn yêu nhất. Là tiếng cậu hít thở, tiếng cậu rên rỉ, rồi mới là tiếng thân xác tiếp xúc nhau. Được nhìn thấy cậu thất hồn lạc phách, trầm mê trong bể tình hắn tạo ra là cả một sự thỏa mãn khôn cùng, thỏa mãn vì người yêu đang thỏa mãn.

Đã từ rất lâu, Ivan biết rằng bắt cậu là một hành trình gian khó, bởi lẽ thứ hắn muốn đạt được không chỉ có cơ thể tuyệt đẹp của cậu mà còn là tình cảm chôn sâu trong trái tim cậu. Mạc Tử Mộc rất keo kiệt trao nó ra, vậy nên hắn tin một khi hắn chạm vào được nơi đó, nó sẽ là một nơi chan chứa và mệnh mông hương say biết nhường nào.

Mỗi một lần giành được kết quả đều phải trải qua một canh bạc mạo hiểm, độ mạo hiểm và độ thu hoạch luôn tỷ lệ thuận với nhau. Ivan không ngại đánh cược vì Mạc Tử Mộc. Trước giờ hắn vẫn là một kẻ lấy cá cược làm bàn đạp, giống như việc vì địa vị ở Bonannon mà hắn không ngần ngại gánh trên lưng mình án tù hai mươi năm chẳng hạn.

Sức bền bỉ và năng lực đầy đủ nâng đỡ hắn trở thành người thắng cuộc trong mọi ván bài. Hắn nói Jude không phải kẻ háms lợi, đích xác là hắn nói thật. Những kẻ háms lợi thường đều là người bình thường, do đó ngay từ ban đầu Jude đã không phải là vì tiền, hắn cực kỳ rõ điều đó. Jude có mối thù một con mắt, hắn cũng lường được trước, thành thử hắn đã chuẩn bị sẵn sàng với việc bị thương. Trước khi đến cảng, hắn đã cử tất cả chuyên gia tập trung hết ở một bệnh viện cách cầu cảng Tây Phi gần nhất, chuẩn bị các thiết bị dụng cụ tân tiến nhất, thậm chí hắn còn mang theo cả túi máu. Hắn đoán Jude trăm phần trăm sẽ giở trò độc địa chứ tuyệt đối không chịu một súng cướp mạng hắn ngon ăn thế đâu, mà những quý kẻ độc địa thì luôn có rất nhiều phương hướng khó định. Những gì hắn làm là chuẩn bị thỏa đáng, đợi chờ một kết quả khó định.

Thời khắc Mạc Tử Mộc lao ra, hắn biết cơ hội đến rồi. Jude tập trung toàn bộ lực chú ý vào Mạc Tử Mộc, còn hắn với thân thủ cao siêu lập tức phóng mình lên tay cần cầu, mau lẹ trượt xuống. Cần cầu đập vào thùng hàng, Jude hoàn toàn bỏ qua sự hiện hữu của Ivan. Nó chĩa súng, Ivan xông ra, viên đạn trúng tay hắn, đáng tiếc quanh người hắn đã mặc áo chống đạn loại nhỏ. Ivan thừa dịp Mạc Tử Mộc đang sợ hãi liền lén lút bóp vỡ túi máu, bước tiếp theo hắn đoán chắc đã không còn đáng lo nữa, vì lúc tông teng trên trục cần, hắn đã báo cho Sticks đến nhanh rồi.

Da mặt đủ dày, trái tim đủ bền, cũng đủ khôn ngoan, đủ mạnh mẽ. Người như vậy, có cứng rắn như Mạc Tử Mộc cũng buộc phải đầu hàng.

Ivan cuồng nhiệt thúc sâu vào, trút xả dục vọng trong tiếng rên của Mạc Tử Mộc. Hắn không rút khỏi thân thể cậu vội mà là nằm lên cậu, hưởng thụ tấm thân ấm áp của cậu.

“Ivan!”

“Anh đây.”

“Tiết mục kiểu vậy đừng bao giờ diễn lại nữa nhé... Em không thích!”

Ivan mỉm cười, ngẩng lên ngắm nhìn cậu, sau rồi cúi xuống hái trái ngon của hắn

27. Chương 27: Vỹ Thanh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tại sân bay, trên lối đi dẫn ra chuyến bay đến Vienna, một chàng trai trẻ trình hộ chiếu của mình ra cửa kiểm soát. Chuông di động réo lên, cậu xem số gọi đến, lông mày hơi nhíu lại nhưng rồi vẫn nhanh chóng ấn nút nghe.

“Alô!”

“Seven, sao em lại chạy mất rồi?”

“Em đợi ở đây một tuần rồi đó!” Mạc Tử Mộc cúi kính gắt lại.

“Thế em cũng đừng có chưa nói tiếng nào đã đi thế rồi chứ, hành đám vệ sĩ của anh chết đi được!”

“Không làm vậy bộ em đi được hả?”

“Em trộm lại hộ chiếu từ hồi nào thế? Sticks kêu anh hỏi em hộ gã này!”

“Chờ đến khi nào IQ gã ta tiến bộ lên đến trình độ nhất định, em sẽ tự giải thích cho gã!” Đầu dây bên kia lập tức ré lên tiếng kêu như tiếng gõ cồng chiêng, biểu cảm hồ hững trên mặt Mạc Tử Mộc vẫn không hề suy chuyển.

“Thưa cậu, của cậu kiểm tra xong rồi!” Mạc Tử Mộc nhận lại hộ chiếu, thản nhiên nói, “Em phải vào đây.”

“Ngoan! Tuần sau anh đi tìm em nhé!”

“Ồ, anh bỏ được xã hội đen nhà anh à?”

“Lâu lắm rồi anh đâu có làm mấy trò ma túy với mại *** nữa. Giờ anh là thương nhân đứng đắn à nha.”

Mạc Tử Mộc khẽ cười, chớp nhẹ mắt, “Tùy anh.” Đoạn cúp máy.

Ivan cũng cúp máy, đưa mắt nhìn sang gã Sticks đang nổi đóa, “Báo cho Crazy William, tao muốn nhập hàng kim cương nhân tạo. Báo cả cho Geoffrey là tao muốn tăng đơn đặt hàng súng M16(1).”

Gã Sticks thộn hết cả mặt ra, “Ồ đại ca, anh vừa nói là anh không hành nghề xã hội đen nữa rồi mà?”

Ivan liếc gã một đường từ trên xuống dưới, thủng thẳng bảo, “Mày là người theo chủ nghĩa ăn chay à?”

“Đâu... Đâu ạ, đại ca!”

“Nếu đã thế thì làm như tao có gì là không đúng?”

“Ấy ấy quá đúng chứ ạ... Chúng ta không ăn thịt lợn thì vẫn có thể ăn thịt gà. So ra thì buôn lậu và buôn bán vũ khí cũng hăng còn đạo đức chán.”

“À há, giờ mày có thể gọi điện cho Seven hỏi em yêu lấy lại được hộ chiếu kiểu gì rồi đấy.”

Hai người rôm rả tán dóc, còn lúc này Mặc Tử Mộc đã lên máy bay. Cậu phóng mắt ra những đám mây bên ngoài, trên môi mỉm cười nhẹ nhàng, không ai hiểu rõ cuộc vì sao cậu lại mỉm cười.

Cuộc sống là một môn nghệ thuật chấp nhận, ai biết cách chấp nhận chính là người sẽ đạt được hạnh phúc sớm nhất. Chẳng rõ có phải Seven nghĩ như vậy hay không?

Seven Săn Tình / Hoàn

1. M16 là tên của một loại súng trường do hãng Colt cải tiến từ súng ArmaLite AR-15. Đây là loại súng tác chiến bắn đạn 5.56 x 45 mm. M16 là súng thông dụng của quân đội Hoa Kỳ từ năm 1967, và của quân đội các nước thuộc khối NATO, và có số lượng sản xuất cao nhất trong các loại súng cùng cỡ.

M16 nhẹ (3-4kg), các phần làm bằng thép, hợp kim, nhôm và nhựa cứng (sợi thủy tinh hoặc polymer), sử dụng kỹ thuật giảm nhiệt bằng hơi, tác động lên cò bằng khí ép, đạn nạp từ băng tiếp đạn với cơ cấu khóa nòng xoay.

Có ba loại khác nhau trong quá trình sản xuất súng M16. Loại đầu tiên: M16 và M16A1, sử dụng trong thập niên 1960, bắn đạn M193/M196 (hoặc.223 Remington), có thể hoàn toàn tự động hay bán tự động, và hai mẫu XM16E1 và M16A1 đồng loạt được sử dụng ở chiến trường Việt Nam. Loại kế là M16A2, thập niên 1980, bắn đạn M855/M856 (do Bỉ sáng chế sử dụng cho trung liên FN Minimi), có khả năng bắn từng viên hay bắn từng loạt 3 viên. Loại sau cùng là M16A4, súng trường tiêu chuẩn của Thủy quân lục chiến Hoa Kỳ trong chiến tranh Iraq. M16A4 và súng trường M4 Carbine dần dần được dùng thay thế M16A2, vốn đã hơi lỗi thời và kém tiện dụng. M16A4 và M4/M4A1 có quai xách tháo rời có thể dùng để gắn kính nhắm, dụng cụ chấm mục tiêu bằng tia laser, kính nhìn ban đêm, đèn và súng phóng lựu.

Từ trên xuống: M16A1, M16A2, Carbine M4, M16A4

nói thiệt, cái triết lý “mại *** và ma túy là xã hội đen, còn buôn lậu với buôn vũ khí trái phép thì là doanh nhân đứng đắn” của đại ca sao nó y chang triết lý “chế ma túy là tội ác, chế thuốc kích dục mới là chuyện tích đức” của chú Andrew thế không biết =3=

Cái vĩ thanh tí tẹo, pozť luôn cho nó liền mạch. Hết rồi, thăng thiên

Chắc chắn tui sẽ nhớ đôi Gấu và Mèo nhà này lắm òa òa òa TT_____TT không biết bao giờ mới được gặp lại òa òa òa TT_____TT

HẬU KÝ

Đầu tiên là chúc tất cả mọi người năm mới vui vẻ, vạn sự thuận lợi nhé.

Xong đây mới là giải thích qua cuốn tiểu thuyết này một tí. Seven lấy cảm hứng từ sau lần thứ N tui xem Vượt Ngục. Kỳ thực tui vẫn muốn được viết fanfic cho Vượt Ngục cơ, có điều Lưu Hương lười lắm, viết đề tài này sẽ phải dính tới cả rừng nhân vật, cả rừng sự kiện, phải viết nhiều ơ là nhiều chứ, mà sự thật cũng chứng minh quả thật như thế chứ, hic hic.

Truyện này có tham khảo đến Nổi Dậy 1995 (mà bên đại lục dịch là Nhà Tù Shawshank), Vượt Ngục, Tâm Lý Học Tội Phạm, những nhân vật được đề cập tới thì ời thôi là nhiều, chẳng hạn như nguyên mẫu nhà tù đầu tiên chính là nhà tù trong Shawshank, trong phim cũng có cả nhân vật Berwick, Tea Bag... của Vượt Ngục. Còn rất nhiều chi tiết nhỏ nhặt khác nữa tui không liệt kê tỉ mỉ ra được, hãy tự mình đi khám phá và tìm hiểu đi nhé XD.

Vốn là định viết fanfic đấy, cơ mà vì liên quan đến nhiều phim quá, thành ra tui quyết định mặt dày tự viết một câu chuyện riêng XD.

Hai ngày nay Mặc Phi giúp tui hiệu đính cũng bất mãn chỉ rõ một quốc gia thịnh vượng như Âu Mỹ, đâu ra nổi một nơi như Mammon cơ chứ XD.

Oài oài, ngẫm lại năm đó rõ ràng mắt cậu cũng sáng rực lên đập bàn với tui: “Lưu Hương, lần này cậu viết đều quá ” Đối với Lưu Hương đúng là một đả kích không nhỏ mà.

Vậy nên tui đặc biệt trình bày rõ thế này:

1. Về Mammon, chỉ là một thế giới giả tưởng, không phải sáng tạo từ căn cứ có thật.
2. Hoa Kỳ là một quốc gia pháp chế, không có khả năng tồn tại một nơi bất nháo như vậy, nhấn mạnh luôn đó! (xin hãy lơ phim Mỹ đi, họ phét đấy, chúng ta không phải người giống nhau, không thể nói bừa được.)
3. Âu Mỹ là khu vực giàu có, đồng nghĩa với tôn trọng nhân quyền (xin hãy lơ chuyện Iraq đi, dù sao khuyết điểm cũng vô pháp che lấp được ưu điểm mà, mà một khi đã che hồng nổi thì cứ lôi cái điểm đó ra làm phong cách cũng được.)

Trên đây là Lưu Hương đã ký tên cho phép ghi chú.

Một lần nữa chúc mọi người năm mới vui vẻ ^^

Triệt Dạ Lưu Hương

2009/1/8

Tất cả các phim trên có tên là: The Shawshank Redemption, Prison Break, Criminal Psychology, ai có nhã hứng thì xem nhé ^^

Mặc Phi là tên phòng làm việc hợp tác ở Đài Loan của Hương, phụ trách giúp Hương hậu kỳ, bán sách với các tác phẩm cá nhân chí của Hương.

(sửa ngày post của bài này cho đúng mạch truyện ^^)

28. Chương 28: Pn1 : Nhạc Khúc Còn Thoáng Lại Trong Nhà Hát Vienna

Tại một sân khấu âm nhạc ở Vienna, nghệ sĩ dương cầm người Áo nổi tiếng Kruger đang diễn độc tấu đoạn vĩ thanh cho bản nhạc của mình. Buổi biểu diễn được tổ chức nhằm mục đích tuyên truyền và quảng bá, phút cuối sẽ có một tiết mục bí mật, Kruger bình thường lại là một nghệ sĩ nghiêm nghị chẳng mấy khi sử dụng chiến lược quảng cáo kiểu này. Chính bởi vậy, có rất nhiều người mê âm nhạc thật sự lấy làm tò mò với tiết mục được ém lại đến phút chót kia.

Sau khi Kruger hoàn thành bản nhạc của mình, ông nói vào micro, “Sau đây tôi xin giới thiệu với các vị một điều kỳ diệu. Xin mời Mr Mặc.”

Từ trong cánh gà bước ra một chàng trai trẻ tuổi cầm vĩ cầm trong tay, dáng dấp mảnh khảnh, áo quần hai màu đen trắng càng góp phần tôn nên vẻ đẹp trai của cậu hơn bao giờ hết. Cậu mỉm cười với khán giả rồi thi lễ, sau đó dưới phần nhạc đệm của Kruger, cậu bắt đầu bản nhạc biểu diễn của cậu – khúc La Campanella(1) của Paganini.

Thính giả nghe diễn tấu vốn đều có kiến thức âm nhạc rất khá, nhưng chàng trai châu Á này thực làm cho mọi người quan tâm quá đỗi.

Tiếng đàn cất lên, kỹ thuật kéo đàn thành thạo đã thách thức nhạc khúc đòi hỏi kỹ thuật khó này một cách

xuất sắc, sức biểu đạt mạnh mẽ trong giai điệu thậm chí còn lu mờ cả phần nhạc đệm của Kruger. Những bản nhạc của Paganini thường là vì kỹ thuật đàn quá chói lòa nên bị thiếu sót về nội dung, tuy nhiên, phong thái biểu diễn cá nhân đầy ưu nhã của cậu trai trẻ này đã bổ khuyết được nó vô cùng hoàn hảo. Nhờ dung nhan rất mực xinh đẹp, cộng thêm kỹ thuật đàn điêu luyện, dường như cậu đã tái hiện được trọn vẹn ma lực của thiên tài Paganini. Khúc nhạc đến hồi kết, toàn bộ thính giả trong sảnh đều phấn chấn đứng dậy cho một tràng pháo tay dài tận một phút đồng hồ.

Trong tâm tưởng ai cũng chắc mẩm một điều rằng, kể từ tối nay, tên tuổi chàng trai ấy sẽ vụt sáng trên các sân khấu âm nhạc thế giới.

Mạc Tử Mộc tựa mình vào đàn dương cầm, mắt nhìn tới tấm rèm che rất dày đã buông kín.

Bấy giờ trong khán đài xuất hiện một gã đàn ông có mái tóc màu xám bạc thoạt nhìn dữ dằn hết sức, toàn thân hằn toát vẻ nam tính quyền rũ song cũng đậm đặc mùi bất hảo, nhìn không giống người đảng hoàng chút nào, đây là suy nghĩ đồng thời của các staff. Hắn đến cùng một bó hoa hồng đỏ to do đám vệ sĩ đồ đen kính đen đi sau hắn cầm giúp, có vẻ như cứ dờ ông dờ thẳng kiểu gì đó, song hắn chẳng mấy may quan tâm. Hắn hoang dã nhưng cũng đầy áp phong độ, đã vậy còn phải thực lòng khen ngợi hắn rất giàu kiên nhẫn. Từ lúc bắt đầu diễn đến tận khi kết thúc, hắn chỉ ngồi yên một chỗ, không sinh sự ầm ỹ gì gì như nhóm staff run sợ tưởng tượng.

Kể cả thế, họ cũng vẫn thấp tha thấp thỏm, đâu chỉ mỗi khí chất gian ác của hắn đâu chứ, còn cả bó hoa hồng gồm mấy trăm đóa đỏ tươi chói mắt kia đã ám chỉ mối quan hệ mờ ám giữa hắn và một vị nghệ sĩ nào đó.

Kruger à... Già chất, chắc không hợp khẩu vị của ngài trùm sò xã hội đen quyền rũ này đâu há? Vậy chỉ còn cậu nghệ sĩ trẻ tuổi phong cách kia mà thôi. Sâu trong bọn họ đều đã coi đồng tính luyến ái là chuyện bình đẳng rồi, do đó cũng không ai lấy đấy làm ngạc nhiên cho lắm.

Nhưng mà, nhưng mà, cái đôi này... thật không xứng à nha, nhóm staff lại ngấm ngấm kêu gào trong lòng. Một nghệ sĩ trẻ tuổi kiệt xuất như vậy mà lại cặp với một gã đại ca xã hội đen nhìn thôi đã khiếp đảm như kia á? Chắc là bị bắt ép nhỉ? Dù sao nếu phải đứng trước giới xã hội đen lớn mạnh thì giới nghệ sĩ thật sự yếu thế như một con kiến.

Mà Ivan lúc này rất hãnh diện về sức hấp dẫn của mình lại không ngờ nhóm staff đang vụng trộm đánh giá tiêu cực về sức hấp dẫn đó. Đành rằng hắn đã phải nhồi nhét nhạc nhẽo vào đầu trong thời gian dài dằng dặc, song với hắn mà nói, sở dĩ những giai điệu đó thu hút nhường vậy, căn bản chỉ vì người đang điều khiển chúng là Seven.

Mãi mới chịu hết. Ivan thở dài một hơi, nhận hoa, định lên sân khấu.

“Thưa ngài... Ngài không được lên sân khấu đâu ạ!” Ông nhân viên quản lý Jake cuối cùng cũng có lấy hết dũng khí, đánh bạo cản đường hắn!

Hắn hơi nghiêng mặt sang, hai đầu lông mày nhíu tít, “Tôi là ấy của Mr Mạc... Ừm, Mr Right ấy. Ông hiểu

ý tôi mà đúng không?”

Jake tỏ vẻ sượng sùng, “Xin lỗi... Nhưng ngài vẫn không được lên đâu ạ!”

Ivan cười, không nói gì thêm. Thay vào đó, một trong những vệ sĩ đi đằng sau hắn lại eo éo mà rằng, “Phiền chết bỏ. Em đã bảo cứ trực tiếp đập mỗi đứa vãi đập là xong mà!”

Jake sợ tới nỗi mặt cắt không còn hột máu, tinh thần hừng hực vì việc nghĩa thoát chốc đã bay biến tít chín tầng mây. Thấy ông ta không (dám) có ý ngăn cản nữa, Ivan bèn lên sân khấu, vén rèm, đi về phía người đang đứng giữa trung tâm.

“Bé yêu, chúc mừng em biểu diễn thành công!”

Mạc Tử Mộc ngoái đầu, thấy người gọi mình là Ivan, cậu liền mỉm cười nhẹ nhàng, “Chúc em biểu diễn thành công thì còn sớm quá. Hôm nay em mới chỉ đàn một khúc nhờ thầy Kruger giới thiệu thôi.”

Ivan nhướn mày, “Ồ thế á? Thế sao nãy giờ anh chỉ nghe thấy mỗi tiếng vĩ cầm thôi nhỉ?”

Mạc Tử Mộc biết thừa hắn đang nịnh nọt nên lại cười, “Anh có thể phân biệt được âm thanh đàn vĩ cầm và đàn dương cầm cơ à?”

Ivan đặt hoa hồng lên cây dương cầm, ôm vòng quanh eo cậu, tay thuận đã chen vào trong lớp áo. Hắn rủ rỉ, “Quả thật, anh vẫn thấy tiếng rên rỉ của em là hay nhất!”

Lòng bàn tay chai sần của hắn chà xát vào điểm mẫn cảm nơi eo cậu, cậu cắn môi, nhắc nhở, “Này, đừng làm ở đây, đang nơi công cộng!”

“Đừng à?” Ivan cười khà khà, “Bao lâu em chưa nói NO vậy bé? Anh không thích nghe từ này.” Nói xong thì càng gia tăng động tác. Mạc Tử Mộc không nhịn được, hít vào một hơi, nạt khề, “Anh không đều như vậy thì không chịu được hả?”

Ivan mỉm cười, “Seven, em đang cứng lắm này, muốn dừng cũng được thôi... Nhưng mà em cứ thế mà ra ngoài, bị người ta phát giác thì không hay lắm đâu!” Một tay hắn xoa gò mông cậu, tay kia chậm rãi kéo khóa quần cậu, mục đích là muốn nhấn Mạc Tử Mộc thêm sâu nữa vào bể tình. Ham muốn sinh lý đan quện với nỗi lo pháp phòng sẽ bị nhóm staff bắt gặp lúc nào, Mạc Tử Mộc thật sự bị tên lưu manh này quấy cho phát điên.

Tay Ivan đã mò tới đũng quần cậu, nắm lấy nơi bấy yếu của cậu. Hắn khề khàng, “Muốn hay không muốn nào... Bé!”

Cậu cắn môi. Theo như những gì cậu hiểu về tính khí Ivan thì ắt hẳn cậu không được phép chọn từ nào

khác rồi, chỉ có thể run giọng thốt lên, muốn!

Ngay một giây ấy, Ivan chụp môi xuống hôn cậu. Nếu như Mạc Tử Mộc đáp trả hắn bằng một từ ngữ đối lòng nào đó, có khi hắn sẽ không hưng phấn tới mức độ này.

Hai người ngấu ngiến hôn đối phương. Tay Ivan cởi chiếc áo đuôi tôm màu đen trên người cậu, gỡ từng chiếc cúc áo của tấm sơ mi trắng tinh khiết, vuốt ve hai đầu ngực con con, lắng nghe tiếng cậu thút thít vì mê đắm. Hắn đặt cậu lên đàn dương cầm, kéo tuột quần cậu xuống tận mắt cá chân. Thuận lợi không ngờ! Bình sinh hôm nay hắn đang khao khát được chiếm hữu cơ thể tuyệt vời này, muốn đến điên lên được, ai dè đâu Mạc Tử Mộc khó tính hôm nay lại chịu phối hợp hắn đến thế.

Đàn dương cầm vốn không phải công cụ làm tình tốt lắm, nhưng làm tình giữa sân khấu trắng lộng lẫy cũng mang tư vị khó tả.

Ivan muốn khắc sâu dấu vết của hắn vào Mạc Tử Mộc tại ngay địa điểm có ý nghĩa cực kỳ thiêng liêng với cậu như này, để rồi về sau dù cậu có bay lên bao xa, hắn muốn cậu bằng mọi giá phải mang theo hồi ức khó phai này về hắn. Ngón trỏ Ivan lèn vào nơi động sau của cậu, kiên nhẫn và tận lực kích thích cậu. Hắn thấy thân cậu run lên, nghe thấy cậu nuốt miệng rên rỉ, chỉ vậy thôi mà hắn đã tràn trề cảm giác thỏa mãn lắm rồi. Công việc chuẩn bị xong xuôi cũng là lúc đến thời khắc chiếm lĩnh, thứ trào dâng của hắn tiến vào trong thân thể cậu, xuyên qua cả xác thân, cả linh hồn. Tay Ivan giữ chặt hông Mạc Tử Mộc để cậu càng khẳng khái với hắn hơn, cũng là tránh cho cậu bị mỏi mà trượt xuống.

Âm thanh da thịt va chạm nhau lẫn quần liên miên bên tai chính là thứ thuốc kích tình mãnh liệt nhất, càng hun đúc cho ngọn lửa nhục dục trong họ bùng cháy vô hạn.

Ivan thả Mạc Tử Mộc xuống giữa trung tâm sân khấu, bành đôi chân thon dài của cậu sang hai bên hông mình, tiếp tục thúc đến.

Hơi lạnh thấm qua từ sàn sân khấu bằng gỗ sồi, nhưng Mạc Tử Mộc không hề hay biết. Cậu nhìn thấy những ngọn đèn lồng lầy trên cao, không rõ có phải do cao trào cơ thể hay không mà chúng trở nên lóa mắt, chiếu rọi thành từng đốm màu bảy sắc nhấp nháy nhòe nhoẹt, ngập tràn tầm mắt cậu.

Theo một cú thúc tới của Ivan, cơn cao trào ồ ạt đến. Hắn không giữ lại mình trong cơ thể cậu như thói quen thường thường mà lần này hắn rút ra rất nhanh, Mạc Tử Mộc vì thế mà bất giác thấy lạnh lạnh, thậm chí còn khó chịu. Cậu mệt mỏi mở mắt ra, trông thấy Ivan đang cầm hoa hồng và mỉm cười, “Bé yêu, tặng em. Chúc em Valentine vui vẻ!”

Hoa hồng được thả xuống, rơi vãi trên tấm thân trần trụi của cậu. Vốn hoa không quá hợp với cậu, mà theo cái nhìn của Ivan, hợp với cậu thì phải kể đến thanh trường kiếm Trung Quốc, đặc điểm vừa tao nhã vừa không kém phần sắc bén của nó kết hợp với nhau tạo thành một đồ vật hoàn mỹ tận cùng. Nhưng hiển nhiên là hắn không thể thả kiếm lên người cậu được rồi, thành ra chỉ có thể lúi xuống món quà thứ hai. Hoa hồng nhiều gai coi như cũng rất xứng với Mạc Tử Mộc vậy.

Thân hình mảnh khảnh của Mạc Tử Mộc hõn độn trong lớp lớp đoá hồng, xinh đẹp tới nỗi khơi lên dục

vọng muốn được giày vò cậu của bất kể những ai được trông thấy. Dục hỏa trong Ivan lại sôi lên rùng rục. Khi hắn tiếp tục nhào về phía cậu lần nữa, hắn nghe thấy Mạc Tử Mộc bắt lực mắng hắn một cách yếu ớt, “Anh đúng là đồ khốn, đồ chết tiệt!”

Có lẽ đây mới là mục đích thực thụ nhất của Ivan.

Thời điểm Mạc Tử Mộc ra ngoài, phát hiện Jake đang ngượng ngập đứng úp mặt vào tường, gã Sticks đeo kính râm y hệt một tên Boss đang trừng phạt, đứng sau trông giữ ông ta.

Mạc Tử Mộc không khỏi nổi cáu, “Lần sau anh đừng có để Sticks quấy rầy staff của bọn em nữa được không!”

Sticks léo nhéo cái, “Tao không quấy rầy lão này thì lão sẽ đi quấy rầy mày cho mà xem!”

Ivan thấy mặt Mạc Tử Mộc đỏ dừ dội liền thức thời là cậu chuẩn bị giận thật rồi. Thực tình Mạc Tử Mộc tuy khó tính nhưng ít khi giận dữ, nhưng mà hễ cậu giận dữ thì sẽ là chuyện tuyệt đối đáng rức đầu. Ivan quyết định phải dập nhanh cơn giận đang mạnh nhen này, hắn lạnh lùng bảo, “Xin lỗi ông ấy ngay, sau đó úp mặt vào tường ba tiếng đồng hồ!”

Sticks uất ức hết sức nhưng nào dám cãi ý “sếp”, đành phải hạ mình, “Xin lỗi! Ông có thể ngồi xuống rồi.”

Jake sợ hãi xoay người lại, nói liên hồi, “Không sao, không sao! Vị này cũng không nhất thiết phải ở lại đây đâu. Buổi biểu diễn kết thúc rồi, chúng tôi phải đóng cửa! Nếu ở lại thì ba tiếng nữa chúng tôi lại phải quay lại mở cửa...”

Ivan trừng vẻ khó xử nhìn sang Mạc Tử Mộc, hỏi ý kiến cậu, “Đành tha nhé?!”

“Biến đi ngay!” Mạc Tử Mộc tức tối quát.

“Nghe thùng chưa, phẫn!” Ivan ra lệnh cho Sticks.

Sticks hậm hực trừng Mạc Tử Mộc một cái, lòng dạ ngàn ngút ai oán nghĩ, từ lần đầu tiên gặp thằng lỏi này là đã biết không hợp nổi với nó rồi mà. Cớ sao đại ca không ưng Mike cơ chứ, Sticks than thở đủ một nghìn không trăm linh một lần trong lòng.

Gã bỏ ra ngoài, Mạc Tử Mộc mới chùng giọng, “Em đang nói anh biến thì có!”

Dù tiếng cậu bé xiu xiu nhưng phận làm staff về âm nhạc có thính lực tốt như Jake dĩ nhiên nghe được rành mạch, ông không khỏi vã mồ hôi. Đẳng này, Ivan chỉ thùng thảng nhún vai bảo lại, “À há, anh đợi em ngoài kia nha!”

Chờ gã lưu manh đi khuất, Mạc Tử Mộc mới áy náy nói với Jake, “Xin lỗi bác lắm ạ, bác Jake, làm bác sợ mất rồi!”

Jake tóa lua phủ định, “Không, không, người nên xin lỗi phải là bác mới đúng, bác có lỗi... vì trót thành kiến sai lệch, cứ nghĩ quý ngài ban nãy không giống, giống ấy ấy của cháu... Ừm, cháu tự hiểu được đấy.” Bất ngờ lại được thấy Mạc Tử Mộc đỏ mặt, thế là ông cười xuề xòa, “Thực ra là bác cũng nghĩ thế thôi, chứ cái chuyện có xứng hay không, cứ nhìn bác thì biết, bác cũng là người thô kệch cả... Miễn là người đó có thể mang lại hạnh phúc cho cháu thì anh ta chính là Mr Right, right?”

Mạc Tử Mộc trao cho ông một cái nhìn cảm kích, “Right ạ!”

Ivan đưa Mạc Tử Mộc về nhà và cũng biết điều tự về chỗ ở trước kia của hắn. Mạc Tử Mộc khẳng khái không chịu dọn tới biệt thự nhà hắn, Ivan cũng không bắt ép. Về đến nhà là Mạc Tử Mộc vào phòng tắm để rửa ráy và làm vệ sinh, chưa được bao lâu chợt nghe hấy tiếng chuông cửa, cậu bèn khoác đồ tắm xuống tầng dưới, nhìn qua kính mắt mèo thì thấy khách tới là một người râu ria xồm xoàm.

Cậu vô thức hít sâu một hơi, cài chốt bảo hiểm, sau đó mở cửa, thản nhiên nói với người bên ngoài, “Jude, cậu cũng biết Ivan đang ở đây rồi đấy. Tôi không lằng nhằng gì với cậu không có nghĩa anh ta sẽ không tìm cậu để gây sự đâu!”

Jude của hiện tại để râu tùm lum má mặt, nhìn kiểu gì cũng thấy quá ư tục tằn. Thiếu niên tuần mỹ trước kia tựa như chỉ là ảo giác thoáng qua, mà mỗi khi Mạc Tử Mộc gặp nó, cậu cũng phải nghi ngờ quãng thời gian ở Mammon năm xưa phải chăng cũng chỉ là ảo giác.

Jude từ tốn bảo, “Seven, nhìn mày phơi phơi tình tứ thế này, xem ra Partner nhà mày thật sự làm mày vui sướng dữ ta?”

“Thì sao nào?” Mạc Tử Mộc lạnh nhạt hỏi.

Jude cắn răng, “Vậy mày đã biết hắn sai người quay lại cảnh chúng mày này nọ với nhau trên sân khấu vừa rồi hay chưa?”

“Thì sao?” Mạc Tử Mộc vẫn hỏi tỉnh bơ như cũ.

“Thì sao???” Jude rít khê, “Hắn muốn lưu trữ nó để uy hiếp mày! Hắn đã chuẩn bị sẵn cho việc ngộ ngộ mày không cần hắn nữa, hắn sẽ dùng thứ gì để đe nẹt mày!”

Cậu bình tĩnh đáp, “Thứ nhất, tôi chưa có ý định rời xa anh ấy. Thứ hai, dù có rời đi, anh ấy muốn công bố cuộn băng đó cũng tùy anh ấy. Tên tuổi anh ấy không nhỏ nhut chút nào so với tôi đâu, cả anh ấy mà cũng không cần thể diện thì cần gì đến lượt tôi quan tâm?!”

Song song lúc này, trên một chiếc xe xa hoa, Ivan suýt chút nữa tự cắn phải lưỡi.

“Shit!” Hấn vừa rửa vừa rút tai nghe máy nghe trộm ra.

“Em không sao hiểu được...” Gã Sticks ngồi kế bên nêu ý kiến, “Seven tại sao lại giữ lại thằng tai họa kia nhỉ? Mà nó giữ lại thì sao đến đại ca cũng tha mạng cho thằng đó? Phiền chết bà!”

Ivan thở dài sườn sượt, “Là vì Seven cảm thấy day dứt. Mà ẻm muốn tha, tao cũng đành chiều ẻm thôi...”

Xe lái đi xa dần. Ivan ngồi trên xe âm thầm suy tính, vậy là băng ghi hình cũng không có tác dụng với Mạc Tử Mộc rồi, tình hình là phải nghĩ cách khác hiệu quả hơn mới được.

Còn Mạc Tử Mộc sau khi chọc cho Jude điên tiết bỏ đi, cậu xoay người lên gác, đảo mắt nhìn sang món quà Ivan đặt trên giường cậu. Cậu chớp lấy nó, hung hăng ném vào tường, phần nộ hết, “Anh là đồ đểu giả!”

Rõ ràng là Seven và Ivan lại sắp có chiến tranh mới rồi đây.

Đặc điểm: Nhạc khúc còn thoảng lại trong nhà hát Vienna / Hoàn

1. The Violin Concerto số 2, Si thứ, Op. 7, còn có tên là La Campanella, do thiên tài vĩ cầm Niccolò Paganini sáng tác năm 1826. Nhạc của Paganini luôn luôn có kỹ thuật vĩ cầm điêu luyện và giai điệu ngọt ngào, như bản Violin Concerto số 2 này. Bản này là bản chủ đề cho La Campanella do Frank Listz soạn cho dương cầm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/seven>